

Giới thiệu Hoàng Gia Sủng Túc

Editor: Bifeng

Thể loại: Trùng sinh – Cồng sinh – Sủng ngọt – Cung đấu

Sau một lần gặp gỡ, Tiểu Thiên Giác thật sự buồn bực, vì sao bản thân lại không thể không quan tâm cái tiểu nữ oa kia?

Nàng đau hần cũng đau, nàng bệnh hần cũng không tránh khỏi.

Một vị tổ tông sống như vậy, dám không sùng trong lòng bàn tay dốc lòng che chở sao?

Thiên hạ đều nói rằng, Khánh Vương điện hạ phúc hắc nham hiểm, sát phạt quyết đoán, huông hồ kiếp trước hần tạo phản thất bại phải chết sớm.

Lục Thanh Lam vốn nghĩ rằng phải triệt để cách xa hần, nhưng càng phân rõ thì quay tới quay lui chui vào tận trong chăn người ta.

Mà Khánh Vương điện hạ đây có cầu tất ứng, nghìn thuận trăm theo, tròng mắt bao che khuyết điểm rốt cuộc là cái quái gì vậy...

Tà mị lãnh khốc đâu?

Đây là một chuyện kể về nữ chủ đoạt cơ hội sống lại của nam chủ, vì để trả nợ không thể làm gì khác hơn là lấy thân báo đáp đồng thời ân ái sinh tiểu bánh bao, từ nay về sau một đời dốc lòng cung chiều.

Đêm tân hôn.

Tiểu Thiệu Giác: Đau không?

Lục Thanh Lam: Đau!

Tiểu Thiệu Giác: Mẹ nó, ta còn đau hơn nàng!

PS:

1. 1V1, HE. Nam chủ âm ngoan đau nữ nhân.

2. Nam nữ chủ là quan hệ cồng sinh.

3. Xin miễn báibảng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nguyên nhân

Khi Lục Thanh Lam chết, vừa đúng sinh nhật ba mươi tuổi của nàng.

Ngày ấy Thành Khang để Tiểu Thiệu Huyền hiếm khi ngoài dịp quốc khách bỏ dở công vụ chồng chất như núi, bãi giá Nguyệt Tiên điện, say rượu tai nóng, hoàng đế hết sức cao hứng, hứa hẹn muốn tấn nàng lên quý phi vị, còn muốn cho nàng một đứa bé.

Lục Thanh Lam gả cho Tiểu Thiệu Huyền mười bốn năm, làm Lục Thục Phi tám năm, nhưng thủy chung không mang thai. Không phải Lục Thanh Lam không thể sinh, mà là Thành Khang để không muốn để cho nàng sinh. Điểm này Tiểu Thiệu Huyền hiểu, Lục Thanh Lam càng hiểu hơn.

Lục Thanh Lam nũng nịu tạ ân, cười tươi như hoa phụ họa với hần giống như trước kia. Khuôn mặt nàng e thẹn, hai gò má ửng đỏ, một đôi đôi mắt đẹp tựa sương mù màng mỏng như là được tắm qua trong suốt, đẹp đến kinh người. Đã ba mươi tuổi rồi, nhưng vẫn mặt hoa da tuyết không khác gì trước đây, hậu cung ba nghìn mỹ nữ của Thành Khang để, bàn về dung mạo không ai theo kịp nàng.

Tiểu Thiệu Huyền say rồi, cầm tay nhỏ trắng nõn của nàng, ôn nhu an ủi: “Ái phi người cứ việc yên tâm, Lục gia là Lục gia, người là người. Lục Hần cùng Lục Văn Đình đại nghịch bất đạo, đã bị quốc pháp trừng trị, chuyện này coi như đã qua, trăm cũng sẽ không truy cứu nữa, người yên phận làm Thục phi của người, hầu hạ trăm thật tốt, thay trăm sinh con dưỡng cái, tương lai trăm nhất định sẽ không bạc đãi người!” Nghe xong lời này tươi cười của Lục Thanh Lam không khỏi cứng lại.

Thành Khang để nói đến Lục Hần cùng Lục Văn Đình, một là đại bá phụ của nàng, một là của nàng thân đại ca. Một năm trước, hai người cũng là đại nhân vật quyền khuynh triều dã* của Đại Tề, chẳng qua là hôm nay, tất cả cũng đã đều xương chôn dưới đất, hóa thành một nắm hoàng thổ*.

(*)Quyền khuynh triều dã: Trong tay nắm quyền hành to lớn

(*) Hoàng thổ: đất màu vàng.

Lục Thanh Lam xuất thân Trường Hưng Hầu phủ, Trường Hưng Hầu phủ là chi gia trăm anh số một số hai Đại Tề, trong phủ nhân tài cường thịnh, để Tiểu Thiệu Huyền leo lên ngôi vị hoàng đế đã lập được vô số công lao hiển hách.

Sau khi Tiểu Thiệu Huyền đăng cơ luận công ban thưởng, Lục Hần được đề làm Hộ bộ Thượng thư, quyền hành trông coi tài chính đất nước. Lục Văn Đình làm tổng binh Văn Châu, dưới trướng thống lĩnh mười vạn binh lính. Trường Hưng Hầu phủ một văn một võ, một nội một ngoại, Tiểu Thiệu Huyền vốn là kẻ đa nghi, thấy thế lực Trường Hưng hầu phủ mạnh như thế, đơn giản là ăn ngủ không yên.

Tiểu Thiệu Huyền đang muốn tìm cách giải trừ quyền lực của hai người, vừa vận Khánh Vương tạo phản.

Khánh Vương Tiểu Thiệu Giác nhỏ hơn Thành Khang để năm tuổi, là thứ tử thứ chín của Tiên hoàng. Lớn lên tuấn mỹ vô song phong thái chiếu nhân, được khen là “Đệ nhất mỹ nam của Hoàng thất”. Hần là một kẻ thần bí khó lường nhất trong tất cả các huynh đệ, tính tình cổ quái lạnh nhạt nhưng năng lực rất mạnh, giỏi về nguy trang lại giỏi quyền mưu thao lược. Tiên hoàng trước khi chết, từng

đem Cẩm y vệ cùng Đông Hán giao lại cho Tiêu Thiệu Giác thống lĩnh.

Nhưng chỉ ngần ngừ hai năm, hắn đã đem người cài vào hai nơi quan trọng nhất của quốc gia, các đại thế gia cùng với quân đội, đem toàn bộ Đại Tề tẩm trong một mảnh tình phong huyết vũ, “Khánh Vương Tiêu Thiệu Giác” năm chữ nghiêm nhiên trở thành đại danh từ Hỗn Thế Ma Vương.

Dưới sự lãnh đạo của hắn, quy mô của Cẩm Y Vệ và Đông Hán chưa bao giờ lớn mạnh như vậy. Hắn nắm giữ quyền lực chí cao vô thượng trong tay, đã từng uy hiếp được hoàng quyền.

Sau khi Tiêu Thiệu Huyền đăng cơ vượt mọi khó khăn gian khổ, quyền lực đấu tranh, cuối cùng tước đoạt binh quyền của đệ đệ, đuổi hắn tới Hải Châu cần cỗi, không nghĩ đến Tiêu Thiệu Giác chỉ dùng ba năm để chuẩn bị, sau này kéo một quân đội khổng lồ, công khai khởi binh tạo phản.

Thành Khang để phái binh đón đánh, không có nghĩ rằng Tiêu Thiệu Giác bí mật làm rất tốt, chỉ huy quân đội thông thạo. Tiêu Thiệu Huyền thay đổi đến năm vị thống lĩnh tướng quân, nhưng ngược lại vẫn bình bại như núi. Chưa tới nửa năm, Hải Châu, An Châu, Hạ Châu, Hưng Châu đều lần lượt rơi vào tay giặc, Tiêu Thiệu Giác một đường thể như chẻ tre chiếm được kinh đô thứ hai của Đại Tề, Nam Đô, đem một nửa quốc thổ Đại Tề cùng bảy mươi phần trăm khu vực sản xuất lương thực thu về trong túi.

Rơi vào đường cùng Thành Khang để chỉ phải một lần nữa bắt đầu dùng người bị hắn kiểm soát xuống chức tổng binh Văn Châu Lục Văn Đình. Hai vị tướng lĩnh trẻ tuổi nhất cũng đầy tài hoa nhất Đại Tề ở Nhân Châu kêu gọi tập hợp trên trăm vạn quân đội, kịch liệt triển khai giành co và nhiều lần tranh đoạt, không ai nhường ai, ai cũng không thể trong thời gian ngắn đánh bại đối thủ.

Chiến tranh, một lần đánh chính là ba năm.

Quân triều đình vốn ở hoàn cảnh lương thực cung ứng và tiếp tế tiếp viện bị vây hãm, ít nhiều Đại Tề có một vị Hộ bộ Thượng thư có năng lực. Lục Hân là một cực kỳ am hiểu tổ chức cùng phối hợp chiến lược, trong lúc chiến tranh hắn tích cực cải cách thu nhập quốc gia từ chính sách thuế, trấn an quảng đại lê dân bách tính, bảo đảm cung ứng hậu cần cho quân đội.

Chiến tranh tiến vào đầu năm thứ tư, tình thế rất cực phát sinh nghịch chuyển, Tiêu Thiệu Giác luôn luôn thân thể cực tốt đột nhiên trọng bệnh nằm liệt giường, không thể xử lý công vụ, vô pháp chỉ huy quân đội. Nhân vật linh hồn bị bệnh, quân Hải Châu lại không một ai đủ uy vọng và năng lực thống suất để có thể địch lại cùng Lục Văn Đình.

Lục Văn Đình nắm lấy cơ hội, hai quân thủy bộ phối hợp, ở trên chiến trường sông Thanh đánh tan quân chủ lực Hải Châu. Làm hơn hai mươi vạn quân Hải Châu bị chia ra bao vây ở hai bờ sông Thanh, quân Hải Châu số người chết vượt lên mười vạn, phần quân còn thừa lại toàn bộ tước vũ khí đầu hàng.

Tiêu Thiệu Giác bị buộc thoái lui về Nam Đô.

Lục Văn Đình thừa thắng xông lên, hơn mười vạn đại quân đem Nam Đô bao vây. Mắt thấy đại thế đã mất, Tiêu Thiệu Giác ở hành cung Nam Đô châm lửa tự thiêu, quân Hải Châu Thủ Phi Bạch suất lĩnh tàn quân đầu hàng. Đến tận đây cuối cùng bốn năm Khánh Vương chỉ loạn mới kết thúc.

Trường Hưng Hầu phủ ngăn con sóng dữ, có được sức mạnh và uy vọng to lớn chưa từng có. Công lao lớn như vậy không thể không có thưởng, Tiêu Thiệu Huyền đành phải gia phong Lục Hân làm Đông Các Đại học sĩ, lệnh cho Lục Văn Đình làm Binh bộ Thượng thư, hai người một thành các lão nội các, một thành thượng thư lục bộ, đều là chức vị vô cùng quan trọng.

Tiêu Thiệu Huyền là một kẻ cay nghiệt vô tình, một vị quân chủ đa nghi hay nghi kỵ. Hắn thể hiện ra đối với hai đại công thần phó thác trọng trách, một cách tín nhiệm, trên thực tế lại cang cánh gác cao đạo, rất sợ Lục gia không có lòng thần phục, đồng thời nghĩ cách suy yếu quyền lực và lực ảnh hưởng của Lục gia.

Lục Hân chìm nổi quan trường nhiều năm, sớm ý thức được điểm này. Cho nên Lục Hân gia tăng ước thúc môn nhân đệ tử, cũng bắt đầu cáo ốm không lên triều, không tham dự các quyết sách của triều đình. Lục Văn Đình cũng bị bá phụ thuyết phục, chủ động nộp lên toàn bộ binh quyền. Biểu thị thần phục đối với Thành Khang để.

Lục gia thoái nhượng cũng không làm Tiêu Thiệu Huyền yên tâm triệt để, ngay năm thứ hai sau khi Lục Văn Đình bình định Khánh Vương chỉ loạn, cũng chính là Thành Khang năm thứ chín, Tiêu Thiệu Huyền liền không kịp chờ ra tay với Lục gia.

Thánh thọ của hoàng đế, quân thần ăn uống tiệc rượu, bỗng nhiên xông vào một đội Cẩm y vệ, đem Lục Hân bắt lấy tại chỗ, Chỉ huy sứ Cẩm y vệ Phàn Kiệt trước mặt mọi người tuyên bố Lục gia kết bê kết cánh, âm mưu tác loạn, thông đồng với Ngoại quốc, mưu đồ gây rối, phạm phải mười hai điều tội lớn.

Lục Văn Đình mang theo thị vệ thiếp thân mạnh mẽ phản kháng, vốn có thể cướp đường mà chạy. Tất cả tướng lĩnh trong quân đội Đại Tề hầu như đều theo vị đại soái này đánh giặc, cũng đều là hắn một tay đề bạt, chỉ cần hắn chạy ra hoàng cung, vung tay lên, vị tất không thể phế đi tên hôn quân Tiêu Thiệu Huyền.

Tiêu Thiệu Huyền lại lấy Lục Thanh Lam làm con tin buộc hắn đi vào khuôn khổ. Hai người huynh muội tình thâm, Lục Văn Đình bị buộc bắt đắc dĩ đánh bỏ vũ khí đầu hàng.

Tiêu Thiệu Huyền vốn đã hứa hẹn đối với người Lục gia chỉ bắt không giết, quay người lại đã trở mặt, đêm đó liền đem Lục Văn Đình bí mật xử tử. Lục Hân ở trong Thiên lao biết được tin tức cháu trai bị giết, tự biết khó có thể sống, liền đánh nát bát cơm, lấy mảnh sứ vỡ cắt cổ tay mà chết.

Tiêu Thiệu Huyền không buông tha, đem gia sản Lục gia tịch thu, vợ con cháu chất Lục Hân Lục Văn Đình hơn bảy mươi người tất cả đều bị xử tử.

Lục gia sụp đổ, trong cung Lục Thanh Lam mất đi chỗ dựa vững chắc, Tiêu Thiệu Huyền trái lại có thể yên tâm mà sủng ái nàng.

Lục Thanh Lam mặt ngoài kính cẩn nghe theo, kì thực trong lòng cực kỳ hận Tiêu Thiệu Huyền. Nàng rút cuộc hiểu, Tiêu Thiệu Huyền tuy rằng bề ngoài đạo mạo, kì thực chính là một tên khốn khiếp, một kẻ “Kẻ cận bả”.

Màn đêm buông xuống, Lục Thanh Lam đỡ hoàng thượng đã uống đến lưng lay sắp đổ đi đến ngự tháp. Tiêu Thiệu Huyền mất say lơ đãng trong mộng lung nhìn ái phi thiên hương quốc sắc trước mắt, không khỏi đắm tâm nổi lên, đưa tay ôm eo mềm mại của nàng, đang muốn ôm nàng lên ngự tháp phóng đăng một phen.

Lục Thanh Lam bỗng nhiên từ trong người rút ra một cây chùy thủ, toàn lực đâm tới tim của hắn. Nàng tính tình cương liệt thà bị gãy chứ không chịu cong, trong khoảng thời gian này là mặt lá trái, chẳng qua là muốn tìm cơ hội vì đại bá phụ, vì ca ca báo thù, cũng không phải không bỏ được vinh hoa phú quý trong cung.

Vốn định thừa dịp buổi tối lúc hắn đang ngủ mới động thủ với hắn, nhưng nàng thực sự hận chết hắn, vô pháp lại đồng sàng cộng chẩm, việc chỉ dành cho phu thê như vậy, lúc này mới động thủ trước thời gian.

Tiêu Thiệu Huyền là người tập võ, những năm gần đây tuy rằng ngồi trên ngai vàng, nhưng một thân võ nghệ cũng không vứt đi, trong lúc mình chỉ treo chuông nghiêng người tránh thoát, tránh được nơi yếu hại, chùy thủ của Lục Thanh Lam thật mạnh đâm vào cánh tay của hắn, nhất thời máu phun trào.

Tiêu Thiệu Huyền chưa từng bị thương, tay chỉ vung lên, một bạt tai đem Lục Thanh Lam quật ngã trên mặt đất.

Khuôn mặt hắn phần nộ khiếp sợ và khó tin: “Tiện nhân! Trăm đời đãi với ngươi không tệ, ngươi lại dám giết trẫm ư?”

Lục Thanh Lam chậm rãi đứng lên, tay xóa đi máu trên khóe miệng, trong mắt hận ý hừng hực thiêu đốt: “Ngươi là cái đồ hôn quân! Ngươi giết hơn bảy mươi người Lục gia ta, còn muốn ta đối với ngươi mang ơn? Phi! Ta hận không thể uống máu ăn thịt ngươi!”

Trên cánh tay hắn còn cầm chùy thủ, từng bước từng bước tới gần nàng, từ trên cao nhìn nàng: “Ngươi ngông cuồng, dám mưu sát quân vương? Trẫm vốn không muốn việc Lục gia mưu nghịch liên lụy tới ngươi, hôm nay, cũng là ngươi tự tìm đường chết.”

Lục Thanh Lam một bước cũng không nhường mà nhìn chăm chăm hắn: “Sống có gì vui, chết có gì khổ? Từ lúc Lục gia ta bị diệt, ta chỉ một mực mong chờ giờ khắc này. Chỉ tiếc ta không thể chính tay đâm chết cừu nhân báo thù cho thân nhân của ta!”

Lúc này ngoài điện thị vệ hoàng gia bảo hộ an toàn hoàng đế nghe thấy thanh âm bên trong, mang theo dao kiếm xông vào, đem Lục Thanh Lam bao vây. Lục Thanh Lam nói xong câu đó, không chút do dự liền lao đến thị vệ trong tay đang cầm cương đao.

Thị vệ kia không nghĩ tới nàng cương liệt như vậy, không kịp né tránh, trong khoảnh khắc máu tuôn ra, trên cổ bạch ngọc của nàng hiện ra một miệng vết thương thật lớn, máu chảy như suối, nhiễm đỏ cung trang tuyết trắng, nhìn thật chói mắt.

Tiêu Thiểu Huyền sợ lui về phía sau một bước.

Lục Thanh Lam run rẩy vươn một ngón tay, nói lên lời lên án cuối cùng. Bởi vì vết cắt trên yết hầu, thanh âm của nàng trở nên khàn giọng khó nghe dị thường: “Tiêu Thiểu Huyền... Ta Lục Thanh Lam đời này... hối hận nhất một việc... Đó là là cùng người đồng sàng cộng chăn mười bốn năm.. Nếu có kiếp sau... cho dù nam tử trong thiên hạ chết hết... Ta cũng tuyệt sẽ không cùng người có một chút liên quan!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Sống lại

Một tháng sau.

Biên giới Hải Châu, ở chỗ sâu trong mệnh mông núi lớn sừng sững một tòa cung điện rộng lớn nhưng bí ẩn đầy khí thế.

Cung điện nguy nga to lớn này là chỗ Hạ tộc dùng để cúng tế Nguyệt Thần, được Tiêu Thiểu Giác đặt tên là Trung Ương thần điện. Ngày trăng tròn hàng tháng, cũng chính là ngày rằm, là ngày pháp lực mặt trăng mạnh nhất.

Lúc này trong Trung Ương thần điện dựng một pháp đàn lớn hình tròn, bên ngoài Trung Ương thần điện mấy nghìn tế sư Hạ tộc đang ra sức niệm chú cầu khẩn, chú ngữ khó hiểu và đầy thành kính hội tụ lại ở trong thần điện âm âm vang vang nghe như một dòng thác khổng lồ.

Dường như đang cử hành một nghi thức cực kỳ thần bí.

Tộc nhân Hạ tộc thừa thốt, nhưng mỗi một người đều có tài năng và dung mạo tuyệt mỹ, trời cao ban cho họ đồng thời trí tuệ và dung mạo, vì vậy khiến họ có tuổi thọ và khả năng sinh dục hạn chế. Tộc nhân Hạ tộc tuổi thọ bình quân chưa đầy ba mươi tuổi, nhiều nhất sống không quá bốn mươi tuổi. Hơn nữa tộc nhân Hạ tộc khả năng sinh dục vô cùng thấp, nữ nhân Hạ tộc cực kỳ khó thụ thai, điều này làm hạn chế dân số Hạ tộc, trải qua nhiều năm phát triển, dân số Hạ tộc chẳng những không thấy gia tăng, ngược lại ngày càng giảm bớt.

Đây là một bộ tộc được ông trời sủng ái, nhưng rồi lại bị ông trời nguyên rủa.

Thành viên Hạ tộc thờ phụng Nguyệt Thần, cho rằng Nguyệt Thần là chân thần duy nhất trong vũ trụ. Cứ mỗi một trăm tộc nhân Hạ tộc, sinh ra một tế sư. Trong truyền thuyết, tế sư có thể kết nối với Nguyệt Thần, mượn pháp lực của mặt trăng tạo thành bí thuật thần bí. Mà hôm nay tập trung ở trong thần điện, chính là tất cả tế sư hiện còn tồn tại của Hạ tộc.

Dẫn dắt chúng tế sư là một người mặc đạo bào nhị sắc đỏ vàng, tất cả đàn ông toàn bộ đều rất sợ lão giả, trong lúc đóng mở hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, người này họ Hạ tên Quang, ở trong Hạ tộc được tôn xưng là Thủ tịch* Đại tế sư.

(*) thủ tịch: Cấp cao nhất

Giờ phút này nghi thức đã tiến hành hơn phân nửa, tất cả nhóm tế sư đều cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội. đứng phía sau Đại tế sư là một người trẻ tuổi mười bảy mười tám tuổi, mặc một áo bào màu đen, mi thanh mục tú, cực kỳ tuấn mỹ.

Người này tên là Lâm Tinh Hà, cũng là tộc nhân Hạ tộc, nhưng không phải là tế sư. Hắn hôm nay xuất hiện ở tại nơi tiến hành nghi lễ, là để bảo vệ an toàn của Đại tế sư. Lâm Tinh Hà còn có một thân phận, đó chính là ngự tiền thị vệ Đại Tế. Một tháng trước Lục Thanh Lam mất, chính là bị đâm bởi dao của Lâm Tinh Hà.

Trong lòng bàn tay Lâm Tinh Hà tất cả đều là mồ hôi, hai mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào tế đàn khổng lồ. Đại tế sư nhiều lần nói về tầm quan trọng nghi thức hôm nay, Thiểu chủ tôn hai mươi năm tâm huyết, không quản khơi mào chiến tranh, dùng mười vạn tàn hồn cuối cùng mới luyện thành một khối hồn bài, chẳng qua là để Nghịch Thiên Cải Mệnh, vì Hạ tộc giành một cơ hội cuối cùng.

Lời nói Đại tế sư lần nữa vang lên bên tai của hắn. “Trong lịch sử Hạ quốc ta ba lần diệt quốc, lại ba lần phục quốc, bậc tiên hiền chỉ sĩ, hơn ba trăm năm truyền thừa, không thể bị mất ở tay ta. Nếu có thể làm Thiểu chủ sống lại, bằng kỳ tài kia, cộng thêm có nhiều hơn trí nhớ một kiếp, nhất định có thể giành lại vương quyền, phục hưng tộc ta...”

“Trận dôi hồn này tuy ư lực vô cùng, nhưng làm người ta hướng về kiếp trước. Nhưng bởi vì nghịch thiên hành sự, trận này một khi phát động, mặc kệ thành công hay không, hơn ngàn tế sư tiến hành di chuyển trận này đều nhất định phải chết không thể nghi ngờ, mà vĩnh viễn rơi xuống địa ngục không thể siêu thoát. Lúc lão phu toàn lực vận hành Trận này không thể làm việc khác, đến lúc đó Tinh Hà người chỉ cần lúc nghiệp hóa trên tế đàn mạnh nhất đem hồn bài ném vào trong đó là được.”

Hạ tộc đã dùng hết sức lực toàn tộc liều mạng đánh cược một lần, Thiểu chủ tại hạ thực sự hết sức dốc lòng. Nếu dôi hồn trận thất bại, có lẽ Hạ tộc có thể sẽ bị xóa đi hoàn toàn trong lịch sử.

Trong lòng bàn tay Lâm Tinh Hà toàn là mồ hôi, không nhận được đưa tay sờ một bài đen như mực trong ngực, cảm giác lạnh như băng làm cho trong lòng hắn trấn an không ít.

Lúc này dưới sự hướng dẫn của Đại tế sư, tiếng cầu nguyện có tiếng cao tới quăng tám. Đứng vào lúc này, trên tế đàn bỗng nhiên bốc lên một ngọn lửa yếu ớt. Kể cả Đại tế sư, tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, nghiệp hóa đã đốt lên, nghi thức đã thành công một nửa. Nhiều tính mạng tộc nhân như vậy, cuối cùng cũng không hi sinh vô ích.

Đại tế sư liền ấn một cái nút phía dưới tế đàn, một hồi âm thanh “Ừ ừ ừ”, một quan tài thủy tinh trong suốt chậm rãi từ dưới đáy tế đàn dâng lên. Trong quan tài một nam tử trẻ tuổi dung nhan tuyệt lệ đang nằm, hắn mặc một cẩm bào màu xanh lam, mặc dù nhắm chặt hai mắt, nhưng lông mày dày đen, tóc mai như đao sắc, vóc người cao to tuyệt đẹp, da lại càng trắng nõn dị thường, toàn bộ giống như một bức tượng được Bạch Ngọc điêu khắc thành.

Hắn yên tĩnh nằm ở ở bên trong quan tài, không giống như đã chết rất lâu rồi, phảng phất giống như là vừa mới ngủ thiếp đi.

“Thiểu chủ!”

“Cửu điện hạ!”

Vô số người gọi lớn, nước mắt Lâm Tinh Hà càng rơi xuống nhiều hơn.

Người nằm ở trong quan tài, là hi vọng cuối cùng của Hạ tộc, Tiêu Thiểu Giác là người Hạ tộc cuối cùng mang huyết mạch hoàng thất.

Tiêu Thiểu Giác, Cửu hoàng tử của Tiên đế, kì thực còn có một thân phận khác là thủ lĩnh Hạ tộc.

Hai năm trước quân đội của Lục Văn Đình bao vây Nam Đô, Tiêu Thiểu Giác tự thiêu. Sau khi Lục Văn Đình suất binh tấn công vào Nam Đô, việc đầu tiên chính là phái người dập tắt lửa, tìm thi thể Tiêu Thiểu Giác, nhưng sống không gặp người chết không thấy xác, về sau trở thành một lý do để thành Khang để xử tử hắn.

Ai có thể nghĩ đến hai năm sau, thi thể của hắn vậy mà xuất hiện tại đây, còn giữ toàn vẹn như vậy.

Lâm Tinh Hà nhìn trần đầy khiếp sợ, quan tài thủy tinh dưới sức nóng dần dần tan ra, Tiêu Thiểu Giác yên tĩnh nằm trong ngọn lửa, nhưng máu thịt yên ổn không bị gì, ngay cả y phục cũng không bị cháy.

Thấy ngọn lửa trên tế đàn càng ngày càng cao, càng ngày càng mạnh, hai con người của Đại tế sư càng lúc càng sáng. Mà lúc này nghi thức trước mắt đã tiến hành đến phần quan trọng nhất, lại có tiếp một tế sư bị dòi hôn trận ép khó hết máu, gục ngã xuống đất.

Ánh trắng trên trời phảng phất như bị nhuộm một màu máu.

Lâm Tinh Hà nhìn cảnh tượng trước mắt thể thảm như vậy, con mắt như muốn nứt ra, khẩn trương đến mức ngay cả tim cũng như muốn nhảy ra ngoài. Nhưng chỉ một khắc đồng hồ sau, ngoại trừ Đại tế sư, các tế sư khác đều đã gục ngã.

Trên tế đàn, quan tài thủy tinh đã hóa thành tro bụi, nghiệp hỏa cơ hồ đã cháy tới nóc thần điện, thi thể Tiêu Thiểu Giác bị một năng lực cổ thần bí nâng đỡ, ở trong hòa diễm lúc chìm lúc nổi.

Đến bây giờ Đại tế sư cũng đã hao hết tinh lực, cố gắng mở miệng nói: “Tinh Hà, mau, hôn bái!”

Lâm Tinh Hà bừng tỉnh đại mộng, vội lấy ra một khối gỗ mun đen từ trong ngực, ra sức ném vào trong nghiệp hỏa yếu ớt.

Hôn bái vừa mới tiếp xúc với nghiệp hỏa, nghiệp hỏa đột nhiên cháy lên dữ dội. Lâm Tinh Hà thấy ánh trắng trên trời phát sáng chói lọi, quang sáng giống như thác nước chiếu nghiêng xuống, cùng nghiệp hỏa kết hợp, mọi thứ đều yên tĩnh trở lại, trong nháy mắt toàn bộ thế giới dường như đã chết đi.

Trong mắt Đại tế sư hiện lên vẻ vui mừng: “Mười mấy năm tâm huyết, rốt cục thành công!”

Đúng vào lúc này đột nhiên xuất hiện khác thường, ngọn lửa bốc lên, trong quang sáng mơ hồ hiện ra một đôi mắt nữ nhân, xinh đẹp đến cực hạn nhưng tràn đầy tuyệt vọng cùng hận ý, làm người ta vừa nhìn liền sinh ra cảm giác ghê tởm.

Đại tế sư nhìn cặp mắt kia, “Phốc” phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất tuyệt vọng hô: “Đây không phải là Cửu điện hạ...”

Lâm Tinh Hà run rẩy, hai mươi năm chuẩn bị, ngàn vạn tính mạng tộc nhân, chẳng lẽ cuối cùng, Nguyệt Thần vẫn là vứt bỏ Hạ tộc sao?

Hắn cũng không biết, ngày đó hôn bái cất giấu trong ngực của hắn. Lục Thanh Lam cảm phần tử vẫn, máu tươi phun ra đã hoàn toàn ngấm vào hôn bái của Cửu hoàng tử...

Đại Tề Gia Hòa năm thứ mười lăm. Đại tuyết.

Chi thứ hai Trường Hưng Hầu phủ Thúy Phong uyển, người nào người nấy đều bận rộn, nhũ mẫu nha đầu gãi sai vật ra ra vào vào, hết sức bận rộn.

Bên trong nhà giữa lư hương đầu thú Lưu Ly xa xỉ khói bay lượn lờ, vì đốt Địa Long, bên trong góc nhà đặt hai chậu than, bên trong phòng ấm áp như xuân.

Trương thái y ngồi trước giường Lục Thanh Lam nhìn bé gái giống như hòn ngọc quý trên người đắp chăn gấm, thần sắc nghiêm trọng. Hắn đem tay thử đặt vào trán nữ hài, nhiệt độ rất dọa người.

Mẫu thân Lục Thanh Lam Kỷ thị nôn nóng: “Thái y, đứa bé còn cứu được sao?” Thanh âm khê phát run.

Cuối năm, Lão thái thái Trương thị dẫn theo thi nữ Lục Thanh Lam vào cung, đứa nhỏ này từ nhỏ hoạt bát nghịch ngợm, yết kiến hoàng hậu cùng chư vị phi tần xong, lúc xuất cung, lão thái thái gặp Định Quốc công lão phu nhân liền tiến đến chào hỏi, đứa bé đã chạy không thấy bóng dáng.

Lão thái thái đi tìm, vừa lúc nhìn thấy Cửu hoàng tử người mặc áo măng bào đai lưng ngọc bộ dáng tinh xảo xinh đẹp đem người đẩy vào trong ao.

Lục Thanh Lam vốn thân thể yếu ớt, nước mùa đông lạnh như vậy, làm sao chịu đựng được? Đại thi vệ chạy tới đem nàng vớt ra khỏi nước, đã sớm mất nửa cái mạng, lại từ trong cung đưa về đến nhà, tiểu cô nương lại càng chỉ còn thoi thóp. Cuối cùng đường mẫu của Cửu hoàng tử Trình Phi thấu tình đạt lý, lập tức phái Trương thái y trong cung đến đây xem bệnh.

Trương thái y cũng không nóng nảy trả lời, hắn thật sự xem kỹ mạch, vừa nhìn đầy mắt tiểu nữ oa, rêu lưỡi, cuối cùng cân nhắc từng câu từng chữ mới nói: “Lệnh thiên kim phong tà nhập vào cơ thể đã sâu, lại sốt quá cao... Hạ quan trước tiên khai đơn thuốc thử một chút xem sao, có thể vượt qua cửa này hay không, phải xem nàng có qua được tới nay hay không.”

Kỷ thị thấy nữ nhi trở về biến thành bộ dáng này đã sớm khóc mù hai mắt, bây giờ nghe lời nói của Trương thái y lại càng người mềm nhũn, đầu óc cũng không còn tỉnh táo. May mắn trọng phụ Lục Thần còn có thể đảm đương, nỗ lực chống đỡ, cho người dựa theo đơn thuốc của Trương thái y, Lục Thanh Lam hàm răng đóng chặt, hắn tự mình cạy mở hàm răng nữ nhi, đem chén thuốc cứng rắn rót vào.

Sống hay chết, đều phải xem thiên mệnh!

Lục Thần tiễn Trương thái y, quay về nhìn thấy thi nữ Kỷ thị đang cầm tay nữ nhi không ngừng khóc, trưởng nữ Lục Thanh Nhân, con trai lớn Lục Văn Đình tất cả đều ngồi quanh trước giường, không ngừng lấy tay gãi lệ. Một phòng sầu vẫn thăm vùi, Lục Thần thấy vậy tim cũng như bị dao cắt. Trong ba đứa bé, Lục Thanh Lam hoạt bát nghịch ngợm, nhưng cực kỳ thông minh. Hắn luôn luôn yêu thương đứa con gái này nhất, nhớ tới tiểu nữ nhi thân thiết đáng yêu, chẳng lẽ nàng không thể cứu được sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chúc phúc

Lục Thanh Lam cảm giác thân thể của mình rất nhẹ, giống như là đang bay trên trời, không nơi nương tựa.

Phảng phất một trận gió là có thể đem nàng thổi tan.

Nàng cảm giác mình một mồi, quá một mồi!

Vì Trường Hưng Hầu phủ, vì gia tộc, năm mười sáu tuổi nàng gả cho Tứ hoàng tử Tiêu Thiểu Huyền. Nam nhân lớn hơn nàng 8 tuổi, nàng cũng không thương hắn. Nhưng mười bốn năm qua, nàng phí hết tâm tư lấy lòng hắn, mỗi ngày hăm sáu ở trong hậu cung cùng những nữ nhân khác đấu đá nhau, nhưng ngay cả con cũng không thể sinh. Phía trước vinh quang xinh đẹp, phía sau chịu bao nhiều khổ sở, có ai có thể biết được?

Cũng nên nghỉ ngơi một chút.

“Bảo Nhi, tỉnh! Mau tỉnh lại!” Từng tiếng kêu ôn nhu bỗng chốc xâm nhập vào trong đầu của nàng.

“Người là tiểu áo bông bên người mẹ, nếu người cứ như vậy đi, vì nương biết sống thế nào?”

...

Tiếng khóc của phụ nhân làm nàng rung động! Mẫu thân! Là thanh âm của mẫu thân.

Mẫu thân là tiều nuôi lớn nhất trong cuộc đời nàng, vô luận như thế nào, trước khi chết nàng cũng muốn nhìn mẫu thân một cái.

Lục Thanh Lam duy trì một chút thanh minh cuối cùng trong ý thức, nàng chột mờ hai mắt, chỉ thấy trước mặt đang treo một mặt trăng khổng lồ, nói là mặt trăng nhưng lại không giống lắm. Bởi vì nàng chưa từng thấy qua mặt trăng nào có thể phát ra ánh sáng chói mắt như vậy.

Còn đang kinh ngạc, bỗng cảm giác được một lực hút khổng lồ, kéo nàng bay vào chỗ sâu trong ánh trăng, ánh sáng quá mạnh mẽ, nàng theo bản năng nhắm mắt lại. Chờ lần thứ hai nàng mở mắt, chỉ cảm thấy trong phòng một mảnh hôn ám, ánh sáng nhạt nhẽo của nến rơi vào trong mắt nàng, trong lúc mơ hồ cảm giác mình rơi vào một cái ôm ấm áp và an toàn, hai bàn tay ôn nhu và từ ái vuốt ve tóc và da của nàng, như đang miêu tả vật trân bảo quý trọng nhất trên đời. Nàng thậm chí không thấy rõ khuôn mặt người kia hai mắt đã bị nước mắt làm cho mờ hồ.

“Mẫu thân!” Nàng nhào vào trong lòng Kỳ thị khóc lớn lên.

Ngay thời điểm Lục Thanh Lam sốt cao không hạ, ở trong Tử Cẩm thành Ngọc Minh cung, Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác cũng bỗng nhiên sốt cao. Trình Phi nương nương lập tức phái người mời viện chính Thái y viện Ngao Kinh Luân đại nhân đến xem bệnh, Ngao Kinh Luân đứng bệnh kê thuốc. Nhưng bệnh này của Tiêu Thiệu Giác thể tới rất lạ lại cực kỳ cổ quái, cho dù uống thuốc đúng bệnh, nhưng bệnh tình của hắn không thấy chuyển biến tốt đẹp.

Đang lúc các thái y hết đường xoay xở, thậm chí kinh động đến cả Gia Hòa đế, bệnh của Tiêu Thiệu Giác lại tự nhiên không thuốc mà khỏi một cách không giải thích được.

Đã vậy sau này liền tiếp phát sinh vài ba việc kỳ quái trên người Cửu hoàng tử. Có lúc mặc danh kỳ diệu trên đầu có một cái u, giống như là đụng phải khung cửa. Hoặc là rõ ràng vừa ăn điểm tâm xong, lại đói bụng, nhưng lại ăn cái gì cũng không vô.

Trong một tháng, Tiêu Thiệu Giác lại mặc danh kỳ diệu bị bệnh hai lần, mỗi lần như vậy thuốc hay châm cứu đều vô hiệu, về sau bệnh tình lại mặc danh kỳ diệu chuyển biến tốt đẹp.

Trình Phi ngạc nhiên cảm thấy nghi ngờ, Ngọc Minh cung lòng người bàng hoàng.

“A –” Nam hài trên giường chột bật ngồi dậy, thờ hồn hèn từng ngum từng ngum, trong đôi mắt sáng như tinh tú tất cả là dè dặt và sợ hãi.

“Hoàng Nhi người làm sao vậy?” Trình Phi kéo nam hài xinh đẹp tuyệt trần vào trong ngực, “Hoàng Nhi đừng sợ, có mẫu phi ở đây.”

Tiêu Thiệu Giác ôm cánh tay Trình Phi, hơn nửa ngày mới bớt đau.

Trình Phi hỏi: “Hoàng Nhi lại mơ thấy ác mộng kia sao?”

Trong mắt nam hài hiện lên một chút sợ hãi, chậm rãi gãi đầu. Từ lúc hắn mặc danh kỳ diệu bị bệnh kia, hắn mỗi tối đều sẽ mơ thấy cùng một ác mộng làm giết mình tình giặc. Tình cảnh trong mộng tất cả đều giống nhau như đúc, ngọn lửa trắng xanh vô cùng vô tận, cùng thanh âm cầu khẩn mờ hồ không rõ, và một đôi mắt nữ nhân cực kỳ xinh đẹp

Mỗi khi Tiêu Thiệu Giác trong mộng nhìn thấy cặp mắt nữ nhân kia, đều sẽ cảm giác hít thở không thông và tuyệt vọng. Sau đó hắn sẽ từ trong mộng giật mình tỉnh giấc.

Thiếp thân tiểu thái giám của Tiêu Thiệu Giác – Vệ Bản tiến đến, rót cho hắn một chén trà nóng, Tiêu Thiệu Giác “Ừ ưc” uống một hơi cạn sạch, mới cảm thấy được thả lỏng một ít.

“Mẫu phi, ta không sao!” thanh âm của Cửu hoàng tử có chút khàn, nhưng lại có sự trầm ổn và trấn định vượt quá cái tuổi này của hắn, “Người mau đi ngủ đi! Vì quái mộng của con, người cũng đã mấy ngày chưa từng ngủ ngon.”

Trình Phi ôn nhu vỗ về tóc của hắn, chỉ cảm thấy đau lòng. Tiêu Thiệu Giác mới tám tuổi, nhưng hắn so với những nam hài bình thường trưởng thành sớm hơn nhiều, tuổi còn nhỏ đã rất có trách nhiệm. Bởi vì hắn là huyết mạch duy nhất của hoàng thất Hạ tộc còn sống, gánh vác trọng trách chấn hưng Hạ tộc. “Mẫu phi không sao, chỉ cần Hoàng Nhi người bình an lớn lên, đừng nói là ngủ ít đi mấy đêm, chính là sống ít đi mười năm mẫu phi cũng cam nguyện.”

Tiêu Thiệu Giác nói: “Không. Mẫu phi nhất định phải sống lâu trăm tuổi.”

“Sống lâu trăm tuổi?” Trình Phi xoa xoa đầu của hắn: “Hạ tỷ tỷ kỳ tài ngút trời, nhưng cũng bất quá hai mươi mấy tuổi liền hương tiêu ngọc vẫn, đừng quên, Hạ tộc chúng ta là chủng tộc bị Nguyệt Thần nguyên rủa! Ta cũng mang một nửa dòng máu Hạ tộc, tuổi thọ của ta làm sao có thể so sánh với người bình thường chứ?”

Trình Phi cũng không phải là mẫu thân thân sinh của Tiêu Thiệu Giác.

Thân mẫu Tiêu Thiệu Giác Hạ Huệ Phi từ năm đầu tiên vào cung, luôn được sủng ái khắp lục cung, cho đến bảy năm sau mới lưu lại cho Gia Hòa đế huyết mạch này. Chỉ tiếc, Hạ Huệ Phi sinh hạ Cửu hoàng tử không lâu sau liền bệnh nặng mà đi, khi chết bất quá mới hai mươi bốn tuổi. Gia Hòa đế hết sức đau buồn, đem Tiêu Thiệu Giác đưa tới Ngọc Minh cung, giao cho Trình Phi nuôi dưỡng.

Bởi vì Trình Phi cùng Huệ Phi tình như tỷ muội, hơn nữa vào cung mấy năm vẫn không sinh, chỉ đành đem Tiêu Thiệu Giác giao cho nàng, hoàng đế mới có thể yên tâm. Đây cũng là nguyện vọng của Hạ Huệ Phi.

Trình Phi quả nhiên đối đãi Tiêu Thiệu Giác như thân sinh, đối với hắn quan tâm đầy đủ, chiều cõ cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ. Gia Hòa đế vẫn cho là Trình Phi đối xử với Tiêu Thiệu Giác tốt như vậy, tất cả là bởi vì quan hệ tốt của nàng và Huệ Phi, lại không biết một nguyên nhân quan trọng hơn, Trình Phi chính là một nửa người Hạ tộc.

Tiêu Thiệu Giác nghe xong lời này, ánh mắt buồn bã, không nói gì.

Trình Phi thở dài một hơi, “Ngày mai ta liền mời Đại tế sư tới, những việc kỳ quái liên tục xảy ra gần đây của con, ta sợ có người nào dùng Vu Cổ thuật trên người con!” Trong cung này mặt ngoài nhìn thì hoà nhã, nhưng đã sớm âm thầm gió nổi mây vần, ba quý vẫn quyết.

Gia Hòa đế đăng cơ mười lăm năm, tổng cộng sinh hạ mười một hoàng tử, Hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du cùng Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh, một người là đích trưởng tử của cố hoàng hậu, bị thất sủng; một là con trai trưởng của đương kim hoàng hậu, được sủng ái vô cùng. Hai người đều đã trưởng thành, đáng lẽ nên xuất cung khai phủ thành thân, thế nhưng cũng không biết trong hồ lô của Gia Hòa đế bán thuốc gì, chậm chạp không chịu lập thái tử, hai vị hoàng tử vì ngôi vị thái tử tranh đấu gay gắt, ở trong hậu cung nhắc lên từng trận sóng lớn.

Tiêu Thiệu Giác ở trong các hoàng tử tuổi tương đối nhỏ, thế nhưng hắn thừa kế Hạ Huệ Phi dung mạo không gì sánh kịp, thông minh tuyệt luân, hiếm thấy trên đời. Hoàng đế khó tránh khỏi đối với Tiêu Thiệu Giác sủng ái nhiều thêm vài phần, Hạ Huệ Phi sinh thời được sủng ái nhất lục cung, đắc tội chẳng biết bao nhiêu phi tần, người ghen ghét cũng nhiều, không thiếu được có người đâm sau lưng Tiêu Thiệu Giác.

Ngày thứ hai Đại tế sư tới, chính là Hạ Quang lúc trẻ, mới hai mươi mấy tuổi.

Hạ tộc nhiều tuổi nam mỹ nữ, Hạ Quang mặc trang phục cao cấp của thái giám, dung nhan thanh quốc tuổi mỹ phong độ nhẹ nhàng, tuy là hoạn quan hàng thật giá thật, nhưng làm cho người ta vừa thấy liền sinh lòng yêu mến.

Hạ Quang là Đại tế sư thứ bảy mươi ba của Hạ tộc, vì bảo hộ mẫu tử Hạ Cơ trong cung, không ngại tự hiến vào cung, bằng kiến thức và tài học của hắn, rất nhanh đã lấn lộn đến địa vị cao – thái giám Chương Ẩn Chung Cổ ty.

Chung Cổ ty ở trong mười hai giám thuộc về hậu cung thuộc loại không có... quyền thế, thế nhưng Chương Ẩn thái giám dù sao cũng là cấp bậc cao, thuận tiện cho Hạ Quang cùng Ngọc Minh cung qua lại.

Trình Phi cho lui tất cả cung nữ thái giám, đem những việc lạ phát sinh ở trên người Tiêu Thiệu Giác mấy ngày nay nói lại một lần, sau đó liền tràn đầy chờ mong nhìn Hạ Quang.

Địa vị của Tế sư trong Hạ tộc cực cao, Đại tế sư không thể nghi ngờ là người xuất sắc trong Hạ tộc, ở trong mắt Trình Phi, Hạ Quang chính là thần thông quảng đại. Hắn nghe xong Trình Phi kể rõ, lại hỏi rất nhiều chi tiết, sau đó từ trong lòng lấy ra bốn khối đá thủy tinh màu sắc khác nhau, tộc nhân Hạ tộc gọi cái này là Nguyệt thạch, nghe nói có thể kết nối với Nguyệt Thần, để tạo nên các pháp lực thần bí khó lường.

Hạ Quang đem bốn khối nguyệt thạch chia ra đặt ở bốn góc Ngọc Minh cung, sau đó miệng niệm thi triển pháp thuật. Trình Phi thấy bốn khối nguyệt thạch kia phát ra hào quang lấp lánh, nhìn không được hỏi: “Đại tế sư, tra ra là người nào động thủ với con trai của ta sao?”

Hạ Quang không buồn không vui, chậm rãi nói rằng: “Cửu điện hạ không phải là trùng Vu Cổ thuật.”

Trình Phi nói: “Không phải Vu Cổ thuật vậy là cái gì?”

Tiêu Thiệu Giác cũng lộ ra thần sắc chăm chú lắng nghe.

Hạ Quang nói: “Không biết nương nương cùng Cửu điện hạ có từng nghe qua... ‘Nguyệt thần chúc phúc’ chưa?”

Lục Thanh Lam đứng trên một cái ghế dương mộc lớn màu vàng, hướng về phía gương đồng treo cao hơn nửa người soi trái soi phải.

Trong gương có một nữ oa trắng trắng mập mập, khuôn mặt tròn trịa, má phúng phính, mặt bánh bao tròn như quả táo, làm cho người ta thấy liền không nhịn được muốn cắn một cái, cánh tay nhỏ bé chân mập mập giống như ngó sen.

Nữ oa nhìn không được nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn, xúc cảm tròn mềm không gì sánh được, như là trứng gà bóc vỏ. Nguyên lai nàng khi còn bé lại có diện mạo như vậy — không có người nào nói với nàng a!

Nhũ mẫu Tần thị mang theo hai người thiếp thân đại nha hoàn Thạch Lự cùng Bồ Đào, ba người vây quanh ở hai bên cái ghế cánh tay mờ lớn, trời đang rất lạnh nhưng trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Thạch Lự nói như muốn khóc: “Lục cô nương, ngài mau xuống đi, đừng hù dọa bọn nô tỳ!”

Lục cô nương là viên ngọc của chi thứ hai, cả nhà đều xem nàng như bảo bối. Lần trước ở trong cung rơi xuống nước bị bệnh một trận, làm gà bay chó sủa, hiện tại Nhị lão gia Nhị thái thái còn rất đau lòng nàng đấy. Chính là xước một chút da thôi, các nàng chính là chết một trăm lần cũng không đủ để đền tội.

“Cô nương, ngài mau xuống đây đi.”

Cuối cùng Lục Thanh Lam cũng tự xem được rồi, nhanh nhẩu từ trên ghế nhảy xuống. Nàng xem chân tay béo ú, hé cái miệng nhỏ nhắn nở nụ cười.

Tiểu cô nương mang giày nhỏ anh đào, vốn là béo mập nộn giống như viên tròn, vừa cười được thấp phần xán lạn, càng lộ ra vẻ ngây thơ khá ái.

Nàng chạy đến trước mặt bà vú, kéo tay áo Tần má má, thanh âm non nớt hỏi: “Nhũ mẫu nhũ mẫu, bây giờ là Thành Khang năm thứ mấy vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cha mẹ

Lục Thanh Lam là đứa con thứ ba của Kỳ thị, thời điểm nàng mới ra đời sữa của Kỳ thị không đủ, Lục Thanh Lam uống sữa Tần ma mà lớn lên, Tần nhũ mẫu đối đãi tiểu chủ tử so với thân sinh nữ nhi còn tốt hơn. Nàng cũng luôn thân thiết cùng Tần ma mà.

Nàng ôm thân thể nhỏ bé của tiểu chủ tử, từ ái nói: “Lục cô nương, nhũ mẫu không phải đã nói với ngươi rồi sao, hiện giờ niên hiệu không phải là Thành Khang, là Gia Hòa — Gia Hòa năm thứ mười lăm!”

Một tháng này, cơ hồ mỗi một ngày Lục Thanh Lam cũng muốn hỏi vấn đề này một lần, Tần ma mà bắt đầu kỳ quái, tiểu chủ tử tuổi tuy nhỏ, nhưng trí nhớ luôn rất tốt, làm sao lại không nhớ được đương kim niên hiệu chứ?

Gia Hòa ư...

Lục Thanh Lam một đôi mắt to ngập nước, trong mắt tràn đầy ý cười.

Nói đến Đại Tề, Đại Chu, Đại Lương, ba gia tộc phân chia, Gia Hòa đế là hoàng đế thứ ba của Đại Tề, tại vị ba mươi năm, sau khi hắn chết, Tử hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền đánh bại Đại hoàng tử Tiêu Thiệu Du, Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh, bất ngờ đoạt được đại vị, trở thành Thành Khang đế.

... Nói cách khác, nàng trở lại hai mươi lăm năm trước, trở thành năm tuổi nữ đồng không rành thế sự.

— có thể trùng sinh một kiếp, thật tốt!

Hiện tại Thành Khang đế Tiêu Thiệu Huyền vẫn chỉ là đứa bé mười ba tuổi cũng không được sủng ái, vậy cũng không có bao nhiêu thế lực.

Nàng còn có mười lăm năm, có đủ thời gian để từ từ trù tính. Nàng thế, Tử hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền, tên khốn kia, đừng mơ tưởng lại hủy diệt Trường Hưng Hầu phủ, hủy diệt người thân của nàng lần nữa.

Đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy thanh âm bọn nha đầu thỉnh an bên ngoài: “Nhị thái thái!”

Mẫu thân tới.

Chỉ thấy một thiếu phụ hai bảy hai tám tuổi, vây quanh là một đoàn a hoàn bà tử, chậm rãi đi đến. Thiếu phụ kia mặc một thân áo đỏ thắm tay áo màu vàng, làn da sáng hơn tuyết, nhan sắc chói mắt, dung nhan cùng Lục Thanh Lam sau khi lớn lên có năm sáu phần tương tự, chính là thân mẫu Lục Thanh Lam- Kỷ thị.

Lục Thanh Lam chân ngắn cất bước, chạy tới, lao vào cái ôm ấp của mẫu thân, ôm cánh tay mẫu thân ngọt ngào mềm mại kêu một tiếng “Mẫu thân”, Kỷ thị nghe thấy tâm cũng tan ra.

Kỷ thị mười sáu tuổi gả vào Trường Hưng Hầu phủ, vào phủ chưa tới nửa năm liền mang thai sinh hạ trưởng nữ Lục Thanh Nhân, cách một năm lại có tin vui, sinh trưởng tử Lục Văn Đình. Sau lần đó hai vợ chồng cho dù cố gắng như thế nào cũng không thấy động tĩnh, Kỷ thị sốt ruột vô cùng, cho đến hai năm sau, mới lại mang thai Lục Thanh Lam.

Thai này vừa có, phản ứng của nàng rất mãnh liệt, lúc trước mặc dù đã sinh hai đứa, nhưng quá trình mang thai vô cùng thuận lợi. Thứ nữ khó khăn mới sinh được, nàng và trượng phu Lục Thần càng thêm xem nàng như trân bảo, cung chiều nàng thậm chí còn hơn cả trưởng tử.

Vậy mà đứa nhỏ này lớn lên cũng khó khăn, ốm đau không ngừng, lần vào cung một tháng trước thiếu chút nữa còn mất luôn cái mạng nhỏ của nàng, Kỷ thị bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ hãi.

Được thái y xem bệnh cùng nàng tỉ mỉ chiếu cố, cơn sốt của Lục Thanh Lam dần dần lui, bệnh cũng chậm chậm chuyển biến tốt, chẳng qua là sau khi tỉnh lại đôi mắt của Lục Thanh Lam trở nên thâm trầm u ám, hết sức khiếp sợ, nói ra những lời không giống như một đứa trẻ năm tuổi có thể nói, kinh động đến ngay cả trượng phu cũng đứng ngồi không yên, ban đêm không ngủ nổi.

Nháy mắt một tháng trời qua, hài tử rốt cuộc từ từ khôi phục lại về hoạt bát đáng yêu, tâm tình Kỷ thị vậy mới thả lỏng. “Bảo Nhi hôm nay có ngoan hay không, ở nhà có nghe lời nhũ mẫu sao?” Nàng đem nữ nhi kéo đến bên cạnh, sờ hai tay nữ nhi, thấy trên mặt nàng cũng đã có huyết sắc, tay cũng ấm áp, trong lòng vui mừng vô hạn.

Lục Thanh Lam ngây thơ hỏi: “Mẫu thân không phải đi phủ Vũ An Bá uống rượu mừng sao? Sao nhanh như vậy đã trở lại?”

Trường Hưng Hầu phủ cùng Vũ An Bá phủ quan hệ không tệ, Vũ An Bá Mạnh Bá từng cứu tính mạng lão Hầu gia Lục Kháng trên chiến trường, hôm nay là lễ tắm ba ngày* của tiểu thiếu gia Vũ An bá phủ, Kỷ thị không thể không đi chúc mừng.

(*) tắm ba ngày (theo tục lệ cũ, trẻ sơ sinh đến ngày thứ ba thì tắm)

Đúng là có đi, nhưng trong lòng lại nghĩ đến nữ nhi ở nhà, chỉ ở Bá phủ ngồi một chút liền vội vã quay lại. Liền xoa đầu nàng, cười nói: “Mẫu thân không phải là vì lo lắng cho Bảo Nhi sao!”

Lục Thanh Lam vui vẻ nói: “Mẫu thân đối với ta thật tốt!”

Kỷ thị thấy đôi mắt to sáng ngời trong suốt của nàng nhìn chăm chăm mình, trong mắt tất cả đều là vui vẻ, đã cảm thấy trong lòng ngọt ngào giống như ăn kẹo.

Nàng ở trên người nữ nhi hao tổn quá nhiều tâm tư, nhưng nữ nhi từ nhỏ thân thiết hơn với trượng phu, vì vậy, nàng ăn không ít dấm chua của trượng phu. Hiện tại thì tốt rồi, kể từ khi nữ nhi bị bệnh, địa vị của nàng trong lòng Bảo Nhi thuận lợi vượt qua Lục Thần, làm cho nàng cực kỳ thoải mái.

Lúc không có người, nàng còn lấy điều này ra khoe khoang cùng trượng phu. Trượng phu lúc ấy điểm cái mũi của nàng cười nàng cũng là mẹ ba đứa bé rồi, còn giống như tiểu cô nương chưa lớn.

Kỷ thị đang nghĩ, tận đến lúc phát hiện nữ nhi đang lay tay của mình, mới phản ứng, mỉm cười hỏi: “Bảo Nhi mới vừa rồi đang nói cái gì vậy?”

Lục Thanh Lam làm nũng nói: “Mẫu thân, chúng ta ăn điểm tâm có được hay không!”

“Được!Được!Được! Bảo Nhi muốn ăn cái gì?” Xem ra khôi phục rất tốt, lại quay trở lại cái ham ăn vặt rồi.

Lục Thanh Lam đếm trên đầu ngón tay nói: “Ta muốn ăn quả hạch đào xộp giòn! Ta còn muốn bánh táo, mứt hoa quả... “Liên tiếp nói ra bảy tám món.

Lục Thanh Lam là sinh non, từ nhỏ hay bệnh tật yếu ớt, Lục Thần và Kỷ thị tốn không ít tâm tư, từ lúc nàng dùng sữa bắt đầu ăn cơm, liền mời mấy đầu bếp giỏi khắp Đông Nam Tây Bắc về nhà, làm cho nàng các loại thức ăn đặc biệt. Những năm gần đây đem nàng nuôi đến trắng trẻo mập mạp, giống như heo con.

Nhưng hai vợ chồng vẫn không yên lòng, đừng thấy nàng mập, đó cũng là mập già thôi.

Đứa nhỏ này thật không phụ lòng vợ chồng bọn họ, từ nhỏ liền thích ăn các loại thức ăn biến đổi đa dạng, ngay cả tên nha hoàn bên người tất cả đều là tên thức ăn, tỷ như Thạch Lựu hay Bò Đào. Chỉ nhìn tên a hoàn liền biết nàng thích ăn vật rồi.

Thấy thời gian cơm tối sắp đến, Kỷ thị sợ nàng không ăn bữa ăn chính, chỉ cho nàng ăn một chút điểm tâm. Lục Thanh Lam biểu hiện cực kỳ ngoan ngoãn, không có điểm tâm ăn cũng không vừa khóc vừa náo giống thường ngày. Kỷ thị thăm nghĩ đứa nhỏ này sau khi khỏi bệnh trở nên hiểu chuyện rất nhiều, nhưng cũng không suy nghĩ gì thêm.

Ăn cơm xong, Lục Thanh Lam cùng tỷ tỷ Lục Thanh Nhân, ca ca Lục Văn Đình chơi với nhau một lát, Kỷ thị liền dỗ dành Lục Thanh Lam đi ngủ, lúc này mới đến tịnh phòng để bà vú Cảnh ma mà hầu hạ rửa mặt, chờ trượng phu trở về nhà.

Mãn giường thêu hoa lạc tiền buông xuống, đợi Kỷ thị chậm rãi đi xa, Lục Thanh Lam vốn đang nhắm mắt lại bỗng nhiên mở mắt ra. Nhìn bóng lưng Kỷ thị đi xa, nàng chỉ cảm thấy hốc mắt chua chua.

Thu hoạch lớn nhất trong lần trùng sinh kiếp này chính là một lần nữa được trở về bên cạnh mẫu thân.

Kiếp trước, bởi vì chuyện phụ thân nạp thiếp, năm nàng sáu tuổi mẫu thân tự vẫn bỏ mình. Bởi vì tuổi quá nhỏ, nàng thậm chí ngay cả dung mạo mẫu thân cũng nhớ không rõ, những việc liên quan đến mẫu thân cũng là ca ca tỷ tỷ sau này kể lại cho nàng.

Cuộc sống chân thực cùng mẫu thân, cảm nhận được mẫu thân trầm điều che chở cho nàng, thật tốt!

Nghĩ tới trùng sinh có thể là bởi vì chấp niệm của Kỷ thị làm cảm động thần tiên. Cho nên kiếp này, nàng nhất định không thể để cho bị kịch lần nữa tái diễn.

Mẫu thân, kiếp này, ta nhất định phải bảo vệ người sống lâu trăm tuổi!

Giờ lên đèn, Lục Thần từ Đông Sơn thư viện trở về.

Trường Hưng Hầu phủ làm nên công trạng, đời thứ nhất lão Trường Hưng Hầu gia vốn là một gã đồ tể, đi theo khai quốc hoàng đế chém giết hơn hai mươi năm, tích lũy quân công đổi được tước vị Hầu tước. Những năm chinh chiến vô tướng đương nhiên được xem trọng, nhưng sau này thiên hạ thái bình, có được thiên hạ lại không thể trị thiên hạ, quan văn liền dần dần lấn át võ tướng.

Những năm gần đây thiên hạ thái bình, võ tướng không có đất dụng võ, địa vị lại càng giảm xuống, chiến công hiển hách không địch lại một thiên cầm tù văn chương. Nhà nào có ánh mắt nhìn xa trông rộng liền khích lệ con cháu trong nhà đi theo đường khoa cử, chỉ có đại Tiến sĩ vào quan trường mới là tiền đồ tươi sáng thực sự.

Đại Tề từ khi thành lập tới nay, trừ đời thứ nhất lão Trường Hưng Hầu gia đánh gãy giới, sau này Trường Hưng Hầu phủ nhân tài càng ngày càng tàn lụi, cũng không có thêm nhân vật kinh tài tuyệt điểm nào, lão hầu gia Lục Kháng bắt quá cũng chỉ là Đồ Đốc phủ trên danh nghĩa, cứ tiếp tục như vậy Hầu phủ ý vào tổ tông âm chức có lẽ tạm thời còn có thể đặt chân ở chốn kinh sư, nhưng mệnh ăn núi lở, sớm muộn gì cũng có một ngày rơi khỏi vòng tròn hào môn thế gia.

Lão hầu gia cũng hiểu được đạo lý này, tốn không ít tiền bạc, đem Nhị lão gia Lục Thần cùng Tam lão gia Lục Diệp đưa đi Đông Sơn thư viện học. Lại cho Lục Thần cầu hôn đại tộc Giang Nam Kỳ thị làm vợ.

Lục Thần cũng coi như thông minh, vốn cho rằng dù chịu không ít khổ nhưng cũng sẽ mau chóng giành được công danh. Vậy mà lão hầu gia đối với hắn cũng chiều, hắn lại ở thư viện chỉ biết chơi cùng một đám không học vấn không nghề nghiệp quần áo lụa là, mỗi ngày đi gà đầu chó, cười ngửa chương đài, cứ như vậy phí mấy mấy năm.

Còn Kỳ thị sau khi gả cho hắn, từ từ ước thúc hắn, hắn lúc này mới thu liễm tính tình, đem tâm tư đặt ở việc đọc sách, cho đến bốn năm trước, rốt cục thi đỗ học viện, trở thành tú tài, miễn cưỡng được xem là có tài nhưng thành đạt muộn.

Kỳ thị thấy trạng phu trở lại, ôn nhu tiến lên hầu hạ hắn cởi áo nói dây lưng, đổi một bộ trung y màu trắng, Lục Thần năm nay đã ba mươi, chẳng nhưng không cảm thấy già, ngược lại còn phong thần tuấn lãng.

Hắn vốn muốn đi xem nữ nhi, lại bị Kỳ thị ngăn cản.”Con mới vừa nằm ngủ, người chó đánh thức nó.”

Tình tình Lục Thần vô cùng tốt, nhéo Kỳ thị cười nói: “Được, nghe lời người.”

Hai vợ chồng thành thân đã mười năm, sinh ba hài tử, tình cảm càng ngày càng tốt.

Kỳ thị ngồi thấy trên người hắn có mùi rượu nồng nặc, có chút mất hứng nói: “Vừa uống rượu sao?” Lục Thần cười một tiếng kéo người vào trong ngực, lăn lên giường, từng chút vuốt ve phía sau lưng của nàng, “Đi Nguyệt Tiên lâu uống vài chén, đều là đồng môn... Yên tâm tâm ta rất vững, sẽ không dính vào đâu.”

Kỳ thị quyết miệng, “Ta mới lười quần người, ta là sợ người hun thối Bảo Nhi.”

Lục Thần nhéo hai má Kỳ thị, đứng nhìn thế tử đã sinh ba đứa con, nhưng da thịt vẫn trơn mềm, kiều mị vô song. Thấy vậy ánh mắt Lục Thần đều phải nhìn thẳng. Hắn cười nói sang chuyện khác: “Bảo Nhi hôm nay như thế nào?” Đứa bé này là bảo bối hắn thương yêu nhất, luôn coi như sinh mạng.

Nói đến nữ nhi, Kỳ thị quả nhiên không quan tâm đến chuyện Lục Thần đi ra ngoài uống rượu nữa. Đem chuyện ăn uống của nữ nhi nói cho trạng phu.

Lục Thần nghe hết sức chăm chú, cuối cùng thần sắc có chút nghiêm trọng nói: “Hôm nay đại ca nhắc nhở ta, người nên mang Bảo Nhi vào cung một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tiến cung

Đại ca chính là tứ phẩm chiêm sĩ phủ chiêm sĩ Lục Hân, là tương lai của Trường Hưng Hầu phủ, Lục Thần đối với vị huynh trưởng này luôn hết sức tin phục, lời của hắn có khi còn hiệu nghiệm hơn cả Lão Hầu gia.

“Tiến cung? “ Kỳ thị nghe lời này, nghiêng người ngồi dậy.”Thiếp thân không muốn mang Bảo Nhi tiến cung nữa.”

Lần trước tiến cung Bảo Nhi không biết làm sao đắc tội Cửu hoàng tử, trời lạnh như vậy lại bị Cửu hoàng tử đẩy vào hồ sen, thiếu chút nữa mất mạng.

Cửu hoàng tử là thiên chi kiêu tử*, các nàng chọc không nổi, cũng không dám buông lời oán hận, nhưng Kỳ thị vô luận như thế nào cũng không muốn mang nữ nhi tiến cung lần nữa.

(*) 天之骄子 thiên chi kiêu tử: Đứa con cưng của ông trời, đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư.

Lục Thần cũng ngồi dậy ôm bà vai thì thầm: “A Hoàn, tâm tình của người ta làm sao không biết? Bảo Nhi là thịt trong lòng ta, ta cũng tuyệt đối không muốn nàng tiến cung nữa, vạn nhất gặp Cửu hoàng tử không nói đạo lý kia...” “Nói tới đây hắn thở dài một tiếng. “Nhưng người đừng quên, bệnh của Bảo Nhi là Trung thái y chữa khỏi, Trung thái y lại là Trình Phi nương nương của Ngọc Minh cung tiến cử, theo như quy củ chúng ta nên tiến cung tạ ơn. Chuyện này sợ rằng chúng ta không bỏ qua được.”

“Huống chi... Mục Nguyên đường bên kia thúc dục chúng ta qua mấy lần. Tình tình kia của Lão thái thái người không phải là không biết, người nếu không đi, ta sợ Lão thái thái sẽ đích thân mang Bảo Nhi tiến cung, còn không bằng người tự mình tiến cung, ta còn có thể yên tâm một chút.” Lão thái thái Trương thị là kế thất của Lão Hầu gia Lục Kháng, không phải là thân tổ mẫu của Lục Thanh Lam, cho nên đối đãi với Lục Thanh Lam cũng không dễ dàng.

Lần trước Lục Thanh Lam rơi xuống nước cũng là bởi vì Lão thái thái ở trong cung để lạc mất nàng.

Nhớ tới điều bộ của Lão thái thái, Kỳ thị đã cảm thấy ngực khó chịu, trong lòng buồn phiền: “Bảo Nhi nói như thế cũng là cháu gái của nàng, nàng tại sao có thể dùng Bảo Nhi đi lấy lòng các nương nương trong cung như vậy?”

Kỳ thị xuất thân đại tộc. Đọc nhiều sách vở, rất hiểu lễ nghi, nếu không phải giận đến lợi hại, tuyệt đối sẽ không nói ra loại lời này.

Lục Thần nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể từng chút vỗ về sau lưng thì thầm cho nàng thuận khí.

Kỳ thị suy nghĩ một chút, cuối cùng hạ quyết tâm.”Cũng được nếu chạy không khỏi, hôm sau ta mang Bảo Nhi tiến cung.”

Qua một ngày.

Sáng sớm, Kỳ thị dậy thật sớm đi tới cửa ngăn. Thấy nữ nhi đang say mộng đẹp, cả người biến thành một chữ đại*, đầu lệch qua một bên gối đầu, nước miếng trong miệng chảy dài.

(*) 大

Đứa nhỏ này ngủ luôn không thành thật, lần trước sau khi bị bệnh, lại càng làm trầm trọng thêm.

Kỳ thị cầm lấy khăn từ trong tay nha hoàn, cẩn thận lau đi nước bọt khô miệng nữ nhi. Lục Thanh Lam mơ mơ màng màng tỉnh lại, thân thể nhỏ bé co lại, gọi một tiếng: “Mẫu thân.”

Kỳ thị đem khuỷu tay mềm mại béo núc ních nhà mình bế lên, Lục Thanh Lam làm tổ trong ngực Kỳ thị ăn vạ, mắt cũng không mở ra được, còn quá sớm.

Kỳ thị nhéo khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn của nàng: “Bảo Nhi không ngủ nữa, mau mặc trang phục, nương dẫn người đi gặp Mạnh đi đi cùng Kỳ tỷ tỷ có được hay không?”

Lục Thanh Lam nghe thấy mấy chữ “Kỳ tỷ tỷ”, lập tức thanh tỉnh mấy phần.

Mạnh đi đi cùng Kỳ tỷ tỷ trong miệng Kỳ thị, chính là thế tử Mạnh thị của Quảng Ninh Vương Tiêu Ninh, cùng với nữ nhi của hân Lâm An Quận chúa Tiêu Kỳ.

Trong kinh số lượng các Vương gia cũng không ít, bất quá Vương gia cùng Vương gia cũng không giống nhau. Quảng Ninh Vương Tiêu Ninh là ấu đệ của Gia Hòa đế, so với Gia Hòa đế nhỏ hơn mười lăm tuổi, so với hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du không lớn hơn là bao. Năm đó Gia Hòa đế đăng cơ, cũng trải qua một phen gió tanh mưa máu tranh đoạt chính trị. Đối thủ công kích hấn gĩa mạo chỉ dụ của vua soán vị, lúc ấy gần Tiêu Ninh tám tuổi ở trước mắt bao nhiêu người một mực chắc chắn chính tại nghe thấy phụ hoàng đã nói muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho nhị ca(Gia Hòa đế).

Vì vậy Gia Hòa đế sau khi nắm quyền trong tay, đem hấn trở thành giống như nhi tử nuôi lớn, đối đãi với hấn so với huynh đệ bình thường cũng sủng ái hơn mấy phần. Chẳng những được phong Thân Vương, còn cho hấn nắm giữ binh quyền kinh thành. Tương xứng với bất tự “Tay cầm thực quyền, quyền cao chức trọng”.

Lục Thần tuy là công tử Hầu phủ, nhưng đến nay vẫn không có công tước. Qua lại với Quảng Ninh Vương Phủ vô luận như thế nào cũng là tước cao, bất quá Quảng Ninh Vương Phi Mạnh thị là người Trữ phủ Hưng Châu, chẳng những cùng là đồng hương với Kỳ thị, mà hai người còn quen biết từ nhỏ, trước khi xuất giá là bạn tâm giao.

Về sau hai người một người gả cho Vương gia trẻ tuổi anh duệ, một người gả cho thiếu niên công tử Hầu phủ, mặc dù thân phận cách xa, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới tình cảm hai người.

Trong phòng, Kỳ thị thấy nữ nhi hoàn toàn thanh tịnh, đem nàng ôm đến trên ghế trước gương trang điểm bắt đầu tự mình động thủ thay trang phục cho nữ nhi. Cho nàng mặc xiêm áo mang đồ trang sức, giăng co nửa canh giờ mới chuẩn bị xong. Kỳ thị nhìn khuê nữ trắng béo mập mập trong gương, không nhận được hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nót Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi của chúng ta thật là xinh đẹp.”

Lục Thanh Lam liền hé miệng nhỏ cười.

Hai mẹ con ăn xong bữa sáng, Kỳ thị liền dẫn Lục Thanh Lam đi Mục Nguyên đường.

Trương thị mặc kiện áo khoác hoa văn Đinh Hương sắc Hồ Điệp bỏ đào, tuổi không tính là lớn, trên đầu mang bộ khăn lông chồn, một đôi mắt hẹp dài và sắc bén, thời điểm nhìn người khác, làm cho người ta cảm giác một loại vênh vào hung hăng cao cao tại thượng. Lục Thanh Lam vô cùng chán ghét vị kẻ tổ mẫu này, nhưng vẫn quy củ hành lễ.

Kỳ thị đem ý định tiến cung nói cùng Trương thị. Trương thị dặn dò mấy câu “Ở trong cung phải thận trọng từ lời nói đến việc làm”, “Trông coi Bảo Nhi đừng làm cho nàng chạy loạn”... Liền đuổi hai mẹ con đi xuống.

Kỳ thị nhận thấy không còn sớm liền trực tiếp mang theo Lục Thanh Lam ngồi xe ngựa, nhanh chóng đến Đồng Hoa môn. Tại nơi này đã có một chiếc xe đang chờ mẹ con các nàng.

Kỳ thị mang theo Lục Thanh Lam xuống xe ngựa.

Trên xe cũng đi xuống một đôi mẹ con. Trước mặt là một vị phu nhân, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, cực kỳ xinh đẹp, mặc một bộ áo Lư Nguyệt màu vàng trắng cùng váy ngắn Yên La, sơ vọng nguyệt kẻ hoa mỹ, trên đầu cắm một cây trâm Hồ Điệp giương cánh khảm hồng bảo thạch, trang phục hết sức lộng lẫy trang trọng, nàng vốn hết sức xinh đẹp, y phục hoa lệ chói mắt, nhưng vẫn lộ ra nàng là mỹ nhân vô song.

Kỳ thị tiến lên khoác tay nàng, xin lỗi nói: “Hôm nay lại muốn phiền toái muội muội rồi.”

Quý phụ gia chính là Mạnh thị, nghe lời nói Kỳ thị không khỏi sảng giọng: “Bất quá là tiện tay mà thôi, tỷ tỷ còn đem ta trở thành người ngoài như vậy ta cũng phải tức giận đấy.”

Đồng dạng là xuất thân thư hương môn đệ, Kỳ thị là điển hình bộ dạng đại gia khuê tú, mà Quảng Ninh Vương Phi lại rất có hiệp khí, có thể nói là nữ trung hào kiệt. Nếu không phải tính tình nàng như thế, năm đó Quảng Trữ vương gia ở kinh sư có tiếng khó chiều cũng sẽ không cưới nàng làm phi.

Lúc này Lục Thanh Lam quy củ tiến lên hành lễ với Mạnh thị, trong miệng mềm mại kêu lên: “Mạnh di đi!”

Mạnh thị thấy nàng ngây thơ động lòng người như thế hết sức vui mừng. Đem nàng bế lên xoa đầu nàng nói: “Bảo Nhi ngoan, có nhớ Mạnh di đi không. “Vừa quay đầu đối Kỳ thị nói: “Bảo Nhi hình như lại mập lên không ít?”

Mấy ngày nay Lục Thanh Lam ăn thả cửa, có thể không mập sao?

Quảng Ninh Vương Phi cùng Kỳ thị thân nhau, hai người thường xuyên qua lại, Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, mặt ngoài thoạt nhìn nhu thuận khả ái, trên thực tế tính tình quật cường ân oán rõ ràng, rất hợp ý Mạnh thị, cho nên Mạnh thị thích nhất tiểu oa nhi này.

Lục Thanh Lam liền hôn một cái trên mặt Quảng Ninh Vương Phi, nói: “Mạnh di đi, Bảo Nhi cũng nhớ ngươi. “Nàng là thật nguyên ý thân cận cùng Quảng Ninh Vương Phi. Kiếp trước, Kỳ thị chết sớm, nhờ có Quảng Ninh Vương Phi đối Lục Thanh Lam nhiều chiều cõ, lúc nào cũng là chỗ dựa cho bọn hấn, tam phòng mới không dám quá mức hà khắc đối mấy người bọn họ.

Mạnh thị cao hứng không ngừng cười khanh khách. Lúc này chỉ nghe thấy một thanh âm mềm mại dễ nghe vang lên. Đầu tiên là sâu kín thờ dài, rồi sau đó nói: “Ta cũng biết, Bảo Nhi muội muội đến, mẫu phi nhất định sẽ đem ta quên luôn rồi...!”

Đó là một tiểu nữ oa sáu bảy tuổi, mặc áo thêu mẫu đơn đỏ thẫm, phía dưới là quần Phù Dung thêu dây leo cùng màu, bên hông treo một khối ngọc Hòa Điền, là một búp bê ngọc xinh đẹp như tượng. Trong miệng nàng mặc dù nói lời oán giận, nhưng trên mặt nụ cười sáng ngời, vốn đã xinh đẹp, càng nhìn càng làm cho người ta sinh lòng hảo cảm.

Đây cũng là hòn ngọc quý trên lòng bàn tay Quảng Ninh Vương Phủ, Lâm An tiểu quận chúa Tiêu Kỳ.

“Kỳ tỷ tỷ! “Lục Thanh Lam núp ở trong ngực Quảng Ninh Vương Phi, thò tay nghịch ngợm túm hoa trên đầu của nàng. Tiêu Kỳ nghiêng đầu tránh khỏi, thừa dịp mọi người không chú ý, le lưỡi, bĩu môi làm mặt quỷ.

Lục Thanh Lam toét miệng cười cao hứng.

Kiếp trước Lục Thanh Lam tính tình kiêu ngạo, tính tình thẳng thắn, sống một đời vậy nhưng bằng hữu cũng không có mấy người, bất quá mỗi người đều tri tâm đãi mạng. Tiêu Kỳ là một người trong số đó.

Hai đôi mẹ con hàn huyên mấy câu việc nhà, Mạnh thị lấy ra đồng hồ quả quyết nhìn giờ nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta vào đi thôi.”

Kỳ thị gật đầu, ôm nữ nhi lên xe chu luân hoa của Quảng Ninh Vương Phủ. Trong cung quy củ lớn, tuyệt đại đa số xe ngựa đều không cho phép thông hành, chỉ có thể đi bộ. Nhưng Xe ngựa Quảng Ninh Vương Phủ có thể thông hành.

Xe ngựa Vương Phủ cực kỳ rộng rãi, bên trong bố trí đầy đủ mọi thứ, Tiêu Kỳ mang theo Tiểu muội muội ngồi ở một bên chơi đùa đan dây. Nghe thấy Mạnh thị ở một bên an ủi Kỳ thị: “Tỷ tỷ yên tâm đi. Trình Phi nương nương thông tình đạt lý, người vô cùng ôn hòa, sẽ không để cho ngươi cùng Bảo Nhi chịu ủy khuất. Huống chi còn có ta đâu!”

Mạnh thị ở trong cung rất có tiếng nói, Quảng Ninh Vương Phủ tại Đại Tề địa vị cao cao tại thượng, hết sức quan trọng, ngay cả Tiền hoàng hậu cũng muốn mượn hơi Vương phi nàng, để làm cho Tiêu Ninh ủng hộ nhi tử của nàng làm thái tử.

Kỳ thị thờ dài nói: “Ta đây cũng là một khi bị rấn cản, mười năm sợ dây thừng. Nếu không phải lo lắng Cửu điện hạ, ta cũng sẽ không phiền toái muội muội.” Mạnh thị rất coi trọng khuôn mặt, Tiêu Thiệu Giác ở tất cả trong hoàng tử là bộ dạng tuấn mỹ nhất, chính là sự kiện kia, cho nên Mạnh thị đối với hấn ấn tượng không được tốt.

Kỳ thị nói: “Ta chỉ hi vọng Bảo Nhi bình an.” Cửu điện hạ và những cái khác, cách thế giới của các nàng quá xa, nàng không dám có ý nghĩ xa vời báo thù, cũng lười quản chuyện của hấn.

Cùng Tiêu Kỳ đan dây đến cao hứng Lục Thanh Lam đột nhiên dừng lại, dựa vào kinh nghiệm hai kiếp nằng vẫn không hiểu rõ, tại sao Tiêu Thiệu Giác muốn đem nằng đẩy xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sơ ngộ

Xe của Vương Phủ đi đến trước đại môn của Ngọc Minh cung, bởi vì Mạnh thị đã sớm đưa thẻ bài vào, Trình Phi đã mang theo Đại cung nữ ở trước cửa đợi nằng.

Hai đôi mẩu nữ xuống xe ngựa, tiến lên hành lễ với Trình Phi. Trình Phi mặc một thân Đào Hồng che giấu dưới tà áo dài là vài bồi để giấy bỏ đào, trên đầu sơ đồa mã kẻ phức tạp, phía trên đeo rất nhiều châu ngọc. Một nụ cười sáng rõ vô song, điểm lệ đoan trang, nằng là nửa thành viên Hạ tộc, dung mạo tự nhiên không thể kém, ngay cả hậu cung, cũng không ai sánh bằng.

Đối với mẹ con Kỳ thị Trình Phi cũng không thấy lạ, bởi vì Mạnh thị đã sớm báo trước.

Trình Phi cười mời các nằng vào chính điện, phân chia chủ khách ngồi vào chỗ của mình.

Kỳ thị trịnh trọng nắm tay Lục Thanh Lam quý xuống nói: “Hôm trước tiểu nữ phong hàn, sốt cao không lui, làm phiền nương nương phái Thái y viện Trương thái y đến xem bệnh cho tiểu nữ, mới có thể diệu thủ hồi xuân*, thần phụ mang tiểu nữ Tạ đại ân của nương nương.”

(*) Diệu thủ Hồi Xuân 妙手回春: Khen ngợi y sư tài giỏi, chữa trị được bệnh nặng.

Lục Thanh Lam dựa theo Kỳ thị dạy, âm thanh non nớt nói: “Tạ ơn đại ân của Trình Phi nương nương.”

Nếu không phải vì có Mạnh thị, Trình Phi chưa chắc sẽ gặp Kỳ thị. Để cho nằng ở ngoài cung đập đầu rồi đuôi đi là được. Hôm nay nhìn thấy tiểu nữ oa trắng mập ngây thơ khá ái tâm không khỏi mềm vài phần, nằng cả đời không có con cái, mặc dù nuôi Cửu hoàng tử dưới gối, nhưng tính tình lại trong trẻo lạnh lùng, lại thích nhất tiểu cô nương mềm mại ôn nhu nói chuyện êm ái mềm dẻo như này, liền cười vậy tay nói: “Tiểu cô nương tới đây, để cho Bồn cung nhìn một chút!”

Lục Thanh Lam hết sức nghe lời đứng lên, cất bước chân ngắn chạy đến trước mặt Trình Phi. Làm Kỳ thị sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, đây là hoàng cung không phải là Trường Hưng Hầu phủ, nữ nhi tùy ý như vậy, cũng đừng chọc giận vị Đại Phật trước mắt này.

Không ngờ Trình Phi một chút cũng không tức giận, ngược lại đối tiểu nữ oa càng xem càng thích. Nằng đưa tay nhéo mặt bánh bao của Lục Thanh Lam, cảm thấy xúc cảm rất tốt, cảm một khối hạt dẻ tô* đưa cho Lục Thanh Lam cười nói: “Hải tử ngoan, ăn đi.”

Lục Thanh Lam hết sức nhu thuận nói một tiếng: “Cảm ơn Trình Phi nương nương.” không khách khí nhận lấy hạt dẻ tô tựa như sóc con bắt đầu ăn.

Kỳ thị lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trình Phi càng khách khí mà nói: “Lại nói, đứa nhỏ này rơi xuống nước toàn bộ nguyên nhân là bởi vì Hoàng Nhi, hôm nay có thể bình an không việc gì, Bồn cung cũng là yên tâm.” Vừa nói vừa phân phó Đại cung nữ bên cạnh: “Đi lấy vòng tay kim tương ngọc* của Bồn cung, thưởng cho Lục tiểu cô nương.”

Cung nữ rất nhanh liền đem vòng tay cầm tới, đó là một đôi kim tương ngọc khắc hoa văn sóng nước, bên trên khảm Hồng Bảo Thạch to bằng ngón cái, nhìn liền biết giá trị xa xỉ. Hơn nữa trên vòng tay kia còn treo một cái chuông nhỏ nhỏ, lắc cổ tay..., sẽ phát ra tiếng linh linh leng keng rất thích hợp cho tiểu cô nương như Lục Thanh Lam đeo.

Trình Phi tự mình đem vòng tay mang vào cổ tay của tiểu cô nương.

Kỳ thị vội nói: “Nương nương ban thưởng vốn không dám từ, nhưng vật này quá quý trọng.”

Trình Phi nói: “Dù sao cũng là hoàng nhi đã làm sai trước, cái này không tính là gì. “Vừa cúi đầu hỏi tiểu nữ oa: “Thích không?”

Lục Thanh Lam lắc lắc cổ tay, chuông bạc trên vòng tay phát ra tiếng: ding ding đang đang, nằng lộ vẻ hết sức cao hứng: “Thích!”

Trình Phi nhìn tiểu cô nương trắng trắng mập mập, càng xem càng yêu, đưa tay sờ đầu nằng, mới kêu nằng trở lại bên cạnh Kỳ thị.

Không khí trong điện tốt lên rất nhiều. Trình Phi mặc dù xuất thân tướng môn Thành Quốc công phủ, nhưng cực kỳ hiền hòa, không có một chút đáng vẻ kiêu ngạo, mấy người nói đến hải tử một cách tự nhiên. Trình Phi nói: “Ta cũng làm mẹ, biết hải tử bị bệnh làm nương vô cùng lo lắng. “Nghĩ tới đây lúc nằng cùng đại tể sư tra nữ hải từng được Nguyệt Thần chúc phúc, cho tới bây giờ một chút đầu mối cũng không có, giữa hai đầu lông mày không khỏi nhiễm lên một tầng ưu sầu.

Nữ hải kia có thể liên quan sinh tử của hoàng nhi đấy!

Nữ nhân đều là một cái bộ dáng, nói đến hải tử nhà mình đều là thao thao bất tuyệt, ba phụ nhân nói một hồi, thời gian bất tri bất giác trôi qua. Lục Thanh Lam buổi sáng thức dậy quá sớm, nghe liền có chút buồn ngủ, ngồi ở bên cạnh Kỳ thị đầu nhỏ giống như gà con mổ thóc ngủ thiếp đi.

Trình Phi thấy vậy bật cười, liền nói với Tiêu Kỳ: “Kỳ nhi, người mang theo Lục tiểu cô nương đi chơi đi. Không cần gò bó ở đây.”

Vốn là cảm tạ cũng đã cảm tạ, ban thưởng cũng đã ban thưởng rồi, coi như là công đức viên mãn đại công cáo thành, Kỳ thị đã sớm muốn cáo từ. Nhưng Trình Phi nương nương đang nói hăng say, nằng không muốn đánh gãy, Kỳ thị đang ở trong lòng lo lắng, thấy Trình Phi muốn hải tử đi ra ngoài nằng có chút lo lắng đề phòng.

Mạnh thị liền đưa tay cầm tay nằng ý tứ bình tĩnh chớ nóng nảy, còn có Kỳ nhi đâu.

Tiêu Kỳ được Trình Phi phân phó đáp ứng một tiếng, lời kéo tay Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi, chúng ta đi ra ngoài chơi!”

Lục Thanh Lam gật đầu. Kiếp trước nằng ở hoàng cung ngày người mười năm, đối với nơi này quen thuộc, cho nên nằng không sợ hải chút nào.

Trình Phi lại phái Đại cung nữ của mình đi theo các nằng, tránh gặp chuyện không may.

Lại nói tiểu tỷ muội từ trong Ngọc Minh cung đi ra, thật ra trong cung ngoại trừ phòng ốc rộng lớn, thật sự không có cái gì để chơi đùa. Hai người ở trước Ngọc Minh điện đi dạo, Tiêu Kỳ đề nghị: “Hải ta đá cầu* đi!”

Lục Thanh Lam âm thanh non nớt: “Được.”

Đại cung nữ biết Lâm An tiểu quận chúa trong cung được sủng ái, ngay cả Đại bá phụ Gia Hòa để cũng hết sức yêu mến nằng, đương nhiên nghĩ cách nịnh nọt, vội vàng gọi người cầm quả cầu đến.

Hai người liền ở bên trong sân đá cầu. Đang chơi cao hứng, một tiểu cô nương hùng hùng hổ hổ chạy tới, lớn tiếng la hét: “Ta cũng muốn chơi, ta cũng muốn chơi, Kỳ tỷ tỷ ta cũng muốn chơi!”

Tiểu cô nương búi tóc hai chóm, mặc một bộ y phục màu đỏ chót thêu hoa mẫu đơn, phía dưới là váy ngắn màu trắng ngà, trên cổ treo một cái trường mệnh khóa Bát Bảo. Nàng xinh xắn đáng yêu, một đôi mắt to linh động, nhìn có vẻ lớn hơn Lục Thanh Lam hai tuổi.

Lúc này phía sau một đám nha hoàn bà từ đi theo kêu: “Tam công chúa, ngài chậm một chút! Chậm một chút!” Lục Thanh Lam khước miệng hơi vênh lên, không nghĩ tới gặp Tiều Nguyên San ở đây.

Tiêu Kỳ vội lời kéo Lục Thanh Lam hành lễ với Tam công chúa.

Tam công chúa Tiều Nguyên San, mẹ đẻ Tổng quý tần. Bởi vì Gia Hòa đế sinh mười một nhi tử, nhưng tông cộng chỉ có ba nữ nhi, trưởng nữ gả đến Đại Lương hòa thân, thứ nữ vừa mới bốn tuổi liền chết non, hiện giờ trong cung chỉ còn lại tam nữ nhi Tiều Nguyên San. Vì vậy mặc dù mẹ đẻ nàng thân phận không cao, vật lấy hiếm làm quý, Gia Hòa đế đối với nàng hết sức sủng ái.

Có hoàng đế làm chỗ dựa, tiểu nha đầu này từ nhỏ bướng bỉnh, quả thực trở thành tiểu Bá Vương trong hậu cung, ai cũng không dám trêu chọc nàng. Bởi vì Tổng quý tần cùng Trinh Phi giao hảo, Tiều Nguyên San lại hết sức sủng ái Cửu hoàng huynh của nàng Tiều Thiệu Giác, vì vậy dù không có việc gì cũng chạy sang Ngọc Minh cung.

Giờ phút này Tam công chúa vung tay nhỏ lên, nói: “Đừng hành lễ, chúng ta mau tới đá cầu! Chúng ta tranh tài, ai thua người đó chính là con chó con!” vừa nói liền đoạt lấy quả cầu trong tay Lục Thanh Lam, không nói hai lời liền đá tiền phong, đứng nhìn nàng tuổi nhỏ, bình thường cùng bọn cung nữ đá cầu, một lần được mười mấy cái.

Lúc này mới tới lượt đến Tiểu Kỳ, đừng xem Tiểu Kỳ tuổi không lớn lắm, nhưng đã sớm hiểu rõ cách sinh tồn trong cung, đương nhiên không thể vượt lên trên Tam công chúa, khó khăn đá mười cái liền cố ý để cho quả cầu rơi xuống đất.

Tam công chúa cao hứng hết sức, liên tục vỗ tay: “Ta thắng, ta thắng!”

Lúc này mới dường như là vừa mới phát hiện ra Lục Thanh Lam, hỏi: “Kỳ tỷ tỷ, đứa mập này là ai vậy?”

Đứa mập... Lục Thanh Lam khước miệng co quắp, nghĩ đến sau này Tam công chúa luôn không quản được miệng mình, mỗi lần ăn đến mập lại đến điện của mình bộ dáng van xin mắng tình bản thân của nàng, nghĩ thầm ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, tương lai hai ta còn chưa biết người nào mập đâu!

Tiêu Kỳ nói: “Vị này là Trường Hưng Hầu phủ Lục cô nương.” Tam công chúa không phải là người có tính nhẫn nại, gắt đầu, gấp gáp nói: “Tốt lắm tốt lắm, người mau bắt đầu đi.”

Lục Thanh Lam biết tính tình của nàng, cũng không nói nhiều, cầm lấy quả cầu trong tay Tiêu Kỳ, liền đá lên. Trên tay nàng mang vòng kim tương ngọc Trinh Phi ban cho, chuông bạc phát ra tiếng leng keng linh linh hết sức dễ nghe, Tam công chúa ánh mắt sáng lên: “Ngừng ngừng ngừng, trên tay người đeo cái gì vậy?”

Vội vàng chạy tới bắt lấy tay Lục Thanh Lam xem vòng tay trên cổ tay nàng.

”Vòng tay này làm sao lại sao ở trên tay của người?” Tam công chúa biết vòng tay này là đồ trang sức của Trinh Phi, nàng rất thích nó. Nếu không phải Tổng quý tần liên tục dận dò, nàng đã sớm mở miệng đòi Trinh Phi rồi, không nghĩ tới đồ vật mình yêu thích lại được mang trên tay kẻ khác.

Tam công chúa nhất thời cảm thấy tức không có chỗ đánh, lớn tiếng nói: “Vòng tay này là của ta! Người mau cởi ra trả lại cho ta?” Vừa nói liền muốn ngang ngược đem vòng tay từ trên cổ tay Lục Thanh Lam cởi xuống.

Tiêu Kỳ biết tính Tam công chúa nóng nảy, chạy lên trước kéo Tam công chúa ra, lớn tiếng nói: “A San, vòng tay này là Trinh Phi nương nương thưởng cho Bảo Nhi, nếu người muốn sáng mai ta đưa cho người một đôi giống nhau như đúc, người không nên hồ nháo!”

Lục Thanh Lam cũng không phải thực sự là tiểu hài tử, kiếp trước nàng ở hậu cung có vật gì tốt chưa từng thấy, một cái vòng tay kim tương ngọc như vậy nàng cũng không để trong mắt, nếu là bình thường cái vòng tay này cho Tam công chúa cũng không hề gì, nhưng hôm nay vòng tay này là Trinh Phi nương nương ban cho, vì vậy liền không nói gì.

Trong lòng nàng cũng hết sức không thoải mái, kiếp trước cô em chồng này bị nàng sửa trị ngoan ngoãn vâng lời, nhất nhất nghe nàng..., kiếp này đầu lần gặp mặt liền bất nạt nàng, nàng cũng không muốn chịu ủy khuất, trong lòng không khỏi có chút căm tức.

Tam công chúa làm sao nghe vào lời khuyên của Tiêu Kỳ, la lớn: “Vòng tay là của ta, mau đem trả cho ta! “Nàng thấy Tiêu Kỳ ngăn nàng không để cho nàng đi qua, liền gọi một cung nữ kéo Tiêu Kỳ, chính mình chạy tới đoạt vòng tay của Lục Thanh Lam.

Tuổi nàng so với Lục Thanh Lam lớn hơn, dùng sức đẩy Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam liền ngã sấp xuống trên đất. Lần này ngã không nhẹ, chỉ cảm thấy hai cái mông như muốn vỡ ra.

Đang náo đến lợi hại, một tiểu thiếu niên trắng tinh dẫn theo một tiểu thái giám không xê xích bao nhiêu với tuổi của hắn đi vào viện. Nhìn thấy Tam công chúa đem Lục Thanh Lam đẩy ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Giao phong*

(*) 交锋 Giao phong: đánh nhau

Chính là Cửu hoàng tử Tiều Thiệu Giác.

Hôm nay hắn mặc một thân áo choàng màu xanh đen hoa văn thủy tiên ẩn, bởi vì quần áo cắt ngắn càng nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn rung động lòng người của hắn. Hắn cực kỳ xinh đẹp tinh xảo, da tuyết trắng, ngũ quan mang lại cảm giác góc cạnh, mắt to thâm thúy còn sáng hơn sao trên trời. Lục Thanh Lam cũng đẹp, Tiêu Kỳ cũng lớn lên vô cùng tốt, nhưng thiếu niên nho nhỏ kia tựa hồ còn đẹp hơn các nàng mấy phần.

Hắn rất xinh đẹp, nhưng mặt mày trong trẻo lạnh lùng, tuổi còn nhỏ mà trên trán đã như dán chữ cách người ngàn dặm đầy lạnh lùng.

Vốn ba tiểu cô nương này chính là đang chơi đùa, hắn cũng lười quan tâm, nhưng là... Hắn sờ chính mình cái mông mơ hồ đau, trong mắt hiện lên một tia kinh dị. Nhưng ngay sau đó trên mặt mang lạnh lẽo đi tới.

Tam công chúa giờ phút này đang cười trên người Lục Thanh Lam, nàng cũng rất thích những người xinh đẹp, từ nhỏ sủng ái nhất là ca ca mặt than này. Lớn tiếng nói: “Cửu ca ca người đến rồi! Mau giúp ta đánh người xấu!”

Tiêu Thiệu Giác mặt không thay đổi đưa tay, nắm lấy cổ áo Tam công chúa, đem nàng nhấc lên. Tam công chúa tuổi còn nhỏ, cho là Tiêu Thiệu Giác cùng nàng chơi đùa, cao hứng cười khanh khách cũng buông Lục Thanh Lam ra, nào biết Tiêu Thiệu Giác giương cánh tay lên, đem nàng vút trên mặt đất.

Tam công chúa cũng không giống như Lục Thanh Lam có thể nhịn đau được, liền khóc lớn.

Tiêu Thiệu Giác cúi người xuống nhìn xem tiểu cô nương trước mắt. Hôm nay xuất môn Lục Thanh Lam, mặc tiểu áo màu hồng nhạt, trên đầu búi hai cái bím tóc nhỏ nhỏ, buộc hai đoạn gấm rủ xuống

vai, trời lạnh, Kỳ thị cho nàng mang một cái mũ đầu hồ*, càng làm nổi bật vẻ ngọc tuyết khả ái của nàng, béo béo mềm mềm, mặc dù hơi béo nhưng nhìn cực kỳ đáng yêu.

Tiêu Thiệu Giác lại nhớ tới lần trước gặp nàng. Lần đó hắn đang muốn hỏi cung, đi tới ao sen phụ cận Vinh Hòa cung, tiểu cô nương này vội vã chạy tới, va phải đùi của hắn. Ôm đùi hắn khóc lớn đòi tổ mẫu, nước mắt nước mũi đều bồi lên áo choàng của hắn.

Hắn từ nhỏ đã vô cùng khiết phích*, làm sao chịu được như vậy? Lấy tay đẩy ra, nhưng không nghĩ đến nàng lại nhẹ như tờ giấy vậy, lập tức bị hắn đẩy vào ao sen.

(*) khiết phích: thích sạch sẽ

Hắn thấy vậy sợ hết hồn, gọi Vệ Bân xuống cứu, đợi đem nàng vớt lên cũng đã như mất nửa cái mạng. Buổi tối hôm đó hắn bắt đầu phát sốt một cách không giải thích được.

Không nghĩ đến tiểu cô nương này lại tiến cung.

Nói thật Tiêu Thiệu Giác đối với tiểu cô nương thích khóc này ấn tượng cũng không thể nào tốt.

Hắn đưa tay sờ sờ móng mình, cảm giác đau đớn rõ ràng như vậy. Chẳng lẽ nàng chính là nữ hài được Nguyệt Thần chúc phúc mà hắn đang tìm?

Tiêu Thiệu Giác cúi người xuống, một đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm Lục Thanh Lam. Thấy vậy Lục Thanh Lam không khỏi cảm thấy lạnh cả người, trong lòng thầm kêu một tiếng gấp quý rồi, thầm nghĩ đối phương cũng chỉ là hài tử tám tuổi, không lẽ mình nghĩ nhiều?

Kiếp trước Tiêu Thiệu Giác là tiểu thúc* của nàng, hai người rất hiếm khi gặp mặt. chẳng qua đối với vị Cửu hoàng thúc đại danh鼎鼎 này, Lục Thanh Lam cũng không xa lạ gì, trong cung những lời truyền tai về hắn rất nhiều... tuần mỹ vô song, lòng dạ ác độc, giết người như nghịch. Chính xác là làm cho người ta vừa yêu vừa sợ.

(*) 小叔子 tiểu thúc: em trai chồng

(*) 大名鼎鼎 đại danh鼎鼎: danh tiếng lẫy lừng

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, Tiêu Thiệu Giác đột nhiên đưa tay túm lấy cổ áo Lục Thanh Lam, trong lòng Lục Thanh Lam dâng lên một mối nguy hiểm, liền hỏi: “... ngươi làm cái gì vậy?”

Tiêu Thiệu Giác liền mất không biểu tình buông lỏng tay. Cái móng Lục Thanh Lam lần nữa va xuống đất, đau càng thêm đau, Lục Thanh Lam muốn khóc.

Nàng trong lòng tự nhủ mình lúc nào trêu chọc đến cái Diêm vương sống này rồi, thật là quái lạ.

Tiêu Thiệu Giác sờ sờ cái móng của mình lần nữa, căn bản đã xác định tiểu cô nương này chính là người mà mình muốn tìm. Thật là đi mòn thiết hải không tìm thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công*.

(*) “踏破铁鞋无觅处，得来全不费工夫” thị đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu: để chỉ việc cấp bách tìm kiếm một thứ gì đó nhưng chẳng hề đạt kết quả nhưng trong lúc vô tình, không hề nghĩ tới lại tìm được, đạt được.

Hắn ngồi xuống trước mặt Lục Thanh Lam, đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm giác mập mập ú ú tương đối thích. Sau đó nói: “Thì ra là người!”

Lục Thanh Lam mắt ngấn nước bỏ chạy, sờ cái móng đáng thương của mình cộng thêm lần trước bị hắn đẩy vào trong nước, chỉ cảm thấy hắn âm tình bất định*, khó có thể nắm bắt, cảm nhận đối với hắn quả thực kém đến cực điểm.

(*)阴晴不定 Âm tình bất định: tâm tình không ổn định.

Bất quá nàng cũng biết đạo lý cánh tay không lay chuyển được bấp dùi, vì vậy mặc dù trong lòng cực kỳ hận tiểu thiếu niên xấu tính này, rốt cuộc cũng không dám làm gì chỉ dùng lấy ánh mắt tức giận nhìn hắn chăm chăm.

Tiêu Thiệu Giác có chút ngoài ý muốn, tiểu cô nương này xem ra so với Tam công chúa còn nhỏ hơn, cũng bị hắn quăng ngã giống nhau Tam công chúa oa oa khóc lớn, không nghĩ tới nàng lại không khóc một tiếng, cùng thời điểm mình mới gặp quả thực như hai người khác nhau.

Lúc này Tiêu Kỳ thoát khỏi cung nữ ngăn cản nàng, vội vàng chạy tới, đuổi cánh tay đem Lục Thanh Lam bảo vệ ở phía sau lớn tiếng nói: “Cửu hoàng huynh, Bảo Nhi là bạn tốt của ta, ngươi không nên khỉ dễ nàng.”

“Bảo Nhi?” Tiêu Thiệu Giác lâu bầu rồi một câu, đứng dậy hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Lục Thanh Lam vốn không muốn nham tâm đến hắn, nhưng nghĩ đến ngày sau hắn chương quân Cẩm Y Vệ cùng Đông xưởng, quyền khuynh triều dã, lại biết hắn làm việc tàn nhẫn, có thù tất báo, là người vạn vạn không thể đắc tội, chỉ đành phải nói: “Ta tên Lục Thanh Lam.”

Thanh âm ngọt ngào mềm mại, hết sức dễ nghe. Dù là Tiêu Thiệu Giác tính tình lạnh lùng, nghe thanh âm như vậy vẫn không nhịn được ánh mắt nhu hòa mấy phần.

Hắn hướng về phía Lục Thanh Lam vẫy vẫy tay nói: “Ngươi tới đây.”

Lục Thanh Lam không biết trong hồ lô của hắn bán cái gì, nhưng là cần nhắc thiết hơn, cảm thấy không nên tiểu sát tính này bức mình, liền từ phía sau Tiêu Kỳ đi ra, đi tới trước mặt Tiêu Thiệu Giác.

Đừng nhìn Tiêu Thiệu Giác so với Lục Thanh Lam chỉ lớn hơn ba tuổi, so với tiểu cô nương cao hơn nhiều, hắn đột nhiên cúi người xuống, đem Lục Thanh Lam cả người ôm lên. Tiểu thiếu niên chỉ cao hơn nửa người lớn ôm một tiểu cô nương mập mập, nhưng thật ra có mấy phần hài hòa.

Lục Thanh Lam sợ hắn đem mình ném xuống đất lần nữa, sợ hãi. Gắt gao ôm lấy cổ của hắn không buông tay, Tiêu Thiệu Giác tựa hồ biết nàng lo lắng, thân nhiên nói một câu: “Yên tâm. “Có thể là sợ dọa đến tiểu cô nương, giọng nói của hắn hòa nhã hơn một chút: “Chúng ta đi.”

Vừa nói vừa đi về phía thiên điện của mình. Chỉ cảm thấy tiểu cô nương trong ngực thom thom mềm mềm, còn có mùi sữa thơm rất dễ ngủ, động lòng người, hắn ghét nhất tiếp xúc cùng thân thể người khác nhưng ôm tiểu cô nương này không cảm thấy khó chịu chút nào.

Lần này chẳng những Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ há hốc mồm, ngay cả Tam công chúa đang ngồi dưới đất khóc lớn cũng dừng khóc. Ở phía sau la lớn: “Cửu ca ca, ta cũng muốn được bế, ta cũng muốn được bế!”

Nàng muốn Tiêu Thiệu Giác ôm nàng cũng không phải là một ngày hay hai ngày, nhưng cho tới bây giờ Tiêu Thiệu Giác cũng không thèm quan tâm nàng. Lần này cũng giống như vậy, cho dù nàng gọi như thế nào, Tiêu Thiệu Giác cũng mất điếc tai ngơ, làm như không nghe thấy.

Tiêu Kỳ cũng tròn mắt, nàng không biết Cửu hoàng huynh đem Bảo Nhi ôm đi làm cái gì, sợ Bảo Nhi bị ủy khuất, liền vội vàng chạy đi chính điện tìm viện binh.

Nhất thời Tiêu Thiệu Giác ôm Lục Thanh Lam đi, Tiêu Kỳ cũng đi, chỉ còn lại Tam công chúa một mình ngồi dưới đất không ai để ý, nàng tức giận chân đạp lung tung, khóc càng lớn.

Trong vẻ mặt hoang mang của Lục Thanh Lam, Tiêu Thiệu Giác đem nàng ôm vào Tây Thiên điện.

Tây Thiên điện là tẩm cung của Tiêu Thiệu Giác, sạch sẽ đến mức không có một hạt bụi, mỗi viên gạch cũng được lau sạch đến nỗi có thể soi gương được, dù là tẩm cung của hoàng thượng cũng chưa chắc sạch sẽ bằng nơi này. Bên cạnh tẩm điện, là một tịnh phòng rất lớn, bên trong có một bể nước nóng. Tiêu Thiệu Giác mỗi ngày phải trở về tắm ít nhất ba lần, mỗi ngày trừ thượng thư phòng

và tắm điện, thời gian hẳn hoạt động ở tịnh phòng luôn là nhiều nhất.

Tiêu Thiểu Giác ôm Lục Thanh Lam, vốn định đem nàng thả ở ghế thái sư*, nhưng nghĩ tới cái mộng của nàng ngã hai lần liên tiếp, nhất định là rất đau, do dự một chút liền đem Lục Thanh Lam thả xuống cái giường thường ngày hẳn ngủ.

Lục Thanh Lam không biết hẳn muốn làm gì, muốn xoay người ngồi dậy, Tiêu Thiểu Giác vỗ vai nàng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nói: “Đừng động!”

—— làm đau mộng nhỏ của nàng, hẳn cũng sẽ đau theo.

Lục Thanh Lam sợ chọc giận vị hi nộ vô thường này, da thịt mình lại chịu khổ, cũng không dám cử động nữa.

Vừa rồi Vệ Bân thấy Tiêu Thiểu Giác ôm tiểu nữ oa trở về đã cảm thấy khó tin, không ai rõ ràng hơn hẳn tiểu chủ tử khiết phích nghiêm trọng bao nhiêu, hẳn ghét nhất cùng người ngoài có tiếp xúc thân thể. Mà hôm nay hành động của Tiêu Thiểu Giác lại cho hẳn một nhận thức mới. Cái giường này, chính là cấm huyết tuyệt đối của Ngọc Minh cung, phạm có ai ngồi trên nó một chút, hẳn sẽ có cảm giác người khác làm ở uế giường của hẳn, cả buổi tối cũng ngủ không ngon.

Hôm nay thật sự là mặt trời mọc đằng tây.

Tiêu Thiểu Giác đem Lục Thanh Lam ôm trở về, cũng không biết nên xử trí tiểu nữ oa này như thế nào. Liền để cho Vệ Bân hầu hạ hẳn đổi một tiểu áo choàng màu xanh lam trong trẻo, dọc theo vạt áo thêu hoa văn Mai Cúc Trúc Lan. Cái áo choàng kia mới nhìn tựa hồ cũng không có gì đặc biệt, thật ra là vải do Cao Ly tiến cống.

Loại vải được tiến cống, có tên là “Cao lệ cẩm”, trong cung mỗi năm cũng chỉ có mười mấy cuộn, nếu không phải thực sự được Gia Hòa đế yêu thương, thì dù là hoàng tử cũng đừng mong có được. Có thể nói bản số lượng có hạn.

Hắn đối với ăn mặc vô cùng coi trọng. Điều này cũng bình thường, bởi vì kiếp trước hẳn khiết phích vô cùng nghiêm trọng, với người hay vật cũng cực kỳ khó tính. Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, cần nhất là ngủ, buổi sáng nàng thức dậy quá sớm, vốn hết sức buồn ngủ, vừa rồi cùng Tam công chúa đánh nhau, lại càng hao tổn không ít thể lực, hiện giờ nằm sắp trên giường lớn mềm mại thoải mái, chỉ cảm thấy cực kỳ buồn ngủ, ban đầu nàng tự nhắc nhở chính mình không thể ngủ ở chỗ này, nhưng buồn ngủ không làm sao ngăn được, bất quá chốc lát nàng liền ngủ thiếp đi.

Hắn đổi xong áo choàng quay lại, thấy nàng thế nhưng ôm gối ngủ màu xanh lãng trúc của mình ngủ thiếp đi. Bởi vì là nằm úp sắp ngủ, trong miệng tiểu cô nương chảy ra một dòng nước bọt trong suốt, hết sức chói mắt, rơi xuống gối màu xanh lãng trúc kia của Tiêu Thiểu Giác.

Vệ Bân thầm kêu một tiếng xong rồi, tiểu cô nương dùng cách này làm bẩn gối của tiểu chủ tử, tiểu chủ tử không thể không giết nàng.

Con người Tiêu Thiểu Giác tối sầm lại, ánh mắt lập tức âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tửc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thỉnh an

Đúng vào lúc này, Tiêu Kỳ rốt cục đem cứu binh tới, Trình Phi mang theo Mạnh thị và Kỳ thị đi đến.

Kỳ thị nghe Tiêu Kỳ nói Lục Thanh Lam bị Tiêu Thiểu Giác ôm đi nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán, hôm trước nữ nhi rơi xuống nước chính là thiếu niên này gây nên, lần này hẳn muốn làm cái gì?

Hốc mắt Kỳ thị đỏ lên, Trình Phi cũng cảm thấy kỳ quái, nhi tử là nàng nuôi lớn, tính khí như thế nào nàng không biết sao? Khi nào sẽ chủ động ôm một tiểu cô nương chứ, hôm nay thật là kỳ lạ.

Trình Phi vội vàng mang hai người đi tẩy thiên điện.

Vừa mới đi vào điện, đã thấy Lục Thanh Lam đang nằm sắp trên giường của Tiêu Thiểu Giác ngủ say, mà hẳn thì về mặt âm trầm đứng ở một bên.

Vì mầu tắc cường*, Kỳ thị cũng bất chấp quy củ, chạy nhanh lại ôm lấy Lục Thanh Lam, trong miệng oán giận nói: “Bảo nhi mau tỉnh, người sao lại ở chỗ này ngủ?”

(*) người làm mẹ luôn luôn mạnh mẽ vì con cái

Lục Thanh Lam đang ngủ say, bị mầu thân lay tỉnh, mất hứng hừ hừ hai tiếng, mở hai mắt còn ngái ngủ, gọi một tiếng “Nương hôn”, ở trong ngực Kỳ thị xoay xoay, lại ngủ thiếp đi.

Kỳ thị nghĩ thầm nha đầu ngốc này thật đúng là chủ quan, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, còn ngủ ngon như vậy. Nàng thấy nữ nhi bình an vô sự, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ôm nữ nhi quý giá thì lễ với Cửu hoàng tử: “Đa tạ Cửu điện hạ chiếu cố Bảo Nhi nhà ta.”

Thái độ mặc dù thành khẩn, nhưng bên trong mang theo đề phòng và xa cách vẫn bị Tiêu Thiểu Giác nhạy cảm phát hiện, hẳn nhất thời cảm thấy vô nghĩa, khoát tay áo nói: “Không có chuyện gì, lui ra đi.”

Kỳ thị sớm đã muốn đi rồi, nghe vậy giống như hoàng ân đại xá, vừa nói với Trình Phi: “Vay thân nữ liền cáo từ. “Mạnh thị thấy thế, cũng cáo từ.

Trình Phi nóng lòng lên tiếng hỏi sở Tiêu Thiểu Giác mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra, liền khách khí nói: “Vay Bôn cung liền không tiện.” Lệnh đại cung nữ của mình tiễn các nàng ra Đại Môn.

Kỳ thị đang muốn thối lui khỏi Tây Thiên điện, Tiêu Thiểu Giác bỗng nhiên mở miệng nói: “Khoan đã.” Kỳ thị ngừng bước nói: “Cửu điện hạ còn có chuyện gì phân phó?”

Tiêu Thiểu Giác đi tới trước mặt Kỳ thị, nhìn tiểu cô nương làm ở trong ngực nàng ánh mắt cũng không mở ra được, sau khi suy nghĩ một chút nói: “Thỉnh phu nhân chiếu cố tốt Lục tiểu cô nương, không làm cho nàng lại bị bệnh.”

Lục Thanh Lam mặc dù muốn ngủ tiếp, nhưng lỗ tai còn nghe thấy âm thanh, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Tiêu Thiểu Giác... đây là đang quan tâm nàng sao?

Kỳ thị cũng cảm thấy kỳ lạ, vội nói: “Bảo Nhi là nữ nhi của ta, ta đương nhiên chiếu cố nàng.”

Tiêu Thiểu Giác lúc này mới hài lòng.

Đội tiễn bước Kỳ thị và Mạnh thị, Trình Phi cho lui mọi người lúc này mới vội hỏi: “Hôm nay là chuyện gì xảy ra?”

Tiêu Thiểu Giác chậm rãi nói: “Mẫu phi, nhi tử cảm thấy Lục tiểu cô nương chính là nữ nhân được Nguyệt Thần chúc phúc.”

“Điều này làm sao có thể? “Trình Phi căn bản cũng không tin, “Nàng cũng không phải là người Hạ tộc, làm sao có thể được Nguyệt Thần chúc phúc?”

“Nhi tử cũng cảm thấy kỳ quái, “chân mày Tiểu Thiếu Giác nhíu chặt nói: “Hoặc là tiểu cô nương này vốn cũng là người Hạ tộc, chẳng qua là chúng ta không biết?” “Liên đem chuyện mới vừa rồi xảy ra ở ngoài điện nói cho Trình Phi.

Hai đôi mẫu nữ ngồi xe ngựa đi ra Đông Hoa môn, Ký thị ôm nữ nhi vào xe ngựa của Trường Hưng Hầu phủ, cùng mẫu nữ Mạnh thị chia tay ở Đông Hoa môn, qua hơn nửa canh giờ mới về đến Trường Hưng Hầu phủ.

Cuối cùng cũng bình an về đến nhà, một ngày này hữu kinh vô hiểm, một cục treo ở ngực nàng cuối cùng cũng trôi xuống bụng.

Lục Thanh Lam ở trên xe ngủ một mạch, về đến nhà ngược lại tinh thần sáng láng.

Bởi vì lo lắng cho thể tử và nữ nhi, Lục Thần sớm từ Đông Sơn thư viện trở về.

“Tiểu Bảo Nhi của ta, hôm nay tiến cung, chơi có vui không?” Lục Thần mặc cẩm bào lam từ gác Tô Châu màu lam* bước đến, đem Lục Thanh Lam bế lên, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng hôn một cái. Lục Thanh Lam quay đầu đi không để ý tới hắn. Lục Thần mặc dù có chút kỳ quái, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Màu xanh lam kén người mặc, rất ít người dám mặc. Nhưng Lục Thần bởi vì bộ dạng tuấn mỹ, bộ cẩm bào này chẳng những không làm mất đi nét đẹp của hắn, ngược lại mặc lên càng tôn lên vẻ đẹp của hắn. Hắn hiện giờ đã là phụ thân của ba hài tử rồi, năm tới đã là ba mươi tuổi, nhưng thoát nhìn cũng bất quá cũng chỉ hai mươi tuổi, phong độ nhanh nhẹn, khí độ thanh nhã.

Ký thị nhìn thấy trạng phu giống như thấy người tâm phúc, càng thờ phào nhẹ nhõm. Lục Thần đứng lúc hỏi nàng: “Hôm nay như thế nào?”

Ký thị gật đầu: “Lâm phiến Vương Phi và Kỳ nhi chiếu cố, cũng nhờ Bồ Tát phù hộ, hết thảy thuận lợi.” Bởi vì sợ Lục Thần lo lắng nên không nói với hắn chuyện Tam công chúa.

Lục Thần hai đầu lông mày lấy nhiệm vụ cười nhàn nhạt, cao hứng nói: “Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt. Chỉ cần người một nhà chúng ta bình an, ta cũng không cầu xin gì hơn. Ta ở trong thư viện còn lo lắng cả một ngày đâu!”

Ký thị nghe lời này khuôn mặt cũng trở nên ôn nhu.

Lục Thần tính tình rất tốt, thấy vẻ mặt nữ nhi một bộ chán ghét cũng không tức giận, chỉ là đưa tay捏o mông nhỏ của nàng nói: “Phụ thân rốt cuộc chọc Bảo Nhi của chúng ta chỗ nào, để Bảo Nhi tức giận lâu như vậy?”

Nói thật, phụ thân đối với nàng thật sự là vô cùng tốt, nhưng Lục Thanh Lam nghĩ đến không quá một năm nữa, Lan di nương kia vào phủ, mẫu thân sẽ bị bức tự vẫn, cảm thấy vô luận như thế nào cũng không thể tha thứ cho phụ thân. Nhưng lại nghĩ đến kết quả thể lương của phụ thân ở kiếp trước, chết không được tử tế, lại không biện pháp tâm địa cứng rắn với hắn, nhất thời hết sức mâu thuẫn.

Lục Thần cho là nàng không thích mình ôm nàng, vội đem nàng thả xuống, cười nói: “Bảo Nhi nhà chúng ta hôm nay có nhớ phụ thân không?”

Lục Thanh Lam giong giọng đáp: “Không nhớ!”

Lục Thần lắc đầu cười khổ: “Cái tiểu không có lương tâm này.” Ký thị cười to không ngừng.

Lục Thần cũng không nổi giận, vẫy tay với Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi tới đây, xem phụ thân mang về cho ngươi cái gì này?” “Gã sai vật bên người nghe thấy liền lấy ra một cái chong chóng đủ mọi màu sắc từ trong bao quần áo, cung kính đưa lên.

Mặc dù cũng không phải... vật gì quý giá, nhưng tâm ý của hắn lần này, cũng thật làm cho người ta cảm động.

Bồ Đào hết sức hiểu chuyện kêu một tiếng: “A, chong chóng này thật là xinh đẹp!” thanh âm có chút khoa trương.

Lục Thanh Lam bĩu môi, nếu nàng thật sự là một hài tử năm tuổi, đương nhiên sẽ thích cái chong chóng này, nhưng hai đời của nàng cộng lại, số tuổi còn lớn hơn tuổi của cha nàng.. Nàng cất bước chạy tới, cũng không thèm nhìn, đem chong chóng trong tay, tiện tay liền bỏ vào trong tay Bồ Đào: “Bồ Đào tỷ tỷ thích, thì cho ngươi đây!”

“Cô nương... “Bồ Đào lúc đó liền choáng váng, giống như là đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng tay, nhận cũng không được, chối cũng không xong.

“Có vật gì tốt vậy, cho ta đi...” Một âm thanh tuy tiện trong trẻo truyền đến, tỷ đệ Lục Thanh Nhân và Lục Văn Đình tan học về nhà.

Hai tỷ đệ một người bảy tuổi, một người chín tuổi. Lục Thanh Nhân đi học ở học đường Hầu phủ nhà mình, Lục Văn Đình thì đi theo lão Hầu gia Lục Kháng tập võ, đều nghe nói muội muội từ trong cung trở về, đặc biệt tới thăm muội muội.

Lục Văn Đình tính tình vốn là tùy tiện, chiếm lấy cái chong chóng kia từ tay nha hoàn nói: “Muội muội không cần, vậy tặng cho ta được rồi! “Hắn tuổi tuy nhỏ, nhưng thông minh, nhìn liền biết đây là lễ vật phụ thân mua cho muội muội.

“Tỷ tỷ! Ca ca!” Lục Thanh Lam đối với ca ca tỷ tỷ cực kỳ thân thiết, ngọt ngào mềm mại kêu, chạy tới một tay dắt một người. Kiếp trước, Tam huynh muội sống nương tựa lẫn nhau, bọn họ chính là tín ngưỡng và chỗ dựa để nàng tồn tại.

Lục Văn Đình thấy muội muội ngọc tuyết đáng yêu, không nhịn được đưa thay sờ đầu nàng, nếu là thường ngày, Lục Thanh Lam chắc chắn sẽ không cho hắn đắc thủ, đã sớm nghiêng mình tránh đi. Hôm nay lại hết sức nhu thuận, không tránh không né để cho hắn sờ mấy cái. Lục Văn Đình không khỏi tâm đắc kỳ lạ.

Lục Thanh Nhân lại lôi kéo tay nhỏ bé muội muội, nhẹ nhàng hỏi nàng những chuyện gặp ở trong cung, Lục Thanh Lam lựa những chuyện có thể nói kể ra, ba đứa bé vừa nói vừa cười hết sức hài hòa. Ngược lại là đem phụ thân mẫu thân gạt qua một bên.

Ký thị thấy ba đứa bé tương thân tương ái, không khỏi hơi có chút kinh ngạc. Cảm thấy Bảo Nhi sau khi bị bệnh, tựa hồ hiểu chuyện hơn nhiều.

Hôm nay tiến cung, cũng nên đi Mộc nguyên đường đem tình hình trong cung nói một chút với Trương thị. Hai vợ chồng liền mang theo ba hài tử đi chính viện thỉnh an Trương thị.

Lục Thanh Lam vừa nghe nói lại phải đi gặp lão thái bà kia, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên có thể treo được một con dế com.

Lúc trước nàng bị bệnh, Trương thị cũng cùng chỉ phái một cái bà tử đến nhìn xem, có thể thấy được nàng đối với nhị phòng, đối với cháu gái này, cũng không đặt ở trong lòng.

Lão thái thái coi trọng nhất chính là tam phòng, bởi vì Tam lão gia Lục Diệp mới là con trai thân sinh của nàng.

Lão thái thái xuất từ Ngạc quốc công phủ, tính tình vô cùng cứng nhắc giáo điều. Cho dù hô phong hoán vũ, tam phòng Hầu phủ mỗi ngày phụng dưỡng cũng không ít đâu! Nói là nặng quy củ, kì thực là vì tăng thêm quyền uy, bày ra dáng điệu Hầu phủ Thái phu nhân kia mà thôi.

Trên đường người một nhà cười cười nói nói, Lục Văn Đình phụ trách kể chuyện cười cho phụ thân mẫu thân tỷ tỷ muội muội, chớ nhìn hắn tuổi còn nhỏ, tài ăn nói nhưng vô cùng tốt, dụ dỗ Lục Thanh Lam cười ha ha. Lục Thần tìm được cơ hội lại ôm lấy nữ nhi bảo bối, Lục Thanh Lam mặc dù ở trong lòng tức giận vô số lần, chung quy cũng không thể hạ quyết tâm, tùy ý hắn ôm mình.

Lục Thần đắc ý hướng Ký thị nháy mắt mấy cái, nữ cười thản túy và sạch sẽ. Rơi vào trong mắt Lục Thanh Lam, nhớ tới kiếp trước sau khi mẫu thân chết, phụ thân tính thần sa sút, suy sụp chán chường, trước mặt con cái chưa từng nở nụ cười, nghĩ đến sau khi mẫu thân chết, trong lòng phụ thân cũng không dễ chịu.

Nhớ tới những điều này hốc mắt nàng ửng đỏ, thiếu chút nữa rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9: Thiên vị

Ở ngã ba, gặp cả nhà Đại bá phụ. Lục Hân mang theo thê từ Phùng thị, cùng với con trai thứ hai và con con gái thứ hai đi tới, hai nhà dừng lại hàn huyên chốc lát, sau đó hợp một đội, tiếp tục xuất phát Mục nguyên đường.

Lục Hân mặc một thân trường bào màu xanh cổ tròn, vóc người cao gầy, bộ dạng không tuấn mỹ bằng Lục Thần, nhưng được xem là đáng vẻ đường đường, nụ cười của hắn ôn hòa thân thiết, làm cho người ta như tắm gió xuân. Người Lục gia, trừ mấy người có dụng tâm xấu, còn lại ai cũng đều rất thích hắn.

Kiếp trước Đại bá phụ làm quan tới Hộ bộ Thượng Thư, Đông Các Đại học sĩ, nàng được làm Thục Phi, hai người ở trong gia tộc đều có ảnh hưởng lớn, ở trong cung thường xuyên gặp mặt. Đối Đại bá phụ đa mưu túc trí và ần giầu phúc hắc, nàng biết quá tường tận, biết hắn mới là trụ cột gia tộc này.

Lục Thanh Lam chỉ là một nữ nhân, rất khó chen chân vào chính trị, muốn thay đổi bi kịch diệt tộc, còn phải dựa vào tin tức ở chỗ Lục Hân, cho nên trước kia liền nghĩ muốn ôm kim đùi Đại bá phụ.

Tiểu thân thể ở trong ngực Lục Thần giãy dụa, dang tay nhỏ bé ra hướng Lục Hân gọi một tiếng: “Đại bá phụ, ôm!”

Lục Thần đang cùng Lục Hân nói chuyện hôm nay Kỳ thị vào cung, nghe xong liền sững sốt, có chút bất đắc dĩ nói: “Bảo Nhi, không thể bướng bỉnh. “Vừa cười vừa nhận lỗi với Lục Hân: “Đại huynh, tiểu hài tử không hiểu chuyện. Người chó nên chấp nhặt với nàng.”

Lục Hân không khỏi cười lên ha ha, đưa tay đem chất nữ tiếp lấy, thú vị nói đệ đệ: “Làm sao, Nhị đệ lo lắng ta đoạt khuê nữ của người hay sao?” “Trong lòng có chút kì quái, chất nữ khi nào thì thích hắn như vậy?

Kiếp trước Lục Thanh Lam cùng Đại bá phụ cũng không thân cận, nguyên nhân sâu xa là Lục Hân cùng Lục Thanh Lam cũng không có quan hệ máu mủ gần gũi.

Lại nói tiếp, Trường Hưng Hầu phủ cũng là một đóa hoa tuyệt thế sáng chói kinh thành. Ba vị Lão gia trong phủ mỗi người một mẫu thân.

Nguyên lai Trường Hưng Hầu phủ từ trước tới giờ vẫn không phong con nối dòng, từ thế hệ ông nội Lục Kháng, ba đời con một. Đến đời Lục Kháng, mười bảy tuổi cưới Giang Âm Lạc thị đích nữ làm vợ, cố gắng cây cây mười ba năm cũng không có ngưng con nào. Bất hiểu có ba điều, vô hậu* là lớn nhất, mắt thấy sẽ phải đoạn tử tuyệt tôn hai vợ chồng Lão Hầu gia đều gấp đến độ mất.

(*)vô hậu: không có con

Nếu không có người thừa kế, như vậy ngay cả cái tước vị Trường Hưng Hầu này cũng sẽ bị triều đình thu hồi, cơ nghiệp Lão tổ tông gây dựng lên từ núi thây biển máu làm sao có thể bị mất ở trong tay của hắn, Lục Kháng bất đắc dĩ, đành phải suy tính nhận con thừa tự.

Vì vậy mở Từ đường, Lục Hân mới năm tuổi liền được nhận làm con thừa tự của Lục Kháng. Lục Hân thông tuệ lanh lợi, đọc sách giỏi, mọi người đều biết, ban đầu cùng tổ phụ tổ mẫu ở chung rất hòa hợp, nếu Lục Kháng vẫn không có con, hai người phụ tử từ hiểu cũng có thể trở thành một đoạn giai thoại.

Nào biết sau khi Lục Hân làm con thừa tự được một năm, sự tình biến đổi. Một ngày Lục thị thân thể khó chịu, mời thái y bắt mạch, không ngờ lại có thai. Tổ phụ tổ mẫu tất nhiên mừng rỡ, sau đó tổ mẫu hoài thai mười tháng, sinh hạ một người con trai, chính là phụ thân Lục Thần.

Tổ phụ tổ mẫu tuổi đã hơn ba mươi mới có được phụ thân, đương nhiên cưng chiều vô cùng, yêu như trân bảo.

Lúc này, đại vị Lục Hân cũng có chút khó xử. Vốn Trường Hưng Hầu phủ gia nghiệp to lớn, nuôi nhiều thêm một đứa bé, chẳng qua tốn thêm ít cơm mà thôi. Nhưng dựa theo luật pháp đương thời, quyền thừa kế của con thừa tự đứng trước con trai thân sinh. Nói cách khác, tương lai sau khi Lão Hầu gia qua đời, cả Trường Hưng Hầu phủ lớn như thế đều thuộc về Lục Hân, mặc dù Lục Thần là con trai thân sinh của hắn, cũng không có quyền thừa kế Hầu phủ.

Phú quý như vậy, cơ nghiệp tổ tông cực khổ để lại...mặc dù tổ phụ là người rộng lượng, cũng không thể nuốt trôi con tức này.

Từ đó về sau, tổ phụ đối với đại bá phụ nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt. Cũng may tổ mẫu là người thông tình đạt lý, nuôi đại bá dưới gối mấy năm, sớm có tình cảm thâm hậu. Tổ mẫu đối với Đại bá phụ chiều cổ chu toàn, lại nghĩ mọi cách khuyên tổ phụ, Đại bá phụ lúc này mới có thể bình an lớn lên, thành gia lập nghiệp.

Vậy vì vậy Đại bá phụ nhớ tới ơn của tổ mẫu, vẫn luôn rất chiều cổ đối với Lục Thần và nhị phòng.

Chẳng qua tiệc vui chóng tàn, tổ mẫu sau khi sinh hạ phụ thân, chỉ mới một năm sau liền sinh hạ một nữ nhi, tổ mẫu dù sao cũng lớn tuổi, thời điểm sinh hạ đại cô mẫu thân thể bị thương, một năm sau liền bỏ một đôi nhi nữ mà đi.

Tổ phụ rất nhanh liền tái giá, cưới đích nữ của Ngạc quốc công phủ làm vợ, chính là kẻ tổ mẫu Trương thị. Trương thị liền tiếp sinh hạ Tam thúc, Nhị cô mẫu, Tam Cô mẫu.

Quan hệ trong Trường Hưng Hầu phủ, cũng có thể coi là tiền bất đoạn* càng ngày càng rối loạn.

(*)tiền bất đoạn: cắt không đứt

Lục Thần không thể làm gì khác hơn là lắc đầu bật cười, nói: “Đứa nhỏ này, ta làm hư nàng rồi...”

Lục Hân thì lại không để ý chút nào. Hắn chỉ cảm thấy tiểu nữ oa trong ngực mềm mại, một đôi to mắt trong suốt giống như ngôi sao sáng nhất trên trời, Lục Hân thấy lạ, tay ôm eo nhỏ nàng không khỏi nắm chặt.

Đang muốn mở miệng trêu chọc tiểu chất nữ, Lục Thanh Lam bỗng nhiên nói một câu: “Đại bá phụ, Bảo Nhi có cái bí mật muốn ngãi!”

Lục Hân hứng thú, “Bảo Nhi muốn cùng Đại bá phụ nói cái gì?”

Tiểu nữ oa cảnh giác nhìn chung quanh, thật cẩn thận lại gần bên tai Lục Hân nói: “Bảo Nhi rất thích Đại bá phụ đâu!”

Lục Hân nghe lời nói trẻ nhỏ như vậy, dù là là hân lòng dạ thâm trầm, cũng không khỏi trong lòng ấm áp.. Đã ở bên tai Lục Thanh Lam nói một câu: “Đại bá phụ cũng thích Bảo Nhi đâu!”

Chốc lát đã đến Mục nguyên đường.

Mới tới chính viện, chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến giọng nói nữ hài làm nũng, cùng với tiếng cười sang sảng Lão thái thái Trương thị.

Tiểu nha đầu nhanh đi vào thông báo cho Lão thái thái, Lão thái thái gọi vào, mọi người lúc này mới dựa theo thứ tự trường ầu vào chính phòng của Lão thái thái.

Lục Thanh Lam ngẩng đầu nhìn lên, thấy Trương thị ngồi ở trên giường La Hán, Tam Lão gia Lục Diệp, tam thái thái Triệu thị một trái một phải ngồi trên; đại ý gỗ Lê Hoa. Từ thiếu gia Lục văn Tuyên, Ngũ cô nương Lục Thanh Dung hết sức nhu thuận đứng ở phía sau Triệu thị. Từ cô nương Lục Thanh Nhân thì ngồi bên cạnh Lão thái thái, cũng không biết nói cái gì, chọc cho Lão thái thái tiếng cười không ngừng.

Trương thị rất coi trọng quy củ, Lục Hân dẫn đầu, mọi người cùng nhau quỳ xuống dập đầu hành đại lễ với Lão thái thái, lúc này mới đứng dậy. Bên cạnh Lão thái thái cũng không có chỗ ngồi cho đám văn bối, đại phòng nhị phòng sau khi đi vào, tam phòng từ trên ghế đứng lên. Duy chỉ có Từ cô nương Lục Thanh Nhân được Lão thái thái ôm vào trước ngực, không đứng dậy, đương nhiên không ai dám quan tâm nàng.

Ánh mắt Lão thái thái thần nhiên quét qua trên người Lục Hân, nhưng ngay sau đó dừng ở trên người Lục Thần, “Đều miễn lễ đi. “ Thái độ coi như ôn hòa.

Chèn ép đại phòng, mượn sức nhị phòng. Luôn là sách lược đã định của Lão thái thái cùng tam phòng.

Trương thị tính tình vốn kiêu căng, nhĩ tử của mình đứng sau con thừa tự, tựa như một cây gai trong lòng nàng, đối với Lục Hân trăm chiều không vừa mắt. Có nàng ở bên trong can thiệp, Lục Hân mặc dù tuổi đã hơn bốn mươi, nhưng đến nay vẫn không được lập làm thê tử Hầu phủ.

Đối mọi người từng người hành lễ, tam phòng lúc này mới tiến lên cùng đại phòng, nhị phòng làm lễ chào hỏi.

Lão thái thái đầu tiên là hỏi Kỳ thị, Kỳ thị kính cẩn trả lời, Lão thái thái nghe tình hình tiến cung cũng chỉ gật đầu, không có nhiều lời.

Lão thái thái quay đầu đối với Lục Thần nói: “Mới vừa mới nghe Lão Tam nói, người ở Đông Sơn thư viện làm văn, được Nam Sơn tiên sinh tán dương, là thật? “ Nam Sơn tiên sinh chính là hiệu trưởng Đông Sơn thư viện, ở trong sĩ lâm uy vọng cực cao, có thể được hân đánh một câu “Rất tốt”, coi như chắc chắn, khoa thi tiếp theo Lục Thần nhất định trúng cử không thể nghi ngờ.

Lục Thần đứng lên nói: “Lão thái thái quá khen, chẳng qua là nhĩ tử vận khí tốt, không dám kể ra.”

Triệu thị có chút ghen tị nói: “Xem ra Hầu phủ chúng ta không lâu nữa sẽ có một vị Cử nhân Lão gia đây. “Nói xong không khỏi hung ác trừng mắt trừng phụ Lục Diệp một cái.

Lục Thần cũng coi nhưng là lẳng từ quay đầu, Lục Diệp lại người không thể thành tài trong khoản đọc sách, Lão thái thái đốc thúc vô cùng nghiêm khắc, nhưng hân hoàn toàn đọc sách không vào, tham dự mấy kỳ thi liên tiếp, đến bây giờ còn không đỗ được tú tài, ngay cả Lão thái thái, và người trong nhà cũng đều hiểu được hân là khó có thể theo con đường khoa cử này.

Lục Thần đối với Triệu thị thường xuyên thù địch, thọc gậy bánh xe không có hảo cảm chút nào, liền thần nhiên đáp một câu” Tam thẩm thẩm nói đùa.” Cũng không nói thêm câu gì.

Ánh mắt Triệu thị lại quay sang Kỳ thị, thấy ánh mắt nàng ôn nhu nhìn Lục Thần, trong mắt tràn đầy sùng bái. Ghen tuông trong mắt Triệu thị cơ hồ muốn tràn ra hốc mắt. Nàng xuất thân Bình Lương Hầu phủ, từ nhỏ rất hiếu thắng, đại phòng từ trước đến giờ đều cụp đuôi làm người, sức lực ganh đua liền hướng toàn bộ về phía Nhị tâu Kỳ thị.

So sánh dung mạo, nàng tự cảm thấy dung mạo xuất chúng, Kỳ thị lại cứ hơn nàng một cái đầu, so về con cái, Kỳ thị vào cửa liền mang thai tuy nói đầu sinh nữ nhi, nhưng không bao lâu liền lại sinh hạ đích trưởng tử, nàng lại gầy vò bảy tám năm cũng chỉ sinh toàn nữ nhi; so sánh trượng phu, Lục Thần ôn nhu quan tâm chăm sóc, không phải cùng Kỳ thị tương kính như tân, hơn nữa giữ mình trong sạch, đừng nói đi nương, ngay cả cái thông phòng cũng không có. Trượng phu nàng thì sao, nhìn nghiêm túc như vậy, hân vẫn không ba thì năm ngày lên đi ra ngoài thò thèm! Hiện giờ mắt thấy Lục Thần trúng cử, Lão Hầu gia liền có thể kiếm cho hân một chức quan, nhưng trượng phu của mình vẫn là cái vô dụng.

Dựa vào đầu mà chuyện tốt nào cũng đều nàng chiếm hết? Triệu thị thiếu chút nữa đem khăn trong tay vò hồng mắt.

Trong lòng Lão thái thái cũng không thoải mái, chẳng qua trên mặt vẫn là không biểu hiện gì: “Mấy năm nay Lão Nhị xác thực tiến bộ. Rất tốt rất tốt! “ đối với vài cái Tôn từ dạy dỗ: “Đại Tề ta từ trước tới nay trọng văn khinh võ, các người nhớ kỹ, nếu như ý vào tổ tông, làm nhà giàu thì dễ, nhưng nếu muốn nhập các bái tương, vị cực nhân thân* liền chỉ có đọc sách khoa cử mới là chính đạo. Không cần phải bắt chước những kẻ tâm mất hạn hẹp, nghĩ là sinh ở gia đình Công khanh liền mọi sự không lo! Sau này, các người phải hướng Nhị thúc các người lãnh giáo!”

(*) chỉ vào triều làm quan

Mấy cái Tôn nhi đều gật đầu thụ giáo.

Lục Thanh Lam lại âm thầm bĩu môi, cha nàng Lục Thần chẳng qua một cái tú tài, được Nam Sơn tiên sinh khích lệ mấy câu, Cử nhân có thể trúng hay không còn chưa biết được, mà trước mắt có sẵn một vị đã đỗ Nhị bang Tiên sĩ, hân một chữ cũng chưa nói đầu. Lục Hân mười bốn tuổi trúng tú tài, mười bảy tuổi đậu Cử nhân, chưa kịp nhọc quán* lại kim bảng đề danh*, trúng nhĩ giáp đứng thứ hai, được đề bạt làm cát sĩ, chính là đại tài tử số một kinh sư. Nếu bàn về năng lực đọc sách, phụ thân thúc ngựa cũng không kịp nổi người ta.

(*) nhọc quán: con trai hai mươi tuổi

(*) kim bảng đề danh: tên đề bảng vàng; có tên trên bảng vàng

Lão thái Thái nghĩ thầm muốn đem tước vị đoạt lại cho tam phòng, lúc này mới chèn ép đại phòng khắp nơi, khiến người ta khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Yêu điểm

Lại nói thêm vài câu, Lão thái thái mới nhớ tới bệnh tình của Lục Thanh Lam, hỏi: "Bệnh tình của Lục nha đầu thế nào rồi, đã khỏi rồi sao? Trời lạnh, nếu thân thể không tốt, không đến cũng được. Ta đây lại còn thiếu một cái thành an của nàng hay sao?"

Trong lòng Kỳ thị hết sức bất mãn, ngày đó Lục Thanh Lam rơi xuống nước cũng là bởi vì Trương thị không trông chừng cẩn thận, nhưng ngay cả một câu hỏi thăm cũng chỉ cho có lệ như vậy.

Bất mãn thì bất mãn, vẫn là đứng dậy nói: "Hồi Lão thái thái, Bảo Nhi đã lành bệnh rồi. Muốn tới thành an Lão thái thái đâu."

Lão thái thái nghe được lời này, trên mặt rớt cục hiện ra một chút hòa ái, nói với Kỳ thị: "Lục nha đầu là một đứa trẻ hiếu thuận, cũng nhờ người làm mẹ dạy tốt!" Rồi hướng Lục Thanh Lam vẫy tay: "Lục nha đầu người tới đây, đến bên này, để cho tôi mẫu nhìn một cái!"

Trong đầu Lục Thanh Lam đang suy nghĩ chuyện vào cung lúc ban ngày, thuận miệng đáp: "Ta không đi!"

Âm thanh thanh thúy, rất có khí phách!

Đây coi như là chọc tổ ong vò vẽ rồi.

Lão thái thái mặt lập tức trầm xuống. Nhất thời trong phòng yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người Lục Thanh Lam.

Kỷ thị sợ hết hồn, Lão thái thái là một người hay kiểm chuyện với người khác, thứ nữ làm mất mặt của nàng như vậy, nàng há có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhi? Trong khoảnh khắc trên chóp mũi xuất hiện một giọt mồ hôi:" Lão thái thái, Bảo Nhi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, cũng do con dâu quán giáo không nghiêm..."

Mau chóng ôm sai lầm trên đầu của mình.

Lục Thanh Lam lúc này mới phản ứng lại biết chính mình đã gây họa. Kiếp trước trong hoàng cung nàng có thể sống tùy tiện không ai quản, trùng sinh rồi cũng không muốn mình lại chịu ủy khuất, vậy mới không có gì nuối tiếc, lập tức lớn tiếng nói: "Không phải do mẫu thân, là ta đứng mũi, đau chân, đi không được!"

Một đứa trẻ năm tuổi, đạo lý thế gian cái hiểu cái không, người có thể bắt nàng như thế nào đây? Lão thái thái dù muốn vờ tức giận, cũng không có thể trút giận lên đầu một đứa bé, chỉ đành phải cố nén lửa giận nói: "Bệnh của người đã khỏi chưa?"

Lục Thanh Lam cau cái mũi nhỏ: "Nơi này của Tổ mẫu, ngay cả cái ghế cũng không có, Bảo Nhi đứng lâu,. đương nhiên mỏi chân." Những lời này vừa nói ra, toàn bộ bọn tiểu bối cũng không thể tự chủ xê dịch chân.

Có ai không đau chân chứ?

Lại thấy Ngũ cô nương tam phòng Lục Thanh Dung tiến lên một bước, nói: "Lục muội muội nói vậy không đúng rồi. Tổ mẫu không để cho chúng ta ngồi, thực ra là vì tốt cho chúng ta. Cái gọi là không có quy củ, hiểu đạo là nặng nhất, thứ nghĩ ở trước mặt Lão thái thái và các lão gia, các thái thái, chúng ta làm sao có thể ngồi được chứ?"

Nghe lời này Lão thái thái liên tục gật đầu, nói với Tam thái thái: "Tiểu Ngũ là một đứa bé hiểu chuyện, tốt tốt!"

Ngũ cô nương chính là thứ nữ tam phòng, khó khăn kiểm ăn dưới tay Triệu thị, được Lão thái thái khích lệ như vậy, kích động đến đỏ mặt.

Vậy mà câu đầu tiên của Lục Thanh Lam đã khiến cho mọi người ngậm miệng. "Vậy tại sao Tứ tỷ tỷ có thể ngồi, chúng ta lại phải đứng?"

Lão thái thái luôn luôn như thế, đối với đại phòng cực kỳ nghiêm khắc, đối với nhị phòng tốt hơn một chút, đối với tam phòng lại vô cùng nuông chiều. Ngoài mặt thì hết lần này sang lần khác còn muốn làm bộ mình là một người công bằng.

Lục Thanh Lam lại càng muốn vạch trần nàng. Tại sao Tứ cô nương có thể ngồi ở bên cạnh Lão thái thái, mà các tôn tử tôn nữ khác lại phải cung kính khoanh tay đứng ở đằng kia?

Tại sao? Dĩ nhiên là do Tứ cô nương là con gái ruột thịt của Tam thái thái, là tôn nữ ruột thịt của Lão thái thái. Nhưng những chuyện như vậy lại không thể nói thẳng ra cho mọi người.

Lão thái thái và Tam thái thái liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương hậm hực tức giận, nhưng cũng không thể lại tức giận với đứa con nít.

Tam thái thái tức giận, gầm lên với Tứ cô nương Lục Thanh Nhân: "Còn ngồi ngu ngốc đó làm gì, không đứng lên cho ta!"

"Mẫu thân", Tứ cô nương ù rú đứng lên, "Ta không muốn đứng..." đứa bé còn nhỏ, từ nhỏ đến lớn đều được nuông chiều, ai đứng mà ở chỗ Lão thái thái nửa canh giờ cũng đều chịu không được.

Trong mắt Lão thái thái chợt lóe lên lửa giận, phân phó đại nha hoàn Trần Châu đứng Hầu một bên: "Còn ngây người đó làm gì, không mau đem ghế tới cho các lão gia, thái thái và các ca tỷ nhi?"

Lão thái thái bây giờ đúng là khổ không thể nói. Trong lòng lại muốn chửi Kỷ thị, sao nàng dám ngấm ngầm bày cho Lục Thanh Lam nói những lời kia, nhưng Kỷ thị cũng không phải là thần tiên, có thể nào đoán được Tứ cô nương vừa đứng lúc ngồi ở bên cạnh nàng? Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể đổ lỗi là do con nít nên nói lời thật không kiêng dè.

Chẳng qua là lời này nếu là truyền ra ngoài, nàng không tránh khỏi mang tiếng khất khe với tôn tử tôn nữ, mà các tôn tử tôn nữ này lại không có quan hệ máu mủ với nàng, như vậy lại càng thêm khó nghe.

Một cục tức nghẹn ở ngực Lão thái thái không không phát ra được, chỉ cảm thấy hết sức khó chịu, nhất thời nhìn ai cũng không vừa mắt. Nhóm tôn nhi được lợi vô cùng vui vẻ. Lục Thanh Lam giống như không biết là mình đắc tội với Lão thái thái, ngồi một mình trên ghế cao, người còn không có chạm đến lưng ghế, đem quả táo trong tay cắn vang lên gác....

Thật là hồn nhiên ngây thơ.

Nhóm ca ca tỷ tỷ cũng cảm thấy Lục muội muội hôm nay phá lệ đáng yêu, chỉ có Lục Thanh Nhân hung ác trừng mắt với nàng. Lục Thanh Lam chỉ làm như không nhìn thấy.

Hai người đời trước chính là oan gia đối đầu. Lục Thanh Nhân thích đích ấu tử Nam An Hầu phủ, mỹ nam tử đại danh鼎鼎 kinh sư Lý Ngọc, không biết sao Lý Ngọc hết lần này tới lần khác lại chọn trúng không phải là nàng Lục Thanh Nhân, mà là Lục Thanh Lam nhị phòng, đối với nàng tình sâu đậm, dứt không ra.

Vì cái này, Lục Thanh Nhân hận không thể giết chết đường muội không cùng chi này.

Kiếp trước Lục Thanh Nhân ý vào mình là đích nữ duy nhất của tam phòng, lại có Lão thái thái cùng Tam thái thái làm chỗ dựa, trở thành tính tình duy ngã độc tôn*, tính cách ngang ngược bá đạo, cái kinh đề giật, chẳng những động một chút là khi dễ Ngũ cô nương cùng phòng, tiểu đường muội không có mẫu thân Lục Thanh Lam cũng không thiếu được chịu nàng tức hiếp.

(*)Chê kẻ tự đề cao mình, cho rằng chỉ có mình là đáng tôn quý.

Lục Thanh Lam vốn là người can trường, có lý nào lại không phản kháng, cho nên rõ ràng không thích Lý Ngọc, lại cứ muốn dây dưa với hắn, để cho Lục Thanh Nhân đau khổ.

Ăn oán trong này rồi rấm, cũng không phải là một hai câu có thể nói rõ ràng.

Kiếp trước Lục Thanh Nhân cũng chỉ bắt nạt nàng ở đây, lần này nàng trùng sinh một đời, hơn mấy chục năm kinh nghiệm, còn có thể đoán được tương lai, đương nhiên càng sẽ không đem Lục Thanh Nhân để ở trong lòng.

Trong phòng cuối cùng cũng hồi phục một ít náo nhiệt, cũng chỉ là Tam thái thái cùng Lão thái thái nói đùa, Đại thái thái vào căn phòng này giống như là biến thành người trong suốt, trừ phi Lão thái thái hỏi nàng, nếu không một câu cũng không chịu nhiều lời. Kỷ thị cũng là mắt xem mũi mũi nhìn miệng, có thể không nói lời nào cũng sẽ không nói.

Lại nói mấy câu, Lão thái thái nói: "Không còn sớm, ta cũng mệt mỏi, tất cả các người giải tán đi." Mọi người lúc này mới như được đại xá, đứng dậy bái biệt Lão thái thái, ra khỏi Mục Nguyên đường, đều trở về phòng.

Tam phòng trở lại Hằng Phong uyển, Dương ma ma vào nội thất xin chỉ thị: "Lão gia, thái thái, có thể bày cơm chưa ạ?"

Ở chính viện hơi lâu, Lục Diệp cũng đã cảm thấy hơi đói bụng, liền gật đầu. Tam thái thái cũng không biết ăn phải thuốc súng ở đâu, cả giận nói: "Còn ăn cái gì, các người lui xuống trước đi!"

Dương ma ma vội vàng mang theo nha hoàn lui ra ngoài.

Lục Diệp có chút không vui nói: "Ai trêu chọc gì người chứ? Đang êm đẹp tức giận cái gì?"

Tam thái thái nói: "Đại phòng cùng nhị phòng thông đồng, kết hợp khi dễ tam phòng chúng ta, người còn có tâm tư ăn cơm!"

Lục Diệp nói: "Lời này của người ở đâu ra?"

"Hôm nay ngươi còn không thấy rõ ràng sao? "Triệu thị nói, "Nhân tỳ nhi nhà chúng ta chẳng qua chỉ là ngồi bên cạnh Lão thái thái, Nhị tẩu liền xúi giục Lục nha đầu nói lời như vậy, lằng nhục Nhân tỳ nhi nhà chúng ta, hiện giờ phụ thân đang sống, còn như thế. Ngày sau nếu là phụ thân đi rồi, đại ca kế thừa tước vị Hầu phủ, nơi nào còn chỗ đứng cho tam phòng chúng ta?" Vừa nói vừa cầm khăn lau lệ.

Lục Diệp không khỏi nhức đầu, "Đang êm đẹp tại sao lại khóc! Hôm nay chuyện Lục nha đầu, chưa chắc là Nhị tẩu dạy nằng, ta trông cũng cũng chỉ là đồng ngôn vô ký thôi.. " Hẳn vốn là người không ốm chí lớn, không biết làm sao mẩu thân cùng thế từ lại cứ ngược lại, hẳn lại là tai mềm, ép hẳn chỉ có thể kiên trì tiến tới.

Tam thái thái chỉ tiếc rên sắt không thành thép: "Ngươi là cái đồ người tốt vô dụng! Lão đại vốn cũng không phải là con trai thân sinh cha chồng, cha chồng đến nay không chịu lập thế tử, nhìn ý tứ của ông, tước vị Trường Hưng Hầu này, là tuyệt sẽ không cam lòng cho đại phòng. Vậy tương lai... " Nói tới đây, ánh mắt Tam thái thái cũng sáng lên.

Đúng là muốn để cho Tam lão gia đi tranh giành tước vị Hầu phủ.

"Cho dù như thế, phía trên không phải là còn có nhị ca đó sao? " Tam lão gia chỉ phía trên, không cho là đúng nói.

"Ngươi thử cũng không thử một chút, làm sao lại biết mình không được! " Tam thái thái quả thực hận vô cùng, "Ngươi đừng quên, nhị phòng bên kia, mẩu thân chết sớm, cứu gia lại không có thể lực. Mà ngươi tính ra, vẫn là cháu họ Hoàng hậu nương nương mà! Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, nhất ngôn cửu đỉnh, có năng ủng hộ, chúng ta chưa chắc đã ít phần thắng hơn so với nhị phòng!"

Thấy Tam lão gia vẫn là bộ dạng nghe không vào, Tam thái thái liền dùng khăn che mắt, "Ồ ô ô" Khóc lên, "Ta cũng là đích nữ Hầu phủ, ngươi chẳng qua cũng chỉ là đích ẩu tử do kế thất sinh, ban đầu ta gả cho ngươi làm là vì cái gì? Không phải là trông cậy vào tương lai ngươi có tiền đồ, có thể tranh cho ta phượng quan hà bĩ*, nhưng ngươi lại không chịu tranh giành... Đáng thương ta qua nhiều năm như vậy, vì ngươi sinh con đường cái, vì ngươi lo liệu việc nhà, mạng ta làm sao khổ như vậy a..."

(*) Phượng quan: mũ phượng (mũ có hình chim phượng của hoàng hậu và các phi tần thời xưa)

Hà bĩ: khăn quàng vai (một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc, thời xưa)

Tam lão gia bị nằng khóc đến phiền: "Được rồi được rồi, ngươi đừng khóc nữa! Ta phần đầu là được, phần đầu là được!"

Tam thái thái nhớ tới chuyện hôm nay, lại càng tức không có chỗ đánh, "Phần đầu phần đầu! Ngươi và nhị ca cùng vào Đông Sơn thư viện. Nhị ca chẳng những sớm thi đỗ tú tài, hôm nay còn được tiên sinh khích lệ, nhưng ngươi xem ngươi, mỗi ngày chỉ biết cùng đám công tử bột kia đi gà đầu chó, chui xóm cô đầu*, như vậy nữa, tam phòng chúng ta còn có hi vọng cái gì?"

(*) Làng chơi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tiến cung lần hai

Lục Diệp bị Triệu thị cho một châu chửi mắng, hẳn hên yếu quen, cũng không dám phản bác, chỉ ngập ngừng nói: "Ta vốn là không phải là người có khiếu đọc sách..."

Triệu thị lại nghĩ tới mình đến nay vẫn không sinh được trường tử, thành thân bảy tám năm, chỉ sinh được duy nhất đích nữ Thanh Nhân, trong lòng càng giống như là trên cháo dầu, nhìn thấy Tam lão gia càng cảm thấy thêm phiền lòng, "Còn ngồi lằng ở chỗ này làm gì, còn không mau đi học đi, năm nay nếu còn không đậu tú tài, mấy cái thông phòng di nương trong viện, ngươi đừng mơ tưởng bước vào một bước!"

Tam lão gia nghĩ thầm, cơm còn chưa ăn lấy đâu sức mà đi học. Chỉ là thấy thế tử sắc mặt khó coi, cũng không dám nhiều lời, vâng dạ rồi đi.

Tam thái thái chỉ cảm thấy một cục tức nghẹn ở ngực. Thiếp thân ma ma Hồ ma ma vợ vàng đi vào, rót một chén trà nóng đưa cho Tam thái thái nói: "Lão gia không hiểu chuyện, thái tử từ từ bàn bạc với hẳn cũng được, không đáng vì cái này mà tức giận, làm tổn thương thân mình, cũng không đáng."

Tam thái thái khóc nói: "Ma ma ngươi nói xem, ta đây rốt cuộc là gây ra nghiệp gì a, từng cái từng cái, không có một chuyện nào làm ta hài lòng. " Ở trước mặt Tam lão gia, chẳng qua là giả bộ một chút, nhưng bây giờ là khóc thật.

Hồ ma ma liên tục khuyên, nằng tất nhiên hiểu được tâm tư của Tam thái thái, nằng cũng là cùng Tam thái thái đều là từ một nơi đi ra đâu.

Tam thái thái xuất từ Bình Lương Hầu phủ, vốn là đích trường nữ. Bình Lương Hầu phủ cũng là nhà hiển hách, nhà mẹ đẻ có thể lực, cũng cực kỳ cường thế, vốn một đích ẩu tử do kế thất sinh ra của Trường Hưng Hầu phủ cũng không xứng với Tam thái thái, nhưng cộc nhân duyên này là do Trương thị mặt dày mày dạn mời Tiễn Hoàng hậu ra mặt gả.

Trương thị cùng Tiễn Hoàng hậu có chút quan hệ thân thích, Tiễn Hoàng hậu còn phải gọi nằng một tiếng biểu di, đây cũng là điều khiến Lão thái thái có thể ở Trường Hưng Hầu phủ kiêu ngạo ngang ngược như thế.

Hồ ma ma cẩn thận khuyên nhủ: "Tam lão gia dù không làm được việc có Lão Hầu gia cùng vài vị Lão gia giúp đỡ, tương lai cho dù muốn ở riêng, cũng không thiếu miếng ăn." Lão Hầu gia trong miệng nằng, là Bình Lương Hầu Triệu Bình, Triệu Bình và trường tử của hẳn, đều đảm nhiệm chức vị quan trọng trong quân đội, chính là thù hạ đặc lực của Nhị hoàng tử.

Tam thái thái lau khô nước mắt nói: "Không thể chuyện gì cũng đều dựa vào phụ thân và các ca ca, chúng ta cũng phải tự mình tính toán mới được. Dừng một chút, lại nói!"Ta xem như rõ ràng, đối thủ lớn nhất của Tam lão gia, không phải là đại phòng, mà là nhị phòng. Nhị phòng bên kia, không thể để cho bọn họ quá mức thuận buồm xuôi gió."

Hồ ma ma nói: "Ý Thái thái là?

Triệu thị suy nghĩ một chút nói: "Hôm trước ngươi không phải từng nói với ta, cái người mà phụ thân bị giết, các huynh trưởng đều bị lưu đầy- Triệu Huệ Lan từng tới tìm ta sao?"

Hồ ma ma gật đầu.

Triệu Huệ Lan Đây cũng là con gái quan lại, cùng Bình Lương Hầu phủ có chút giao tình. Chỉ bởi vì cha đắc tội với chấp bút thái giám Hạ Tùng, bị Hạ Tùng hãm hại, mất mạng, nam tử trong nhà đều bị lưu đầy, Triệu Huệ Lan cũng đường, lúc này mới đến nơi này cầu xin Tam thái thái, Tam thái thái đương nhiên không muốn bởi vì nằng mà đắc tội Hạ Tùng, từ đầu đến giờ cũng chưa từng gặp nằng, chỉ kêu Hồ ma ma đưa cho nằng hai mươi lượng bạc rồi đuổi đi.

Tam thái thái nói: "Triệu Huệ Lan kia năm này vừa mới mười lăm, chưa lập gia đình, bộ dạng cũng rất có tư sắc... Phụ thân nằng đã chết, các ca ca lại bị lưu đầy, cũng không có nơi để đi. Nhị bá bên kia, chỉ có một mình Nhị tẩu, trong phòng cũng thật quanh quẽ. Ngươi nói nếu là chúng ta tìm biện pháp, đem nằng cho Nhị bá làm lương thiếp, hồng tỵ thêm hương, Huệ Lan như vậy coi như cũng có một quy túc tốt, chẳng phải là đẹp cả đôi bên? "

Hồ ma ma lấp bấp kinh hãi, một chiêu họa thủy đông dẫn*, nếu như Lục Thần cưới Triệu Huệ Lan làm thiếp, Hạ Tùng có thù tất báo, có thể sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hẳn. Nhị lão gia đắc tội Đại thái giám trong cung, vậy đương nhiên lão gia tất nhiên cũng không vừa lòng. Mấu chốt nhất, là cấm một cây gai ở giữa Nhị lão gia và Nhị thái thái, có thể chia rẽ tình cảm giữa phu thê bọn họ...

(*) Kể họa thủy+ dương đồng kích tây

Cái này mới là cái Tam thái thái muốn nhìn thấy nhất!

Bên này Lục Thanh Lam ở trong nhà nghỉ ngơi không được mấy ngày, trong cung lại truyền đến ý chỉ, nói là chỉ đích danh muốn Lục Thanh Lam làm thư đồng cho Tam công chúa.

Cả nhà nghe xong ý chỉ đều trợn tròn mắt. Tam công chúa ở trong hậu cung nổi tiếng kiêu căng hống hách ai không biết, ngày đó Ký thị chính là nghe Tiêu kỳ nói đến.

Sau này đưa Lục Thanh Lam vào cung, không biết phải chịu bao nhiêu tra tấn và ủy khuất đây, "Cái này làm sao đây, làm sao đây! " Ký thị gấp đến độ rơi nước mắt.

Không biết làm sao ý chỉ đã truyền xuống rồi, sửa đổi là tuyệt đối không được.

Ngày hôm sau chỉ đành phải ăn mặc tí mĩ, đem Lục Thanh Lam đưa đến Đông Hoa môn. Ký thị vốn cho rằng có thể cùng nữ nhi vào cung, không nghĩ tới bị một thái giám khách khí ngăn cản ở Đông Hoa môn.

Lục Thanh Lam biết Ký thị lo lắng cái gì, ở trên mặt Ký thị hôn một cái, ngọt ngào mềm mại nói: "Mẫu thân đừng lo lắng, Bảo Nhi biết bảo vệ chính mình. " Tiêu Nguyên San, nàng cảm giác mình vẫn có biện pháp ứng phó năng ấy đây.

Ký thị thấy nữ nhi hiểu chuyện như vậy, nước mắt lập tức làm mờ hồ hai mắt.

Thái giám kia mang tới một cái kiện nhỏ, đem Lục Thanh Lam mang đến Trường Hi cung của Tống Quý tần. Tình tình Tam công chúa khó chiều, nhưng lại là có chỗ tốt, nàng là một dễ quên, vài ngày sau sẽ đem chuyện hai người ấu đã ngày đó quên mất. Tự mình đến cửa Trường Hi cung nghênh đón Lục Thanh Lam.

Đứng nhìn nàng là cảnh vàng lá ngọc, trong hậu cung lớn như thế này nhưng ngay cả bạn chơi cùng cũng không có, cho nên hôm đó thời điểm Cửu hoàng huynh tìm đến nói để Lục Thanh Lam làm thư đồng cho nàng, nàng mặc dù chán ghét Lục Thanh Lam, nhưng vẫn liền đáp ứng.

Lục Thanh Lam đang muốn hành lễ với nàng, nàng lại kéo tay áo Lục Thanh Lam, hấp tấp nói: "Mau mau, Bồn cung cũng chờ người cả buổi rồi, người nhanh chút vào chơi cùng Bồn cung. " Lôi kéo Lục Thanh Lam tiến vào đại điện.

Lục Thanh Lam không khỏi buồn cười, nha đầu này vẫn là cái người nóng vội.

Nói là thư đồng, thật ra thì chính là người chơi đùa cùng thôi, hai tiểu cô nương trong cung điện chơi trò tích mộc*. Qua đại khái nửa canh giờ, cũng không thấy Tống Quý tần ra mặt, một cái cung điện lớn như thế chỉ có hai ba cái cung nữ theo tùy tùng, Lục Thanh Lam cảm thấy có chút kỳ quái.

(*) trò xếp gỗ

Ánh mắt nàng quan sát khắp nơi, thấy hai bên đại điện bày biện một dãy bình phong cực lớn, trong lòng không khỏi run sợ, chẳng lẽ đằng sau bình phong này còn che giấu người sao?

Phía sau bình phong đích thật là che giấu người.

Đại tể sư, Trình Phi và Tiêu Thiệu Giác thấy ánh mắt nàng đảo qua, không khỏi nhìn nhau hoảng sợ, tiểu nha đầu này tuổi còn nhỏ, không khỏi quá mức thông minh đi.

Kết quả Lục Thanh Lam không đề ý ý liền làm đổ chông gỗ của Tam công chúa. Tam công chúa nhất thời giận dữ: "Người làm cái gì vậy sao lại làm đổ tích mộc của ta? "

Lục Thanh Lam hoảng sợ, cho là nàng muốn đánh nhau với mình, không nghĩ tới Tam công chúa phát tiết mấy câu, nhớ tới uy hiếp của Cửu hoàng huynh, nếu là nàng lại dám động thủ đánh Lục Thanh Lam một cái, Cửu hoàng huynh sẽ đem nàng làm thành điều thả lên trời, nàng từ nhỏ rất sợ độ cao, thật sự là nghĩ một chút liền sợ hết cả gai ốc, cho nên nàng giống như quả bóng da iu xiu xuống: "Quên đi, ta không đánh nhau với người. "

Lục Thanh Lam không nghĩ tới nàng lại có thể không chế mình không nổi giận, ngay cả thời điểm nàng mười lăm mười sáu tuổi cũng không làm được, huống chi là hiện tại? Nhất định là có người ở sau lưng đã dạy nàng. Trong lúc nhất thời trong lòng Lục Thanh Lam dâng lên vô số nghi vấn.

Lục Thanh Lam dứt khoát đem tích mộc ném hết, nói: "Chơi ở đây không thú vị, chúng ta đi bên ngoài chơi. Nàng cũng không muốn bị người phía sau bình phong giám thị.

Tam công chúa cũng là người không chịu ngồi yên, nghe lời này cũng đem tích mộc ném. Nói: "Được, chúng ta đi ra ngoài! "

Hai tiểu cô nương chạy đi ra ngoài, ba người phía sau bình phong mới đi ra.

Trình Phi nhíu mày nói: "Đại tể sư, người xem nàng có phải là... "

Đại tể sư vừa bấm ngón tay tính một cái, cuối cùng nhẹ gật đầu: "Mệnh cách của nàng cùng Cửu điện hạ có chín phần trùng hợp, ta nghĩ nàng là người chúng ta muốn tìm."

Trên mặt Trình Phi lộ ra thần sắc kinh hãi vô cùng. "Làm sao có thể, nàng rõ ràng không phải là người Hạ tộc!" Trong khoảng thời gian này bọn họ đã sớm phái Bí Doanh xâm nhập điều tra khắp nơi Trường Hưng Hầu phủ kết quả đương nhiên là tất cả bà con thân thích của Lục Thanh Lam đều không liên quan một chút nào đến Hạ tộc.

Đại tể sư nói: "Chuyện này đúng là khó để giải thích, bất quá Nguyệt Thần một khi đã an bài như vậy nghĩ đến nghĩ đến tất có đạo lý của ngài." Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Thiệu Giác một cái: "Việc cấp bách trước mắt là cần phải che giấu bí mật này, không thể để cho người khác biết tiểu nữ oa này là mệnh môn Cửu điện hạ, hơn nữa tìm cách bảo vệ nàng bình an lớn lên."

Tiêu Thiệu Giác gật đầu, chợt thấy cái ột đau xót.

Lúc này đang ở vùng phụ cận Trường Hi cung, trong hoa viên chơi đùa Lục Thanh Lam đang ôm đầu, muốn khóc. Thì ra là Tam công chúa và Lục Thanh Lam từ Trường Hi cung ra ngoài, Lục Thanh Lam hỏi Tam công chúa có chỗ nào chơi thú vị, Tam công chúa liền mang nàng đến hoa viên. Trong hoa viên này có một cánh rừng, bên trong nuôi không ít chim trúc, lúc này tuy là mùa đông không có hoa gì, nhưng tiểu hài tử chơi cái gì cũng đều hăng hái, hai người đang chơi trò đuổi nhau quanh mấy cây trụ lá đến bắt diệp nhạc hồ*.

(*) Xuất xứ từ Luận ngữ: “Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệp nhạc hồ?” (có bằng hữu từ phương xa tới, chẳng phải là vui lắm sao?)

Bất diệp nhạc hồ (不亦乐乎): diễn tả tình thế, tình hình phát triển đến tình trạng cao nhất | quá mức; cực độ; phi thường... Ý chỉ làm việc gì đó vui đến quên cả trời đất (Chẳng phải vui lắm sao?)

Tính khí Tam công chúa khó chiều nhưng lại là người không mang thù, rất nhanh liền quên hết chuyện không vui vừa rồi. Tiếng cười như chuông bạc truyền đi thật xa.

Đúng lúc này Lục Thanh Lam bỗng nhiên "Ồi chao" một tiếng, cuống quýt lấy tay bưng kín đầu của mình, chỉ thấy một viên đạn kim loại rơi dưới chân, đang xoay tít.

Tam công chúa chạy tới, kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy? Làm sao vậy? " Nghi ngờ khom lưng nhặt lên viên đạn kim loại trên mặt đất. Đang kỳ quái, cách đó không xa lại bay tới một viên đạn, đánh vào cánh tay của nàng, Tam công chúa cũng "Ai ôi!!!" Một tiếng, giật đờ quay đầu lại.

Chỉ thấy cách đó vài chục bước một thiếu niên người mặc áo vàng tay áo đỏ, mang theo vài tiểu thái giám đứng ở đó, trong tay cầm một cái ná, đang hướng về phía các nàng cười. Thiếu niên này thoạt nhìn so với Tiêu Thiệu Giác lớn hơn một chút, bộ dáng đáng hoàng, chính là vệ mặt cả lộ phát phơ quần là áo lượt, làm cho người ta nhìn cảm thấy không thích nổi.

Tam công chúa quát to một tiếng: "Bát hoàng huynh, sao huynh lại tùy tiện đánh người! " Lục Thanh Lam là thư đồng của nàng, nàng tuyệt không cho phép người khác khi dễ Lục Thanh Lam.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chỗ dựa

Lục Thanh Lam cũng nhận ra thiếu niên này chính là con trai thứ tám của Gia Hòa đế, Tiêu Thiểu Mân. Tiêu Thiểu Mân là nhi tử thứ hai của Tiền Hoàng hậu, bảo đệ của Nhị hoàng tử Tiêu Thiểu Cảnh, bởi vì có hoàng hậu và nhị ca làm chỗ dựa cho hắn, từ nhỏ vẫn dốt võ nát, trong cung hoành hành ngang ngược, làm mưa làm gió, chân chính là kẻ bị người quý chán ghét*.

(*)人憎鬼 厌 nhân tăng quỷ yếm

Kiếp trước Nhị hoàng tử đoạt đích thất bại, vốn là bị Tiêu Thiểu Huyền giam lỏng, sau lại bị bí mật xử tử. Vì Bát hoàng tử này bởi vì không học vấn không nghề nghiệp không được ưa thích bị Tiêu Thiểu Huyền giữ lại, được phong chức vị Quận Vương vô thưởng vô phạt, trợ giúp Tiêu Thiểu Huyền trang điểm bề ngoài. Vị này tính tình thô lỗ, ngang tàng bạo ngược lại còn ngu ngốc gây ra không ít chuyện tiêu lâm trong kinh thành. Mọi người đều gọi hắn là hoàng đường vương gia. Tiêu Thiểu Mân ha ha cười: "Bỏn cùng vui, người quân được sao?" Nói xong lại một viên đạn bay tới, viên đạn của hắn đều là dùng vàng hỗn hợp với đồng thau chế thành, đánh trúng người vô cùng đau. Bà vai Tam công chúa bị đánh một cái, đau đến kêu oa oa.

Hét lớn: "Bát hoàng huynh, ngươi là người xấu! Người xấu! "

Tiêu Thiểu Mân thấy nàng khóc náo ngược lại càng thêm cao hứng, kéo cây ná vừa lui vừa đánh, "Sưu sưu sưu" Liên tiếp bắn trúng hai người, Tam công chúa khóc lớn. Tiêu Thiểu Mân hết sức sung sướng, vừa nói: "Lần này không có tên khốn kiếp lão Cửu kia giúp ngươi, ngươi khóc cũng vô ích. "

Lục Thanh Lam cũng bị đánh trúng vài chỗ, đau đến lợi hại, nhưng không khóc. Thấy Tam công chúa muốn xông lên cùng Tiêu Thiểu Mân liều mạng, nàng đánh giá tình thế, thấy đi theo bên người Tiêu Thiểu Mân có mười mấy thái giám, biết cho dù các nàng có thể gần người hắn, cũng nhất định sẽ chịu thiệt.

Cho nên nàng giữ chặt Tam công chúa nói: "Đừng để ý tới những người xấu kia, chúng ta đi! Lôi kéo Tam công chúa muốn rời khỏi.

Tiêu Thiểu Mân đang chơi cao hứng, làm sao cho các nàng rời đi dễ dàng như vậy. "Còn muốn chạy, cũng không dễ như vậy!" Hắn vừa hô thái giám tiến lên ngăn cản hai tiểu cô nương, vừa đem viên đạn bắn về phía Lục Thanh Lam, muốn Lục Thanh khóc lên.

Lục Thanh Lam dù sao tuổi còn nhỏ thân thể còn yếu, rõ ràng trông thấy viên đạn bay tới, nhưng tốc độ phản ứng không theo kịp suy nghĩ, trốn không được.

"Tiểu cô nương, ngươi khóc đi, khóc một tiếng bốn điện hạ sẽ bỏ qua cho ngươi. "

Lại bị đánh trúng hai cái, thật sự là toàn tâm đau nhức. Chỉ có điều nàng dù sao không là tiểu hài tử, nàng lại là người tính tình quật cường, Tiêu Thiểu Mân càng là muốn làm cho nàng khóc, nàng càng cố tình không khóc.

Mắt thấy lại một viên đạn bay tới, đột nhiên có một bóng người lao đến, rút chủy thủ bên hông ra âm thanh leng keng vang lên. Viên đạn bị đánh rớt trên mặt đất.

Nên biết viên đạn kia đang bay trên không với tốc độ cực nhanh, có nhân lực và tốc độ phản ứng như này, có thể đem viên đạn đang bay trên không đánh rớt, cũng không phải là một nhân vật bình thường.

Người nọ chậm rãi thu hồi chủy thủ, lạnh lùng nói: "Chắc chắc chắc, Bát ca khi dễ hai tiểu nữ oa như vậy, thật là anh hùng đặc chí a!"

"Ta muốn không can thiệp cũng không thể đây? "Tiêu Thiểu Giác vừa mới nói xong, liền xông tới trước mặt Bát hoàng tử, vừa rồi Lục Thanh Lam mỗi lần bị đánh trúng, hắn đều cảm nhận được đau đớn kia, cũng không khác gì đánh vào trên người hắn. Hắn và Lục Thanh Lam giống nhau, cũng là người không bao giờ để mình chịu ủy khuất, giờ phút này ngoài mặt trông bình tĩnh, thực ra nội tâm đã phẫn nộ như điên.

Bát hoàng tử chỉ cảm thấy hoa mắt, còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn đoạt đi cái ná. Bát hoàng tử hoảng sợ, muốn lui về phía sau, đã không còn kịp rồi. Tiêu Thiểu Giác nện một quyền trên mặt hắn, Bát hoàng tử nhất thời máu mũi chảy dài, bị Tiêu Thiểu Giác quát ngã trên mặt đất.

Lại nói tiếp Bát hoàng tử so với Tiêu Thiểu còn lớn hơn một tuổi, nhưng Thiểu Giác là người Hạ tộc, bất luận thể chất hay là trí tuệ so với Bát hoàng tử cũng đều cao hơn không chỉ một bậc, Bát hoàng tử làm sao là đối thủ của hắn.

Đề gậy của Tiêu Thiểu Giác đâm lên mặt của hắn nghiền nghiền, Bát hoàng tử lập tức gào lên như lợn chọc tiết: "Không dám, ta cũng không dám nữa! Cửu đệ ngươi tha mạng a! "

Tam công chúa thấy Tiêu Thiểu Giác trừng trị Bát hoàng tử, cũng ngừng khóc, chạy đến trước mặt liên tục vỗ tay: "Đánh hay! Đánh hay!! Xem ngươi còn dám dám khi dễ ta cùng Bảo Nhi không! Vừa rồi đã trải qua đồng cam cộng khổ, xưng hô của Lục Thanh Lam đã từ "Này" thăng cấp lên "Bảo Nhi" rồi.

Tiêu Thiểu Giác vẫn là chưa hết giận, lại đem viên đạn trong ngực Bát hoàng tử, dùng ná bắn loạn trên người của hắn, đánh cho Bát hoàng tử khóc cha gọi mẹ, oa oa kêu to.

Lục Thanh Lam thấy vậy hết sức hả giận, nên đi bị chỉ đạo, hoàn thi bị thân (以彼之道, 还施彼身 gây ông đập lưng ông, ai đâm bằng cái gì thì đâm lại bằng cái ấy)", để cho hắn cũng nếm thử bị ná bắn xem tư vị thế nào.

Cho đến khi tất cả các viên đạn đều hết, Tiêu Thiểu Giác mới ngừng tay. Nước mắt và nước mũi trên mặt Bát hoàng tử, dơ bẩn không chịu nổi, không ngừng cầu xin tha thứ: "Cửu đệ tha mạng, ngươi tạm tha cho ca ca đi. Ca ca không dám nữa! "

Những thái giám Bát hoàng tử mang đến muốn giúp đỡ chủ tử ra mặt, đều bị Vệ Bán mang người chế ngự rồi, có mấy người muốn chạy đi Vinh Trữ cung báo tin, cũng bị bắt trở về, quỳ thành một hàng.

Tiêu Thiểu Giác lúc này mới đem ná ném tới một bên, "Bát ca thật sự không dám sao? "

Tiêu Thiểu Mân liên tục xua tay, không một chút phản kháng, chỉ biết một mặt cầu xin tha thứ, "Thật sự không dám, ta cũng không dám khi dễ Tam muội muội nữa "

Tiêu Thiểu Giác hừ một tiếng: "Chỉ có Tam muội muội sao? "

Tiêu Thiểu Mân lúc này ngược lại là trở nên thông minh "Còn có tiểu cô nương này... "

Tiêu Thiểu Mân biết nghe lời, "Ta cũng không dám khi dễ Tam muội muội còn có Lục tiểu cô nương nữa. Ta, ta thề với trời. " Liên chi trời nhìn đất mà phát lời thề độc.

Thiểu Giác lộ ra một nụ cười giống ác ma: "Ta nhớ Bát ca lúc trước đã từng phát thề, không bao giờ đến Ngọc Minh cung và Trường Hi cung gây chuyện nữa, tính tình này của bát ca không thể nào sửa được!" Hắn phui tay nói: "Như thế này đi, ta làm người tốt thì làm đến cùng, phí chút thời gian giúp Bát ca nhớ kỷ. "

Tiêu Thiệu Mân sắc mặt đại biến: "Người, người muốn làm gì? "

Tiêu Thiệu Giác không đáp khẽ vươn tay liền đem Tiêu Thiệu Mân nhấc lên, từng bước một đi tới bên cạnh ao hoa sen, Tiêu Mân bị hù dọa đến sắc mặt xanh mét, “Không không, Cứu đệ không cần a, ta không biết bơi! "

Tiêu Thiệu Giác mắt đét tai ngo, "Phù phù " Một tiếng đem hán ném vào trong ao sen lạnh như băng.

Nước ao kia lạnh thấu xương, có nhiều chỗ còn kết một tầng băng mỏng, Tiêu Thiệu Mân vừa mới vào nước, đã sợ đến vỡ mặt, sợ tới mức đập lung tung trong nước, "Cứu mạng! Cứu mạng a!"

Tiêu Thiệu Giác lạnh lùng nhìn, trên mặt không có biểu cảm nào. Mấy thái giám hán mang đến tất cả đều cảm như hén, không ai dám nói một chữ.

Tiêu Thiệu Mân càng đập nước lại càng chìm xuống dưới, rất nhanh nước hồ đã tràn qua đầu của hán, hán "ùng ục ùng ục" uống hai ngụm nước. Đúng lúc Tiêu Thiệu Mân sắp chìm hoàn toàn, trên mặt hồ chỉ lưu lại một chuỗi bọt khí.

Vệ Bân có chút không giữ được bình tĩnh, "Điện hạ.. " Nếu là thật làm một vị hoàng tử đang sống sờ sờ chết đuối, những người đứng ở chỗ này ai cũng đừng nghĩ sống.

Tiêu Thiệu Giác nhưng lại thần sắc bình tĩnh, khoát tay áo: "Không sao! "

Vệ Bân cũng cũng không dám nói thêm cái gì. Tam công chúa vốn luôn luôn tại vỗ tay tán thưởng, đến lúc này cũng hơi sợ, trốn được sau lưng Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam cũng dọa giật mình thăm nghĩ thăm nghĩ đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ ra tay tàn nhẫn cứ như vậy, khó trách ngày sau có thể thống lĩnh Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng, trở thành đầu lĩnh lớn nhất.

Trong lúc nhất thời quả thực mỗi giây trôi qua như một năm*. Lại sau một lúc lâu, Tiêu Thiệu Giác cảm thấy không sai biệt lắm, mới khoát tay áo nói với Vệ Bân: "Đi vớt người lên đi. "

(*) 度秒如年. Độ miểu như niên.

Vệ Bân không nói hai lời, cũng không kịp cời y phục, "Phù phù "Một tiếng nhảy vào trong ao sen, rất nhanh liền đem Tiêu Thiệu Mân cứu lên.

Bát hoàng tử ở ra mấy ngụm nước, liền từ từ tỉnh lại. Lại nhìn tới ánh mắt của Tiêu Thiệu Giác, quả thực tựa như nhìn đến thiên địch của mình, trong mắt tràn đầy hoảng loạn.

Tiêu Thiệu Giác thần nhiên nói: "Như vậy, Bát ca mới sẽ không quên lời thề độc vừa rồi." Nói xong câu đó, hán xoay người lại nói với Tam công chúa và Lục Thanh Lam nói: "Chúng ta đi! "

Đi ra vài bước Vệ Bân cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Nếu không, nô tài phải người đem Bát điện hạ đưa về Vĩnh Ninh cung? "

Tiêu Thiệu Giác thần nhiên nói: "Không cần, người đem mấy thái giám hán mang đến thả ra, bọn họ tự nhiên sẽ đem hán mang trở về. "

Tiêu Thiệu Giác mang theo Tam công chúa và Lục Thanh Lam trở về tẩm điện Ngọc Minh cung của mình.

Lục Thanh Lam không biết hán muốn làm cái gì thật ra thì thật ra thì vừa rồi cách làm của Tiêu Thiệu Giác làm nàng rất khiếp sợ, nàng hạ quyết tâm, quyết không trêu chọc vị Diêm vương sống này.

Tiêu Thiệu Giác kêu hai tiểu cô nương ngồi xuống trên ghế rồi, Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, làn da non nớt, trên trán bị Bát hoàng tử dùng ná đánh sưng lên một cái u. Nhìn có chút dọa người.

Thiệu Giác không thể tự chủ sờ lên trán của mình cũng là vô cùng đau đớn, chỉ là không có nổi u mà thôi.

Tha phản phó Vệ Bân: "Lấy băng cơ hóa ứ cao. "

Ánh mắt Lục Thanh Lam sáng lên, băng cơ hóa ứ cao nàng cũng biết, là thuốc lưu thông máu cực kỳ nổi tiếng và quý giá, nữ nhân dùng đối làn da còn rất tốt, kiếp trước thời điểm nàng ở trong cung cũng từng dùng qua. Băng cơ hóa ứ cao này đặc biệt cung cấp cho hoàng thất Đại Chu, hết sức trân quý, cho dù kiếp trước cũng không thể dùng thường xuyên, không nghĩ tới nơi này hán còn có một chai.

Vệ Bân rất nhanh cầm một cái bình nhỏ màu trắng chế tác tinh xảo, vận mở bình, lập tức liền có một trận mùi thơm lạ lùng truyền đến. Tiêu Thiệu Giác đứng ở trước mặt Lục Thanh Lam, đem thuốc bôi ở trên ngón trỏ, chuẩn bị bôi lên cho Lục Thanh Lam, hai người quá gần, Lục Thanh Lam cơ hồ có thể nhìn thấy cọng lông trên mặt hán, liền nghiêng đầu.

Tiêu Thiệu Giác nhủ nhủ mày, giọng nói không tốt mà nói: "Ngồi xuống! Tiêu Thiệu Giác dĩ nhiên mất hứng, vận mệnh của mình và người khác cột vào một chỗ không có một chút cảm giác an toàn, làm cho hán hết sức khó chịu.

Lục Thanh Lam vốn cảm thấy hán cứu nàng, trong lòng còn cảm kích hán, thấy thái độ hán tệ như vậy, cũng không thoải mái. Cảm thấy người này âm tình bất định khó có thể nắm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 13: Bôi thuốc

Ngón tay thon dài của Tiêu Thiệu Giác linh hoạt bôi thuốc lên trán nàng. Độ nặng nhẹ động tác của hán rất thích hợp, giống như là bôi thuốc cho mình.

Tiêu Thiệu Giác kỳ thật rất bội phục tiểu cô nương này, bị nhiều viên đạn bắn trúng như vậy, trên đầu mọc cả một cái u to nhưng lại không rên một tiếng, thật là nữ hài kiên cường. Tam công chúa ở cùng hoàn cảnh, lại vẫn đang ngồi khóc hừ hừ không ngừng.

Trong lòng Lục Thanh Lam âm thầm kinh ngạc, nghĩ thầm vị Cứu điện hạ này lãnh khốc vô tình như vậy, thủ đoạn máu tanh, ở kiếp trước đã rất nổi tiếng. Làm sao lại biết chiều cổ người khác thành thạo* như vậy ?

(*) 驾轻就熟得心应手 giá kinh tự thực đắc tâm ứng thủ: xe nhẹ quen đường, thuận buồm xuôi gió

Lúc này Tam công chúa không khóc nữa. Nàng cũng ở một bên chờ, nàng cũng bị Bát hoàng tử đánh cho rất thảm đấy. Ai biết Tiêu Thiệu Giác không bôi thuốc cho nàng trước, ngược lại là bôi thuốc cho Lục Thanh Lam trước. Rốt cuộc ai mới là muội muội của hán a?

Tam công chúa chạy lại, lôi kéo cánh tay của Tiêu Thiệu Giác, mắt mong đợi nói: “Cứu ca ca, bôi thuốc cho ta trước cho ta trước. ”

Lông mày Tiêu Thiệu Giác cau lại, nói: “Người ngồi qua một bên trước đi. ”

Tam công chúa nói: “Ta không muốn, người phải bôi thuốc cho ta trước. ”

Lục Thanh Lam cũng cảm thấy bất kể là theo thân sơ xa gần hay là theo địa vị cao thấp mà nói, Tiêu Thiệu Giác cũng hán là nên chăm sóc Tam công chúa trước mới có thể đến lượt nàng.

Không nghĩ tới Tiêu Thiểu Giác lại còn nói: “Hai người các người ai lớn tuổi hơn?”

Tam công chúa so sánh giữa nàng và Lục Thanh Lam, nói: “Ta lớn hơn.”

Tiêu Thiểu Giác gật đầu, “VẬY là được rồi. Phụ hoàng không phải là thường xuyên dạy chúng ta phải kính già yêu trẻ sao, nàng nhỏ tuổi hơn người, đương nhiên nên bôi thuốc cho nàng trước.”

“Thế nhưng mà, thế nhưng mà...” “Tam công chúa dù sao mới sáu tuổi, làm sao có thể nói lại được Tiêu Thiểu Giác.

Tiêu Thiểu Giác nói: “Không có gì nhưng nhị gì hết, người ngồi qua một bên trước đi. Ta bôi thuốc cho Lục tiểu cô nương xong, lại đến người!”

“Nha.” Tam công chúa có chút sợ vị Cửu ca ca này, không dám nói nữa, ngoan ngoãn ngồi trở lại trên ghế.

Lục Thanh Lam không khỏi ngạc nhiên, nàng hậu tri hậu giác mà nghĩ đến: Cửu hoàng tử... Vì sao tốt với nàng như vậy?

Tiêu Thiểu Giác nhanh chóng bôi xong những chỗ bị viên đạn đánh trúng ở bên ngoài trên cơ thể của nàng, sau đó mắt không biểu tình mà phân phó Lục Thanh Lam nói: “Cởi xiêm y ra.”

Lục Thanh Lam nghe xong lời này nhất thời trợn tròn mắt. Tiểu tử này muốn làm gì?

Tiêu Thiểu Giác khó chịu nhíu mày, trực tiếp đưa tay cởi nút áo của nàng, Lục Thanh Lam bất đắc dĩ, chỉ đành phải tự cởi áo khoác của mình, trên bờ vai của nàng bị trúng mấy cái có chút xanh tím, chẳng qua là không biết Tiêu Thiểu Giác làm sao mà biết được.

Tiêu Thiểu thấy nàng cởi bỏ áo ngoài, lộ ra trung y tuyết trắng bên trong, trung y tuy trắng, nhưng cũng không thể so sánh với làn da trắng hồng của nàng, Tiêu Thiểu Giác liền đem băng cơ hóa ứ cao bôi trên vai của nàng. Lục Thanh Lam rốt cuộc cũng không phải thực sự là nữ đồng năm tuổi, bị một nam tử xa lạ chẳng những thấy vai của nàng, còn có tiếp xúc da thịt, trên mặt nàng không khỏi nóng bỏng.

Tiêu Thiểu Giác lại không có chút khác thường nào, đối với hấn mà nói, đối phương chỉ là một tiểu nữ oa năm tuổi.

Như thế mà thôi.

Hắn bôi thuốc vết thương cho nàng xong, thờ dài thà lẳng nói: “Tốt rồi.”

Lục Thanh Lam lúc này mới vội vàng đem xiêm y mặc lại.

Lúc này mới Tam công chúa cao hứng chạy tới, lôi kéo cánh tay của Tiêu Thiểu hai mắt phát sáng nói: “Cửu ca ca, đến lượt ta.”

Tiêu Thiểu Giác không kiên nhẫn tránh thoát khỏi Tam công chúa, đem bình nhỏ vớt cho Vệ Bản nói: “Người bôi thuốc cho nàng.” Liền xoay người đi ra ngoài.

Tam công chúa thấy Tiêu Thiểu Giác không nề mặt như vậy, vừa đuổi theo vừa hô: “Cửu ca ca, Cửu ca ca chờ ta một chút, người nói không giữ lời!”

Tiêu Thiểu Giác mắt liếc tai ngó đóng cửa lại.

Lục Thanh Lam chưa từng thấy ca ca nhà ai như vậy, nhất thời cũng có chút căm phẫn. Nghĩ lại, Tiêu Thiểu Giác đối với muội muội cũng đều không kiên nhẫn như vậy, vì sao duy chỉ có đối với nàng tốt như vậy?

Vệ Bản đem Tam công chúa ôm tới, cười nói: “Công Chúa Điện Hạ, hãy để cho nô tài bôi thuốc giúp ngài đi.”

Tam công chúa khóc náo, nhưng cũng không ngăn cản Vệ Bản bôi thuốc cho nàng.

Tại Tây Thiên điện nghỉ ngơi một chút, Tiêu Thiểu Giác sai Vệ Bản đem Lục Thanh Lam xuất cung. Trước khi đi Tam công chúa tức giận, cũng không nói chuyện cùng Lục Thanh Lam. Trong mắt nàng, Tiêu Thiểu Giác chỉ để ý Lục Thanh Lam mặc kệ nàng, cho rằng Lục Thanh Lam đoạt ca ca của mình.

Lục Thanh Lam cười tủm tỉm, không lo lắng một chút nào. Tính tình của Tam công chúa nàng hiểu rất rõ, muốn đồ dành nàng cao hứng cũng chỉ mất vài phút đồng hồ. Huống hồ nàng mắt hững mởi tốt, sẽ không kêu nàng tiến cung chịu tội nữa. Nàng cảm thấy nàng và hoàng cung này quả thực chính là bất tự tương khắc, không một lần tiến cung nào không xảy ra chuyện.

Lục Thanh Lam xuất cung, Kỳ thị còn đang chờ nàng ở Đông Hoa môn, mắt Lục Thanh Lam không khỏi nóng lên.

Kỳ thị vừa liếc mắt đã nhìn thấy cục u trên trán Lục Thanh Lam, nước mắt nhất thời rơi xuống. Đem nữ nhi ôm đến nghỉ ngơi hỏi: “Là Tam công chúa lại khi dễ người sao, Bảo Nhi đáng thương của ta!”

Thật ra không phải Tam công chúa! Lục Thanh Lam ở trong ngực Kỳ thị chà chà, sợ nói ra Bát hoàng tử càng dọa đến mẫu thân, liền nói: “Mẫu thân, Tam công chúa đối với Bảo Nhi thực sự rất tốt, là Bảo Nhi không cẩn thận ngã xuống trướng ngưỡng cửa, mẫu thân không cần lo lắng!”

Kỳ thị làm sao chịu tin.

Hai mẹ con trở lại Hậu phủ, Lục Thần thấy cái u lớn trên đầu nàng cũng là đau lòng hư mắt. Thật ra thì cái u trên đầu Lục Thanh Lam đã tiêu đi không ít, hai vợ chồng làm sao có thể yên tâm, vội vàng mời đại phu đến xem.

Đại phu sau khi cẩn thận kiểm tra thương thế của Lục Thanh Lam, cười nói: “Làn da tiểu hài tử mềm mại, hơi chút va chạm liền dễ dàng nổi u, Lục cô nương đã bôi băng cơ hóa ứ cao quý giá, lão phu ở đây cũng không có thuốc nào hiệu quả tốt hơn so với cái này, cũng không cần kê thêm đơn thuốc gì.”

Hai vợ chồng nhìn nhau, đều có chút giật mình, băng cơ hóa ứ cao bọn họ cũng đã được nghe nói, vô cùng trân quý, không nghĩ tới Trường Hi cung lại chịu bỏ ra cho nữ nhi dùng.

Bên này mới vừa tiễn đại phu xong, trong cung lại phái người đến.

Người tới là một thái giám hơn ba mươi tuổi, thấp phần nhả nhặn. Tự xưng là người của Trường Hi cung, cầm một lọ băng hóa ứ cao đưa cho Kỳ thị nói: “Tam công chúa lo lắng thương thế của Lục cô nương, đặc biệt sai nô tài mang một lọ thuốc tới, xin Nhị lão gia Nhị thái thái xin vui lòng nhận cho.”

Đồ vật trong cung thường xuống, Lục Thần và Kỳ thị không dám không nhận.

Lục Thanh Lam vừa chơi với ngón tay của mình, vừa ngẩng đầu nhìn thái giám kia, Trường Hi cung cái gì, Tam công chúa phái tới cái gì, lại ở đây nói hươu nói vượn. Ngay cả Tam công chúa cũng không có băng cơ hóa ứ cao đâu!

Hắn rõ ràng chính là thái giám tùy tùng của Tiêu Thiểu Giác, Lục Thanh Lam từng gặp qua hắn ở Ngọc Minh cung. Thực hiển nhiên Tiêu Thiểu Giác dùng chiêu bài của Tam công chúa để đưa thuốc tới cho nàng.

Những chuyện này không cần phải nói cho cha mẹ, nàng cũng là không vạch trần lời nói dối của thái giám này. Chẳng qua là trong lòng nàng trở nên hết sức bất an, Tiêu Thiểu Giác như vậy, rốt cuộc có mưu đồ gì?

Vĩnh Trữ cung.

Tiền Hoàng hậu nhìn thấy nhi tử còn đang ôm lò sưởi tay run rẩy lạnh đến sắc mặt xanh mét, tức giận thiếu chút nữa cắn nát răng. Tiền Hoàng hậu mặc một thân cung trang Phượng xuyên Mầu Đơn màu vàng sáng, đầu đội Bát Bảo Lưu Ly hoa, mặc dù tuổi đã bốn mươi, bởi vì chăm sóc thật là tốt thoát nhìn thoát nhìn cũng không quá đáng ba mươi, được y phục và đồ trang sức hoa lệ rực rỡ làm nền, càng nâng có vẻ ung dung hoa quý, đoan trang tú mỹ.

Cũng khó trách có thể được Gia Hòa từ Quý Phi phủ chính (từ thấp lên làm vợ) làm hoàng hậu, hơn hai mươi năm vinh sủng không ngừng, lại vì Gia Hòa để sinh hạ hai nhi tử.

Bát hoàng tử khóc suốt mướt nói: “Mẫu hậu, người nhất định phải làm chủ cho con a!”

Tiền Hoàng hậu đau lòng nhi tử, lại là giận hờn không có tiền đồ, không khỏi cả giận nói: “Người cái đồ bỏ đi này, người so với hờn còn lớn hơn một tuổi đấy, làm sao lại bị hờn biến thành như vậy còn không biết đánh trả?”

Bát hoàng tử làm bầm nói: “Mẫu hậu cũng không phải không biết, Tiểu Thiếu Giác ngày thường thông minh đi theo bọn thị vệ học tập cưỡi ngựa bắn cung võ nghệ, nhi tử đầu phải là đối thủ của hờn? Nhi tử, nhi tử lần này thiếu chút nữa bị hờn làm cho chết đuối thiếu chút nữa sẽ không còn được gặp lại mẫu hậu rồi... Ô ô ô...”

Tiền Hoàng hậu nghĩ đến Tiểu Giác tâm ngoan thủ lạt*, giận đến gân xanh trên trán trực nhảy.

(*)Lòng dạ độc ác

Bát hoàng tử còn ở nơi nào bấu môi làm bầm: “Mẫu hậu báo thù cho nhi tử a!”

Đang nói, cung tỷ tiến vào thông báo: “Hoàng hậu nương nương, Lỗ Vương diện hạ tới”

Nhị hoàng tử Tiểu Thiếu Cảnh một năm trước kết hôn khai phủ, được sắc phong làm Lỗ Vương. Theo như thể chế, phạm người nào được phong Vương đều phải đi đến đất phong, nhưng Gia Hòa để vẫn chưa lập thái tử, Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử liền đồng loạt lưu lại kinh sư.

Tiểu Thiếu Cảnh năm nay hai mươi mốt tuổi, so với hoàng trưởng tử Tiểu Thiếu Du nhỏ hơn ba tuổi. Mặc một thân trường bào màu xanh lá cây cổ tròn thêu măng xà, trên đầu đội thúc phát Từ Kim quan, thân hình cao lớn, đáng vẻ mạnh mẽ. Những năm gần đây cùng hoàng trưởng tử tranh đoạt ngôi vị thái tử, tôi luyện hờn, tuy còn trẻ tuổi, cũng rất khôn ngoan.

Tiểu Thiếu Cảnh tiến lên hành lễ với mẫu hậu.

Tiền Hoàng hậu thấy nhi tử anh khí bừng bừng, một đôi mắt hồ tinh quang bắn ra bốn phía, trong lòng không khỏi vui mừng. Nói: “Người tới rồi.”

“Tiểu Thiếu Cảnh đi đến trước giường, ngồi ở trên giường, đầu tiên là hỏi: “Bát đệ không sao chứ?” Tiền Hoàng hậu tức giận nói: “Không có chết đuối cũng suýt chút bị đóng cứng chết, cái tiểu súc sinh Tiểu Thiếu Giác kia, xuống tay quá độc ác”

Tiểu Thiếu Mân cũng nước mắt lưng tròng nhìn hờn, “Nhị ca, người nhất định phải báo thù cho ta a!”

Tiểu Thiếu Cảnh nói mấy câu an ủi, đề cho hờn dưỡng bệnh cho tốt, cùng Tiền Hoàng hậu đến trong mật thất thương nghị. Tiểu Thiếu Cảnh nói: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tiền Hoàng hậu liền đem chuyện tiền căn hậu quả nói một lần. Tiểu Thiếu Cảnh nhíu mày nói: “Bát đệ không học vấn không nghề nghiệp, lớn như vậy rồi, chỉ biết ở trong cung khi dễ một cái tiểu cô nương gia như Tam muội muội. Mẫu thân nên tìm cho hờn lão sư nào học văn khả hơn chút, biết ước thúc quản giáo hờn.”

Tiền Hoàng hậu không vui nói: “Hờn là đệ đệ người, làm sao người lại ‘cúi chó ngoài’ a?”

Tiểu Thiếu Cảnh cười nói: “Mẫu hậu, Thiếu Mân là đệ đệ ruột thịt của ta, trong tất cả huynh đệ ta và hờn là quan hệ gần gũi nhất, ta không bênh vực hờn, chẳng lẽ ta sẽ bênh vực Cửu đệ hay sao?”

“Vậy sao người...”

Tiểu Thiếu Cảnh nói: “Mẫu hậu muốn xử trí chuyện này như thế nào?”

Tiền Hoàng hậu nói: “Đương nhiên là nghiêm trị người gây ra họa, thay đệ đệ người xa con tức này, tránh cho trong hậu cung ai cũng muốn cười trên đầu Vĩnh ninh cung chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Phân xử

Tiểu Thiếu Cảnh nói: “Mẫu hậu nghĩ cũng biết, Cửu đệ trên danh nghĩa là con trai của người. Nhưng nếu người muốn động đến một sợi lông tơ của hờn, cũng phải được Phụ hoàng đồng ý. Ngọc Minh cung kia, đã sớm bị Trình Phi bao chặt chẽ không lọt gió, kim châm nước dội không vào rồi. Người muốn nghiêm trị Cửu đệ, người có nghĩ tới Phụ hoàng sẽ đồng ý hay không?”

Tiền Hoàng hậu nghĩ tới đây cũng không khỏi tức giận: “Phụ hoàng người... còn không phải bị à Hạ Cơ kia quyền rũ mê hoặc, đã nhiều năm như vậy rồi, còn nhớ mãi không quên năng, tìm mọi cách che chở tiểu súc sinh này. Nếu không phải hờn cho tiểu súc sinh này chỗ dựa, hờn làm sao dám ngông cuồng như lần này?”

Tiểu Thiếu Cảnh nói: “Đúng là như thế, nếu chúng ta đối với chuyện lần này càn tâu ráo máng, phụ hoàng nhất định sẽ che chở Cửu đệ, đến lúc đó chúng ta không thể kiến hờn trả giá, ngược lại có khả năng chọc giận phụ hoàng. Đáng lo hơn nữa là, đại ca bên kia khắp nơi lấy lòng hờn, một lòng muốn đem Cửu đệ kéo đến phe cánh của mình, đến lúc đó chúng ta sẽ vô duyên vô cớ nhiều hơn một kẻ địch. Cửu đệ thông minh mẫn tuệ, năng lực rất lớn, chúng ta cũng không thể để một nhân tài như vậy đẩy về phía đại ca. Huống chi phía sau hờn còn có Thành Quốc công phủ đấy.”

Tiền Hoàng hậu nhíu mày nói: “Vậy theo ý của người là phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Thiếu Cảnh nói: “Nếu chúng ta biết rõ không thể làm gì hờn, làm sao không dứt khoát rộng lượng một chút, tỏ vẻ khoan hồng độ lượng, không nhắc chuyện cũ, bán cho hờn một cái nhân tình. Đến lúc đó phụ hoàng vui vẻ, ngày sau chúng ta cũng có thể nhân cơ hội mượn sức hờn.”

Tiền Hoàng hậu tức giận: “Chẳng lẽ cứ buông tha cái tiểu súc sinh kia như vậy? Mân nhi chịu thiệt thòi lớn như vậy?” Sắc mặt Tiểu Thiếu Cảnh phát lạnh, bộ dáng hờn ngày thường của hờn rất được, gần tím mặt như vậy, hai đầu lông mày hiện ra một chút hung ác nham hiểm, cũng có chút khiến người ta sợ hãi. “Đều nói quân tử báo thù, mười năm không muộn, đợi đến tương lai nhi tử leo lên ngai vàng chỉ cao vô thượng kia, chúng ta còn không phải muốn thu thập hờn như thế nào liền như thế!”

Tiền Hoàng hậu không cam lòng, do dự liên tục, rốt cuộc là nghiệp lớn của nhi tử trọng yếu hơn. Nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn.

Trong Ngọc Minh cung, mẹ con Trình Phi và Tiểu Thiếu Giác mật nghị.

Trình Phi tràn đầy sầu lo nói: “Mẫu phi biết rõ trong lòng người đối với Vĩnh Trữ cung có oán hận, năm xưa nếu không phải Vĩnh Trữ cung giờ trò, Hạ tỷ tỷ cũng không sớm hương tiêu ngọc vắn* đến

vậy, những năm gần đây Vĩnh Trừ cũng xem chúng ta như cái đĩnh trong mắt cái gai trong thịt, không ít làm chuyện xấu ở phía sau... Nhưng bây giờ ngươi thiếu chút nữa làm người ta chết đuối, ta sợ là bên kia sẽ không từ bỏ ý đồ. "

(*) 芳华早逝 phương hoa tảo thệ

Mặt mày Tiểu Thiểu Giác ảm đạm cười lạnh nhạt. Năm đó Tiền Hoàng hậu hại chết Hạ Huệ phi, cho rằng làm được người không biết quý chẳng hay, làm sao nghĩ đến thực lực của bí doanh của Hạ tộc và năng lực Đồng Xương so với Cẩm Y Vệ còn cao hơn một bậc, sớm đã bị Tiểu Thiểu Giác tra ra dấu vết. Buồn cười là Nhị hoàng tử còn bày làm ra bộ dáng huynh trưởng từ ái mượn sức lôi kéo hần.

"Mẫu phi yên tâm đi, nhi tử cũng không phải là làm xằng làm bậy, chỉ vì phát tiết oán khí nhất thời."Trong đôi mắt màu đen hần hần quang thiểm thiểm*: "Mấy ngày trước đây Quốc Tử Giám Sái Tửu Lâm đại nhân dâng thư phụ hoàng, xin phụ hoàng thăng Trưởng hoàng huynh làm thái tử, để sớm trấn an lòng dân xã tắc thiên hạ. Phụ hoàng mặc dù không tỏ thái độ, nhưng trong triều ồn ào huyền ráo, một phái ủng hộ Trưởng Hoàng huynh, một phái ủng hộ Nhị hoàng huynh không sai biệt lắm coi như là thế lực ngang nhau. Ngoại tổ phụ ở trong quân uy vọng rất cao, nếu ngoại tổ phụ tỏ thái độ ủng hộ Trưởng hoàng huynh, Nhị hoàng huynh chỉ sợ cũng phải bỏ cuộc mà đi đất phong làm Phiến vương của hần rồi... Thời điểm trước mắt, Nhị Hoàng huynh tuyệt đối không dám đắc tội chúng ta đâu."

(*)寒光闪闪 hàn quang thiểm thiểm

“Cái này...” Trình Phi có chút không dám tin tưởng nhìn đứa nhỏ gần tám tuổi, "Lúc ngươi đem Bát hoàng tử ném xuống hồ đều đã nghĩ kỹ đến cái này? "

Tiểu Thiểu Giác nhẹ gạt đầu.

Tuổi thọ người Hạ tộc so với người bình thường ngắn hơn, cho nên tâm trí thành thực sớm hơn chút. Thế nhưng mà đứa nhỏ này mới tám tuổi a, Trình Phi chỉ cảm thấy tâm đau một trận.

Chuyện này tuyệt đối che giấu không được, buổi tối hôm đó Gia Hòa để liền đem Hoàng hậu, Trình Phi, Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử tất cả đều truyền đến Kiến Thủy điện.

Trừ bốn bọn họ ra, Gia Hòa để còn đem tất cả nhi tử của mình, cùng với nữ nhi duy nhất Tam công chúa Tiểu Nguyên San cùng kêu đến.

Gia Hòa để ngồi ở trên ghế rồng, nhìn các phi tử và các con trai con gái quý trên mặt đất, tức giận tới mức vỡ bần. "Mỗi người các ngươi, đều thật giỏi a. Trẫm vừa mới nhận được công văn cầu cứu khẩn cấp của tám trăm dặm Vân Châu, Vân Thủy vỡ đê, huyện Huỳnh Xương không may gặp đại tai, hàng ngàn hàng vạn người không nhà để về, còn có mấy ngàn người bị chết đuối lũ lụt. Bách tính của Trẫm bụng ăn không no áo quần không đủ che thân, đói lạnh mà chết. Trẫm đang sốt ruột nát đầu đây, các ngươi ngược lại rất tốt, chẳng những không vì trẫm phân ưu, ngược lại còn huynh đệ tương tàn. Đê đê đem ca ca ném vào trong ao nước, thiếu chút nữa chết đuối? Lòng hiếu kính của các ngươi đâu rồi, hữu ái chi nghị đâu rồi? Sách đọc được cũng đều bị chó ăn rồi à?

Bát hoàng tử là bị Tiền Hoàng hậu mang tội, vì để biểu hiện hần bị đê đê khi dễ không còn đáng người, trước khi đến Tiền Hoàng hậu đặc biệt có ý lệnh cho cung nữ có biệt tài đặc biệt hóa trang cho hần, mỗi hần giờ phút này tím xanh, hai mắt đại ra, có vẻ thê thảm vô cùng.

Bát hoàng tử nghe thấy lời nói này phụ hoàng ý tứ tựa hồ như bệnh vực của mình, khóc chít chít nói "Phụ hoàng, cầu xin phụ hoàng làm chủ cho con a, nhi thần bị lão Cửu ném vào trong ao nước, thiếu chút nữa chết đuối chết rét, nhi thần thiếu chút nữa sẽ không còn gặp được phụ hoàng nữa à! "Nói xong quý gối đến trước mặt Gia Hòa để ôm lấy bắp đùi của hần, nước mắt nước mũi rơi xuống.

Gia Hòa để nhìn thấy bộ dạng kinh sợ của nhi tử liền tức giận không có chỗ đánh, một cước đem hần đạp đến một bên, chỉ vào mũi hần mắng to: "Ngươi còn có mặt mũi khóc với trẫm? Ngươi là ca ca, ngươi so với lão Cửu còn lớn hơn một tuổi, bị hần đánh thê thảm, thật là một phế vật! Ngươi nếu là còn không học văn không nghề nghiệp giống như này, trẫm sẽ đem ngươi đưa đến Nam Đại Doanh, để cho tướng lĩnh bên kia hào hào thao luyện ngươi! "

Nam Đại Doanh nằm ở biên giới Đại Tề và Đại Lương, hai nước hàng năm quân sự giằng co, năm năm một trận lớn, ba năm một trận nhỏ, người chết là việc thường ngày như cơm bữa. Quân nhân Nam Đại Doanh thập phần dũng mãnh, Gia Hòa để nếu thật đem hần đá đến đó, hần còn không biết phải ăn bao nhiêu khổ đâu!

Bát hoàng tử nghe xong ba chữ kia, sắc mặt lập tức trở nên vàng như nghệ. Lập tức khóc cũng không dám khóc.

Trên mặt Tiền Hoàng hậu lúc đen lúc trắng, những lời này của hoàng thượng, không phải là đang chửi nàng không biết dạy con sao.

Hoàng đế mắng Tiểu Thiểu Mân xong, lại mắng Tiểu Thiểu Giác, "Lão Cửu, ngươi quý đến phía trước cho trẫm. "

Tiểu Thiểu Giác quý gối đến phía trước hai bước, tách khỏi mọi người, quý đến phía trước. Gia Hòa để thấy trên khuôn mặt anh tuấn hần tràn đầy quật cường, mỗi móng nhanh mím chặt, đáng vẻ này cực kỳ giống mẫu thân đã mất của hần. Lòng của hần liền không khỏi mềm nhũn.

Gia Hòa để nổi giận mắng: "Lão Cửu, ngươi có biết ngươi sai ở đâu hay không? "

Tiểu Thiểu Giác vươn thẳng cổ: "Hồi bẩm phụ hoàng, nhi tử không biết! "

Hoàng đế giận đến ngã ngựa. "Ngươi dĩ hạ phạm thượng, đối với ca ca của mình giống như kẻ thù giặc cướp, đại nghịch bất đạo như thế, lại vẫn chết không nhận sai! "Hoàng đế tức giận, cảm lấy nghiến mực muốn ném vào đầu Tiểu Thiểu Giác, khoe miệng Tiểu Thiểu Giác hàm chứa cười lạnh, mắt cũng không chớp cái nào.

Nghiến mực này thế nhưng là Kê Huyết thạch thượng hạng điều chế thành đấy, hoàng đế cũng biết lần này nếu nện xuống, đầu của nhi tử thế nào cũng phải thành cái hồ lô. Tình tình tiểu tử này quá bướng bỉnh, cư nhiên lại không né tránh, hiện giờ trở thành thế cười hô, nếu là hần không đập, vậy cũng không xuống đài được.

Đúng lúc này Hoàng trưởng tử Tiểu Thiểu Du bước nhanh đến phía trước, bắt lấy cổ tay hoàng đế, sau đó quý trên mặt đất nói: "Phụ hoàng bớt giận, các đệ đệ không hiểu chuyện, đều là do nhi tử làm huynh trưởng không dạy bảo, ngài không tội gì tức giận như vậy, thân thể người gắn liền với giang sơn xã tắc, nhất định phải bảo trọng mới được. "

Không để lại dấu vết đem nghiến mực của hần lấy xuống. Thật ra thì Hoàng đế vốn cũng không muốn thực sự đánh Tiểu Thiểu Giác. Liền thập phần phối hợp nói lỏng tay.

Tiểu Thiểu Du mặc một thân áo dài màu xanh nhạt, hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, kế thừa gen tốt bụng của hoàng thất, lớn lên mày kiếm mắt sáng môi hồng răng trắng, cực kỳ anh tuấn, hiếm thấy chính là rất ung dung hoa quý, trên người còn có một luồng khí nho nhã chỉ sĩ tử văn nhân mới có, tính tình hần ôn hòa, vô cùng tôn trọng văn nhân, cho nên được sĩ lâm yêu quý.

Hần nói chuyện êm tai, không khỏi làm cho người ta tiêu tan hỏa khí, người kinh sư xưng tụng là người khiêm tốn. Nhắc tới vị trí thái tử, hần mới là người có tư cách kế thừa nhất. Đáng tiếc chính là tiền hoàng hậu mất sớm, hần không có mẫu tộc ủng hộ, cùng Nhị hoàng tử tranh đấu thậm chí đang ở thế hạ phong.

Thiểu Thiểu Du nói: "Là nhi tử không dạy bảo các đệ đệ tốt, phụ hoàng muốn phạt trước hết xin hãy phạt nhi tử đi. "

Tiểu Thiểu Cảnh không khỏi tức giận đến ngứa răng, trong lòng tự nhủ lão đại ngươi thật đúng là dè dặt a. Chẳng qua ngươi ta là đại ca, nói lời nói này theo lý thường là nên nói, đệ đệ hần đây nếu cũng nói loại lời nói như vậy lại chẳng ra cái gì cả.

Gia Hòa để đối với hần ngược lại là vui vẻ hoà nhã: "Chuyện này không quan hệ đến ngươi, ngươi lui xuống trước đi. "

Tiểu Thiểu Du không dám kháng mệnh, thối lui đến một bên quý.

Gia Hòa để thấy Tiểu Thiểu Giác vẫn là một bộ dạng hồ đồ ngu xuẩn, lửa trong lòng càng lớn: "Được, ngươi đã chết cũng không hối cải như thế, trẫm đành phải cho ngươi nếm thử nỗi khổ da thịt rồi. Ngươi đâu -- "

Hắn đang muốn gọi thị vệ tiến vào, bỗng nhiên trong đám người truyền đến một tiếng "Oa ", Tam công chúa theo trong đám người chạy ra, ôm cổ Tiêu Thiểu Giác khóc lớn nói: "Phụ hoàng, Cửu ca ca là người tốt, người không nên đánh Cửu ca ca. Bát ca ca là người xấu, người muốn đánh thì đánh Bát ca ca đi. "

Tiêu Thiểu Giác ghét nhất là người khác đụng chạm thân thể mình, Hoàng muội ôm eo của hắn, hắn không khỏi nhú nhú mày.

Tam công chúa mới sáu tuổi khóc đến bộ dạng mặt mũi toàn là nước mắt hết sức đáng thương, cho dù ai nhìn cũng sẽ mềm lòng. Thanh âm Hoàng đế nhu hòa mấy phần, hỏi: “Lão Bát khi dễ người thế nào?”

Tam công chúa vừa khóc vừa nói: "Bát ca ca đánh ta, dùng viên đạn lớn như vậy, lớn như vậy. "Tam công chúa vừa chỉ vào cục u lớn trên đầu mình, vừa dùng sức khoa tay múa chân, viên đạn kia bị nàng khoa tay múa chân càng ngày càng lớn, cuối cùng đến nỗi sắp to hơn cả cái đầu nhỏ của Tam công chúa.

Tiêu Thiểu Giác mới không nhanh không chậm lấy ra từ trong lòng ngực một viên đạn. Ánh mắt Tam công chúa sáng lên, chỉ vào viên đạn trong tay Tiêu Thiểu Giác nói: "Chính là cái này!"

Thái giám tổng quản lập tức đem viên đạn cầm lên trình cho Gia Hòa đế, sau đó tại bên tai Gia Hòa đế thấp giọng nói một câu: "Ruột đặc ạ. "

Gia Hòa cảm lấy viên đạn nhìn hồi lâu, càng xem càng giận, viên đạn kia là dùng hoàng kim trộn lẫn đồng thau chế thành, trọng lượng cũng không nhẹ, dùng nỏ cao su bắn ra, đánh trúng trên người đau đến bao nhiêu. Nếu cái này đánh trúng đầu, tuyệt đối có thể đem người đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ăn hàng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Người dùng cái này đối phó thân muội muội của người sao? "Hoàng đế quả thực giận không kiềm được, găm hết lên với Bát hoàng tử. "Nàng rốt cuộc làm sao trên chọc người, người lại muốn dùng viên đạn lớn như vậy đi đánh nàng, muốn đem người đánh chết sao? Nàng vẫn chỉ là hài tử sáu tuổi! "

Hoàng đế cầm viên đạn hung hăng nện ở trên vai của Bát hoàng tử, Bát hoàng tử không dám trốn, đau đến toàn thân hắn run lên. Gia Hòa đế nói: "Người cái đồ súc sinh này, cũng biết đau rồi hả, thời điểm người đánh muội muội người sao không suy nghĩ, nếu viên đạn này đánh vào người người, tự người có đau hay không? "

Bát hoàng tử kêu đau nói: "Nhì tử không dám, nhì tử không dám. "

Lúc này Tiêu Thiểu Giác nói: "Nếu như Bát ca còn bắt nạt Tam muội muội như vậy, ta lại đem hắn ném tới trong ao sen. Ta lúc nhỏ đã từng bị đánh, không muốn để cho Tam muội muội lại lần nữa đạp vết xe đổ của ta! "Hắn nói xong khinh miệt đậm tã - nhẹ nhàng bâng quơ, ẩn hàm ý tứ Tiêu Thiểu Mân từ nhỏ đã từng khi dễ đệ đệ hắn như vậy, oán khí gộp nhặt từng ngày nhiều như vậy, lần này mới là bùng nổ cuối cùng.

Ai cũng biết hắn là hài tử không có mẹ, Trình Phi ở trong cung cũng không có lực ảnh hưởng quá lớn, từ nhỏ đến lớn hắn còn không biết bị bao nhiêu ủy khuất. Trong lúc nhất thời không ít người trong lòng đều đồng tình đối với hắn. Nói như vậy sở tác sở vi của Tiêu Thiểu Giác thật đúng không tính là quá đáng.

Tiêu Thiểu Cảnh thấy Ngọc Minh cung chiếm hết thượng phong, bản thân nếu không nói, Vĩnh Trừ cung sợ là không có cơ hội xoay người. Bất đắc dĩ mới mở miệng nói; “Phụ hoàng, tiểu hài tử cãi nhau ầm ĩ cũng là bình thường. Bát đệ quả thật là có sai. Nhưng chẳng qua chính là nhất thời ham chơi, tuyệt không có ý tứ đem người đánh chết. Tục ngữ nói lười không thể nào không chàm rảnh, ta và đại ca mấy người chúng ta lớn như vậy, khi còn bé cãi nhau ầm ĩ giống như vậy, trưởng thành còn không phải là hòa hòa khí khí, huynh hữu đệ cung. Hai vị đệ đệ tuổi cũng còn nhỏ, không bằng tiểu trưng đại giới, người thấy thế nào? "

Gia Hòa đế trên mặt cảm tình vốn là thiên vị Tiêu Thiểu Giác, một khi Tiêu Thiểu Cảnh đã chủ động tỏ thái độ như vậy. Hắn cũng là thuận theo, hỏi Tiền Hoàng hậu ngồi ở bên cạnh hắn một câu: "Ý tứ Hoàng hậu thế nào?"

Tiền Hoàng hậu hận đến cắn nát hàm răng, bất quá nhớ lời của con, vẫn là lấy đại cục làm trọng: "Cảnh nhi nói có lý, nó ti không có ý kiến. "

Lúc này Hoàng đế mới nói: "Đã có mẫu hậu và nhị ca các người cầu tình, lần này trẫm liền tạm thời cho qua một lần. Nếu là lại có lần tới, hai tội cũng phạt, nhất định không nhẹ như lần này đâu,. " Hắn suy nghĩ một chút nói: "Đều trở về cung đọc sách cho ta, trong vòng một tháng, người nào cũng không cho xuất môn! "

Mặt ngoài thoạt nhìn là trừng phạt giống nhau, thế nhưng trên thực tế Bát hoàng tử lúc trước bị tổn thất nặng, hoàng đế nghiêng về người nào tự nhiên là liếc qua thấy ngay.

Tiêu Thiểu Giác đã sớm đoán được kết cục này, cũng không ngoài ý muốn, khẩu đầu nói: “ Tạ ơn phụ hoàng ân điển. "

Tam công chúa thấy Cửu ca ca không bị trừng phạt, cao hứng đến cái miệng nhỏ nhắn toét ra cười.

Mọi người thối lui khỏi Kiến Thủy điện, Nhị hoàng tử đi đến trước mặt Tiêu Thiểu Giác, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, tươi cười ấm áp: "Bát đệ không hiểu chuyện, ta sẽ quán giáo hắn. "

Bờ vai Tiêu Thiểu Giác trầm xuống, tránh thoát tay của hắn, nhẹ gật đầu với Nhị hoàng tử: "Bát ca nếu không chọc Ngọc Minh cung và Trường hi điện, ta sau này lại cũng không khó xử hắn. "

Nhị hoàng tử cười cười, nụ cười kia có vài phần miễn cưỡng: "Cái này là đương nhiên!"

Tiêu Thiểu Giác hướng hắn chấp tay, đi theo Trình Phi cùng rời đi.

Nhị hoàng tử nhìn Tiêu Thiểu Giác chậm rãi đi xa, ánh mắt từ từ âm trầm. Lúc này một đại thiếu niên mặc trường bào cổ tròn màu xanh thẫm, một kiện áo khoác màu xanh ngọc tán Hoa Cẩm đi tới, nói: "Đệ tiền nhị ca xuất cung! "

Tiêu Thiểu Cảnh quay đầu lại nhìn hắn một cái, trên mặt hiện lên ý cười, kêu một tiếng Tứ đệ, sau đó nói: "Chúng ta đi thôi.” Chính là Tứ hoàng tử Tiêu Thiểu Huyền.

Tiêu Thiểu Huyền mười ba mười bốn tuổi, đầu đội thúc phát Bạch Ngọc quan, tóc đen trên đầu được cố định chặt chẽ. Hắn ở trong tất cả các hoàng tử không phải là anh tuấn nhất, nhưng thân hình hắn cao lớn, hai mắt sâu thẳm u ám, anh khí bừng bừng, cộng thêm thân phận cao quý của hoàng tử, khiến cho hắn thoạt nhìn hết sức ung dung túc mục*, sức quyền rũ vô cùng.

(*) Nghiêm túc và trang trọng

Tam hoàng tử là một kẻ ngốc, Tiêu Thiểu Huyền vị hoàng tử lớn nhất ngoại trừ Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử. Thân mẫu hắn xuất thân thấp hèn, bất quá chỉ là một cung tỷ. Bởi vì có mấy phần tư sắc, Gia Hòa đế lúc trẻ có một lần uống say, lâm hạnh nàng. Về sau xong chuyện Gia Hòa đế liền đem chuyện vụn vặt này quên đi, không ngờ tới chỉ một lần, cung tỷ kia liền mang thai, về sau sinh hạ một vị hoàng tử chính là Tiêu Thiểu Huyền.

Thời điểm Tiêu Thiểu Huyền năm tuổi thân mẫu qua đời, Gia Hòa đế đem hắn giao cho tôn Hiền Phi nuôi dưỡng. Tôn Hiền Phi ở trong hậu cung vẫn một mực nương tựa Tiền Hoàng hậu, vì vậy Tiêu Thiểu Huyền từ nhỏ đi theo Nhị hoàng tử lớn lên, đối Nhị hoàng tử trung tâm, người người đều biết Nhị hoàng tử đáng ".

Hai người sống vai mà đi.

Tiêu Thiệu Huyền nói: "Phụ hoàng thiên vị lão Cửu như thế, thật là làm cho người ta hâm mộ! "Hắn bởi vì xuất thân thấp kém, Gia Hòa để đối với hắn vẫn luôn lạnh nhạt, không có sủng ái hắn giống như Nhị hoàng tử, Cửu hoàng tử như vậy.

Tiêu Thiệu Cảnh thở dài một hơi, nói: "Lão Bát ngu dốt, mấu hậu cung chiều hắn quá đáng..... Người còn ở trong cung, giúp ta quản giáo hắn nhiều hơn. " Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo, bảo vệ của hắn, chẳng những không thể giúp, lại còn luôn cản trở hắn.

Tiêu Thiệu Huyền kính cẩn nói: "Đệ đệ nhớ kỹ. " Lại nói: "Lão Cửu khắp nơi che chở Trường Hi cung, chẳng lẽ lại thật sự là muốn làm cái ca ca tốt bảo vệ muội muội hay sao?

"Tổng quý tần vốn là tỷ nữ của hồi môn của Trịnh Phi nương nương, Ngọc Minh cung và Trường Hi cung từ trước đến giờ luôn luôn đồng khí liên chi..." Lúc này hắn mới nghe ra câu nói có hàm ý khác*: "Ý của Tứ đệ là?" "

Tiêu Thiệu Huyền nói: " Ta cùng với lão Cửu đọc sách mỗi ngày, tính tình của hắn ta hiểu rõ nhất. Hắn từ trước đến giờ luôn luôn ngạo mạn lãnh tình, ngày thường cho dù thấy có người bắt nạt Tam muội muội, cũng nhất định làm như không thấy, Nhị ca không cảm thấy, lần này phản ứng của lão Cửu có chút quá kích sao?"

(*) thoại lý hữu thoại (*câu nói có hàm ý khác)

Đã có băng cơ hóa úr cao, không mấy ngày nữa, vết thương của Lục Thanh Lam liền khỏi.

Tam công chúa lại thỉnh nàng vào cung làm bạn.

Một ngày kia Kỳ thị đem Lục Thanh Lam ăn mặc xinh đẹp, lại một lần nữa tự mình đưa nàng tiến cung. Ra khỏi đại môn Hậu phủ, Lục Thanh Lam năn nỉ nói: "Mẫu thân, chúng ta đi theo đường chợ phía đông đi thôi."

Kỳ thị cười chọc chọc cái trán của nàng, tưởng rằng nàng lại tham ăn rồi. Nhớ tới nữ nhi thiên kiều bách sủng, mấy lần tiến cung bị không ít khổ, nàng không đành lòng không đáp ứng, cũng gật đầu.

Chợ phía đông coi như là nơi tập kết hàng hóa của kinh sư, là nơi náo nhiệt nhất kinh sư. Ca hát tạp kỹ, bày quầy bán hàng, múa võ ca hát... có ứng tất có tận. Hàng quà bánh bán bên này rất nhiều, vừa đến chợ phía đông, Lục Thanh Lam liền hưng phấn, muốn đích thân đi xuống mua ăn.

Kỳ thị không lay chuyển được cái tiểu cật hóa này, liền mang duy mạo, nắm bàn tay nhỏ bé mập mạp của khuê nữ xuống xe ngựa, tự mình đi mua hàng quà bánh. Lục Thanh Lam vừa đi vừa đi dạo, mua một đồng thứ bánh đường hồ lô (mứt quả ghim thành râu), đường họa, mặt người, khoai lang nướng, hạt dẻ nướng vân vân.

Kỷ thị thấy khuê nữ nhà mình tham ăn như thế, nhện không được nâng trán nói: "Nhiều thứ như vậy, người có thể ăn hết sao? "

Lục Thanh Lam cười mỉm chỉ mà nói: "Ăn không hết a, ta mang đến cho Tam công chúa ăn. "

Kỷ thị ngây cả người, vốn cảm thấy đem những món ăn rẻ tiền của dân gian này cảm trong cung cho các chủ tử ăn có chút không ổn, phải biết rằng mấy thứ này chính là Trường hưng Hầu phủ ngày thường cũng không thể nào ăn. Nhưng là nếu có thể dùng cái này hối lộ Tam công chúa, cuộc sống trong cung của Bảo Nhi cũng có thể dễ chịu chút ít, vậy nên cũng không có ngăn cản.

Kỷ thị nhéo mặt bánh bao của nữ nhi, "Bảo Nhi nhà chúng ta thật thông minh, biết mua đồ ăn làm cho Tam công chúa vui. "

Lục Thanh Lam ưỡn ngực, dương dương tự đắc nói: "Đó là đương nhiên!" Tiêu Nguyên San nàng còn không biết sao, muốn thu mua nàng thật sự quá dễ dàng.

Kỷ thị sai người dùng giấy dầu gói kỹ, ôm nữ nhi trở lại xe. Ở chợ phía đông trì hoãn trong chốc lát, thời điểm đến Đông Hoa môn, tiểu thái giám của Trường Hi cung đã tại đó chờ rồi.

Kỷ thị ôm Lục Thanh Lam xuống xe. Lục Thanh Lam hôn một cái trên mặt của mẫu thân, nói: "Mẫu thân về nhà đi. Không cần ở chỗ này chờ Bảo Nhi, buổi chiều giờ Mùi phái quân sự tới đón Bảo Nhi trở về. "

Thập phần hiểu chuyện.

Kỷ thị hôn lên gương mặt của nàng hôn rồi lại hôn, nói: "Bảo Nhi mau vào đi thôi, mẫu thân bên này người cũng đừng có quan tâm.

Lục Thanh thở dài một hơi, biết rõ mẫu thân chắc là sẽ không về nhà.

Đi theo tiểu thái giám đến Trường Hi cung, Lục Thanh tiến vào phòng của Tam công chúa, đã nhìn thấy Tam công chúa mặc váy bồi để giấy mẫu đỏ tươi, chải lấy song nha kế, đang đùa nghịch một cái cừu liên hoàn.

Tam công chúa là một trên mặt dấu không được chuyện, trông thấy Lục Thanh Lam tiến vào, chán ghét quá thực liền viết ở trên mặt. Nếu không phải cứu hoàng huynh cảnh cáo nàng không được khi dễ Lục Thanh Lam, nàng hận không thể nhảy dựng lên đem Lục Thanh đuổi đi ra.

Lần trước cứu hoàng huynh tự mình bôi thuốc cho nàng, nhưng lại ném mình cho Vệ Bân, Tam công chúa bây giờ vẫn còn đang tức giận. Thế sẽ không chơi đùa cùng Lục Thanh nữa.

Cho nên Lục Thanh tiến vào, nàng không để ý tới cũng không hỏi.

Lục Thanh Lam cũng không hành lễ với nàng, tự mình ngồi xuống bên cạnh bàn nhỏ gỗ tử đàn, lấy ra bao giấy dầu gói kỹ, đem từng cái từng cái nàng mua được lấy ra.

Mặt người, đường hoa, băng đường hồ lô (mứt quả ghim thành râu), hạt dẻ nướng...

Trong phòng trong khoảng khắc tràn đầy các loại mùi thơm. Lục Thanh Lam cầm lấy một chuỗi băng đường hồ lô (mứt quả ghim thành râu), say sưa ăn.

Tam công chúa vừa bắt đầu còn có thể khống chế chính mình không nhìn về phía Lục Thanh Lam bên kia, nhưng nàng là công chúa thiên kiều vạn sủng chưa từng được xuất cung, loại đồ ăn vặt của dân gian này, nàng chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng nghe nói qua.

Tiểu hài tử gia làm sao chịu nổi hấp dẫn như vậy, huống chi nàng là một cái tham ăn còn hơn cả Lục Thanh Lam.

Cổ của nàng càng kéo càng dài, trông thấy Lục Thanh Lam đem băng đường hồ lô cắn đến vang lên Gặc... Gặc..., rốt cục không chịu nổi bỏ xuống cừu liên hoàn, chạy đến bên người Lục thanh Lam đứng, thật cẩn thận hỏi: "Bảo Nhi, người ăn là cái gì vậy?"

Nghe được xưng hô "Bảo Nhi", Lục Thanh Lam đã biết Tam công chúa vì đồ ăn, đã đem tôn nghiêm vứt đến Trào Oa quốc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Làm bạn

Thấy Tam công chúa mắc câu rồi, Lục Thanh Lam cười đến mức mặt mày cong cong: "Cái này nha, cái này gọi băng đường hồ lô (mứt quả ghim thành râu), là ta trên chợ phía Đông mua."

Một đôi đôi mắt to xinh đẹp tiểu công chúa tràn đầy tò mò, "Chợ phía Đông, chợ phía Đông là chỗ nào?"

"Chợ phía Đông hà..." Lục Thanh Lam kiên nhẫn giải thích cho nàng: "Chợ phía Đông chính là một chợ rất lớn rất lớn." Nàng khoa tay múa chân. "Bên trong bán rất nhiều rất nhiều đồ." Cuối cùng lại nhấn mạnh một câu: "Ở đây còn có thể mua được rất nhiều rất nhiều ăn ngon."

Tam công chúa rất thích đồ ăn nên cảm thấy hứng thú với chợ phía Đông: "Chợ phía Đông thật là tốt! Nàng thật cẩn thận cầm lấy một cái đường hoa, đường hoa có thể được làm thành; đủ loại hình dáng, hôm nay Lục Thanh Lam muốn là thỏ con. Tam công chúa nói: "Cái này là cái gì?" "Đây là đường hoa!" Lục Thanh Lam giải thích cho nàng: "Sur phụ đường hoa, có thể dựa vào yêu cầu làm đường hoa thành đủ loại động vật, người nhìn Tiểu Mã này cũng là đường hoa." Lục Thanh Lam chỉ vào một cái đường hoa nói với nàng.

Tam công chúa cảm thấy ngạc nhiên: "Cái này có thể ăn sao?"

"Dĩ nhiên có thể ăn, người ăn một miếng thử đi." Lục Thanh Lam khích lệ nói.

Đồ vật đáng yêu như thế, Tam công chúa có chút không đành lòng hạ miệng, nhưng nàng lại thêm cực kỳ, cuối cùng vẫn là ăn hàng chiếm thượng phong, liền cắn một cái trên lỗ tai con thỏ, "Ăn ngon thật." Tam công chúa nếm thử, trên mặt lập tức dương lên nụ cười thật tươi.

Lục Thanh Lam nói: "Cái này đã là cái gì gì đâu! Chợ phía Đông còn có thật nhiều cái ăn ngon hơn, gấp một ngàn một vạn lần so với những thứ này. Sur phụ đường hoa ở chợ phía Đông, còn làm một cái đại Long lớn như vậy đâu!" Nàng dùng sức khoa tay múa chân.

Tam công chúa cũng nhìn choáng váng, trong mắt tràn đầy sùng bái: "Bảo Nhi người thật là thật lợi hại! Đáng tiếc mẫu phi không cho ta xuất cung, nếu không ta nhất định phải đi chợ phía Đông xem một chút."

"Không sao!" Lục Thanh Lam rất khí khái vỗ vỗ bả vai của nàng: "Người không thể đi ra ngoài, người thích ăn cái gì, nói với ta, ta mang vào cho người ăn."

"Thật ư!" Tam công chúa cao hứng hồng mặt, "Bảo Nhi người đối với ta thật tốt." Sớm đem chuyện không vui lúc trước quên hết sạch.

Lục Thanh Lam vỗ bộ ngực nhỏ của mình: "Hai chúng ta là hảo bằng hữu nha, hảo bằng hữu phải trợ giúp lẫn nhau. Người nói có đúng hay không?"

Tam công chúa gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng, hai ta là hảo bằng hữu, hảo bằng hữu!" Ngữ thập khẳng định.

Lục Thanh Lam toét miệng cười.

Đánh rắn đánh giáp đầu, thu phục!

Hai tiểu cô nương vô cùng cao hứng ở chung một chỗ ăn, Tam công chúa giống như Bảo Bảo tò mò, hỏi lung tung, Lục Thanh Lam kiên nhẫn giải thích cho nàng.

Mới vừa rồi còn đang giận nàng đây, cật hóa với cật hóa* đúng là có tiếng nói chung.

(*)吃货 /Chīhuò/ người có tâm hồn ăn uống

Chỉ chớp mắt Tam công chúa đã đem Lục Thanh Lam trở thành tri kỷ thuở bình sinh, bằng hữu tốt nhất.

Tam công chúa đem món ăn vặt lần lượt ăn hết, ăn đến bụng nhỏ tròn xoe. Hai cung nữ giữ cửa ló đầu vào nhìn một chút, thấy hai tiểu cô nương vừa nói vừa cười, không khí hết sức hài hòa, không khỏi tắc kêu kỳ lạ.

"Nguy rồi!" Tam công chúa giống như nhớ ra cái gì đó, hét to một tiếng.

Lục Thanh Lam sợ hết hồn, hỏi: "Người làm sao vậy?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tam công chúa suy sụp nói: "Những đồ này ăn ngon như vậy, ta đã quên Cừu ca ca rồi."

Trong lòng Lục Thanh Lam tự nhủ kẻ quy mao* như Tiểu Thiếu Giác, làm sao có thể ăn những thứ mua được từ chợ phía Đông như thế này. Giống như là mùa xuân tuyết trắng rơi xuống chỗ ba người, cái loại không ăn khỏi lừa nhân gian như Tiểu Thiếu Giác này, chỉ có thể ăn những thức ăn tinh xảo thôi.

(*) Khi một người rất nhàm chán, rất không thú vị, rất nghiêm túc, và có một số khác biệt so với hành vi bình thường, dẫn đến những người xung quanh thấy được hành vi khá điên rồ, hoặc được gọi là khó tính! Hoặc đề cập đến những người không đơn giản, mâu thuẫn, siêu cầu toàn.

Tam công chúa nói: "Cừu ca ca vì giúp ta, đã bị phụ hoàng nhốt trong viện của mình rồi. Phụ hoàng phạt hấn ở trong cung bế môn đọc sách, một tháng không cho phép xuất môn."

Tay Lục Thanh Lam dừng lại một chút, trong lòng tự nhủ lần trước kém chút làm Bát hoàng tử chết đuối, chỉ phạt cấm túc một tháng này coi là rất nhẹ rồi.

Tam công chúa nhìn đồ ăn lộn xộn trên bàn ăn một chút, chỉ còn lại có một cái điện nhân làm thành hình chim bay là hoàn hảo không tổn hao gì. Tam công chúa thật ra là người rất có nghĩa khí, liền dùng giấy dầu gói kỹ cái điện nhân này, lời kéo Lục Thanh Lam nói: "Đi, chúng ta đem điện nhân cầm đi cho Cửu hoàng huynh ăn đi."

Lục Thanh Lam có chút không muốn gặp Tiêu Thiếu Giác, bởi vì nàng cảm thấy Tiêu Thiếu Giác lúc lạnh lúc nóng âm tình bất định, hết sức khó hầu hạ. Bất quá vẫn bị Tam công chúa cứng rắn kéo đi Ngọc Minh cung.

Ở cửa tây thiên điện gặp phải Vệ Bân.

Vệ Bân năm nay mười tuổi, gia thế trong sạch, là đại tể sư sai đến đặc biệt hầu hạ Tiêu Thiếu Giác. Bởi vì là người Hạ tộc, cho nên hắn là tâm phúc đáng tin của Tiêu Thiếu Giác.

Vệ Bân thấy hai tiểu cô nương vội vã chạy tới, cười tới hạnh lễ, nói: "Tam công chúa, Lục cô nương, các người muốn gặp điện hạ sao? Điện hạ đang ở tiểu thư phòng đọc sách."

Lục Thanh Lam cẩn thận đánh giá Vệ Bân, thấy hắn mặc một thân phục sức thái giám màu đen, lớn lên môi hồng răng trắng hết sức thanh tú, ở trong đám thái giám tuyệt đối thuộc loại xinh đẹp nhất đáng, nhưng trong lòng lập tức thoái mái. Dựa vào tính cách quy mao kia của Tiêu Thiếu Giác, một người một vật bên cạnh hắn, có cái nào không tinh xảo đẹp mắt hay sao?

Tam công chúa gật đầu: "Vậy chúng ta đi tìm Cửu hoàng huynh."

Cũng không cần Vệ Bân thông báo, lời kéo Lục Thanh Lam liền tiến vào tiểu thư phòng.

Nói là tiểu thư phòng, thật ra chẳng qua là một gian trong thiên điện mà thôi. Nơi này cũng sửa sang chỉnh tề, dưới cửa phía tây đặt một tờ án thư gỗ hoa lê dài, hai bên kê tường là hai cái giá sách cực lớn, xếp đặt sách vở chỉnh tề, Tiêu Thiếu Giác đang ngồi ở ghế thái sư. Đang viết chữ trên giấy Tuyên Thành trắng tinh như tuyết.

Hôm nay Tiêu Thiếu Giác mặc một tiểu áo choàng hoàng màu vàng đỏ, ngang hông treo một ngọc dải* màu xanh ngọc, làm nổi bật lên mặt mày tinh xảo giống như một búp bê sứ. Lục Thanh Lam gặp hắn mấy lần, cho tới bây giờ chưa từng thấy hắn mặc y phục trang trọng. Trong lòng không khỏi oán thán: "Mới bao nhiêu tuổi mà thích xu mỹ**! "

(*) đai lưng ngọc

(**) Đom đóm

Tiêu Thiếu Giác để bút xuống, nhíu nhíu mày: "Các người sao lại tới đây?" Thời điểm hắn viết chữ không thích người khác quấy rầy, ngay cả Vệ Bân cũng bị đuổi ra ngoài.

Nghe xong giọng điệu này, Lục Thanh Lam cũng biết hai người bọn họ không được hoan nghênh. Nhưng Tam công chúa nghe không hiểu, vô cùng cao hứng chạy đến, một tay lôi kéo tay áo của Tiêu Thiếu Giác, một tay tựa như dâng vật quý lấy ra bao giấy dầu kia: "Cửu ca, đây là điện nhân Bảo Nhi mua cho ta, ăn ngon lắm, cầm tới cho người nếm thử."

Tiêu Thiếu Giác không để lại dấu vết nhíu mày, đem tay áo từ trong tay Tam công chúa thoát ra, nhìn Lục Thanh Lam liếc mắt một cái. Tiểu nha đầu tuổi nhỏ đã biết rõ dùng đồ ăn lấy lòng Tam công chúa, cũng không phải dẫn độn.

Cửu hoàng tử điện hạ từ trước đến nay thích người thông minh

Tam công chúa đã vội vã đem bao giấy dầu mở ra, lộ ra điện nhân bên trong, tràn ngập chờ mong đưa cho Cửu hoàng tử. "Cửu ca, người nếm thử đi! Cái này ăn rất ngon."

Cửu hoàng tử ừ một tiếng, qua loa nói: "Ta không đói bụng người ăn đi. " Đây là ý cự tuyệt rất rõ ràng.

Nhưng Tam công chúa tuổi còn nhỏ, còn chưa biết nhìn sắc mặt, "Cửu ca, đây là Bảo Nhi muội muội từ chợ phía Đông mua được, Bảo Nhi muội muội nói trên chợ phía Đông có rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon." Vẫn còn không ngừng mời dùng đồ ăn của mình.

Cửu hoàng tử có chút không kiên nhẫn được nữa, hất đẩy cánh tay của Tam công chúa ra: "Các người đi chơi đi, ta phải viết chữ rồi."

Lục Thanh Lam có chút nhìn không được. Tiến lên cầm lấy cánh tay Tam công chúa: "Công chúa, chúng ta đi ra ngoài đi. "người ta đã biểu hiện vậy rồi, cũng đừng có mặt nóng dãn mông lạnh.

Tam công chúa cũng rất cố chấp, mang thứ đó nhét vào trong tay Lục Thanh Lam nói: "Bảo Nhi, đồ là người mua, người cầm cho Cửu ca ăn đi."

Lục Thanh Lam giống như là cầm phải một củ khoai lang nóng bỏng tay, trong lòng tự nhủ người làm muội muội cho hắn cũng không ăn, ta càng không cách nào. Nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Tam công chúa tràn đầy mong đợi, nàng cũng ngưng ngưng cự tuyệt.

Không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gờ tay cầm bao giấy dầu lên, "Này, nhanh ăn đi."

Dù sao cũng bị cự tuyệt, bản thân Lục Thanh Lam căn bản không ôm kỳ vọng gì.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Tiêu Thiếu Giác liền nhìn Lục Thanh Lam như vậy, cho đến khi trong lòng Lục Thanh Lam có chút sợ hãi, mới nói ra một câu: "... Người gọi ta là gì?"

Lục Thanh Lam mới vừa rồi thật sự là không quen nhìn thái độ hất dúi đả với muội muội, cho nên ngay cả "Cửu điện hạ" cũng không gọi, dù sao nàng tuổi còn nhỏ, Tiêu Thiếu Giác cũng không thể lấy cái này trị tội nàng.

Không nghĩ đến cái đồ quy mao này vẫn nghe ra.

Lục Thanh Lam không thể làm gì khác hơn là nói một lần: "Cửu điện hạ, ăn điện nhân đi."

Tiêu Thiếu Giác vốn muốn cự tuyệt, nhưng thần xui quỷ khiến cầm bao giấy dầu qua, đem điện nhân được làm tinh xảo cầm lên nhìn hồi lâu mới cắn xuống một ngụm.

Một ngụm rất nhỏ.

.... cũng ăn được.

Kỳ thật những thứ đồ ăn này mặc dù là ở đường phía Đông mua, nhưng thời điểm Lục Thanh Lam mua đã nhìn kỹ qua, phương diện vệ sinh là tuyệt đối không có vấn đề, nếu không Tam công chúa ăn đau bụng, nàng không phải biến khéo thành vụng rồi sao.

Tam công chúa thấy Cửu ca rốt cục chịu ăn đồ nàng tiến cử, cười đến mặt mày cong cong. Lục Thanh Lam cũng không nghĩ tới hắn có thể nể tình như vậy, nhất thời sờ đầu có chút cảm thấy lẩn lộn.

Một khi đã cảm thấy miễn cưỡng có thể ăn, Tiêu Thiếu Giác liền chậm chậm đem từng cái điện nhân tất cả đều ăn hết. Vóc người đẹp thật là tốt, ngay cả Lục Thanh Lam không thừa nhận cũng không được, thời điểm Cửu hoàng tử ăn cái gì động tác ư nhã, cảnh đẹp ý vui, vô cùng mê người.

Tam công chúa vội hỏi: "Như thế nào Cửu ca, ăn ngon không?"

Vệ Bân đã sớm đưa lên một chiếc khăn được giặt sạch sẽ, Tiêu Thiếu Giác cẩn thận lau miệng, lại lau tay. Mới nói: "Cũng tạm được."

Có thể được một câu đánh giá một câu như vậy, với Cửu hoàng tử hết sức khó chiều mà nói, đã hết sức đáng quý rồi.

Vốn là Tiêu Thiệu Giác ăn xong diện nhân, Lục Thanh Lam đã muốn lôi kéo Tam công chúa đi ra ngoài. Kết quả Tam công chúa muốn xem Cửu hoàng tử viết chữ, Lục Thanh Lam chỉ đành phải phụng bồi Tam công chúa ở lại trong viện của Tiêu Thiệu Giác ngày người một buổi sáng.

Thời điểm hai tiểu cô nương đi ra, Vệ Bân quả thực như nhìn của lạ. Không ai hiểu rõ chủ tử nhà mình hơn hẳn, hẳn là người thích thanh tĩnh, ngay cả trong lúc ngủ cũng phải sai bọn thái giám đem chím trước trong viện cũng đuổi đi hết mới được. Thường ngày Tam công chúa thích quần hần, nhưng hần làm sao cho nàng vào thư phòng của hần? Hôm nay cho tới trưa hai tiểu cô nương lười rầu, nói chuyện cho tới bây giờ chưa từng dừng.

Chủ tử rốt cuộc là làm sao nhìn tới được bây giờ?

Tiêu Thiệu Giác tự mình cũng cảm thấy có chút kỳ quái, hôm nay cùng hai tiểu cô nương ở chung một chỗ, tâm tình thế nhưng tưởng hòa yên tĩnh lạ thường. Bất quá hần cũng không nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trắc phi

Tam công chúa ở trong viện của mình chiếu đãi Lục Thanh Lam cơm trưa, tự mình đưa Lục Thanh Lam tới cửa. Tam công chúa chính là một người như thế, yêu cũng tốt, hận cũng tốt, tới đâu là vừa dứt khoát vừa mạnh mẽ, thế giới ở trong mắt nàng chỉ có hai màu đen trắng, mọi người không là bằng hữu chính là địch nhân.

Đĩ nhiên, tuyệt đại đa số mọi người đều bị tính vào hàng ngũ địch nhân, bằng hữu thì căn bản không có mấy. Nàng một khi đã cho rằng người nào là bằng hữu là của nàng, sẽ khẳng khái một mực đối tốt với nàng.

Lục Thanh Lam mang đến cho nàng đồ ngon như vậy nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy, thoáng cái liền chinh phục lòng của nàng. Huống chi nàng còn biết một chỗ thú vị như chợ phía đông, biết nhiều đồ ăn ngon mà nàng chưa từng gặp qua, Lục Thanh Lam đáp ứng tương lai đối nàng trưởng thành, thời điểm phụ hoàng cho phép nàng xuất cung, mang nàng đi ăn những đồ ăn ngon của kinh sư, Tam công chúa liền lập tức đem Lục Thanh Lam thành tri kỷ tốt nhất của mình rồi.

Đến Đông Hoa môn, Tam công chúa lôi kéo tay Lục Thanh Lam không nỡ buông ra, Lục Thanh Lam liên tục cam đoan hai ngày nữa nàng nhất định tiễn cung, đến lúc đó lại mang cho nàng mấy thứ ăn vật dân gian, Tam công chúa lúc này mới lưu luyến không rời nhìn nàng ra khỏi đại môn của Tử Cấm thành.

Kỷ thị ở cửa gần đó, thấy rõ ràng, thấy hai tiểu cô nương lưu luyến không rời, không khỏi âm thầm lấy làm kỳ. Lục Thanh Lam lên xe ngựa, Kỷ thị vội vã hỏi nàng: “Tam công chúa tại sao tốt với người như vậy?”

Tại trong ấn tượng của nàng, Tam công chúa điều ngoa tùy hứng, ngang ngược kiêu ngạo, luôn khi dễ Bảo Nhi.

Lục Thanh Lam cười nói: “Mẫu thân, ta không phải nói nha, Tam công chúa rất tốt. Chúng ta đã trở thành hảo bằng hữu rồi, nương sau này rốt cuộc không cần lo lắng cho ta nữa rồi.”

Kỷ thị cười đến mức không ngậm miệng được, nàng và Tam công chúa quan hệ tốt rồi, tiền cung cũng sẽ không bị khi phụ si nhục, cuối cùng có thể yên tâm.

Hai mẹ con trở lại Hậu phủ, vừa lúc gặp phải đại tỷ tỷ Lục Thanh Oánh nhà cửu cửu vừa thăm người thân trở về. Lục Thanh Oánh là trưởng nữ Lục Hần, mặc một thân thân bối tử màu xanh nhạt thêu hoa mai, bên dưới là một cái váy bạch thủy mai hoa sa màu trắng, nàng năm nay mười lăm rồi, dáng người cao gầy, dung mạo tuy không phát triển bằng hai nha đầu chi thứ hai, nhưng cũng là khí chất đoan trang tự nhiên hào phóng, rất có khí độ của đại gia khuê tú.

Lục Thanh Oánh tiến lên hành lễ với Kỷ thị, lại sờ lên đầu Lục Thanh Lam, kêu lên: “Bảo Nhi!”

Lục Thanh Lam ngẩng đầu nhìn nàng, ngọt ngào kêu một tiếng: “Đại tỷ tỷ.”

Đại phòng tuy không phải thân sinh của Lão Hầu gia, nhưng quan hệ cùng nhị phòng từ trước đến giờ luôn luôn thân cận, Kỷ thị cũng rất thích chất nữ đảm thỏ văn nhã, hành sự quy củ này, liền cùng Lục Thanh Oánh hàn huyên mấy câu lúc này mới tách ra.

Trên đường trở về, Lục Thanh Lam bỗng nhiên ghé vào tai Kỷ thị hỏi: “Mẫu thân, Đại bá mẫu có phải là đang làm mai cho đại tỷ tỷ? “Lục Thanh Oánh mười lăm rồi, theo lý mà nói Phùng thị nên làm mai cho nàng rồi.”

Kỷ thị cười ha ha, nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của nàng nói: “Người bé tí hiểu được cái gì gọi là hôn sự sao? Liền hỏi vấn đề này.”

Lục Thanh Lam kháng nghị nói: “Ta sao không biết. Bảo Nhi biết bản việc hôn sự sẽ phải thành thân, thành thân sau sẽ phải sinh em bé.”

Kỷ thị thấy nàng nói được giống như giống như khuôn hình, cực kỳ đáng yêu, không nhịn được đem nữ nhi ôm vào trong ngực, hôn một cái. Nàng hôm nay cao hứng, liền cùng Lục thanh Lam nhiều lời vài câu: “Đại bá phụ của người vốn là ý định đem đại tỷ tỷ người bàn cho nhi tử của một vị đồng môn hảo hữu, là một người đọc sách. Nhưng là nhà kia không có sản nghiệp gì, đại bá mẫu của người lo lắng đại tỷ tỷ người chịu khổ, vẫn không đáp ứng.”

“Đại bá mẫu từ trước đến giờ rất nghe lời Đại bá phụ, của hôn sự này nhất định có thể thành, đúng không mẫu thân?”

Kỷ thị điểm cái trán nữ nhi cười nói: “Bảo Nhi thật là thông minh!” Vì đại tẩu kia của nàng xuất thân tiểu môn nhà nghèo, không có chủ kiến gì, sao có thể lay chuyển được Lục Hần chứ.

Lục Thanh Lam lại lẩm bẩm một câu: “Đại tỷ tỷ nhanh nhanh thành thân thì tốt rồi.” Nàng quán quít lấy Kỷ thị nói: “Mẫu thân, chúng ta có thể giúp đỡ đại bá phụ hay không, để cho đại tỷ tỷ nhanh nhanh thành thân a?”

Kỷ thị kỳ quái nói: “Người sao lại muốn cho đại tỷ tỷ sớm đi thành thân?”

Lục Thanh Lam ra vẻ con nít đáp: “Đại tỷ tỷ sớm đi thành thân, có thể sớm một chút sinh tiểu cháu ngoại trai cho ta rồi.”

Lục Thanh Oánh được chỉ cho Hoàng trưởng tử làm Trắc Phi, Lục gia bất đắc dĩ bị trói lại chiến thuyền của Hoàng trưởng tử. Về sau Hoàng trưởng tử đoạt đích thất bại bị giết, Nhị hoàng tử muốn đem Trường Hưng Hầu phủ nhỏ tận gốc. Trường Hưng Hầu phủ đến bước đường cùng, chỉ đành phải tìm kiếm chỗ dựa mới, lúc này mới đầu phục Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền, trở thành một thanh đao sắc bén trong tay hần.

Có thể nói bị kịch đời trước nàng và Trường Hưng Hầu phủ bắt đầu, cũng là bởi vì Lục Thanh Oánh gả cho Hoàng trưởng tử.

Nàng nhất định phải nghĩ cách phá hư cửa hôn sự này mới được.

Lại nói đến chuyện Tế tửu* Quốc Tử Giám Lâm Hằng dâng thư thỉnh lập Hoàng trưởng tử làm thái tử, mấy ngày nay ở trong triều ồn ào huyền náo. Hoàng đế mặc dù không nhắc tới, nhưng thái độ thập phần ái mộ. Lâm quan viên hạ cấp, điều thứ nhất chính là hiểu rõ thánh ý, đều cảm thấy thái độ của Gia Hòa đế lần này có chỗ buông lỏng, nói không chừng chính là điềm báo trước muốn lập thái tử. Lúc này, ai không vội vàng dâng tấu, báo cho thái tử tương lai một cái ân huệ, tương lai thái tử đăng cơ cũng có thể đi theo kiếm nhiều thứ tốt.

祭酒(Tể tửu): Vốn chỉ vị trưởng bối vẫy rượu tế thần trong yến tiệc thời cổ đại, đến đời Hán bắt đầu dùng làm danh xưng thầy giáo trong các học quan.

Bởi vậy đám đại thần như ong vỡ tổ dâng tấu, xin lập Hoàng trưởng tử, cũng có xin lập Hoàng thứ tử, nhất thời tấu chương giống như tuyết rơi mà bay đến Kiến Thủy điện.

Cho đến khi chuyện này phát sinh không sai biệt lắm, Gia Hòa đế triệu tập năm vị Các lão của nội các, cùng với các vị Thượng Thư của lục bộ tại Kiến Thủy điện mở hội nghị. Mọi người thoả mãn cho rằng hoàng đế đây là đang cùng các vị đại thần thương lượng chọn lựa nhân tuyển cho vị trí thái tử, không nghĩ rằng hội nghị tối cao cấp biệt này vừa kết thúc, nhân lúc trời tối Đại Lý Tự liền dẫn người bắt Lâm Hằng đưa vào ngục giam.

Gia Hòa đế ở đại triều hội tuyên bố tội danh của Lâm Hằng: “Vong nghị quốc chính, nguyên rủa quân thượng.” Lập hay không lập thái tử vốn nên là chuyện do một mình hoàng đế quyết định, người đi theo làm chuyện không phải là vong nghị quốc chính thì là cái gì? Hoàng thượng đang xuân thu chính thịnh, người thế nào cũng phải buộc hoàng đế lập thái tử, người đây không phải là chửi mắng nguyên rủa hoàng đế chết sớm thì là cái gì.

Trong lúc nhất thời đại thần toàn bộ triều đình người người cảm thấy bất an. Quá nửa ở đây đều dâng tấu cho Gia Hòa đế, đây chẳng phải là mỗi người đều được gánh một cái tội danh “Vong nghị triều chính, nguyên rủa quân thượng”. Đúng lúc này hoàng đế nói tha cho bọn hần chỉ là phạm lỗi lần đầu, không nhắc chuyện cũ, lần này cũng chỉ trừng trị thủ phạm.

Trong lúc nhất thời ai cũng không dám nhắc lại chuyện lập thái tử.

Gia Hòa đế trở lại Kiến Thủy điện, cho mời Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử tiến vào. Hai người mới là trung tâm của bão táp chính trị lần này, bởi vì ai cũng không đoán ra tâm tư của Hoàng đế, bởi vậy hai người không yên bất an tiến vào, không biết phụ hoàng thu thập bọn hần như thế nào.

Gia Hòa đế đối với hai nhĩ tử ngược lại là vui vẻ hoà nhã, nửa câu cũng không đề cập chuyện lập thái tử, ngược lại hàn huyên cùng bọn họ việc nhà. “Hai người các ngươi ra Từ Cẩm thành, đều tự khai phủ thành thần, cũng đã được mấy năm đi. Trẫm chính là vẫn chờ ỏm Hoàng tôn đầu, hai người các ngươi phải nhanh lên.”

Tiêu Thiệu Du và Tiêu Thiệu Cảnh liếc nhau một cái, nhất thời đều có chút lúng túng. Hai người bọn họ một người xuất cung hai năm, một người xuất cung một năm, Tiêu Thiệu Du sinh hai nữ nhĩ, Tiêu Thiệu Cảnh sinh một nữ nhĩ, toàn bộ đều không có nhĩ tử. Cũng khó trách hoàng đế sốt ruột rồi.

Gia Hòa đế nói: “Ấn quy chế, hai người các ngươi thành thân vương, ngoại trừ một vị chính phi, còn có hai vị Trắc Phi. Trẫm hôm nay liền cho các ngươi bổ sung đi. “Hần suy nghĩ một chút nói: “Thiều chiêm sĩ Chiêm sĩ phủ Lục Hân, học văn tài giỏi nhân phẩm cũng tốt., ta nghe nói hần có một trường nữ tên là Lục Thanh Oánh, phẩm mạo đều là nhân vật tốt nhất đề tuyển chọn, ta xem liền chỉ cho lão Đại làm Trắc Phi đi. ”

Không đợi Lục Thanh Lam nghĩ ra biện pháp nhanh đưa Đại tỷ tỷ xuất giá, thái giám phái tới tuyên chỉ của nội cung cũng đã tới cửa.

Gia Hòa đế chọn đích trường nữ Trường Hưng Hầu phủ Lục Thanh Oánh làm Trắc Phi Hoàng trưởng tử.

Già trẻ toàn gia quý gối trước cửa chính đường Hầu phủ tiếp chỉ, nghe xong văn phong hoa lệ của thánh chỉ ngày đó, biểu tình tất cả đều tựa như lão tử chết nướng.

Lại nói tiếp Gia Hòa đế năm nay cũng sắp năm mươi rồi, thế nhưng trong triều đến nay vẫn chưa lập thái tử. Hiện giờ hoàng tử trưởng thành chỉ có hai, thái tử vị ứng với một trong hai. Hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du là trưởng tử, vừa chiếm đích lại chiếm trường, nhưng người cho rằng Hoàng trưởng tử là người có năng lực tranh đoạt đại vị thái tử nhất vậy thì sai lắm rồi.

Bởi vì Hoàng trưởng tử cũng không được hoàng thượng quá ưa thích. Nguyên nhân nha, trong cung có đủ loại phiên bản, có một loại cách nói là nguyên hậu của Gia Hòa đế, thân mẫu của Hoàng trưởng tử mã hoàng hậu, là tiên Hoàng cũng răn đưa cho Gia Hòa đế, cũng không được chào đón. Sau khi Mã hoàng hậu chết vèn vện một tháng, hoàng đế liền đem tiền quý phi phù chính (từ thiếp lên làm vợ) thành hoàng hậu, có thể thấy được những thứ truyền thuyết này không phải là tin đồn vô căn cứ không có lừa thì sao có khỏi*.

空穴来风, không huyệt lai phong. Có lỗ trống thì gió mới vào

Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử, đều là con trai trưởng, một người là nhĩ tử của người mình ghét, một người là nhĩ tử của chân ái, người nói Gia Hòa đế nghiêng về người nào?

Lần này hoàng đế trừng phạt nặng Quốc Tử Giám Tể tửu Lâm hằng vì dâng thư báo vệ Hoàng trưởng tử, liền mơ hồ có thể thấy được một chút manh mối. Đoạt đích cũng không phải là đùa giỡn đầu, một khi thất bại, đây chính là toàn gia cũng muốn chết hết theo.

Vốn là Trường Hưng Hầu phủ thực lực hùng hậu, chỉ cần làm thuần thần trung thành với hoàng đế, tương lai bất luận người nào làm hoàng đế, không thể thiếu một phần vinh hoa Phú Quý, bây giờ bị cọt vào một chỗ cùng với Hoàng trưởng tử vị tăng mình lẫm*, ai có thể cam tâm tình nguyện?

未曾明朗 vị tăng mình lẫm: chưa từng tỏa sáng

Tiền thái giám tuyên chỉ, các nam nhân của Trường Hưng Hầu phủ tề tựu tại trong thư phòng của Lão Hầu gia triệu tập cuộc họp khẩn cấp.

Về mặt Lục kháng u ám, thần sắc nghiêm trọng nói với Lục hân: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Đại nha đầu làm sao lại trở thành Trắc Phi của Hoàng trưởng tử? Lúc trước như thế nào một chút tin tức cũng không có?”

Lục hân cũng có chút mộng: “Nhĩ tử lúc trước cũng không nghe thấy chút tiếng gió nào. Nhĩ tử vừa rồi lặng lẽ hỏi vị nội thị truyền chỉ kia, nội thị nói cho nhĩ tử, chuyện Trắc Phi của các hoàng tử lần này là Thánh thượng thánh tâm độc đoán, lúc trước cũng không cùng Hoàng hậu nương nương và các nương nương trong cung thương nghị. Chuyện này, làm nhĩ tử có chút nhìn không ra. ”

Trong lòng hần âm thầm hỏi hần, hôn sự của nữ nhĩ sớm đi quyết định thì tốt rồi.

Lẽ ra chuyện tuyển phi cho các hoàng tử, đó là chức trách của Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đột nhiên nhúng tay, rốt cuộc trong lòng là nghĩ như thế nào? Thật là thánh tâm khó dò a!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Độc kế

Lục Kháng phiền não đi tới đi lui trong thư phòng, "Cái này như thế nào cho phải?" Hiện đang ở trong trường hợp này, hần là thật không muốn cùng dính líu quan hệ gì với Hoàng trưởng tử.

Ý nghĩ của Lục Thần thì đơn giản hơn nhiều: “Nếu là ý chỉ hoàng thượng, vậy còn có cái gì thương lượng, nỡ mảy mảy mà đem chất nữ gả đi là được, chúng ta cho dù không muốn còn có thể kháng chỉ bất tuân sao?”

Lục Hân chợt đứng lên: "Ta hỏi thăm một chút, xem trong các đồng liêu có tin tức gì không!" Lục Kháng trầm trọng gật gật đầu: "Ngươi đi đi."

Người một nhà thương lượng mấy câu, liền giải tán.

Lục Diệp từ đầu đến cuối chỉ như đồ bài trí, bản thân cũng không có nhận xét gì, cũng không nhúng vào. Trở lại hăng Phong uyển, Triệu thị hỏi tới, hần liền đem thương nghị của mọi người nói cho thê tử nghe.

Triệu thị nghe xong, con người chuyển chuyển nói: "Chẳng lẽ Lão thái gia thật sự định đem Đại nha đầu gả cho Hoàng trưởng tử, đem Trường Hưng Hầu phủ đóng dinh ở gốc cây Hoàng trưởng tử phản thẳng không lớn này ư?"

Lục Diệp nói: "Thánh chỉ cũng đã tuyên rồi, ngoại trừ già đi, còn có thể làm gì?"

Tam thái thái cười lạnh: "Những nam nhân các người lo chuyện còn không chu toàn bằng một vị phụ nhân như ta. Muốn phải sạch quan hệ cùng Hoàng trưởng tử, lại không đến mức kháng chỉ bất tuân, biện pháp cũng không phải là không có."

"Người một cái nữ tặc nhân gia, có thể có được biện pháp gì?" Lục Diệp có chút không tin.

Trong mắt Triệu thị hiện lên một tia hung ác ngoan tuyệt: "Đại nha đầu xuất giá còn một đoạn thời gian, mà tổng yếu cũng phải từ Trường Hưng Hầu phủ xuất giá. Nếu trước khi xuất giá có chuyện gì không hay xảy ra, hoàng thượng cũng không thể trách đến Hầu phủ chúng ta không phải sao!"

Lục Diệp nghe rõ ý của nàng: "Người nói những gì đấy, rốt cuộc là một cái mạng, lại là chất nữ chúng ta... Biện pháp này, vô luận như thế nào cũng không được!"

Triệu thị hừ lạnh nói: "Người nghĩ người Lục gia trong thiên? Người cho rằng ta lại nguyện ý làm ác nhân sao, ta làm như vậy còn không phải là vì cả cái hầu phủ này. Hiện giờ Nhị hoàng tử được Thánh thượng trưng ý nhất, mẫu tộc cũng cường đại nhất, Thánh thượng sau trăm tuổi người lên ngôi hẳn là Nhị hoàng tử không thể nghi ngờ. Hiện giờ hai Hoàng tử thành tranh giành thái tử vị cang đầu đến tựa như ô nhần kê, người cho rằng về sau Nhị hoàng tử thượng vị, sẽ đối với Hoàng trưởng tử hạ thủ lưu tình? Đến lúc đó Trường Hưng Hầu phủ có thể có cái gì tốt? Huống chi, nói đến nói đi, Đại nha đầu cũng không phải là chất nữ ruột thịt của người, người đau lòng cái gì?"

Nhà mẹ đẻ của Triệu thị Bình Lương hầu chính là đem hết bảo vật đều thế chấp trên người Nhị hoàng tử, nàng cũng không hi vọng nhà mẹ đẻ nhà chồng đối nghịch, nàng kẹp ở giữa có thể làm sao bây giờ?

Lục Diệp nhất thời nói không ra lời. Triệu thị cứng rắn bắt hắn đi thư phòng của Lão Hầu gia Đạt Quan đường.

Lão thái thái cũng ở đây.

Tâm tư Lục Kháng giờ phút này lo lắng không yên, tức giận nói: "Các người tới làm cái gì?"

Tam thái thái đẩy Lục Diệp một cái, Lục Diệp bất chấp nói: "Nhi tử nghĩ đến một biện pháp, có thể khiến cho Hầu phủ thoát khỏi cục diện lúng túng hiện giờ."

Lục Kháng đối với nhi tử không đến nơi đến chốn vẫn có chỗ hiểu biết: "Người có thể nghĩ ra cái biện pháp gì tốt? Đi đi đi, đừng ở chỗ này thêm phiền."

Lão thái thái nghe xong lời này có chút mất hứng. "Hầu gia, để cho lão Tam nói biện pháp của hắn một chút, nếu có chỗ nào không thích đáng, người lại đuổi người đi cũng không muộn."

Lục Kháng và Tam lão gia giống nhau, có vài phần sợ vợ, chẳng qua không có nghiêm trọng như Tam lão gia mà thôi, nghe xong liền cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này bên ngoài thư phòng của Lão Hầu gia, có hai vị khách không mời mà đến, nhưng lại là huynh muội Lục Văn Đình và Lục Thanh Lục Thanh Lam. Lão Hầu gia đem Lục Văn Đình coi là đích trưởng tôn, thập phần coi trọng, vẫn luôn mang theo bên người tự mình giáo dưỡng, Lục Văn Đình buổi chiều muốn đi theo Lão Hầu gia học cưỡi ngựa bắn cung, Lục Thanh Lam liền theo hắn cùng đến.

Hai người được gã sai vặt của Lục Diệp mang đến ngăn ở ngoài cửa, chết sống không cho đi vào. Lục Thanh nhìn thấy vẻ mặt thần sắc Lục Diệp và Triệu thị quý đi đi vào thư phòng của tổ phụ, liền ý vào bản thân tuổi nhỏ không ai phòng bị, đi vào nghe mưu kế của bọn họ là cái gì.

Vì vậy hướng về phía ca ca đưa cái ánh mắt. Hai huynh muội cũng là tâm ý tương thông, Lục Văn Đình hiểu ý, một phen níu lấy cổ áo của gã sai vặt kia.

Mắng: "Thằng ranh con nhà người có phải mắt bị mù rồi hay không, cũng không nhìn một chút tiểu gia ta là ai? Người nào không biết Đạt Quan đường này, cho tới bây giờ đều là tiểu gia ta tự mình quản, người là là hạng gì, còn dám ở trước mặt tiểu gia ta ra oai?"

Gã sai vặt kia vốn so với Lục Văn Đình còn lớn hơn hai tuổi, nề hà Lục Văn Đình ngày thường cao lớn, lại từ nhỏ đi theo danh sư học nghệ, một thân võ nghệ đã cực kỳ thuần thục, lại bị hắn nắm cổ không thể động đậy. Không khỏi hoảng hốt.

Lục Thanh Lam thừa cơ hội này, "Huych" Một tiếng vào trong phòng.

Lục Diệp rốt cuộc là người mềm lòng đấy, lấp bắp nửa ngày, cũng không nói ra được về sau. Triệu thị thật sự là nhìn không được, nhận lấy đầu gối, nói: "Triều đại Long Hưng, hoàng đế đột nhiên đem chi nữ của Lễ bộ Thị Lang chỉ cho đương kim thái tử làm chính phi, Diệp Hạo Nhiên xem xét biết hoàng đế đối với thái tử bất mãn, làm khơi lên chi tâm của thái tử, sợ tương lai chuyện xấu của thái tử làm liên lụy toàn gia Diệp phủ, liền lệnh kỹ nữ uống một ly rượu độc, chết bất đắc kỳ tử, hôn sự hai nhà bỏ mặc. Sau đó bất quá một năm, hoàng đế hạ lệnh phế thái tử, quan viên trong triều bị dính líu vô số, Diệp Hạo Nhiên bởi vì trắng sí đoạn cô tay, toàn gia có thể bảo tồn, về sau Diệp Hạo Nhiên làm quan tới Văn Uyên các Đại học sĩ, trở thành hiền tướng một đời triều ta."

Nói được đến phần thượng này, người ngu dốt cũng đều minh bạch.

Trương thị cũng là không tán thành cửa hôn sự này, lúc này tỏ thái độ nói: "Cái này cũng có thể coi là một biện pháp tốt. Hầu gia, sự cấp tòng quyền, trắng sí đoạn cô tay, vì Trường Hưng Hầu phủ, vì toàn bộ Lục gia, chúng ta cũng chỉ có thể noi theo người trước, làm theo hạ sách này thôi."

Dù sao người chết lại không phải là đích tôn nữ ruột của nàng, đại phòng chết hết nàng lại càng cao hứng ấy chứ.

Lục Thanh Lam Ở ngoài cửa nghe lên trong lòng bàn tay đã đỏ mồ hôi.

Lục Kháng đến cùng có chút khí phách, phản đối nói: "Lục Kháng ta anh hùng một đời, há có thể bán tôn nữ cầu vinh? Người để cho thế nhân chê cười ta sao? Cái gọi là giấy không gói được lửa, vạn nhất việc này truyền ra ngoài, thế nhân đều sẽ nhận định Hầu phủ ta ngoan độc, sau này ai còn dám đem nữ nhi đến Lục gia, ai còn dám thú nữ hài của Lục gia ta nữa?"

Lão thái thái hừ một tiếng, nói: "Chuyện cho tới bây giờ, là tính mạng hơn ba trăm miệng ăn của Trường Hưng Hầu phủ trọng yếu, hay là hư danh của Hầu gia trọng yếu? Huống hồ chúng ta chỉ cần làm gọn gàng chút, bên ngoài ai có thể biết? Sự tình trọng đại, Hầu gia vạn không được mềm lòng a!"

Lục Thanh Lam núp ở phía sau bức rèm che, nghe được trong lòng giật mình. Nàng làm sao cũng không nghĩ tới, tam phòng làm việc cứ nhiên lại có thể ác độc như vậy! Nàng sẽ không hi vọng Đại tỷ tỷ gả cho Hoàng trưởng tử nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chủ ý ác độc bức này, đều là người một nhà, tam phòng thật sự là không bằng heo chó!

Bên trong truyền đến thanh âm tranh luận kịch liệt, nàng cũng lười nghe nhiều, liền từ trong phòng Lão Hầu gia đi ra.

Lục Văn Đình đang ở chỗ này giáo huấn gã sai vặt, thấy muội muội đi vào nhanh, ra càng nhanh hơn. Lúc này mới một tay đẩy gã sai vặt kia qua một bên, Tiểu gia ta hôm nay có chuyện, tạm thời bỏ qua cho người, lần sau nếu còn tái phạm, xem ta thu thập người như thế nào."

Gã sai vặt như được đại xá.

Lục Văn Đình đi tới nắm bàn tay của muội muội, hai người đi ra được mấy bước, Lục Văn Đình mới nhỏ giọng hỏi: "Bảo Nhi vừa rồi có thể nghe được cái gì rồi? Nhanh như vậy đã đi ra."

Lục Thanh Lam vạch lên đầu ngón tay nói: "Tổ phụ, tổ mẫu, Tam thúc và tam thẩm ở đây, cũng không biết đang thương lượng cái gì, muội nghe cũng không hiểu, liền đi ra." Ca ca dù sao tuổi còn

nhỏ, nàng cũng không muốn khiến chuyện bát nháo này làm bẩn tâm hồn thuần khiết của ca ca.

Lục Văn Đình không nghĩ ngờ gì, bất quá hắn cũng không phải một kẻ thất phu lỗ mãng chỉ biết khoe mẽ, nói: "Tam thúc tam thẩm lúc này cầu kiến tổ phụ, hẳn là thương lượng chuyện Đại tỷ tỷ gả cho Hoàng trưởng tử..."

Lục Thanh Lam gật đầu, tương lai ca ca là chỉ huy mấy chục vạn đại quân Vân Châu, cũng không phải chỉ dựa vào một thân võ nghệ hơn người, tâm nhãn cũng cần phải có, bao nhiêu người bị hắn bán còn vui vẻ giúp hắn kiếm tiền đây.

"Dù sao cũng có tổ phụ và Đại bá phụ lo liệu, nơi nào đến phiên chúng ta quản?"

Lục Văn Đình vỗ đầu một cái: "Nói đúng, Hiếm khi tổ phụ không quản ta, phải suy nghĩ thật kỹ nên đi đâu chơi mới đúng."

Lục Thanh Lam nói: "Vây ca ca tự mình đi thôi, ta có chút mệt, phải về phòng đi ngủ đây."

Lục Thanh Lam trở lại Thúy Phong uyển, nhưng không thật sự đi ngủ, mà là đi gặp Lục Thần trước.

Nàng không biết kiếp trước tam phòng có này ra "chủ ý ác độc" giết Đại tỷ tỷ hay không, là bị Đại bá phụ phá giải, hay là căn bản cũng không có chuyện này. Bất quá nếu lúc này bị nàng biết được, nhất định phải nhất định phải nhắc nhở Đại bá phụ, miễn cho tam phòng đắc thủ.

Lục Thần cũng đang thương lượng với Kỳ thị chuyện Lục Thanh Oánh gả cho Đại hoàng tử. Thấy Lục Thanh Lam vào nhà tìm phụ thân, một phen ôm lấy Lục Thanh Lam cười nói: "Tiểu nha đầu rốt cuộc biết phụ thân mới là tốt nhất rồi ư?"

Gần đây tiểu nha đầu này đối với hắn như gần như xa, làm cho phụ thân là hắn thật là cảm thấy mất mát, lúc trước nàng thế nhưng vô cùng thích dính lấy hắn.

Lục Thanh Lam cảm thấy phụ thân không chút ồn trọng, ngăm nhìn khinh bỉ một phen. Một đôi mắt to đen kịt của nàng nhìn chăm chăm, đi thẳng vào vấn đề* nói: "Phụ thân người có biết triều Long Hưng có một người tên là Diệp Hạo Nhiên không?"

(*)Khai môn kiến sơn: 开门见山 mở cửa nhìn thấy núi, đi thẳng vào vấn đề

Lục Thần sững sờ: "Làm sao ngươi biết Diệp Hạo Nhiên? Ngươi là từ đâu nghe được?" hài tử còn nhỏ, chưa học võ lòng, không thể nào biết đại thần tiền triều.

Lục Thanh Lam nói: "Nữ nhi ở trong thư phòng của tổ phụ nghe được, tổ phụ và Tam thúc, còn có tam thái thái đang nói cái gì Diệp Hạo Nhiên, gả cho thái tử gì gì đó." Đôi mắt to của nàng phát sáng, cực kỳ giống tiểu oa nhi không biết thế sự.

Cũng không cần nhiều lời, vài từ mấu chốt này, thực dễ dàng khiến cho Lục Thần và Kỳ thị liên tưởng đến mưu kế của tam phòng.

Quả nhiên hai vợ chồng liếc nhau một cái, tất cả đều thần sắc đại biến.

Lục Thần nói: "Bảo Nhi ngoan, ngươi có nghe được rõ ràng, lời nói của tổ phụ bọn họ chính xác là chuyện Diệp Hạo Nhiên gả cho thái tử sao?" Vẫn là quay lại nói chuyện nghiêm túc cùng nữ nhi.

Lục Thanh Lam hết sức khẳng định nói: "Nữ nhi nghe được nhất thanh nhị sở, tuyệt sẽ không sai."

Mấy chuyện này nữ nhi muốn thêu dệt cũng thêu dệt không được, Lục Thần đương nhiên là tin tưởng.

Kỳ thị hiểu rõ kinh sử, lại là người mềm lòng, vội la lên: "Các nàng đây là muốn độc chết... Vậy phải làm sao bây giờ?" Cổ kỵ nữ nhi còn ở đây, liền không nói thêm gì nữa.

Lục Thần đem nữ nhi đặt xuống giường đất, cẩn thận hỏi ngọn nguồn. Sau đó vội vã đứng lên, "Không được, ta phải đi báo cho đại ca biết một tiếng"

Lục Thanh Lam thờ phào nhẹ nhõm. Phụ thân và Đại bá phụ là một nương nuôi lớn, từ trước đến giờ quan hệ rất tốt. Quả nhiên có được tin tức nguy cấp liền muốn đi nhắc nhở đại bá phụ. Bằng thủ đoạn của Đại bá phụ, một khi đã biết âm mưu của tam phòng, nhất định có biện pháp phá giải, cái này nàng hoàn toàn không lo lắng.

Kỳ thị nói: "Sự tình quan hệ đến tính mạng Đại nha đầu, chàng nhanh đi đi."

Trước khi đi Lục Thần đỡ bả vai nhỏ nhắn của Lục Thanh Lam, nghiêm túc dị thường nói với nàng: "Hôm nay ngươi ở đâu nghe được tổ phụ nói lời nói này, ngoại trừ cha nương, không thể nói cho bất cứ người nào, hiểu chưa?"

Lục Thanh Lam giả bộ như cái hiểu cái không gật gật đầu, Lục Thần lúc này mới yên lòng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Phá vỡ cục diện

Lục Thần đi tới Thanh Phong uyển, Lục Hân ra ngoài thám thính tin tức còn chưa về. Phùng thị mời hắn vào nhà chính, nói: "Nhị thúc như vậy vội vã tới đây như vậy vội vã, là có chuyện gì vậy?"

Những chuyện này không thể nói cùng đại tẩu. Lục Thần gấp đến độ trán đổ mồ hôi: "Không có việc gì, ta ở đây đợi đại ca. Đại tẩu có việc cứ làm trước đi."

Không có chuyện còn muốn ở đây đợi Lục Hân?

Phùng thị thử thăm dò nói: "Nếu không, ta phải người đi tìm đại ca của đệ trở lại."

Không nghĩ tới Lục Thần thế nhưng liền đáp ứng: "Cũng được."

Phùng thị càng cảm thấy sự tình không tầm thường, liền kêu một quân sự ra ngoài tìm Lục Hân.

Lục Thần ở đại phòng chờ đợi đứng ngồi không yên, Mục Nguyên đường bên này sai một bà tử đưa một chén cháo tổ yến tới, nói là Lão Hầu gia, lão thái thái thưởng cho đại cô nương dùng.

Lão thái thái thưởng đồ cho phòng lớn thật đúng là việc lạ, bất quá Phùng thị cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ cho là nữ nhi được chỉ cho Hoàng trưởng tử, Mục Nguyên đường bên kia tỏ vẻ cũng hợp tình lý.

Phùng thị kêu bà tử kia đem cháo tổ yến để xuống, bà tử cái kia lại nói: "Đại thái thái, nô tỳ phụng mệnh Lão thái thái, phải xem đại cô nương uống hết cháo tổ yến mới có thể trở về có thể trở về phục mệnh."

Thì ra là Lão thái thái và Triệu thị rút cuộc không thuyết phục được Lục Kháng, mẹ chồng nàng dâu trở về thương lượng, dứt khoát hoặc là không làm, trước độc chết Lục Thanh Oánh rồi hãy nói, đến lúc đó ván đã đóng thuyền, Lục Kháng cũng không thể làm gì các nàng.

Phùng thị không nghĩ ngờ gì, đứng dậy liền muốn mang bà tử tới viện của Lục Thanh Oánh.

Lục Thần chợt đứng dậy quát lên: “Đứng lại!”

Phùng thị và bà tử kia đều có chút khó hiểu, Lục Thần bước nhanh đến phía trước, nổi giận vung tay hất đổ chén cháo tổ yến kia.

Bà tử kia đang không hiểu ra sao, Lục Hân đã kêu gã sai vật thiếp thân nói: “Đem bà già kia trở lại cho ta, trước ném tới phòng chứa củi đi.”

Phùng thị còn không kịp phản ứng: “Nhị thúc người đây là?”

Sắc mặt Lục Thần nghiêm trọng nói: “Cháo tổ yến này không thể uống, trong này có độc! Bắt đầu từ bây giờ, thức ăn Mục Nguyên đường còn có Hằng Phong uyển đưa tới, cũng không được ăn.”

Phùng thị xuất thân nhỏ cửa nhà nghèo, nơi nào trải qua những việc này, nghe lời này chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, té ngồi trên mặt đất.

Sau nửa canh giờ, Lục Hân vội vã trở lại. Nhìn thấy một phòng hỗn độn đầy đất, hân vẫn bảo trì bình thân, kêu người rót trà cho Lục Thần, mới nói: “Nhị đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không vội, chúng ta từ từ nói.”

“Đại ca, là Hầu phủ có lỗi với đại phòng các người! ” Lục Thần ngẩng đầu, khuôn mặt xấu hổ.

Phùng thị há miệng run rẩy nói: “Lão Hầu gia và Lão thái thái muốn độc chết Oánh tỷ nhi nhà chúng ta.”

Lục Thần lúc này mới đem tiền căn hậu quả nói toàn bộ. Cuối cùng nói: “Phụ thân còn chưa đưa ra định đoạt cuối cùng, nghĩ đến phụ thân chắc sẽ không đồng ý việc này.”

Lục Hân sau khi nghe xong lặng yên trong chốc lát, trên mặt một mảnh tiêu điều, nội tâm lại càng vạn phần thê lương. Nói đến nói đi, tam phòng dám ra chú ý như vậy, còn không phải bởi vì Lục Hân không phải là con trai thân sinh của Lão Hầu gia.

Lục Hân đứng dậy, trịnh trọng thi lễ với Lục Thần. “Nhị đệ, người cứu Oánh tỷ nhi một mạng. Ca ca tạ ơn người! Xin nhận của ca ca một lạy!”

Lục Thần nói: “Ta chẳng qua là muốn an lòng, đại ca người cần gì như thế! Huống chi phụ thân.. ” hân còn muốn nỗ lực xoay chuyển quan hệ Lục Kháng và Lục Hân.

Lục Hân lắc đầu nói: “Nhị đệ, Mục Nguyên Đường có thể đưa chén cháo tổ yến này, đã nói rõ thái độ của phụ thân.” Cho dù không ủng hộ, ít nhất cũng là ngầm đồng ý đâu.

Lục Thần xấu hổ cúi đầu, trong chuyện này hân không cách nào thay phụ thân biện bạch. “Vậy Đại ca chuẩn bị ứng đối như thế nào?”

Lục Hân vỗ vỗ bờ vai của hân: “Người yên tâm, ca ca ta tự có biện pháp, cái này người không cần quản. Bà tử kia ta sẽ tìm cách xử lý, người không nên để người khác biết chuyện này là người nói cho ta biết, tránh cho tam phòng bên kia ghi hận.”

Lục Thần tin tưởng năng lực của ca ca, quay người trở về.

Đại khái là bà tử đi đưa cháo tổ yến kia chậm chạp trở về phục mệnh, Mục Nguyên đường bên kia rất nhanh lại phái người tới, trực tiếp mời Lục Thanh Oánh đi Mục Nguyên đường.

Trong phòng chỉ có Lão Hầu gia cùng Lão thái thái ở đây.

Lão Hầu gia cũng không biết Lục Hân đã biết được toàn bộ kế hoạch của hân, vốn muốn hỏi một câu: “Sao người lại tới đây?” Nhưng nghĩ tới chuyện này chung quy là thiệt thòi cho hân, cũng là ngầm đồng ý sự xuất hiện của hân. Đến lúc đó ván đã đóng thuyền, hân cho dù có oán hận, có thể làm gì mình?

Lục Thanh Oánh thình an Lão Hầu gia cùng Lão thái thái. Lão thái thái đầu tiên là vẻ mặt ôn hoà hỏi mấy câu chuyện thường ngày. Lão Hầu gia liền thuận tiện nói: “Thánh chi của Hoàng thượng đã ban xuống, ít ngày nữa người liền phải gả tới phủ Hoàng trưởng tử làm Trắc Phi. Phủ Hoàng tử so với người bình thường không giống nhau, người cần phải luôn luôn ghi nhớ người là trưởng nữ của Trường Hưng Hầu phủ, làm việc phải vạn phần cẩn thận, ngàn vạn không được chuốc họa cho gia tộc. Ngày sau hầu hạ Hoàng trưởng tử cho tốt, có chuyện gì Hầu phủ cũng sẽ vì người ra mặt.”

Lục Thanh Oánh kính cẩn nói: “Đa tạ tổ phụ quan tâm dạy bảo. Tôn nữ nhất định cẩn thận ngôn hành, nhất định không để cho Hầu phủ hổ thẹn.”

Lão Hầu gia gật đầu, hướng Lão thái thái hỏi ra hiệu, Lão thái thái hiểu ý vỗ vỗ tay, Tôn mã mã hầu hạ nàng hơn ba mươi năm tự mình nâng một cái khay gỗ lim đi lên, phía trên đặt một ly trà nóng.

Lão thái thái nói: “Nói hồi lâu, chắc khát nước rồi. Bích Loa Xuân này là phần thưởng Hoàng hậu nương nương hôm kia ban cho ta, người nếm thử đi.”

Lục Thanh Oánh có chút giật mình vì sự hào phóng của Lão thái thái, bất quá “Trưởng giả ban thưởng không dám từ”, nàng cung kính nói một câu: “Tạ ơn tổ mẫu ban thưởng trà.” Đang muốn uống một ngụm, chợt nghe được Lục Hân nói một tiếng: “Chậm đã.”

Lục Thanh Oánh không khỏi kinh ngạc. Lục Hân nhìn nàng một cái nói: “Người lui xuống trước đi, ta có mấy câu nói muốn cùng tổ phụ tổ mẫu của người. ” Lục Thanh Oánh không dám làm trái mệnh phụ thân, đứng dậy rời khỏi Mục Nguyên đường.

Lão thái thái không vui nói: “Lão đại, người đây là ý gì?”

Lục Hân bùng lên chung trà kia, sắc bình tĩnh nói: “Trong trà này có độc, không thể vì Oánh tỷ nhi mà hại hai vị lão nhân gia bất nghĩa, ta đây mới lên tiếng quát bảo ngưng lại.”

Sắc mặt Lão Hầu gia cùng Lão thái thái đều biến đổi mấy lần, Lão Hầu gia nói: “Người nếu như đã biết, chúng ta cũng không dấu diếm người nữa, vì toàn bộ Trường Hưng Hầu phủ, chỉ có thể ủy khuất người bỏ xuống nha đầu Oánh tỷ nhi.”

Lục Hân nói: “Ta không phải là không nỡ bỏ Oánh tỷ nhi, sợ là dù bỏ mặc nàng, chẳng những không thể kiến chúng ta thoát khỏi Hoàng trưởng tử, ngược lại sẽ làm hầu phủ bị Thiên gia trách tội, người nghĩ ra cái chủ ý này thật là một kẻ ngu xuẩn, nên kéo ra đánh một trăm trượng!” Lời này đem Lục Kháng cùng Trương đều mắng.

Lão thái thái cười lạnh lên tục: “Nói đến nói đi người còn không phải là không nỡ bỏ phần cốt nhục thân tình này, người chớ quên người có thể có hôm nay toàn bộ dựa vào Trường Hưng hầu phủ một tay cất nhắc. Ngày xưa triều Long Hưng, Lễ Bộ Thị Lang Diệp Hạo Nhiên...”

“Mẫu thân chớ nói đến Diệp Hạo Nhiên.” Lục Hân cắt đứt lời nói của Lão thái thái: “Mẫu thân đại khái không biết Diệp Hạo Nhiên sau đó tranh giành đại vị thủ phụ cùng người ta không thành cuối cùng thân hãm ngục tù, bị nhóm chính địch liệt vào mười hai tội lớn, trong đó một cái chính là sát hại thân sinh nữ nhi. Hồ đứ không ăn thịt con, nếu ngay cả hài nhi của mình còn có thể hạ thủ được, trong triều còn ai dám cùng người như vậy làm việc?”

“Huống chi hôm nay Oánh nhi cũng coi như mang danh hoàng gia, bỗng nhiên ở trong phủ đột tử, Thánh thượng chỉ cần phái một gã thái y nghiệm thi thể, việc làm chúng ta gây nên liền không thể che dấu. Đến lúc đó tội khi quân coi rõ hoàng gia, chúng ta phải thừa nhận như thế nào?”

Lão thái thái cười lạnh lên tục, “Người đây là nói chuyện lừa bịp. Hoàng hậu nương nương luôn luôn đối đãi với ta thân thiết, chỉ cần ta tiến cung van cầu Hoàng hậu nương nương, chuyện này từ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.”

Lục Hân không nhanh không chậm chấp tay nói: “Mẫu thân sống ở hậu trạch, đối với chuyện triều đình đại khái là không biết rõ. Vừa rồi nhi tử ra ngoài hỏi thăm rồi một vòng, càng thêm kết luận, hành động tự mình chọn Trắc Phi cho hai vị hoàng tử lần này của Hoàng thượng là có thâm ý.”

Thần sắc Lục Kháng căng thẳng nói: “Hoàng thượng rốt cuộc là có ý gì?”

Lục Hân thần nhiên nói: “Thánh tâm khó dò, nhi tử cũng không biết rõ. Bất quá nghĩ tới không tránh khỏi hai chữ ‘thăng bằng’. Thánh thượng thủy chung không chịu lập thái tử, phụ thân có biết là tại sao?”

Lục Kháng hừ một tiếng, nếu hắn biết còn hỏi làm cái gì?

Lục Hân chậm rãi mà đàm đạo: “Thánh thượng làm sao mà nào đoạt được ngôi vị hoàng đế, phụ thân chắc phải biết.”

Lục Kháng chấn động toàn thân: “Ý của ngươi là...”

Tiền hoàng, từng lập Hoàng trưởng tử làm thái tử, sau thái tử cuốn vào một cọc án mưu nghịch bị phế. Hoàng thượng lại lập Nhị hoàng tử làm thái tử, tức Gia Hòa đế hiện tại. Tiền hoàng năm đó đối với việc truyền ngôi cho Nhị hoàng tử hay là Tử hoàng tử do dự bất định, ngay lúc đó Gia Hòa đế tuy được lập làm thái tử, nhưng địa vị nguy khốn, tùy thời có thể có bị phế.

Gia Hòa liền liên hiệp một đám đại thần thân tín, thừa dịp tiền hoàng bệnh nặng khống chế Tử Cẩm thành, trình diễn một vở tuồng bức vua thoái vị, bức bách tiền hoàng thoái vị làm Thái thượng hoàng, hơn nữa bắn chết Tử hoàng tử tranh vị cùng hắn, lúc này mới có Gia Hòa đế hôm nay.

Lục Hân nói: “Phụ thân ngài thử nghĩ xem, Thánh thượng hôm nay sợ nhất là cái gì?”

Gia Hòa đế nay tuổi tác đã cao, thân thể suy bại, dĩ nhiên sợ lịch sử trên người Tiền hoàng năm đó lại tái diễn trên người hắn!

“Ý của ngươi là nói, Thánh thượng vẫn không chịu lập thái tử, cũng là bởi vì...”

Lục Hân gật đầu.”Thật ra thì nói đến nói đi, sở cầu của Thánh thượng, bất quá chính là hai chữ ‘thăng bằng’ thôi. ” Không lập thái tử, không có nhân vật số hai danh chính ngôn thuận, người mà mọi tuyệt đại đa số mọi người đều thần phục cũng chỉ có một người là Hoàng thượng.

Hắn chỉ muốn bảo đảm thế lực Hoàng trưởng tử cùng Nhị hoàng tử ngang nhau, liên vĩnh viễn không cần sợ hãi có một ngày nhi tử của hắn cũng sẽ giống như hắn năm đó, mang mấy vạn đại quân buộc hắn thoái vị nhường hiền.

Trải qua một chút nhắc nhở như vậy, Lục Kháng cũng hiểu. Nếu bàn về nhìn xa hiểu rộng, hắn còn kém xa Lục Hân. Sắc mặt Lục Kháng rất khó nhìn: “Nói như vậy, Trường Hưng Hầu phủ chúng ta chẳng qua là một con cò Thánh thượng chọn đến để thăng bằng thế lực Nhị hoàng tử mà thôi ư?”

Lục Hân nói: “Hiện giờ Hoàng trưởng tử thể yếu, ta sợ Hoàng thượng nhìn trúng chính là lực ảnh hưởng của ngài ở trong quân sao? ” Hoàng trưởng tử trong quân cơ hồ không có bất kỳ lực ảnh hưởng gì, mà ở phương diện này Nhị hoàng tử lại rất cường mạnh.

“Quân cò, phải có sự tự giác của quân cò! ” Nếu hoàng đế bỏ bao công sức an bài, nếu Trường Hưng hầu thực có can đảm tại lúc mấu chốt này giết chết Lục Thanh Oánh, chọc giận hoàng đế vậy quả thực là không ổn.

Lời nói này phân tích cặn kẽ đỉnh đạc, nói xong trên trán Lão Hầu gia xuất ra một tầng mồ hôi lạnh.

Trương thị vội la lên: “Hầu gia, đừng để hắn cường từ đoạt lý* làm mê hoặc.”

() già mồm át lễ phải; cá vú lép miệng em*

Lão Hầu gia đưa tay ngăn nàng lại, nói: “Lão Đại nói có lý, ngươi vẫn là lo liệu chuyện Oánh tỷ nhi xuất giá cho tốt đi, không nên nghĩ đến những thứ vô ích kia nữa.” Dứt lời đứng dậy ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tiến cung lần ba

Từ Cẩm thành – Cảnh Vận môn, Tiến Đình.

Nơi này là chỗ hoàng đế cùng các hoàng tử cười đùa bắn tên luyện tập võ nghệ. Cửu hoàng tử Tiều Thiểu Giác tựa vào trên lan can đá bạch ngọc, sắc mặt trắng bệch, ho khan không ngừng. Nhìn tử, ngũ, thất, bát, thập, các hoàng tử phóng ngựa chạy như bay.

Dựa theo quy củ của lão tổ tông, công phu cười đùa bắn cung không thể mất, vì vậy các hoàng tử chưa ra ngoài khai phủ đều là buổi sáng học văn hóa, buổi chiều đi theo thị vệ tập võ. Các hoàng tử học tập «Tứ thư» «Ngũ kinh» không hứng thú, nhưng cười đùa bắn tên lại được mọi người ưa thích.

Thập hoàng tử Tiều Thiểu Vi so với Tiều Thiểu Giác nhỏ hơn một tuổi, bình thường chơi giỏi nhất, giục ngựa chạy lên. Chợt nhìn hắn mới bảy tám tuổi, thể nhưng cười một con ngựa cao to. Hắn chế nhạo nói: “Cửu ca, phụ hoàng mới cấm túc người một tháng, ngươi đã đến mức ngựa không cười được, cung cũng kéo không nổi rồi sao? Phụ hoàng nếu giam ngươi thêm hai tháng, ngươi chẳng phải là ngay cả xuống giường cũng không nổi!”

Đang tốt lành bỗng nhiên toàn thân bủn rủn, ho khan, chảy nước mũi, Tiều Thiểu Giác cũng biết là bên Lục Thanh Lam có vấn đề. Hắn kêu Vệ Bán đến Trường Hi cung hỏi, quả nhiên Lục Thanh Lam xin Tam công chúa cho nghỉ, nói là cảm nhiễm phong hàn, không xuất môn được.

Như thế này đã là lần thứ hai trong tháng rồi.

Không phải là bình thường trắng trẻo mập mập lắm sao, sao thể chất lại kém như vậy? Trong lòng Tiều Thiểu Giác hết sức không thoải mái.

Lục Thanh Lam quả thật là cảm nhiễm phong hàn, thể chất nàng suy yếu, từ trong bụng mẹ đã như vậy rồi, mùa đông hàng năm cũng bệnh mấy đợt.

Nàng bị bệnh, Kỳ thị ngày ngày ở bên giường nàng chăm sóc, Lục Thần ở Đông Sơn thư viện cũng không còn tâm tư đi học, toàn gia cũng đi theo gà bay chó sủa.

Thật vất vả và dưỡng khỏi bệnh, bên Tam công chúa lại thúc dục nàng tiến cung. Tam công chúa là một người tính nết nóng, trong lúc Lục Thanh Lam ngã bệnh, cũng thúc dục nàng ba bốn lần. Lục Thanh Lam không có cách nào khác, đành tiến cung lần nữa.

Giá khinh tự thực* đến Đông Hoa môn, hai tiểu thái giám Tam công chúa phái tới đã mang một kiệu nhỏ chờ ở nơi đó. Lục Thanh Lam lên kiệu không đến một lát, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa bên ngoài. Lục Thanh Lam vừa bắt đầu không nghĩ gì, nhưng tiếng vó ngựa kia thủy chung ở gần kiệu nhỏ, không nhanh không chậm theo sát.

()Giá khinh tị thực:cười xe nhẹ đi đường quen; việc quen thì dễ làm; quen tay làm nhanh; thông thạo; quen việc*

Lục Thanh Lam không khỏi cảnh giác.

Phải biết hai tiểu thái giám này năng khiếu đi cũng không nhanh, không có lý nào chạy song song với người cười ngửa. Nàng liền vén rèm lên nhìn ra phía ngoài.

Liền thấy một vị thiếu niên thân hình cao lớn cười một con ngựa cao lớn màu đỏ thẫm, đi theo bên cạnh kiệu nhỏ, giống như dạo chơi nhàn nhã.

Người nọ mặc một bộ kỵ trang màu xanh nhạt thêu hoa văn bảo tượng, bên hông buộc một thắt lưng phẩm xanh hoa văn long Phượng giác, có một đôi mắt u thâm như hổ, thân hình ngay thẳng, quả nhiên là phong tư tuấn tú đáng vẻ đường đường.

Người nọ thấy Lục Thanh Lam nhìn ra, nhếch môi nở nụ cười, lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết.

Hắn là Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền.

Lục Thanh Lam không nghĩ tới lại đụng phải tên khốn kiếp này ở đây, hai quả đấm không tự chủ siết chặt. Nàng nỗ lực khắc chế tâm tình của mình, không để cho bản thân lộ ra vẻ mặt khác thường, xoạt một tiếng buông màn xe xuống.

Tiêu Thiệu Huyền hơi sững sờ, hắn có chút không rõ tiểu cô nương này là sợ hắn hay làm sao. Hắn ôn hòa nói với hai tiểu thái giám: “Các người dừng kiệu lại.”

Hai tiểu thái giám nào dám làm trái với lệnh hoàng tử, liền đem cỗ kiệu để ở trên đất, Lục Thanh Lam đành phải từ trong kiệu đi ra.

Nàng hôm nay mặc nhu quần màu hồng thêu hoa lan, chài song nha kế, bộ dạng ước chừng năm sáu tuổi, bộ dạng trắng trẻo mập mạp, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, nhất là đôi mắt to ướt át, làm người ta hết sức yêu thích.. Nếu có thể xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm xúc nhất định là không tệ!

Tiêu Thiệu Huyền tung mình xuống ngựa, bởi vì vóc dáng rất cao, chỉ có thể cúi người xuống cùng Lục Thanh Lam nói chuyện: “Tiểu cô nương, ngươi muốn đi đâu? Cỗ kiệu của ngươi quá chậm, ta cười ngửa dẫn ngươi đi được không?”

Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo.*

() Vô sự mà ân cần, thì không phải gian sảo tức là đạo chính.*

Lục Thanh Lam làm sao có thể cùng hắn ngồi chung một con ngựa, há miệng liền nói: “Mẫu thân nói, ở ngoài không thể đi theo người không quen biết...”

Hắc, đây là xem hắn thành người xấu!

Tiêu Thiệu Huyền chỉ cảm thấy tiểu cô nương này rất thú vị. Dứt khoát ngồi xổm người xuống nói: “Tiểu cô nương, ta không là người xấu, ta là nhi tử thứ tư của đương kim Thánh thượng, ngươi có thể gọi ta Tứ điện hạ!”

Lục Thanh Lam vênh miệng lên nói: “Ta mới mặc kệ ngươi là Tứ điện hạ hay Ngũ điện hạ, ngươi cản trở đường của ta, Tam công chúa còn đang chờ ta đâu...”

Nghe nàng đồng ngôn đồng ngữ, Tiêu Thiệu Huyền không hề tức giận, trái lại cố gắng khuyên: “Đại mã của ta thoải mái thú vị hơn cái kiệu nhỏ này của ngươi nhiều, ngươi có muốn thử một chút không, ngươi ngồi ngựa của ta đi, mau hơn ngồi kiệu, cũng làm Tam muội muội chờ ngươi ít đi một chút.”

“Ta không muốn! ” Lục Thanh Lam thấy hắn chơi xấu không đi, không khỏi tức giận, ra sức đẩy hắn một cái, định chui lại vào kiệu.

Tiêu Thiệu Huyền dù sao đã mười ba tuổi, là một nửa thiếu niên, làm sao nàng có thể đẩy được, tay nhỏ bé mềm mại đẩy hắn, chẳng khác gãi ngứa là bao.

Tiêu Thiệu Huyền không khỏi cười lớn. Không quản Lục Thanh Lam có nguyện ý hay không, cánh tay đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, định trực tiếp ôm nàng lên ngựa.

Lục Thanh Lam không khỏi khản trương, đôi này kiếp này, tuyệt không nghĩ lại có bất kỳ dây dưa cùng tên súc sinh này. Đến hiện tại nàng không thể làm gì khác hơn là xuất ra một chiếc sát thủ cuối cùng, đó chính là —— khóc.

Tiểu nữ oa “Oa “Một tiếng khóc lên. Thanh âm lạnh lạnh cao vút, nước mắt như hạt châu rào rào rơi xuống, vừa ủy khuất lại không biết làm sao, khuôn mặt muốn đáng thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu đáng thương. Tiêu Thiệu Huyền cả đôi lòng dạ độc ác, chưa từng trải qua việc này?

“Đừng khóc! Đừng khóc! ” không thể làm gì khác hơn là luống cuống tay chân dụ dỗ nàng.

Hắn càng không muốn nàng khóc, nàng khóc càng lớn tiếng. Tất cả thái giám cung nữ đi qua đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Tiêu Thiệu Huyền, nhìn đến Tứ hoàng tử điện hạ tề đại cả da đầu.

Làm một cô bé năm sáu tuổi gào khóc, cũng không phải một việc đáng tự hào.

Đúng lúc ấy thì, xa xa nghe thấy tiếng Tam công chúa lo lắng truyền đến: “Bảo Nhi, Bảo Nhi là người sao vậy?”

Lục Thanh Lam thờ phào nhẹ nhõm, cứu tinh rốt cuộc đã tới.

Tiêu Thiệu Huyền cũng đứng thẳng người.

Liền thấy Tam công chúa mang theo mấy cung tỳ vội vàng chạy tới. Chẳng những Tam công chúa tới, bên người nàng còn đi theo một vị thiếu niên thân mặc áo choàng màu xanh ngọc đoàn hoa Ngọc trù, tản nhợc đao tài, lông mày như vẽ, chính là Tiêu Thiệu Giác.

Thấy Cửu hoàng tử, nụ cười bên môi Tiêu Thiệu Huyền càng sâu vài phần: “Tam muội muội. Cứu đệ cũng tới ư?”

Cửu hoàng tử hừ một tiếng, bước nhanh lên, một tay cầm lấy tay Lục Thanh Lam từ bên người Tiêu Thiệu Huyền kéo qua. Một bộ dáng biểu thị thái độ quyền công khai đoạt lấy, Lục Thanh Lam cũng rất phối hợp oạch một cái trốn sau lưng của hắn.

Cửu hoàng tử lạnh lùng nói: “Tứ ca thật có nhả hứng, không ở trong Đắc Nguyệt điện đọc sách, ứng đối tuế khảo của phụ hoàng, lại chạy đến đây khi dễ một tiểu nữ oa!” Trong giọng nói tràn ngập châm chọc.

Tam công chúa vậy bất mãn hết sức, nhìn chăm chăm Tứ hoàng tử nói: “Tứ ca làm Bảo Nhi khóc, Tứ ca là người xấu! ” nàng từ trước đến giờ chính là người thẳng tính như pháo đốt, có gì nói nấy.

Tiêu Thiệu Huyền cũng không tức giận, cười với hai huynh muội nói: “Ta bất quá là nhìn thấy tiểu cô nương bộ dạng đáng yêu, mới trêu chọc vui đùa một chút với nàng thôi, Cửu đệ và Tam muội muội cần gì nói ta đến mức như vậy đâu!”

Tiêu Thiệu Giác nói: “Lục cô nương là bằng hữu của ta cùng Tam muội muội, đương nhiên có ta cùng Tam muội muội trông nom, cũng không nhọc Tứ ca phí tâm.”

Tam công chúa cũng hung tợn nói: “Tứ ca nếu dám khi dễ Bảo Nhi nữa, ta liền đi nói cho phụ hoàng, kêu phụ hoàng trách phạt ngươi.”

Tiêu Thiểu Giác lôi kéo Lục Thanh Lam nói: “Chúng ta đi.” hai người một trái một phải, lôi kéo tay Lục Thanh Lam đi.

Tiêu Thiểu Huyền nhìn thân ảnh bọn họ càng lúc càng xa, nụ cười trong mắt dần dần phai nhạt.

Cho đến khi đi qua cầu Kim Thủy, Lục Thanh Lam mới giật mình thấy tay của mình vẫn bị Tiêu Thiểu Giác nắm trong tay, nặng dù sao cũng không thật sự phải oa oa năm tuổi, không khỏi sắc mặt nóng lên, nhưng hiện tại đem tay rút về, thật sự có chút cố ý. Nàng chỉ có thể liều mạng tự nhắc nhở trong lòng.

Dọc theo đường đi Tiêu Thiểu Giác nói không nhiều lắm, chỉ có Tam công chúa lưu liu nói không ngừng. Lúc này hần bỗng nhiên hỏi một câu: “Người không thích Tứ ca của ta ư?”

Lục Thanh Lam nghiêng đầu nhìn nàng một cái, nói: “Không thích.”

Tam công chúa ở một bên nói: “Tứ ca là người xấu, ta cũng không thích Tứ ca!”

Tiêu Thiểu Giác mặt mày nhiễm một tầng nụ cười thần nhiên, tiểu cô nương này nếu cùng hần có được chúc phúc của Nguyệt Thần, nên chỉ thích hần mới đúng.

Nhưng hần là một người có dục vọng khổng lồ chiếm hữu cực lớn.

Rất nhanh đã đến Trường Hi cung, Tam công chúa lôi kéo Lục Thanh Lam đang muốn vào điện, Tiêu Thiểu Giác đưa tay ngăn lại, hần nói một câu “Đi theo ta”, đột nhiên đi trước dẫn đường.

Lục Thanh Lam có chút kỳ quái. Tam công chúa đã hỏi: “Cửu ca đi đâu nha?”

Tiêu Thiểu Giác nói một câu, “Đi theo ta sẽ biết.”

Tam công chúa thích cùng Tiêu Thiểu Giác chơi đùa, nhưng lại có chút ít sợ hần, đối với sắp xếp của hần đương nhiên không dám có dị nghị gì. Lục Thanh Lam lại càng không có tư cách nói ý kiến phản đối.

Hai người theo Tiêu Thiểu Giác đi vào một tiểu hoa viên phía sau Ngọc Minh cung. Tiểu hoa viên này là một phần của Ngọc Minh cung, có một cái cửa nhỏ nổi lên, có thể coi là một không gian bán phong bế, ít có người tới. Thời điểm ba người tới, đã có một người hơn bốn mươi tuổi chờ ở nơi đó, Lục Thanh Lam vừa nhìn cách ăn mặc của hần cũng biết hần là một thái y.

Nhìn kỹ nhận ra đây là người quen. Người này tên là Cù Ngọc Tuyền, xuất thân từ gia đình nhiều thế hệ y dược, y thuật cực cao minh, đáng tiếc tuy có trí tuệ, hần say mê y học, tính tình quái gở, lại không am hiểu những thứ người lữ ra gặt ở chốn quan trường, cho nên mặc dù vào Thái y viện, nhưng vẫn bị đám người viện chính, phó viện chính dè cho không lên chức được.

Sau này Tiêu Thiểu Huyền lên ngôi, trưởng tử Tiêu Thừa Dẫn nhiễm bệnh đậu mùa, mọi người trong Thái y viện thúc thủ vô sách, chính là Cù Ngọc Tuyền chữa hết bệnh đậu mùa của Tiêu Thừa Dẫn, Tiêu Thiểu Giác thấy hần y thuật cao siêu Thái y viện không ai sánh được, liền đặc biệt chọn hần làm Viện chính Thái y viện.

Cù Ngọc Tuyền tiến lên hành lễ với Tiêu Thiểu Giác và Tam công chúa, hỏi một câu: “Cửu điện hạ, có thể bắt đầu rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 21

Tiêu Thiểu Giác nhàn nhạt “Ừ” một tiếng nói: “Bắt đầu đi.” Cù Ngọc Tuyền nói: “Vậy thì mời Tam công chúa cùng Lục cô nương trước đi trước đổi lại kiện xiêm y.”

Tiêu Thiểu Giác đã sớm sắp xếp xong xuôi, vỗ tay, không biết từ nơi nào đi ra bốn người mặc bi giáp cung tỳ màu xanh biếc, mỗi người hai cung nữ, mang theo Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam đi ra thiên điện bên cạnh mỗi người đổi một bộ kỳ trang hẹp tay áo.

Tam công chúa có chút khó hiểu, mở đôi mắt to xinh đẹp, nhìn Cù Ngọc Tuyền một chút, lại nhìn Cửu hoàng tử một chút, hỏi: “Chúng ta làm cái gì vậy? Muốn cười ngựa sao?”

Cù Ngọc Tuyền nói một câu: “Không phải là cười ngựa, Cửu điện hạ muốn hai vị muốn cùng lão phu học một bộ thuật dưỡng sinh kiện thể.”

“Thuật dưỡng sinh kiện thể là cái gì?” Tam công chúa bắt đầu ra câu hỏi, vấn đề là cái này tiếp theo cái kia.

Cù Ngọc Tuyền có chút nhử đầu nhử mảy, hần không có sở trường trao đổi cùng người khác, lúc trước là Tiêu Thiểu Giác tìm đến hần, thỉnh giáo hần xem một tiểu nữ hài yếu ớt nhiều bệnh nên điều dưỡng như thế nào, nếu nói thuốc bổ không bằng thực bổ, thực bổ không bằng khí bổ. Tiểu nữ oa bình thường khí trống rỗng không được bổ, cho nên dùng thuốc điều dưỡng, còn không bằng thông qua thể thuật để cường thân kiện thể, là căn bản của bổ ích thân thể, vừa lúc hần nghiên cứu một bộ thể thuật kết hợp Ngũ Cầm hí* của Hoa Đà, liền nói để cho tiểu cô nương học tập thể thuật của hần thử một chút.

(*) 五禽戏 ngũ (một âm trong nhạc dân tộc Trung Quốc, tương đương “6” trong piano phối)

Chân mày Tiêu Thiểu Giác nhăn lại, “Để cho người ngoan ngoãn đi theo học cho tốt, nói nhảm nhiều thế làm gì!”

Tam công chúa chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Ta tại sao phải học cái này?”

Tiêu Thiểu Giác không phải là người có kiên nhẫn, nói chuyện lảm nhảm với Tam công chúa thật là có chút bất đắc dĩ, hai đầu lông mày đã bị lấy một tầng sương lạnh: “Thân thể người không tốt, dĩ nhiên phải học thể thuật cường thân kiện thể.”

Tam công chúa lập tức phản bác, “Ai nói thân thể của ta không tốt, mùa đông năm nay ta thể nhưng còn chưa từng bị bệnh! Mẫu phi vẫn nói thể cốt ta khoẻ mạnh đâu.” Nói tới đây không khỏi dương dương đắc ý.

Tam công chúa là một người tính tình hoạt bát, ngày thường chạy ra ngoài chơi, vận động nhiều, thân thể cũng rất tốt.

Mặt Tiêu Thiểu Giác đen lại: “Sao người nhiều lời như vậy! Mùa đông năm ngoái người không phải là bị bệnh nặng một trận đó sao?”

Tam công chúa thấy Cửu ca tức giận, có chút sợ, thấp giọng nói: “Năm ngoái bị bệnh cũng tính à?”

Tiêu Thiểu Giác không giảng đạo lý nói: “Tính! ” trên thực tế là muốn cho Lục Thanh Lam điều dưỡng thân thể cho tốt, nhưng lời này không thể nói thẳng, không thể làm gì khác hơn là đem Tam công chúa làm nguy trạng.

Lục Thanh Lam nghĩ thể nào cũng cảm thấy, thể thuật này thật giống như là chuẩn bị cho nàng vậy?

Giống như lời Tam công chúa, kiếp trước nàng sống ba mươi mấy năm, thân thể vẫn khoẻ mạnh cường tráng, ngược lại Lục Thanh Lam từ nhỏ thân thể yếu đuối, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng.

Lục Thanh Lam liền muốn thử Tiêu Thiểu Giác, giả vờ hỏi một câu: “Nếu là chuẩn bị cho Tam công chúa, vậy ta không cần học sao?”

Kiến nhẫn của Cửu hoàng tử đã cạn kiệt, tàn bạo trừng mắt với nàng, quát một câu: “Người thử không học xem?”

Mặc dù tuổi còn nhỏ, tức giận lên cũng rất cường đại, dù Lục Thanh Lam là người của hai đời, vẫn bị hấn bị làm cho sợ đến lui về phía sau một bước. Trong lòng tự nhủ người hung hăng cái gì, ta học vẫn không được sao?

Thật ra trong thâm tâm nàng không thích bộ dạng ốm yếu bệnh tật của bản thân, cũng hi vọng có một thân thể kiện khang như Tam công chúa. Sợ dĩ nàng vẫn rất nguyên ý đi theo vị danh y Cù Ngọc Tuyền này học một ít thể thuật của hân.

Xuất phẩm của Cù Ngọc Tuyền, đáng giá để mong đợi!

Tiêu Thiểu Giác mặc kệ kháng nghị của hai tiểu cô nương, trực tiếp ra lệnh: “Lập tức bắt đầu.”

Cù Ngọc Tuyền cũng không nói lời thừa thãi, lập tức lại bắt đầu dạy hai tiểu cô nương.

Đứng nhìn Tam công chúa ban đầu phản đối kịch liệt, đến lúc học thật lại trở nên vui vẻ. Bởi vì bộ thể thuật này của Cù Ngọc Tuyền là căn cứ theo Ngũ Cầm hí của Hoa Đà cải tiến mà có được, bên trong có rất nhiều động tác bắt chước hổ, hươu, gấu, vượn, chim, tính tình Tam công chúa trẻ con, hiển nhiên học hết sức vui vẻ.

Lời nói của Cù Ngọc Tuyền không có khả năng biểu đạt, nhưng làm lão sư cũng còn tạm được, hai tiểu cô nương tuổi còn nhỏ lĩnh ngộ rất chậm, rất nhanh đã trôi qua một buổi trưa, cũng chỉ học xong vài động tác.

Tam công chúa còn không có việc gì, Lục Thanh Lam đã mệt mỏi không chịu nổi rồi, tựa vào một gốc cây dong* thở phì phò. Tiêu Thiểu Giác cũng không làm gì khác, ở bên cạnh giống như trông coi hai người học tập. Một cái động tác đơn giản, hai tiểu cô nương cũng phải học đến gần nửa canh giờ, hân ở một bên cũng cảm thấy sốt ruột. Cộng thêm nhìn thấy thể chất của Lục Thanh Lam kém như vậy, sắc mặt lại càng đen dãi phần.

(*) 榕树 Cây dong, một loài cây như cây si.

Ăn trưa từ phòng bếp nhỏ Ngọc Minh cung trực tiếp cung ứng, với tư cách trông coi, Tiêu Thiểu Giác cũng cùng hai tiểu cô nương dùng cơm. Thức ăn rất đơn giản nhưng lại rất tinh xảo, nhưng Tam công chúa vẫn rất không hài lòng, bởi vì trên bàn cơm không có thịt.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng bắt đầu lầu bầu: “Tại sao không có thịt?”

Lục Thanh Lam cũng đồng ý với câu này.

Nàng và Tam công chúa giống nhau, cũng là cất hóa, cũng là không thịt không vui. Tiêu Thiểu Giác giương mắt liếc hai tiểu cô nương một cái, nói: “Thịt ăn ngon như vậy sao?” hân có tiếng kén ăn, kể cả thịt lợn, thịt bò, thịt dê, tất cả thịt đều không ăn, phần lớn rau xanh cũng không ăn, những loại rau có thể vào miệng không nhiều hơn năm loại. Những thứ này Lục Thanh Lam biết rõ, có đôi khi nàng cũng kỳ quái, hân làm thể nào có thể lớn được vậy?

Lục Thanh Lam thầm nghĩ: người này vậy thật là bá đạo, bản thân không ăn thịt, lại khiến cho người khác cũng không được ăn. Bất quá loại ý nghĩ này cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, nói ra trước mặt —— nàng không có lá gan lớn như vậy.

Tiêu Thiểu Giác ăn cơm rất nhanh, nhưng động tác hết sức ưu nhã, rất nhanh hân liền bỏ bát đĩa xuống. Nói một câu: “Ăn xong rồi thì đi nghỉ ngơi, sau buổi trưa tiếp tục cùng Cù đại nhân học.” Liền tự đi ngủ trưa.

Trưởng Hi cung và Ngọc Minh cung khoảng cách không xa, Lục Thanh Lam liền đi theo Tam công chúa cùng nhau đi Trưởng Hi cung nghỉ ngơi. Tam công chúa dẫn đem nàng vào tấm phòng của mình, hân hái bưng bưng dẫn Lục Thanh Lam đi thăm xung quanh. Khuê phòng của Công chúa, đương nhiên bố trí được rất xa hoa, phẩm cấp không tầm thường, cũng không biết có bao nhiêu là chủ ý của Tổng quý tần, còn bao nhiêu là chủ ý của nàng.

Một lúc đã xem xong, Tam công chúa hỏi: “Bảo Nhi người có mệt không, chúng ta ngủ đi.” Lục Thanh Lam quả thật là hơi mệt, liền gật đầu.

Tam công chúa lôi kéo muốn nàng lên giường của mình, Lục Thanh Lam sợ hết hồn, “Giường của Công chúa ta làm sao dám lên?”

Tam công chúa nói: “Giường của ta lớn như vậy, một mình ta lại ngủ không hết, người lên giường của ta thì có làm sao?” cứng rắn đem Lục Thanh Lam kéo lên giường của mình. Còn bảo Đại cung nữ lấy thêm cho nàng một cái gối.

Lục Thanh Lam không khỏi mỉm cười, Tam công chúa chính là người tính tình hiệp nghĩa, một khi nhận định người là bằng hữu của nàng, ngoại trừ trượng phu, cái gì cũng chia sẻ được.

Quả nhiên giường của Tam công chúa cũng khá lớn, hai tiểu cô nương ngủ ở trên vẫn dư sức, hai người trò chuyện câu được câu không, nhưng do quá mệt mỏi, Lục Thanh Lam rất nhanh liền ngủ mất.

Hai tiểu cô nương đại khái ngủ nửa canh giờ, Tiêu Thiểu Giác phải thiếp thân thái giám Vệ Bản tự mình đến gọi, hai người không hẹn mà cùng tỉnh dậy giường một lúc mới dạy được, đợi thu thập thỏa đáng, thời điểm đi tới tiêu hoa viên, đã qua gần nửa canh giờ rồi.

Tiêu Thiểu Giác đã sớm đợi không kiên nhẫn được nữa, cũng không nói nhiều lời, gọi Cù Ngọc Tuyền lập tức bắt đầu chương trình học của buổi chiều. Lục Thanh Lam dù sao cũng không phải thật sự là hài tử năm tuổi, biết bộ thể thuật này có lợi đối với cường thân kiện thể, cho nên vẫn học vô cùng chăm chú. Tam công chúa thì không được như vậy, tiểu hài tử không có tính nhẫn nại, vừa bắt đầu còn cảm thấy mới mẻ, về sau mất hứng thú với việc học thể thuật, bắt đầu cầu khẩn Tiêu Thiểu Giác: “Cửu ca, để cho ta nghỉ ngơi một chút đi mà, ta mệt quá nha!”

“Cửu ca, ta có thể không học cái này hay không? Cái này rất nhàm chán!”

“Cửu ca, ngày mai chúng ta lại học có được hay không?”

Bất luận nói cái gì, Tiêu Thiểu Giác đều mặt lạnh, từ đầu đến cuối cũng đều là hai chữ: “Không được!”

Tam công chúa vênh cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng kêu khổ.

Con người Tam công chúa đảo một vòng, nghĩ tới một biện pháp, làm bộ muốn đi nhà xí, bộ dạng ăn vạ chạy ra. Cửu hoàng tử đợi một lát thấy nàng không đúng thời gian trở lại, liền đoán được nàng nhất định là chạy trốn, khuôn mặt vốn trong trẻo lạnh lùng lập tức giống như bao phủ một tầng sương lạnh, hân phản phò Lục Thanh Lam: “Người ngoan ngoan ở lại đây, ta đi bắt Tam muội muội trở lại.”

Lục Thanh Lam biết điều gật đầu.

Tiêu Thiểu Giác đi chỉ mới một khắc đồng hồ, liền đem Tam công chúa bắt trở lại. Tam công chúa sợ Cửu ca tìm được mình, cố ý trốn ở trong một phòng trong thiên điện của Ngọc Minh cung, nàng tự cho là kẻ sách đặt được, nào ngờ Tiêu Thiểu Giác đối với “Ồ” của mình có thể nói là rõ như lòng bàn tay, chẳng phí chút công phu nào đã đem Tam công chúa tóm ra ngoài.

Tam công chúa là bị Tiêu Thiểu Giác túm cổ áo một đường trở lại, liên tục “Oa oa” kêu to: “Cửu ca tha cho ta đi, ta không bao giờ dám nữa.” Trở lại tiêu hoa viên, Tiêu Thiểu Giác ném Tam công chúa xuống đất, Tam công chúa bắt được cánh tay của hân, lấy lòng nói: “Cửu ca, ta không bao giờ dám đào tẩu nữa, bây giờ liền ngoan ngoãn đi theo Cù đại nhân học thể thuật.”

Hiện tại biểu hiện trung thành đã không còn kịp rồi, Tiêu Thiệu Giác hừ một tiếng, trực tiếp nói với thị vệ đứng phía sau: “Đem nằng treo lên cây cho ta.”

“Cứu ca...” Tam công chúa vừa nghe lời này, bị làm cho sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Lục Thanh Lam thấy vậy sợ hết hồn, vội vàng giúp nằng cầu tình: “Cứu điện hạ, Tam công chúa chẳng qua là tiểu hài tử nhất thời ham chơi...”

Tiêu Thiệu Giác tròn mắt nhìn nằng một cái, hừ nói: “Nơi này không có chỗ cho người nói chuyện!”

Lục Thanh Lam rụt cổ, mặc dù đạo lý là như vậy, nhưng là người không thể nói uẩn chuyện chút sao? Người ta vẫn còn là tiểu nữ oa ôi chao, người này cũng quá hung ác!

Phía sau Tiêu Thiệu Giác lập tức đi ra một thị vệ cao to, vị này cũng là người Hạ tộc, đối với chủ tử đương nhiên là trung thành, mặc kệ thân phận của Tam công chúa, cho dù chủ tử bảo hắn đem hoàng đế treo lên cây, hắn cũng tuân theo.

Chỉ thấy cánh tay to lớn của hắn vươn ra, đem Tam công chúa bắt tới tay, mũi chân điểm một cái, cả người to lớn giống như chim bay lên trời, “A a a ——” giữa tiếng kêu gào thảm thiết liên tục của Tam công chúa, thị vệ trung thành thi hành mệnh lệnh của Tiêu Thiệu Giác, đem nằng treo trên nhánh cây cây dong.

Tam công chúa tuổi còn nhỏ thân mình nhẹ, cây dong kia ngày thường hết sức sum xuê, mặc dù giờ phút này vẫn là mùa đông, nhưng ở dưới sự chống đỡ của những nhánh cây mềm dẻo, Tam công chúa ở trên ngọn cây lúc chìm lúc nổi, thật ra nhất thời cũng không rơi xuống.

Tam công chúa giống như là ngồi trên cáp treo lúc cao lúc thấp, bị làm cho sợ đến muốn khóc cũng khóc không được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Giám sát

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Thanh Lam vẫn là lần đầu tiên thấy một ca ca hung tàn lại bá đạo như vậy.

Chẳng những dọa đến Tam công chúa ở trên cây, chính Lục Thanh Lam cũng bị kinh hách không nhẹ, trực tiếp ôm chân Tiêu Thiệu Giác quỳ xuống: “Cứu điện hạ tha mạng, Tam công chúa nếu rơi xuống, chết không thể nghi ngờ!” vốn dựa theo tính tình hung bạo của nằng, đem tôn nghiêm so với tính mạng còn trọng yếu hơn, đừng nói đến quỳ xuống trước mặt người khác, nhưng Tam công chúa thật lòng đối với nằng, nằng cũng cần phải lấy thật lòng hồi báo Tam công chúa, vì cứu mạng cũng chẳng quan tâm chút ít kia.

Tiêu Thiệu Giác cúi đầu nhìn tiểu cô nương, thấy sắc mặt nằng trắng bệch, gấp đến độ trên trán cũng toát ra một tầng mồ hôi, trong đôi mắt to xinh đẹp chứa đầy nước mắt, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Hắn luôn cảm thấy mình là một người tâm địa lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng này tiểu cô nương, cũng không tự chủ được có chút mềm lòng. Huống chi hắn cũng chẳng qua là muốn hù dọa Tam công chúa một chút, cũng không thật sự muốn nằng ngã chết, cho nên liền gạt đầu với người thị vệ kia, thị vệ thì triển khinh công phi thân lên cây, đem Tam công chúa thả xuống.

Mọi việc chẳng qua chỉ xảy ra trong một khắc thời gian chân Tam công chúa chạm được đất, mới “Oa” Một tiếng khóc lên, nằng ôm thật chặt Lục Thanh Lam, khóc bù lu bù loa, trong miệng nói: “Bảo Nhi, làm ta sợ muốn chết!” mới vừa rồi thật sự dọa sợ đến nằng.

Khóc mấy tiếng, Tiêu Thiệu Giác nhìn không được quát lớn: “Không được khóc.” Tiểu cô nương thật sự bị vị Cứu ca này trị phục, lập tức thu lại tiếng khóc, ngay cả nước nở cũng không dám.

Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Thiệu Giác dừng ở trên người hai tiểu cô nương, thân nhiên nói: “Hai người các người nếu ai than mệt hay lưỡi biếng nữa, không học thể thuật cho tốt, ta sẽ làm giống như mới vừa rồi vậy, đem nằng treo lên cây!”

Hai tiểu cô nương cũng bị khí thế của hắn hù sợ, vừa ngẩng đầu nhìn cây dong kia, cao cách mặt đất ít nhất hai ba trượng, chỉ nghĩ một chút đã khiến người ta tâm kinh đảm hàn, nhất thời tất cả đều cảm như hén, ai cũng không dám nói một chữ không. Tiêu Thiệu Giác gặp tình hình này, hết sức hài lòng, rồi mới hướng Cù Ngọc Tuyền khách khí nói: “Cù đại nhân, tiếp tục bắt đầu đi.”

Có một vị trông coi hung tàn như vậy trừng mắt nhìn ở một bên, Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam ai cũng không dám âm phụng dương vi, đành hoàng học thể thuật, khổ nữa mệt nữa cũng không dám có chỗ oán trách.

Lục Thanh Lam so với thường ngày chậm một canh giờ mới từ trong cung đi ra. Kỳ thị đã đợi đến mức lòng như lửa đốt. Thấy nữ nhi bộ dạng mệt mỏi cũng không muốn nói chuyện, không khỏi kỳ quái. Lên xe ngựa rời khỏi Đông Hoa môn, Kỳ thị mới hỏi ngọn nguồn, Lục Thanh Lam cũng nói, Kỳ thị mặc dù đau lòng, nhưng nghe nói thể thuật của Cù Ngọc Tuyền đối với thân thể của nữ nhi có lợi, cũng hi vọng nằng có thể kiên trì.

Lục Thanh Lam cực kỳ mệt mỏi, về đến nhà trước tiên đi ngủ. Ngày thứ hai vẫn ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, so với thường ngày chậm khoảng một tiếng đồng hồ.

Kỳ thị thấy nữ nhi như thế, vốn không nỡ gọi nằng, đúng lúc này thì Vệ Bản tới.

Hai vợ chồng Lục Thần và Kỳ thị ở chính đường tiếp kiến vị tiểu thái giám tướng mạo thanh tú này. Vệ Bản nho nhã lễ độ nói: “Nhị lão gia, nhị thái thái, nô tài là phụng mệnh tới đón Lục cô nương tiến cung.”

Kỳ thị biết hắn là thái giám được sủng ái nhất bên cạnh Cứu hoàng tử, không dám chậm trễ, một mặt để cho Lục Thần chiêu đãi hắn, một mặt đi sau vách ngăn đánh thức Lam, vừa mặc quần áo cho nằng vừa nói: “Bảo Nhi, mau dậy đi! Tiểu Vệ công công tới rồi.”

Lục Thanh Lam uốn éo trong ngực Kỳ thị, nhắm mắt lại mơ mơ màng màng, vừa nghe nói Vệ Bản tới, từ từ mở mắt. “Hắn sao lại tới?” Nhớ tới Cứu hoàng tử nằng không khỏi rung mình một cái, cả người lập tức hoàn toàn thanh tỉnh.

Kỳ thị vội vàng đem Lục Thanh Lam mặc tốt trang phục, lại ăn xong điểm tâm, giống như thường ngày đem Lục Thanh Lam đưa đến Đông Hoa môn.

Vẫn là tiểu hoa viên kia, thời điểm Lục Thanh Lam đến, phát hiện Cù Ngọc Tuyền, Tiêu Thiệu Giác cùng Tam công chúa sớm đã đến. Tam công chúa cùng nằng giống nhau, bộ dạng mặt ủ mày chau, hai người thật đúng là là đồng bệnh tương liên.

Ngược lại Tiêu Thiệu Giác mặc áo choàng màu thiên thanh vũ quá, trên khuôn mặt anh tuấn bao phủ một tầng sương lạnh, giống như ai hắn một vạn lượng bạc, đang lười nhác tựa vào một thân cây dong khô lớn. Thấy Lục Thanh Lam tới, mới đứng lên, nói một câu: “Người tới chậm!”

Khuôn mặt nhỏ của Lục Thanh Lam đỏ lên, đang muốn giải thích, Tiêu Thiệu Giác đã hướng về phía Cù Ngọc Tuyền nói: “Bắt đầu đi.”

Ba ngày kế tiếp, Tiêu Thiệu Giác mỗi ngày cũng sẽ phái Vệ Bản tự mình đi đón Lục Thanh Lam, suốt năm ngày đi sớm về trễ, hai tiểu cô nương cuối cùng đem một bộ thể thuật của Cù Ngọc Tuyền học xong.

Cù Ngọc Tuyền bảo hai người tự mình đem bộ thể thuật này mỗi cái động tác đều làm một lần, cho đến khi hai người đã hoàn toàn nắm chắc, mới dị thường nghiêm túc nói với các nàng: “Những thứ có thể dạy, hạ quan đã đều dạy cả cho các người rồi, có thể phát huy tác dụng chân chính có thể hay không, mấu chốt còn phụ thuộc vào sự kiên trì bền bỉ, chỉ bằng sớm chiều mỗi ngày đều làm một lần, không đến một năm, thể chất tự nhiên cải thiện.”

Lục Thanh Lam nghe rất chân thành, y thuật của Cù Ngọc Tuyền kiếp trước là đã được kiểm nghiệm thực tế, nàng cũng hi vọng thông qua bộ thể thuật này làm cho chính mình trở nên khỏe mạnh. Vì vậy nàng không khỏi liên tiếp gật đầu.

Tiêu Thiệu Giác cũng đang nhìn Lục Thanh Lam, trên mặt của hắn khó có được nhu hòa mấy phần. Trong năm ngày này, Lục Thanh Lam một tiểu nữ oa năm tuổi, cùng Cù Ngọc Tuyền học thể thuật khó như vậy, vừa khó vừa mệt khiến hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Tiêu Thiệu Giác nói: “Các người trở về nhất định nhớ luyện tập cho tốt, biết không?” Nói là các người, nhưng người hắn nhìn vẫn là Lục Thanh Lam

Hai tiểu cô nương ai cũng không dám chọc hắn, tất cả đều gật đầu như bằm tỏi.

Tiêu Thiệu Giác lúc này mới hài lòng để Lục Thanh Lam hồi phủ.

Ngày thứ hai Lục Thanh Lam ngủ một giấc tỉnh lại, Bồ Đào mang theo một cái lồng chim bằng ti vàng chế tác tinh xảo đi đến, bên trong có một con chim anh vũ, toàn thân màu đen xám, có mỏ màu xám đen, vùng da lộ ra ở trên mặt thì hiện lên màu hồng phấn, mặc dù chỉ là một con chim non, nhưng lại lộ ra vẻ cực kỳ xinh đẹp anh vũ.

Lục Thanh Lam có chút khiếp sợ nhìn một lát, lẩm bẩm nói: “Vẹt đầu Phượng?” Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bồ Đào: “Vật này là từ đâu tới?”

Bồ Đào vui mừng nói: “Đây là phần thưởng Trường Hi cung ban xuống, nói là Tổng quý tần nương nương cùng Tam công chúa thưởng cho người lễ mừng năm mới.”

Lục Thanh Lam có chút sững sờ, kiếp trước nàng cũng từng nuôi một con vẹt đầu Phượng như vậy, biết sự quý giá của loại vẹt này. Tìm hết nam bắc mười hai châu Đại Tề, cũng tìm không ra một con chim anh vũ như vậy. Phần da lộ ra trên mặt con vẹt này thời điểm hưng phấn hoặc kích động, sẽ thay đổi ứng hồng như máu, từ hồng phấn biến thành màu đỏ thẫm, vì vậy trong cung lại được xưng là huyết anh vũ.

Vẹt đầu phượng màu xám

Vẹt này chỉ có Đại Chu mới có, mà số lượng cực kỳ hiếm, vì vậy cực kỳ trân quý, trong cung hàng năm cũng không được mấy con, vì vậy Lục Thanh Lam có chút hoài nghi vẹt này đến cùng có phải Tam công chúa cho hay không.

Nàng đang nghi ngờ, chợt phát hiện phía sau Bồ Đào có một tiểu thái giám tuổi không lớn lắm đang đứng. Mới vừa rồi bị Bồ Đào chắn ở phía sau, hoàn toàn không nhìn thấy hắn.

Lục Thanh Lam nghi hoặc nói: “Người là ai?”

Tiểu thái giám kia cuống quýt bước lên phía trước hành lễ với Lục Thanh Lam: “Nô tài Nguyễn An, là Trường Hi cung phái tới đặc biệt chăm sóc con chim non này.” Con vẹt đầu phượng này trân quý lại khó nuôi, lễ ra trong cung phái thái giám tới cũng là chuyện thường tình, nhưng Lục Thanh Lam luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

“Người thật sự là Tam công chúa phải tới sao?” Lục Thanh Lam mơ hồ cảm thấy này không giống như là thủ bút của Tam công chúa ngược lại có chút giống thủ bút của Cửu hoàng tử.

Nguyễn An gật đầu: “Vâng!” Hắn hiện tại đích xác là người của Trường Hi cung, bất quá một ngày trước hắn còn đi theo bên người Vệ Bản công công chân chó, Vệ Bản đầu tiên là đem hắn điều vào Trường Hi cung, quay ngược lại liền đưa đến Trường Hưng Hầu phủ.

Lục Thanh Lam biết hỏi hắn cũng hỏi cũng không được gì, liền khoát tay một cái nói: “Người đi xuống đi.”

Nguyễn An khom mình hành lễ, trước khi đi lại nói thêm với Lục Thanh Lam một câu: “Công chúa điện hạ để cho nô tài nhắc nhở cô nương một câu, mỗi ngày sáng tối, không được quên luyện tập thể thuật của Cù đại nhân.”

Lục Thanh Lam lại càng nghi ngờ, Tam công chúa làm sao có thể nói ra những lời như vậy?” Cái này thật sự là Tam công chúa nói sao?”

Nguyễn An kính cẩn nói: “Hồi cô nương, là Tam công chúa nói.”

Lục Thanh Lam khoát tay một cái nói: “Ta biết rồi, người đi xuống đi.”

Nguyễn An lại không chịu đi: “Nô tài cả gan, thỉnh cô nương thưởng cho nô tài một cái ân điển.” Nói xong quỳ xuống.

Lục Thanh Lam đã biết không đơn giản như vậy, nhún nhún nói: “Nói một chút xem, người muốn cái gì?”

Nguyễn An nói: “Nô tài có vị bảo đệ, thể cốt không tốt, là mang bệnh từ trong bụng mẹ mang đi ra. Trong cung Nô tài thật vất vả gom góp tích lũy chút ít bạc, cũng cảm cho hắn đi mua thuốc, kết quả xem không biết bao nhiêu đại phu, đã uống bao nhiêu thuốc cũng không được. Trước lúc xuất cung nô tài nghe nói, cô nương đi theo Cù thái y học một bộ thể thuật, rất thần kỳ, nô tài nghĩ, nếu nô tài có phúc khí kia, cùng ngài học xong, lại trở về dạy cho đệ đệ, nói không chừng có thể chữa hết bệnh của hắn...”

Lục Thanh Lam nói: “Ta nhỏ như vậy, ta cũng không thể làm tiên sinh giúp người.”

Nguyễn An cười xoa nói: “Nô tài mới không dám làm phiền cô nương tự mình dạy, chỉ cần mỗi ngày thời điểm ngài luyện tập, kêu nô tài ở bên cạnh nhìn là được.”

Lục Thanh Lam rút cuộc hiểu rõ, tiểu thái giám này vòng tới vòng lui, căn bản là Tiêu Thiệu Giác an bài tới giám sát nàng luyện tập thể thuật. Tuy nói Tiêu Thiệu Giác cũng là một mảnh hảo tâm, nhưng tay của hắn cũng dài quá đi?

Lục Thanh Lam có chút khó chịu, nhưng lại không muốn đắc tội Tiêu Thiệu Giác, cuối cùng nói: “Mỗi ngày cho người nhìn cũng không trở ngại, nhưng xong việc không cho phép người nhúng tay chuyện trong phòng của ta.”

Nguyễn An nói: “Cái này là đương nhiên, trước khi nô tài xuất cung Tam công chúa đã phân phó, chỉ để ý nuôi chim, bất cứ chuyện gì của Hầu phủ cũng không liên quan đến nô tài.”

Lục Thanh Lam lúc này mới hài lòng.

Lục Thanh Lam chờ hắn lui ra ngoài, mới gọi Bồ Đào và Thạch Lưu hầu hạ nàng rời giường, rửa mặt xong, Lục Thanh Lam đi tới hậu hoa viên nhà mình, chăm chỉ nghiêm túc tập một lần thể thuật. Gọi Nguyễn An ở một bên nhìn chăm chú, hắn quả nhiên hết sức thích thời, không lại xuất hiện bên cạnh Lục Thanh Lam.

Kỳ thị tìm một viện dân xếp cho Nguyễn An ở đây, trong phủ bỗng nhiên nhiều thêm một cái thái giám, bỗng lộc vẫn là y theo trong cung mà phát, bọn họ quản lại quản không nổi, nhẹ không được nặng không được, mềm không được cứng rắn không xong, đừng nói là trong lòng Lục Thanh Lam khó chịu mà, chính Lục Thần và Kỳ thị cũng cảm thấy khó chịu.

Được cái Nguyễn An hết sức thông minh, trừ mỗi ngày giám sát Lục Thanh Lam tập luyện, liền trốn ở trong viện của mình nuôi Điều nhi, cũng không nhúng tay tham dự vào mọi sự vụ của Trường Hưng Hầu phủ, toàn gia lúc này mới yên lòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chày gỗ

Mất thấy cửa ải cuối năm sắp đến, trong cung công việc bề bộn, Tam công chúa liền không gọi Lục Thanh Lam tiến cung nữa.

Cuộc sống không tiến cung thoải mái không ít, ngày hôm đó nhớ tới vệt đầu phượng của nàng, liền gọi Nguyễn An tới. Nguyễn An được nàng gọi tới, vội cấp bách xách theo lồng chứa Điều Nhi đi vào. Lục Thanh Lam thấy con vệt kia mặt mũi, một bộ dạng như sắp chết bất cứ lúc nào, không khỏi hết sức đau lòng. Kiếp trước nàng từng nuôi một con vệt đầu Phượng, cực kỳ quý báu, chỉ tiếc sau này lại chết. Kiếp này lại có cơ hội nuôi con nữa, dĩ nhiên hết sức quý trọng.

Nguyễn An cũng đang rầu rĩ đây này, lúc trước hắn thật sự từng nuôi chim ở trong cung, cho nên Vệ Bản mới đem hắn phái tới đây, chẳng qua vệt đầu phượng vô cùng trân quý, hắn không có nhiều kinh nghiệm, mất thấy chim anh vũ từng ngày từng ngày uest oài không phân chán, trong lòng hắn cũng hết sức sốt ruột, hắn dĩ nhiên biết vệt này vốn cũng không phải là Tam công chúa đưa, thực chất chính là Cửu hoàng tử đưa. Vì vậy càng không dám khinh thường.

Lục Thanh Lam mỗi ngày bị hắn giám sát, có chút khó chịu, sắc mặt trầm xuống, cố ý hù dọa hắn nói: “Đây là làm sao, lúc đến vệt này còn tốt, sao lại biến thành bộ dạng như vậy rồi?”

Chân Nguyễn An mềm nhũn liền quỳ xuống, cuống quýt dập đầu nói: “Đều là do nô tài làm việc không chu đáo, xin cô nương trách phạt.”

Lục Thanh Lam không nghĩ tới hắn bị hù dọa thành như vậy, nhất thời cũng có chút ngượng ngùng, nói: “Người đứng lên đi, ta cũng không có ý trách cứ người. Muốn đem vệt này nuôi tốt cũng không khó, người chỉ cần nghe theo ta là được.”

Nàng quay đầu phân phó hai nha hoàn của mình nói: “Bồ Đào tỷ tỷ, người đi kêu người chế tạo một cái lồng lớn đến đây, phải lớn gấp ba cái này. Thạch Lưu tỷ tỷ, người đi chuẩn bị một ít hoa quả tươi tới, dứt cho vệt ăn.”

Hai nha hoàn đáp ứng một tiếng lĩnh mệnh đi.

Nguyễn An có chút kỳ quái nhìn tiểu cô nương này, cái lồng được trang bị cho vệt kia, là dùng vật liệu đặc thù chế thành, hết sức tinh xảo xinh đẹp, đối đi chẳng phải là đáng tiếc. Lại nói tiểu cô nương này còn nhỏ như vậy, làm sao có thể biết những việc nuôi điều thể này?

Không khỏi hết sức hồ nghi.

Nhưng hắn thấy bộ dạng tiểu cô nương như đã định liệu kỹ lưỡng trước, cộng thêm trước khi đến Vệ Bản liên tục dặn dò, bảo hắn vạn lần không thể đắc tội tiểu cô nương, trong lòng hắn xem thường, nhưng không dám lên tiếng phản đối.

Lục Thanh Lam nhưng lại tràn đầy tin tưởng. Hoá ra vệt đầu phượng này không thích gò bó, lại ưa thích ăn quả mọng. Nguyễn An đem thành vệt bình thường, đặt mua cho nó một cái lồng khéo léo,

lại cho nó ăn quả hạch, đương nhiên nó sẽ sinh bệnh.

Lại nói Thạch Lựu cùng Bồ Đào dựa theo yêu cầu của Lục Thanh Lam cho vẹt đầu phượng đổi một cái lồng lớn gấp mấy lần, còn sai người tìm quả mọng tới cho nó ăn, vẹt kia được ăn quả mọng, quả nhiên hoạt bát lên không ít.

Hai nhà đầu tắc tắc kêu kỳ lạ, Nguyễn An lại càng bội phục sát đất, không nhịn được nói: “Cô nương sao biết vẹt này thích ăn quả mọng?”

Lục Thanh Lam chớp chớp mắt mấy cái, cười nói: “Ta cũng thích ăn hoa quả tươi a.”

Nguyễn An cười lớn! Nghĩ thầm cái này đại khái kêu là mèo mù đụng phải chuột chết đi.

Ngày thứ hai Kỳ thị cùng Lục Thanh Nhân đến xem, đứng lúc nhìn thấy Lục Thanh Lam cầm một quả mọng đang trêu đùa con vẹt đầu phượng kia.

Lục Thanh Lam ngoan ngoãn gọi người, sau đó khoe khoang nói: “Mẫu thân, tỷ tỷ, mau đến xem vẹt của ta!”

Hai ngày nay Lục Thanh Lam mỗi ngày hai lần luyện tập thể thuật, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, Kỳ thị thấy hết sức cao hứng. Liền cười sờ đầu của thứ nữ, nói: “Con chim anh vũ này ngược lại hoạt bát hơn so với hôm qua rất nhiều.”

Trong lòng Lục Thanh Lam đắc ý, thầm nghĩ đôi mắt cả kinh sư, ai có thể so kinh nghiệm nuôi vẹt đầu phượng với ta. Con chim anh vũ này vào trong tay nàng mới không bị coi là người tài không được trọng dụng.

Lục Thanh Nhân còn là lần đầu tiên thấy vẹt này, thấy lông vũ của cái đầu phượng hoàng của nó dựng lên, ngẩng đầu hết sức oai phong, không khỏi thở dài một tiếng: “Bảo Nhi, con chim anh vũ này của người thật là xinh đẹp.”

Lục Thanh Lam nghe lời này vội lập tức vươn tay ra, bảo vệ lồng: “Của ta, là của ta, tỷ tỷ cũng không thể cướp đi!”

Lục Thanh Nhân bị chọc tức đến ngã ngựa, vươn một ngón tay trắng nõn điểm trên trán của muội muội: “Người cái đồ vật nhỏ không có lương tâm! Ta có khi nào đoạt đồ của người chứ?”

Mặt Lục Thanh Lam đỏ lên, đúng là như thế, bất luận kiếp trước hay kiếp này tỷ tỷ đối với nàng đều là vô cùng tốt, phạm là thứ nàng thích, tỷ tỷ chưa từng tranh đoạt cùng nàng lần nào.

Lục Thanh Lam lại nhìn Kỳ thị: “Mẫu thân cũng không cho đoạt vẹt của ta.”

Kỳ thị lắc đầu: “Thôi thôi! Người yên tâm nuôi nó, không ai tới tranh giành với người đâu.”

Lục Thanh Nhân nói: “Nếu vẹt là của Bảo Nhi, liền để Bảo Nhi lấy cho nó cái tên đi.” Rồi hướng Kỳ thị nói: “Mẫu thân ngài nói đúng không?”

Kỳ thị nói: “Như thế cũng tốt.”

Lục Thanh Lam nghiêng đầu nhỏ, làm một bộ vẻ mặt mình tư khở tướng*, Đặt tên Đặt tên a, ta xem, không bằng liền kêu nó là Tiểu Cửu đi.”

() suy nghĩ sâu xa*

“Tiểu Cửu?” Lục Thanh Nhân không có cảm giác gì, Kỳ thị nhớ tới Cửu hoàng tử, chỉ cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Lục Thanh Lam thấy thần sắc mẫu thân dao động, liền nói: “Mẫu thân, cái tên này không hay sao?”

Kỳ thị cười lớn nói: “Cũng không phải không tốt. Bất quá, Bảo Nhi, chúng ta vẫn là đổi lại tên đi được không.”

“Tại sao?” Lục Thanh Lam là ra vẻ thất vọng nói.

” Cái này...”

Lục Thanh Lam nghịch ngợm cười một tiếng: “Nếu mẫu thân không nói được tên này không tốt chỗ nào, vậy sau này nó liền kêu Tiểu Cửu đi.”

Tên của Vẹt cứ như vậy quyết định.

Nguyễn An luôn luôn cung kính khoanh tay đứng thẳng bên cạnh, nghe lần nói chuyện này chỉ cảm thấy cái trán thỉnh thoảng nháy, Tiểu Cửu? Cái này nếu là để Cửu điện hạ biết, còn không biết sẽ có vẻ mặt gì đâu?

Ngày hôm đó thời tiết chuyển tốt, Lục Thanh Lam mang theo Bồ Đào, Thạch Lựu, Nguyễn An đem chim đi dạo trong vườn.

Vườn của Trường Hưng Hầu trải qua mấy đời, truyền đến trên tay Lục Kháng đã rất có quy mô, đình đài lầu các, thủy tạ núi giả, hành lang uốn chín khúc, cái gì cần có đều có. Tuy là vào đông, nhưng bởi vì trồng một chút thanh tùng thúy bách, nên dù mùa đông cũng không thiếu màu xanh.

Chú tở bốn người tản bộ dọc theo đường nhỏ trải đá cuội bên hồ hoa sen, hoa sen trong hồ đã sớm đông lại hết sức rắn chắc, một trận hàn phong gào thét thổi tới, Lục Thanh Lam không khỏi nắm thật chặt áo choàng da sóc trên lưng.

Nguyễn An mang theo một cái lồng tre đặc biệt lớn, so với thân thể nhỏ gầy của hắn, tạo thành bộ dáng có vài phần tức cười. “Tiểu Cửu” nhốt ở bên trong, lồng chia làm ba tầng trên dưới, có mấy cái thanh ngang để đậu, có thể là bởi vì bị giam ở phòng thời gian dài, “Tiểu Cửu” lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, ở trong lồng nhảy nhót, phát ra tiếng hót thanh thúy.

Lúc này từ đối diện đi tới một nhóm người. Cầm đầu là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, mặc bối tử nhũ đỏ bạc, dưới là nhu váy màu vàng nghệ, một khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, da trắng nõn, bộ dạng có mấy phần vẻ thủy mị, chính là minh châu trên lòng bàn tay của tam phòng và Lão thái thái, Tứ cô nương Lục Thanh Nhân. Ở bên cạnh nàng, còn có một vị cô nương mặc áo nhỏ màu đỏ quả hạnh cùng cầm quần màu thiên thanh, mặc không hoa lệ bằng Lục Thanh Nhân, nhưng bộ dáng ngày thường so với nàng yêu kiều xinh đẹp hơn chút ít, là thứ nữ Lục Thanh Dung của tam phòng.

Lục Thanh Lam óp miệng, không muốn gặp mặt các nàng, đang muốn quay đầu bước đi. Chợt nghe Lục Thanh Nhân xa xa hô: “Lục muội muội, các người đợi đã.”

Hai tiểu cô nương rất nhanh đi tới trước mặt, ánh mắt Lục Thanh Nhân nóng bỏng nhìn vẹt đầu phượng trong lồng, nói: “Lục muội muội, đây là cái gì?”

Lục Thanh Nhân là hài tử đầu tiên của tam phòng, lại là con vợ cả Triệu thị, đã sớm bị Trương thị và Triệu thị làm hư rồi. Là kẻ bá đạo cậy mạnh lòng chiếm giữ cực mạnh, phạm người khác có vật gì tốt, cũng chiếm làm của mình, thấy vật hiếm lạ như vẹt đầu phượng, đương nhiên cũng nảy sinh tâm tư muốn chiếm lấy.

Cô nương này là một kẻ có tính tình như một thùng thuốc súng, có ý kiến gì nhất định đều viết cả ở trên mặt, Lục Thanh Lam vừa nhìn nét mặt của nàng đã biết nàng đang suy nghĩ gì. Vì vậy khẽ nhủ mày nói: “Tứ tỷ tỷ, đây là vẹt đầu phượng.”

Lục Thanh Nhân nhìn vẹt trong lồng, càng xem càng cảm thấy uy phong, càng xem càng cảm thấy thích, “Vẹt này thật đẹp, cho ta đi. Đuổi tay ý định đem lồng đoạt lấy, nhưng Nguyễn An vô cùng cơ trí, lóc một cái liền trốn phía sau Bồ Đào.

Lục Thanh Nhân thấy hắn dám né tránh, nhất thời tức giận, phần nộ nói: “Lục muội muội, người đây là ý gì, một gã sai vật thôi, dám ở trước mặt bốn cô nương giương oai sao?” Nàng không biết thân

phận của Nguyễn An, chỉ xem hán là gãi sai vật bình thường.

“Tiểu Cửu ” ở trong lồng nhảy hai cái, bỗng nhiên mở miệng kêu lên thanh thúy: “Người xấu!”

Lục Thanh Lam mừng rỡ, vệt đầu phượng hết sức thông minh, học rất nhanh, mấy ngày nay nàng dạy nó thật lâu, hôm nay vẫn là lần đầu tiên nó mở miệng nói chuyện.

Lục Thanh Nhân sững sốt, nhưng ngay sau đó giận dữ: “Người vậy mà dạy nó mắng ta!” thấy vệt kia đọc từng chữ rõ ràng, lại càng nổi lên tâm tư cướp đoạt.

Lục Thanh Lam thật là dở khóc dở cười: “Lời nói của người thật không có đạo lý, vệt này rõ ràng là của ta, tại sao phải tặng cho người? Nó nói chuyện là tự nó nói, người cũng chưa từng thấy ta dạy nó?”

Lục Thanh Nhân cổ nén lửa giận nói: “Ta thích con chim anh vũ này, cùng lắm thì quay về ta kêu phụ thân mua một con nữa trả lại người là được rồi. Mau bảo tiểu tư kia đem lồng cho ta.” Hết sức bá đạo.

Lục Thanh Lam chế nhạo: “Ta không cho người thì sao?” Người này quả thực rất không nói đạo lý.

Lục Thanh Nhân cười lạnh một tiếng: “Người cần phải hiểu rõ, Lão thái thái thương ta nhất, hễ ta đi Mục Nguyên đường nói một tiếng, Điều Nhi này của người còn không phải là ngoan ngoãn tặng cho ta? Đến lúc đó, đừng mơ tưởng ta cầu khẩn phụ thân mua cho người một con Điều Nhi nữa.” Loại chuyện này, trước đây cũng từng phát sinh rồi.

Lục Thanh Lam ha ha cười một tiếng: “Hôm nay sợ rằng Lão thái thái cũng không giúp được người. Con chim anh vũ này chính là Tổng quý tần nương nương cùng Tam công chúa tặng cho ta, hán cũng không phải là gãi sai vật gì...” Nàng lấy một ngón tay chỉ Nguyễn An: “Mà là tiểu thái giám của Tam công chúa đưa tới nuôi điều. Cho dù ta đem Điều Nhi này đưa người, người có dám muốn không?”

Lục Thanh Nhân thẳng lưng một cái: “Có cái gì mà không dám muốn? Người mau mau đem tới đây.” Ngay cả Nguyễn An cũng đều tròn mắt, không nghĩ tới Trường Hưng Hầu phủ còn có loại chày gỗ này, hoàng gia ban tặng đồ, nói cướp liền cướp, thật là không muốn sống nữa sao?

Lục Thanh Nhân hồ đồ, Lục Thanh Dung cũng không ngốc, nàng vội vàng lôi kéo tay áo của tỷ tỷ: “Tứ tỷ tỷ, Điều Nhi này là đồ trong cung ban tặng, chúng ta không lấy được đâu. Vẫn là mau đi thôi.”

Lục Thanh Nhân giận dữ: “Làm sao lại không được...” Lục Thanh Dung sợ hết hồn, vội vàng một thanh che miệng của nàng, “Tứ tỷ tỷ đừng hồ ngôn loạn ngữ!” Cứng rắn đem nàng lôi đi.

Lục Thanh Lam cười nhạt, nghĩ thầm tam phòng thật ra cũng không phải tất cả đều ngốc. Đưa tay cảm lồng chim qua, hướng về phía “Tiểu Cửu” huýt sáo một tiếng, “Tiểu Cửu ” ở trong lồng nhảy tới nhảy lui, gọi như “Người xấu người xấu” không ngừng.

Lục Thanh Lam cười ha ha.

Lục Thanh Nhân nhiều lần quay đầu lại, trong mắt đều là lửa giận, hôm nay nếu không phải Ngũ muội muội ngăn lại, nàng mới mặc kệ Tổng quý tần Tam công chúa gì gì, đoạt rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Yên hợi

Ngày đó Kỳ thị từ Mục Nguyên đường trở về, không nhìn thấy nữ nhi bảo bối, hỏi nha hoàn mới biết được nàng đi ra sau vườn hoa nhảy dây. Kỳ thị liền đi ra sau hoa viên tìm nàng.

Liền thấy trong vườn hoa, Lục Thanh Lam mặc một bộ áo nhỏ hồng thạch lựu đang nhảy dây.

Trước kia thân thể khuê nữ yếu đuối, vừa đến mùa đông cũng không dám ra khỏi cửa, hôm nay ngược lại tốt lắm, đi theo Cù Ngọc Tuyền trong cung học một bộ thể thuật, lập tức thấy thân thể mỗi ngày một khá hơn, mấy ngày nay khí trời càng lúc càng lạnh, nàng đứng ở bên ngoài gió chơi đùa, cũng không bị nhiễm phong hàn, mặt mày Kỳ thị không khỏi giãn ra, nhìn khuôn mặt khuê nữ nhỏ nhắn hồng hào, đi tới.

Lục Thanh Lam liền từ trên bàn đu dây nhảy xuống, nhào vào trong ngực Kỳ thị, mềm mại gọi một tiếng “Nương”.

Giương mặt tinh xảo của Kỳ thị tràn đầy nụ cười, ấm áp sờ hoa bao kếp của nữ nhi, nói: “Hôm sau là sinh nhật của Kỳ nhi, nương nhận được thiệp mời, Bảo Nhi có muốn theo nương cùng đi không?”

Lục Thanh Lam ngoan ngoãn gật đầu: “Sinh nhật của Kỳ tỷ tỷ, Bảo Nhi đương nhiên là nhất định phải đi.”

Kỳ thị cười cười, đem nữ nhi ôm vào ngực.

Đến ngày dự tiệc, Kỳ thị đem hai tỷ muội Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Lam sửa soạn một phen, ngồi xe ngựa thật sớm đi Quảng Ninh Vương Phủ.

Hôm nay đi chúc thọ Lâm An Quận chúa Tiêu Kỳ, trừ hai tỷ muội Lục Thanh Lam, Kỳ thị còn dẫn theo nhi tử Lục Văn Đình. Đứng nhìn Lục Văn Đình tuổi không lớn, lại không chịu cùng các nữ nhân ngồi xe, tự mình cưỡi ngựa đi một bên bảo vệ.

Quảng Ninh Vương Phủ tọa lạc ở Minh Chiếu phường, chiếm diện tích mấy chục mẫu, là tư phủ ở bên ngoài của một vị Đại thái giám tiền triều, Tiêu Ninh sau khi có được phú đệ này, lại nhiều lần đập đi sửa lại xây dựng thêm, mới có quy mô hiện nay. Mặt trước cửa chính Vương Phủ, hai sư tử bằng đá cực lớn ngồi cạnh cửa, khí phái phi phàm.

Mạnh thị tự mình ra cửa nghênh đón, nàng mặc trường thân bối tử vấn sức màu đỏ thêu mẫu đơn, trên đầu chài dọa mã kếp, mang một cây trâm cài hồ điệp giương cánh bằng vàng khảm hồng bảo thạch, trang phục hết sức lộng lẫy trang trọng, có thể bị quy mao khó chiều Quảng Ninh vương gia nhìn trúng, dung mạo của nàng đương nhiên là nhất đẳng, bị thân y phục này làm tôn lên, càng lộ vẻ diễm sắc vô song.

Nàng cười khoác tay Kỳ thị, hôn dỗi: “Tỷ tỷ sao người giờ mới đến, làm muội muội đợi thật lâu.”

Kỳ thị cười dịu dàng, hết sức tùy ý nói: “Người nha, cũng là nương của hai hài tử rồi, vẫn còn cái tính nóng như vậy.” Lộ vẻ hết sức thân mật.

Mạnh thị le lưỡi, giảm thấp thanh âm: “Có phải vị Lão thái bà kia của nhà các người, lại bắt người đứng bên nàng lập quy củ phải không? Người cũng quá khổ rồi!”

Kỳ thị là một người vô cùng quy củ, cho dù là trước mặt tỷ muội tốt, cũng sẽ không nói xấu mẹ chồng: “Chúng ta làm con dâu, phụng thị mẹ chồng chính là bổn phận, làm sao lại cực khổ.”

Mạnh thị bĩu môi: “Cũng may tỷ tỷ tính tình tốt, nếu dỗi lại là ta, sẽ không cho nàng được như ý đâu.”

Hai người Lục Thanh Nhân cùng Lục Thanh Lam cũng tiến lên chào hỏi, Mạnh thị đưa tay đem Lục Thanh Lam ôm lên xoa đầu, nói: “Mấy ngày không gặp, Bảo Nhi sao lại mập lên không ít, Mạnh đi sắp ôm không nổi rồi.”

Lục Thanh Lam không khỏi có chút ngượng ngùng, vươn hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Mọi người thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, tất cả đều ha ha cười.

Lúc này Mạnh thị mới thả Lục Thanh Lam xuống, nàng liền dùng đôi chân ngắn nhỏ bình bịch chạy đến trước mặt một tiểu cô nương mặc một bộ thêu phượng hoàng màu đỏ áo thêu mẫu đơn, bộ dạng hết sức xinh đẹp, lời kéo tay nàng ngọt ngào gọi một tiếng “Kỳ tỷ tỷ”.

Tiêu Kỳ ngắt một cái trên khuôn mặt nhỏ bé mập mạp của nàng, oán giận nói: “Có bằng hữu mới Tam công chúa, liền quên ta? Lúc nào cũng chạy vào cung, không đến Vương Phủ tìm ta chơi!”

Tiêu Kỳ tính tình rất rộng lượng, Lục Thanh Lam biết nàng không thật sự tức giận, ghé vào tai nàng nói: “Kỳ tỷ tỷ nói gì vậy, Tam công chúa mặc dù rất tốt, nhưng ta vẫn thích Kỳ tỷ tỷ hơn mà!” Thật ra Lục Thanh Lam cũng không nói bừa, kiếp trước Tiêu Kỳ đích xác là khuê nữ tốt nhất của nàng.

Trên mặt Tiêu Kỳ đầy vẻ tươi cười, dùng ngón tay điểm cái trán của nàng: “Nhìn cái miệng nhỏ nhắn này của ngươi xem, được bôi mặt sao?”

Lúc này Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình cũng tiến lên chúc mừng sinh nhật Tiêu Kỳ.

Lục Văn Đình gọi một tiếng “Kỳ muội muội”, Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn mặc một thân áo choàng vũ quá thiên thanh, tuổi mặc dù không lớn, nhưng được Lão Hầu gia tự mình dạy bảo, bộ dạng thất lạng thẳng tắp, một đôi mắt giống như bảo thạch màu đen, phát sáng lấp lánh. Tiêu Kỳ cả ngày tiến cung, thấy cũng đều là những nhóm hoàng huynh phong độ hiển ngang, tuấn mỹ tuyệt luân của mình, thấy Lục Văn Đình bộ dạng môi hồng răng trắng, hết sức tuấn mỹ, so với mấy vị ca ca của hắn chẳng những không thua mà còn có phần nhỉnh hơn, không khỏi nhìn nhiều hai cái.

Đội mọi người tặng lễ xong, Lục Thanh Lam lôi kéo Tiêu Kỳ đến một bên nhẹ nhàng nói: “Ca ca của ta bộ dạng đẹp mắt không?” Tuổi bọn họ cũng còn nhỏ, vẫn chưa tới tuổi tị hiềm. Kỳ thị cùng Mạnh thị thân như tỷ muội, ngày thường cũng thường gặp mặt.

Tiêu Kỳ hết sức chân thành gật đầu, lại kỳ quái hỏi nàng: “Ngươi hỏi cái này làm cái gì?”

Lục Thanh Lam cười hi hi, liên tục khoát tay: “Không có gì không có gì!”

Kiếp trước Lục Văn Đình và Tiêu Kỳ là một đôi hoan hỉ oan gia, mến nhau nhiều năm, vốn có thể trở thành một đôi thần tiên quyền lữ, đáng tiếc Hoàng trưởng tử thất thế, Lục gia tràn ngập nguy cơ, Lục Văn Đình vì đề cử có địa vị gia tộc, tỏ vẻ thần phục Tứ hoàng tử, bắt buộc phải chịu đựng cười vị đường muội Hàm Sơn huyện chủ Quách Hựu Hàm, vị tẩu tử kia ý có vị đường tỷ hoàng hậu làm chỗ dựa, ngang ngược kiêu ngạo, đem Trường Hưng Hầu phủ huyền não gà chó không yên, cuối cùng quan hệ với Lục Văn Đình gần như đoạn tuyệt, vì vậy cho đến khi Lục Văn Đình bị bí mật xử tử, dưới gối vẫn chưa có nhữ tử thừa kế hương khói.

Kiếp này nếu có thể, Lục Thanh Lam chắc chắn đem hết toàn lực tác hợp hai người, không để bị kịch tái diễn lần nữa.

Hiện tại hai người tuổi cũng còn nhỏ, Tiêu Kỳ đối với Lục Văn Đình cũng chỉ là có hảo cảm朦胧 lung, mà Lục Văn Đình đối với phương diện này lại càng còn chưa hiểu biết, một cái tiểu cô nương xinh đẹp như Tiêu Kỳ đứng ở đó, hắn cũng không liếc mắt nhìn thêm cái nào. Lục Thanh Lam cũng không nóng nảy, liền dời đi đề tài.

Tiêu Kỳ nói: “Tam công chúa sớm đã tới rồi, vừa rồi còn đi xung quanh tìm ngươi, chúng ta mau vào đi.”

Lục Thanh Lam gật đầu, hai tiểu cô nương nắm tay, như một làn khói chạy về phía trong viện. Mới vừa vào nhà, đã thấy Tam công chúa mặc một thân bối tử văn sức màu hồng đỏ thêu mẫu đơn, đang đi tới hướng này, nhìn thấy Tiêu Kỳ lôi kéo Lục Thanh Lam, ánh mắt lập tức sáng lên, cao giọng kêu: “Bảo Nhi! Ta ở chỗ này.”

Lục Thanh Lam thấy Tam công chúa cũng hết sức cao hứng, bình bịch chạy tới, ngọt ngào kêu một tiếng: “Công chúa tỷ tỷ!” xưng hô này không đúng quy định, nhưng Tam công chúa cũng không quan tâm những cái này, tiến lên kéo cánh tay của Lục Thanh Lam, nói: “Bảo Nhi, nhớ ngươi muốn chết!”

Thấy đường tỷ kéo một cái tay khác của Lục Thanh Lam, cũng có chút mất hứng, tính chiếm hữu của nàng rất mạnh, cảm thấy Lục Thanh Lam là bạn tốt của nàng, người khác không nên cướp của nàng, liền dùng sức kéo Lục Thanh Lam về phía mình.

Tiêu Kỳ lớn hơn Tam công chúa một tuổi, nàng thường xuyên tiến cung, hiểu rõ tính tình của Tam công chúa, liền buông lỏng tay ra, nói với Tam công chúa và Lục Thanh Lam: “Khách ở đằng trước tới rồi, ta đi nhìn một cái, các ngươi ở nơi này chơi đi.” Trước khi đi hướng về phía Lục Thanh Lam nháy mắt, Lục Thanh Lam hiểu ý, khẽ gật đầu.

Tam công chúa như vậy, thì phải thuận lòng mà vuốt.

Tiêu Kỳ đi rồi, Tam công chúa lập tức vui vẻ trở lại, lôi kéo tay của Lục Thanh Lam tính trẻ con nói: “Bảo Nhi ngươi gần đây bận việc gì vậy, cũng không vào cung xem ta, ta cũng không có người trò chuyện buồn muốn chết. Bởi vì sắp bước sang năm mới rồi, mẫu phi cũng không cho ta tuyên ngươi tiến cung nữa.”

Hai tiểu cô nương nói chuyện một hồi, Tam công chúa bỗng nhiên hưng phấn nói: “Cửu ca hôm nay cũng tới, đang ở trong lương đình trong vườn hoa, ta dẫn ngươi đi gặp huynh ấy nha?” Tam công chúa là một người cố chấp dù Cửu hoàng tử phạt nàng thế nào, nhưng Tam công chúa chính là nhận định rằng ca ca này là người tốt!

Lục Thanh Lam cũng không muốn thấy vị diêm vương sống này, lắc đầu liên tục: “Chúng ta ở chỗ này chơi thôi.”

Tam công chúa nghi hoặc nói: “Ngươi sợ Cửu ca của ta có phải không?”

Lục Thanh Lam gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mặt hơi sợ: “Đúng vậy a, Cửu điện hạ quá dữ tợn.”

Tam công chúa đang định nói gì, đột nhiên sắc mặt ngưng lại. Lục Thanh Lam theo ánh mắt của nàng nhìn lại, liền thấy một tiểu thiếu niên đứng phía sau mặc áo choàng cổ tròn màu huyền thanh, mặt như Quan Ngọc, mắt như điểm màu son đen, tính xảo giống như người từ trong tranh đi ra.

Lục Thanh Lam rụt cổ, đây không phải là Tiêu Thiếu Giác thì là ai?

Tiêu Thiếu Giác đưa tay lên, nắm xiêm y của nàng đem nàng nhấc lên. Hắn mặc dù chỉ lớn hơn Lục Thanh Lam ba tuổi, nhưng lại cao hơn Lục Thanh Lam hai cái đầu, vì vậy dễ dàng đem Lục Thanh Lam nhấc lên, cho đến khi hai người có thể nhìn thẳng lẫn nhau, Lục Thanh Lam thấy trong con ngươi âm u của hắn không có chút biểu tình gì, trong lòng không khỏi có chút lạnh run.

Tiêu Thiếu Giác thấy bộ dạng sợ hãi của nàng, một cái tay khác mới bao bọc nàng, thanh âm trầm giọng nói: “Nếu như sợ ta như vậy, vì sao còn dám gọi con súc sinh lấm lông kia là “Tiêu Cửu?””

Trong lòng Lục Thanh Lam lộp bộp một chút, lúc trước đặt tên cho vệt là “Tiêu Cửu”, chẳng qua là bị Tiêu Thiếu Giác tàn nhẫn dạy dỗ, nghĩ trả thù một chút mà thôi, không nghĩ tới người này hẹp hòi như vậy, còn biết tin tức nhanh thế.

Lục Thanh Lam bị hắn siết vào trong ngực, không dám lộn xộn, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Tiêu Cửu không phải là súc sinh nhiều lông, nó là phượng đầu vệt trần quý.”

Tiêu Thiếu Giác “Ừ” một tiếng, thanh âm không khỏi cao tám độ, “Trở về sẽ đem tên của súc sinh kia đổi lại.” Lại nói, nếu là người bên ngoài đặt tên cho một con chim anh vũ là “Tiêu Cửu”, Tiêu Thiếu Giác tất nhiên là nổi giận, nhưng Lục Thanh Lam làm như vậy, hắn lại không thấy tức giận.

Ngược lại thấy nàng mấy ngày này kiên trì luyện thể thuật, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, thịt trên người cuộn cuộn, tựa như lại mập một chút, thoát nhìn khỏe mạnh hơn lúc trước không ít, lần này cũng không bị nhiễm phong hàn, cũng không liên lụy hắn sinh bệnh, đối với biểu hiện của nàng vẫn thật hài lòng.

Lục Thanh Lam yếu ớt hỏi: “Đổi thành tên gì?”

Khóe môi Tiêu Thiểu Giác cong lên, “Liên kêu Tiêu Bảo đi!” Nhũ danh của nàng là Bảo Nhi, Tam công chúa mỗi ngày kêu, Tiêu Thiểu Giác tự nhiên biết rõ.

Mắt to của Lục Thanh Lam ẩm ướt, nhấp nháy chớp chớp, nói: “Được.”

Tiểu Bảo thì Tiêu Bảo!

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, huống chi thực sự trở về Trường Hưng Hầu phủ, hán còn có thể quản được nàng hay sao?

Tiêu Thiểu Giác lúc này mới hài lòng

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Xáo trộn

Lục Thanh Lam ở trong lòng ngực của hán vận vẹo uốn éo, hán biết nàng bị ôm như vậy có chút không thoải mái, mới đem nàng đặt xuống mặt đất. Thật ra chủ yếu là trong lòng nàng có chút không tiếp thu được mà thôi.

Trên người tiểu cô nương mềm mại, còn có một mùi sữa thơm nhàn nhạt, Tiêu Thiểu Giác thật có chút không nỡ thả nàng xuống.

Hai chân tiểu cô nương vừa chạm đất, liền huych một cái chạy tới núp vào phía sau Tam công chúa. Tiêu Thiểu Giác thấy vậy đôi mắt không khỏi tối sầm lại.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng cười: “Cứu điện hạ làm sao lại chạy đến nơi đây, làm chúng ta tìm mãi!”

Liên thấy trước mặt song song đi tới ba vị thiếu niên, đều là những nhân vật như lâm lang châu ngọc, đứng chung một chỗ thật có thể nói là ánh quang rực rỡ, trong nháy mắt ngay cả mặt trời âm áp ngày đông cũng mất đi màu sắc.

Tiểu thiếu niên nhanh nhẹn dẫn đường đằng trước mặc trường bào đoàn hoa màu thạch thanh, là bảo huynh của Tiêu Kỳ, chủ nhân tương lai của Quảng Ninh Vương Phủ, Quảng Ninh Vương thế tử Tiêu Thiểu Hủ.

Tiêu Thiểu Hủ là huynh trưởng ruột của Tiêu Kỳ. Năm đó Quảng Ninh Vương Phi Mạnh thị sinh hạ long phượng thai, từng chấn động cả hoàng thất, long phượng thai được coi là điềm lành, ngay cả Gia Hòa đế cũng tự mình triệu kiến, ban tên cho hai hài tử.

Hoàng gia quý cù thâm nghiêm, vì biểu hiện tôn ti, trong đồng lứa với Tiêu Thiểu Hủ, chỉ có các nhi tử thân sinh của Gia Hòa đế, tên có chữ thứ ba là từ “Thiếu”. Còn tất cả con cháu tôn thất còn lại, tất cả đều không được dùng ba chữ, cũng như Tiêu Kỳ, lấy tên hai chữ.

Chỉ Tiêu Thiểu Hủ là một ngoại lệ. Đây là ân sủng và vinh quang to lớn, có thể thấy được sự yêu mến của Gia Hòa đế đối với Quảng Ninh Vương, cũng là gói gắm hy vọng đối với Tiêu Thiểu Hủ.

Đội đến khi Tiêu Thiểu Hủ lớn hơn, thông minh anh dũng, giống hệt phụ thân, lại không âm hiểm xảo trá giống phụ thân hán, Gia Hòa đế quá mức ưa thích chất tử này, còn cho hán vào thượng thư phòng, cùng đi học với các hoàng tử.

Hai người thiếu niên khác, Lục Thanh Lam cũng nhận ra. Một người mặc áo tay ngắn màu xanh ngọc, tuổi xấp xỉ Tiêu Thiểu Giác, vẻ mặt bướng bỉnh*, là hoàng tử Tiêu Thiểu Vĩ, ở trong chúng hoàng tử là người quan hệ tốt nhất cùng Tiêu Thiểu Giác.

(*) 桀骜不驯 *kiệt ngao bất tuân*: Cương quyết bướng bỉnh

Một thiếu niên lang khác mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt ôn nhuận như ngọc, trông bộ dạng ngược lại so với hai vị hoàng tử cứu, thấp hơn một hai tuổi, thân phận cũng không phải bình thường, chính là trưởng tử của Yến Vương Tướng Tín Hồng.

Lại nói, từ trăm năm trước Tề, Lương, Chu ba nước phân chia, ba nước kế thừa lãnh thổ to lớn cùng phần đông con dân, quốc lực cũng đều tương đối hùng mạnh. Nhất là hai nước Tề quốc và Chu quốc, Tề quốc có được mười hai châu, là nước có diện tích quốc thổ lớn nhất, mà Chu quốc mặc dù diện tích nhỏ hơn Tề quốc, nhưng thổ địa phì nhiêu, là nước có nhân khẩu nhiều nhất cũng là nước giàu có nhất.

Ba nước Tề, Chu, Lương đều muốn thống nhất thiên hạ, tái hiện lại huy hoàng của đại thiên hạ ngày trước. Nhưng trong lúc thực lực tương đương lẫn nhau, giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, ai cũng không muốn khơi mào chiến tranh, để cho kẻ thứ ba trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Ba nước cứ như vậy tạo thành một quan hệ thăng bằng vi diệu.

Kẹp ở giữa hai nước Tề, Chu có một tiểu quốc kéo dài hơi tàn, chính là Yến quốc. Diện tích Yến quốc so ra còn kém hơn cả Vân Châu của Tề quốc, nhân khẩu cũng không bằng một phần mười của Chu quốc, vốn là tùy tiện một trong hai nước Tề, Chu cũng có thể dễ dàng diệt Yến quốc, đem lãnh thổ Yến quốc nhét vào trong bàn đồ của mình.

Yến quốc tuy nhỏ, nhưng có nhiều quặng sắt, tài nguyên khoáng sản lớn nhỏ tất cả đều phân tán rải rác trong quốc nội, bất luận là Tề quốc hay là Chu quốc, một khi chiếm lĩnh Yến quốc, lập tức sẽ tăng mạnh quân lực, là sự uy hiếp to lớn với quốc gia đối phương. Vì vậy hai nước cũng không hi vọng đối phương thống nhất Yến quốc, một khi xảy ra, bên kia nhất định xuất binh trợ giúp Yến quốc chống cự, cho nên hơn trăm năm trôi qua, tiểu quốc nhỏ bé như vậy, ở giữa hai đại quốc sinh tồn khó khăn.

Nhưng Yến quốc cũng không sống quá dễ chịu, Yến vương không dám xưng đế, chỉ dám xưng vương, được gọi là Yến vương. Hai đại quốc Tề Chu, ai Yến quốc cũng không dám đắc tội, xưng thần nạp cống cả hai bên, không chỉ như thế, mỗi đời Yến vương còn phải phái nhi tử của mình đến hai nước làm con tin, Tướng Tín Hồng chính là con tin Yến vương đời này phái đến Tề quốc.

Bị phái đến nước khác làm con tin, dĩ nhiên không phải là nhi tử Yến vương ưa thích lắm. Tướng Tín Hồng tuy là Trưởng Tử của Yến Vương, mẹ đẻ lại là cung tỳ địa vị hèn mọn, cho nên mới bị phái đến Tề quốc đảm đương con tin.

Lục Thanh Lam thấy Tướng Tín Hồng không khỏi nhìn nhiều hai mắt, cũng không phải cảm thấy hán bộ dạng đẹp mắt, mặc dù sau này hán đích thật là mỹ nam tử đứng hàng thượng đẳng kinh sư, mà là bởi vì kiếp trước hán chính là trượng phu của Tiêu Kỳ.

Kiếp trước Lục Văn Đình cưới Quách Hựu Hàm, Tiêu Kỳ không còn hy vọng, cộng thêm vị đại vương tử Yến quốc này đối với Tiêu Kỳ quan tâm chu toàn, vô cùng tốt, Tiêu Kỳ dứt khoát đáp ứng hôn sự của hán.

Về sau Yến vương chết bất đắc kỳ tử, Gia Hòa đế phái đại quân trợ giúp Tướng Tín Hồng, còn Chu quốc ủng hộ Tam hoàng tử Tướng Tín Du tranh đoạt vương vị Yến quốc, đại quân Tề quốc bại trong tay một đại danh tướng Chu quốc Nhạc Viêm, Tướng Tín Hồng tự sát, Tiêu Kỳ ý nghĩ rồi, không chịu gả người khác nữa, kết cục có chút thảm.

Lúc ấy Hoàng trưởng tử đã chết, cuộc chiến Yến quốc là do Nhị hoàng tử một tay mưu kế, Nhị hoàng tử hao binh tổn tướng ở Yến quốc, khiến cho Yến quốc hoàn toàn đảo hướng về phía Đại Chu, Đại Tề tổn thất thảm trọng. Nhị hoàng tử cũng vì vậy mà uy tín đại diệt. Tiêu Thiểu Giác chính là nhân cơ hội này, lập tức dùng âm mưu, đem Nhị hoàng tử từ trên bảo tọa thái tử kéo xuống.

Dĩ nhiên đây đều là chuyện hơn mười năm về sau rồi.

Lúc này Tướng Tín Hồng nhìn thấy một nữ oa nhỏ nhỏ, Lục Thanh Lam, từ phía sau Tam công chúa nhỏ đầu ra, mắt to nhấp nháy nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tròn ục ục, có bao nhiêu đáng yêu, nhất thời cảm thấy cực kỳ yêu thích, liền cười với Lục Thanh Lam vẫy tay, kêu một tiếng: “Tiểu muội muội.”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút, ngờ ngác bước chân ngăn chạy tới, ngọt ngào mềm mại gọi một tiếng: “Đại ca ca.” kiếp trước Tướng Tín Hồng tuy là tình địch của ca ca, nhưng Lục Thanh Lam cũng không ghét hấn, bởi vì hấn là người khiêm tốn thành thật. Tài hoa hơn người, thái độ làm người bình thân hoà nhã hòa, là tài tử vô cùng trữ danh.

Hắn thân là con tin tại Đại Tề cuộc sống khó khăn, lại chỉ trong một thời gian ngắn có thể mở ra cục diện, cùng người có quyền cao chức trọng Cửu hoàng tử, thập hoàng tử, Quảng Ninh Vương thế tử trở thành hảo hữu như vậy, có thể thấy được mị lực của hấn không phải chuyện đùa.

Năm đó hấn chết ở Yên quốc, Lục Thanh Lam còn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Tiêu Thiệu Hù cũng nhìn thấy Lục Thanh Lam. Hấn và Tiêu Kỳ chính là long phượng thai song sinh, đương nhiên thường xuyên gặp Lục Thanh Lam, cũng hết sức thích bằng hữu tốt nhất của muội muội, vui vẻ gọi một tiếng: “Bảo Nhi, người đến đây lúc nào?” Đưa tay liền nheo mắt nhỏ mập mạp của Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam cũng ngọt ngào gọi một tiếng: “Chào Hù ca ca!”

Thập hoàng tử nhìn Tiêu Thiệu Hù một cái, nói: “Đường huynh, tiểu nữ oa nhà ai vậy?” Hấn cũng không phải thích tiểu hài tử lắm.

Tiêu Thiệu Hù giới thiệu nói: “Đây là Lục cô nương của Trường Hưng Hầu phủ.” Rồi hướng Lục Thanh Lam nói: “Vị này là thập hoàng tử, người gọi hấn thập ca ca là được rồi.”

Lục Thanh Lam hết sức nghe lời, biết điều gọi một tiếng “Thập ca ca”.

Tiêu Thiệu Giác thấy tiểu cô nương mới gặp người đã kêu “Ca ca”, duy chỉ có gọi hấn là “Cửu điện hạ”, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Tướng Tín Hồng hết sức yêu mến tiểu oa nhi mập ục ục này, liền cầm một khối hạnh nhân tó cho nàng. Lục Thanh Lam đang muốn đưa tay nhận lấy, Tiêu Thiệu Giác mặt sắc âm trầm, đã không thể nhìn được nữa, đoạt hạnh nhân tó đến tay.

“Ồi chào!” Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều sững sờ.

Tiêu Thiệu Giác cũng giật mình vì phản ứng vô cùng kịch liệt của bản thân. May mà trên mặt hấn vẫn luôn là bộ mặt than, người khác cũng không nhìn ra hấn đang tức giận. Liền thân nhiên nói: “Ta đói bụng.”

Thập hoàng tử là một thật thà, nói: “Cửu ca không phải là không thích ăn đồ ngọt sao?”

Tiêu Thiệu Giác tàn bạo trừng mắt nhìn đệ một cái, thập hoàng tử sờ đầu không hiểu.

Tiêu Thiệu Giác quả thật không thích ăn ngọt, nhưng ở trước mắt bao người cướp đồ ăn của tiểu cô nương người ta, lại không thể không ăn, chỉ đành phải bất chấp đem hạnh nhân tó bỏ vào miệng, nhai nuốt. Hấn từ nhỏ cực kỳ kén ăn, ăn điểm tâm rất ít, hơn nữa còn chán ghét đồ ngọt,

Chỉ ăn hai cái đã cảm thấy da thịt trên mặt cũng đều co quắp rồi.

Hết lần này tới lần khác có một cật hóa còn tưởng rằng hấn ăn được ngon miệng. Tam công chúa một bên nuốt một ngụm nước bọt, vừa nói: “Ăn ngon không, Cửu ca?”

Tiêu Thiệu Giác cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một câu “Ăn ngon”. Nói xong hung tợn trừng mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái, nếu không phải bởi vì nàng, hấn sao lại lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế.

Lục Thanh Lam rút cổ, trong lòng tự nhủ người cướp thức ăn của ta, ta còn không giận người, tại sao người ngược lại phát giận lên ta chứ, người này thật là cố tình gây sự mà.

Cật hóa Tam công chúa thấy ăn đồ liền bất động bước chân, đặng đặng chạy đến trước mặt Tướng Tín Hồng, giang hai tay nói: “Tướng ca ca, ta cũng muốn.” Tướng Tín Hồng thường xuyên tiến cung, hai người coi như là quen biết.

Tướng Tín Hồng đưa tay sờ hoa bao đầu của Tam công chúa, cười tủm tỉm lấy ra một khối hạnh nhân tó cho Tam công chúa. Tam công chúa cao hứng mặt mày cong cong, gọi một tiếng giòn tan: “Cảm ơn Tướng ca ca.”

Nàng mặc dù tham ăn, nhưng cũng không phải là kẻ ăn mảnh, đem điểm tâm tách ra một nửa chia sẻ cho Lục Thanh Lam. Nhìn hai tiểu cô nương ở đây ăn đến mức má phồng lên, giống như là sóc con, mấy người thiếu niên cũng nở nụ cười.

“Thì ra là các người đều ở đây nha!” Tiêu Kỳ không biết từ nơi nào đi ra. Đi theo phía sau là Lục Thanh Nhân, Lục Văn Đình, cùng với hai nữ hài không tới mười tuổi, một người mặc bối tử đỏ tươi, một người mặc bối tử màu tím nhạt, nhan sắc có mấy phần thanh tú động lòng người.

Ánh mắt Lục Thanh Lam sáng lên lập tức chạy đến trước mặt nữ hài mặc bối tử màu tím nhạt kia, gọi một tiếng “Nhu biểu tỷ”, cô bé kia sờ sờ đầu nhỏ của nàng, cười gọi một tiếng “Bảo Nhi”. Nữ hài tên là Tân Tinh Nhu, mẫu thân của nàng chính là bảo muội của Lục Thần, Lục Thanh Lam tổng cộng có ba cô mẫu, bởi vì đại cô mẫu Lục Cần cùng Lục Thần là cùng mẹ sinh ra, cho nên hai nhà lui tới rất mật thiết.

Lục Cần là đích trưởng nữ của Trường Hưng Hầu phủ, thân phận tôn quý, Lão Hầu gia gả nàng cho thế tử Ninh Hải Hầu làm vợ, sinh được một trai một gái, Tân Tinh Nhu là tỷ tỷ, phía dưới còn có một đệ đệ Tân Khắc Hưng, năm nay sáu tuổi, do nhiệm phong hàn, cho nên hôm nay cũng không có đến Quảng Ninh Vương Phủ.

Lục Thanh Lam thấy biểu tỷ hết sức cao hứng. Một nữ hài khác mặc bối tử màu đỏ tươi ánh mắt không nhìn được lưu luyến trên người của Tiêu Thiệu Giác.

Tiêu Kỳ nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, vị này là Tiền Lâm biểu tỷ, mau tới bài kiến.”

Lục Thanh Lam dĩ nhiên nhận ra Tiền Lâm, biết nàng là đích nữ của Thành An Hầu phủ, chất nữ ruột thịt của Tiền Hoàng hậu. Tiền Hoàng hậu tuy là kế hậu, lại được hoàng thượng yêu thích, ở hậu cung thịnh sùng mười mấy năm không suy, sinh ra hai vị hoàng tử hoàng thứ tử Tiêu Thiệu Cảnh cùng bát hoàng tử Tiêu Thiệu Mân, nhà mẹ đẻ của Tiền Hoàng hậu lại càng theo đó mà lên như điều gặp gió. Hai vị huynh trưởng Tiền Thông, Tiền Khoan một người phong làm An Bình hầu, một người phong làm Thành An Hầu, một nhà hai Hầu, vô cùng lừng lẫy.

Vị Tiền Lâm này chính là nữ nhi của Tiền Khoan, năm nay cũng đã mười tuổi rồi, so với Tiêu Thiệu Giác còn lớn hơn. Bởi vì từ nhỏ bộ dạng xinh đẹp, được cả nhà vô cùng cưng chiều hơn nữa còn được Tiền Hoàng hậu yêu thích. Tiền Lâm không giống tỷ muội khác ý vào gia thế hoành hành ngang ngược, đối nhân xử thế hợp lòng người, còn nhỏ tuổi đã biết nhìn ánh mắt người khác. Tiền Hoàng hậu sinh hai nhi tử, nhưng không có nữ nhi, vì vậy xem Tiền Lâm như nữ nhi của mình, từng đáp ứng Tiền Lâm dục nàng lớn, lại để cho nàng chọn lựa phu quân lòng mình ngưỡng mộ, Tiền Hoàng hậu sẽ chỉ hôn cho nàng.

Khi đó có nương thế gia vọng tộc thường trưởng thành sớm, Tiền Lâm mặc dù không lớn lắm, mưa dầm thấm đất cũng biết mưu kế vì bản thân. Nàng cũng là một người tâm lớn, nếu không phải số tuổi kém nhị hoàng huynh quá nhiều, nàng cũng muốn gả cho nhị hoàng huynh tương lai làm hoàng hậu rồi. Hoàng hậu làm không được, thế nào cũng phải làm Vương Phi, vì vậy rất chú ý mấy vị hoàng tử trong cung, nàng tiến cung rất nhiều lần, đã sớm nghe qua Cửu hoàng tử trong các vị hoàng tử là tuần mỹ nhất, cũng là người xuất chúng nhất, nhưng Tiêu Thiệu Giác luôn luôn ít giao du với bên ngoài, nàng từng gặp vài lần, mỗi lần cũng đều là nhìn lướt qua xa xa, lần này đánh giá ở khoảng cách gần, tuổi mặc dù không lớn, quả nhiên là dung mạo xuất chúng, khí độ cao hoa.

Nếu tương lai sau này, nhất định là mỹ nam tử đứng đầu kinh sư.

Nàng đang suy nghĩ bấn khoăn, Lục Thanh Lam đã tiến lên giòn gĩa gọi, trong lòng nàng có chút không vui, nhưng tâm cơ nàng rất sâu, cũng không biểu hiện ra, mà giả bộ cao hứng tán dương: “Tiểu muội muội lớn lên thật đáng yêu.”

Tiêu Thiểu Giác khả năng đoán ý qua lời nói và sắc mặt rất giỏi, cũng cảm thấy ánh mắt của Tiền Lâm có chút tâm cơ, trong lòng không vui, mở miệng nói: “Đi thôi, qua bên kia ngồi một chút.”

Chỗ ngón tay Tiêu Thiểu Giác chỉ là vườn của Quảng Ninh Vương Phủ. Tường Tín Hồng vỗ tay cười nói: “Danh tiếng Nhã Viên của Quảng Ninh Vương Phủ kẻ hèn này đã sớm nghe qua, đang muốn nhân dịp này thưởng thức một chút.”

Bọn nam tử liền đứng dậy đi Nhã Viên.

Tiền Lâm nhìn thấy bọn họ đi xa, tuần nhan kia của Tiêu Thiểu Giác ở trong đầu không tan đi được, liền dịu dàng nói: “Danh tiếng Nhã Viên, chúng ta cũng ngưỡng mộ đã lâu, biểu muội mang mọi người đi xem thì thế nào?”

Lông mày Tiêu Kỳ khẽ chau, cảm thấy Tiền Lâm làm người khác có chút khó chịu, Tiền Lâm sắp mười tuổi, sớm nên tị hiềm cùng những nam tử khác, ở đây vô tình gặp được đến chào hỏi không sao, nhưng các nam nhân rõ ràng đã rời đi, nàng còn muốn đuổi theo, cái này không hợp lễ giáo rồi.

Trong lúc nhất thời nàng có chút do dự, Lục Thanh Lam dĩ nhiên ước gì cách Cửu hoàng tử bắt âm bắt dương này càng xa càng tốt, không ngờ Tam công chúa lôi kéo tay béo của nàng nói: “Bảo Nhi, chúng ta ta đi tìm Tường ca ca, lại có hạnh nhân tồ ăn.” Vừa rồi hạnh nhân tồ kia bị nàng cùng Lục Thanh Lam chia ra, đã ăn hết rồi. Nàng không nói gì lôi kéo Lục Thanh Lam đuổi theo bóng lưng của mấy người nam tử, Tiền Lâm vừa vận lấy cớ, không để ý tới Tiêu Kỳ trực tiếp mang theo nha hoàn đi theo.

Tiêu Kỳ thấy việc đã đến nước này, nàng là chủ nhân, đành phải đuổi nhanh theo, Lục Thanh Nhân cùng Tân Tinh Nhu cũng không hiểu chuyện giống như Tiền Lâm như vậy, đứng lại không đi. Tân Tinh Nhu còn nói thẳng: “Tiểu quận chúa, biểu tỷ muội chúng ta còn phải đi về chỗ mẫu thân, sẽ không đi thăm thú Nhã Viên được rồi.”

Tiêu Kỳ đáp lại một tiếng, để nha hoàn đưa hai vị tỷ tỷ trở về, bản thân thì đuổi theo Tiền Lâm. Nàng sợ Tiền Lâm bên này gây ra chuyện xấu gì, Hoàng hậu nương nương lại trách tội Quảng Ninh Vương Phủ.

Tân Tinh Nhu lôi kéo tay của Lục Thanh Nhân nói: “Biểu tỷ chúng ta trở về đi.” Bước chân của nàng nhẹ nhàng trở về, vừa nói: “Nhã Viên cho dù đẹp, có nhiều nam nhân ở đó chúng ta cũng không thể đi, chúng ta cũng không thể bắt chước kẻ tầm mắt hạn hẹp, nhìn thấy nam nhân đẹp mắt liền không đi nổi, khiến cho người ta cười chê.”

Về mặt xem thường.

Người tầm mắt hạn hẹp kia không phải là Tiền Lâm sao?

Lục Thanh Nhân không khỏi mỉm cười, Tân Tinh Nhu dĩ truyền tính tình mạnh mẽ của đại cô mẫu, luôn luôn ghét nhất những thứ này.

Lại nói bọn nam tử chớp mắt đã tới Nhã Viên, tuy là vào đông, nhưng bên trong Nhã Viên bố trí đẹp đẽ, mười bước một núi, năm bước một cảnh, Sơn Thủy tương liên, vòng vòng đan xen, Tường Tín Hồng thường thấy không đại khí của lâm viên hoàng gia, vườn tính xảo bạc này thấy vậy hẳn không khỏi tán thưởng không dứt.

Mọi người đi dạo một lát, thấy cách đó không xa có một đình nhỏ, bốn bề nước bao quanh, mọi người liền đi vào đình. Chỉ thấy ngay giữa đình có một cái bàn đá, trên bàn đá có một bàn cờ, trên bàn cờ bày hai hộp quân cờ đen trắng, cũng không biết dùng vật liệu gì chế thành, trong suốt trong bóng, làm cho người ta nhìn liền yêu thích không buông tay.

Tường Tín Hồng thường ngày thích nhất nhất đánh cờ, cười với Tiêu Thiểu Hù thân là vị chủ nhân nói: “Lắp đặt một bàn cờ ở đây, vào đông thường tuyết, mùa hè ngắm sen, có thể đánh một ván cờ, đúng là nhả sự nhân sinh.” Dứt lời liền ngồi xuống một bên bàn đá.” Vì huyênh nhất thời ngựa tay, Thiểu Hù lão đệ chúng ta đánh một ván thế nào?”

Tiêu Thiểu Hù lắc đầu liên tục: “Kỳ lực của Vương tử điện hạ kinh người, ta cũng không phải là đối thủ, trong vườn này, cũng chỉ có kỳ nghệ của Cửu ca có thể làm đối thủ của vương tử điện hạ thôi.”

Tường Tín Hồng là người yêu cờ, hơn nữa càng muốn mượn việc đánh cờ cùng Cửu hoàng tử để lôi kéo quan hệ. Dù sao Tiêu Thiểu Giác vẫn luôn lạnh lùng, làm cho người ta cảm thấy khó có thể thân cận. Vì vậy lại cười nói: “Không biết Cửu điện hạ có thể hân hạnh đánh một ván cờ cùng ta hay không?”

Tiêu Thiểu Giác vốn không muốn đáp ứng, nhưng nghĩ đến vừa rồi Lục Thanh Lam thân thiết nhiệt tình gọi hẳn “Tường ca ca” trong lòng tức giận, thấy hẳn ôn tồn lễ độ càng tức không có chỗ đánh tới liền muốn thừa dịp đánh có giết uy phong của hẳn, vì vậy gật đầu, “Cũng được. Chẳng qua chỉ đánh cờ không thì chẳng có ý nghĩa gì, chúng ta phải đánh cuộc một chút.” Nói xong lấy xuống một khối ngọc bội đeo bên hông, đặt ở trên bàn, lại chỉ bên hông của Tường Tín Hồng.

Tường Tín Hồng cũng mang một khối ngọc bội Hoàng Long, sắc mặt hẳn hơi đỏ, có chút không nở lấy xuống ngọc bội. Cũng không phải không phải bởi vì ngọc trấn quý, mà bởi vì ngọc bội này chính là niệm tướng duy nhất thân mẫu hẳn cho hẳn, trước lúc hẳn tới Tề quốc, nhưng đánh cờ là do hẳn nói ra trước, hẳn lại không tiện đổi ý.

Hắn trân trọng coi xuống ngọc bội Hoàng Long, đặt ở trên bàn đá. Khóe môi Tiêu Thiểu Giác hơi cong, hẳn đã sớm biết khối ngọc bội này không tầm thường đối với Tường Tín Hồng, lại có ý muốn đánh cuộc với hẳn —— hẳn chính là có thù tất báo.

Hai người mỗi người một bên, triển khai trận thế.

Bên này Tam công chúa lôi kéo Lục Thanh Lam chạy tới, nhìn thấy Cửu ca cùng Tường đại ca ở trong đình, không nói hai lời liền chạy liền hướng trong đình, Tiền Lâm rút cuộc chậm một bước, nghĩ muốn mặt dày mày dạn theo sau cùng đi vào với hai tiểu cô nương, Tiêu Kỳ cũng đã tới, Tiêu Kỳ cũng không nói ra tâm tư của nàng, chỉ nói: “Lâm biểu tỷ, đằng trước là Bách mai viên, lúc này hoa mai đã nở, chúng ta đi qua thưởng mai đi.” Bách mai viên và chỗ đình nghỉ mát vừa vận vị trí trái ngược nhau.

Tiền Lâm đưa mắt nhìn xung quanh, thấy bọn nam tử đã chia thành hai phe Tiêu Thiểu Giác Tiêu Thiểu Giác cùng Tường Tín Hồng ở trong đình đánh cờ, Tiêu Thiểu Hù đứng ở một bên quan sát. Lục Văn Đình cùng Tiêu Thiểu Vĩ thì ở bên ngoài đình, hai người đều là người ham võ như si, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng nhất kiến như cố, ở bên cạnh dòng suối so chiêu.

Ba vị thiếu niên đánh cờ trong đình tạo nên màu sắc vô cùng đẹp, y bảo màu Huyền Thanh của Tiêu Thiểu Giác bị gió thổi lên, thất lưng thẳng tắp ngồi ở đó, đẹp tựa như trích tiên hạ phàm.

Trong lòng Tiền Lâm không khỏi ngứa, chỉ muốn nhìn Cửu hoàng tử nhiều thêm một chút, cho dù là một cái thôi. Dù sao có hoàng hậu làm chỗ dựa cho nàng, nàng cũng không sợ, liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc với phía sau Tiêu Kỳ, nói: “Vương Phi nương nương sao ngài lại tới đây?”

Tiêu Kỳ cho rằng mẫu phi thật sự tới, vội vàng quay đầu lại, Tiền Lâm thừa cơ hội này bước nhanh đuổi theo Tam công chúa cùng Lục Thanh Lam, “Tam công chúa, Lục cô nương, các người chậm một chút.”

Tiêu Kỳ thấy nàng như thế, giận đến dậm chân, nói đến mức này rồi, nàng cũng lười quản, không nhanh không chậm đi tới hướng đình nghỉ mát.

Tam công chúa lớn tuổi hơn chút, chạy mau hơn, chạy tới lưng đình trước, dựa sát vào bên cạnh chỗ ngồi của Tiêu Thiểu Giác, Tam công chúa bắt lấy cánh tay của hẳn nói: “Cửu ca, bắt được các người rồi.” Giọng nói hết sức vui vẻ.

Tiêu Thiểu Giác nhăn mày, không để lại dấu vết đem tiểu móng vuốt của muội muội đẩy ra. Tam công chúa cũng không tức giận, buông Cửu ca ra chạy đến trước mặt Tường Tín Hồng, vươn ra bàn tay nhỏ bé trắng trắng mềm mềm nói: “Tường ca ca, điểm tâm vừa này người có còn không?”

Tiêu Thiểu Giác giận đến dậm lòng mày, trong lòng tự nhủ tại sao mình lại mang theo cái đồ cật hóa này ra ngoài chứ, mở miệng là đòi đồ ăn của người ta, thật là tức chết.

Tường Tín Hồng hết sức yêu thích tiểu hài tử, cười tủm tỉm lại lấy ra một khối hạnh nhân tồ từ trong hà bao, ôn tồn lễ độ nói với Tam công chúa: “Công chúa, đây cũng là khối cuối cùng rồi.”

Tam công chúa cười khúc khích, đoạt lấy, kêu lên: “Bảo Nhi người mau tới đây, chỗ Tử Lăng ca ca có đồ ăn ngon nè.”

Tử Lăng Tín Hồng lắc đầu bật cười.

Lục Thanh Lam cũng vào đình, mới chạy một đoạn đường, nàng từng ngum từng ngum thở hào hển, trên chóp mũi cũng chảy ra từng giọt, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào.

Tiêu Thiệu Giác nhìn lướt qua nàng một cái, trong lòng hơi động một chút, thầm nghĩ đứa trẻ chất nhỏ này vẫn còn kém, quay về lại cho Nguyễn An đốc thúc nàng mỗi ngày tập thể thuật thêm vài lần, hoặc là để cho Cù Ngọc Tuyên kể cho nàng mấy vị thuốc bổ?

Trong lúc nhất thời suy nghĩ bay xa rồi, tay cầm lấy quân cờ màu trắng đang lơ lửng không trung dừng lại. “Cứu điện hạ?” Cho đến khi Tử Lăng Tín Hồng nhắc nhở một câu, hắn mới đem quân cờ thả xuống trên bàn cờ.

Tiêu Thiệu Giác cùng Tử Lăng Tín Hồng cũng là hạng người thông minh tuyệt đỉnh, hai người đánh cờ lạc tử như phong, chỉ mới chốc lát đã tiến vào trận thế tranh đoạt.

Lúc này Tiền Lâm cũng tới, cười với Tam công chúa và Lục Thanh Lam nói: “Hai tiểu quý các người chạy nhanh quá, cũng may không bị ngã, nhưng cũng hù chết biểu tỷ rồi.”

Biểu đệ vệ mặt mặt mờ, biến mình thành là do bảo vệ hai tiểu cô nương, mới tiến vào đình.

Nàng thường ngày ở trong cung, mang dáng vẻ kiều ngạo là chất nữ của Hoàng hậu nương nương, ngay cả Tam công chúa cũng không để vào mắt, Tam công chúa là người ăn oán rõ ràng, đương nhiên sẽ không để ý tới nàng.

Về phần Lục Thanh Lam, đứng nhìn nàng tuổi còn nhỏ, sớm đã thấy rõ tâm tư của nàng, trong bụng tất cả đều là khinh thường, lại càng không nói chuyện cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Làm bề mặt

Tiền Lâm không khỏi vô cùng lúng túng.

Nàng lấy từ trong hạ bao ra một cái khăn, miễn cưỡng nói với tam công chúa: “Nhìn người chạy mồ hôi đầy mặt kia, tới đây biểu tỷ lau cho người.” Cổ to ra đáng vẻ chiều cổ muối muối.

vậy mà Tam công chúa căn bản không cho nàng mặt mũi, lớn tiếng nói: “Ta mới không cần người lau!” Vừa nói xong liền trực tiếp trốn sau lưng Tử Lăng Tín Hồng.

Tiền Lâm liền quay qua nhìn Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam do dự một chút, trong lòng thầm nghĩ đến bộ dạng Tiền Lâm già bộ lau mồ hôi cho mình, chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi một tảng da gà, so với Tiền Lâm, nàng tình nguyện giao thiệp với Tiêu Thiệu Giác hi vọng vô thường hơn, liền huych một cái chạy đến sau lưng Tiêu Thiệu Giác.

Thấy nàng như thế, cái trán của Tiêu Thiệu Giác nhất thời giãn ra mấy phần. Tiền Lâm đứng ở đó nhất thời tiền cũng không được lui cũng không xong, sắc mặt lúc đó lúc trắng.

Ba thiếu niên đều là nhân trung long phượng, chút tâm tư này của Tiền Lâm người nào nhìn vào đều rõ. Tiếng đặt cờ của Tiêu Thiệu Giác trên bàn đá “ba” một tiếng, thần nhiên nói: “Đình này rất tốt, chính là quá âm ỷ một chút.”

Tiêu thiếu Hù khẽ mỉm cười: “Bình thường vẫn luôn rất thanh tịnh, hôm nay không hiểu sao...” không nói thêm gì nữa. Tính tình hắn ôn hòa cũng không có nghĩa là hắn sợ gây chuyện, Tiền gia ở kinh sư cho dù có thể lực lớn hơn nữa, Quảng Ninh Vương phủ cũng là long tử phượng tôn chính gốc, một nữ hài tử nhỏ nhỏ cũng chỉ xem như lông hành vô tội? Tiêu Thiệu Hù cũng không để Tiền Lâm vào mắt.

Ngay cả tử Lăng Tín Hồng cũng chỉ là thần sắc nhàn nhạt gật đầu: “Hôm nay quả thật có chút mất hứng...”

Ba vị quý công tử mắng chửi người lại không mang từ thô tục, nhưng mỗi câu đều ám chỉ, nhất thời da mặt Tiền Lâm đỏ như máu, nàng ở nhà được chiều quen, làm gì chịu loại ủy khuất như thế này, nhất thời vành mắt đỏ lên.

Tiêu Thiệu Giác thấy nàng còn không đi, không nhẫn nại ngừng đầu nhìn nàng một cái, chỉ đại môn của đình nghi chân, lạnh lùng nói: “Sao vậy, còn muốn ta phái người mời đi sao?” Tiền Lâm mặt mũi mất hết sạch, đành trệ một chút liền che mặt chạy đi.

Tam công chúa cao hứng đến nỗi vỗ tay phanh phách, ồn ào nói: “Người xấu đi đi, người xấu đi đi!”

Tiêu Thiệu Hù mỉm cười đem đường muối kéo qua, lấy ra một chiếc khăn lau khô những giọt mồ hôi trên đầu và mặt nàng, thời tiết tháng chạp gió lớn, ra mồ hôi mà gặp gió, nếu bị phong hàn thì lại phiền toái.

Vệ Bản bên kia cũng vô cùng có ánh mắt nhanh nhạy, đã sớm phát hiện chủ tử nhà mình không thích người khác đụng vào Lục Thanh Lam, liền tự chủ trương cầm khăn lau mồ hôi trên đầu và mặt của nàng. Lại lấy áo choàng màu đỏ của Tiêu Thiệu Giác khoác lên cho nàng, thấy chủ tử nhà mình không có biểu hiện không vui, liền biết vuốt đuôi đúng chỗ rồi.

Áo choàng của Tiêu Thiệu Giác so với Lục Thanh Lam quá lớn, vạt áo đều bị quệt trên đất. Lục Thanh Lam bị bao thành một viên tròn, cực kỳ đáng yêu lại buồn cười.

Tam công chúa chạy tới, lôi kéo nàng cười khanh khách.

Đuổi được người không được hoan nghênh, không khí trong đình nhất thời lại trở nên tốt hơn.

Lục Thanh Lam và Tam công chúa chơi một lát, ăn hết cái bánh hạnh nhân tô kia, phía bên kia Tiêu Thiệu Giác cùng Tử Lăng Tín Hồng cũng đã đến lúc tàn cuộc.

Lúc trước Tiêu Thiệu Huyền thích cờ vây, Lục Thanh Lam vì lấy lòng hắn, đặc biệt mời quốc thủ cờ vây dạy nàng đánh cờ, tốn một phen khổ công, vì vậy kỳ nghệ cũng được coi là cao siêu. Liền không tự chủ bị màn chém giết kịch liệt của hai người hấp dẫn, Tam công chúa thấy Lục thanh Lam ghé sát lại xem, cũng ló đầu nhỏ tới.

Lúc này tay Tử Lăng Tín Hồng cầm quân đen do dự hồi lâu, khó có thể hạ cờ. Hai người đều là hạng người kỹ lực cao siêu, Tử Lăng Tín Hồng so với Tiêu Thiệu Giác lớn hơn một tuổi, nhưng Tiêu Thiệu Giác lại vì là người Hạ tộc, suy nghĩ nhanh nhẹn hơn so với hắn, cho nên đến cuối cùng, vẫn là quân cờ của Tiêu Thiệu Giác chiếm ưu thế hơn, lập tức một đại Long bị vây, biết mình khó có thể phá vòng vây, một bàn này tất phải thua không thể nghi ngờ.

Trên chóp mũi Tử Lăng Tín Hồng uất hiện mồ hôi, mặc dù không nỡ bỏ ngọc bội Hoàng Long, nhưng nếu thua cuộc, hắn tuyệt đối không thể ăn quit. Đang muốn quăng cờ nhận thua, nhưng lại thấy ánh mắt của tiểu cô nương mặc tiểu áo choàng màu đỏ nhìn thẳng vào góc bàn cờ, dù sao kiếp trước Lục Thanh Lam cũng học hơn hai mươi năm cờ vây, kỹ lực so với hai người thiếu niên vẫn cao hơn một bậc, chỗ nàng nhìn, chính là điểm phá giải tình thế nguy hiểm.

Tử Lăng Tín Hồng phát hiện nếu mình hạ cờ ở đây, tuy đại Long của mình bị Tiêu Thiệu Giác ăn hết, nhưng vài bước tiếp cũng sẽ vây chết một cái đại Long của Tiêu Thiệu Giác, chẳng những có thể

vẫn hồi hồn thất, mà còn có thể hơi chiếm thượng phong. Mới vừa rồi hần quả mức đề ý đại Long kia của mình, cho nên mới không thấy được nước cờ hay này.

Không khỏi có chút cảm kích nhìn Lục Thanh Lam, thấy đôi mắt to của tiểu cô nương chớp nhảy ướt át, vẻ mặt u mê, không khỏi thầm nghĩ nhất định là tiểu cô nương mèo mù vớ phải chuột chết.

Hần đem quân đen hạ xuống góc trên, Tiểu Thiểu Giác cau mày vắt trán suy nghĩ chốc lát quăng cờ nhận thua. Hần đánh cờ cũng giống con người hần ngày thường, giỏi xuất kỳ chiêu hiểm chiêu, kiểm tấu thiên phong, mới vừa rồi thông qua việc đánh cờ với Tường Tín Hồng, phát hiện kỹ lực của hần mặc dù tốt, nhưng vô cùng cầu nệ cho nên nhất thời phần đất lúc được lúc mất, liền thiết lập cho hần một ván, thiếu chút nữa bao vây tiêu diệt một cái đại Long của hần, nào biết vật nhỏ Lục Thanh Lam ăn cây táo, rào cây sung, thế nhưng nhắc nhở hần, để cho hần phản bại làm thắng.

Dĩ nhiên, hần cũng cho là Lục Thanh Lam chỉ là vận khí cứt chó, cũng không tin nữ oa năm tuổi như nàng có thể nhìn ra huyền diệu trong đó.

Tiểu Thiểu Giác suy tư chốc lát, trực tiếp quăng cờ nhận thua, đột nhiên nói: “Ta thua.” Nói xong đem khối ngọc bội Hòa Điền trước mặt đẩy tới.

Tường Tín Hồng lau mồ hôi nói: “Lần này có thể thắng, thật là do vận may.” Hần cầm lấy khối ngọc bội kia nói: “Cửu điện hạ, mặc dù may mắn nhưng ta vẫn là xin miễn cho kẻ bắt tài rồi!”

Tiểu Thiểu Giác khẽ mỉm cười: “Nguyên đánh cuộc thì chấp nhận thua, người cứ việc nhận là được.” Một khối ngọc bội hần còn không đặt ở trong lòng.

Tường Tín Hồng liền cầm lấy ngọc bội, hướng về phía Lục Thanh Lam vẫy vẫy tay, Lục Thanh Lam ngơ ngác chạy tới. Hần cười nói: “Lần này có thể lấy được đồ tốt trong tay Cửu điện hạ, ít nhiều may mắn nhờ có Lục tiểu cô nương, ta liền mượn hoa hiến Phật, đem ngọc bội này tặng cho người.” rồi hướng Tiểu Thiểu Giác nói: “Cửu điện hạ không hề bụng chứ?”

Tiểu Thiểu Giác nhìn Tường Tín Hồng một chút, lại nhìn thoáng qua Lục Thanh Lam, nói: “Đồ là của người rồi, đương nhiên tùy người xử trí.”

Đem ngọc bội thất ở bên hông Lục Thanh Lam. Hôm nay nàng mặc một kiện xiêm y màu xanh ngọc bích hợp với màu xanh ngọc bích của ngọc bội Hòa Điền lại càng bổ sung cho nhau.

Tường Tín Hồng lại giơ tay lên sờ sờ hoa bao kẻ của nàng, hỏi: “Thích không?”

Lục Thanh Lam cúi đầu nhìn một chút cũng cảm thấy rất xinh đẹp, nói thật đồ của Tiểu Thiểu Giác nàng không muốn lấy, nhưng là... Hiện tại nếu nàng cự tuyệt, sợ rằng hai người thiếu niên này cũng đều mất hứng.

Lục Thanh Lam tính toán một phen, quyết định về đến nhà sẽ đem ngọc bội tháo xuống cũng không muộn. Dù sao mình mới năm tuổi, ngọc bội kia lại là Tường Tín Hồng chuyển tặng cho mình, người bên cạnh cũng sẽ không nói lời ong tiếng ve gì.

Nàng liền biết điều gật đầu: “Xinh đẹp, cảm ơn Tường ca ca.”

Trong lúc nhất thời không riêng gì trên mặt Tường Tín Hồng lấy một tầng ý cười ôn nhuận, ngay cả mặt mày của Tiểu Thiểu Giác cũng giãn ra.

Trên đường trở về, Kỳ thị nhìn thấy khối ngọc bội bên hông Lục Thanh Lam, vội hỏi lai lịch, Lục Thanh Lam cũng không giấu diếm, nói với mẫu thân. Kỳ thị sờ sờ đầu nhỏ của Lục Thanh Lam, dặn dò: “Nếu là đại vương tử cùng Cửu hoàng tử cho, cất giữ cho tốt, bình thường cũng đừng mang đi ra ngoài.”

Lục Thanh Lam gật đầu lia lịa, mẫu thân cùng ý tưởng của nàng giống nhau đầu.

Trở lại Trường Hưng Hầu phủ, Kỳ thị mang theo Lục Thanh Nhân, Lục Văn Đình đi chỗ Lão thái thái bẩm báo hành trình của hôm nay, Lục Thanh Lam theo Tam công chúa chơi một ngày hơi mệt một chút, sai Cảnh ma ma trước tiên đem nàng trở về Thúy Phong uyển nghỉ ngơi.

Vậy mà vừa mới vào viện, liền nghe thấy bên trong âm ỉ, quả thực hỗn loạn. Lục Thần và Kỳ thị ưu ái thứ nữ, cho tới bây giờ bây giờ còn để Lục Thanh Lam ở vách sau chính phòng, không để cho nàng ở một mình một viện.

Kỳ thị tuy là người hoà nhã, nhưng quân gia cũng rất có uy, bọn hạ nhân đối với nàng vừa kính vừa sợ, tuyệt đối không dám thừa dịp chủ mẫu không có ở đây tác quái.

Lục Thanh Lam và Cảnh ma ma liếc mắt nhìn nhau, cùng bước nhanh hơn.

Đến gian giữa chính phòng, đã nhìn thấy trong phòng đứng bảy tám bà tử cao lớn thô kệch, bộ dạng ra vẻ xoa thất lung, nhóm bà tử vây quanh một nữ hài, chính là Tử tiểu thư Lục Thanh Nhân.

Lục Thanh Nhân so với Lục Thanh Lam lớn hơn hai tuổi, năm nay cũng đã bảy tuổi, mặc tiểu áo màu hồng đào thêu mẫu đơn, chân nhảy quất lớn với phía trên xà nhà nói: “Người xuống đây cho bốn cô nương, mau xuống đây!”

Nguyễn An nom nớp lo sợ nói: “Nô tài mới không xuống đâu.”

Chỉ thấy Nguyễn An xách theo lồng chim, đứng ở trên xà nhà lẩy bẩy, con vẹt đầu phượng kia ở trong lồng nhảy tới nhảy lui, liú riu gọi: “Người xấu! ” “Người xấu!”

Hôm nay Lục Thanh Lam đi Quảng Ninh Vương Phủ dự tiệc, không mang hai đại nha hoàn Thạch Lựu và Bồ Đào, dùng thiếp thân nha hoàn của Kỳ thị Lục Loan và Lục Ngạc. Lục Thanh Lam đứng nhìn quanh, thấy Thạch Lựu và Bồ Đào giờ phút này bị hai bà tử áp ở góc phòng, mặt từng vết tím tím xanh xanh, hiển nhiên bị không ít ủy khuất.

Lục Thanh Lam vừa nhìn cái này liền đoán được tám, chín phần.

Thì ra lần trước Lục Thanh Nhân nhìn trúng “Tiểu Cửu” của nàng, thừa dịp nàng và Kỳ thị không có ở đây, thế nhưng dám dẫn người tới cướp. Mấy người bên người Lục Thanh Lam dĩ nhiên biết Lục Thanh Lam rất thích con chim anh vũ này, tất nhiên không chịu cho nàng. Lục Thanh Nhân lại trực tiếp động thủ cướp đoạt, đem Thạch Lựu và Bồ Đào đánh bị thương, đúng lúc Nguyễn An cơ trí, theo cột nhà leo lên xà nhà, người của Lục Thanh Nhân mang đến trong lúc nhất thời không thể leo lên, hai phe liền giữ tình thế này.

Lục Thanh Lam nhìn thấy gian phòng bị biến thành loạn thất bát tao, giận đến toàn thân phát run.

Thật sự quá vô lý rồi. Bước nhanh đi vào, hô to một tiếng: “Còn không ngừng tay!”

Lục Thanh Nhân nhìn thấy nàng tới, lông mày nhíu nhíu, hết sức xác lảo nói: “Ta đã bẩm với tổ mẫu rồi, cái con Điều Nhi kia của người hiện tại thuộc về ta rồi, người mau kêu tiểu thái giám kia biết điều một chút đem vẹt cho ta, nếu không... Hừ hừ!”

Lục Thanh Lam thấy nàng càn quấy bậy bạ như thế, nhất thời giận dữ: “Lục Thanh Nhân nơi này là nhị phòng, không phải là tam phòng nhà người, người dám dẫn người đến đây giương oai, người quả thực hung hăng càn quấy! Người hiện tại lập tức rút ngay đi cho ta, nếu không, cũng đừng trách ta kêu người trực tiếp đem các người đuổi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Bẽ mặt (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Thanh Nhân nhìn nàng một cái, thấy tiểu cô nương mặc quần áo màu xanh biếc lục bích, chài song nha kế*, mặc dù mập hơn so với mình một chút, nhưng mặt mày tròn trịa, ngũ quan tinh xảo, nói không hết ngây thơ khá ái. Nhớ tới bọn hạ nhân cũng lên lên nghị luận, nói Tiểu bản tử này bộ dạng đẹp mắt hơn nàng, tính tình cũng tốt hơn nhiều so với nàng, Lục Thanh Nhân càng tức giận.

Song nha kế

Song nha kế

“Không tới phiên ngươi ra lệnh ở đây, ta đã kêu người đem thang tới rồi, ngươi cút ngay cho ta!” Nàng cũng không ngu, nếu Lục Thanh Lam trở lại rồi, Kỳ thị đại khái cũng không ở xa. Vừa nói liền đẩy Lục Thanh Lam một cái, vốn cũng không có gì, nhưng Lục Thanh Lam không đề phòng, bị nàng đẩy ngã trên mặt đất.

Hai tay Nàng chạm đất lập tức liền bị quệt trầy da, bàn tay rất đau.

Giờ phút này, Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác cũng vừa từ Quảng Ninh trong vương phủ đi ra ngoài, hần cười ngựa nhân nhả tán bộ đi trên đường cái, mặc dù chỉ tám tuổi, nhưng người Hạ tộc tuổi thọ ngắn, cho nên đa số trưởng thành sớm, nên bộ dạng hần đã có chút cao lớn, mặc áo choàng màu đỏ, cảm giác cảm giác có mấy phần trường thân ngọc lập* rồi.

(*) 长身玉立 trường thân ngọc lập: Chỉ thân dài thẳng như ngọc. nguyên văn “长身玉立 – trường thân ngọc lập”: miêu tả thân hình cao ráo thon thả của phụ nữ. Nguồn gốc từ chương 31 “Nghịệt Hải Hoa” của tiểu thuyết gia Tằng Phác:

Tiền nhất cá trường thân ngọc lập, nùng my đại nhân...

Hậu nhất cá phong dung thịnh tiên, quang thái chiếu nhân.

[Phía trước là một người cao ráo thon thả, mày đậm mắt to...

Phía sau là một người tóc dài thướt tha, tỏa sáng rực rỡ.]

Bên cạnh là Thập hoàng tử, Tường Tín Hồng một trái một phải đi theo bên cạnh ngựa của hần. Ba tiểu thiếu niên đều là giai công tử cử chỉ nhanh nhẹn, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt.

Đang đang nói gì đó, Tiêu Thiểu Giác bỗng nhiên dừng lại, giờ lên hai tay nhìn thoáng qua. Hai tay của hắn tinh oánh thon dài, không có chút tý vết nào, giống như là bạch ngọc đúc thành. Đường nhiên trên tay cũng không nhìn ra chút vết thương nào, nhưng lại rất đau.

Ngay sau đó trên cánh tay, trên đầu, trên bắp chân cũng đau.

Tiêu Thiểu Giác thông minh bức nào, trong lúc mơ hồ đã đoán được đây là nàng cùng người khác đánh nhau.

Tiêu Thiểu Giác nhíu mày, ôm quyền hướng Trường Tín Hồng nói: “Đại vương tử, ta chợt nhớ còn có một việc phải xử lý, xin lỗi không tiếp được.” cho dù là hoàng tử kim tôn ngọc quý, tính tình dù thanh lãnh thế nào, phong độ lễ nghĩa cũng đều phải có.

Trường Tín Hồng hơi ngẩn ra, ôn nhã cười nói: “Cửu điện hạ có việc bận rộn, ngày sau rảnh rồi, ta lại mời hai vị điện hạ đến Túy Tiên lâu uống rượu.”

Tiêu Thiểu Giác gật đầu, lại chào hỏi cùng thập đệ, liền đánh ngựa đi hướng Trường Hưng Hầu phủ. Trong lòng hắn hết sức tức giận, tiểu cô nương kia ngay cả mình cũng không nỡ động một đầu ngón tay, kẻ khốn kiếp ăn tim hùm gan báo nào lại dám hạ thủ với nàng, xem ra nhất định phải tự mình đến Trường Hưng Hầu phủ rồi...

Lục Thanh Lam không nghĩ tới một đại gia khuê tú như nàng, lại có thể đã man như thế. Không cần người bên ngoài giúp đỡ, tự mình đứng lên. Nếu đổi tiểu nữ oa năm tuổi khác, đã sớm oa oa khóc lớn rồi, nàng đương nhiên sẽ không bởi vì chút chuyện này liền rơi lệ.

Nàng cũng không dễ mình chịu thiệt, mạnh mẽ xông tới, tức khắc đem Lục Thanh Nhân đụng ngã xuống đất. Lục Thanh Nhân còn lớn hơn nàng hai tuổi đấy, nhưng nàng xông lên, lại dùng đầu, Lục Thanh Nhân làm sao chịu được.

Lần này cái mông và đùi chạm đất, ngã không nhẹ, nàng được nuông chiều từ bé đến lớn, chưa từng chịu đau khổ như vậy, nhất thời nước mắt từng hạt rơi xuống. Lục Thanh Lam sờ đầu mình, đã thương dịch thù một ngàn, tự tổn tám trăm, đầu của nàng cũng bị đụng đau.

Lục Thanh Nhân cũng đảo mắt, từ trên mặt đất bò dậy, đánh nhau cùng với đường muội. Một đám bà tử nha hoàn cũng nhìn đến u mê, hai vị này đều là tiểu thư kim tôn ngọc quý, ai dám tiến lên?

Lục Thanh Lam dù sao nhỏ hơn Đường tỷ hai tuổi, hạ thủ dù hung ác, cũng không cách nào bù lại chênh lệch tuổi tác, rất nhanh liền rơi vào hạ phong, bị Lục Thanh Nhân đẩy một cái mông, đùi đập xuống.

Lục Thanh Lam quay đầu nhìn lên, thấy một đám nha hoàn bà tử của Thúy Phong uyển muốn lên hỗ trợ lại bị dánh khiếp đám không dám, lập tức hét lớn một tiếng: “Nhóm các người đều chết hết rồi ư, còn không lên hỗ trợ?” Ở sân nhà mình còn bị người khi dễ, vậy dứt khoát tìm khối đầu hủ đâm chết đi cho rồi.

Mọi người đã sớm nghẹn một hơi, đợi những lời này, ầm ầm vọt lên. Lục Thanh Nhân cảm thấy bảy tám bà tử trắng kiện nàng dẫn theo coi như là vũ lực cường đại, thì có thể muốn làm gì thì làm, lại không biết bà tử của Thúy Phong uyển đâu chỉ bảy tám cái?

Mọi người ầm xông lên, trong khoảnh khắc liền đem bảy tám bà tử Kìa đánh ngã xuống đất ngã xuống đất. Thạch Lựu cùng Bồ Đào cũng tiến lên giúp đỡ Lục Thanh Lam, các nàng không dám động thủ với Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Lam liền để cho các nàng nắm tay chân của Lục Thanh Nhân, nàng ở trên người vị Đường tỷ này, đánh, bầm, nện giải cơn tức.

Lúc Kỳ thị cùng Lục Thanh Nhân trở lại, nhìn thấy một tràng diện như vậy. Lúc đó trong phòng đã loạn thành một đồng. Kỳ thị giận đến toàn thân phát run, rống lớn một tiếng: “Dừng tay cho ta!”

Bình thường Kỳ thị ở Thúy Phong uyển rất có uy, một rống này của nàng, mọi người lập tức liền ngừng lại. Kỳ thị bước nhanh đến, nụ cười lạnh lẽo hỏi: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lục Thanh Lam thấy mẫu thân tới, cũng liền buông Lục Thanh Nhân ra. Nhào tới trong ngực của Kỳ thị “Oa” khóc lên, khóc thút thút nói: “Tứ tỷ tỷ muốn cướp vệt của Bảo Nhi, còn động thủ đánh Bảo Nhi.”

Kỳ thị nhìn thấy mặt của Lục Thanh Lam tím tím xanh xanh, búi tóc đã sớm lỏng lẻo, cả người đầy bụi đất, xiêm y lại càng xốc xếch. Nhiều chỗ trên tay cũng rách da, bàn tay còn nghiêm trọng hơn nữa. Thấy nữ nhi chật vật như vậy, nước mắt Kỳ thị đều sắp rơi ra rồi.

Lục Thanh Lam khóc không ngừng, Lục Thanh Nhân lại càng khóc lợi hại. Nàng nhìn so với Lục Thanh Lam tốt hơn không ít, trên thực tế lần này nàng chịu thiệt lớn nhất. Toàn thân cao thấp không có chỗ nào không đau. Từ nhỏ đến lớn, có Lão thái thái cùng Triệu thị che chở nàng, cho tới bây giờ không ai dám đối với nàng động một đầu ngón tay, hôm nay bị đánh thảm như vậy, quả thực vừa tức giận vừa ủy khuất, nhất thời tiếng khóc vang rung trời.

Kỳ thị rất nhanh biết rõ ràng ngọn nguồn, trong bụng không khỏi giận dữ.

Tam phòng thật sự là khinh người quá đáng rồi.

Nàng phân phó Cảnh ma ma: “Ma ma phái người đem Tứ cô nương đuổi về tam phòng đi.” Cảnh ma ma nói: “Mấy bà tử phạm thượng làm loạn này?” nàng chỉ chính là bà tử của Lục Thanh Nhân mang tới.

Kỳ thị nói: “Tất cả đều giam lại cho ta, kẻ cả gan làm loạn bức này, nên kéo ra một giây đánh chết.” Mấy cái bà tử bỗng nhiên bị làm cho sợ đến lạnh run.

Bên này xử lý hiện trường sự cố, Kỳ thị bồi thuốc thay y phục xiêm áo cho Lục Thanh Lam không để cập tới.

Lại nói Cảnh ma ma đem Tứ cô nương đuổi về Hằng Phong uyển, Triệu thị cũng vừa từ chỗ đó Lão thái thái trở lại, nhìn thấy búi tóc nữ nhi tán loạn, quần áo xốc xếch trở lại, còn ở đằng kia thút tha thút thít khóc không ngừng, kinh ngạc nói: “Thế này là thế nào?”

Thiếp thân nha hoàn của Lục Thanh Nhân Bảo Trinh, Bảo Linh cùng nàng đi nhị phòng, mới vừa rồi cũng bị nhóm nha hoàn bà của nhị phòng thu thập một trận, bây giờ trên mặt cũng là xanh xanh tím tím. Hai nha hoàn khóc thút thít đem chuyện đã xảy ra nói một lần, cuối cùng nói: “Lục cô nương kêu Bồ Đào và Thạch Lựu ẩn đánh Tứ cô nương hơn nửa ngày rồi, Tam thái thái nhất định phải thay Tứ cô nương làm chủ a!”

Triệu thị nghe xong hút một hơi khí lạnh, còi bỏ xiêm y của nàng, vừa nhìn quả nhiên trên người xanh xanh tím tím từng khối, khắp nơi đều là vết ứ bầm, nhất thời cảm thấy một hơi nghẹn trong cổ họng không ra. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Cái tiểu tiện nhân này hạ thủ ác độc như thế.” Lại không nghĩ nữ nhi của mình còn lớn hơn người ta hai tuổi đấy, lấy lớn hiếp nhỏ lại xem là cái gì.

Triệu thị đứng dậy, “Ba ba” hai tiếng cho Bảo Trinh, Bảo Linh một người một bạt tai, giọng căm hận nói: “Ta bảo các người chăm sóc tốt Tứ cô nương, các người đây là chăm sóc hay sao? Đồ vô dụng, đều ra ngoài quý cho ta.”

Đội xử trí xong hai nha hoàn, Lục Thanh Nhân khóc thút thút nói: “Nương, ngài nhất định phải làm chủ cho ta a! Nhất định phải trừng phạt tiểu tiện nhân kia thật mạnh!”

Giữa lòng mày Triệu thị đều là âm độc: “Người yên tâm đi, nương nhất định sẽ không bỏ qua hai mẹ con kia.”

Ở bên trong Thúy Phong uyển, Lục Văn Đình cũng nghe thấy tin tức tìm đến. Nhìn thấy muội muội bị đánh đến thế thảm như vậy, tức giận không kềm được, muội muội này được toàn gia coi như bảo bối, ai nỡ cam lòng động một đầu ngón tay của nàng? Lại bị tam phòng khi dễ đến trên đầu.

Kỳ thị thuốc lên trên mặt của Lục Thanh Lam, đang muốn băng bó, lại bị Lục Văn Đình ngăn cản.

Kỳ thị có chút kỳ quái nhìn nữ tử. Lục Văn Đình nói: “Nương, ngài nhanh gọi Bạch tẩu tử đi vào, hóa trang cho muội muội một chút!”

Bạch ma ma là ma ma chài đầu của Ký thị, có một biệt tài biến đá thành vàng. Ký thị còn có chút khó hiểu, Lục Thanh Lam đã đồng ý, gật đầu không thôi. Nàng vừa rồi còn nghĩ tới làm sao nhấc nhỏ mẩu thân đây, có một ca ca thông minh giảm đi cho nàng không ít chuyện.

Lục Văn Đình giải thích: “Nương ngài nghỉ a, tam phòng và Lục Thanh Nhân bị thua thiệt nhiều, nhất định sẽ đi chỗ Lão thái thái tổ cáo, theo tính của Lão thái thái, tất nhiên sẽ thiên vị tam phòng, ở chỗ Lão thái thái chúng ta nhất định là chịu thiệt, để cho Bạch tẩu tử đem muội muội hóa trang thành bị đá thương nghiêm trọng một chút, mới có thể lộ ra về chúng ta có lý không phải sao!”

Ký thị nghe xong cũng bình tĩnh đại ngộ. Vội vàng kêu Bạch tẩu tử đi vào hầu hạ. Bạch tẩu tử dựa theo phân phó của Ký thị, vừa mới hóa trang xong cho Lục Thanh Lam, Mục Nguyên đường bên kia đã cho người tới gọi.

Ký thị trực tiếp mang theo Lục Thanh Lam đi Mục Nguyên đường, Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình tự nhiên cũng đi theo.

Đến Mục Nguyên đường, liền thấy Lão thái thái Trương thị ngồi trên giường La Hán, mặt âm trầm, giống như người nào đem phần mộ tổ tiên của nhà nàng bới lên vậy. Triệu thị cùng Lục Thanh Nhân đã tới, an vị ở trên ghế mần côi dưới chỗ Lão thái thái. Lục Thanh Nhân còn ở đằng kia không ngừng lau nước mắt.

Ký thị đang muốn mang theo các con làm lễ cho Trương thị, Trương thị đã hung hăng vỗ bàn, lạnh lùng nói: “Người nuôi con gái tốt nhĩ, còn không quý xuống cho ta.”

Ký thị chấn động toàn thân, nghĩ tới Lão thái thái có thiên vị, cũng không nghĩ tới nàng thiên vị lợi hại như thế, không biết xấu hổ như vậy. Chẳng qua Lão thái thái là bà bà của nàng, mệnh lệnh của nàng cho dù là thái quá đi nữa, sai lợi hại hơn nữa, nàng cũng phải tuân theo, nếu không chính là ngỗ nghịch, đó là tội hết sức nghiêm trọng.

Ký thị mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn mang theo các con quý xuống.

Lão thái thái mới vừa rồi nhìn thấy máu ứ đọng trên người của Lục Thanh Nhân, giận đến hung ác, chỉ vào Lục Thanh Lam nói “Lục nha đầu, Nhân nhĩ nói như thế nào cũng tỷ tỷ của người, sao người hạ thủ ác độc ác như vậy? Người còn nhỏ tuổi, tâm địa cũng quá tàn nhẫn đi?”

Ký thị giận đến nổi đau não, đang muốn thay nữ nhi biện bạch mấy câu, Lục Thanh Lam đã “Oa” một tiếng khóc lớn lên, khóc thật là thiên hồi bách chuyển rung động tâm can, người mềm lòng hận không thể được rơi lệ cùng nàng.

Chiều công phu khóc này của nàng đã đạt tới đỉnh cao*, vẫn là kiếp trước ở trong hậu cung của Tiêu Thiệu Huyền luyện ra được, lúc ấy nữ tử trong cung vì tranh thủ tình cảm, người người đều có một tuyệt chiêu đặc biệt phải khóc đầm đìa đáng yêu, lệ hoa đào vũ*, lại phải không thể tổn hại lớp trang điểm, mới xem như có chút thành công.

(*) 登峰造极 Đăng phong tạo cực (*đạt tới đỉnh cao)

(*)[梨花帶雨] Lê hoa đào vũ: Giống như hoa lệ dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Bẽ mặt (3)

Lục Thanh Lam đã luyện ra được tí mi tử trong cung, nói khóc liền khóc, nàng nâng lên khuôn mặt được Bạch tẩu tử về hơi có chút dữ tợn, khóc lóc kể lể nói: “Tổ mẫu, Tứ tỷ tỷ dẫn người đoạt vệt của ta, ta chẳng qua nói nàng hai câu, nàng liền đem ta đẩy ngã trên mặt đất, tay của ta đều dập nát hết rồi, ta tức quá mới nhịn không được đánh trả. Rõ ràng là Tứ tỷ tỷ khi dễ ta, tại sao tổ mẫu chỉ mắng ta? Tứ tỷ tỷ còn lớn hơn ta đây này... Tổ mẫu, ngài nhìn Tứ tỷ tỷ đánh ta thành cái dạng gì rồi?”

Có mấy lời, Ký thị khó mà nói ra miệng, Lục Thanh Lam chỉ là nữ oa năm tuổi, dĩ nhiên cái gì cũng có thể nói, cũng không có người trách tội nàng, đồng ngôn vô kỵ!

Nàng vừa lên án, vừa ngẩng đầu, Trương thị nhìn thấy khuôn mặt nàng sưng lên, phía trên xanh xanh tím tím từng khối hết sức dữ tợn, nhất thời sợ hết hồn.

Lục Thanh Nhân mơ hồ cảm thấy Lục Thanh Lam sẽ không nghiêm trọng như thế, nhưng càng đánh nhau về sau, nàng cũng đã bối rối, căn bản không nhớ rõ cuối cùng Lục Thanh Lam là bộ dạng gì. Triệu thị lại không có ở hiện trường, lại càng thêm không biết.

Ký thị thấy nữ nhi mờ ra khỏi đầu tốt như vậy, cũng lập tức theo vào, “Ồ ồ” khóc lên.

Lão thái thái cau mày: “Người khóc cái gì?”

Ký thị đem nữ nhi ôm vào trong ngực, vừa lau nước mắt, vừa nói: “Lão thái thái ngài nhìn một cái, mặt của Bảo Nhi cũng Tứ cô nương đánh cho thành cái dạng này, cũng không biết có thể lưu lại vết sẹo hay không, vạn nhất lưu lại sẹo, ta cũng không sống nổi.” Trong lúc nhất thời Lục Thanh Nhân cũng bỏ nhào tới, toàn gia ôm thành một đoàn, khóc đến thê thảm.

Lão thái thái cùng Triệu thị liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm thấy có chút chột dạ. Mới vừa rồi Lục Thanh Nhân chẳng qua là khóc lóc kể lể bản thân bị đánh như thế nào, cũng không nói nàng cũng đánh Lục Thanh Lam, hơn nữa hạ thủ ác như vậy, tất cả đều là ở trên mặt.

Các nàng nào biết, Lục Thanh Lam hạ thủ với Lục Thanh Nhân, toàn hướng tới chỗ không dễ dàng nhìn thấy, nàng cũng biết không tránh khỏi phải phản xử cùng Lục Thanh nhân, trước tiên liền nghĩ kỹ đối sách. Cho nên mặt của Lục Thanh Nhân êm đẹp, không có chút vết thương ứ máu nào, tất cả tổn thương đều ở trên thân mình.

Lão thái thái vốn nghĩ trừng phạt Lục Thanh Lam thật mạnh, xả một hơi cho Lục Thanh Nhân, thế nhưng sự tình phát triển đến loại tình trạng này, người sáng suốt vừa thấy cũng biết là Lục Thanh Lam bị thua thiệt nhiều hơn, nàng hiện tại quá là có chút nói không nên lời.

Lão thái thái cả giận nói: “Đừng khóc!”

Ký thị và Lục Thanh Nhân lập tức thu lại tiếng khóc. Lục Thanh Lam lại không nể mặt, khóc đến càng lợi hại hơn.

Triệu thị nhìn có chút rõ ràng, hài tử không có sữa ăn sẽ khóc, Lục Thanh Lam tuổi còn nhỏ, đã biết vì bản thân biện bạch, đều là có lợi đối với bản thân, hết lần này tới lần khác nữ nhi của mình so với nàng còn lớn hơn hai tuổi, nhưng lại ngu ngốc, chỉ biết ở đó lau nước mắt, cũng không khóc lóc kể lể một tiếng.

Liền bắm một cái trên đùi của nữ nhi. Lục Thanh Nhân vốn là trên người có vết thương, cũng “Oa” một tiếng khóc lên. Triệu thị thấy nữ nhi căn bản sẽ không hiểu ý của mình, bắt đắc dĩ đành phải trừng mắt liếc hai đại nha hoàn của nàng.

Bảo Trinh và Bảo Linh cũng bị mang đến, hai người so với Lục Thanh Nhân lớn hơn vài tuổi, đương nhiên cũng thông minh hơn chút ít. Bảo Trinh “phù phù” một tiếng quý gối trên mặt đất. Lớn tiếng nói: “Lão thái thái, Lục cô nương nói không phải là lời thật. Lục cô nương kêu Thạch Lự và Bồ Đào đem Tứ cô nương đè xuống đất, nàng cười trên người của Tứ cô nương, vừa đánh vừa đá Tứ cô nương. Lão thái thái không thể chỉ tin lời nói một bên của nàng a. ”

Ký thị, Lục Thanh Nhân và Lục Văn Đình cùng nhau nhìn Lục Thanh Lam, không nghĩ tới nữ nhi, muội muội nhà mình dũng mãnh như thế.

Lục Thanh Lam cũng có chút xấu hổ. Chẳng qua tiếng khóc lại cao hơn quãng tám, “Bảo Trinh tỷ tỷ nói bừa, Bồ Đào tỷ tỷ và Thạch Lự tỷ tỷ nào dám động thủ với Tứ tỷ tỷ, các nàng là tới can ngăn

đấy. ”

Bảo Trinh vội la lên: “Rõ ràng là Lục cô nương kêu các nàng...”

Bảo Trinh còn muốn nói tiếp, Lục Văn Đình đột nhiên quát to một tiếng: “Câm miệng!” Hắn bước xông lên, liền cho Bảo Trinh một cái tát, chỉ vào cái mũi của nàng mắng: “Tiện tỳ, ngươi cũng không nhìn một chút đây là nơi nào, nào có chỗ cho loại tiện tỳ như ngươi nói chuyện.”

Lục Văn Đình mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng hắn vẫn đi theo Lão Hầu gia tập võ, lực tay quả thực không nhỏ, một cái tát hạ xuống, mặt của Bảo Trinh lập tức liền sưng lên. Lập tức bung lấy mặt khóc, không dám nói tiếp nữa.

Triệu thị hét lên một tiếng: “Lục Văn Đình, ngươi làm gì vậy?”

Trương thị không nghĩ tới hắn nói động thủ liền động thủ, giận đến vỗ bàn, liên tục nói: “Phản rồi! Phản rồi!”

Lục Văn Đình thông minh tuyệt đỉnh, cũng không chỉ biết hữu dũng vô mưu, hướng về phía Lão thái thái hành lễ nói: “Tôn nhi cũng là giận quá, tiện tỳ này tùy ý vu tội chủ tử, lúc này mới cảm phần mà ra tay dạy dỗ, quấy nhiễu lão nhân gia ngài, còn xin thứ tội. ”

Nói đến phần thượng này rồi, Lão thái thái còn có thể nói cái gì, cũng không thể bởi vì tát một đũa nha hoàn, Lão thái thái liền đem Tôn nhi này cũng đánh một trận sao, hướng chỉ ai không biết rằng Lục Văn Đình là tâm can bảo bối của Lão Hầu gia, trong tất cả tôn bối, Lão Hầu gia thích nhất hắn. Lão thái thái nếu động vào hắn, Lục Kháng là người đầu tiên sẽ không đồng ý.

Lục Văn Đình dừng một chút, nhìn về phía Tam thái thái tươi cười ôn hòa nói: “Chẳng qua Tam thẩm thẩm, ngài cũng nên quản những thứ mất để trên đầu này cho tốt, một cái hạ nhân ti tiện, dám luôn mồm chỉ trích chủ tử, thật không biết quy củ của các nàng đều học ở chỗ nào ra?”

Bọn nha hoàn đều là ti tiện, chủ tử dù cho không đúng đi nữa cũng không tới phiên hạ nhân đến khiển trách. Lời này Lục Văn Đình ngược lại không có nói sai.

“Muốn nói, cũng nên là Tứ muội muội nói mới đúng.”

Triệu thị giận đến không chịu được, tức giận nói: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi cũng nói chuyện đi.”

Lục Thanh Nhân vốn lúy khúat, lại bị mẹ ruột dữ tợn một trận, lại càng ủy khuất đến nói không được, khóc đến khàn cả giọng, tới tới lui lui chỉ nói là: “Lục muội muội đánh ta, Lục muội muội đánh ta, đánh cho đau!”

Thanh âm Lục Thanh Lam khóc so với nàng còn lớn hơn: “Tứ tỷ tỷ cũng đánh ta, đem mặt của ta đều vỡ rồi.”

Lại là loạn thành một đồng.

Trương thị thấy nói xong lời cuối cùng, tam phòng cuối cùng lại một điểm lý lẽ cũng không chiếm được. Vừa tức vừa giận, dứt khoát không giảng lý, phản phó Hứa ma ma bên người nói: “Đi đem hai tiện tỳ Bồ Đào và Thạch Lựu mang tới cho ta.”

Kỳ thị lại càng hoảng sợ, nàng cũng là người thương xót hạ nhân, thân phận Lục Thanh Lam bày tại đây, nàng không thể làm gì, chỉ sợ Lão thái thái không đầu không đuôi hướng về phía bọn nha hoàn xả giận.

Lục Văn Đình cũng nghĩ như thế, lớn tiếng nói: “Lão thái thái, những lời mà tiện tỳ kia nói làm sao có thể tin?”

Trương thị cả giận nói: “Câm miệng cho ta, Mục Nguyên đường này còn chưa tới phiên ngươi tới thay ta làm chủ.” Lục Văn Đình bất đắc dĩ, chỉ đành phải ngậm miệng.

Không đến một lát, Bồ Đào và Thạch Lựu đã bị Hứa ma ma dẫn người đưa tới. Hứa ma ma hiểu được ý tứ Lão thái thái, đối với các nàng đương nhiên không khách khí, hai nha hoàn quả thực bị chút ít đau khổ.

Lục Thanh Nhân nhìn thấy Bồ Đào và Thạch Lựu giống như nhớ lại cái gì, khóc lớn nói: “Chính là hai tiện tỳ này, giúp Lục muội muội cùng đánh ta! ”

Lục Thanh Lam thẩm kêu hồng bét, vội vàng chen lời nói: “Tứ tỷ tỷ nói vậy, các nàng chẳng qua là can ngăn, khi nào động thủ đánh người?” Thạch Lựu và Bồ Đào tuy rằng vâng mệnh qua giúp nàng động thủ đánh tiểu thư Hầu phủ, mọn một trăm lá gan các nàng cũng không dám.

Hai người thấy Lão thái thái, sớm đã sợ tới mức hồn bất phụ thể*, nghe lời nói của Lục Thanh Lam mới như ở trong mộng mới tỉnh, cuống quít dập đầu nói: “Lão thái thái tha mạng, chúng ta thật sự chỉ là can ngăn, mọn một trăm lá gan cũng không dám động thủ với Tứ cô nương a. ”

(*) 魂不附体 Hồn không nương vào xác, ý nói rất sợ hãi, sợ hết hồn.

Lão thái thái cũng cảm thấy hai nha hoàn này không dám động thủ với Lục Thanh Nhân. Triệu thị lại vỗ bàn, “Hai người các ngươi thật là thật to gan, ngay cả Tứ cô nương cũng dám đánh. Người đâu, đem bọn họ mang xuống, lập tức đánh chết!”

Lòng của nàng thật là độc ác, vừa ra tay tự muốn đem người đánh cho đến chết.

Nha hoàn phạm sai lầm, kéo ra ngoài đánh cho mười mấy gậy, ở huân quý thế gia rất thường gặp, cũng không có gì, nhưng trực tiếp đánh chết lại hiếm thấy, dù sao chủ nhà ác độc như vậy, thanh danh truyền đi không tốt.

Hứa ma ma lại không hề động, mà là nhìn về phía Lão thái thái.

Kỳ thị lớn tiếng nói: “Lão thái thái vạn lần không được, ngài cho dù tức giận, cũng nên cố kỵ danh tiếng của Trường Hưng Hầu phủ a! ”

Lão thái thái nghe xong cũng có chút do dự. Triệu thị đã đứng lên: “Nương, không quy củ không thành quy tắc, phạm vào bao nhiêu lỗi, nên chịu bấy nhiêu phạt, tội ác của hai tiện tỳ này đã rõ ràng, nếu dung túng như vậy nữa, về sau như thế nào quản giáo hạ nhân của cả phủ? ”

Triệu thị muốn chính là, hôm nay nếu không đem hai nha hoàn đánh chết, áp chế nhuệ khí của nhị phòng, về sau nhị phòng chẳng phải là muốn cười trên đầu của tam phòng?

Về phần hai mạng người, căn bản là nàng không để ở trong mắt.

Lão thái thái thấy nàng nói như vậy, cũng hạ quyết tâm. Khoát tay một cái nói: “Tha ra đi, loạn côn đánh chết! ”

Lục Thanh Lam há hốc mồm, cho dù kiếp trước ở trong cung, cũng không xem mạng người như cỏ rác như vậy.

Lúc này vài cái bà tử như lang như hổ vọt đi vào, kéo hai nha hoàn đi ra ngoài. Bồ Đào và Thạch Lựu chưa trải qua cái này, sợ tới mức toàn thân xụi lơ, ngay cả nói cũng đều cũng không nói ra được.

Lục Thanh Lam nhảy dựng lên đuổi theo, nàng không thể để cho hai nha hoàn trung tâm của nàng cứ không minh bạch như vậy mà chết được. Kỳ thị cũng gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, Lục Văn Đình thừa dịp hỗn loạn chuẩn đi tìm viện binh. Lục Kháng nếu là ở đây, quả quyết sẽ không cho cho phép Lão thái thái đánh chết người.

Nhóm bà tử thì hình đang đem Bồ Đào và Thạch Lựu đặt tại trên ghế muốn đánh, Lục Thanh Lam xông lại nhào vào trên người hai nha hoàn, giận dữ nói: “Ta không cho phép các người động vào nha hoàn của ta!”

Hứa ma ma và Triệu thị một trái một phải đỡ Lão thái thái đi ra.

Lão thái thái gặp tình hình này, tức giận liên tục nói: “Còn thể thống gì, này còn thể thống gì? Mau đưa Lục cô nương kéo ra cho ta.”

Nhóm Bà tử đang muốn động thủ, liền thấy xa xa một gã sai vặt chạy nhanh vào, hướng về phía Lão thái thái bẩm báo: “Lão thái thái, Cửu.... Cửu hoàng tử tới.”

Lão thái thái lấp bắp kinh hãi: “Đang yên lành, hần tới làm cái gì?”

Đang muốn sửa sang lại áo mũ dẫn người đi ra ngoài nghênh đón, một trận tiếng bước chân truyền đến, liền thấy một thiếu niên nho nhỏ mặc trường bào cổ tròn màu huyền thanh sải bước đi đến. Phía sau là một tiểu thái giám tướng mạo thanh tú nhắm mắt theo đuôi, chính là Vệ Bân.

Thiếu niên nhìn một chút tình thế trong sân, cau mày. Dội nhìn thấy gương mặt được hóa trang có chút dọa người của Lục Thanh Lam, gương mặt âm trầm phảng phất giống như có thể chảy ra nước.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Bể mặt (4)

Lão thái thái vội vàng dẫn hai con dâu cùng cháu gái làm lễ chào hỏi Cửu hoàng tử.

Thiếu niên nhìn mặt mũi tinh xảo, giống như là từ trong tranh đi ra, nhưng giọng nói kia nhưng lại bay bổng lạnh giá, giống như là âm phong theo trong Địa ngục thổi ra tới. Cũng không gọi mọi người, chỉ thân nhiên nói: “Nơi này Lão thái thái thật là náo nhiệt, bốn điện hạ tới thật là đúng lúc.”

Lão thái thái có chút bất an, cúi người nói: “Không biết Cửu điện hạ đại giá quang lâm, không từ xa tiếp đón, còn thỉnh thứ tội!” Chủ yếu là không biết lần này Cửu hoàng tử đến có mục đích gì. Đùng bảo là nàng không biết, ngay cả Lục Thanh Lam cũng không rõ bên trong não tiểu thiếu niên âm tình bất định này rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Tiểu Thiếu Giác cũng không để ý tới lão thái bà này, trực tiếp đi tới trước mặt Lục Thanh Lam, thấy nàng gục ở trên người của Thạch Lựu, trên mặt một vết xanh một vết đỏ, trong đôi mắt to ướt sũng tất cả đều là nước mắt.

Bộ dáng thật sự rất đáng thương, tâm địa của Tiểu Thiếu Giác lạnh lẽo cứng rắn như vậy, cũng không khỏi tâm can bụng dạ cùng nhau run lên, ánh mắt liền nhu hòa mấy phần. Nói với Lục Thanh Lam: “Người đang làm gì đó?”

Đầu Lục Thanh Lam lệch ra nhìn hần một cái, nói: “Tổ mẫu và tam thẩm thẩm muốn đánh chết hai nha hoàn của ta, ta phải che chở các nàng.”

Tiểu Thiếu Giác cười một tiếng, trong lòng tự nhủ con bé này còn có lương tâm. Hần vẫy tay nói: “Người xuống đây.”

Lục Thanh Lam lắc lắc đầu: “Ta không đi xuống, ta đi xuống, các nàng liền đem Bồ Đào tỷ tỷ và Thạch Lựu tỷ tỷ đánh chết.”

Tiểu Thiếu Giác hiếm khi có kiên nhẫn: “Yên tâm, có ta ở đây, không ai dám đánh nha hoàn của người, ai cũng không được!”

Ánh mắt Lục Thanh Lam sáng lên, nàng nghe rõ, Cửu hoàng tử xem ra là tới để cho chính mình chỗ dựa. Nàng lúc này mới giẫy dụa từ trên người của Bồ Đào và Thạch Lựu nhảy xuống.

Nàng vừa xuống đất, thân mình bỗng nhiên rời khỏi mặt đất. Hóa ra Tiểu Thiếu Giác khom lưng cúi người, trực tiếp ôm nàng vào trong ngực, Lục Thanh Lam đưa tay ôm lấy cổ của hần một cách tự nhiên.

Tiểu Thiếu Giác ôm nàng đi vào bên trong. Lúc đi qua bên cạnh Lão thái thái, mới nói: “Lão thái thái xin đứng lên đi.”

Lão thái thái lúc này mới thờ phào một cái, tuổi nàng không ít rồi, như vậy một lát đứng có chút không vững.

Biết rõ bị một cái tiểu oa nhi tới ra oai phủ đầu, nhưng nàng lại không dám nói gì. Cửu hoàng tử ở trong cung vô cùng được sủng ái, đừng nói là nàng, ngay cả Lão Hầu gia tại đây, cũng không dám có chút bất kính đối với hần.

Lão thái thái vội vàng nói: “Tạ ơn điện hạ.”

Cửu hoàng tử thân nhiên nói: “Xin phiền Lão thái thái mang những bà tử cầm theo côn bổng kia rút lui trước đi, đằng đằng sát khí như vậy, thật có chút hù dọa người!”

Lão thái thái vội vàng nói: “Còn không mau đi xuống.” Những bà tử kia nhất thời tan tác như ong vỡ tổ.

Lão thái thái lúc này mới nói: “Kính xin Cửu điện hạ vào phòng nói chuyện.”

Cánh tay Tiểu Thiếu Giác ôm Lục Thanh Lam vòng thật chặt. “Như thế cũng tốt!” Dẫn đầu tiến vào nhà chính.

Lão thái thái mới hần ghế trên, Cửu hoàng tử cũng không khách khí, ôm Lục Thanh Lam liền trực tiếp ngồi xuống. Lại mời Lão thái thái ngồi.

Lục Thanh Lam thấy bản thân ngồi còn nẫu thân đứng, thân thể vận vẹo uốn éo kêu lên: “Mẫu thân. Mẫu thân.”

Lúc này Tiểu Thiếu Giác mới nhìn về phía Kỳ thị, thấy nàng mặc vài bồi để giấy màu tím nhạt thêu kim ngân ám hoa*, mặt xinh đẹp tuyệt trần, một tác phong dịu dàng đoan trang của tiểu thư khuê các, lập tức sinh lòng hảo cảm. Ôn hòa nói: “Nhị thái thái cũng mời ngồi đi.”

(*) kim ngân ám hoa: hoa ẩn màu vàng và bạc

Kỳ thị vội vàng cảm tạ, ngồi xuống ở phía dưới Lão thái thái.

Triệu thị và Lục Thanh Nhân vừa rồi còn đang ngồi, chẳng qua hiện tại Cửu hoàng tử không lên tiếng, các nàng liền chỉ có thể đứng.

Đúng lúc này, Lục Văn Đình cũng mang cứu binh trở lại, Lục Kháng vốn là đến ngăn lão thái bà đánh chết mạng người bại hoại danh tiếng Trường Hưng Hầu phủ, nhưng vừa vào phòng khách Mục Nguyên đường, lại nhìn thấy Cửu hoàng tử ôm cháu gái ngồi chỗ cao chủ vị, hần nhất thời cũng có chút phát mộng.

Lục Kháng tiến lên hành lễ, Cửu hoàng tử thấy hần là lão thần ngục lại vẫn có chút kính trọng, khách khí vài câu mời hần ngồi.

Lục Kháng nói: “Không biết điện hạ đến, có chuyện gì quan trọng cần phân phó?”

Cửu hoàng tử cười cười, bộ dạng hần vốn là tính xảo tuấn tú, bởi vì bình thường không cười bao giờ, nụ cười này giống như một luồng ánh nắng rơi trên mặt băng trong ngày mùa đông, mọi người thấy vậy ngây người. “Kỳ thật cũng không có gì chuyện quan trọng, chỉ là được Tam muội muội ủy thác, tới đây nhìn Bảo Nhi muội muội một cái.”

Bảo Nhi muội muội?

Lục Thanh Lam nghe được mấy chữ này từ trong miệng hần nói ra, cả người thiếu chút nữa nổi da gà, liền vận vẹo uốn éo trong ngực của hần, Tiêu Thiểu Giác liền vòng thật chặt cánh tay, vỗ mông nhỏ của nàng. Bấm một cái trên đùi, thân thể Lục Thanh Lam như giật điện chấn động, mặt đỏ lên. Nếu là bình, đã sớm vùng vẫy, nhưng hiện tại loại trường hợp này, hai người cùng nhau đối địch, nàng không thể sập bần của hần, phải ra vẻ quan hệ vô cùng tốt mới được, cho nên nàng lại không dám lộn xộn nữa.

Rốt cuộc nàng tuổi còn nhỏ, những hành vi này không xem là cái gì.

Lục Kháng “Nha” một tiếng, nhìn cháu gái nhỏ của mình, không khỏi có mấy phần ngạc nhiên. Chuyện Cửu hoàng tử, hần có nghe nói qua một ít, nổi danh thanh lãnh cao ngạo khó hầu hạ, hiếm có cháu gái nhỏ có thể lọt vào mắt hần.

Cửu hoàng tử tiếp tục nói: “Không nghĩ tới, ngược lại nhìn thấy bộ dáng này của Bảo Nhi, thật đúng là khiến ta mờ rộng tầm mắt.”

Lục Kháng cười xấu hổ: “Là lão thần không biết cách quản gia, khiến điện hạ chê cười.”

Cửu hoàng tử cười nhạt nói: “Vốn những điều này đều là chuyện nhà của Hầu gia, ta không tiện nhúng tay, thế nhưng mà Tam muội muội tha thiết phó thác, ta cũng không thể không cố gắng, Hầu gia sẽ không chê ta xen vào việc của người khác chứ?”

Lục Kháng cuống quýt nói: “Đâu có đâu có? Điện hạ bằng lòng hỗ trợ phân xử, là vinh hạnh của Trường Hưng Hầu phủ.”

Hần còn có thể nói gì?

Cửu hoàng tử khẽ mỉm cười: “Như thế thì được.”

Lục Kháng âm thầm hoảng sợ, oa nhi này năm nay mới mấy tuổi, nói chuyện phân tích cặn kẽ, vòng vòng nói tiếp, đúng là giọt nước cũng không lọt, lớn chút nữa còn đến mức nào? Càng không dám khinh thị đặc tội vị thiên chi kiều tử này.

Cửu hoàng tử liền nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, người nói cho ca ca, là ai đánh người thành như vậy? Ca ca nhất định báo thù cho người.” Hai chữ báo thù nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, giống như là đơn giản uống miếng nước như vậy.

Lục Thanh Lam có chút bối rối, thật sự không nghĩ tới Cửu hoàng tử vì sao giống như là thay đổi thành một người khác, đối đãi với nàng tốt như vậy, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

Cửu hoàng tử hướng về phía Lão Hầu gia thờ dài một hơi, “Nhìn xem đứa nhỏ này, một hài tử tốt như vậy, trong cung Tam muội muội, mẫu phi, quý tần nương nương tất cả đều thích nàng, không muốn nàng bị ủy khuất, không nghĩ tới về đến nhà, lại bị khi dễ thành cái bộ dạng này, sợ tới mức ngay cả nói cũng không ra.” Hần sờ sờ đầu của nàng: “Bảo Nhi, đừng sợ, có ta ở đây không ai dám khi dễ người, có cái gì ủy khuất người cứ việc nói ra, ca ca nhất định làm chủ cho người.”

Một cái kim đùi trắng kiện như vậy đưa qua tới, Lục Thanh Lam nếu còn không biết ôm vào, vậy nàng chính là cái chày gỗ. Nàng gạt đầu, dùng một ngón tay chỉ Lục Thanh Nhân nói: “Điện... Ca ca, là Tứ tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ muốn cướp vệt của ta, vệt kia là Tam công chúa tặng cho ta, ta không đáp ứng, nàng liền đánh Bảo Nhi, còn muốn đem nha hoàn của Bảo Nhi đánh chết!”

Người ta cũng gọi muội muội cả nửa ngày rồi, nàng cũng nên đổi giọng gọi một tiếng ca ca. Câu ca ca này kêu xong, nàng tự mình cũng cảm thấy buồn nôn.

“Ha ha... Ha ha...” Tiêu Thiểu Giác giống như là nghe được truyện cười, bỗng nhiên nở nụ cười. Hơn nửa ngày mới dừng tiếng cười: “Đồ vật trong nội cung thượng ra, muốn không nói, còn dám đoạt? Trong nhà Hầu gia thật đúng là ngoa hồ tàng long!”

(*) *Đảm rồng hang hổ 卧虎藏龙*

Lão Hầu gia nghe lời này, trên đầu cũng toát ra mồ hôi lạnh. Việc này có thể lớn có thể nhỏ, nếu xử lý không tốt, có thể ngay cả toàn bộ Hầu phủ cũng bị xui xẻo liên lụy. Hần không khỏi giật dử, lão Tam làm sao sinh ra loại đồ chơi không đáng tin cậy như vậy?

Lão thái thái hung hăng trừng mắt nhìn Triệu thị một cái, lúc trước Triệu thị xúi giục nàng ra mặt cho Lục Thanh Nhân, nhưng vẫn một mực không nói cho nàng biết con chim anh vũ kia là Tam công chúa cho a!

Lão Hầu gia không khỏi nổi giận, chỉ vào Lục Thanh Nhân nói: “Nguyệt chương, còn không quý xuống!”

Lục Kháng bởi vì đã trung niên, đối với hài tử của tiểu bối tử trước đến giờ vẫn tương đối tử ái, Lục Thanh Nhân chưa từng bị hần mắng chửi như vậy, cái miệng nhỏ nhắn méo mó, “Oa Oa” một tiếng khóc lên.

Triệu thị thấy hình bất thường, vội vàng đẩy nữ nhi một cái, đem nàng ẩn quý trên mặt đất.

Cửu hoàng tử nói: “Hầu gia, nếu sự tình đã rõ ràng rồi...”

Triệu thị giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Lục Thanh Lam nói một câu nói, chuyện liền rõ ràng, căn bản là không để cho tam phòng có cơ hội giải thích bất kỳ điều gì, thiên vị cũng không thể thiên vị đến trình độ này chứ?

Nàng ý phụ thân mình là Bình Lương hầu, ở trong quân có chút địa vị, liền đứng ra nói chuyện: “Điện hạ, xin nghe thần phụ nói một lời, sự tình cũng không phải là như lục nha đầu nói đơn giản như vậy...”

Nàng còn muốn thao thao bất tuyệt nói tiếp, Tiêu Thiểu Giác bỗng nhiên mở miệng nói: “Người thì xem là thứ gì, ta gọi người mở miệng sao?” Triệu thị lớn từng này, còn chưa từng bị coi thường như vậy, chưa từng có bị người áp đánh như vậy, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng giống như là tôm luộc.

Lão Hầu gia vội vàng nói: “Lui ra, không hiểu quy củ!”

Triệu thị không dám cãi lời, phần nộ lui trở về.

Tiêu Thiểu Giác nói: “Sự tình đã rõ ràng, đều là lỗi Tứ cô nương.” Nói rõ chính là không để cho tam phòng cơ hội phản búa, “Cướp đoạt vật phẩm trong cung ban cho vốn là sai, huống chi là đem Bảo Nhi đánh thành cái bộ dạng này. Đối với muội muội cũng có thể hạ độc thủ như thế, thật là tâm địa ác độc!” mọi người phát giác hần nhiều lần nhấn mạnh, làm cho người ta ấn tượng rõ ràng, hần sợ đi tức giận như vậy, nguyên nhân căn bản là Lục Thanh Lam bị đánh, bị khi phụ si nhục. Có thể thấy sự bảo vệ của hần đối với tiểu nữ oa này đã đến loại trình độ nào.

“Ta là người vô cùng nhân từ, niệm tình Tứ cô nương tuổi còn nhỏ, liền mang ra đánh mười gậy để ghi nhớ thật lâu.”

Đánh gãy vốn là hình phạt thế gia vọng tộc người ta dùng để trừng phạt tỷ nữ có tội, gãy gỗ được dùng đều là có gai, hết sức đau đớn, Lục Thanh Nhân được nuông chiều từ bé, đừng nói là mười gậy, cho dù một cái cũng chưa chắc chịu đựng được.

Lão thái thái rót cuộc đầu lòng cháu gái ruột, quý xuống lên tiếng xin: “Điện hạ tha mạng, Tứ nha đầu tuổi còn nhỏ, chịu không nổi hình phạt như vậy, van xin điện hạ khai ân.”

” A. . .” Cánh tay Tiêu Thiểu Giác ôm Lục Thanh Lam lại nắm thật chặt. Nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Nếu Lão thái thái đã cầu tình, vậy thì. . . thêm năm gậy, đánh mười lăm gậy đi.”

“Ách – –” Lão thái thái đầu gối lại không giáng đạo lý như vậy, nhất thời lại không dám nói lời nào. Sợ nói sai một câu, lại thêm vài gậy.

Ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Thiểu Giác ở trên người Lão thái thái, Triệu thị dạo qua một vòng, sau đó nói: “Nếu tất cả mọi người không có dị nghị, vậy còn chờ cái gì, còn không đem nha đầu này mang xuống thi hình?”

Lão Hầu gia khoát tay, liền có hai bà tử vào đem Lục Thanh Nhân kéo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bẽ mặt (5)

Tiêu Thiểu Giác đứng lên, nói với Lục Thanh Lam: “Đi, chúng ta đi nhìn một cái!” Nhất định muốn đích thân giám hình.

Đám người Lão Hầu gia đi theo ra ngoài.

Hai ma ma thi hình đứng ở đó. Một người cầm gậy gai đánh bàn tay của Lục Thanh Nhân, người kia ở đằng kia đếm.

Tiêu Thiểu Giác nhìn một lát, hừ lạnh một tiếng. Ma ma thi hình đều là người của Mục Nguyên đường, đương nhiên biết Tứ cô nương là tâm can bảo bối Lão thái thái, cũng chỉ dám cầm nhẹ đánh khẽ, đánh rất nhẹ nhàng, sợ khí lực quá lớn, làm đau Tứ cô nương trở về bị Lão thái thái trừng trị.

Khóe môi Tiêu Thiểu Giác hàm chứa một tia cười lạnh, cũng không vạch trần, đợi đánh xong mười lăm cái. Mặc dù nhóm ma ma cố ý, hạ thủ lưu tình, nhưng lòng bàn tay Lục Thanh Nhân vẫn sưng phồng lên, nằng nặng từng phải chịu khổ như vậy, đau đến khóc lớn oa oa không ngừng.

Tiêu Thiểu Giác liếc mắt nhìn hai vị ma ma, nói: “Đánh xong rồi hả?”

Nhóm ma ma có chút chột dạ, vẫn gặt đầu. Tiêu Thiểu Giác cũng không giải thích, chỉ nói: “Đánh lại một lần nữa.”

“Ồi chào!” Nhóm ma ma nhất thời bối rối, không biết phải làm sao nhìn về phía Lão thái thái. Hơi chút do dự, Vệ Bân đã bước nhanh đến phía trước, “Ba ba ~” cho hai ma ma một người một bạt tai, “Lời nói Cửu điện hạ mà các người cũng dám làm trái, phản rồi phải không!”

Hai ma ma sợ hãi, thấy Lão thái thái bắt đầu đi gặt gặt đầu, lúc này mới lại để Lục Thanh Nhân vươn tay ra, một nắm một mười đánh tiếp, lần này hạ thủ cũng nặng hơn, không dám vì tình riêng mà làm trái.

Nhóm ma ma mỗi người một gậy đánh tiếp, lòng bàn tay của Lục Thanh Nhân đã xuất hiện máu. Cổ họng nàng cũng đã khóc khàn giọng rồi, cuối cùng dứt khoát hôn mê bất tỉnh.

Rốt cuộc là mẹ con liên tâm, Triệu thị thấy nữ nhi chịu khổ, cũng lệ như suối trào. Cũng chịu không nữa nổi rồi, trực tiếp quý trên mặt đất: “Cửu điện hạ, xin ngài bớt giận, muốn đánh, liền đánh ta được rồi. Ta là mẹ ruột của nàng, không dạy bảo nàng, là trách nhiệm của ta. Ngài còn đánh như vậy, đôi tay này của Nhân nhi sẽ phải phế đi mất!”

Cửu hoàng tử lạnh lùng nhìn Triệu thị quý trước mặt mình không chút động lòng.

Trong truyền thuyết vị Cửu hoàng tử này tâm ngoan thủ lạt, hôm nay gặp quả nhiên không tầm thường.

Lão thái gia cũng có chút không nén được tức giận, “Xin điện hạ khai ân, coi như nhìn mặt mũi của lão phu, tạm thời bỏ qua cho Nhân nhi đi.” Tâm địa Kỳ thị rốt cuộc mềm nhũn, không muốn nhìn tiểu hài tử chịu khổ, cũng giúp đỡ Lục Thanh Nhân cầu tình.

Lúc này Tiêu Thiểu Giác mới mở miệng nói: “Ngừng!” Hắn nhìn thoáng qua Triệu thị đang quý trước mặt mình nước mắt giàn giụa nói: “Người đã nguyện ý thay nàng chịu phạt, những gậy còn lại liền để người chịu đi.”

Triệu thị thiên ân vạn tạ. Nhóm ma ma không dám chậm trễ, sợ vị chủ nhân hung tàn này không hài lòng lại gọi bọn nàng đánh lại nữa.

Tay Triệu thị còn đang đau, máu chót là chưa từng chịu qua khuất nhục bức này, chỉ hận không thể lập tức ngắt đi mới tốt.

Tiêu Thiểu Giác thấy thi hình xong rồi, lúc này mới hài lòng. Quay đầu hướng Lục Kháng nói: “Mới vừa rồi ta nghe Bảo Nhi nói, trong phủ chúng ta muốn đem hai nha đầu của nàng tha ra đánh chết, Trường Hưng Hầu phủ thế gia trăm năm, sao lại khắc nghiệt hạ nhân như thế, chẳng lẽ là ta nghe lầm?”

Lục Kháng vội vàng theo lời của hắn nói: “Đều là hạ nhân hiểu lầm ý tứ bề trên, hồ ngôn loạn ngữ. Người ngoan độc như thế, quả quyết không phải là người Trường Hưng Hầu phủ ta!”

Tiêu Thiểu Giác mỉm cười một tiếng nói: “Ta đã nói rồi, Trường Hưng Hầu phủ trăm năm thế gia, khoan dung nhân đức, tuyệt đối sẽ không làm việc như thế.”

Bồ Đào và Thạch Lựu giờ phút này khoanh tay cung kính đứng ở một bên, vừa rồi Cửu hoàng tử đến đây, làm ầm ĩ một phen, không ai quản các nàng nữa, các nàng cũng không dám đi loạn.

Tiêu Thiểu Giác liền kêu hai người đi tới, hỏi tên hai người, nghe nói một người tên là “Thạch Lựu” một người tên là “Bồ Đào”, không nhận được lại néo mộng nhỏ của Lục Thanh Lam, trong lòng tự nhủ không hồ là cái tiêu cật hóa, tên của hai nha đầu này lấy thật sự là hay.

Tiêu Thiểu Giác nói thẳng: “Hai người các người bảo hộ Bảo Nhi, là người có công.” Nói xong phân phó Vệ Bân: “Vệ Bân, người thưởng hai người bọn họ một người một cái kim đũa.”

Thạch Lựu và Bồ Đào mừng rỡ, có ban thưởng của Cửu hoàng tử, về sau còn ai dám động vào các nàng? Hai người thiên ân vạn tạ thu nhận, Tiêu Thiểu Giác nói với Lục Kháng: “Hầu gia, Bồn cung xử trí như vậy, người cảm thấy như thế nào?” Lâm cũng đều làm rồi, còn quay lại hỏi ý kiến của hắn, Lục Kháng mặc dù trong lòng có bất mãn, còn có thể nói cái gì. Đương nhiên nói: “Điện hạ xử trí công bằng, lão thần bái phục.”

Tiêu Thiểu Giác cười ha ha: “Lão nhân gia ngài thật sự là khách khí, trong lòng ngài không mắng ta một câu ‘hung tàn bá đạo’, ta liền hài lòng thoả dạ rồi.”

Trong lòng Lục Kháng thầm run sợ, thật sự là hắn đánh giá Cửu hoàng tử như vậy, vội vàng tó thái độ nói: “Không dám không dám!”

Tiêu Thiểu Giác thần nhiên nói: “Mặc kệ Hầu gia, hay là người nào cũng được, hôm nay ta sẽ nói thật cùng mọi người, sự tình của Bảo Nhi muội muội, chính là chuyện chuyện của Tam muội muội ta, chính là khi để Tiêu Thiểu Giác ta, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ. Các vị có hiểu rõ không?”

Lại cúi đầu nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi muội muội, sau này phạm là ở đâu bị ỷ khuất, chỉ cần nói cho ca ca, ca ca nhất định xà giận cho người!”

Lục Thanh Lam không nghĩ tới hôm nay hẳn lại cấp lực cho nàng như vậy, gắt đầu lia lia, giong gĩa nói: “Cứu ca ca, ta nhớ kỹ rồi.”

Tất cả mọi người đều trầm nghĩ: có một vị như vậy cho Lục Thanh Lam chỗ dựa, ngày sau còn ai dám động một đầu ngón tay của nàng nữa.

Chuyện bên này xử lý xong rồi, Tiêu Thiệu Giác từ biệt Lục Kháng và Trương thị, ôm Lục Thanh Lam đi Thúy Phong uyển.

Lục Thanh Lam bị hắn ôm lâu như vậy, thật sự không được tự nhiên, đang trong ngực của hắn gầy dựa mấy cái. Tiêu Thiệu Giác nhìn nàng một cái có chút bất mãn, ngay cả hắn ghét nhất có tiếp xúc thân thể cùng người khác, cũng không làm sao, tiểu nữ oa ngược lại lại không muốn cho hắn ôm.

Nàng càng muốn xuống. Tiêu Thiệu Giác lại càng không cho nàng xuống, cánh tay ôm nàng ngược lại chặt thêm vài phần.

Kỳ thị thấy không khỏi có chút lo lắng, Cứu hoàng tử đối với Bảo Nhi quả thật rất tốt, nhưng thủ đoạn của hắn không khỏi quá hung ác, nàng có chút không muốn để cho nữ nhi và hắn tiếp xúc nhiều.

Đến Thúy Phong uyển, Tiêu Thiệu Giác để cho Vệ Bân cầm bình băng cơ hóa ử cao ra, chuẩn bị tự mình bôi mặt cho Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam có chút không muốn, thế nhưng Tiêu Thiệu Giác hết sức bá đạo, nàng căn bản không phản kháng được, Tiêu Thiệu Giác cầm một khối khăn lau mặt cho nàng, kết quả lau đến khi mặt tím xanh biến thành hồng hồng, mới biết được vết thương của nàng nghiêm trọng như thế thì ra đều là vết lằn, không nhịn được mỉm cười.

Kỳ thị có chút xấu hổ, tự tay rửa đi hoá trang trên mặt của nữ nhi, Tiêu Thiệu Giác mới phát hiện vết thương trên mặt nàng không nghiêm trọng lắm, chỉ có cái trán có chút vết đỏ, vẫn bôi chút băng cơ hóa ử cao cho nàng, lại đem băng cơ hóa ử cao còn lại cho Kỳ thị.

Lục Thần bên này cũng nghe đến tin tức, vội vàng từ thư viện chạy trở về. Nghe Kỳ thị đơn giản nói qua một lần, Lục Thần lại càng hoảng sợ, làm sao cũng không nghĩ tới Tiêu Thiệu Giác đường đường là một hoàng tử, mà lại không để ý phép tắc không phân biệt trắng đen gì cả mà ủng hộ nữ nhi của hắn như vậy, vội vàng tiến lên nói cảm tạ.

Tiêu Thiệu Giác đối với cha mẹ của Lục Thanh Lam vẫn là hết sức khách khí, nho nhã lễ độ, hiển thị rõ giáo dưỡng của con cháu hoàng gia. Khách sáo vài câu, Tiêu Thiệu Giác nói đến vấn đề chính: “Nghe Tam Hoàng muội ta nói, Bảo Nhi từ nhỏ chứng khi hư yếu, lúc trước thái y trong cung nghiên cứu ra một bộ thể thuật kiện thân ích khí, Tam muội muội lại kêu Bảo Nhi cũng đi theo học, Bảo Nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, kính xin hai vị đốc thúc nàng nhiều hơn, mỗi ngày luyện tập hai lần, đừng để gián đoạn.” Biểu hiện hết sức quan tâm.

Lục Thần cảm kích nói: “Đa tạ Cứu hoàng tử lo lắng, chuyện này liên quan đến thân thể khỏe mạnh của Bảo Nhi, chúng ta làm phụ mẫu tuyệt không dám khinh thường.”

Tiêu Thiệu Giác thờ phào nhẹ nhõm, hắn cũng không muốn giống như lúc trước, không ba thì năm ngày liền bị bệnh. Liếc mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái, cảm thấy có chút phiền não. Hắn thân là truyền nhân Hạ tộc, có rất nhiều đại sự phải làm, không muốn vì một cái tiểu nữ oa không liên quan lãng phí quá nhiều thời gian.

Lại nói hai câu, Tiêu Thiệu Giác nói muốn cùng với Lục Thanh Lam đi xem con chim anh vũ kia, nhưng thật ra là muốn một mình cùng Lục Thanh Lam nói vài lời.

Lục Thần và Kỳ thị không dám phản đối, chỉ có thể miễn cho bọn họ đi.

Tiêu Thiệu Giác nắm tay Lục Thanh Lam đi đến một tiểu viện phía sau, Nguyễn An ngụ ở nơi đó. Không có người bên ngoài nhìn thấy, sắc mặt Tiêu Thiệu Giác cũng có chút âm trầm. Kỳ thật hoàn toàn có thể lý giải, vừa rồi hắn biểu hiện bộ dạng hết sức ưa thích tiểu nữ oa, là làm cho toàn bộ người của Trường Hưng Hầu phủ nhìn, dù sao khi dễ Lục Thanh Lam chẳng khác nào khi dễ Tiêu Thiệu Giác hắn, hầu như không có bất kỳ gì khác nhau.

Nhưng lấy chủ tâm mà nói, hắn cũng không thích có một người cùng hắn có liên hệ sâu như Lục Thanh Lam, thậm chí là trở thành một cái xương sườn mềm* cực lớn của hắn. Hắn giúp Lục Thanh Lam là vạn bất đắc dĩ, trên thực tế trong lòng hắn vẫn là rất cảm giận Lục Thanh Lam.

** yếu đuối*

Kiếp trước Lục Thanh Lam ở hậu cung lăn lộn mười mấy năm, bản lĩnh sát ngôn quan sắc* rất giỏi, thấy hắn trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, nhất thời cảm thấy hết sức khó chịu.

** 察言观色 sát ngôn quan sắc: tùy mặt gửi lời, nhìn mặt mà nói chuyện*

Tiêu Thiệu Giác đã buông lỏng tay nàng ra, ngồi xổm người xuống nói với nàng: “Sau này ngươi có thể bớt gây chuyện cho ta hay không vậy?” Kỳ thật hắn thật không muốn chửi đổng cho một tiểu cô nương vốn không quen biết.

Sắc mặt hắn nghiêm trọng, ngữ khí cứng nhắc, Lục Thanh Lam nếu thật sự đang là tiểu cô nương năm tuổi, phỏng chừng lúc này cũng có thể bị hắn dọa khóc. Hắn đối với nàng quanh co lúc lạnh lúc nóng, đã không phải là lần đầu tiên. Vừa rồi nàng đoán không ra hắn vì sao bỗng nhiên đối với nàng tốt như vậy, lại đoán không ra hắn vì sao vô duyên vô cớ lại bày sắc mặt cho nàng xem.

Dù sao người này cho nàng cảm giác chính là tinh thần phân liệt, bệnh xà tinh.

Phương pháp xử lý đối với loại người này chỉ có một —— lạnh nhạt. Lục Thanh Lam hất tay hắn ra, bước chân ngắn “bịch bịch bịch” chạy.

Này, tính tình tiểu nha đầu cũng không dễ chịu đâu.

Tiêu Thiệu Giác sờ sờ cái mũi, không còn cách nào khác rồi. Tiểu nha đầu này vừa đánh không được lại chửi không được, hắn còn có thể làm sao?

Lục Thanh Lam chạy một lát, phát hiện bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, đối với nàng mà nói cùng thiếu niên thân cao chân dài, sai bước rộng, cho dù là nhàn nhã bước, cũng nhanh hơn nàng chạy toàn lực. Rất nhanh hắn lại đuổi kịp nàng.

Lục Thanh Lam rất nhụt chí, dứt khoát dừng lại không chạy nữa.

Đúng lúc này đã đến sân nhỏ nuôi Điều Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Bể mặt (6)

Nguyễn An nghe nói Tiêu Thiệu Giác muốn đi qua xem điều, đã sớm xách theo lồng chim chờ ở cửa rồi. Thấy hai vị chủ tử tới, vội vàng tiến lên hành lễ.

Tiêu Thiệu Giác thấy con vẹt đầu phượng kia so với thời điểm hắn đưa cho Lục Thanh Lam lớn hơn khoảng chừng một vòng, đang nhảy lên nhảy xuống bên trong lồng, hết sức linh hoạt. Biết rõ Nguyễn An dưỡng Điều Nhi này không tệ.

Hắn nhìn điều cũng chỉ là cái cớ, chẳng qua diễn trò thì cũng nên làm cho trọn vẹn, liền hỏi Nguyễn An: “Điều Nhi này hiện tại có biết nói cái gì chưa?”

Sắc mặt Nguyễn An đỏ lên, vết đầu phượng này đến trên tay của Lục Thanh Lam, thứ nhất dạy nó chính là “Người xấu”. Quả nhiên Tiểu Thiểu Giác vừa mới dứt lời, liền thấy con chim anh vũ kia nháy nhót một chút trong lồng, bỗng nhiên phát ra một câu: “Người xấu!”

Làm Nguyễn An sợ tới mức chân cũng mềm nhũn, lúc trước hắn ở trong Ngọc Minh cung đã từng hầu hạ hắn, biết rõ tính tình của Tiểu Thiểu Giác.

Tiểu Thiểu Giác nhú mảy, trong lòng tự nhủ tốt lắm cái tốt không dạy lại đi dạy cái xấu.

Lục Thanh Lam cười hi hi vỗ tay, vỗ một cái nói một câu: “Người xấu!” “Người xấu!”

Chim anh vũ được nâng chọc cho kích động, vừa vỗ cánh, vừa càng không ngừng kêu ”Người xấu ” “Người xấu “.

Tiểu Thiểu Giác nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương một cái, thấy con ngươi của nàng phát sáng, nụ cười ân hàm ý vị thâm trường nào đó, tựa hồ là cố ý chế giễu mình.

Nếu là ngày thường hắn đã sớm nổi con thịnh nộ rồi, cổ tình ngày hôm nay lại không thể tức giận.

Nguyễn An thấy sắc mặt Tiểu Thiểu Giác không được tốt, sợ hãi. Mấy ngày nay hắn luôn dạy vết kêu ”Cửu điện hạ “, chỉ là ba chữ này thật sự có chút khó nói, vết vẫn không sao học được.

Nguyễn An nóng nảy, đưa ra nhắc nhở: “Cửu điện hạ, mau gọi Cửu điện hạ!”

Vết kia hành hạ một mồi, đã ngừng lại, nó nghiêng đầu qua nghĩ nửa giây, rốt cục tuôn ra một câu “Cửu điện hạ!”

Nguyễn An mới vừa thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe vết lại nói một câu: “Người xấu!”

Cùng một chỗ, chính là —— ” Cửu điện hạ người xấu!”

Ngay cả Vệ Bân cũng thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Chỉ có Nguyễn An mặt như giấy trắng.

Lục Thanh Lam cũng nhịn không được nữa, ôm bụng cười lên ha ha.

Tiểu Thiểu Giác dùng ánh mắt giết người nhìn nàng hồi lâu, liền đem nàng xách lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Buồn cười vậy sao?”

Lục Thanh Lam thấy hắn giận thật, vội vàng xin dung thứ: “Cửu ca ca, ta sai rồi!”

Tiểu Thiểu Giác cả giận nói: “Ài là Cửu ca ca của ngươi?”

Lục Thanh Lam biết phục thiện, “Cửu điện hạ ta sai rồi!”

Tiểu Thiểu Giác thấy nàng trở mặt nhanh như vậy, lại càng tức giận. Hừ một tiếng, thả nàng xuống quay đầu bước đi. Chỉ nghe thấy vết kia vẫn còn đang không ngừng ồm ồm: “Cửu điện hạ người xấu!” “Cửu điện hạ người xấu!”

Lục Thanh Lam sợ chọc giận hắn vốn không muốn cười nữa, thế nhưng thật sự không nhịn được, lại cười ha ha ra tiếng.

Tiểu Thiểu Giác giận đến gân xanh trên trán trực nháy, vật nhỏ không có lương tâm này, mình hảo tâm đến giúp nàng, nàng lại đi nuôi một con chim anh vũ đến đẻ mắng mình. Cho nên càng bước nhanh hơn, dời ra khỏi tiểu viện, hắn mới thăm nghĩ ta so đo cùng một tiểu nữ oa làm gì?

Nghĩ như vậy ngược lại an tĩnh lại không ít.

Hằng Phong uyển.

Vài nha hoàn bà tử quỳ trên đất cẩn thận bôi thuốc cho hai mẹ con Triệu thị và Lục Thanh Nhân. Lục Thanh Nhân nước mắt khóc, la: “Nương, tay ta đau.” Bởi vì cổ họng khốc ách rồi, thanh âm của tiểu cô nương nghe khàn khàn hết sức khó nghe.

Triệu thị trông thấy bàn tay máu chảy đầm đìa của nữ nhi, vẫn cảm thấy một trận kinh hãi. Cửu hoàng tử Tiểu Thiểu Giác kia tuổi còn nhỏ tại sao tâm địa ngoan độc như vậy?

Lại nhìn tay của mình, không tốt hơn so với nữ nhi bao nhiêu, cũng không biết về sau có thể lưu lại sẹo hay không. Trong lòng nàng tích một cỗ lửa giận, liền một cước đạp nha hoàn bôi thuốc cho nàng ngã lộn trên đất: “Lực mạnh như vậy, muốn ta đau chết sao? Nhị phòng muốn chà đạp mẹ con chúng ta, ngay cả các ngươi cũng đi theo đạp trên mặt mũi ta có phải hay không?”

Nha hoàn kia bị làm cho sợ đến lạnh run, nàng nào có lá gan có một chút bất kính nào với chủ mẫu chứ.

Triệu thị nôn nóng đi tới đi lui, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chuyện này tuyệt không thể cứ như vậy là xong, thù này của nhị phòng ta nhất định phải báo!” Cửu hoàng tử làm hại mẹ con các nàng thảm như vậy, khoản sổ sách này hiển nhiên tính toán đến trên đầu nhị phòng.

Triệu thị chợt dừng lại, hỏi ma ma tâm phúc của nàng: “Hồ ma ma, tìm được Triệu Huệ Lan chưa?”

Tháng chạp, trong cung bận rộn lễ mừng năm mới, Tam công chúa không lại kêu Lục Thanh Lam vào cung, Lục Thanh Lam thả lỏng yên tâm. Mỗi ngày ngủ nướng trên chim, cuộc sống trôi qua hết sức ung dung tự tại.

Mấy ngày nay, nàng chuyên cần không ngừng luyện thể thuật, thân thể ngược lại dần dần tốt lên.

Người một nhà Nhị phòng đoàn viên qua năm mới. Lục Thanh Lam lớn hơn một tuổi —— sáu tuổi rồi.

Ra tháng giêng, Trường Hưng Hầu phủ lại bắt đầu chuẩn bị hôn sự của đại cô nương. Dựa theo ý chỉ trong cung, thời gian xuất giá của Lục Thanh Oánh định tại mừng hai tháng bốn.

Ngày đó Trường Hưng Hầu phủ giăng đèn kết hoa, Lão Hầu gia Lão thái thái dù không thích đại phòng, Lục Thanh Oánh dù sao cũng là gả cho hoàng tử, bọn họ cũng không dám cố ý lạnh nhạt, đặc biệt hoàng gia ai cũng chịu trách nhiệm không nổi.

Lục Thanh Lam dậy thật sớm, đi theo Lục Thanh Nhân đi tới đại phòng xem tân nương tử.

Vào tiểu viện của Lục Thanh Oánh, chỉ thấy tân nương tử đã đứng dậy, toàn phúc phu nhân đã giúp nàng rửa mặt, đang trang điểm tân nương.

Kiếp trước Lục Thanh Lam không thân với đại phòng, ở kiếp này lại đi lại thân thiết, cộng thêm Lục Thần cứu Lục Thanh Oánh một mạng, đại phòng lại càng cảm kích nhị phòng, bởi vậy hai nhà trong lúc đó so với đời trước hòa hợp hơn không ít.

Lục Thanh Lam ngọt ngào kêu một tiếng ”Đại tỷ tỷ“, Lục Thanh Oánh cười đưa thay sớ sờ đầu nhỏ của nàng, cầm một khối kim ti tảo cao cho nàng. Lục Thanh Lam nhận lấy, vụng trộm đánh giá sắc mặt của nàng, thấy nàng không có kích động và bất an giống như tân nương tử bình thường, sắc mặt có mấy phần cứng ngắc, trong lòng không khỏi khe khẽ thở dài.

Gã dĩ tuy nói có một danh phận Trắc Phi, nhưng nói trắng ra là chẳng qua vẫn là một cái thiếp mà thôi. Nghĩ đến nàng cũng hiểu được việc hôn sự này, từ đầu đến cuối chỉ là một cộc hôn nhân chính trị, nàng không có bất kỳ mong đợi hay quyền lên tiếng đối với cộc hôn sự lần này.

Lục Thanh Lam nhìn khó tránh khỏi có mấy phần chua xót.

Bởi vì Lục Thanh Oánh không phải là chính phi, Hoàng trưởng tử Trữ Vương điện hạ không cần tới đón dâu. Đợi đến canh giờ, Lục Thanh Oánh ngồi lên kiệu hoa, bị đưa đi Trữ Vương Phủ.

Đi theo tân nương tử chính là một trăm gánh đồ cưới. Chính phi của Hoàng trưởng tử là đích nữ Định Quốc công phủ Hàn Ký Nhu, thời điểm thành thân, đồ cưới tổng cộng có 120 gánh, để tỏ lòng tôn trọng đối với chính phi, Trường Hưng Hầu phủ đem số lượng đồ cưới định tại một trăm gánh.

Đồ cưới đối với một nữ nhân mà nói rất quan trọng, mà ở thời đại này kết thông gia lại càng là biểu hiện kết minh chính trị bền chắc, Trường Hưng Hầu phủ vì biểu hiện coi trọng đối với Hoàng trưởng tử, cũng không dám quá mức qua loa với những đồ cưới này. Cho nên Lão thái thái mặc dù đau lòng, Lão Hầu gia vẫn phải cắn răng mua sắm đồ cưới hậu hĩnh cho đại phòng.

Kiệu hoa của tân nương tử đi chậm, Lục Thần và Kỳ thị mang theo các con đi Trữ Vương Phủ trước. Trữ Vương Phủ nằm ở Lâm Thanh phường, có bảy tòa nhà. Hoàng trưởng tử nạp phi, đó là chuyện vui, giờ phút này đương nhiên là giăng đèn kết hoa kín người hết chỗ.

Ở cửa ra vào gặp cả nhà đại cô mẫu, Lục Thanh Lam đi tới gọi, đại cô mẫu Lục Cần chỉ nhỏ hơn so với Lục Thần hai tuổi, mặc áo khoác màu sắc tươi sáng, trên mặt lộ vẻ mỉm cười khéo léo, nàng là phu nhân thế tử Ninh Hải Hầu phủ, khí phái toàn thân đương nhiên không nhỏ.

Quan hệ của Nàng và Lục Thần không tệ, nhưng Lục Thanh Lam cũng không phải rất thích thân cô cô này, đại khái là bởi vì tính tình nàng vô cùng cường thế bá đạo.

Trưởng tử của Lục Cần, Tân Khắc Cát còn lớn hơn Lục Văn Đình một tuổi, tay chân dài, hết sức hoạt bát nghịch ngợm. Vừa nhìn thấy Lục Thanh Lam liền đưa tay dùng sức vịn vào nhào nặn hoa bao đầu của nàng, cười nói: “Đã lâu không được gặp Bảo Nhi rồi.”

Lục Thanh Lam oạch một phát chạy tới sau lưng Tân Tĩnh Nhu, reo lên: “Biểu ca hừ hòng!”

Tân Tĩnh Nhu đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, “Không cho phép người khi dễ Bảo Nhi.” Nàng rất thích tiểu biểu muội này, thò tay ôm lấy Lục Thanh Lam, nhủ thầm nói: “Sao người lại nặng hơn rồi.”

Lục Thanh Lam vuốt hai cằm của mình, không tìm không phải cười.

Mọi người nói đùa vài câu, Lục Cần quay ra phía sau nói với một tiểu cô nương mặc tiểu áo màu mật ong, váy màu ngân hồng, vẻ mặt có chút sợ hãi: “Còn không bái kiến Nhị cữu cữu và Nhị cữu mẫu?” Trong lúc đó biểu lộ có vài phần chán ghét.

Tiểu cô nương kia nhìn nhỏ hơn Tân Tĩnh Nhu một chút thôi, nhưng là thứ muội của nàng, tên là Tân Tĩnh San. Bởi vì Đại cô mẫu quá mức cường thế, và thế tử Ninh Hải hầu Tân Ngọc Đường cũng không phải là rất hiền lành, Tân Ngọc Đường thích nữ tử mềm mại yếu ớt đỡ gió, thân mẫu Tào di nương của Tân Tĩnh San này chính là một mỹ nhân như vậy, rất được Tân Ngọc Đường yêu thích, đối với thứ nữ này cũng yêu ai yêu cả đường đi, có phần ưa thích.

Lại nói về Tào di nương này, thời điểm nàng xuất giá, kể mẫu Trương thị đưa cho nàng, cũng không biết dùng thủ đoạn gì dụ dỗ, câu hồn của Tân Ngọc Đường, Tân Ngọc Đường tự mình cầu Lão thái thái, thu nàng làm di nương, bởi vì sự kiện này Lục Cần hận thấu xương Lão thái thái.

Nàng ngược lại không quan tâm bên cạnh Tân Ngọc Đường thêm một cái di nương, mà là tức giận Lão thái thái nhúng tay vào chuyện tình nhà nàng. Lục Cần xem thường điệu bộ này của Tào di nương, dĩ nhiên cũng vô cùng không thích nữ nhi Tân Tĩnh San của nàng, bởi vậy lúc trước Tào di nương quý gối trước mặt nàng, khẩn cầu để cho nàng tự mình nuôi đứa nhỏ, nàng thuận thế mà đáp ứng.

Về sau nuôi ra nữ nhi quả nhiên chính là không hơn được, đường đường chi nữ Hầu phủ, học bộ dạng yêu kiều yếu ớt của Tào di nương đủ mười phần, Lục Cần chỉ cảm thấy sáng khoái.

Tân Tĩnh San tiến lên hành lễ cho đám người Lục Thần và Kỳ thị, quả nhiên là một bộ dạng liễu mềm trước gió. Nàng thấy Lục Văn Đình còn nhỏ tuổi, đã cao lớn hiên ngang, tuấn mỹ vô song, không nhận được nhìn nhiều hai mắt. Tuổi nàng đã không còn nhỏ, không quá vài năm sẽ bắt đầu thu xếp hôn sự rồi, đích mẫu vốn không muốn mang nàng ra ngoài giao tế, ngại cái bộ dáng này của nàng làm mất mặt, là di nương của nàng cầu phụ thân, đích mẫu dưới áp lực của phụ thân mới bằng lòng mang nàng đi ra ngoài.

Nàng biết chuyện trọng yếu nhất chính là lập tức tìm một người xuất thân cao quý, một trạng phu đối tốt với mình, liên lạc tâm với Lục Văn Đình. Lục Văn Đình lại đối với tiểu biểu muội nàng làm như không thấy, cười cười nói nói cùng Tân Tĩnh Nhu. Lục Văn Đình mới bao nhiêu tuổi, đối với tình yêu nam nữ có thể có ý niệm gì? Huống chi hẳn thích nữ hài coi mờ hào phóng, thật sự là không có một chút tiếng nói chung cùng Tân Tĩnh San.

Cách đó không xa trên một cỗ xe ngựa hoa lệ, Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác vén rèm xe nhìn một chút, vừa vận nhìn thấy nụ cười rực rỡ sáng ngời của Lục Thanh Lam. Hắn khẽ mỉm cười, nhìn tiểu cô nương vài mắt, mới buông rèm xe xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tâm cơ

Dựa theo quy chế hoàng gia, mỗi vị hoàng tử có thể lấy hai vị Trắc Phi, vì vậy hôm nay thành thân cùng Hoàng trưởng tử cũng không chỉ có một Lục Thanh Oánh, còn có một vị Trắc Phi, chính là Mạnh Văn Phi của Vũ An bá phủ.

Mọi người tiến vào Vương Phủ, các nữ hài tử tuổi không lớn lắm được an bài đến hậu viện đi chơi đùa. Hôm nay là việc vui của đại phòng, ngoại trừ hai tỷ muội của nhị phòng, Nhị cô nương Lục Thanh Linh, Tứ cô nương Lục Thanh Nhân, Ngũ cô nương Lục Thanh Dung đều đã tới. Lục Thanh Nhân từ lần trước khi để Lục Thanh Lam bị Cửu hoàng tử đánh bần tay một bữa, liền trở nên có chút sợ hãi Lục Thanh Lam, trốn rất xa. Cùng hai vị cô nương của Bình Lương Hầu phủ Tam cô nương Triệu Tử Huyền và Tứ cô nương Triệu Tử Phù trốn ở một bên nói chuyện, đối với Lục Thanh Lam chỉ chỉ trỏ trỏ.

Bình Lương Hầu phủ là nhà mẹ đẻ của Triệu thị, Lục Thanh Lam không cần đoán cũng biết khẳng định các nàng không nói lời gì hay.

Nàng cũng lười quan tâm, cùng Tân Tĩnh Nhu cười đùa, đang chơi bắt diết nhạc hồ, một khối ngọc bội bên hông rớt mất, nàng vội vàng chạy về phía trước, thiếu chút nữa đụng vào trên đùi của một người, nhìn thấy trước mắt xuất hiện một đôi giày gấm màu đen thêu mãng xà, nàng ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú đường nét cứng cáp.

Chân Lục Thanh Lam dừng lại, trong lòng thầm mắng một tiếng xui xẻo, tại sao lại đụng phải hắn ở chỗ này chứ?

Người vừa tới đưa tay nhặt lên khối ngọc bội kia, cười với Lục Thanh Lam nói: “Tiểu cô nương, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Không phải Tiêu Thiệu Huyền thì là ai?

Lục Thanh Lam hít mũi một cái, xoay người bỏ chạy, Tiêu Thiệu Huyền khẽ nhíu mày, thái độ hẳn không tốt chỗ nào, sao tiểu cô nương sao lại sợ hắn như vậy chứ?

Hắn bước nhanh đuổi theo, hỏi: “Người không cần ngọc bội nữa sao?”

Lục Thanh Lam không đáp, nhìn thấy bóng một người màu xanh ngọc chột lóc ở xa xa, nàng vội vàng chạy tới bên kia. Người nọ cũng nhìn thấy Tiêu Thiểu Huyền và Lục Thanh Lam, trên khuôn mặt tuần mị dị thường trong khoảnh khắc liền phủ một tầng mây đen, Lục Thanh Lam đi vòng qua phía sau hắn, hai tay bắt lấy áo choàng của hắn, kêu: “Cửu điện hạ!”

Tiêu Thiểu Giác đứng giữa khoảng cách nàng và Tiêu Thiểu Huyền, thần sắc lãnh lãnh đậm đậm, “Tứ ca, ngươi luôn khi dễ một tiểu cô nương như vậy, có ý nghĩa sao?”

Tiêu Thiểu Huyền vuốt vuốt ngọc bội trong tay, cũng không tức giận một chút nào, “Cửu đệ, lời này không thể nói lung tung, lúc nào ngươi nhìn thấy ta khi dễ nàng? Ta chỉ muốn đem khối ngọc bội này trả lại cho nàng mà thôi.”

Lông mày đen nhánh của Tiêu Thiểu Giác nhăn lại, giọng nói: “Nếu như thế Tứ ca đem ngọc bội giao cho ta cũng được.”

Tiêu Thiểu Huyền ý vị thâm trường nhìn hắn nói: “Tiểu cô nương này rốt cuộc là người như thế nào với ngươi? Sao ngươi lại bảo hộ nàng nhiều lần như vậy? Tính khi Cửu đệ trước giờ cũng không phải như thế!”

Tiêu Thiểu Giác đưa tay vuốt ve đầu nhỏ của Lục Thanh Lam, thần nhiên nói: “Tứ ca thật đúng là quan tâm đệ đệ, ngay cả chút chuyện đệ đệ thích ai hay không thích ai như vậy cũng muốn làm phiền Tứ ca quan tâm, Tứ ca sẽ không sợ quan tâm nhiều quá tự tìm một nhọc cho mình sao?” Hắn nói chuyện ân hàm gai góc.

Hắn đã sớm biết, Tiêu Thiểu Huyền sở dĩ cảm thấy hứng thú với Lục Thanh Lam nhiều như vậy, cũng là bởi vì cảm giác được hắn đối với Lục Thanh Lam khác biệt, muốn dò thăm bí mật của hắn.

Lục Thanh Lam cũng hiểu ý tứ của Tiêu Thiểu Huyền, không khỏi hết sức tức giận.

Người này chính là tâm cơ quá nặng!

Tiêu Thiểu Huyền cười khà khà: “Quan tâm đệ đệ không phải là việc nên làm sao?” Mắt thấy hai người giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng. Bỗng nhiên đằng trước truyền đến một trận thanh âm pháo bùm bùm cách cách, hắn là hai vị tân nương từ đã đến, Tiêu Thiểu Huyền khẽ giật mình, lúc này mới bước nhanh đi ra phía trước.

Đội Tiêu Thiểu Huyền đi rồi, Lục Thanh Lam mới từ sau lưng Tiêu Thiểu Giác đi ra, cái miệng nhỏ nhắn méo xệch nói: “Ngọc bội Của ta!” Ngọc bội còn ở trong tay thứ nam cận bà đằng kia đây này.

“Chẳng qua một khối ngọc bội mà thôi, giá trị bao nhiêu!” Tiêu Thiểu Giác cũng không nóng nảy đi phía trước xem lễ, mà ngồi xổm người xuống, đầu tiên là nheo mắt béo của nàng, sau đó con người trầm xuống, hỏi: “... Vừa rồi ngươi gọi ta là gì?”

Lục Thanh Lam quả thực hỗn độn. Đối mặt cái người âm tình bất định như vậy, nàng thật không biết ứng đối như thế nào đây.

Lục Thanh Lam hoang mang nhìn hắn một cái: “.. Cửu, Cửu ca ca?”

Tiêu Thiểu Giác lúc này mới hài lòng sờ lên bao hoa đầu của nàng. Ôm nàng lên nói: “Đi, chúng ta đi xem tân nương từ đi!”

Lục Thanh Oánh thuận lợi già đi, một kiện đại sự của Trường Hưng Hầu phủ cuối cùng hoàn thành xong. Toàn gia đều thờ phào nhẹ nhõm.

Đào mất đã đến tháng ba, Kỳ thị bắt đầu suy nghĩ chuyện học võ lòng Lục Thanh Lam. Lại nói tiếp, Lục Thanh Lam thân là thư đồng của Tam công chúa nhưng mỗi lần đi trong cung về, hoặc là hai tiểu cô nương cùng nhau chơi đùa, hoặc là cùng nhau ăn cái gì, sách là nửa điểm không học, chữ là chữ là nửa cái không viết.

Lục Thần và Kỳ thị vừa thương lượng, vẫn phải là dạy võ lòng cho nữ nhi ở Hầu phủ.

Lục Thanh Lam năm nay đã sáu tuổi, đại tộc thế gia kinh sư nặng quý cù, nữ hài nhi bình thường năm tuổi trở lên liền mời tiên sinh bắt đầu học rồi. Trưởng nữ Lục Thanh Nhân được năm tuổi đã học võ lòng, chẳng qua tình huống Lục Thanh Lam đặc thù, nàng thân thể yếu đuối, đọc sách lại là chuyện tình phí đầu óc, vợ chồng hai người liền không báo nàng đọc sách.

Hôm nay một là nàng thân thể khá hơn chút rồi, hai là đến cái tuổi này, nếu không học võ lòng nữa liền có chút quá muộn. Một ngày này Lục Thần từ Đông Sơn trở về, thương lượng cùng Kỳ thị: “Chuyện Bảo Nhi học võ lòng, không được trì hoãn nữa. Qua tháng ba, đợi học đường trong phủ mở, chúng ta đưa nàng qua đó.”

Trường Hưng Hầu phủ đặc biệt bố trí học đường ở phía nam Nhã Minh hiền của tam phòng vì các cô nương, mời nữ tiên sinh rất có tài nghệ về dạy, các cô nương của Hầu phủ không nhiều lắm, lão sư cũng không chỉ là một người, cảm kỳ thi họa, thi từ ca phú, nữ hồng trà đạo... Điều có sự phó trợ giảng, lão thái thái yêu cầu mỗi vị cháu gái ít nhất phải chọn ba môn chương trình học, nàng cũng không mong các cháu gái có thể thành tài nữ dương danh kinh sư, ra khỏi phủ đừng làm mất mặt Trường Hưng Hầu phủ là được rồi.

Kỳ thị có chút do dự, thương lượng cùng trợ phụ nói: “Ta không muốn đem Bảo Nhi đến Nhã Minh hiền, hay là gọi Bảo Nhi đi theo ta học nữ hồng trước. Đợi nàng lớn thêm chút, lại cân nhắc đưa nàng đi qua đó hay không.”

Lục Thần liền khuyên như: “Ngươi yêu thương nữ nhi trong lòng ta hiểu được, ta cũng không phải là không tin nhiệm năng lực của ngươi. Thế nhưng mà ngươi trông coi Thúy Phong uyển, mỗi ngày bận tới mảy tới mảy, nếu ngươi dạy Bảo Nhi viết chữ, thân thể có thể chịu đựng được sao? Ta thật sự không yên lòng. Huống chi, Bảo Nhi rốt cuộc sáu tuổi rồi, cũng nên học chung cùng bọn tỷ muội, chúng ta không thể để cho nàng sinh hoạt tại dưới cánh chim mẹ mãi được.”

Kỳ thị nói: “Ngươi nói mấy cái này không phải là ta không hiểu. Nhưng trên thực tế Minh Nhã hiền là chỗ của ai, chúng ta cũng không phải không biết.” Minh Nhã hiền và tam phòng chỉ cách vài bước chân, ngay từ đầu chính là phạm vi thế lực của tam phòng, các sự phó, hoặc là Lão thái thái dựa theo ý nguyện của tam phòng mời tới, hoặc là rõ ràng là người của tam phòng tự mình mời tới.

Kỳ thị lại nói: “Ta thấy, tam phòng không giống cái bộ dáng tốt lành gì. Từ nhà đầu xốc nổi Ngũ nha đầu âm khác, Bảo Nhi còn nhỏ, tính nết chưa định, vạn nhất bị mấy tỷ tỷ làm lệch lạc, chẳng phải là chúng ta muốn hối hận cả đời? Không bằng đi theo ta đọc sách một hai năm, đợi nàng lớn chút ít, có năng lực phân biệt đúng sai, lại cho nàng đi học đường cũng không muộn. Về phần chuyện quản gia, có Cảnh ma ma và các nương tử của nhóm quản gia giúp ta, ta cuối cùng vẫn có thể ứng phó được.”

Lục Thần vừa nghĩ cũng thế, thờ dài nói: “Vẫn là A Hành nghĩ chu đáo, chỉ là như vậy mỗi lần như vậy, quả thực vất vả và ngươi rồi!”

Sự tình liền định xuống như vậy.

“Cái gì? Mẫu thân muốn đích thân dạy võ lòng cho con ư?” Lục Thanh Lam nghe nói vậy, nhưng có chút không muốn. Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, có thể treo vừa một cái hũ mỡ. “Nương, cha có thể học võ lòng muộn chút hay không?” Lục Thanh Lam thật cẩn thận đem hai bàn tay nhỏ bé mập mập đặt vào trước mặt Kỳ thị, đuổi ra bảy ngón tay.

Cũng không phải nàng không thích đọc sách. Kiếp trước nàng là người mạnh mẽ, vô luận cái gì cũng muốn đều phải làm được tốt nhất, đọc sách cũng không ngoại lệ. Nàng đọc sách, viết chữ cả đời, sở thư tiểu Khai, đoạn trang tình kính, sâu sắc như bút pháp Vương Hi Chi. Ảnh nhất Đại bá phụ cao như vậy, cũng khen chữ của nàng không dứt miệng.

Sau khi trọng sinh, nàng thử vận bút viết chữ, nhưng nào có nửa phần phong thái của ngày đó. Nàng cũng biết đây chẳng qua là còn nhỏ lực yếu, bút lực không đủ, cho nên mới không viết ra được chữ đẹp, đợi phát triển lớn lên, tự nhiên không học cũng hiểu.

Hiện tại bắt nàng học «Tam Tự kinh» «Thiên tự văn» một lần nữa, nàng làm sao có cái kia kiên nhẫn kia?

Huống chi đời trước ở trong hậu cung của Tiêu Thiểu Huyền ngày người mười năm, nàng cũng hoàn toàn hiểu thông một đạo lý, dù cho tài nghệ khá hơn nữa cũng không địch lại bộ ngực bốn lượng, huống hồ trọng sinh một kiếp, nàng quyết định, phải sống tùy tâm thuận ý, sẽ không chịu nữa điểm ủy khuất, không để bản thân bị trôi buột.

Kỳ thị lần này nghiêm mặt. “Không thể!”

Đừng nhìn Kỳ thị ngày thường đối với nàng cực kỳ dung túng, chuyện này nhưng lại không nhượng bộ chút nào. Nàng cũng không muốn nuôi ra một nữ nhi một chữ bê bối cũng không biết, đem để ở trong vòng luân quý thể gia sẽ thành truyện cười.

Lục Thanh Lam cũng biết đây là một yêu cầu có chút quá phận, nhất thời lại không tìm được biện pháp tốt cự tuyệt.

Kỳ thị liền tìm ngày hoàng đạo mang theo Lục Thanh Lam lạy Không Tử, lại bắt đầu dạy nàng nữ hồng viết chữ. Lại nói tiếp, phụ huynh của Kỳ thị đều là bảo học chi sĩ, Kỳ thị kiến thức bất phàm, trình độ còn lợi hại hơn so với mấy vị sư phó được mời đến.

Kỳ thị là người rất có nguyên tắc, mặc dù yêu thương Lục Thanh Lam, nhưng yêu cầu đối với nàng lại cực kỳ nghiêm khắc, mỗi ngày nàng phải luyện chữ hai canh giờ, cái này còn là vì thương tình nàng tuổi còn nhỏ, sợ nàng mệt mỏi. Lục Thanh Lam nhất thời không ngừng kêu khổ.

Lục Thanh Lam liền nghĩ các loại biện pháp trốn gian giờ thủ đoạn. Mỗi lần khiến Kỳ thị phải tức giận, nàng liền làm nũng dỗi giỡn, Kỳ thị lại không nỡ phạt nặng nàng, nhất thời nàng có chút không biết làm thế nào.

Nhớ tới lúc nàng chưa lấy chồng cũng có chút danh tiếng tài nữ, trưởng nữ Lục Thanh Nhân cũng được nàng dạy có tri thức hiểu lễ nghĩa, làm sao thứ nữ lại bướng bỉnh ghét học chênh lệch như vậy.

Lục Thần yêu chiều thứ nữ không có ranh giới, nghe nói không khỏi cười một hồi. Có đôi khi thấy Lục Thanh Lam quả thực vất vả, khi rảnh rỗi giúp đỡ nữ nhi cầu tình với Kỳ thị. Kỳ thị cả giận nói: “Người cung chiều nàng như vậy, tương lai Hầu phủ nuôi ra một nữ nhi dốt đặc cán mai, người cũng đừng trách ta!”

Lục Thần nhất thời liền không dám nói tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tâm cơ (2)

Về sau Lục Văn Đình nghe nói, đồng tình sâu sắc với hoàn cảnh của muội muội, hần vừa chơi đùa cùng muội muội, vừa nói với nàng: “Lúc trước người vốn cười nhạo ca ca kém cỏi, bây giờ biết nỗi khổ của ca ca đi nha.” Hần từ nhỏ thích múa thương cầm gãy, cha mẹ kêu hần đọc sách, hần cũng chỉ thích đọc binh thư, đối với hoàn cảnh của muội muội hần hiểu rất rõ.

Nào biết Lục Thanh Lam căn bản không cảm kích, nàng xoa eo, tựa như tiểu đại nhân nghiêm túc nói: “Ca ca cùng ta có thể giống nhau sao? Ta học cái gì đều một lần là biết rồi, đương nhiên không cần chịu khó nhiều, ví dụ như Tam Tự kinh, ta đã có thể đọc lâu lâu rồi, đương nhiên không cần cố gắng nhiều! Ca ca người làm được sao? Huống chi ta là một nữ hài lại không cần trị quốc lý chính, không cần xuất binh đánh giặc, học nhiều như vậy có ích lợi gì? Nhưng ca ca là nam nhi, không học nhiều bán lãnh chút, ngày sau phải đánh môn lập hộ, chiếu ứng cha mẹ như thế nào?”

Nàng sơ hoa bao đầu, hai cái bím tóc buông xuống vai, mắt to nhấp nháy vụt sáng, cực kỳ đáng yêu. Cổ tình lại bày ra bộ dáng đại nhân giáo huấn người khác, lời nói nói ra còn ác độc như vậy.

Lục Văn Đình: “...”

Vốn cho rằng cùng muội muội đồng bệnh tương liên, tìm nàng than thở sự đáng giận của chế độ giáo dục một phen, nào biết còn chưa nói gì đâu, liền bị bị thương thêm một vạn lần, chỉ có thể yên lặng thôi lui.

Trong lúc đó Lục Thanh Lam mỗi tháng tiến cung hai ba lần, mỗi lần đều mang đồ ăn ngon hơn cho Tam công chúa, Tam công chúa càng xem nàng là tri kỷ. Mỗi lần nàng tiến cung, Tiêu Thiệu Giác cũng sẽ đến thăm nàng, đối với nàng vẫn là lúc lạnh lúc nóng như vậy, khiến nàng không hiểu ý nghĩ của hần.

Chỉ chớp mắt xuân qua hạ đến, thời tiết dần dần nóng lên.

Đổi qua quần áo mùa hè, trong phòng cũng dùng tới bằng rồi. Kỳ thị rốt cục khai ân, để cho Lục Thanh Lam mỗi ngày luyện ít đi nửa canh giờ. Lục Thanh Lam lại cũng không cao hứng nổi một chút nào, chỉ cảm thấy lòng cũng dần dần nóng sốt ruột lên theo thời tiết. Một ngày luyện chữ ở tiểu thư phòng xong, ăn trưa xong, Kỳ thị cùng nàng nghỉ trưa ở vách ngăn. Lúc Trước Lục Thanh Lam đã từ nhà chính của Kỳ thị chuyển ra ngoài, Kỳ thị để nàng ở tại tiểu khóa viện bên cạnh nhà chính, ở trong viện nói một tiếng là tới ngay.

Cho nên sau vách ngăn, tất cả mọi vật đều đủ cả, giữa trưa mỗi ngày lại để cho Lục Thanh Lam ở chỗ này nghỉ ngơi. Lục Thanh Lam buồn ngủ, Kỳ thị ở một bên nhìn nữ nhi ngủ, nhận lấy quạt tròn trong tay nha hoàn quạt cho nữ nhi. Đang hết sức buồn ngủ, Lục Thanh Lam bỗng nhiên hét lên một tiếng từ trên giường ngồi dậy.

Kỳ thị lập bập kinh hãi, ôm nữ nhi vào trong ngực vuốt đầu của nàng, hiền hoà nói: “Sao vậy, gặp ác mộng sao?”

Lục Thanh Lam đích thật gặp ác mộng. Nàng khẩn cấp ôm chặt mẫu thân, khóc nói: “Mẫu thân, ta mơ thấy phụ thân cười đi nương về, bọn họ... bọn họ bức mẫu thân chết!”

Từng giọt nước mắt trần châu của Lục Thanh Lam rơi xuống. Kiếp trước, thời gian cụ thể mẫu thân bỏ mình, ứng với trước khi thi Hương, còn có thời gian non nửa năm, nhưng làm cho trong lòng Lục Thanh Lam bất an chính là, đến hiện tại cũng không nhìn thấy hay nghe thấy một chút tin tức gì về “Lan di nương”.

Kỳ thị khe khẽ thở dài: “Hài tử ngoan, chuyện tình trong mộng là làm đúng được. Người đừng sợ!” Lúc trước Lục Thanh Lam cũng cố gắng nhắc nhở qua mẫu thân, nhưng nàng làm sao lại đem lời nói của hài tử sáu tuổi để ở trong lòng.

Cái này vốn nên là chuyện đáng mừng, nhưng bây giờ làm Lục Thanh Lam vô cùng đau đầu.

“Mẫu thân, người cũng nên... cẩn thận đề ý ít nhiều! Vạn nhất phụ thân thật sự dẫn đi nương về nhà, người cũng chỉ nghĩ là nhiều hơn một cái đồ chơi thôi, đừng để ở trong lòng.” Trước khi xảy ra liên phòng bị trước cho mẫu thân.

Kỳ thị không khỏi nở nụ cười, “Người mới lớn bao nhiêu, cũng biết những thứ này há? Muốn mẫu thân đỡ phải lo, người đọc sách tập viết cho tốt, những chuyện này cũng không cần người quan tâm.” Hoàn toàn sẽ không để trong lòng.

Mấy ngày nay Lục Thanh Lam cẩn thận quan sát, phụ thân và mẫu thân phu thê tình thâm, không giống bình thường. Hai người dù sao vợ chồng nhiều năm như vậy, tín nhiệm của mẫu thân đối với phụ thân cũng không giống như bình thường, không phải người bên ngoài nói một hai câu có thể làm cho nàng thay đổi.

Lục Thanh Lam lo lắng suông, nhưng lại không có biện pháp gì.

Buổi tối Lục Thần từ Đông Sơn thư viện trở về. Toàn gia cùng ăn cơm vô cùng náo nhiệt. Cơm xong, Lục Văn Đình và Lục Thanh Nhân đều có tiểu viện riêng của mình, liền cáo biệt cha mẹ, trở lại tiểu viện của mình.

Tiểu viện của Lục Thanh Nhân ở Đông khóa viện, Lục Thanh Lam ở Tây khóa viện. Kỳ thị cho tiểu viện của Lục Thanh Nhân một cái ma ma quản phòng, hai nha hoàn nhị đẳng, hai nha hoàn tam đẳng, hai tiểu nha đầu chạy vặt, hai bà tử làm việc nặng, trong viện hề có chuyện gì, cũng bảo Lục Thanh Nhân tự mình làm chủ tự xử trí, Kỳ thị một mực mặc kệ.

—— Không phải là nàng không yêu thương trưởng nữ. Lục Thanh Nhân là đích nữ Hầu phủ, sớm muộn gì phải gả vào nhà chồng thể gia vọng tộc, sớm học một ít cách xử lý công việc nhà như thế nào, đối với nàng chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Lục Thanh Lam lại ý vào bản thân tuổi còn nhỏ, chơi xấu ở lại bên cạnh Ký thị không chịu đi. Hai vợ chồng cũng không nổi đuổi nàng đi.

Ký thị liền để cho nha hoàn Lục Loan và Lục Ngạc mang nàng ra sau vách ngăn chơi bện dây thừng.

Vợ chồng hai người ngồi đối diện, bọn nha hoàn dâng trà thơm lên, Ký thị nhận lấy, tự mình đưa cho Lục Thần. Uống trà xong, hai người nhàn thoải mái câu, nói đến chuyện dự thi mùa thu năm nay. Hôm nay chuyện trọng yếu nhất nhì phòng chính là kỳ thi Hương của Lục Thần.

Lục Thần nói: “Đại ca ở trong triều một thân một mình, khoa thi này ta nhất định phải trúng cử mới được.”

Trong giọng nói Ký thị có phần bình tĩnh: “Lần trước Nam Sơn tiên sinh bình luận văn bát cổ của ngươi, không phải nói trình độ ngươi đã đạt đến, có một câu nói của hần, ngươi còn lo lắng chuyện gì?”

Lục Thần thờ dãi: “Trên đời này làm sao còn có chuyện tình gì nắm chắc đâu? Ngươi xem những đồng sinh khác, thi đến già bảy tám mươi tuổi còn không trúng, cũng có khối người. Hiện giờ khoảng cách thi Hương còn có mấy tháng, ta nhất định phải cố gắng gấp ba, mới không còn cô phụ một mảnh tâm ý của ngươi.” Nhà công hầu bình thường đường đi vốn là được trải thảm nhưng xuất thân từ nhà võ lại càng khó hơn nhiều từ nhà văn, cho nên con đường khoa cử này đối với Lục Thần mà nói hết sức khó khăn.

Ban đầu thời điểm Ký thị mới vừa gả vào Lục gia, Lục Thần còn là một công tử phóng túng, bởi vì trên thực tế hần là hải tử đầu tiên của Lão Hầu gia. Lão Hầu gia đối với hần mặt ngoài nghiêm khắc, kì thực hết mực cưng chiều. Kể mẫu Trương thị lại càng mặt ngọt tâm khổ, khi hần nuôi trong phòng rất nhiều thông phòng xinh đẹp. Ký thị không động thanh sắc xử trí mấy cái thông phòng, phóng tịch thị phóng tịch, muốn gả thì gả, không để cho Trương thị bắt được điều gì, lại độc thúc Lục Thần tiến bộ.

Nói cũng thực kỳ quái, cũng biết Ký thị làm sao trói buộc được Lục Thần, hần liền chậm chậm hiểu được lí lẽ, đầu tiên là dần dần xa cách cùng mấy người bạn xấu, sau lại hạ quyết tâm đọc sách, hần là người vô cùng thông minh, chỉ là ban đầu không đem tâm tư đi đọc sách mà thôi.

Dùng một chút công phu đi đọc sách, chẳng qua mấy năm liền thi đỗ tú tài.

Trước mắt trương phu về mặt tuần dật tiêu sái, thời gian cơ hồ không lưu lại dấu vết gì trên khuôn mặt tuần tú kia, chỉ là theo thời gian trôi qua, khí chất của hần trở nên càng chừng chạc thành thực, Ký thị ý thức được hần đã chân chính trưởng thành, bà vai đây rộng đã có thể gánh vác được trách nhiệm bảo hộ người nhà.

Trong lòng Ký thị nhìn thấy khí khái hào hùng phần khởi của trương phu, cũng tràn đầy tự hào. Tất cả hạnh phúc trước mắt, đều là nàng từng chút từng chút tranh giành lấy.

Lục Thần không chú ý đến biến hóa của thể tú, chỉ thương lượng: “A Hành, ta định qua hai ngày nữa đến thư viện ở, chỗ đó thanh tĩnh, lại có nhiều đồng môn, có thể trao đổi giúp đỡ lẫn nhau, chẳng qua là việc trong nhà, ta không thể phân tâm, khiến ngươi chịu vất vả rồi.”

Ký thị nghe hần nói như vậy, làm sao còn không đồng ý. “Lão gia ngươi cứ việc đi đi, chỗ Đình nhị, có cha chồng chiếu ứng. Nhân tử nhi đã là đại cô nương rồi, đều không cần quan tâm gì. Về phần Bảo Nhi, tuổi nàng lớn dần, cũng bắt đầu bắt đầu hiểu chuyện, có ta ở đây, ngươi không cần phải lo lắng đâu.”

Sau vách ngăn Lục Thanh Lam lại như gặp phải sét đánh.

Khó trách đến hiện tại, Lan di nương vẫn không có chút tin tức nào. Nàng nghĩ đến một loại khả năng, kiếp trước đại khái cũng là bởi vì phụ thân đến thư viện ở, lúc này mới cho Lan di nương cơ hội tiếp cận phụ thân, nước lấy tai họa ngập trời khiến mẫu thân uống thuốc độc tự vẫn.

Nàng cũng cảm thấy kỳ quái, phụ thân hiện giờ chỉ yêu thương một người là mẫu thân, bên người cũng không có thông phòng di nương. Lan di nương làm sao có cơ hội thọc một chân vào?

Kiếp trước sau khi mẫu thân đi, phụ thân đuổi Lan di nương về Triệu gia, Lan di nương sau này lại đi theo ca ca của nàng đi Tây Bắc, đợi đến lúc nàng có năng lực điều tra, Lan di nương đã không biết tung tích. Hiện giờ nghĩ đến, Lan di nương có thể làm lương thiếp, tất nhiên không phải là nô tỳ trong phủ, chắc chắn là biết phụ thân ở bên ngoài.

Nếu muốn giữ được tính mạng của mẫu thân, thì không thể để cho phụ thân lại nhận biết Lan di nương.

Nghĩ tới đây, Lục Thanh Lam ném dây thừng trên giường, nhanh như chớp xuống giường, kéo giày lệt xệt chạy ra, Lục Loan và Lục Ngạc chưa kịp ngăn cản, nàng đã chạy đến bên ngoài.

Đang nhìn thấy Lục Thần và Ký thị nắm tay nhau, bốn mắt giao nhau, gấn bó keo sơn, vợ chồng hai ân ái vô hạn. Trong lòng Lục Thanh Lam toát ra một cỗ lửa giận, không nói lời gì đi tới tách tay của Lục Thần ra, hô lớn: “Ngươi buông mẫu thân ta ra! Ngươi buông mẫu thân ta ra!”

Hai người vốn đang ân ái bị khuê nữ đánh vỡ xấu hổ, giờ phút này thấy nàng tựa như điên vậy, tất cả đều không khỏi hoảng sợ ngây người. Lục Thần vội vàng thả tay Ký thị, Ký thị trách mắng: “Bảo Nhi, ngươi làm cái gì vậy? Còn hiếu quy củ hay không?”

Lục Thần lúc này còn che chở nàng: “Ngươi nhỏ giọng chút, chớ làm Bảo Nhi sợ hãi.” Lại đem Lục Thanh Lam ôm vào trong ngực, “Bảo Nhi chớ giận, ngươi làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam ở trong ngực của hần liều mạng giãy dụa, dùng nắm tay đánh ngực hần, khóc lớn nói: “Phụ thân là người xấu! Phụ thân không cần mẫu thân, không cần Bảo Nhi rồi, phụ thân là người xấu!”

Trên đầu Lục Thần hiện ba cái hắc tuyến. “Ngươi nói lung tung cái gì vậy? Ta khi nào thì không cần ngươi và nương ngươi?”

Cái hải tử gấu con này...

Ký thị cá giận nói: “Đám động thủ với cha ngươi, ngươi điên rồi phải không!”

Nhớ tới giấc mộng của nữ nhi buổi trưa, trong lòng nàng hơi có chút xúc động.

Giờ phút này cảm xúc Lục Thanh Lam với phụ thân hết sức vi diệu.

Kiếp trước, nàng cùng huynh trưởng, tỷ tỷ oán trách phụ thân bức tử mẫu thân, tất cả đều cố ý xa lánh hần. Phụ thân sau khi mẫu thân qua đời, cũng bởi vì thương tâm quá độ, từ đó từ bỏ khoa trường, dốc lòng nghiên cứu Hoàng Lão, tìm tiên phóng thuốc đốt thủy ngân luyện đan.

Về sau phụ thân đi núi Bắc Mang hái thuốc, gặp sơn phi, vì một khối ngọc bội mẫu thân để lại cho hần, phụ thân dùng cả tính mệnh đánh nhau sơn phi, rồi chết dưới đao của sơn phi. Năm hần chết, còn chưa đầy bốn mươi tuổi. Đợi mấy người hải tử bọn họ kịp phản ứng, muốn hiếu kính phụ thân, cũng đã muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Tâm cơ (3)

Con muốn dưỡng mà thân không tại, chuyện hối hận nhất trên đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nghĩ đến sau khi mẫu thân tạ thế, phụ thân viết thư phóng thiếp, đuổi Lan đi nương về Triệu gia. Đoán chắc phụ thân cũng không phải là hạng người phụ tình bạc nghĩa, hơn nữa đời này, phụ thân đối với nàng muốn gì được đó, yêu thương chu toàn. Trong lòng Lục Thanh Lam sớm đã tha thứ cho phụ thân, chỉ là nhớ đến mẫu thân chết thảm, khó tránh khỏi trong lòng lại có chút oán trách.

Lục Thanh Lam thấy mẫu thân thật sự tức giận, không dám đánh phụ thân nữa, nhưng vẫn khóc lớn không ngừng. Lục Thần thấy nữ nhi khóc đến lợi hại như vậy, nội tâm vô cùng nóng ruột, đành phải giao nàng cho Kỳ thị.

Rốt cuộc là mẹ con liền tâm, Kỳ thị mặc dù giận nàng không tuân theo quy củ, nhưng thấy nàng khóc đến nghẹn tiếng đứt hơi, cơ hồ không thở nổi, Kỳ thị cũng cảm thấy đau lòng theo, không đành lòng lại trách móc nặng nề nàng, chỉ âm giọng an ủi. Lục Thanh Lam rốt cuộc không phải chân chính là hài đồng sáu tuổi, nưộn việc khóc vừa rồi đem những lời ủy khuất phát tiết ra ngoài, cũng liền chậm chậm ngừng tiếng khóc.

Lúc này Kỳ thị mới gọi Bồ Đào và Thạch Lự mang nàng đi ra vách ngăn, mức nước hầu hạ nàng rửa mặt.

Kỳ thị lắc đầu thờ dãi: “Đứa nhỏ này cũng không biết là theo tính tình của ai, sao lại bướng bỉnh như vậy.” Liền đem chuyện tình nàng mộng thấy Lục Thần nạp thiếp, cũng bức từ mình nói ra.

Lục Thần dờ khóc dờ cười: “Nguyên lai là do cái này?”

Kỳ thị cũng cho rằng chỉ là vì chuyện này.

Lục Thần tìm được mấu chốt, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, “Hài tử vô cùng ngây thơ thuần khiết, giống như mỹ ngọc không tỳ vết, nó không rõ cánh trong mơ và hiện thực, chúng ta làm người lớn, giải thích rõ cho nó là được.”

Kỳ thị bất đắc dĩ nói: “Chàng nghĩ rằng ta không nói cho nó sao?”

Minh nói, nàng nghe không vào thì có biện pháp gì.

“Chỉ có người buộc nút mới giải được, để ta đi vào khuyên nhủ Bảo Nhi.” Lục Thần ngược lại có mấy phần tự tin với bản thân.

Kỳ thị tức giận nói: “Vậy chàng đi thử xem đi.”

Lục Thần vào cửa ngăn, thấy nữ nhi đã rửa mặt xong xuôi rồi, đổi một thân xiêm y sạch sẽ. Lục Thần phát tay mới cái, Bồ Đào và Thạch Lự liền biết điều lui ra ngoài. Lục Thần ngồi xuống bên cạnh giường, trước tiên cười nói: “Bảo Nhi ngoan, mặt khóc sưng lên rồi, sẽ không xinh đẹp. Hi thương tâm nộ thương can tư thương tỳ ưu thương phế khủng thương thận*, sau này cho dù thương tâm, cũng đừng khóc như vậy nữa nhé.”

** Vui hại tâm, giận hại can, lo nghĩ hại tỳ, buồn hại phế, sợ hại thận*

Lục Thanh Lam quay đầu đi, không nhìn hấn. Lục Thần sờ đầu nhỏ của nàng, nói: “Còn giận phụ thân sao?”

Lục Thanh Lam rụt đầu, không nói lời nào.

Lục Thần nói: “Mộng chỉ là mộng, cũng không phải là sự thực. Bảo Nhi cũng biết, phụ thân yêu thương ngươi nhất, sao lại không cần ngươi chứ?”

Lục Thanh Lam không nhịn được buột miệng nói ra: “Vậy nương thì sao?”

Giọng mũi hết sức dầy đặc.

Tâm Lục Thần đau gần chết, vừa tự mình bung một ly trà nóng cho nàng, vừa nghiêm túc nói với nàng: “Ta, nương ngươi, ngươi, còn có ca ca tỳ tỳ, chúng ta là người một nhà. Mỗi người các ngươi đối với ta mà nói, đều là bảo vật vô giá, ta sẽ không bỏ rơi bất kỳ ai trong số các ngươi. Bảo Nhi ngươi phải tin tưởng phụ thân!”

Lục Thần có một điểm tốt. Đối xử mọi người đều hết lòng hết dạ, cho dù Lục Thanh Lam chỉ là một hài đồng sáu tuổi, Lục Thần cũng sẽ không dùng lời nói dễ dàng nàng, mà là đem nàng trở thành một người ngang hàng, là đối tượng có thể trao đổi chân tình, mở rộng tâm lòng, không hề nói dối.

Lục Thanh Lam nói: “Hiện tại, người đối xử với mẫu thân đúng là vô cùng tốt. Nhưng người... người có thể giống Tam thúc nạp Lý di nương, Vương di nương như vậy hay không, nạp thiếp thất vào cửa, lại sinh cho ta vài cái đệ muội muội thứ xuất? Như vậy, mẫu thân cũng sẽ thương tâm rơi lệ!”

Lục Thần không khỏi nở nụ cười: “Tam thúc ngươi nạp thiếp, là bởi vì không có nhi tử. Ca ca ngươi năm nay đã tám tuổi, phụ thân nạp thiếp để làm gì?”

Lục Thanh Lam nghe xong lời này, nói: “Chuyện này là thật ư, hay là phụ thân chỉ là lừa con thôi?”

“Phụ thân sao lại lừa ngươi?” Lục Thần vỗ ngực bảo đảm.

“Bồ Đào!” Lục Thanh Lam lập tức gọi một tiếng. Bồ Đào canh giữ ở bên ngoài cửa ngăn, nghe thấy tiểu chủ tử kêu vội vàng đi đến. “Lục cô nương có gì phân phó?”

Lục Thanh Lam nói: “Ngươi đi tiểu thư phòng, lấy giấy và bút mực tới đây!”

Bồ Đào đáp ứng một tiếng, rất nhanh cầm giấy và bút mực tới. Lục Thanh Lam chỉ vào bút mực bày ở trên án kỷ dài nói: “Nói miệng không bằng chứng, lập tự vi cư*, phụ thân đem mới vừa nói viết xuống.”

() 立字为据 Lập tự vi cư: lấy chữ làm chứng cứ*

“Tiểu quý nhà ngươi!” Lục Thần đuổi ra ngón tay điểm cái trán của nàng.

“Nếu phụ thân không nguyện ý, lời nói vừa rồi sẽ không có thành tâm!” Lục Thanh Lam khích tướng.

Lục Thần cười nói: “Ta viết là được!” Nói xong quả nhiên đề bút viết một phong giấy cam đoan không nạp thiếp.

Lục Thanh Lam ở bên cạnh nhìn, vẫn chưa hài lòng. “Không được, không được! Phải in tư chương* của phụ thân lên mới được.” Có nữ nhi giám sát như vậy, Lục Thần còn có thể nói gì. Lúc này lấy tư ra ấn trên giấy cam đoan, lúc này Lục Thanh Lam mới hài lòng. Cẩn thận nhìn kỹ cảm thấy không có vấn đề gì, lúc này mới tự làm khô mực, cầm tờ giấy kia lên, giấu kỹ trong người.

() 私章 Tư chương: con dấu riêng*

Giấy cam đoan này dù chưa phải làm đáp số, nhưng là dù sao vẫn có còn hơn không!

Lục Thần chỉ cho rằng nàng là tâm tính của tiểu hài tử, hấn lại là người tính tình tốt, cũng không so đo cùng nữ nhi. Chỉ nói: “Ngươi đã hài lòng rồi chứ?”

Lục Thanh Lam lắc đầu: “Chỉ bằng phụ thân đáp ứng con một chuyện nữa, con mới hài lòng.”

“Còn có chuyện gì?”

“Phụ thân không được ngủ lại Đông Sơn thư viện, mỗi ngày phải quay về thăm con cùng mẫu thân!”

Lục Thần cảm thấy bất đắc dĩ: “Đây là vì có gì?”

Lục Thanh Lam đếm trên đầu ngón tay nói: “Thứ nhất, ngày nào mẫu thân và con cũng đều nhớ phụ thân; thứ hai, phụ thân không ở lại Đông Sơn thư viện kia, cũng sẽ không có cơ hội quen biết những nữ nhân khác, cũng sẽ không nạp thiếp vào cửa.”

Lục Thần đau đầu không thôi, đứa nhỏ này thật đúng là ba câu không rời chữ “nạp thiếp” a!

“Có được hay không?” Lục Thanh Lam thấy Lục Thần có chút do dự, lập tức thì triển chiêu trăm phát trăm trúng làm nũng*, biến thành khi bám trên người Lục Thần, không ngừng giãy dụa. Nàng vừa mới khóc xong, lại bởi vì khóc đến quá lợi hại, ánh mắt đều sưng lên. Giờ phút này mặt lại càng tràn đầy vẻ van xin khổ sở, giống như là một động vật nhỏ bất lực.

Lục Thần chịu không nổi nhất là cái này, cơ hồ lập tức liền đầu hàng. “Được được! Ta đáp ứng Bảo Nhi, phụ thân đáp ứng Bảo Nhi!”

Hai cha con nói điều kiện xong rồi, lúc này Lục Thần mới dẫn khuê nữ “lừa bịp” ra cửa ngăn. Đem những điều kiện như “kê mất nước”** kia từng cái nói cùng Kỳ thị, Kỳ thị không khỏi cảm nín: “Sao người lại đề mặc cho hài tử hồ nháo như vậy?”

(*) ý nói Lục Thần đầu hàng Lục Thanh Lam

Lục Thần giúp nữ nhi điều đình nói: “Ta vốn là chưa bao giờ có ý định nạp thiếp. Viết giấy cam đoan cho nàng thì sao chứ?” Kỳ thị cảm thấy không ra làm sao cả, trượng phu có đôi khi làm việc tựa như con nít.

“Cái khác cũng thôi, chẳng lẽ chàng thật sự bỏ ý định ở lại thư viện sao?”

Lục Thanh Lam lập tức nói tiếp: “Phụ thân, người đáp ứng ta rồi. Không thể nói không giữ lời!”

Kỳ thị trừng mắt nhìn nàng một cái, Lục Thanh Lam rụt cổ lại.

Lục Thần vội vàng giúp đỡ nữ nhi điều đình: “Thật ra thì ở nhà cũng tốt, ở lại thư viện cũng được, không phải đều là đọc sách sao. Huống chi Bảo Nhi còn nhỏ, ta vừa đi liền cả tuần cả tháng không trở về nhà như vậy, cũng không yên lòng chuyện trong nhà, càng không bỏ nổi các người.”

Lời nói này hết sức chân thành, nhìn về phía Kỳ thị trong mắt lại càng tràn ngập tình ý sâu nặng. Kỳ thị vốn đang giận Lục Thanh Lam, cũng không khỏi bị trượng phu nhìn đến đỏ mặt.

Lục Thanh Lam thấy vậy trong lòng bình tĩnh, nàng ở trong cung chìm nổi mười năm, vẫn có chút tài năng nhìn người, nàng cảm thấy phụ thân đối với mẫu thân là thật tâm, có lẽ kiếp này hẳn thực sự sẽ không nạp thiếp nữa.

Lục Thần ở lại cùng vợ con ở chính phòng một lát, lúc này mới đi ra ngoài thư phòng đọc sách.

Sau khi Lục Thần đi rồi, mặt của Kỳ thị liền trầm xuống. Dạy dỗ nữ nhi là trách nhiệm của Kỳ thị, Lục Thần là phụ thân có thể chiều chuộng cung chiều, nàng thì không thể. Chẳng qua nàng cũng không vội vàng, bởi vì nàng biết rõ nếu hiện tại nàng xử phạt Lục Thanh Lam, trượng phu nhất định sẽ nghe thấy tin tức chạy đến, khó tránh khỏi phải bỏ dở nửa chừng.

Ngày thứ hai, Lục Thanh Lam đến phòng của Kỳ thị thỉnh an, phát hiện nơi này đã không còn nhẹ nhàng tường hòa như thường ngày, không khí bị đè nén, bọn nha hoàn ra ra vào vào, bước chân cũng đều thà nhẹ không ít. Trong lòng Lục Thanh Lam hơi sợ, biết rõ mẫu thân đang tức giận cái gì, làm một hài tử sáu tuổi, hành vi của nàng ngày hôm qua quả thật là quá giới hạn.

Vừa lúc đại nha hoàn Lục Ngạc bưng một cái khay trà gỗ tử đàn sơn kim đi đến, bên trên để một ly trà. Lục Thanh Lam hết sức chân chó nâng chén trà nhỏ bên trong khay, đặt ở trên bàn trước mặt Kỳ thị.

Kỳ thị quay đầu đi chỗ khác, không uống trà, cũng không nói chuyện.

Trọng sinh trở về lâu đến như thế, đây là lần đầu tiên Kỳ thị đối với nàng như vậy. Trong lòng Lục Thanh Lam có vài phần khó chịu, yếu ớt gọi một tiếng: “Nương...”

Lúc này Kỳ thị mới quay mặt lại nhìn nàng, nói: “Người biết sai rồi sao?”

Lục Thanh Lam cúi cái đầu nhỏ, ừ ừ, giống như là một con gà trống chọi thua: “Bảo Nhi biết sai rồi.”

“Vậy người nói xem, người sai ở chỗ nào?”

Lục Thanh Lam cẩn thận từng li từng tí nói: “Con không nên khóc lóc om sòm đùa nghịch hồ đồ, ép phụ thân viết xuống giấy cam đoan!”

Kỳ thị không hài lòng: “Còn gì nữa không?”

“Con không nên không để cho phụ thân ở lại Đông Sơn thư viện!”

“Còn gì nữa không?”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút, nói: “Không có.”

Giọng nói Kỳ thị nghiêm túc: “Người thị sủng sinh kiều, thế nhưng ý vào sủng ái của phụ thân, quán đến chuyện tình trong phòng cha mẹ. Người mới bao nhiêu tuổi, mà đã tùy hứng như thế, vạn nhất chuyện này truyền đi, thanh danh người còn cái gì, tỷ tỷ của người có còn muốn lập gia đình nữa hay không?”

Lục Thanh Lam ngăn ra. Nàng không có khả năng thực sự đem bản thân trở thành đứa bé, thế nhưng người bên ngoài lại khác, trong mắt người khác, nàng vẫn chỉ là tiểu nữ oa sáu tuổi. Nếu chuyện này hôm nay thực sự truyền đi, một đứa bé sáu tuổi, lại buộc phụ thân viết xuống giấy cam đoan “Không nạp thiếp”, lại buộc phụ thân không dám đến ở trong thư viện. Ngang tàng bá đạo, không có giáo dưỡng chút nào như vậy, quả thật là làm hỏng thanh danh của tất cả nữ hài Hầu phủ rồi.

Nội tâm Lục Thanh Lam có chút giãy dụa, kiếp trước nàng là người tính tình thà bị gây chứ không chịu cong, cho dù biết sai, cũng tuyệt không thừa nhận sai lầm, một con đường đi đến cuối cùng, không dùng trường nhất định không quay đầu, chính xác là nói loại người như nàng. Vừa khéo Kỳ thị là mẹ ruột nàng, nàng lại hiểu được Kỳ thị như vậy toàn bộ cũng là vì tốt cho nàng. Lúc này mới lắp bắp nói: “Bảo Nhi, Bảo Nhi biết sai rồi.”

Lúc này Kỳ thị kỳ thật cũng phát hiện tật xấu này của nàng, đây cũng không phải là chuyện gì tốt, nhất định phải thừa dịp nàng tuổi còn nhỏ làm cho nàng dừng quá tài lanh. Nghe nàng chủ động nhận sai, thần sắc lúc này mới hơi nguôi giận, “Nếu biết sai rồi. Phải đi ra thư phòng khấu đầu nhận sai với phụ thân người, trả giấy cam đoan lại cho hân, để cho hân đến ở trong thư viện. Sau đó trở về đem «Hiếu Kinh» chép lại một trăm lần, chữ nào không biết, tới hỏi ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Thông minh sớm

Lục Thanh Lam chấn động, nói: “Chép sách thì có thể, nhưng con không đi thư phòng đâu, giấy cam đoan càng không thể trả lại cho phụ thân!” Nói đùa gì vậy, mình hao phí bao nhiêu tâm huyết, mới thoãng thay đổi được cục diện, trước mắt ít nhất cũng chiếm được một chút không chế về mặt đạo đức, làm sao có thể nói buông tha cho liên buông tha. Cho dù Ký thị tức giận, nàng cũng sẽ không giao ra giấy cam đoan, sẽ không để cho Lục Thần ở Đông Sơn thư viện.

Ký thị giận đến vô bàn: “Người, đứa nhỏ này, sao lại không hiểu chuyện như vậy!”

Lúc này Lục Thanh Lam quý xuống. “Chuyện khác,cho dù là một trăm lần ta cũng sẽ nghe theo mẫu thân, duy chỉ có chuyện này, Bảo Nhi vô luận như thế nào cũng không thể đồng ý.”

Ký thị khuyên bảo hết nước hết cái, Lục Thanh Lam vẫn không đáp ứng. Ký thị cũng tức giận, giận đến đi chuyển liên tục trong phòng mấy vòng: “Được được được! Người hồ đồ ngu xuẩn như vậy, người cũng không cần quý ở trong này nữa, đi ra ngoài viện quý cho ta, khi nào thì suy nghĩ cẩn thận rồi, lại đi vào.”

Lục Thanh Lam không nói tiếng nào đi ra khỏi phòng, quý gối dưới mái hiên.

Đội sau khi Lục Thanh Lam đi ra ngoài, ma ma vẫn đứng hầu ở phía sau Ký thị mới dám lên tiếng nói: “Thái thái, Lục cô nương còn nhỏ, có chỗ nào không đứng ngồi từ từ dạy nàng là được, đội lớn hơn tự nhiên cũng sẽ hiểu được đạo lý. Cần gì phạt nàng như vậy, thế cốt nàng từ trước đến giờ yếu ớt, cũng đừng để quý ra bệnh không tốt.”

Cánh ma ma là lão nhân của hồi môn từ nhà mẹ đẻ Ký thị tới, hầu hạ Ký thị được hai mươi năm rồi, là ma ma được yêu thích nhất bên cạnh Ký thị, quy củ nhị phòng nghiêm, cũng chỉ có nàng dám khuyên Ký thị vài câu.

“Ma ma người nhìn xem, bây giờ mới bao nhiêu tuổi, tính tình đã bướng bỉnh như vậy, ta sợ hiện tại ta không mài tính tình của nàng, lớn rồi lại càng quàn giáo không được.” Ký thị xuất thân thư hương thế gia, coi trọng nhất là phẩm hạnh quý cù, nàng không phải là không thương yêu Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam quý ở bên ngoài, so với ai khác nàng càng đau lòng hơn! Nàng hiểu được đạo lý chiều con như giết con, Lục Thần thương yêu Lục Thanh Lam không có nguyên tắc, không có ranh giới cuối cùng, nếu nàng cũng giống như vậy, đứa nhỏ này còn biết dạy thế nào? Trung phu không hát vai mặt đen này, cũng chỉ có nàng hát thôi.*

() Mặt nạ Tuồng có tính biểu tượng rất cao, màu sắc gương mặt cho biết tính cách và xuất thân của nhân vật. Mầu trắng chủ yếu sử dụng cho nhân vật nữ (đào), các nam (kép) thư sinh hoặc nhân vật xuất thân nơi thành thị. Mặt màu đỏ thể hiện vai kép võ trung nghĩa (như Quan Công, Đổng Kim Lan, Lý Phụng Đình...). Mặt màu đen thường là võ tướng có tính ngay thẳng, trung nghĩa (như Tạ Ngọc Lâm); võ tướng mưu, nóng tính (như Trương Phi). Mặt màu xám biểu lộ nhân vật võ tướng tính nóng, bộc trực (Khuông Linh Tá, Trịnh An...).*

Nàng thở dài một hơi: “Đứa nhỏ này từ nhỏ chưa từng chịu chút khổ nào, quý nữa khác, chịu không nổi chắc sẽ đi vào cầu xin ta tha thứ thôi. Chỉ cần nàng chịu nhượng bộ, biết vãn hồi, ta sẽ từ từ dạy nàng là được rồi.” Cánh ma ma thấy nàng không ngừng xoa khăn trong tay, cũng biết nội tâm của nàng cũng vô cùng nóng ruột, không khỏi hết sức đau lòng.

Nào có chuyện hài từ chịu khổ, mẫu thân không đau lòng hay sao?

Vậy mà Lục Thanh Lam quý dưới mái hiên hai khắc đồng hồ, mặc dù khó chịu, nhưng lại không rên một tiếng, tuyệt nhiên không kêu khổ. Cánh ma ma nóng nảy: “Như thế này nên làm sao cho phải? Thái thái, bằng không ngài lùi một bước...”

Ký thị đã vô cùng lo lắng, nàng lo lắng thân thể nữ nhi không chịu được. Không khỏi cũng lau nước mắt: “Nàng là thịt trên người của ta rớt xuống, ta làm sao lại không thương nàng? Nhưng nếu lần này ta lại yếu lòng, nàng cậy vào chuyện này, sau này ta còn biết dạy nàng như thế nào?”

Cánh ma ma đương nhiên biết nàng nói có đạo lý, nhưng vẫn cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Ký thị liền bước nhanh ra khỏi phòng, đứng ở trước mặt Lục Thanh Lam: “Người biết sai chưa?”

Lục Thanh Lam rừ mắt nói: “Bảo Nhi biết sai rồi!”

Nàng biết rõ mẫu thân là vì tốt cho nàng, cũng không muốn chọc tức mẫu thân.

Ký thị lại hỏi: “Vậy người có chịu đi nhận sai với phụ thân hay không?”

Lục Thanh Lam đáp: “Con không đi!”

Ký thị giận đến ngã ngựa: “Được được được! Vậy người tiếp tục quý ở đây đi.”

Bên này Lục Thanh Lam bị phạt, không riêng trong lòng Ký thị lo lắng không yên, như mẫu Tần thị của Lục Thanh Lam lại càng đau lòng hơn. Nàng theo Lục Thanh Lam từ lúc nàng vừa ra đời đến khi nàng lớn như vậy, so với khuê nữ thân sinh còn thân hơn, thấy nàng chịu khổ, trong lòng Tần má má giống như bị đao cắt.

Nàng không dám đi cầu xin Ký thị, liền nghĩ biện pháp khác, kêu Bồ Đào và Thạch Lựu tới: “Các người nhanh đi học đường đằng trước, mời Tam cô nương và Tam Thiếu gia về. Hôm nay thái thái cùng Lục cô nương có chuyện, có bọn họ cầu tình, có lẽ có thể cứu vãn một chút, nói không chừng thái thái mềm lòng, tạm tha cô nương một lần này.”

Thạch Lựu và Bồ Đào đều là người trung thành, được Tần má má phân phó vội vàng đi ngay.

Chỉ trong chốc lát, Lục Thanh Nhân cùng Lục Văn Đình được tin từ phía trước trở lại.

“Ây, đây không phải là Bá vương của viện chúng ta sao? Hôm nay có trở mới gì à, sao lại quý ở chỗ này?” Lục Văn Đình vào tiểu viện liền kêu to lên. Tính tình hắn rất hợp với mọi người, quan hệ với nàng tốt nhất. Nói cách khác, trong học đường hắn cảm thấy vị lão sư kia nhàm chán phiền ghét, nếu nói cùng trưởng tỷ Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân nhất định sẽ khuyên hắn tôn sư trọng đạo; nhưng nếu nói cùng mọi người, Lục Thanh Lam nhất định sẽ đứng ở phe hắn, giúp hắn phê phán lão ngoan đồng có hủ trong học đường kia.

Mọi người này của hắn tuổi tuy còn nhỏ, nhưng lại vô cùng bao che khuyết điểm, Lục Văn Đình rất thích điểm này của nàng. Chẳng qua hắn là một kẻ tình tình tùy tiện, phương thức biểu hiện thân thiết bình thường chính là đầu vô mồm cùng mọi người.

Lục Thanh Lam quý chỉ mới chốc lát, cảm thấy đôi chân đều đã tê rần, nàng lại không chịu kêu khổ một tiếng.

Nàng ngẩng đầu nhìn ca ca: “Ta phạm sai lầm, mẫu thân phạt ngã quý ở chỗ này, nếu ca ca cảm thấy chơi thật thú vị, không ngại có thể quý cùng ta! Dù sao ca ca gây họa chỉ là chuyện thường như cơm bữa, mẫu thân cũng không coi là phạt sai người!”

Cái mũi Lục Văn Đình đều bị chọc tức đến lệch ra, cái miệng nhỏ độc ác này, mình tới giúp nàng, nàng lại chế giễu ngược lại hắn đến nghen.

Lục Thanh Nhân năm nay mười tuổi, là trưởng tử trong ba hài tử, cũng cực kỳ có phong phạm trưởng tử. Thấy bộ dáng mọi người như vậy, nàng cũng cực kỳ đau lòng, vội nói: “Bảo Nhi người rút cuộc chọc giận mẫu thân như thế nào, nói cho ca ca tý tý, chúng ta cùng nhau đi đến trước mặt mẫu thân cầu tình cho người. Có lẽ mẫu thân tâm mềm, liền tha cho người.”

Kiếp trước sau khi Ký thị đi, Lục Thanh Lam mới chỉ có sáu tuổi, bởi vì Lục Thần không tái giá, toàn bộ nhị phòng liền do Lục Thanh Nhân trông coi, Lục Thanh Nhân vì để đệ đệ mọi người không bị khi dễ, kéo dài tới mười tám tuổi mới xuất giá. Lục Thanh Lam đem nàng trở thành nửa mẫu thân, đối với nàng không giống như Lục Văn Đình.

Tỷ ty nói gì nàng cũng đều nghe lời. Liền đem chuyện ngày hôm nay đều nói cùng tỷ ty, lại nói: “Các người không cần phải đi đâu, mẫu thân sẽ không bỏ qua cho ta.” Thật ra thì cách nghĩ của Kỳ thị nàng biết rất rõ ràng, nhưng vì tương lai cái nhà này, để không đến mức chia năm xẻ bảy, để từng người không lại phải trải qua vận mệnh bị thảm một lần nữa, nàng chịu bao nhiêu khổ, cũng là đáng giá.

Lục Thanh Nhân được Kỳ thị dưỡng thành tiểu thư khuê các, vô cùng nặng quy củ, nghe xong cả kinh tròn mắt há hốc mồm. Lục Văn Đình lại giọng nói: “Bảo nhi thật tuyệt!” Dù sao vĩnh viễn hắn đều đứng ở phe của muội muội, cho dù muội muội đâm thủng trời, hắn cũng sẽ ở một bên gọi tay gọi chân vỗ tay tán thưởng.

Tỷ đệ hai người liếc nhau một cái, đều cảm thấy chuyện này khó giải quyết. Chẳng qua bất luận thành hay không thành, cũng phải thử một chút. Lục Thanh Nhân liền nói: “Chúng ta mau đi thôi!”

Hai người dắt tay nhau tiến vào chính phòng, mới chỉ một lát liền đi ra. Lục Thanh Nhân về mặt sầu lo lắng đầu. “Thái độ mẫu thân rất kiên quyết, chúng ta van xin cũng vô dụng.”

Lục Thanh Lam đã sớm đoán được kết cục này. Cũng không nhụt chí. Lục Thanh Nhân lại suy nghĩ một chút, cũng quý ở đó cùng nàng. Lục Thanh Lam vội la lên: “Tỷ ty làm gì vậy?”

Lục Thanh Nhân nói: “Bảo Nhi là ấu muội, người phạm sai lầm, là ta quản giáo không nghiêm, ta đây là làm trách nhiệm của trưởng tỷ. Ta cũng nên quý cùng người.” Lục Văn Đình bắt đắ dĩ, cũng đành phải quý xuống theo.

Lúc này là ngày mùa hè, thời tiết vô cùng hay thay đổi, mặt trời rực rỡ trên đỉnh đầu bị mây đen che mát, chỉ chốc lát sau tiếng sấm vang rền trên bầu trời, mặt thấy sắp mưa, Kỳ thị vội vàng đi ra, lại hỏi Lục Thanh Lam một lần nữa, gần như là van xin nàng. Lục Thanh Lam vẫn không chịu nhượng bộ. Kỳ thị cười hổ khó xuống, vừa giận lại vừa vội, “Được được được! Vậy người liền quý tiếp đi!”

Lục Văn Đình chỉ quý một hồi đã cảm thấy đau chân, trong lòng tự nhủ muội muội còn nhỏ hơn mình, không biết có bao nhiêu khó chịu, lòng hắn thương yêu muội muội, lại cũng không chịu nổi, phải dắt đứng lên, nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, người đừng quý, ta dẫn người đi tìm phụ thân, phụ thân chắc chắn sẽ che chở người. Nếu là mẫu thân tức giận, để cho nàng phạt ta là được rồi!”

Lục Thanh Lam ngẩng đầu, nhìn ca ca miệng còn hôi sữa của mình, ca ca kiếp trước cao lớn anh tuấn, bảo cát của Mạc Bắc đem hắn mài luyện thành một hán tử thiết cốt*, giờ tay nhấc chân, đều có một cỗ tư thế oai hùng của quân nhân. Tay hắn nắm trọng binh, nhất ngôn cửu đỉnh, là trụ cột của Trường Hưng Hầu phủ.

Mà hiện tại, hắn mới chỉ là một tiểu tử mao đầu miệng còn hôi sữa. Chẳng qua hai mắt phát sáng kinh người, tràn đầy quan tâm, giống như đúc kiếp trước.

(*) 铁骨 *Thiết cốt: xương sắt*

Kiếp trước sau khi mẫu thân chết đi, ca ca trở nên không thích nói chuyện, ở trong ấn tượng của nàng, hắn luôn luôn là ánh mắt sắc bén, tích chữ như vàng. Nhưng nàng càng ưa thích ca ca như bây giờ hơn. Vì không dễ cho ca ca lại biến thành như vậy, nàng cảm thấy mình chịu bao nhiêu khổ cũng là đều đáng giá.

Nàng càng cảm thấy mình không thể thoái nhượng: “Là ta đã làm sai trước, mẫu thân phạt là đúng. Các người không cần lo cho ta!”

Lục Thanh Nhân vội la lên: “Vậy người liền đồng ý với mẫu thân, nhận sai phụ thân đi!”

Lục Thanh Lam lẩm bẩm nói: “Nếu ta làm như thế, tương lai chắc chắn sẽ dẫn tới đại họa ngập trời...”

Kỳ thị trở về phòng. Cảnh ma ma lại tới khuyên, nàng trực tiếp quý xuống: “Thái thái, ba vị tiểu chủ tử đều quý ở bên ngoài, ngài từ bi, để cho bọn họ vào nhà đi. Một lát nữa ngộ nhớ trời mưa, thân thể Lục cô nương vốn không tốt, nếu là gặp lạnh, lại bệnh nặng một trận thì biết làm sao?”

Kỳ thị nắm một chuỗi tràng hạt, nắm đến các đốt ngón tay trắng bệch, nhìn sắc trời bên ngoài, rốt cục nhượng bộ nói: “Nếu bên ngoài mưa, người liền đem ba hài tử đều gọi vào đi.” Nàng không tiện ra mặt, chỉ có thể kêu là Cảnh ma ma ra mặt thay.

Cảnh ma ma sắc mặt vui mừng nói: “Thái thái khai ân, vậy được rồi.”

Gió bên ngoài càng thổi càng lớn, đã có những lời này của Kỳ thị. Cảnh ma ma cũng không quan tâm bên ngoài trời mưa hay không, liền trực tiếp đi ra ngoài phòng định gọi ba hài tử đi vào.

Cảnh ma ma mới vừa ra cửa, liền thấy đại môn chính viện bỗng nhiên bị đẩy ra, Cửu hoàng tử mặc một thân cẩm bào huyền thanh sắc mặt ngưng trọng, bước nhanh đi vào.

Vệ Bân chạy chậm theo ở phía sau, nhưng bước chân Cửu hoàng tử quá nhanh, Vệ Bân cơ hồ theo không kịp.

Lục Thanh Lam thấy hắn tới, vừa mới vừa lấp bắp kinh hãi, Tiêu Thiểu Giác đã bước nhanh đi đến trước mặt nàng, khẽ vươn tay kéo tiểu cô nương lên, ôm vào trong ngực của mình, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi hơi trắng bệch, nhin không được ngực nhói một cái, không khỏi ôm nàng chặt thêm một ít.

Lục Thanh Lam có chút ngạc nhiên nói: “Cửu... ca ca, sao người lại tới đây?”

Trong mắt Tiêu Thiểu Giác có ngọn lửa nhàn nhạt đang nhảy nhót: “Người làm chuyện thương thiên hại lý gì, mà bị nương người trừng phạt như vậy?”

Lục Thanh Lam không biết trả lời như thế nào, Tiêu Thiểu Giác cũng không muốn cho nàng trả lời, ôm nàng vào phòng.

Cảnh ma ma vội vàng hành lễ nhường đường, Tiêu Thiểu Giác chỉ nhẹ gật đầu, đi thẳng vào bên trong.

“Bảo Nhi!” Kỳ thị nhào về phía trước nhận lấy nữ nhi, kéo vào trong ngực của mình, nhìn không được nước mắt như trân châu rớt xuống rào rào.

Tiêu Thiểu Giác không nói gì, một khi đã đau lòng nữ nhi như vậy, còn muốn phạt nàng để làm chi? Hắn cân nhắc nói: “Bảo Nhi muội muội tuổi còn nhỏ, phụ nhân đáng ra nên hạ thủ lưu tình, chớ đã thương thân thể của nàng mới phải.”

Kỳ thị xoa xoa nước mắt, giao Lục Thanh Lam cho Tần mã mã, vén áo thi lễ với Tiêu Thiểu Giác, “Cửu điện hạ giáo huấn phải!”

Tiêu Thiểu Giác cũng cảm thấy mình có chút đường đột, giải thích: “Ta có việc đi ngang qua chung quanh đây, nhớ tới Bảo Nhi muội muội, tới đây nhìn nàng một chút.” Dù sao đây là chuyện nhà người ta, hắn không tiện can dự vào. Thấy Lục Thanh Lam không có chuyện gì, nói vài câu liền đi.

Buổi tối Kỳ thị nghỉ ở sau vách ngăn, dùng trứng gà nấu chín cẩn thận xoa máu ứ đọng ở đầu gối nữ nhi, nàng đau lòng nói: “Đều là mẫu thân không tốt, Bảo Nhi trách mẫu thân phạt người sao?”

Lục Thanh Lam ôm cánh tay Kỳ thị, đầu nhỏ ở trong ngực nàng, nàng cảm thấy cái ôm ấm áp của mẫu thân đặc biệt ấm áp an tâm, “Bảo Nhi không trách mẫu thân. Chỉ cần mẫu thân sống tốt, mẫu thân không chết, Bảo Nhi chịu bao nhiêu khổ cũng là đều đáng giá.”

Kỳ thị không khỏi cảm động, càng ôm chặt nữ nhi hơn.

Như vậy qua một tháng, Lục Thanh Lam ngầm quan sát, thấy phụ thân mỗi ngày đi sớm về trễ, cũng không có gì không ổn, trong lòng cũng dần dần an định. Nghĩ thầm có lẽ thay đổi của mình đã cải biến một ít chuyện, ở kiếp này phụ thân không gặp Lan di nương nữa?

Trong lòng nàng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu một cuộc đại họa có thể hóa thành vô hình như vậy tất nhiên là tốt nhất.

Đến tháng bảy nóng nhất trong năm, Kỳ thị lo lắng thân thể của nàng, cộng thêm sự kiên trì luyện tập của Lục Thanh Lam, Kỳ thị giảm bớt thời gian tập viết mỗi ngày thành một canh giờ.

Tuy nói Lục Thanh Lam không chăm chỉ lắm, nhưng tiến độ đọc sách đúng là cực nhanh, mới chỉ qua hai ba tháng, «Tam Tự Kinh» «Thiên Tự Văn» đã đọc lưu loát đến mức đọc ngược được, chữ cũng nhận ra được hơn phân nửa, một số chữ lại càng viết ra hình ra dạng. So với Kỳ thị lúc nhỏ còn hơn, Kỳ thị đối với cái này vô cùng hài lòng.

Bọn hạ nhân Nhị phòng lên lút nghị luận, đều nói Lục cô nương đọc đâu nhớ đấy, trong Hầu phủ có một vị thần đồng. Cái này vẫn là do Lục Thanh Lam sợ làm mọi người sợ, không xuất tất cả bản sự của mình ra. Kỳ thị vừa mừng vừa sợ, tính tình nàng cẩn thận, sau khi thương nghị cùng trượng phu, cảm thấy nếu nữ nhi đeo trên lưng một cái danh “Thần đồng”, đối với sự phát triển của nàng chưa hẳn đã là một chuyện tốt, bởi vậy nghiêm lệnh không cho bọn hạ nhân tiết lộ ra ngoài.

Vì vậy mặc dù Lục Thanh Lam thông minh sớm, lại không nổi danh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chuẩn bị

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tây thiên điện, điện Ngọc Minh.

Tiêu Thiếu Giác vừa mới tắm rửa xong, từ tịnh phòng đi ra. Hắn đổi một thân cẩm bào màu Huyền Thanh, trên người còn có một cổ ẩm ướt. Đầu tóc cũng ướt sũng, Vệ Bân đưa lên một cái khăn lông tuyết trắng.

Tiêu Thiếu Giác lau khô đầu tóc, ngồi trên ghế dựa lớn gỗ tử đàn bọc vải màu xanh lá. So với năm ngoái, Cửu hoàng tử cao lớn hơn không ít, một thân khí độ càng nhìn càng ung dung hoa quý. Thấy Vệ Bân còn đứng cách bên ngoài một bước chưa đi ra, liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Vệ Bân liền đi tiến lên đưa cho Tiêu Thiếu Giác một tờ giấy: “Điện hạ, là tuyền báo của Trường Hưng Hầu phủ.” Trên tay Tiêu Thiếu Giác không chế một lực lượng bí mật của Hạ tộc, Lục Thanh Lam đối với hắn mà nói là nhân vật rất quan trọng, hiển nhiên không thể thiếu người bảo vệ điều tra thời thời khắc khắc.

Cho nên hắn mới có thể tới Trường Hưng Hầu phủ trước tiên lúc Lục Thanh Lam gặp chuyện không may.

Tiêu Thiếu Giác nhận lấy mật thư kia, cảm thấy hứng thú.

“Đã gặp qua là không quên được ư? Thiên tài nhi đồng?” Cửu hoàng tử hứng thú nhìn, chỉ cảm thấy chuyện này càng ngày càng thú vị, mà tiểu nữ oa Lục Thanh Lam này, giống như là đang bao phủ trong một tầng sương mù, càng ngày càng thần bí.

Hắn không biết tiểu nữ oa thông minh như vậy, có phải là do nguyên nhân được Nguyệt Thần chúc phúc hay không. Chẳng qua với đàn xếp của Lục Thần và Kỳ thị, hắn cũng cực kỳ đồng ý.

Tiêu Thiếu Giác trầm ngâm một lúc lâu, mới đưa trang giấy kia giao cho Vệ Bân: “Đốt đi.”

Vệ Bân đáp ứng một tiếng: “Vâng! Nô tài còn có một chuyện...”

Đẹp mắt xinh đẹp Tiêu Thiếu Giác nhíu lại: “Còn có chuyện gì?”

Vệ Bân nói: “Lục Nhị lão gia... Cũng chính là phụ thân của Lục cô nương... Giống như, tựa hồ... Có người ở bên ngoài rồi... Chúng ta có nên ra tay can thiệp một chút hay không?” Vệ Bân không biết quan hệ của Lục Thanh Lam và Tiêu Thiếu Giác, chỉ là thấy Tiêu Thiếu Giác đặc biệt quan tâm tiêu cô nương này, mới nhắc nhở chủ tử nhà mình như vậy.

Tiêu Thiếu Giác đứng dậy, ở trong Ngọc Minh cung dạo qua một vòng mới nói: “Lục Thần ư? Người này cũng không giống loại người tùy ý trêu hoa ghẹo nguyệt này.” Trong đầu hiện ra bộ dáng lịch sự tao nhã của Lục Thần, kỳ quái nói: “Chẳng lẽ trong chuyện này có ẩn tình khác?”

“Chuyện này chưa có kết luận, để nô tài phái nhân thủ đi thăm dò.” Vệ Bân vội vàng nói.

Tiêu Thiếu Giác đi chuyển bích ngọc ban chỉ* trên ngón cái, suy tư nửa ngày mới lên tiếng: “Người an bài một chút, tìm thời gian Bồn cung cũng đi trộm nhìn xem!” Vệ Bân đáp một tiếng, lúc này mới không tiếng động lui ra.

(*) 碧玉扳指 bích ngọc ban chỉ

Một ngày kia Ký thị đang ở trong tiểu thư phòng dạy Lục Thanh Lam vận dụng ngồi bút viết chữ, Lục Loan đi vào bẩm báo nói: “Tam thái thái đến đây.”

Ký thị hơi ngần ra, lần trước Tiêu Thiếu Giác đại náo Mục Nguyên đường, mẹ con Triệu thị bị thua thiệt nhiều, hai phòng cơ hồ trở thành cừu nhân. Lúc ở chỗ Lão thái thái gặp mặt cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi, lúc này Tam thái thái tìm nàng thật đúng là khả nghi.

Ký thị không muốn rước lấy rắc rối, chẳng qua cũng không phải là người sợ phiền phức. Liền đứng lên, phản phó Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi người ở đây tự luyện chữ một lát, ta đi xem tam thẩm thẩm người một chút xem có chuyện gì.” Lại phản phó Lục Ngạc nói: “Người ở đây cùng Bảo Nhi.” Ý của nàng là lưu lại Lục Ngạc cũng có người làm nhiệm vụ giám sát.

Lục Thanh Lam hết sức nhu thuận gật đầu, “Mẫu thân đi đi.”

Ký thị từ ái sờ đầu nhỏ của nàng, lúc này mới đi. Lục Thanh Lam tay nắm lấy một ống bút lông sói nhỏ đặc chế, đây là vì cho nàng học võ lòng, Lục Thần đặc biệt xin đệ tử của danh tượng chế bút Trương Tùng đặc biệt định chế cho nàng. Đôi con người của Lục Thanh Lam nhanh như chớp xoay không ngừng, chợt đột nhiên kêu một tiếng “Ai ôi!!!”

Lục Ngạc lấp bắp kinh hãi, vội hỏi: “Cô nương, ngài làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam để bút xuống, đáng thương nói: “Lục Ngạc tỷ tỷ, ta đói bụng rồi.”

Lục Ngạc thiếu chút nữa bị đói mất to sáng ngồi dễ thương làm lung lay, nào biết đâu rằng nàng là đang lừa gạt, nói: “Cách giờ cơm trưa còn có hơn phân nửa giờ. Nô tỷ đi xem phòng bếp nhỏ có làm được điểm tâm hay không. Bụng một mâm tối trước cho cô nương ăn lót dạ.”

Lục Thanh Lam nói: “Buổi sáng hôm nay bánh táo của phòng bếp không tệ, ngọt mà không ngán, tỷ tỷ đi xem một chút xem còn dư lại không vậy?”

Lục Ngạc gật đầu, vội vàng rời đi.

Lục Thanh Lam cười đắc ý, nghênh ngang từ trong thư phòng nhỏ đi ra. Tam thái thái vô sự không lên điện tam bảo, lại là từ trước đến giờ luôn không có ý tốt. Nếu nàng không tự mình đi nghe một chút nàng ta và mẫu thân nói cái gì, làm sao yên tâm được.

Trước cửa phòng khách có hai nha hoàn trông coi, nhưng làm sao dám ngăn cản nàng, nàng vào phòng khách, đứng ở phía ngoài rèm che nghe lén. Đầu tiên là nghe thấy một chuỗi tiếng cười giống như chuông ngân, là thanh âm của Tam thái thái.

Lục Thanh Lam bĩu môi, thoải mái như vậy, đúng dạ có chuyện tốt gì hoặc là người khác lại xui xẻo rồi?

Lại nói tiếp, nàng không có chút nào hào cảm với tam phòng. Tam thúc đọc sách không thành, kinh tế sự vụ cũng không thành, trừ ăn uống chơi gái đánh bạc ra, không có bản lĩnh gì. Kiếp trước Trương Hưng Hầu phú gấp phải tai họa ngập đầu, toàn gia Tam thúc lại nhận được đặc xá của Tiêu Thiếu Huyền, nghĩ đến ở trong chuyện đó Tam thúc không có tác dụng nào.

Thế nhưng mà Lục Thanh Lam càng hận cũng là Triệu thị. Triệu thị này ý mình xuất thân đích nữ Bình Lương Hầu phủ, hoành hành ngang ngược, hà khắc thành tính, đối xử khích bác ly gián, e sợ thiên hạ không loạn. Kiếp trước sau khi nương nàng chết, trong phủ nàng và tỷ tỷ chịu không ít gầy vò của nàng ta.

Hai vị thái thái khách sáo nửa ngày, Ký thị thấy giọng nói của nàng ta nhiệt tình, chuyện tình lúc trước giống như là chưa từng phát sinh, không khỏi kinh ngạc.

Triệu thị như vậy, Ký thị cũng không tiện quá lạnh nhạt, Lục Thanh Lam nghe nàng nói: “Trong khoảng thời gian này ta bề bộn dạy võ lòng cho Bảo Nhi, cộng thêm mấy chuyện tạp nham trong viện, mặc dù không coi là đại sự gì, nhưng cũng không thể rời bỏ được, ngược lại xa lạ với tam thẩm thẩm.”

Triệu thị nói: “Bảo Nhi năm nay cũng sáu tuổi rồi, cũng tới thời điểm nên học võ lòng rồi. Ta biết Nhị bá mẫu học phú ngũ xa*, là tài nữ nổi danh, nhưng trong nhà có sẵn học đường, Lão Hầu gia Lão thái thái tốn số tiền lớn mời tiên sinh bên ngoài trợ giảng, giống nhân tá nhai nhà chúng ta Dung tỷ nhi đều đang tại đều ở trong học đường. Bảo Nhi cùng bọn tỷ muội tại một chỗ, tránh cho một mình cô đơn, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau. Ngài cần gì phải phí những tâm tư cái này, đưa Bảo Nhi đi học đường cho giỏi thuận tiện.”

(*) 学富五车 Học phú ngũ xa: “五车” nghĩa là năm xe, ý là năm xe sách. Ý của câu này ý chỉ học rộng hiểu nhiều, tri thức phong phú. Câu này xuất phát từ một câu trong học thuyết Thiên Hạ của Trang Tử “惠施多方, 其书五车。”- “Huệ thi đa phương, kỳ thư ngũ xa.”

Ký thị nói: “Ta vốn cũng có ý tưởng này, nể hà thân thể Bảo Nhi không tốt, tam tai tứ bệnh, đi sợ cũng phải ba ngày mất hai ngày nằm li trên giường, như vậy đối với tiên sinh cũng là vô cùng không

tôn trọng, ta suy nghĩ nàng chỉ là một nữ hài gia tương lai lại không cần thi Trạng nguyên, chẳng qua chỉ cần nhận biết mấy chữ, hiểu được một ít đạo lý làm người cũng là được rồi. Liền tự mình dạy nàng trước mấy ngày, đợi nàng lớn chút nữa, thân thể khá hơn chút rồi, không cần người khuyên ta cũng vậy sẽ đem đưa nàng đi học đường.”

Kỷ thị vốn tưởng rằng nàng là vì việc trước đó mới tới, nào biết Tam thái thái lời nói xoay chuyển, nói: “Mắt thấy sinh nhật Lão thái thái sắp tới rồi, ta hẹn Đại bá mẫu đi Gia Phúc tự kính hương cầu phúc cho Lão thái thái, Nhị bá mẫu có thời gian, ba chị em đầu chúng ta cùng đi, vừa vận thừa cơ hội này dẫn theo bọn nhỏ đi ra ngoài giải sầu, Nhị bá mẫu nghĩ như thế nào?”

Sinh nhật của Lão thái thái là mừng một tháng tám, còn có thời gian hơn nửa tháng. Triệu thị nói muốn đi Gia phúc tự cầu phúc cho Lão thái thái, cũng đã từng nói qua.

Ánh mắt Triệu thị nóng bỏng nhìn Kỷ thị, làm trong lòng nàng dâng lên một dự cảm xấu. Chẳng qua nàng bị một chữ “Hiếu” áp chế, Kỷ thị cũng không tiện nói chữ “không”. Liền nói: “Như thế cũng tốt!”

Triệu thị đợi đúng là những lời này, cười nói: “Như thế xem như chúng ta đã nói xong xuôi rồi, sáng sớm ngày mai xuất phát, ta sẽ tự an bài hết thảy, người lúc đó chỉ cần mang theo Nhân tỷ nhi và Bảo Nhi xuất môn là được.”

Kỷ thị cũng không khách khí: “Như thế làm phiền tam thẩm thẩm rồi.”

Mục đích của Triệu thị đã đạt được, lại nói hai câu nhàn thoai, liền là đứng dậy: “Trong phòng ta còn có chút tạp vụ phải xử trí, sẽ không quấy rầy Nhị bá mẫu nữa.”

Kỷ thị liền đứng dậy đưa tiễn: “Vậy ta cũng không lưu tam thẩm thẩm ở chỗ ta dùng cơm nữa.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, đúng lúc gặp phải “Bảo Bảo ngoan” Lục Thanh Lam đang chuẩn bị quay trở về ở cửa.

Trên mặt Tam thái thái cổ nặn ra vẻ tươi cười nói: “Đây không phải là Bảo Nhi sao?”

Lúc này Kỷ thị trừng mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái: “Còn không bái kiến Tam thẩm thẩm người!”

Lục Thanh Lam không tình nguyện tiến lên gọi một tiếng “Tam thẩm thẩm”, nàng thấy Tam thái thái mặt mày hớn hờ, trên mặt cười đến nở hoa, như Kỷ thị, cũng cảm thấy có chuyện gì lạ trong chuyện này.

Tam thái thái lập tức liếc mắt nhìn Lục Thanh Lam, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, vì biết nàng là đầu quả tim của Lục Thần và Kỷ thị, nàng không ít lần ở sau lưng nguyên rủa đứa bé này chết sớm, hôm nay đại khái lại khiến nàng có chút thất vọng. Chẳng qua là nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, cánh tay nhỏ mập mạp của nàng, nói: “Nhìn xem Bảo Nhi nhà chúng ta, thật là càng lớn càng xinh đẹp, xinh đẹp giống như đóa hoa vậy, không giống như Nhân tỷ nhi nhà ta, gầy đến xương bọc da, cằm cũng nhọn rồi.” Trong miệng làm như khen ngợi Lục Thanh Lam, nhưng trong giọng nói kia lại chua chát như vui sướng khi người gặp họa rành rành.

Đại Tề lấy gầy làm đẹp, Lục Thanh Lam còn nhỏ, mập chút không sao, nếu lớn hơn vẫn như vậy, sẽ bị người nhạo báng. Lục Thanh Lam sao không rõ ý của nàng, nàng làm sao có thể chịu ủy khuất, lúc này trả lời lại một cách mỉa mai: “Tam thẩm thẩm, Tử tỷ tỷ tại sao không đến cùng người?”

Không đợi Tam thái thái nói chuyện, nàng lại nói: “A, ta biết rồi. Tử tỷ tỷ đích thị là đi đứng còn bất lợi. Lễ mừng năm mới, cứ cầu cho ta mấy bao bạch được Vân Nam, có công dụng tiêu sưng giảm đau cường gân hoạt huyết vô cùng, ta còn chưa bao giờ dùng qua đâu. Bồ Đào, nhanh đi mở kho phòng, lấy chút đưa đi cho Tử tỷ tỷ.”

Trong mấy tỷ muội Lục gia, Lục Thanh Nhân không đáng tin nhất. Lục Thanh Nhân năm nay mới tám tuổi, có một lần ở yến hội nhìn thấy ấu tử Nam An Hầu phủ Lý Ngọc, thấy người ta lớn lên phong tư nhanh nhẹn, liền chọn trúng người ta, là hết muốn gả cho hắn. Người khác đều nói Lý Ngọc yếu ngựa, nàng liền âm mưu muốn cưới ngựa, Triệu thị không để cho nàng hồ nháo, nàng lại thừa dịp Triệu thị không ở nhà, sai người lòi ngựa đi trốn trang nhà mình luyện tập, kết quả rút ngựa ngã gãy chân.

Vì chuyện này Triệu thị suốt nửa muốn sặc khí mà chết, bán tất cả bà tử nhà hoàn bên người nàng ta, lại đổi một nhóm mới.

Lục Thanh Lam lại biết tính tình Lục Thanh Nhân nóng nảy, ai có thể quản được nàng, những nhà hoàn bà kia đi theo nàng coi như là xui xẻo tám đời rồi.

Chuyện này tam phòng giữ kín như bưng, sợ nói ra hỏng mất thanh danh của Tử tiểu thư, chẳng qua giấy không thể gói được lửa, động tĩnh lớn như vậy, vẫn không thể nào dấu diếm được người trong phủ. Dĩ nhiên người bình thường tuyệt sẽ không nhắc tới trước mặt Triệu thị, nhưng Lục Thanh Lam không phải người bình thường, nàng nói cái này chính là có ý chọc giận Triệu thị kia mà, đau ở đâu liền đâm ở đó.

Quả nhiên nụ cười trên mặt Triệu thị nhịn không được rồi, hừ lạnh một tiếng nói: “Lời này của người là nghe ai nói đấy, Bảo Nhi người nên nghe Tam thẩm thẩm nói một câu, lời nói cũng không thể tùy tiện nói lung tung.”

Trên mặt Lục Thanh Lam ủy khuất mười phần nói: “Tam thẩm, chuyện này trong phủ cũng đều truyền khắp rồi, cũng không phải là ta nói lung tung. Chẳng lẽ ta nghe lầm, Tử tỷ tỷ không phải ngã gãy chân, chẳng lẽ nàng ngã gãy tay sao?”

Tam thái thái tức ngửa: “Người...”

Kỷ thị vội vàng trách mắng Lục Thanh Lam: “Sao lại nói chuyện với Tam thẩm thẩm người như vậy? Còn không xin lỗi nhận sai với Tam thẩm thẩm người!” Lại quay đầu nói với Tam thái thái: “Bảo Nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, đều tại ta không để ý dạy nàng tốt. Người đừng chấp nhặt cùng trẻ con.” Lời nói tuy là như thế, thật ra nhìn thấy Tam thái thái kinh ngạc, trong lòng Kỷ thị cũng rất dễ chịu. Vừa rồi lời nói kia của Tam thái thái hết khó chịu, nàng nghe xong cũng vô cùng không thoải mái.

Tam thái thái muốn nổi giận, nhưng Kỷ thị cũng nói “Đừng chấp nhặt trẻ con”, Lục Thanh Lam lại thấp phần phối hợp làm ra vẻ mặt thiên chân vô tà (*ngây thơ*), Tam thái thái làm sao còn có thể phát tác ra ngoài.

Lục Thanh Lam lại không chịu nhận sai thực sự với Tam thái thái, là lừa gạt mặt quỷ liền chạy ra

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chủ mưu

Tam thái thái phát tiết lửa giận trên người Kỷ thị: “Nhị bá mẫu, người giáo dục con gái thật là tốt.”

Kỷ thị chỉ là không mặn không nhạt nói: “Tam thẩm thẩm chó chọc tức thân mình, ta quay về sẽ giáo huấn lại nàng.”

Tam thái thái thấy thái độ này của nàng, biết rõ ngốc ở đây nữa cũng chỉ tự rước lấy nhục, lúc này liền phẩy tay áo bỏ đi.

Cảnh ma ma đỡ Kỷ thị trở lại chính phòng, có chút lo lắng nói: “Vốn đã có sự kiện lần trước, hơn nửa hôm nay... Chúng ta sợ là đắc tội Tam thái thái rồi. Thà đắc tội quân tử chứ đắc tội với tiểu nhân, lão nô chỉ sợ ngày sau nàng ngăn cản chúng ta.”

Kỷ thị cười nhạt nói: “Ma mà người hồ đồ rồi, cho dù chúng ta không đắc tội nàng, chẳng lẽ nàng sẽ không ngăn chân chúng ta sao? Nhiều năm như vậy, nàng gây cho chúng ta bao nhiêu chuyện không thoải mái, nếu một khi đã một đao đi một đao lại, chúng ta làm sao còn phải đem nàng trở thành Bồ Tát mà cung kính?”

Cảnh ma ma nhớ tới những năm gần đây tam phòng ngoài sáng trong tối giờ phút ít thủ đoạn nhỏ, không khỏi vỗ đầu nói: “Thái thái nói đúng, đúng lão nô suy nghĩ không chu đáo rồi.”

Kỷ thị lại nói: “Bất kể nói thế nào, chúng ta vẫn phải đề phòng một chút. Mấy ngày nay ma ma vất vả một chút, trên dưới Thủy Phong uyển, ngài giúp ta nhìn chăm chú, chớ để tam phòng bọn họ thừa cơ đi vào.”

Cảnh ma ma nói: “Lão nô hiểu rồi.”

Kỷ thị lúc này mới hài lòng, lại hỏi: “Bảo Nhi đang làm gì vậy?”

Cảnh ma ma nói: “Lục cô nương hết sức chăm chỉ cố gắng, đang ở tiểu thư phòng viết chữ đây.”

Khóe miệng Kỷ thị bật ra một tia cười: “Nàng không phải chăm chỉ cố gắng, nàng đây là đã làm sai chuyện, cố ý viết cho ta xem đây mà!” Cảnh ma ma cũng nở nụ cười.

“Đi chúng ta đi tiểu thư phòng nhìn Bảo Nhi một cái!”

Hai người tới tiểu thư phòng, quả nhiên nhìn thấy Lục Thanh Lam lưng eo thẳng tắp ngồi ở trên ghế nhỏ, đang tô vẽ chữ. Khóe mắt nhìn thấy Kỷ thị và Cảnh ma ma tiến vào, nàng lại giả vờ không nhìn thấy, viết càng nỗ lực hơn.

Kỷ thị vốn còn có mấy phần tức giận, thấy nữ nhi tính quái như vậy, cũng tiêu mất rồi. Nàng đi đến bên người Lục Thanh Lam, lúc này mới ho khan một tiếng.

Lục Thanh Lam giả vờ kinh ngạc quay đầu lại gọi một tiếng, “Nương đến đây lúc nào?”

Kỷ thị ngồi xuống ghế dựa gõ tử đàn lớn trong phòng, hừ một tiếng: “Người đừng giả bộ. Để bút xuống, đến đây với mẫu thân, mẫu thân có chuyện muốn hỏi người...”

Lục Thanh Lam để bút xuống, chạy tới, lời kéo tay Kỷ thị kêu lên: “Mẫu thân!”

Kỷ thị nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nữ nhi, nhất thời tâm cũng muốn tan ra, nhưng còn muốn hạ tâm sắt đá, nghiêm mặt hỏi một tiếng: “Nói cho nương, tại sao phải đối xử với Tam thẩm thẩm người như vậy? Nàng dù sao vẫn là trưởng bối của người.”

Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi không thích Tam thẩm thẩm, nàng nguyên rủa Bảo Nhi cũng không sao, Bảo Nhi giận nhất chính là nàng âm dương quái khí với mẫu thân.”

() Âm dương quái khí kỷ quái; quái gỡ (chỉ tính cách, hành động quái gỡ, không giống bình thường)*

Nữ nhi nói lời nói ri kỷ như vậy, Kỷ thị nghe được trong lòng cảm thấy ấm áp, nhìn không được đưa tay vuốt ve đầu của nàng: “Bảo Nhi ngoan, người đau lòng mẫu thân, trong lòng mẫu thân hiểu được. Nhưng thánh nhân nói ‘dục chí có nữ nhân và tiểu nhân khó nuôi’, ngày sau lại có loại chuyện này nữa cũng nên để nương ra mặt, không thể để nương sinh ác ý với người, người hiểu không?”

Lục Thanh Lam nhu thuận gật đầu.

Lục Thanh Lam nói: “Ta ở ngoài cửa nghe Tam thẩm thẩm hẹn mẫu thân, ngày mai đi Gia Phúc tự dâng hương ư?”

Kỷ thị nói: “Bảo Nhi cũng muốn đi à?”

Lục Thanh Lam hết sức thành thật gật gật đầu. Đi ra ngoài giải sầu nàng đương nhiên cao hứng, quan trọng hơn là muốn nhìn xem trong hồ lô của Tam thái thái đến tột cùng là bán thuốc gì.

Kỷ thị nói: “Vậy ngày mai mẫu thân mang Bảo Nhi đi. Còn có tỷ tỷ người nữa, ba mẹ con chúng ta cùng đi.”

Lục Thanh Lam cười đến mức mặt mày cong cong.

Kỷ thị vốn muốn cùng Lục Thần nói một tiếng, Lục Thần đến gần canh ba mới trở về, còn uống đến say khướt cả người toàn mùi rượu.

Ngày hôm sau, mặt trời chưa mọc người của tam phòng đã tập hợp ở nhị môn. Hôm nay bởi vì là chiều bài cầu phúc cho Lão thái thái, Lão thái thái không tiện tự mình ra mặt.

Phùng thị dẫn theo Nhị cô nương Lục Thanh Linh, Kỷ thị dẫn theo Tam cô nương Lục Thanh Nhân và Lục cô nương Lục Thanh Lam, Tam thái thái thì dẫn theo Tứ cô nương Lục Thanh Nhân và Ngũ cô nương Lục Thanh Dung, nữ quyến toàn gia tất cả đều đến đông đủ.

Mọi người tiến lên hàn huyên một hồi.

Lục Thanh Lam đang nói chuyện cùng Nhị tỷ tỷ Lục Thanh Linh, liền thấy Lục Thanh Nhân đi tới.

Hôm nay Lục Thanh Nhân mặc một áo mỏng thân đối cổ trắng hoa văn cầm chướng thêu Hồ Điệp ẩn, trên đầu cắm một cây trâm vàng rồng khảm hồng bảo thạch. Lại nói, Lục Thanh Nhân lớn lên giống khuôn mặt thon dài của Tam thái thái, khuôn mặt không tẻ, bộ dáng cũng coi như thượng thừa, chỉ tiếc đầu óc có chút không đủ dùng.

Cái vị Lý Ngọc của Nam An Hầu phủ mà nàng lưu luyến si mê kia, ở kiếp trước cũng là một người làm mưa làm gió, trời sinh vốn một bộ tâm địa thất khiếu nhanh nhẹn, thông minh tuyệt đỉnh không như lẽ thường, kiếp trước vô luận nàng ta biểu hiện như thế nào cũng không vào được mắt của vị này, vì thế phí hoài năm tháng, kiếp trước Tam thái thái vì chuyện hôn sự của nàng ta, thật sự là tan nát cõi lòng.

Lục Thanh Nhân ngã ngựa đó là chuyện hai tháng trước rồi, hiện giờ đã sớm đường tốt rồi. Nàng chạy tào nhả đến trước mặt Lục Thanh Linh, cười nói: “Nhị tỷ tỷ, chúng ta đã lâu không gặp, ta đang muốn tìm người.”

Lục Thanh Linh có chút đau đầu: “Tứ muội muội tìm ta có chuyện gì?”

Lục Thanh Nhân nói: “Ta nghe nói Nhị tỷ tỷ trồng một chậu Lục Dương Hồng, hết sức trân quý hiếm có, một gốc cây mờ gần trăm đóa hoa, chuỗi ngọc đầy người, hoa nhiều lá tươi tốt. Không bằng chúng ta làm giao dịch, ta xuất ra năm trăm lượng bạc, tỷ bỏ thứ yêu thích đem hoa mẫu đơn kia cho ta, như thế nào?”

Trong đám tỷ muội tướng mạo Lục Thanh Linh chỉ trung bình, tài nghệ cũng là thường thường, nhưng lại có một tay bàn lân làm vườn. Lục Dương Hồng này chính là danh phẩm trong mẫu đơn, trồng cực kỳ không dễ.

Lục Thanh Linh ngạc nhiên nói: “Tứ muội muội muốn một chậu mẫu đơn làm cái gì? Tứ muội muội không phải là không thích trồng những thứ hoa có này đấy sao?” Lục Dương Hồng mà cho Lục Thanh Nhân, đó mới thật là phí của trời.

Trên mặt Lục Thanh Nhân vậy mà hiện ra một tia đồ ửng: “Đương nhiên không phải là ta trồng. Thật không dám dấu diếm, tháng sau là sinh nhật mười một tuổi của Lý công tử An Bình Hầu phủ Lý Ngọc, ta không biết tặng hắn cái gì mới tốt, nghe nói hắn thích nhất là mấy đồ chơi mới lạ, cho nên mới muốn hỏi Lục Dương cái kia của tỷ tỷ.” Người này cũng không biết nghĩ như thế nào, bản thân tuổi còn nhỏ đã lưu luyến si mê Lý Ngọc không nói, còn không biết che giấu, không phải là muốn được thiên hạ đều biết mới được chứ.

Lời này thốt ra, không riêng Lục Thanh Lam im lặng, ngay cả mấy vị cô nương chưa lấy chồng toàn bộ cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng ta.

Lục Thanh Linh nói: “Chúng ta vốn là tỷ muội. Một khi muội muội đã mở miệng, ta đem hoa kia đưa cho muội muội cũng không có gì. Chẳng qua là muội muội nói muốn tặng cho Lý công tử kia, xin thử cho ta không thể bỏ thứ ai

Lục Thanh Nhân ngăn ra, nói: “Đây là vì sao?”

Lục Thanh Linh nhìn nằng một cái không nói gì. Lục Thanh Lam “Xùy~~” một tiếng bật cười.

Lục Thanh Nhân giận dữ: “Lục muội muội ngươi cười cái gì?”

Lục Thanh Lam hừ một tiếng: “Tứ tỷ tỷ ngươi là thật sự không biết hay là giả bộ vậy? Hôm nay các tỷ muội ở đây, đều là văn anh chưa gả. Ngươi biết Đại Tề ta có nam nữ đại phòng chứ, Lý Ngọc là ngoại nam, Tứ tỷ tỷ nên tị hiềm (*tránh hiềm nghi*) mới đúng. Nếu Nhị tỷ tỷ đem hoa mẫu đơn đưa cho Tứ tỷ Tỷ, Tứ tỷ tỷ lại đem nó đưa đến Nam Hầu phủ, một chậu Lục Dương Hồng liên lụy đến hai tỷ muội của Hầu phủ, về sau truyền ra không biết lời nói phải khó nghe cỡ nào, tất cả tỷ muội chúng ta sau này cũng đừng nghĩ đến chuyện lập gia đình...”

Những lời này của Lục Thanh Lam nói rất có lý, một đám tiểu tỷ muội nghe xong tất cả đều âm thầm gật đầu. Thế nhưng Lục Thanh Nhân không phải là người để ý thuyết giáo, chỉ nghe nàng cười lạnh một tiếng nói: “Nhị tỷ tỷ không nỡ bỏ chậu hoa kia, cần gì phải để cho Lục muội muội nói mấy cái này lấy lệ với ta?”

Lục Thanh Lam buông tay: “Tứ tỷ tỷ có thể đã hiểu lầm ta. Bằng không ngươi mời Tam thẩm thẩm bình luận phân tích đúng sai xem?” Nàng liền quay đầu đi nhìn Triệu thị.

Triệu thị sớm đã liên tục đưa mắt ra hiệu cho Lục Thanh Nhân, đáng tiếc khuê nữ này của nàng không phải là người có thể nhìn hiểu ánh mắt của người khác, trước mặt người, nàng còn có cái gì không dám nói hay sao? Không khỏi nói giận dưng dưng nói: “Còn không mau lên xe cho ta, ở chỗ này làm mất mặt xấu hổ!”

“Nurong?” Lục Thanh Nhân kêu một tiếng.

“Còn không đi mau!”

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu! Kinh sư lớn như vậy, ta cũng không tin không tìm được một chậu hoa mẫu đơn.” Lục Thanh Nhân dậm chân, tiến vào trong xe ngựa.

Lục Thanh Linh nhìn Lục muội muội một cái, khuôn mặt bất đắc dĩ.

Nhất thời mọi người ra khỏi Hầu phủ, người của tam phòng hơn nửa còn có nha hoàn bà tử có máu mặt, tổng cộng bảy tám chiếc xe ngựa, cộng thêm xe, hộ vệ, tiền hô hậu ủng, rất khí phái, nhất thời khiến cho người đi đường rối rít dừng chân vây xem.

Một đường không nói chuyện, đến Gia Phúc tự, Gia Phúc tự lưng dựa Bảo Châu Phong*, kiến trúc chùa tọa Bắc triều nam, phân đông, ở bên trong, ba đường, khí tượng thâm nghiêm hùng vĩ. Mới xây dựng vào năm trăm năm trước, trong chùa vẫn hương khói cường thịnh, hôm nay lại bởi vì có ba quý nhân đến, vì vậy trong chùa an bài, cấm tuyệt đối dân chúng bình thường đi vào.

(*) “Phong” ở đây chỉ ngọn núi hoặc là vách núi

Mọi người xuống xe ngựa. Tam thái thái đã sớm an bài thoả đáng, liền có mấy danh tăng ra đón. Mọi người từ sơn môn tiến vào, qua Thiên Vương điện, vào Đại Hùng bảo điện quỳ lạy. Một đường đi tới, ngược lại cũng không có sai sót gì.

Vì cầu phúc cho Lão thái thái, ba vị thái thái tất cả đều cúng chút tiền công đức và tiền dầu vừng, Kỳ thị lại nhờ tăng nhân thấp cho Nhân tỷ nhi và Bảo Nhi một chiếc đèn trường minh của riêng mình trước Phật, mọi người lúc này mới ra khỏi Đại Hùng bảo điện, theo vị sư tiếp khách đi đến thiện phòng ở hậu viện nghỉ ngơi.

Thiện phòng này xây ở giữa lưng núi, phong cảnh tuyệt lệ, khiến người ta thấy vui vẻ, chuyện môn dùng để chiêu đãi khách quý như ba vị thái thái dùng. Mọi người vừa đi đường vừa xem xét cảnh sắc xung quanh, trong chùa thường chiêu đãi khách quý, làm việc cực kỳ thoả đáng, vị sư tiếp khách đã là lão tăng hơn sáu mươi tuổi.

Tam thái thái hỏi hần: “Hôm nay làm sao không thấy Chủ trì Tuệ Minh đại sư?”

Vị sư tiếp khách nói: “Hồi bẩm nữ thí chủ, tề tự hôm nay có một vị khách quý tới, phương trượng đại sư đang nói chuyện đàm kinh luận pháp cùng hần trong tịnh thất, tiếp đãi mấy vị nữ thí chủ chậm trễ rồi.

Tất cả mọi người liên tục nói không ngại. Phải biết rằng trong kinh thành này không thiếu nhất chính là quan to hiền quý, Trường Hưng Hầu phủ mặc dù cũng coi như hưng thịnh, người quyền hạn cao hơn so với tước vị Trường Hưng Hầu phủ trong kinh số lượng cũng không ít, nếu tăng nhân dám nói trước mặt của bọn họ là một vị “khách quý”, như vậy lai lịch vị khách quý này nhất định là lớn hơn Trường Hưng Hầu phủ.

Nhất thời đã đến chỗ tiểu viện thiện phòng, lại đụng phải vài vị quý phụ phu nhân khác trong kinh đang ở trong viện ngắm hoa phong cảnh, tới đây lạy Phật xong, cũng đến nơi đây nghỉ ngơi.

Một vị là Nhị thái thái của Bình Lương Hầu phủ, cũng chính là Nhị tẩu Mã thị nhà mẹ đẻ của Tam thái thái, một vị là Ngũ thái thái Chu thị của Thuận Xương Bá phủ, một vị là Tứ thái thái Vương thị của Nghiễm Ân Bá phủ.

Tam thái thái cao hứng tiến ra tiếp đón, hần huyền nói: “Không nghĩ tới Nhị tẩu và mấy vị thái thái cũng tới, thật đúng là thật trùng hợp.” Mọi người tiến lên làm lễ chào hỏi đương nhiên là náo nhiệt.

Lục Thanh Lam lại khê cau mày, Mã thị, Chu thị, Vương thị và Tam thái thái quan hệ không tầm thường. Không nói đến Mã thị là chị dâu nhà mẹ đẻ của nàng ta, nói đến Chu thị và Vương thị, tất cả đều là khuê trung mật hữu trước khi chưa lấy chồng của Tam thái thái. Chu thị của Thuận Xương Bá phủ kia, lại càng là điều phụ lắm mồm nổi danh trong kinh, thích nhất truyền bá thị phi của người bên ngoài.

Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, trong nhà ba vị thái thái này đều có nữ nhi chưa xuất giá, nhưng hôm nay ai cũng đều không mang đi theo, cái này thật sự không hợp tình hợp lý.

Nếu nói không phải là có dự mưu trước đó, Tam thái thái sớm hẹn mấy người đến đây trước, đúng lúc đụng ở chỗ này, Lục Thanh Lam đánh chết cũng không tin.

Tam thái thái đây là muốn xuất chiêu trò gì sao? Trong lòng Lục Thanh Lam chỉ cảm thấy có chút chán ngán.

Lục Thanh Lam có thể nghĩ tới những điều này, Kỳ thị hiển nhiên cũng có thể nghĩ đến. Liền làm động tác chuẩn bị trăm phần trăm tinh thần ứng phó. Chu thị ba câu không rời chuyện nghề nghiệp, tự nói đến bát quái: “Mấy vị thái thái có biết, ngày trước Toại An Bá phủ Trần gia kia có một chuyện thú vị...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 38: Đầu mối

Phùng thị và Kỳ thị cũng đều là không người thích nói chuyện thị phi, Tam thái thái lại tiếp lời nói: “Toại An Bá phủ xảy ra chuyện gì?”

Khuôn mặt Chu thị hưng phấn nói: “Thế từ Trần Khánh của bá phủ kia tại nuôi một phòng ngoại thất bên ngoài, dấu điểm quá mức chặt chẽ, không nghĩ tới vẫn bị thế từ phu nhân tìm tới, dẫn người đánh đến chỗ của ngoại thất kia, Trần Khánh vì nhân tình kia, quý gối trên đường trước mặt thế từ phu nhân, chắc chắn chắc, Trần Khánh kia cũng là người đọc sách, nghe nói còn trúng tú tài. Thật đúng là trí thức quết rác a!”

Mấy người Tam thái thái nghe được tất cả đều dùng khăn che miệng cười. Cuối cùng, Chu thị lại nói: “Nam nhân trên thế gian này có người nào không ăn trộm thịt tanh đâu? Ví như mèo con nào có con nào không ăn cá đâu chứ?”

Tam thái thái liền tiếp lời nói: “Chu thị tỷ cũng không có thể nói như vậy, cũng tỷ như Nhị bá phụ nhà ta, cũng là người đọc sách, đây mới chính là quân tử đứng đắn đây này.” Lời nói nàng xoay chuyển: “Nhị bá mẫu, ngài nói đúng không?”

Trần Khánh là công tử bá phủ, lại là người đọc sách, sao mà giống Lục Thần đến thế?

Trong lời nói Chu thị có ý gì. Kỳ thị làm sao nghe không hiểu? Chẳng qua Kỳ thị cũng vô cùng tin tưởng trọng phụ của mình, cũng không chịu kích bác của nàng chỉ thân nhiên nói: “Ta cùng với Toại An Bá phủ chưa bao giờ có lui tới, loại chuyện này không tiện bình luận.”

Chu thị nói: “Đều nói Nhị thái thái có trí thức hiểu lễ nghĩa, cẩn trọng đoan trang. Hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.” Tuy là ngữ điệu khen ngợi, cũng không phải không có ý châm chọc. Kỳ thị cũng không để ý nàng ta. Đám nhân vật này ở vòng quý phụ kinh thành đã sớm thanh danh bề bõ, mình cũng không cần để ý.

Náo nhiệt một hồi, Mã thái thái nói: “Mấy vị thái thái đường xá xa xôi đến đây, chắc cũng mệt mỏi rồi, hay là trước đến tịnh phòng nghỉ ngơi một lát đi.”

Lúc này Kỳ thị như được đại xá, mang theo hai nữ nhi tiến vào tịnh phòng nghỉ ngơi. Mắt thấy sắp tới chính ngọ, có tiểu sa đi bưng đồ ăn chay lên, đồ ăn chay của Gia Phúc tự chính là nhất tuyệt kinh sư, chẳng qua đám người Kỳ thị ăn ở trong miệng lại hoàn toàn không có mùi vị.

Dùng cơm xong, Kỳ thị kêu bọn nha hoàn mang hai vị tiểu thư đi xuống nghỉ trưa. Trong miếu bố trí thiện phòng cho mọi người rất nhiều, Lục Thanh Lam và tỷ tỷ Lục Thanh Nhân một gian. Cho tới trưa mọi người đều đi đường không ít, tất cả đều mệt mỏi, Lục Thanh Nhân nằm ở trên giường thiện phòng rất nhanh liền ngủ, Lục thanh Lam cũng nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, bọn nha hoàn thấy hai vị tiểu chủ từ buồn ngủ, lặng lẽ lui ra ngoài, nhẹ nhàng cài cửa phòng.

Đội bọn nha hoàn đi rồi, Lục Thanh Lam mở choàng mắt, hai mắt phát sáng kinh người, nàng nằm ở kia không nhúc nhích, nghe một lát thấy tỷ tỷ hô hấp đều đều, đúng là đã ngủ sâu, lúc này mới lặng lẽ xoay người, tới dưới cửa, hiện giờ ngày mùa hè nắng chói chang, cửa sổ nửa mở, người nàng nhỏ, thích hợp luôn ra vào.

Vì vậy nàng không chút nghĩ ngợi, liền từ trong cửa sổ trèo ra ngoài. Tam thái thái phen này nếu không phải cố ý an bài, Chu thị kia, cộng thêm sự việc bí mật từng phát sinh ở kiếp trước, làm cho Lục Thanh Lam không thể không liên tưởng đến phụ thân của mình.

Chẳng lẽ, phụ thân thật sự có ngoại thất? Vậy ngoại thất đó có phải là Lan di nương không?

Lục Thanh Lam vừa đau lòng vừa sốt ruột, nàng không biết làm thế nào tam phòng biết được chuyện này, nhưng có thể khẳng định Tam thái thái các nàng nhất định là đã biết cái gì đó. Cho nên lúc này mới chuẩn bị đi nghe lén góc tường một chút. Dù sao nàng tuổi còn nhỏ, cho dù bị bắt được, cũng có thể lấp liếm một câu tuổi nhỏ hồ nháo để thoát thân.

Thiện phòng của Gia Phúc tự thiết kế rất khác biệt, phía trước được ngăn cách thành từng tiểu viện, phía sau nhưng lại nối liền hợp thành một mạch. Lục Thanh Lam nhảy ra phía sau, phát hiện hậu viện bởi vì không thường xuyên quét dọn, cây cối cỏ dại mọc thành bụi, nếu đổi lại là những tiểu cô nương khác, sợ là không có can đảm đi lại chỗ này dưới loại tình huống này, Lục Thanh Lam cũng là hạng người to gan lớn mật, không biết sợ những thứ này.

Định hướng gian phòng của Tam thái thái, nàng nâng cao chân nhẹ nhàng rơi xuống đất, lặng lẽ đi tới phía sau phòng của Tam thái thái, bởi vì mùa hạ nóng bức, phòng của Tam thái thái cũng mở cửa sau ra, trốn ở phía sau cửa sổ hết sức hoàn mỹ, ai cũng không thấy nàng.

Gia Phúc tự xây dựa vào núi, thiện tự chỗ này xây ở giữa sườn núi, mặt trên còn có một kiến trúc tên Bì Lô các, là chỗ chứa các sách kinh điển của Phật gia.

Giờ này khắc này, Từ hoàng tử Tiêu Thiểu Huyền đang mang theo thái giám thiếp thân Lý Thế ở chỗ này lật xem Kinh Phật. Khách quý phương trượng tiếp kiến trong miệng vị sư tiếp khách kia trước đó chính là hần. Cửa sổ Bì Lô các mở ra, từ nơi này nhìn sang bên cạnh, vừa vặn có thể thấy tình huống trong hậu viện phía dưới thiện tự.

Tiêu Thiểu Huyền đang cầm một quyển Kinh Phật xem say sưa, nghe thấy Lý Thế bỗng nhiên “Ồ” một tiếng. “Điện hạ ngài mau đến xem!”

Thời điểm Từ hoàng tử đọc sách ghét nhất là bị người khác quấy rầy, có chút không vui nói: “Chuyện gì?”

Lý Thế nhỏ giọng nói: “Điện hạ mau đến xem, hình như là Lục cô nương của Trường Hưng Hầu phủ.” Tiêu Thiểu Huyền đi đâu cũng đều mang theo hần, hần đương nhiên cũng nhận ra Lục Thanh Lam.

Tiêu Thiểu Huyền quả nhiên lập tức buông quyển sách, cất bước đi tới. Từ cửa sổ mở ra, theo phương hướng ngón tay Lý Thế nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy trong tháp thoảng cây cỏ, có một tiểu cô nương mặc quần áo tơ tằm màu đỏ, chải hai bím tóc thái dài đáng yêu, phía trên cột đoạn đai gấm màu sắc rực rỡ.

Nhân lực của Tiêu Thiểu Huyền vô cùng tốt, mặc dù cách khá xa, vẫn thấy rõ mặt của nàng, không phải Lục Thanh Lam thì ai?

Tiêu Thiểu Huyền nhất thời khó hiểu, hỏi: “Tiểu nha đầu này ở chỗ này làm cái gì?”

Lý Thế nói: “Nô tài vừa rồi nhìn thấy Lục cô nương từ trong một gian phòng trèo ra”, hần chỉ vào gian phòng của Lục Thanh Lam giải thích: “Nô tài trộm xem, đại khái Lục cô nương đây là muốn... nghe lén?”

Lý Thế chẳng qua là cảm thấy vị Lục cô nương này thật đúng là khác người.

“A?” Khóe miệng của Tiêu Thiểu Huyền tràn ra một nụ cười, thân nhiên nói một tiếng: “Thú vị, nha đầu kia làm việc luôn luôn đều là khác người là như thế.” Ngay từ đầu hần tiếp cận Lục Thanh Lam là bởi vì Tiêu Thiểu Giác, hiện giờ, cũng đã từ từ sinh ra hứng thú với tiểu cô nương này.

Tiêu Thiểu Huyền ném kinh thư qua một bên, đi tới phía trước cửa sổ, Lý Thế vội vàng tránh chỗ cho chủ tử, hần đi vào chỗ Lý Thế vừa rồi, ánh mắt liếc qua, vừa lúc có thể thấy đỉnh đầu của Lục Thanh Lam.

Lại nói Lục Thanh Lam đang định nghe một chút Tam thái thái, chợt nghe trên đầu truyền đến một trận thanh âm chim hót dễ nghe, Lục Thanh Lam ban đầu không để ý. Nàng nghĩ rừng núi phía sau, có chim cũng là bình thường.

Nào biết tiếng chim hót kia cuộn cuộn không dứt, thủy chung ở bên tai vang dội không thôi, nàng lúc này mới chấn động, quay đầu lại nhìn lại, nhìn thấy trong Bì Lô trên đỉnh đầu của mình, có một vị thiếu niên thân hình cao lớn, mặc một thân cẩm bào màu xanh nhạt, chỉ tùy tiện tiện dựa ở chỗ đó, còn có một cổ khí chất thanh quý phiêu dật đập vào mắt.

Lục Thanh Lam cũng nhận ra đó là Tiêu Thiểu Huyền. Kiếp trước nàng và Tiêu Thiểu Huyền sớm chiều bên nhau mười mấy năm, cũng không biết hần còn có một khẩu kỹ xuất sắc như vậy.

Nàng vốn là cực độ chán ghét người nam nhân này, hôm nay dưới loại tình huống này, càng không muốn quan tâm đến hần, vì vậy quay đầu làm như không nhìn thấy. Nào biết tiếng chim kia vang lên không để yên bên tai nàng, nàng tức giận quay đầu lại, ra đầu tay, ý là chuyện này không quan hệ đến ngươi, ngươi thích xa vào để làm gì, đứng có lại ở đây làm phiền bà cô này.

Tiêu Thiểu Huyền lần đầu gặp thấy như vậy. Tiểu nữ ưa này làm chuyện sai bị bắt tại chỗ, lại còn khi định thân nhân mặt không đỏ sắc như vậy, cũng coi như là kỳ lạ quý hiếm rồi. Hần cũng không khỏi nói tình trẻ con, liền lặc đầu với Lục Thanh Lam. Sau đó chỉ chỉ vị trí mặt cô nàng đứng, vươn hai cánh tay làm một cái động tác của rắn, sau đó vừa chỉ gian phòng của nàng. Ý là trong bụi cỏ có

rắn, người vẫn là mau chạy về phòng nhanh đi.

Lục Thanh Lam không nghĩ tới nửa đường xuất hiện một kẻ phá đám như vậy, gần đến mức một Phật xuất thế hai Phật thắng thiên. Nghĩ thầm kiếp trước Tứ hoàng tử cũng không phải là bà mẹ thích lo chuyện bao đồng như này à, hôm nay uống lộn thuốc ở đâu vậy? Sự tình quan hệ đến sinh tử mầu thân, Lục Thanh Lam vội muốn chết, làm sao còn có tâm tư ở đó mà chơi đùa với hắn.

Không khỏi giận dữ, cũng không cần biết nhiều như vậy. Trước tiên dùng ánh mắt hung tợn trừng qua, lại dùng một ngón tay ở trên cổ ra dấu một cái động tác giết người, tiếp theo dùng khẩu hình nói ra: “Người bớt lo chuyện người khác đi!” Động tác liên tiếp này giống như nước chảy mây trôi, khoa tay múa chân lưu loát dị thường.

Nói xong quay đầu đi, cũng không quan tâm Tiêu Thiệu Huyền nữa, chuyên tâm nghe tiếng nói chuyện bên trong.

Tiêu Thiệu Huyền nhất thời bị gạt ở một bên. Động tác liên tiếp vừa rồi của Lục Thanh Lam kỳ thật có chút vô lễ, nếu đổi lại là người khác, hẳn đã sớm giận tím mặt, chẳng qua nàng ý tuổi còn nhỏ, làm động tác đe dọa này, hết lần này tới lần khác thêm vài phần ý vị đáng yêu.

Tiêu Thiệu Huyền cũng không tức giận với nàng. Chẳng qua hắn cũng không đi, chỉ là dựa cạnh cửa sổ, ngược lại muốn nhìn tiêu cô nương này đến tốt cùng muốn làm cái gì.

Lục Thanh Lam không còn để ý Tiêu Thiệu Huyền nữa, để lỗ tai gần sát cửa sổ, cẩn thận nghe thanh âm trong phòng của Tam thái thái. Rất nhanh liền nghe được thanh âm của Tam thái thái: “... Đã an bài thỏa đáng chưa?”

Chỉ nghe thấy một thanh âm, hình như là Chu thị: “Người yên tâm đi, ta đã dựa theo phân phó của người, tất cả đều an bài thỏa đáng rồi, chỉ chờ tiện nhân kia... Nói đến đây, thanh âm Chu thị thấp xuống. Lục Thanh Lam gấp đến độ hận không thể bỏ cửa sổ đi vào, không biết làm sao, thanh âm bên trong quá thấp, nàng căn bản nghe không rõ.

Đội Chu thị nói xong, ngay sau đó trong phòng phát ra một trận tiếng cười, Lục Thanh Lam nghe ra trong phòng có Tam thái thái, Mã thị, Chu thị, Vương thị đều đang đều ở đây.

Mấy người bàn bạc một hồi, ngược lại lại nói đến phong hoa tuyết nguyệt*, Lục Thanh Lam nghe một hồi thấy không còn gì nữa, lúc này mới nhấc váy lặng lẽ đi trở về.

() 风花雪月 [fēnghuāxuěyuè] phong hoa tuyết nguyệt (bốn đối tượng mà văn học cổ điển dùng để miêu tả thiên nhiên) hay chỉ tình cảm nam nữ; tình yêu trai gái*

Đội nàng đi đến phía dưới cửa sổ phòng mình, quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Thiệu Huyền còn tựa ở đó nhìn nàng, vì nguyên nhân không nghe được âm mưu của mấy người Tam thái thái, trong lòng thấy không thoải mái, liền hung ác trừng mắt liếc hắn một cái, không còn để ý đến hắn nữa, hết sức khéo léo lật người lên bệ cửa sổ, theo cửa sổ nửa mở chui đi vào. Tiêu Thiệu Huyền thấy cũng không nhìn thấy nửa tấm góc áo của tiểu nha đầu nữa, lúc này mới hài lòng đứng dậy.

Lại nói sau khi Lục Thanh Lam trở lại gian phòng của mình, thấy tỷ tỷ say sưa mộng đẹp, yên lòng, kéo chăn đắp ở trên người, rất nhanh cũng đi ngủ.

Chỉ mới ngủ gần nửa canh giờ, bọn nha hoàn liền đi vào đánh thức hai tỷ muội, sau khi thu thập một phen, mọi người đến trong viện tập hợp. Triệu thị đang cùng Phùng thị và Kỳ thị thương lượng: “Thời điểm không còn sớm, chúng ta xuống núi đi.”

Mọi người không có dị nghị gì. Triệu thị lại mời: “Nhị tẩu, Chu tỷ tỷ, Vương tỷ tỷ cũng xuống núi cùng chúng ta đi?”

Mã thị, Chu thị tự nhiên đáp ứng. Lục Thanh Lam ở một bên lạnh nhạt nhìn, cũng không nói chuyện, chỉ chờ xem các nàng có thể có chiêu trò gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đánh võ

Đoàn người chậm rãi đi tới sơn môn, đang muốn ra ngoài, liền thấy lão Phương trưởng của Gia Phúc tự phụng bồi một vị thiếu niên mặc cẩm bào đi tới. Mới chỉ thoáng nhìn, mọi người liền bị khí độ ưu nhã cao quý của thiếu niên cẩm bào cái kia làm cho khiếp sợ. Vương thị nhịn không được hỏi: “Ai vậy?”

Gia Phúc tự không phải chùa bình thường, có thể được lão Phương trưởng tương bồi hẳn là người có quyền cao chức trọng. Bình Lương Hầu phủ giao tế rất rộng, cũng biết lai lịch của Tứ hoàng tử. Mã thị liền nói: “Đây là Tứ hoàng tử. “Ánh mắt của nàng cũng dừng trên người Tiêu Thiệu Huyền không rời.

“Đây chính là Tứ hoàng tử ư?” Chu thị cũng nhịn không được lấp bắp kinh hãi, hạ giọng nói, “Nghe nói hắn cũng chỉ bình thường trong nhóm hoàng tử? Hôm nay không ngờ cũng xuất chúng như vậy, long tử phượng tôn quả nhiên không giống người phàm...”

Mã thị cũng gật đầu nói: “Ai nói không phải đâu. Long tử phượng cháy huyết mạch của Thiên gia khác người bình thường a. Cũng không biết tương lai, ai hữu phúc khí, có thể làm Vương Phi của các hoàng tử...”

Đội phương trưởng đại sư phụng bồi Tứ hoàng tử từ đi tới, mọi người tránh sang một bên rồi thì thì lễ, Tiêu Thiệu Huyền chỉ là gật đầu chào hỏi, cũng không nói nhiều. Lấy địa vị của hắn, như thế cũng không phải là thất lễ, huống chi tất cả mọi người đều là nữ quyến, cho nên cũng không ai dám so đo cùng hắn.

Ánh mắt mọi người vẫn tập trung trên người hắn, cho đến khi hắn đi tới dưới sơn môn, mới chợt xoay người, nhìn về phía mọi người, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Mọi người đều là ngẩn ra, không biết có ý nghĩa gì. Chỉ có trong lòng Lục Thanh Lam biết rõ, Tiêu Thiệu Huyền là cười cho nàng xem.

Cho đến khi hân giờ rơi lên ngựa đi, mọi người mới lại trở lại linh hoạt lần nữa, trong lúc nhất thời lưu riu nghị luận về các vị hoàng tử. Nhưng không ý thức được thời khắc vừa mới rồi, khí tràng cường đại kia đều đã ảnh hưởng đến mỗi người ở đây.

Mọi người lên xe ngựa ngoài sơn môn. Hối hả đi xuống chân núi, đội xuống dưới Bảo Châu Phong, khoảng cách kinh sư hơn mười dặm lộ trình. Đi không đến một hai dặm đường, Triệu thị liền nói mình khát nước. Chu thị nói: “Ta có một điện trang, ở ngay tại phía dưới Bảo Châu Phong, cách nơi này một hai dặm lộ trình, hiện giờ thời gian còn sớm, các vị không ngại thì theo ta đến điện trang uống miếng nước có được không?”

Làm bộ như vậy làm sao thoát khỏi ánh mắt của Lục Thanh Lam, nàng chỉ cười lạnh trong lòng. Lại nói với Kỳ thị: “Mẫu thân, ta cũng có chút khát nước rồi, chúng ta đi đi.” Ngăn không bằng phòng, cho dù Lục Thần thật sự nuôi ngoại thất ở bên ngoài, sớm vén vết sẹo này ra, cũng tốt hơn nhiều.

Huống hồ nhìn bộ dạng như vậy, những người này hẳn đã sớm biết gì đó. Tránh né cũng không có chút tác dụng nào.

Kỳ thị và Lục Thần vợ chồng nhiều năm, vô cùng tín nhiệm nhân phẩm của hắn, huống chi mới một hai tháng trước, Lục Thần còn viết một phần chứng thư, bây giờ còn đang trong tay Lục Thanh Lam. Đối với Kỳ thị mà nói, ở trong tay Lục Thanh Lam và ở trong tay nàng đều giống nhau.

Thần ngay không sợ bóng tà*, Kỳ thị cảm thấy tự mình không có gì phải sợ, cho nên nàng không chút do dự liền đáp ứng.

() Cây thẳng thì không sợ bóng bị nghiêng, ý như câu “cây ngay không sợ chết đứng”.*

Vì vậy mọi người đi theo xe ngựa của Chu thị đi tới điền trang của nàng. Điền trang là của hồi môn, phạm vi trong vòng ba bốn dặm, không tính là quá lớn, bên ngoài điền trang có một dòng sông nhỏ rất thanh tịnh. Trong trang có mười mấy hộ hạ nhân ở đây quản lý, trồng chút ít trái cây rau quả. Chu thị trước tiên phái người đi thông báo, trang đầu* đã mang theo toàn bộ nhân khẩu của điền trang tụ tập tới rồi cửa xếp thành hàng nghênh đón.

(*) người đứng đầu điền trang

Xe ngựa tới quá nhiều, nhất thời không cách nào tiến vào điền trang toàn bộ, Chu thị liền mời mọi người xuống xe ngựa ở bên ngoài điền trang. Mọi người xuống xe, Tam thái thái bỗng nhiên chỉ vào một điền trang bên cạnh nói: “Chu tỷ tỷ, nơi này chỉ cách với người một con sông nhỏ, đối diện là điền trang nhà ai vậy?”

Chu thị cười nói: “Lúc trước, đây là điền trang của nhà Tri Phú Thiên Châu Triệu Thân, về sau Triệu Thân kia đắc tội chấp bút thái giám Hạ Tùng, bị Hạ Tùng thiết kế hãm hại, mất mạng, nam tử trong nhà đều bị lưu đày, gia sản cũng bị tịch thu sung công, bị ty trong nội cung bán, hiện giờ là ai người mua ta cũng không biết...”

Đang nói, Triệu thị bỗng nhiên “ồ” một tiếng, chỉ vào một con tuần mã buộc trên đá trước cửa điền trang đối diện nói: “Nhị bá mẫu, nếu ta không nhìn lầm, kia hình như là ngựa của Nhị bá.”

Kỷ thị cũng cả kinh, không nghĩ tới trượng phu thật sự ở chỗ này. Nhất thời sắc mặt tái nhợt, không nói gì.

Lục Thanh Lam và tỷ tỷ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt có một tia kinh dị. Phụ thân không ở Đông Sơn thư viện đọc sách, chạy đến điền trang người khác thật sao?

Chu thị giả vờ tròn to hai mắt: “Không thể nào? Theo ta được biết, điền trang đối diện ngoại trừ vài hộ tá điền, gần đây chuyển đến một vị nương tử trẻ tuổi chưa đến đôi mươi! Chẳng lẽ Lục Nhị gia đến chỗ này, là vì...” Lời nàng còn chưa dứt, thế nhưng ai cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng.

Chẳng lẽ Lục Nhị gia đến chỗ này, là vì gặp vị tiểu nương tử này hay sao?

Chẳng lẽ Lục Nhị gia đây là đang nuôi ngoại thất nơi này?

Lời nói của Chu thị mặc dù còn chưa nói hết, nhưng ý tứ trong lời nói kia, không ai ở đây không hiểu. Kỷ thị còn chưa nói chuyện, Lục Thanh Nhân đã mở miệng trước: “Chuyện này liên quan đến danh dự của gia phụ, kính xin ngài phát ngôn cân nhắc.” Lục Thanh Nhân trong đám bọn tỷ muội Hầu phủ cực kỳ xuất chúng, không những bởi vì nàng rất xinh đẹp, mà trọng yếu hơn là nàng có một loại tính cách đoan trang dịu dàng của đại gia khuê tú.

Ngay cả nàng cũng có thể nói ra như vậy, có thể thấy được nàng thật sự nổi cáu rồi.

Chu thị cười nói: “Tam cô nương đừng vội, ta chẳng qua cũng chỉ nói thế, nói đến chỗ này, cũng không phải sao, chúng ta vào điền trang xem chút liền biết.”

Nói xong nhìn Kỷ thị một cái: “Nhị thái thái, ý của ngài thì sao?”

Kỷ thị trầm giọng nói: “Chu tỷ tỷ muốn làm sao để nhìn?”

Chu thị chỉ vào một kiến trúc ba tầng cao nhất trong trang nói: “Kia là tòa tầng thư lâu nhỏ ta sai người xây dựng, có thể lên cao nhìn qua đó, đứng ở tầng thứ ba cao nhất, có thể thấy phạm vi vài dặm phụ cận quanh đây, Lục Nhị gia có ở điền trang đối diện đó hay không, chúng ta đi vào nhìn liền biết.”

Lục Thanh Nhân lời kéo xiêm y của Kỷ thị nói: “Nương, chúng ta vẫn nên đi đi thôi?”

Lục Thanh Lam cũng nhìn mẫu thân.

Sắc mặt Kỷ thị trắng bệch, do dự một lát, cuối cùng nói: “Là họa thì tránh không khỏi, chúng ta đi vào.” Bất luận như thế nào, nàng vẫn muốn tận mắt nhìn một lần mới có thể an lòng.

Trong mấy vị thái thái ngoại trừ Phùng thị thân sắc lúng túng, không muốn xem náo nhiệt này, mấy vị còn lại tất cả đều là vẻ mặt hưng phấn và kích động. Triệu thị quay mặt qua chỗ khác, che dấu vẻ mặt hưng phấn vui sướng khi người gặp họa, đại thù được báo và mưu kế đã đạt được. Lục Thanh Lam lại đem cát vào đáy mắt.

Trong lòng Lục Thanh Lam phần nộ, chẳng lẽ kiếp trước mẫu thân cũng phát hiện phụ thân và Lan di nương như vậy, những người ở đây cũng là đều là đồng lõa hại chết mẫu thân, trong lòng đã âm thầm nhớ kỹ từng người các nàng. Tương lai có cơ hội, sẽ trả thù trở về gấp bội.

Được sự đồng ý của Kỷ thị, đoàn người liền theo Chu thị đi đến tầng thư lâu của nàng. Tầng thư lâu kết cấu là toàn bằng gỗ, mỗi một tầng tầng cao chừng 4 thước*, lầu ba bốn phía đều có cửa sổ, quả nhiên thu hết vào mắt nhìn một cái không sót gì tình hình trong vòng vài dặm phụ cận.

(*) 1 thước (1 xích, tchi) = 10 tấc = 0,33 m

Chu thị sai người mở cửa sổ, nhìn về phía điền trang đối diện, nhìn xung quanh, nhưng làm sao có bóng dáng của Lục Thần. Kỷ thị hơi thả lỏng tâm.

Phùng thị vội nói: “Như thế thì tốt rồi, sợ là chư vị nhìn lầm rồi a.”

Chu thị trong lòng đã có dự tính: “Có thể là vào nhà, chúng ta chỉ cần chờ ở đây một chốc, Lục Nhị gia chắc chắn phải đi ra...” đang nói thì Mã thị hưng phấn hô một tiếng. “Có người đi ra...”

Liền thấy Lục Thần mặc một thân trường bào thanh trúc tuần dật tiêu sái từ trong một gian phòng đối diện đi ra, gã sai vặt Quan Ngôn đi theo sau lưng hắn.

Tam thái thái và đám người Chu thị liếc nhau một cái, khó nén hưng phấn trong mắt, dựa theo bố cục kiến tạo của phòng xá, phòng Lục Thần vào vừa kia, chính là chỗ ở của chủ nhân điền trang, điền trang này cũng không phải là sản nghiệp của Hầu phủ, Lục Thần nuôi dưỡng ngoại thất bên ngoài cơ hồ là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi.

Lục Thanh Lam giận đến nắm chặt hai nắm đấm. Nam nhân quả nhiên đều là động vật không quản được nửa người dưới, phụ thân rõ ràng đã tự viết cho nàng giấy cam đoan, lại còn không nhận được đi ra bên ngoài tiêu hoa ghẹo nguyệt. Chỉ đáng thương mẫu thân đối với hắn thủy chung không dòi.

Lúc quay đầu nhìn lại mẫu thân, chỉ thấy sắc mặt mẫu thân trắng bệch, thân thể lung lay động, thiếu chút nữa ngã xuống. Nhờ có Lục Thanh Nhân đưa tay giúp nàng một phen, mới đứng vững được.

Lúc này trời hay vừa mới bắt đầu, giấy lát sau từ trong phòng chạy ra một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi. Mặc trên người áo tang vải thô, hết sức trắng trong thuần khiết, đầu tóc mặc dù chỉnh tề, nhưng không đeo bất kỳ trâm hoàn (cài tóc) gì. Cô gái này có một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp thon gọn, mặc dù không đến mức nhan sắc xinh đẹp, nhưng yêu kiều ôn nhu, một đôi mắt to như sương mù mịt mờ, giống như chứa đựng hai vũng nước trong suốt.

Cho dù các nữ nhân nhìn cũng muốn sinh ra ba phần thương tiếc, huống chi là nam nhân?

Lục Thanh Lam như gặp phải sét đánh!

Quả nhiên chính là “Lan di nương” kiếp trước hại chết mẫu thân. Lục Thanh Lam hận không thể xông lên lập tức giết chết kẻ dụ dỗ làm hại bản thân kiếp trước tan cửa nát nhà.

Chỉ nghe thấy Mã thị kinh hô một tiếng nói: “Nhìn trang phục của tiểu nương tử này, ăn mặc trắng trong thuần khiết như vậy, lại là áo tang vải thô chẳng lẽ lại... còn đang trong hiếu kỳ?”

Không ai nói tiếp. Nếu bao nuôi ngoại thất chỉ coi là vấn đề đạo đức, nhưng thông dâm cùng nữ nhân đang thù hằn như vậy, lại là vấn đề nguyên tắc, dựa theo luật lệ Đại Tề, đó là liên quan đến luật lệ xúc phạm, phải cách công danh.

“Gì, gì! Người chờ ta một chút, chờ ta một chút!” Nàng kia ở phía sau hoảng sợ kêu, thanh âm thê oán buồn bã uyển chuyển. Lục Thần lại giống như là không nghe được, bước chân càng lớn, đi càng nhanh hơn.

Thấy Lục Thần càng chạy càng xa, nàng kia đột nhiên trượt chân, ngã lộn trên đất, rú rít khóc ồ lên.

Lục Thanh Lam thấy vậy toàn thân đều nổi lên một tầng da gà, trong lòng điên cuồng ói, ngay cả ngã cũng “tư thế yêu kiều yếu ớt xinh đẹp” như thế, vị “Lan đi nương” này nếu không làm làm thiếp cho người ta, thật đúng là đáng tiếc cho dị bẩm trời sinh ngày này.

Thân mình Lục Thần hơi dừng lại, cũng mềm lòng, do dự một chút, mới quay đầu trở lại. Đưa tay kéo Triệu Huệ Lan lên.

Triệu Huệ Lan nhân tiện kéo vạt áo của Lục Thần lại. Nàng nâng lên đôi mắt ngấn lệ, dịu dàng nhìn về phía Lục Thần: “Từ khi phụ thân đi, thế nhân đều có thể chà đạp khi nhục Huệ Lan. Huệ Lan kính trọng nhân phẩm của gia, không nghĩ tới gia lại là người như vậy! Huệ Lan đã đem trong sạch cho gia, chẳng lẽ gia định bỏ đi như vậy, vứt bỏ Huệ Lan một mình chỗ trước không đến thôn sau không đến trọ hay sao?”

Lục Thần bắt đầu nói: “Triệu cô nương, Lục Thần ta nam nhi bảy thước, chuyện tình đã làm sẽ không chối bỏ, chẳng qua là sự tình đột nhiên xảy ra, tâm tư ta nhất thời rối loạn, không biết nên làm thế nào cho phải, người cũng nên cho ta chút thời gian!”

Triệu Huệ Lan vẫn là không chịu buông tay, “Vậy gia chuẩn bị lúc nào thì trả lời thuyết phục cho ta?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Khổ sở

Lục Thần thở dài một tiếng nói: “Xảy ra chuyện này, ta cũng không biết phải làm như thế nào? Chỉ là ta năm nay đã ba mươi, sớm đã cưới vợ, hơn nữa còn sinh một nam hai nữ, ta từng thề nguyện, đời này kiếp này chỉ bên cạnh một người là thế tử mà sống, tuyệt đối không nạp thiếp.”

Hắn khó khăn nói ra: “Nếu tại hạ toàn lực tìm cho cô nương một nam tử đáng giá để phó thác, lại cho cô nương một phần đồ cưới hậu hĩnh, kiến cô nương nở mày nở mặt mà lập gia đình, làm thế tử chính thất, nữa đời sau áo cơm không lo, cô nương thấy vậy tốt chứ?”

Vốn Triệu Huệ Lan câu dẫn Lục Thần là do bị người giật dây, cũng không phải là mong muốn nàng ta. Thế nhưng đoạn thời gian này tiếp xúc cùng hắn, phát hiện hắn chẳng những trẻ tuổi anh tuấn phong độ cử chỉ nhanh nhẹn, càng thêm có tấm lòng chân thành, đối xử mọi người nhiệt tình thân mật, huống hồ nàng cũng nghe ngóng được, vợ Lục Thần là Ký thị xuất thân đại tộc phía nam, đối với hạ nhân cực kỳ khoan dung, cũng không phải người là hà khắc cay độc. Nghĩ đến cho dù gã vào nhị phòng làm đi nương, như vậy chủ mẫu cũng dễ ứng phó hơn nhiều. Huống chi nữ tử cứng cỏi không chịu cúi đầu như nàng, nghĩ đến cũng không đến mức làm khó nàng.

Huống chi Trường Hưng Hầu phủ là nhà đại phú đại quý, cho dù là một đi nương, còn hơn nương tử chính thất của dân chúng thấp cổ bé họng, chẳng biết phú quý gấp bao nhiêu lần. Phụ thân nàng đặc tội yếm nịnh*, bị hại chết trong thiên lao Đông Hán, nam tử trưởng thành toàn gia tất cả đều bị lưu đầy Lĩnh Nam, mấy ngày nay nàng khôn cùng, ném trái nổi khổ nhân gian, hiện giờ thật vất vả leo lên cành cây cao Lục Thần này, cho dù làm đi nương nàng cũng nguyện ý một trăm lần, nàng làm sao cam lòng thả hắn đi?

(*) 阿諛 Yêm: hoan quan

Triệu Huệ Lan khóc không ra tiếng: “Ngày đó gia cùng Huệ Lan cùng một phòng nằm một giường, da thịt thân cận, Huệ Lan thân là vãn anh chưa gả, cũng đã làm mấy cái này, làm sao còn có mặt mũi tái giá làm vợ người ta? Huệ Lan cũng không có niệm tưởng khác, chỉ mong làm nô tỳ, cả đời hầu hạ gia cùng phụ nhân. Nếu gia ghét bỏ Huệ Lan là con gái tội thân, không muốn thu nhận Huệ Lan, Huệ Lan không dám oán hận gia, chỉ là hiện giờ Huệ Lan nghèo túng đến bước này, lại mất đi sự trong sạch, còn có mặt mũi nào sống trên cõi đời này nữa?”

Nói xong nàng chợt đứng dậy, nơi hai người đang nói chuyện có một cột đá, Triệu Huệ Lan ra về đâm đầu vào tấm bia đá kia. Lục Thần bị dọa nhảy dựng, vội vàng ôm lấy nàng, cá kinh nói: “Triệu cô nương, ngàn vạn lần chớ làm chuyện điên rồi!”

Triệu Huệ Lan thừa thế lần một vòng rơi vào trong ngực Lục Thần, ôm eo hắn, buồn bã nói: “Gia nếu đã không muốn thu nhận Huệ Lan, vì sao còn muốn ngăn Huệ Lan, không để cho ta đi cứu vãn làm bạn với anh linh của phụ thân.”

Phụ thân của nàng Tri Phủ Thiên Châu Triệu Bình bị chết oan trong Đông Hán, nhưng cũng vì vậy mà đã lấy được danh vọng rất lớn trong triều. Nàng nhắc tới như vậy, Lục Thần lại càng cảm thấy xấu hổ. “Thôi thôi a! Chuyện này dù sao vẫn là do tại hạ mạo phạm cô nương, ta tự sẽ cho cô nương một cái công đạo. Nhưng Triệu cô nương cho ta chút thời gian, để cho ta báo cáo cha mẹ, sẽ thương lượng cùng thế tử ký càng một phen. Ta bây giờ liền ước định với cô nương, nhanh thì mười ngày, chậm thì nửa tháng, ta sẽ tự phái người tới diễn trang đón cô nương vào Hầu phủ. Cô nương ý của cô nương như thế nào?”

Triệu Huệ Lan cũng biết đạo lý dừng lại đúng lúc. Nàng cũng hiểu được, hiện tại lòng Lục Thần tràn đầy áy náy, lúc này mới đáp ứng nạp nàng làm thiếp, nếu gấp gáp, vạn nhất lại có thay đổi gì vậy cũng thì phiền toái. Huống chi tiểu thiếp muốn vào cửa, nếu không được chủ mẫu gật đầu, đó căn bản là chuyện không khả năng.

Lúc này Triệu Huệ Lan mới nói: “Nếu như thế, ta nghe theo an bài của gia là được.”

Lục Thần lúc này mới được giải thoát, chạy trốn chết rồi đi.

Trên Tầng thư lâu, ánh mắt của mấy vị thái thái dừng ở trên người Ký thị. Mọi người mặc dù không nghe thấy đoạn đối thoại của Lục Thần và Triệu Huệ Lan, nhưng nhìn thấy rõ ràng hai người đã đưa vớ nhau, thậm chí Triệu Huệ Lan còn lao vào trong lòng của Lục Thần, Lục Thần ôm eo của nàng, bởi vậy quan hệ của hai người đã là không nói đã tỏ.

Vương thị giả vờ quan tâm nói: “Lục Nhị thái thái, người không sao chứ, nhìn sắc mặt ngài cũng không được tốt lắm!” Mấy người thấy vẻ mặt của Ký thị như tang chết mẹ, tất cả đều hết sức sung sướng. Phải biết rằng mấy người các nàng, nam nhân của người nào không có bốn năm sáu bảy phòng đi nương, ngay cả nhà có ít đi nương nhất là Vương thị, trưởng phu cũng nạp bốn phòng tiểu thiếp, còn là bởi vì Nghiễm Ân phủ giờ đã rỗng ruột, cung ứng không nổi sự tiêu xài xa hoa lãng phí của con cháu.

Thường ngày thấy Lục Thần và Ký thị gần gũi như một người. Ký thị sắp ba mươi, Lục Thần đối với nàng vẫn như châu như bảo, trong phòng đừng nói là đi nương, ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có, đều là công tử Công Hầu bá phủ, trong lòng mấy vị thái thái đã sớm ghen tị đến điên rồi. Thấy Lục Thần nuôi ngoại thất ở bên ngoài, các nàng chỉ thiếu chút nữa vỗ tay khen ngợi thôi.

Ký thị giống như là bị người liên tiếp cho vài bạt tai trước mặt mọi người, lại càng đau đớn xấu hổ. Nhưng còn phải kiên trì, nói một câu: “Ta không sao!”

Con người Mã thị đảo một vòng, xúi giục nói: “Nếu vừa may bắt gặp, Lục Nhị thái thái không ngại gặp vị tiểu nương tử này một lần!” Thật sự là xem cuộc vui không sợ bàn cao.

Ký thị mặc dù cảm thấy tức giận, nhưng cũng không muốn lại để cho mấy người này xem náo nhiệt của mình. Vì vậy nói: “Không cần! Hôm nay ta cũng vậy mệt mỏi, liền không quấy rầy Chu tỷ nữa.”

Mọi người được xem một hồi tuồng như vậy, tất cả đều hài lòng, nhất thời rí rít cáo từ.

Kỷ thị mang theo hai tỷ muội Lục Thanh Lam ngồi lên xe ngựa. Lục Thanh Nhân duỗi tay nắm chặt tay Kỷ thị, có chút lo lắng nói: “Mẫu thân, người không có chuyện gì chứ?”

Kỷ thị thấy hai nữ nhi đều nhìn mình không chớp mắt, trong mắt tràn đầy lo lắng, có chút hối hận không nên làm nữ nhi nhìn thấy chuyện như bản như vậy, miễn cưỡng cười nói: “Các người đừng lo lắng, ta không sao!”

Lục Thanh Lam lại âm thầm lo lắng. Trong khoảng thời gian này nàng quan sát, mẫu thân mặc dù biểu hiện ôn hoà, kỳ thật rất là kiêu ngạo can trường, tính tình của Lục Thanh Lam cũng cương liệt đến như vậy, trên cơ bản là di truyền từ Kỷ thị. Nếu nàng khóc hai tiếng hoặc là bộc phát tính tình một trận, Lục Thanh Lam cũng có thể yên tâm một chút.

Lục Thần rời khỏi điện trang, mang theo Quan Ngôn cười ngựa trở lại Hầu phủ. Nhớ tới thế tử, nhất thời lại có chút e sợ, không dám vào phủ.

Quan Ngôn hỏi: “Gia, chúng ta không đi vào sao?”

Lục Thần quay đầu ngựa nói: “Đi, chúng ta đi tìm Mậu Chương đi uống rượu.” Mậu Chương tự là Trâu Minh là hảo hữu của hắn, hắn là con trai trưởng của Cảnh Dương Hầu phủ, cùng nhau lớn lên với Lục Thần, coi như là kết giao nhỏ. Hắn không giống Lục Thần đi con đường khoa cử, vô công rồi nghề. Hiện giờ cuộc sống trôi qua hết sức thoải mái.

Trâu Minh gặp Lục Thần không khỏi kinh ngạc nói: “Tiểu tử ngươi tại sao lại đến đây? Mỗi lần ta tìm người uống rượu người đều một mực từ chối, luôn lấy đệ muội qua loa tắc trách với ta, gần đây làm sao vậy? Đệ muội mặc kệ ngươi rồi à?” Lúc trước đều là Trâu Minh đi tìm Lục Thần, Lục Thần một mực từ chối. Mấy ngày nay vừa vặn trái ngược, Lục Thần liên tiếp bảy tám ngày, mỗi ngày đều tìm hắn đi tửu quán.

Lục Thần nói: “Uống rượu uống rượu, tại sao nói nhảm nhiều như vậy.”

Trâu Minh dong đưa chén rượu vỗ ngực nói: “Ta đã sớm đã nhìn ra. Tiểu tử ngươi có phải là gặp việc gì khó khăn không? Nếu cần dùng tới huynh đệ, ngươi cứ việc nói một câu. Trâu Mậu Chương ta có thể giúp tuyệt đối sẽ không khước từ.”

Lục Thần nói: “Hài nhi của ta trai gái song toàn, ăn uống không lo, có thể có chuyện phiền lòng gì?”

“Thôi được rồi?” Trâu Minh nâng quai hàm cười nói: “Tiểu tử ngươi nói cũng phải, lão tử ngươi cũng chịu người như vậy, người muốn gió được gió muốn mưa được mưa, có thể có cái gì gây khó dễ. Nếu là chuyện trong quan trường, ngươi còn có đại ca khôn khéo như vậy, nói đến nói đi, cũng chỉ có chuyện của nữ nhân?”

Nói đến đây ánh mắt Trâu Minh sáng lên: “Tiểu tử ngươi chẳng lẽ là nhìn trúng nữ nhân nào sao? Được a, huynh đệ ngươi rút cuộc cũng thông suốt! Chẳng lẽ là người nhìn trúng nữ nhân nào, đệ muội không cho ngươi nạp vào cửa sao?”

Lục Thần bị hắn đoán trúng, sắc mặt đỏ bừng: “Ngươi nói bảy bạ gì đó? Nữ nhân cái gì đấy!”

“Ngươi đừng giả bộ.” Trâu Minh nói: “Ai không biết rằng vị phu nhân kia nhà ngươi lợi hại, nhiều năm như vậy ngươi cũng chỉ bên cạnh một người là đệ muội. Thiết thời cho ngươi vậy cũng có thể nhận được.”

Lục Thần nói: “Đó là ta tự nguyện!”

Trâu Minh truyền thụ kinh nghiệm: “Được được được! Tiểu tử ngươi lợi hại, ta cũng vậy không có nói gì. Ta liền nói thêm một câu: Khổng thánh nhân cũng nói ‘duy chi có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi!’ Ngươi nhìn ta xem, trong nhà của ta có bốn phòng tiểu thiếp, hai thông phòng. Chỉ đầu người ngay từ đầu cũng không đồng ý để cho người mới vào cửa, nháo với ta a, ta mặc kệ nàng gần nửa năm, một lần cũng không đi đến phòng của nàng... Ngươi xem hiện tại, nào dám nói ra nửa chữ ‘không’ với chuyện nạp thiếp của ta. Nữ nhân a, ngươi không thể nuông chiều các nàng.”

Lục Thần cười nhạo nói: “Được rồi, chút chuyện thói nát của ngươi ta còn không biết sao? Trong hậu viện của mình bao nhiêu rắc rối không chưa dứt đầu, ngược lại còn đến dạy ta.” Trâu Minh ái thiếp diệt thế đều là chuyện nổi danh kinh thành, càng âm ỉ về sau thiếu chút nữa bỏ cả chính thất, hiện giờ hai vợ chồng đã đường ai nấy đi. Bởi vì như thế, Kỷ thị mới không muốn trọng phu lui tới nhiều với Trâu Minh.

“Tình huống của ta không giống với ngươi. A Hành đối với ta tình thâm...” Lục Thần thì thào nói, nghĩ đến thế tử ở nhà vất vả, mình lại làm ra chuyện có lỗi với nàng, chỉ cảm thấy lòng như đao cắt. “Cho dù thật sự có chuyện gì, cũng không phải là lỗi của nàng, mà là Lục Vạn Hòa ta có lỗi với nàng!”

**

Kỷ thị trở lại Thụy Phong uyển, để cho hai nữ hài đều trở về tiểu viện riêng của mình rửa mặt nghỉ ngơi. Nàng lập tức phân phó Lục Ngạc nói: “Ngươi đến phía trước xem một chút xem, Nhị lão gia trở về chưa?”

Lục Ngạc bị lưu trong phủ giữ cửa, cũng không biết chuyện đã xảy ra hôm nay, đi thư phòng ở tiền viện dạo qua một vòng, trở về bẩm báo nói: “Nhị lão gia còn chưa trở về.”

Kỷ thị nghe xong nhẹ gật đầu, kêu nàng đi xuống. Tự như không có chuyện gì kêu quản gia nương tử tiếp tục xử lý gia vụ.

Lục Thanh Lam thu thập xong xuôi đi tới chính phòng, thấy Kỷ thị đang cùng vài ma mị ở đây thương lượng điện trang của hồi môn năm nay trông cái gì thì tốt. Nàng thấy càng lo lắng hơn, nàng sợ Kỷ thị gặp chuyện không may, âm ỉ không chịu trở về tiểu viện của mình, muốn ngủ sau vách ngăn. Kỷ thị cũng để tùy nàng.

Đến canh hai, Lục Thần uống đến say khướt trở về. Kỷ thị vẫn ôn nhu tỷ muội hầu hạ hắn tắm rửa thay quần áo như thường ngày, hai người nằm trên giường, Kỷ thị đột nhiên nói: “Lão gia gần đây có chuyện gì sao? Ngày nào cũng uống rượu đến giờ này.”

Lục Thanh Lam ở sau vách ngăn nghe được rõ ràng, biết Kỷ thị là đang cho Lục Thần cơ hội, để cho hắn tự mình nói ra chuyện này, nàng thật muốn nhảy ra nhắc tỉnh Lục Thần mau cúi đầu nhận sai, hai người nếu có thể thương lượng xử lý chuyện này, sự tình cũng sẽ không phát triển đến hồng bét như vậy.

Lục Thần lại chợt hạ giọng nói: “Ta có thể có chuyện gì, có chuyện gì ta không thương lượng cùng nàng chứ! Thời gian không còn sớm, chúng ta ngủ sớm đi, ngày mai trong thư viện còn có kỳ thi tháng.”

Kỷ thị “a” Một tiếng, ngay cả Lục Thanh Lam cũng nghe ra nồng đậm thất vọng trong giọng nói của nàng. Lục Thần liền thổi đèn, sau một lúc lâu, Kỷ thị lại nói: “Vạn Hòa, chẳng lẽ chàng thật sự không có cái gì muốn nói cho ta sao? Chỉ cần chàng thẳng thắn chân thành, bất luận là cái gì, ta cũng có thể tha thứ cho chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Khổ sở (2)

Trà lòi nàng, cũng chỉ có tiếng hít thở đều đều rất nhỏ của Lục Thần. Trong lòng hắn buồn khổ, lại bị Trâu Minh rót không ít rượu, gần như dính lấy gối liền ngủ mất rồi.

Kỷ thị khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt xuyên qua tầng tầng thời gian, dừng ở thời điểm không biết tên.

Lục Thanh Lam bỗng nhiên có một loại xúc động rất muốn khóc. Tình cảm mẫu thân đối với phụ thân rốt cuộc là loại tình cảm như thế nào, hiện tại nàng rốt cục có chút hiểu rõ.

Sáng ngày thứ hai Kỷ thị không nói lại chủ đề tối hôm qua, hầu hạ Lục Thần dùng xong điểm tâm, tiễn hân đi Đông Sơn thư viện thi kỳ thi tháng. Sau đó giống như thường ngày ở tiểu thư phòng dạy Lục Thanh Lam viết chữ. Trong lòng Lục Thanh Lam âm thầm lo lắng, chuyện Triệu Huệ Lan, phải sớm giải quyết mới được, nếu không đặt đó mặc cho nó lên men, tương lai rất có thể sẽ trở nên không thể cứu vãn được nữa.

Nắm Triệu Huệ Lan trong tay, mới có thể tiến có thể công lui có thể thủ!

Lục Thanh Lam quyết định nhắc nhở mẫu thân một chút, thừa dịp lúc nghỉ ngơi, nàng hồn nhiên nói: “Mẫu thân, tiểu nương tử ngày hôm qua, rốt cuộc có quan hệ như thế nào với phụ thân vậy? Nàng một mình sống ở điện trang, sẽ không sợ có người xấu làm gì nàng sao?”

Kỷ thị đột nhiên chấn động. Từ ngày hôm qua, nàng tuy mặt ngoài bình tĩnh, trên thực tế sớm đã mất chừng mực. Năm đó lúc nàng mới gả vào Trường Hưng Hầu phủ, bên cạnh Lục Thần oanh oanh yến yến, có mấy người nữ nhân, lúc ấy nàng cũng không cảm thấy gì. Thời đại này tam thê tứ thiếp rất nhiều, thế gia vọng tộc nhà nào không có vài phòng đi nương ngược lại không phải chuyện tình bình thường. Nhưng nay lớn tuổi, hài tử đã có ba rồi, làm sao lại còn sĩ diện cái lão nữa chứ!

Từ khi nào thì bắt đầu, nàng đối với Lục Thần tình thâm đến vậy, đã không chấp nhận được nữ nhân khác nhúng chàm?

Lời nói của nữ nhi nhắc nhở nàng, Triệu Huệ Lan sống ở điện trang chính là một quả thuốc nổ. Không nói đến, Lục Thần nuôi ngoại thất ở bên ngoài, riêng là cái này đã có thể sẽ khiến hân có tiếng xấu trong sĩ lâm, huống chi nàng kia còn có thể đang trong hiếu kỳ, nếu là như vậy, cử nghiệp của Lục Thần cũng không xong rồi.

Đó là chuyện thứ nhất.

Nếu để Triệu Huệ Lan vẫn ngốc tại đó, ai biết Lục Thần cùng nàng phát triển đến một bước nào rồi? Vạn nhất hai người không mai mối quan hệ bất chính sinh ra hài tử, vậy vấn đề thì càng náo quá độ rồi.

Đó là chuyện thứ hai.

Hôm qua phát hiện “gian – tình” của Lục Thần, cũng không chỉ một mình nàng, nhiều phu nhân cũng biết như vậy, không biết thấu dột ở bên ngoài như thế nào, chỉ có đem Triệu Huệ Lan bắt đến tay, mới có thể tìm cách bình ổn lời đồn, không đến mức ảnh hưởng đến cử nghiệp của Lục Thần và thanh danh của Trường Hưng Hầu phủ. Huống chi, chuyện hôm qua, rõ ràng cho thấy Tam phu nhân cố ý an bài, nếu nàng còn muốn động tâm tư gì vào chuyện này, cũng nhất định phải thông qua Triệu Huệ Lan.

Đó là chuyện thứ ba.

Vừa nghĩ như vậy, Triệu Huệ Lan là nhất định phải đón trở về, đặt ở dưới mí mắt. Mấy đạo lý này thật ra nàng cũng hiểu được. Nhưng nếu cứ như vậy, nàng và Lục Thần trong lúc đó sẽ thấy không còn đường cứu vãn nữa, nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Cảnh ma ma hôm qua cũng ở hiện trường, đã sớm muốn góp lời với Kỷ thị rồi. Vội la lên: “Phu nhân phải sớm quyết định a!”

Kỷ thị do dự một lát, rốt cục thờ dài một tiếng: “Nếu như thế, xin ma ma thay ta đi một chuyến, đem nữ nhân kia đón về quý phủ đi.”

Lục Thanh Lam đang định nhắc nhở Kỷ thị không nên trực tiếp đem Triệu Huệ Lan đón về nhà. Chợt nghe ngoài cửa có người nói : “Mẫu thân định đem nữ nhân kia đón trở về đâu?”

Lục Thanh Lam cao hứng nhảy lên, chạy tới tự mình kéo rèm, kêu lên: “Tỷ tỷ!”

Nhưng thấy Lục Thanh Nhân mặc một thân váy trắng, tha thướt xinh đẹp đi tới, tua rua của trâm Phụng như ý bằng vàng trên tóc rũ xuống một chạm vào trán nàng, một khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, khuôn mặt nghiêm túc và ngưng trọng. “Mẫu thân, người muốn đem nữ nhân kia đón về đâu?”

Cảnh ma ma đã nói trước: “Đương nhiên là đón trở về Hầu phủ, để phu nhân tự mình coi chừng, tiểu tiện nhân kia mới có thể không sinh chuyện.”

Lục Thanh Nhân nói: “Không thể! Hiện giờ thời đại phụ thân đại nhân đối với nàng không rõ, mẫu thân cứ đem nàng đón trở về như vậy. Lấy tính tình của phụ thân, nói không chừng đâm lao phải theo lao mà nạp nàng làm thiếp. Người đấy là chẳng phải là đang giúp nàng sao?”

Kỷ thị nhịn không được nhủ mảy nói: “Vậy người nói phải làm sao bây giờ?”

Lục Thanh Nhân nói: “Người hiện tại đem nàng niết trong lòng bàn tay là đúng. Nhưng không cần phải đón trở về Hầu phủ, người lấy danh nghĩa của phụ thân, trước tiên đem nàng đón đến điện trang của hồi môn của người, sau đó biết rõ lai lịch thân phận của nàng, nếu thân phận của nàng có ti vết gì, người cũng có lý do để xử trí nàng. Phụ thân cho dù muốn cho nàng vào cửa, người cũng có thể quả quyết cự tuyệt.”

Lục Thanh Lam liên tục gật đầu, tỷ tỷ không hổ là tỷ tỷ, cùng nàng nghĩ đến cùng một ý. Tỷ tỷ ngày thường thoát nhìn dịu dàng hiền thực, trên thực tế lại ngoài tròn trong vuông, kiếp trước sau khi mẫu thân chết, chính là tỷ tỷ che chở mình và ca ca lớn lên bình an, ở hậu trạch Hầu phủ tình thế phức tạp, nếu không có vài phần thủ đoạn, thì làm sao thoát khỏi từng bước tính kế của tam phòng và Lão phu nhân.

Phen này phân tích từng câu đúng chỗ, mẫu thân nghe được liên tục gật đầu. Phải biết rằng khi đó nam nhân mặc dù có thể tam thê tứ thiếp, nhưng vẫn có chút quy củ, nạp thiếp cũng phải qua chính thê, nếu là gia thân Triệu Huệ Lan trong sạch hoàn hảo, nhưng hễ thân thế nàng có vấn đề gì, Kỷ thị hoàn toàn có thể cự tuyệt yêu cầu của trượng phu. Hơn nữa Kỷ thị chiếm lý, ai cũng không có thể gán cho nàng cái mũ “không hiền” được.

Lục Thanh Nhân nói tiếp: “Cảnh ma ma, nếu có thể, người phải tận lực lấy được văn tự bản mệnh của nữ nhân kia.”

Rút củi dưới đáy nồi.

Một khi Triệu Huệ Lan viết xuống văn tự bản mệnh, đó chính là tiện nô, không có tư cách làm lương thiếp. Huống chi đến lúc đó Kỷ thị có thân khế của nàng ở trong tay, còn không phải kêu nàng hướng đông liền hướng đông kêu nàng hướng tây liền hướng tây, dám nói một chữ không, trực tiếp bán ra ngoài!

Cảnh ma ma nghe được hai mắt sáng lên, liên tục nói: “Lão nô cứ dựa theo phân phó của Tam cô nương làm việc.” Tất cả mọi người đang ngồi đây đều hiểu được, Triệu Huệ Lan đến điện trang của Kỷ thị, cô độc một mình, kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay, đến lúc đó sợ cũng chỉ có một con đường là ký văn tự bản mệnh.

Trong lòng Lục Thanh Lam thầm than, nếu mẫu thân và tỷ tỷ biết được thân phận của Triệu Huệ Lan, cũng sẽ không ra chủ ý như vậy.

Đội Cảnh ma ma đi rồi, Lục Thanh Nhân cũng quý xuống trước mặt Kỷ thị: “Nữ nhi có lỗi, xin mẫu thân trách phạt.”

Kỷ thị thờ dài một hơi: “Người sai ở nơi đâu?”

Lục Thanh Nhân nói: “Mẫu thân vẫn dạy nữ nhi phải thực, hiền, trinh, tĩnh, nữ nhi lại nhúng tay chuyện của cha mẹ, làm trái lời dạy của mẫu thân, xin mẫu thân trách phạt!” Lục Thanh Lam nói: “Tỷ tỷ cũng là đau lòng mẫu thân, muốn phân ưu thay mẫu thân, làm sai chỗ nào đâu chứ?”

Kỷ thị vốn là có chút mâu thuẫn, nghe lời thứ nữ nói: “Muội muội người nói có lý, lần này coi như cho qua, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.”

Lục Thanh Nhân nói: “Một là một, hai là hai. Sai lầm chính là sai lầm, đã sai, nên chịu phạt. Mẫu thân không phạt ta là mẫu thân thương cảm ta, ta lại không thể bởi vậy buông thả chính mình. Sau khi trở về, ta sẽ sao chép «Hiếu kinh» một trăm lần, xong sẽ đưa tới cho người kiểm tra.”

Tính tình tỷ tỷ chính là như vậy. Lại nói tiếp, Kỳ thị mặc dù thương yêu nhất chính là tiểu nữ nhi nàng, nhưng trong nhà này, tính tình giống nàng nhất lại là trưởng nữ Thanh Nhân.

Kỳ thị có chút xúc động: “Các người cũng đều trưởng thành rồi, biết thay mẫu thân phân ưu.”

Lục Thanh Lam nhào đến trước ôm cánh tay Kỳ thị: “Chúng ta sẽ giúp mẫu thân.” Kỳ thị nhớ tới đoạn thời gian trước nàng luôn nằm mơ Lục Thần nạp thiếp, không nghĩ chuyện từng cho rằng không thể nào, lại bị nàng nói trúng.

Vốn mẹ con ba người nghĩ rất tốt, đón Triệu Huệ Lan đến diện trang, ép nàng viết văn tự bán mình, bóp chắt nàng trong lòng bàn tay, tiến có thể công lui có thể thủ. Nào biết sự tình phát triển vượt quá dự liệu của các nàng.

Buổi sáng Cảnh ma ma xuất môn, xế chiều trở về với vẻ mặt phẫn nộ. “Lão nô hành sự bất lực, tiểu nương tử kia đã bị người đón đi từ sớm.”

Kỳ thị lập bập kinh hãi, kêu Lục Ngạc tiến lên đỡ Cảnh ma ma dậy nói: “Ma ma nói chậm một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão nô hỏi người ở diện trang, là Tam phu nhân, Tam phu nhân tự mình dẫn người đem tiểu nương tử kia mang đi, hơn nữa còn mang về Hầu phủ.” Khuôn mặt Cảnh ma ma hồ thẹn, “Đều là do lão nô vô dụng, lão nô làm lỡ đại sự của phu nhân, xin phu nhân trách phạt.”

“Cái gì? Nàng chỉ là một thảm thảm không cùng chi, tại sao có thể trắng trợn nhúng tay chuyện của huynh tẩu như vậy.” Tính tình của Kỳ thị dù cho tốt hơn nữa cũng nhịn không được đập bàn. Các nàng đều đã nghĩ đến Tam phu nhân sẽ nhúng tay, chẳng qua là không nghĩ tới động tác của nàng lại nhanh như vậy.

Đang nói đến đó, có một tiểu nha hoàn chạy nhanh tới báo: “Phu nhân, Lão thái gia và Lão phu nhân mời Người đi Mục Nguyên đường một chuyến.”

Kỳ thị sùng sốt, không nghĩ tới Tam phu nhân đã đem chuyện này đâm chọt đến chỗ Lão phu nhân nhanh như vậy. Thân thể nàng không khỏi nhoáng lên một cái, một chiều này của Triệu thị, quả thật đánh cho nàng trở tay không kịp. Nàng chậm rãi đứng lên, thân thể lại lay động một chút, Lục Thanh Nhân lập tức nhanh chóng tiến lên giúp nàng, lo lắng nói: “Mẫu thân, người không sao chứ?”

“Ta không sao! Cùng lắm thì, nhị phòng chúng ta nhiều thêm một di nương mà thôi.” Nói xong câu đó, nàng mang theo Lục Loan và Lục Ngạc đi Mục Nguyên đường.

Lão hầu gia ngồi trên cao, mặt đen như đáy nồi. Lão phu nhân và hấn ngồi sóng vai, khúc miệng hơi nhếch lên, ản hàm nộ cười lạnh.

Kỳ thị tiến lên làm lễ chào hỏi hai người xong, Lão hầu gia nói: “Nương tử Lão Nhị, người ngồi trước đi. Ta đã phái người đi Đông Sơn thư viện gọi lão Nhị trở về rồi.”

Bờ môi Kỳ thị mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì.

Ai cũng không nói chuyện, trong phòng nhất thời tiếng kim rơi cũng có thể nghe được. Thời gian chờ đợi có vẻ khá dài và gian nan.

Rốt cục có nha hoàn vào trong bẩm báo: “Nhị lão gia đã trở lại.” Lục Thần đi vào nhà chính của Mục Nguyên đường, nghênh đón hấn chính là một chiếc giày của Lão Hầu gia. “Kẻ tình trùng lên não nhà người, người quý xuống cho lão tử!”

Lão hầu gia tuy là đại lão thô kệch, nhưng là tuổi đã lớn rất ít nói lời thô tục rồi, hôm nay biểu hiện như thế chắc hẳn cũng là cực kỳ tức giận. Lục Thần có một loại dự cảm xấu —— đại khái là việc của bản thân đã bại lộ rồi.

Hấn nhìn lên Kỳ thị một cái, chỉ thấy bề từ ngồi ở trên ghế cúi thấp đầu, sắc mặt trắng như tuyết, tay phải nắm chặt thành quyền, cũng không nhìn về phía hấn.

Đầu gối Lục Thần mềm nhũn, quỳ trên mặt đất. Gọi một tiếng: “Phụ thân! Người đây là vì sao?”

“Tên súc sinh nhà người!” Lão hầu gia thấy hấn liền tức giận gợn chân, “Ta tốn một đồng bạc lớn, đưa người đi Đông Sơn thư viện đọc sách, là để cho người hiểu chuyện tiến thoái, vì bản thân mưu một phần xuất thân, tương lai cũng có thể yên thân gối phận, che gió che mưa cho nương tử. Không phải là muốn người đi tư tương thụ thụ, nuôi nữ nhân tại bên ngoài đấy!”

Lão hầu gia giận đến kiềm lại được, chột từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, “Xoát” rút bảo kiếm ra, “Ta hôm nay sẽ giết cái đồ súc sinh bất hiếu nhà người!”

Lão phu nhân lập tức vội vờn tay kéo hấn lại: “Hầu gia! Chuyện gì không thể từ từ nói, không động đao động kiếm không được hay sao? Lão Nhị là thân sinh cốt nhục của người a!”

Lão hầu gia cá giận nói: “Thân sinh cốt nhục cái gì, ta không có nhi tử ngu dốt như vậy!” Liền mặc kệ Lão phu nhân. Lão phu nhân cũng không có ý tứ thật tâm thật ý bảo vệ Lục Thần, lại không phải là nhi tử ruột thịt của mình, Lão hầu gia giết hấn rồi, tương lai kế thừa tước vị, Lục Diệp thiếu đi một đối thủ cạnh tranh ấy chứ. Nàng đương nhiên vui vẻ ở một bên xem cuộc vui.

Kỳ thị cũng là đầu thấy Lão hầu gia tức giận lớn như vậy, mặc dù nàng đối với chuyện Lục Thần nuôi ngoại thất không phải không có oán hận, mà dù sao cũng không đành lòng thấy Lão hầu gia làm hấn bị thương. Nhất thời cũng bất chấp những cái khác, đứng dậy quỳ gối trước mặt Lục Thần, giang hai tay ngăn đem hấn che phía sau, lớn tiếng nói: “Cha. Lão gia có sai, cũng là đều là trách nhiệm của ta đây làm vợ không tận sức khuyên can, cha chồng muốn giết trước hết hãy giết ta đi!”

Lão hầu gia nói: “Chuyện cho tới bây giờ người còn nói chuyện thay hấn, người có biết hấn ở bên ngoài làm cái gì không?”

Kỳ thị khó khăn nói: “Con dâu... biết rõ.”

Lục Thần toàn thân chấn động.

“Người thật sự biết rõ ư?” Lão hầu gia hỏi.

“Con dâu biết, lão gia đã có nữ nhân khác ở bên ngoài.” Kỳ thị nói ra từng chữ từng chữ, từng chữ phảng phất giống như nặng ngàn cân. Dù là như thế, nàng vẫn vững vàng bảo vệ Lục Thần sau lưng, đối mặt cùng Lão hầu gia không nháy mắt, ý tứ muốn thương tổn Lục Thần sẽ phải dẫm lên trên thi thể của nàng.

“Ai! Lão hầu gia thờ dài một tiếng, “Leng keng” ném bảo kiếm xuống đất: “Người nhìn nương tử của người xem, đối với người tình thâm ý trọng, người cũng không biết xấu hổ! Hôm nay liền nể tình nương tử của người, tha cho người một mạng.”

Lão hầu gia thờ hồng học ngồi xuống. Kỳ thị tiến lên đỡ Lục Thần dậy. Về mặt Lục Thần xấu hổ, thấp giọng nói: “A Hành, là ta có lỗi với người.” Kỳ thị cũng không nhìn ánh mắt của hấn, hấn nắm tay của Kỳ thị nàng cũng tránh đi.

Hấn còn muốn giải thích cùng bề từ mấy câu, Lão hầu gia đã nói: “Đem Triệu tiểu nương tử dẫn tới đây.”

Triệu thị nghe thấy tiếng đi đến, đi theo đằng sau là một vị nữ tử tha thướt xinh đẹp trẻ tuổi, quần áo màu trắng, thật sự là giống như phù phong nhược liễu khiến người ta thấy yêu tiếc, không phải là Triệu Huệ Lan thì là ai.

Triệu thị mang trên mặt tươi cười: “Nhị bá mẫu, ta giúp người đem Triệu cô nương mang đến rồi đây.”

Dù cho kềm chế của Kỳ thị có khá hơn nữa, lúc này cũng nhịn không được mỉa mai: “Tam thẩm thẩm không hổ là đích nữ Hầu phủ, xuất thân đại gia tộc. Ta nhưng thật ra muốn hỏi Tam thẩm thẩm một chút, người không kiêng nể gì nhúng tay việc trong phòng huynh tẩu như vậy, rốt cuộc là quỳ củ nhà nào?”

Nàng hỏi rất sắc bén, Triệu thị không tức giận chút nào, ngược lại cười to nói: “Ồ, Nhị bá mẩu đây là chẻ ta bắt chó đi cày —— xen vào việc của người khác? Vốn theo như ý định ban đầu của ta cũng là không muốn quản chuyện này, sở dĩ nhúng tay, thật sự là do thân phận Triệu cô nương không bình thường, chuyện này liên lụy tới thanh dự của toàn bộ Hầu phủ, làm như vậy là để không để cho dân chúng và tất cả người đọc sách trong kinh châm chọc nhà chúng ta!”

“Ngụy biện.” Kỳ thị hừ lạnh một tiếng, cũng không tin.

Nhưng không ngờ lúc này Lão hầu gia mở miệng nói: “Nương tử của Lão Nhị người trước đừng vội tức giận, Nương tử lão Tam nói không sai.” Hắn quay đầu nhìn Triệu Huệ Lan nói: “Người tự mình nói đi, cha người là ai?”

Triệu Huệ Lan quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái với Lão hầu gia và Lão phu nhân, thấp giọng nói: “Nữ nhi tội thần Triệu Huệ Lan, bái kiến Lão hầu gia, Lão phu nhân.”

Lại dập đầu với Kỳ thị nói: “Ra mắt Nhị phu nhân.”

Kỳ thị nghiêng người tránh ra, cười lạnh nói: “Ta không nhận nổi cái lạy này!”

Triệu Huệ Lan xấu hổ vạn phần.

Triệu thị giằng hoà kịp thời nói: “Triệu cô nương, người chỉ để ý trả lời Lão hầu gia là được.”

Lúc này Triệu Huệ Lan mới nói: “Phụ thân của ta là Triệu Thân, là Tri Phủ tiền nhiệm của Thiên Châu!”

“Cái gì? Người vậy mà là nữ nhi của Triệu Thân? Kỳ thị giống như là một con mèo bị giẫm phải đuôi, thiếu chút nữa nhảy lên khỏi chỗ ngồi.

Triệu Thân kia bản thân tài năng cũng là bình thường, nhưng lại có vài phần khí tiết. Lúc ấy hắn đắc tội thái giám chấp bút Hạ Tùng, bị Hạ Tùng vu hại, đưa vào đại lao Đông Hán, dựng hình đủ kiểu lại không chịu khai ra đồng lõa, cuối cùng bị tra tấn tới chết. Sĩ tử và dân chúng hận nhất là hoạn quan, bởi vậy tại sĩ lâm và dân gian Triệu Thân lấy được danh vọng cao quý.

Khó trách Tam phu nhân nói nàng cứu Triệu Huệ Lan là vì không để cho dân chúng và tất cả người đọc sách trong kinh châm chọc nhà chúng ta”.

Kỳ thị xuất thân thư hương môn đệ, đương nhiên biết rõ người đọc sách quan tâm nhất là thanh danh cốt khí. Trường Hưng Hầu phủ tuy rằng hưng thịnh, nhưng lưng cũng không đeo nổi tội danh bức hại nữ nhi Triệu Thân.

Triệu Huệ Lan có một người cha vang danh sĩ lâm như vậy, lại là đã chết, nếu là thật sự vào cửa nhị phòng, mặc kệ Kỳ thị muốn đối với nàng như thế nào, người bên ngoài trước tiên sẽ đồng tình nàng ta hơi vài phần. Nàng còn làm chủ mẩu này thế nào được nữa?

Chẳng những nhị phòng, ngay cả toàn bộ Trường Hưng Hầu phủ sau này cũng đều phải cho nàng ta vài phần thể diện!

Kỳ thị suy nghĩ cẩn thận những thứ này, tâm tình khó tránh kích động.

Lão thái gia thờ dài một tiếng, nói: “Nương tử Lão Nhị, người hiện tại cũng nên hiểu được khó xử của chúng ta. Ngàn không nên vạn không nên, Lão Nhị hẳn không nên trêu chọc Triệu gia tiểu nương tử.” Triệu Huệ Lan này quả thực chính là một củ khoai lang phóng tay! Đỉnh vào không có gì hay, vút lại vút không thoát.

Triệu thị thấy bộ dạng Kỳ thị thất hồn lạc phách, chỉ cảm thấy trong lòng vạn phần sung sướng, “Ta đã hỏi hỏi qua Triệu cô nương rồi, Nhị bá đã có da thịt chi thân cùng nàng, nên phải làm như thế nào, còn muốn hai vị lão nhân gia định đoạt.”

Kỳ thị mặc dù đối với quan hệ của Lục Thần và Triệu Huệ Lan có suy đoán, thế nhưng nghe được Triệu thị nói như vậy, vẫn cảm thấy đau triệt nội tâm, nàng đứng lên, ngón tay run rẩy chỉ vào Lục Thần nói: “Tam thẩm thẩm nói, là thật ư?”

Lục Thần vô cùng xấu hổ cúi đầu, lưng ta lưng túng nói: “A Hành, là ta xin lỗi người! Sai lầm lớn đã đúc thành, ta không lời nào để nói!”

Lão hầu gia giằng không kiềm được: “Nghiệt chương, sách thánh hiền người đọc được đều cho chó ăn sao? Triệu đại nhân mới chết không đến ba năm a!” Triệu Huệ Lan vội tư cách nữ nhi của Triệu Thân, theo như án chế phải vì phụ thân giữ đạo hiếu ba năm. Nói cách khác, hiện giờ Triệu Huệ Lan còn đang trong hiếu kỳ.

Triệu thị giả vờ khiếp sợ dùng khăn che lại miệng.

Dựa theo pháp luật của Đại Tề, trong lúc giữ đạo hiếu thông dâm cùng người gọi là “gian Cư tang”, phải bị hình phạt treo cổ. Nói cách khác nếu đem chuyện này vạch trần, Lục Thần khó thoát khỏi cái chết. Mà Lục Thần thân là sĩ tử, sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội thăng tiến, tú tài thì cử nhân, cần quan phủ địa phương ghi mục “Giấy báo lãnh”, dùng để bảo đảm phẩm cách của sĩ tử. Việc này một khi truyền đi, thanh danh của Lục Thần coi như xong. Đến lúc đó còn ai dám ghi mục “giấy báo lãnh” cho hắn, Lục Thần muốn tiến tới trên con đường làm quan, đó chỉ là mơ tưởng.

Lão phu nhân cũng lấp bắp kinh hãi, cả kinh kêu lên: “Chuyện này phải làm như thế nào cho phải?”

Lão hầu gia suy nghĩ một chút, cuối cùng kêu một gã sai vặt đi vào, phân phó nói: “Đi Thanh Phong uyển nhìn một chút, Lão Đại đi nha môn về chưa, nếu là về rồi, gọi hắn nhanh đến Mục Nguyên đường một chuyến.” Hắn mặc dù không thích Lục Hân, lại biết hắn rõ luật pháp như lòng bàn tay, loại tình huống này, mời Lục Hân đến đây thương lượng là ổn thỏa nhất.

Lục Hân đã về, nghe gã sai vặt nói đơn giản thế cục của Mục Nguyên đường, lúc này liền đi theo tới.

“Đại ca!” Nhìn thấy Lục Hân tới, Lục Thần giống như thấy cứu tinh.

Lục Hân cho hắn một ánh mắt bình tĩnh. Sau đó hỏi Lão Hầu gia: “Phụ thân vội vã cho mời ta tới như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì?” “Gia môn bất hạnh a!” Lục Kháng đầu tiên là than một tiếng, lúc này mới mà đem chuyện đã xảy ra nói đơn giản.

“Thật có chuyện này ư?” Lục Hân nghe xong thất kinh. Hắn hết sức hiểu rõ đệ đệ Lục Thần này, mấy năm nay dưới sự đốc thúc của Kỳ thị, đã có phần biết tiến thoái rồi, cũng không phải là một cái kẻ tham luyến nữ sắc, huống chi hắn từ trước đến giờ cùng Kỳ thị phụ thê tình thâm, sao lại phạm phải sai lầm lớn như thế?

Lão hầu gia tức giận nói: “Lão Nhị đã chính miệng thừa nhận, lời này còn giả sao? Người nói một chút đi, hiện tại chúng ta nên làm cái gì mới tốt bây giờ?”

Lục Hân suy nghĩ một chút nói: “Thánh thượng lớn tuổi, trọng dụng Trương Tú, Hạ Tùng các loại hoạn quan, xa lánh văn thần võ tướng. Những nhóm hoạn quan nịnh thần này ý có bảo hộ của Thánh thượng, càng không để triều thần vào trong mắt, hiện giờ trong triều Yêm đảng* hoành hành trên dưới, chẳng những khiến cho các quan văn xấu hổ, bách tính lại càng oán thán.

Lại nói. Hiện giờ chính là thời kỳ mất cân, chuyện này càng phải xử trí tốt. Chuyện thứ nhất, kính xin phụ thân ra mặt, đi đến mấy phủ Bình Lương Hầu phủ, Thuận Xương bá phủ, Quảng Nghiễm ân bá phủ một chuyến, trước tiên đem chuyện này đề xuống, lỡ truyền ra ngoài, phá hủy thanh danh của Nhị đệ.”

阉党 Yêm đảng: YẾM nghĩa là thiên/hoạn quan; yêm đảng: phe phái hoạn quan

Lão hầu gia liên tục gật đầu: “Người nói rất đúng!”

“Chuyện thứ hai, còn nhờ phụ thân tìm cho Triệu cô nương một chỗ đến thích hợp mới được.” Đây là vấn đề mấu chốt, càng là chỗ cần bàn.

Lục Hân quay đầu nhìn Triệu Huệ Lan, vẻ mặt ôn hoà mà nói: “Triệu cô nương, ta cùng với Triệu đại nhân đồng điện xưng thần*, năm xưa đã từng có một năm duyên phận, khí phách phụ thân ngươi ta hết sức tán thưởng. Hiện giờ Triệu đại nhân bị gian nịnh làm hại, ta cũng là đau lòng không dứt. Hôm nay thứ cho ta vô lễ rồi, ngươi cũng nên gọi ta một tiếng thúc thúc. Ta thấy ngươi cơ khổ không nơi nương tựa, không bằng như vậy, hôm nay ta liền nhận ngươi làm nghĩa nữ. Ngươi đến ở Thanh Phong uyển của ta đi, ta còn có một nữ nhi Lục Thanh Linh chưa xuất giá, ngươi ở một chỗ với nàng. Ta nhất định sẽ đối với ngươi giống như là thân sinh nữ nhi. Đợi hiếu kỳ ngươi qua, ta liền mời phụ thân tự mình ra mặt, chọn một giai tế chuẩn bị cho ngươi nhiều của hồi môn, nỡ mày nỡ mặt mà gả ngươi đi ra ngoài. Ngươi thấy thế nào?”

** làm quan cùng triều*

Không đề cập chút nào đến chuyện nàng ta và Lục Thần đã xảy ra quan hệ.

Lão phu nhân và Triệu thị liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên nói: “Cái này như vậy sao được?”

Triệu thị nói: “Nữ tử tốt không hầu hạ hai chồng, Triệu cô nương đã cùng giường chung gối cùng Nhị bá, làm sao có thể tái giá cho người khác? Chuyện này nếu là truyền ra, Triệu cô nương sẽ có thanh danh gì.”

Lục Hân không để ý tới Triệu thị, chỉ nói: “Triệu cô nương, Nhị đệ nếu không có gia thất, đương nhiên sẽ thú Triệu cô nương. Nhưng hôm nay hân đã có thể từ yêu thương, Nhị thẩm thăm vì Nhị đệ lo liệu việc nhà, lại vì hân sinh con dưỡng cái, huống chi lệnh tôn là nghĩa sĩ chính trực người người ca tụng, cường quyền áp thân lòng không đổi, sĩ làm ai không bội phục? Ngươi nếu như gả vào Hầu phủ, tôi đa cũng chỉ là làm lương thiếp, và lại đối với thanh danh của lệnh tôn không tốt, đối với ngươi cũng quá không công bằng.”

Lão hầu gia nghe đến đó ánh mắt cũng sáng lên. “Lão Đại nói rất có đạo lý. Triệu cô nương, chỉ cần ngươi nguyện ý, chuyện phía sau không cần ngươi quan tâm, khuê dự của ngươi cũng không cần lo lắng. Bản hầu có thể cam đoan với ngươi, bên ngoài sẽ không nói ra một câu bất lợi đối với ngươi, phu gia của ngươi cũng sẽ không hoài nghi trong sạch của ngươi, bản hầu đều sẽ an bài thỏa đáng, một ít bản lĩnh này bản hầu vẫn có.” Hân cũng ước gì vứt bỏ được cái túi vải Triệu Huệ Lan này.

Sắc mặt Triệu Huệ Lan phút chốc trở nên trắng như tuyết. Nàng lo sợ không yên ngẩng mắt lên, nhìn Tam phu nhân Triệu thị một cái. Triệu thị nhẹ lắc đầu không để người khác thấy.

Lúc này Triệu Huệ Lan liền quý xuống. “Lão Hầu gia, Lục đại nhân, Huệ Lan tuy là một kẻ nữ tử yếu ớt, nhưng từ nhỏ cũng là được dạy bảo, đọc thuộc lòng «Nữ tứ thư», «Liệt Nữ Truyện», biết rõ cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ. Đạo lý một nữ không lấy hai chồng Huệ Lan vẫn hiểu. Phụ thân ta vì đại nghĩa, không tiếc bỏ qua tính mạng bản thân và gia đình. Ta làm nữ nhi của hân, làm sao tiếc một thân thể tàn phế này...”

“Ta đã cùng Nhị gia... đòi này kiếp này chỉ có thể hầu hạ một người là Nhị gia!” Nàng quý gối đi mấy bước, vươn hai tay ôm lấy hai chân của Kỳ thị: “Tỷ tỷ, ta hiện giờ cùng đường bí lối, chỉ có thể mặt dày van xin ngươi, xin ngươi đáp ứng cho ta vào cửa. Ta nhất định toàn tâm toàn ý hầu hạ tỷ tỷ. Tỷ tỷ...” Khóe mắt nàng lệ óng ánh, “Ta biết lòng tỷ tỷ từ bi, xin tỷ tỷ khai ân, cứu ta một mạng!”

Triệu thị cầm lấy khăn lau khóe mắt, giả vờ nói: “Triệu cô nương thật là đáng thương. Nhị bá mẫu ngươi thành toàn cho nàng đi, ngươi là đại nàng là tiểu, có danh phận đại nghĩa bày ở đó, có ta và mẫu thân đứng ở bên phía ngươi, ngươi còn sợ nàng lật trời sao. Huống chi ta thấy, Triệu cô nương trí tuệ đại lý, ôn nhu khiêm tốn, cũng không phải là người hay sinh sự!”

Kỳ thị cười lạnh nói: “Tam thẩm thăm thích, sao không đem nàng đón trở về Hằng Phong uyển các ngươi đi?”

Triệu thị còn chưa nói chuyện, Triệu Huệ Lan đã khóc nói: “Nhị phu nhân, ta thật sự là cùng đường bí lối, van xin ngươi khai ân.” Nàng cuống quýt đập đầu thùng thùng trên mặt đất, cái trán rất nhanh liền xanh đỏ một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Khổ sở (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kỳ thị tức giận vỗ bàn: “Ngươi đây là dùng đạo đức hiếp bức ta!” Nếu Triệu Huệ Lan thật sự vào cửa Lục gia, lấy thân phận của nàng tất nhiên là một vị quý thiếp. Sau này nhẹ không được nặng không xong, mềm không được cứng rắn không được, ở đây vẫn là thiếp thất. Kỳ thị không thể đồng ý nữ nhân như vậy gả vào phủ.

Bên này còn đang âm ỉ, Lão Hầu gia đã không nhịn được. “Được rồi được rồi!” Hân cũng hi vọng dựa theo biện pháp của Lục Hân đem gả Triệu Huệ Lan đi, nhưng điều kiện tiên quyết phải là Triệu Huệ Lan tự mình nguyện ý. Nhưng hân xem ra, thật sự không được, để cho Lục Thần nạp nàng, cũng không có gì ghê gớm, đại trượng phu tam thê tứ thiếp chẳng sao. Về phần trong lòng Kỳ thị không thoải mái, đó cũng là khó tránh khỏi, để cho Lục Thần dễ dàng là được rồi.

Hân hít một tiếng, thanh âm lạnh xuống, nói với Triệu Huệ Lan: “Triệu cô nương, ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ, biện pháp của Lão Đại đối với ngươi là có lợi nhất. Nếu hiện tại ngươi đáp ứng vẫn còn kịp. Nếu thật sự lăm tiều thiếp của Lão Nhị, hối hận cũng không kịp rồi. Ta nhắc nhở ngươi một câu, bỏ qua thôn này cũng không còn nhà trọ đâu.”

Triệu Huệ Lan dập đầu một cái nói: “Lão Hầu gia, Huệ Lan đã hiểu rõ, nguyện ý hầu hạ Nhị lão gia và Nhị phu nhân cả đời. ”

“Được được được!” Lão Hầu gia cũng thật sự lười quan tâm, nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, thời điểm đi ngang qua Lục Thần một cước đạp ngã hân dưới đất, “Ngươi tự mình gây họa, ngươi tự xử trí đi!”

Bỏ lại một câu hung tợn, nghênh ngang rời đi.

“Chương phụ*, chuyện này còn chưa xong, sao người lại đi?” Triệu thị vội vàng nói.

() cha chồng*

Lão phu nhân nói: “Chương phụ ngươi không phải nói, bảo Lão Nhị tự mình xử trí sao?” Lão Hầu gia vừa đi, trong này kể ra bối phận nàng cao nhất, nói chuyện có phân lượng nhất. Ánh mắt của nàng đảo qua trên mặt Lục Thần và Kỳ thị, “Nếu Lão Hầu gia đã có lệnh, các ngươi đem Triệu di nương tiếp trở về Thúy Phong uyển đi thôi. ”

Trực tiếp đem Triệu Huệ Lan thăng cấp thành di nương.

Trên mặt Triệu Huệ Lan lộ ra một vẻ mừng như điên.

Kỳ thị tất nhiên nghe rõ, đây là kiên quyết đem Triệu Huệ Lan nhét vào Nhị phòng.Nàng không đồng ý, vội la lên: “Mẫu thân?”

Lão phu nhân phát phát tay, thanh âm ôn hòa nhưng là ngữ khí kiên định: “Ta biết trong lòng ngươi ủy khuất. Chẳng qua thân phận Triệu cô nương đặc thù, quan hệ lợi hại lúc này chương phụ ngươi còn có đại bá ngươi nữa vừa rồi đều đã phân minh rõ ràng, ngươi với tư cách con dâu Hầu phủ phải lấy đại cục làm trọng, ngày sau ai không khen ngươi hiền huệ?”

Trong lòng Kỳ thị phản nộ: “Chuyện đột nhiên xảy ra dù sao người cũng phải để cho con dâu bình tĩnh lại rồi hãy nói nói sau.”

Lão phu nhân nói: “Ngoại trừ nạp nàng làm thiếp, chẳng lẽ ngươi còn có thể có biện pháp khác hay sao?” Nàng không muốn dây dưa với Kỳ thị, gọi Không má má thiếp thân tới, phản phó: “Còn

không đem người đưa đến Nhị phòng cho ta.”

Không má má dều Triệu Huệ Lan lên đem người đi ra ngoài, Lão phu nhân cũng vịn tay Tam phu nhân đứng lên, không nhanh không chậm ra khỏi đại sảnh.

Lục Hân lúc đầu, đưa tay giúp Lục Thần, cười khổ nói: “Nhị đệ, đại ca cũng chỉ có thể giúp người những thứ này thôi, tự giải quyết cho tốt đi!”

Lục Thần vội vàng tạ ơn huynh trưởng, tới kéo tay áo Kỳ thị, Kỳ thị vùng thoát khỏi hân thét to: “Đừng đụng vào ta!”

Lục Thần nói: “A Hành, người nghe ta giải thích.”

Kỳ thị chỉ che tai đi nhanh, Lục Thần giống như một quả bóng da đã xẹp hơi, đứng ở nơi đó tiến thoái lưỡng nan, gãi sai vạt Quan Ngôn đi vào dều hân. Lục Thần nói: “Quan Ngôn, sự tình sao l phát triển tới mức thế này?”

Kỳ thị trở lại nhà chính, nha hoàn đưa nước ấm vào, để cho nàng rửa mặt, lại đổi một thân xiêm y sạch sẽ. Cảnh ma ma lúc này mới tới: “Phu nhân, Triệu Huệ Lan kia đã đ đưa tới. Người xem nên an trí nàng ta như thế nào?”

Kỳ thị suy nghĩ một chút nói: “Đem nàng ta an trí đến Thu Thủy viện đi thôi. Lại phải bốn nha hoàn hai bà tử thô sử hầu hạ nàng.”

Cảnh ma ma kinh hãi: “Phu nhân, như vậy sao được? Thu Thủy viện cách ngoại thư phòng của Nhị Lão gia gần nhất, còn có một cánh cửa hướng ra phía ngoại viện, không cần phải qua nội viện cũng có thể trực tiếp đến, đây không phải là quá tiện làm cho nàng ta cầu dẫn Nhị Lão gia sao?”

Kỳ thị khoát tay áo: “Ma ma, tâm của nam nhân nếu đã thay đổi, phòng không được. Không bằng dứt khoát hào phóng một chút, Lão phu nhân không phải là muốn ta làm thế tử hiền lương ư, vậy ta liền làm cho nàng xem là được rồi.”

Cảnh ma ma cảm thấy nàng là đang cam chịu, lại khuyên vài câu, Kỳ thị nói: “Ý ta đã quyết, ma ma không cần khuyên ta.”

Cảnh ma ma bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi xuống làm.

Lại nói Triệu Huệ Lan bên kia, Cảnh ma ma tự mình dẫn người an trí nàng ở trong Thu Thủy viện. Trên đường nâng đi tới trong Hâu phủ, chỉ cảm thấy ba bước một đình, năm bước một cảnh, khắp nơi cắm tú phồn hoa, thấy vậy nàng một đôi mắt hân không thể dài ra hơn. Nàng tuy từng là đích nữ Tri Phủ, nhưng nhiều lần cũng chỉ xem là tiểu gia bích ngọc, làm sao thấy qua cấp bậc phú quý của kinh sư, chỉ nhìn thôi cũng hoa cả mắt.

Đội đàn xếp đến xong Thu Thủy viện, mặc dù chỉ là một xứ khách viện, nhưng có hơn mười gian phòng, trong viện trồng một cây hải đường cao lớn sum xuê, ngụ ý “Phú quý cả sảnh đường”. Ở giữa là ba gian phòng nho nhỏ, đồ dùng trong nhà chính đều dùng gỗ lim thượng đẳng chế thành, ở trung tâm có một tấm bình phong gỗ từ đàn bốn mặt Tùng Hạc, xếp đặt đơn giản nhưng lại xa hoa.

Triệu Huệ Lan khẽ vuốt vuốt bình phong nhìn như đơn giản nhưng lại giá trị xa xỉ kia, ánh mắt mê ly.

Kỳ thị tùy tiện lấy ra một cái sân viện cũng như xa hoa cũng như vậy, toàn bộ Hâu phủ không biết là hoa mỹ bậc nào. Nàng vốn có chút dao động với đề nghị của Lục Hân, nhưng lúc này càng thêm quyết tâm kiên định phải ở lại Hâu phủ.

Lúc này Cảnh ma ma mang theo bốn nha hoàn đi vào, nói với Triệu Huệ Lan: “Phu nhân bảo ta chọn bốn nha hoàn tới hầu hạ, người xem bốn bọn họ như thế nào?”

Triệu Huệ Lan thấy mấy nha đầu này đôi mắt sáng rực trắng tinh, hào phóng dịu dàng, vừa nhìn chính là đ huấn luyện nghiêm chỉnh trong thế gia, sao có thể không hài lòng, vội vàng vén áo thi lễ với Cảnh ma ma, “Khiến ma ma phí tâm. Mấy vị tỷ tỷ đương nhiên là tốt, nhưng Huệ Lan người nhỏ sức bé, nào dám muốn nhiều người hầu hạ như thế này? Ma ma chỉ cần lưu lại Nguyệt Mai đi theo ta là được.”

Nguyệt Mai là nàng mang đến từ bên ngoài đến, là đại nha hoàn vẫn luôn đi theo nàng. Là một tiểu nữ oa mười hai mười ba tuổi, làn da hơi đen, nhưng là con mắt sáng ngời, vừa nhìn là biết người cơ trí.

Cảnh ma ma ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tiểu nương tử khách khí, người là khách ở xa tới, phu nhân đã phân phó phải cho người bốn nha hoàn, người không cần phải khách khí, cứ việc vui lòng nhận cho là được. Chẳng qua Nguyệt Mai cô nương lại không thể ở nơi này.”

Triệu Huệ Lan hoảng sợ, nàng mới đến Hâu phủ, nào có người nào đồng lòng với nàng, nếu là không có Nguyệt Mai ở bên c, chẳng phải nàng biến thành kẻ diếc người mù. “Ma ma, Nguyệt Mai đi theo ta đã nhiều năm rồi, cùng ta tình đồng thủ túc*, sao ma ma l đem nàng đuổi đi? Hâu phủ cũng không nên có quy củ như vậy chứ?”

() tình như anh em, tay chân*

Cảnh ma ma chính là muốn nàng biến thành một kẻ diếc người mù. Nàng cười nhạt: “Cô nương hiểu lầm rồi. Chẳng qua Hâu phủ cũng có quy củ của Hâu phủ trong Hâu phủ phẩm ai hầu hạ chủ tử, trước tiên cần phải đưa đến chỗ Thôi ma ma học quy củ nửa năm, đợi học xong quy củ mới có thể hầu hạ người. Nguyệt Mai cô nương không phải là không thể đi theo nương tử, đợi nàng học tốt quy củ, chúng ta đương nhiên đem nàng đưa về Thu Thủy viện. Hâu phủ chúng ta thế nhưng là nơi giảng đạo lý đấy!”

Nửa năm sau, Triệu Huệ Lan có thể tiếp tục sống ở Hâu phủ hay không có thể đã là chuyện khác.

Triệu Huệ Lan làm sao không rõ điều này, trong lòng nàng lo lắng, lập tức quý xuống. “Huệ Lan cha mẹ đã mất, hiện giờ bên cạnh chỉ còn Nguyệt Mai, van xin ma ma khai ân, để nàng tạm thời ở lại bên cạnh Huệ Lan.”

Cảnh ma ma vội vàng tránh sang một bên: “Thân phận của nương tử như thế, lão nô cũng không chịu nổi đại lễ của người. Không phải là lão nô cố ý gây khó khăn cho người, chẳng qua là quy củ trong phủ này đều là Lão tổ tông truyền xuống, cho dù là phu nhân cũng không sửa đổi được. Xin thứ cho lão nô bất lực.”

Nói xong những lời này không để quan tâm Triệu Huệ Lan, khoát tay, thì có hai bà tử thân hình cao lớn trắng kiện tiến lên, lôi Nguyệt Mai đưa đi.

Nguyệt Mai sợ tới mức khóc lên: “Cô nương cứu ta, cứu ta!”

Đúng lúc này, chợt nghe một thanh âm: “Đây là hát tuồng à? Hô to gọi nhỏ, thành ra cái thế thống gì?”

Hóa ra Triệu thị tới.

Triệu thị nhìn thấy Cảnh ma ma cười lạnh nói: “Cảnh ma ma, ta cũng không biết, Hâu phủ chúng ta lúc nào cũng bắt đầu xem mạng người như cỏ rác như vậy hay sao?”

Cảnh ma ma đứng mực: “Tam phu nhân nói đùa, lão nô cũng chỉ đem Nguyệt Mai đưa đến chỗ Thôi ma ma học chút quy củ, mấy ngày nữa liền đưa về. Thế mà Nguyệt Mai cô nương nhất gan, khiến nàng quấy nhiễu Tam phu nhân.”

Triệu Huệ Lan vội nói: “Tam phu nhân người cứu Nguyệt Mai đi!”

Tam phu nhân hừ một tiếng, phân phó hai bà tử kia: “Các người nhanh thả Nguyệt Mai cho ta. Triệu cô nương là bằng hữu của ta, các người lại dám đối với đãi với thiếp thân nha hoàn của nàng như vậy sao?”

Nơi này là Nhị phòng, cũng không phải là Tam phòng, hai bà tử căn bản là không nghe Tam phu nhân, ngược lại cùng nhìn Cảnh ma ma, Cảnh ma ma vẫn còn do dự một chút, khẽ gật đầu, các nàng

mới tha người.

Thả thì thả, Cảnh ma ma lại nói: “Quy củ trong phủ như thế, không thông qua ma ma dạy bảo, tội nô tỳ không có tư cách hầu hạ trước mặt chủ tử.”

Tam phu nhân không kiên nhẫn nói: “Chuyện này ta nói là được. Hiện giờ ta có mấy câu nói muốn nói cùng Triệu cô nương, các người lui xuống trước đi.”

Nơi này là Nhị phòng!

Cảnh ma ma thật sự là chán ngấy điệu bộ của Tam phu nhân, nhưng người ta là chủ tử, nàng cũng đã không tiện quá phận đắc tội. Không thể làm gì khác hơn là đành phải dẫn người lui ra.

Đợi mọi người đều đi rồi, Triệu Huệ Lan mang theo Nguyệt Mai cúi chào Tam phu nhân, “Đa tạ Tam phu nhân ra tay trợ giúp.”

Tam phu nhân cũng không khách khí ngồi ở chủ vị, cười nói: “Đều là tỳ muội nhà mình, giúp người chính là giúp ta, Huệ Lan người không cần khách khí như thế.”

Hai người mỗi người đều có mục đích riêng cần đạt được, khách sáo vài câu, thần sắc Tam phu nhân nghiêm chỉnh hỏi: “Huệ Lan kế tiếp cũng biết phải làm như thế nào rồi chứ?” Khẩu khí cấp trên phân phó thuộc hạ.

Triệu Huệ Lan kính cẩn đứng lên nói: “Huệ Lan tuy ý Tam phu nhân phân phó.”

Tam phu nhân hài lòng gật đầu. “Người chớ nghe Lục Hân kia hồ ngôn loạn ngữ. Hiện trạng của Nhị phòng người cũng thấy đấy, Trường Hưng Hầu phủ ta ở kinh sư không tính là đệ nhất phú quý, cũng không kém nhiều. Vị Nhị bá này của ta chẳng những phong lưu tuấn kiệt, tính tình ôn hậu ôn nhu, lại là thanh niên đầy hứa hẹn, tuy hiện tại cũng chỉ là tú tài nho nhỏ, thế nhưng văn bát của hắn, ngay cả son trường Đông Sơn thư viện cũng đều khen không dứt miệng. Khoa này tất nhiên quê bằng đề danh, hắn lại là công tử của Hầu phủ, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng. Nếu ai làm phu nhân của hắn, được tới phong cáo cũng không phải là không thể.”

“Huống chi Nhị bá ta đây mặc dù có ba đứa bé, nhưng nhi tử cũng chỉ có một. Người trẻ tuổi xinh đẹp, lại có thể hồng tự thêm hương, nếu tương lai cái bụng là người không chịu thua kém, sinh một tiểu công tử, có ta ở đây giúp người nói tốt trước mặt Lão phu nhân, người còn sợ gót chân người không đứng vững ở Nhị phòng ư? Còn có, vạn nhất một ngày kia, Nhị tâu có chuyện không hay xảy ra, bằng thân phận của người, cho dù phủ chính (từ thấp lên làm vợ) cũng không phải là việc khó.” Nàng khẽ dừng lại, thấy hai đầu lông mày Triệu Huệ Lan có vài phản ý động, mới lại nói: “Người là bạn tốt của ta. Hề người có tâm này, ta cùng Lão phu nhân nhất định giúp người chu toàn chuyện này. Chuyện duy nhất, chính là người phải hạ quyết tâm.”

Triệu Huệ Lan khẽ cúi đầu, không nhìn được vuốt ve bụng của mình: “Toàn bộ Huệ Lan xin nghe Tam phu nhân.”

Đó là biểu lộ lập trường của mình.

Tam phu nhân thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Như thế tốt nhất.”

“Chỉ là... ” Triệu Huệ Lan ngập ngừng nói: “Ta sợ Nhị phu nhân khó chịu!”

Tam phu nhân khẽ mỉm cười: “Huệ Lan a, người bị choáng váng à.”

“Tam phu nhân chỉ giáo cho?”

“Nữ nhân cho dù quyền hành lớn hơn nữa, cũng phải nghe theo nam nhân. Nhị phu nhân có chấp nhận người hay không thì thế nào? Chỉ cần người lấy được tâm của Nhị Lão gia, cho dù là nàng không muốn một trăm lần đi chăng nữa, còn có thể lay chuyển được nam nhân hay sao? Người xinh đẹp như vậy, cũng không nên cô phụ hậu ái ông trời đối với người.”

Toàn thân Triệu Huệ Lan chấn động: “Huệ Lan hiểu.”

“Hiểu là tốt rồi!” Tam phu nhân cười ha ha, đứng lên. “Vây ta cũng không ngồi thêm nữa.”

Ký thị bên kia mới ăn cơm tối không bao lâu, Cảnh ma ma tới báo: “Phu nhân, Triệu nương tử muốn gặp người.”

“Không gặp!” Ký thị làm sao có tâm tình gặp nàng.

Theo ý tứ Cảnh ma ma, là nên gặp Triệu Huệ Lan một lần, khuyên nàng đáp ứng đề nghị của Đại Lão gia. Chẳng qua tâm tình của phu nhân giờ phút này nàng có thể hiểu, cũng không khuyên giải thêm.

Lại nói Lục Thanh Lam vừa ngủ một giấc dậy, nghe nói mẫu thân an trí Triệu Huệ Lan đến Thu Thủy viện, không khỏi giật mình. Suy nghĩ một chút cũng hiểu tâm tư của mẫu thân, không khỏi thở dài một tiếng. Mẫu thân không phải là không có thủ đoạn, chỉ là một nữ nhân một khi hăm sâu vòng xoáy tình cảm, khó tránh khỏi hồ đồ.

Nàng chống thân thể đứng lên nói: “Hiện tại là giờ nào rồi?”

Bồ Đào nói: “Bây giờ là đầu giờ đậu.”

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút: “Nhanh thay quần áo cho ta.”

Bồ Đào sùng sốt: “Sắp phải dùng bữa tối rồi, cô nương cũng dùng ra ngoài.”

Lục Thanh Lam còn muốn giúp mẫu thân một phen đây, “Ta có việc, mau một chút.”

Lần trước Lục Thanh Lam liều mình cứu hai đại nãi hoàn này, các nàng với Lục Thanh Lam lại càng tri ân đồ báo (*có on tất báo), vội vàng kêu Thạch Lựu đi vào cùng nhau giúp nàng.

Mặt khác, Lục Thần ở phía trước dùng cơm, nghĩ đến tức phụ bên kia có phải đã bớt giận đi một ít rồi hay không. Liền đứng dậy đi qua nội viện, mới tiến vào nội viện liền thấy Triệu Huệ Lan mang theo Nguyệt Mai ở nơi đó, trong tay Nguyệt Mai xách theo một chiếc đèn lồng, ánh sáng mờ mờ.

Bước chân Lục Thần dừng lại, “Các người sao lại ở chỗ này?”

Chỉ thấy Triệu Huệ Lan mặc một bộ váy bồi để giày vạt áo lệch gần văn hoa nổi hồ lô hai bên, váy Văn Tương dệt dải mây màu xanh nhạt nổi uốn lượn thướt tha, người mặc sa mùng hoa văn ám hoa bách điệp xuyên thấu, son phấn nhẹ nhàng, quả thật là kiều diễm ướt át.

Mà dưới đèn xem mỹ nhân, lại thêm vài phần tình thú.

Chiếc eo thon thả của Triệu Huệ Lan bày ra, tha thướt xinh đẹp đi đến, trong lúc đi lại có vài phần tư thái phong tình vạn chủng. Nàng dịu dàng uyển chuyển tiến lên hành lễ cho Lục Thần: “Lão gia, phu nhân nhân hậu, an trí ta ở Thu Thủy viện, Huệ Lan cố ý chờ, mời Lão gia đi tiểu viện của ta ngồi một chút.”

Nàng đối xưng hô từ Nhị gia thành Lão gia, ý tứ là đã là tự cho mình là thấp thỏm rồi.

Lục Thần nhủ mày, đang muốn nói gì, chợt nghe một trận tiếng bước chân truyền đến.

Liền thấy một tiểu nữ oa năm sáu tuổi bộ dạng trắng ngần như gió lốc chạy tới, lao vào trong ngực Lục Thần, kêu một tiếng: “Cha cha!”

Lục Thần ôm lấy nữ nhi, cao hứng hôn lên trán của nàng một cái. Lúc này hần sứt đầu mẹ trán, cũng chỉ có ở chỗ nữ nhi mới có thể tìm về một chút ôn nhu dịu dàng.

Thanh âm thanh thúy của Lục Thanh Lam nói: “Phụ thân, chúng ta nhanh đi nhà chính ăn cơm đi. Bảo Nhi đặc biệt tới tìm phụ thân, bụng cũng đói rồi này.” Vừa nói hết sức đáng yêu vừa nói vuốt ve bụng nhỏ của mình.

Lục Thần làm sao còn nhớ rõ Triệu Huệ Lan, cười nói: “Đi thôi, để Bảo Nhi của chúng ta đói bụng rồi, phụ thân có lỗi to lắm.” Ôm Lục Thanh đi tới hướng nhà chính.

Triệu Huệ Lan ngập ngừng một chút, nhìn thấy cha và con gái hai người thân thân thiết thiết, nghĩ thăm đây mới là toàn gia, mình hoàn toàn biến thành một người ngoài, căn bản không chen vào được một câu.

Lục Thần ôm Lục Thanh Lam đi vào trong viện, Lục Thanh Lam giống như vô ý nói: “Phụ thân, Lam Nhi không thích nữ nhân vừa rồi! Phụ thân có thể không đến chỗ nàng không?”

Lục Thần ngẩn ra, kỳ quái nói: “Bảo Nhi nói cho phụ thân biết, tại sao không thích nàng?”

Lục Thanh Lam nói: “Ánh mắt của Nàng nhìn phụ thân, giống như Bảo Nhi nhìn thấy kẹo đường, Bảo Nhi nhìn có chút sợ!”

Lục Thần nghe xong, như có điều suy nghĩ.

Ngày hôm sau, Triệu Huệ Lan lại tới cửa Lục Thần. Lần này Lục Thanh Lam chưa tới, lần đầu tiên tới còn có thể nói là vô tình gặp được, mỗi lần cũng đều dạng này, ngược lại có vẻ giống như là Kỳ thị khiến nàng phải làm như vậy. Kỳ thị đường đường là một chủ mẫu, cùng một tiểu thiếp như Triệu Huệ Lan tranh giành tình nhân như vậy, thanh danh truyền ra không tốt.

Hôm nay Triệu Huệ Lan lại đổi một vài bộ đồ để gầy màu hồng nhạt, eo thon bày ra như cũ, tha thướt tươi đẹp đi tới. “Lão gia!”

Lục Thần vẫn cảm thấy thẹn với Triệu Huệ Lan, chẳng qua nhớ tới lời của nữ nhi ngày hôm qua, trong lòng không khỏi nổi lên một chút cảnh giác. đợi nhìn thấy nàng còn đang trong hiếu kỳ, nhưng lại mặc xiêm y hồng nhạt đi ra ngoài như vậy, không khỏi cảm thấy chán ghét thêm vài phần.

Triệu Huệ Lan nói: “Lão gia, hôm qua bởi vì Lục cô nương, không đi tiểu viện của Huệ Lan được, hôm nay Lão gia có thể hân hạnh đến được hay không?”

Lục Thần nhú mày, thần sắc xa lạ mà nói: “Không may hôm nay ta đã đáp ứng Bảo Nhi, phải dạy nàng viết chữ, ta lại không tới tiểu viện của người được rồi. Và lại hiện giờ thân phận ta và người chưa định, sau này người vẫn không nên lại đến nơi này chờ ta nữa.”

Triệu Huệ Lan không nghĩ tới hần đoạn tuyệt như thế, trong lúc nhất thời không khỏi nước mắt tràn đầy mi: “Lão gia, người đây là ý gì?”

Lục Thần có chút không kiên nhẫn vẫy tay áo, “Cứ như vậy đi, ta đi vào trước.” Đi được hai bước, hần lại quay lại nói với Triệu Huệ Lan: “Nếu ta không có đoán sai, Triệu cô nương còn có một tháng mới có thể trừ phục*, mặc quần áo trang điểm như thế nào, cũng nên tự định giá cân nhắc cho tốt...”

(*) 除服 Trừ phục: Đoạn tang; hết tang; xả tang

Trong lòng Triệu Huệ Lan cả kinh, giống như là bị người cứ như vậy đánh cho hai cái tát, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng như tuyết.

Qua một ngày, trong cung truyền ra khẩu dụ, gọi Lục Thanh Lam tiến cung gặp Tam công chúa.

Lục Thanh Lam đã tầm gần một tháng không tiến cung. Thời điểm nàng đến Trường Hi cung, Tam công chúa đang chờ nàng ở cửa. Nàng mặc một thân váy ngắn màu đào hồng, chải song thùy kể (!), khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tính xáo động lòng người. Nàng là người nóng vội, sớm chờ Lục Thanh Lam ở cửa rồi.

Trông thấy Lục Thanh Lam từ kiểu nhỏ đi xuống, Tam công chúa đã chạy tới, kéo cánh tay của Lục Thanh Lam oán giận nói: “Bảo Nhi, sao giờ người mới tới nha?”

Trong lòng Lục Thanh Lam ảm áp. Nàng ở trong nhà ngăn ngor phiền muộn, thấy Tam công chúa tâm tình cũng thoải mái hơn.

Hai người tay cầm tay đi vào Trường Hi cung, Lục Thanh Lam đi bài kiến Tổng quý tần trước. Tổng quý tần đối với nàng hết sức hiền hòa, hỏi mấy câu việc nhà, liền để hai tiểu cô nương đi Thiên điện chơi đùa.

Hai tiểu cô nương ở trong Thiên điện chơi xếp gỗ(?), Tam công chúa bỗng nhiên nói: “Bảo Nhi, có phải người không vui phải không?”

Lục Thanh Lam kinh ngạc ngẩng đầu, không nghĩ tới tiểu cô nương còn nhạy cảm thấy rõ như vậy. Tam công chúa mặc dù tính tình vội vàng xáo động, một đồng lớn khuyết điểm, nhưng có một ưu điểm lớn nhất, đó chính là chỉ cần thừa nhận đúng một người, đem người đó trở thành bằng hữu, vậy thì cả đời sẽ đối tốt người kia, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Giống như hiện tại, nàng chưa bao giờ ra về công chúa ở trước mặt Lục Thanh Lam.

Chính là ánh mắt tuyệt vọng như vậy.

Trên mặt Lục Thanh Lam chất đầy vẻ u sầu, như một tiểu đại nhân thờ dài một hơi: “Cha ta có thể sẽ nạp thiếp?”

Tam công chúa nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, không hiểu được. Trong cung trừ hoàng hậu, cũng đều coi như là thiếp. Hoàng đế hơn năm mươi tuổi, còn thường xuyên nạp mấy tiểu phi tử vào cung đấy, Tam công chúa sống ở một hoàn cảnh như vậy, cũng không cảm thấy nạp thiếp có cái gì không tốt hoặc là có chỗ nào không đúng.

Cho nên nghi hoặc nói: “Cha người... Vậy thì sao?”

Lục Thanh Lam vỗ tay nàng, tỏ vẻ người lớn nói: “Cái này người không hiểu đâu!”

Nếu đã không hiểu, Tam công chúa cũng không suy nghĩ nhiều. Đôi mắt to sáng long lanh nhấp nháy nói với Lục Thanh Lam: “Cửu hoàng huynh bị bệnh, chúng ta đi thăm Cửu hoàng huynh một chút.”

Tiểu Thiếu Giác vẫn đối với Lục Thanh Lam lúc lạnh lúc nóng, nàng dĩ nhiên không muốn đi gặp, cho nên rất dứt khoát lắc đầu: “Ta không muốn đi.”

Tam công chúa cảm thấy kỳ quái: “Cửu ca đối tốt với người tốt như vậy, tại sao người vẫn sợ hấn như vậy?” nàng đem việc Lục Thanh Lam không muốn đi thăm Cửu hoàng tử quy kết thành nàng sợ hấn, thật ra thì Tam công chúa cũng thấy mình cũng có chút sợ hấn, chẳng qua vẫn không nhận được muốn thân cận với hấn.

Tam công chúa là phái hành động, không đợi Lục Thanh Lam giải thích, liền đứng dậy cứng rắn lôi cánh tay của nàng đi hướng Ngọc Minh cung.

Hai tiểu cô nương đi tới Tây thiên điện, nhìn thấy Vệ Bản một thân áo xanh, bộ dạng nhả nhặn tuấn tú đang canh giữ ở cửa.

Vệ Bản nhìn thấy hai tiểu cô nương hùng hùng hổ hổ, khỏe miệng liền tràn ra vẻ tươi cười.

Cửu điện hạ đối với Lục tiểu cô nương cực kỳ khác biệt, thấy nàng hẳn sẽ vui vẻ. Liên tục chủ trương đem hai tiểu cô nương tiếp vào trong điện.

Hai người vừa đi vào phòng, đã nhìn thấy Tiêu Thiệu Giác mặc một thân tâm y lụa trắng lẳng lặng ngồi co chân ở trên giường đọc sách.

Tóc đen của hắn xõa xuống, khuôn mặt tuấn mỹ có chút tái nhợt, gần như trong suốt, mỗi mớng mím thành một cái đường thẳng, an tĩnh ngồi như vậy, hài hòa như tan ra làm một thể cùng cảnh vật quanh phòng, giống như một bộ bức họa tĩnh mịch tốt đẹp.

Nghe được tiếng bước chân, Tiêu Thiệu Giác quay đầu lại nhìn qua, ánh mắt dừng ở trên người tiểu nữ oa bên cạnh Tam công chúa.

Hôm nay nàng mặc một kiện vải bồi để giấy màu trắng nhạt, chải song nha kế^(?), khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng mập mạp, hết sức khiến người yêu mến.

Hai đầu lông mày của Tiêu Thiệu Giác, không tự chủ nhu hòa mấy phần.

Vệ Bản nói một câu: “Điện hạ, Tam công chúa cùng Lục cô nương đến thăm ngài.”

Tiêu Thiệu Giác ừ, nhìn Lục Thanh Lam một cái.

Tam công chúa chạy đến bên cạnh giường của Tiêu Thiệu Giác, hét lên: “Cửu ca Cửu ca, người bị phong hàn còn chưa khỏe sao?”

Tiêu Thiệu Giác là người Hạ tộc, thể chất luôn luôn tốt, rất ít ngã bệnh. Chỉ là lúc nào ngã bệnh cũng là khó khỏi, trận phong hàn này cũng gần mười ngày rồi, còn chưa tốt lên.

Hắn cúi đầu nhìn mặt ve ân cần của tiểu nữ oa một chút, nhàn nhạt ừ: “Không có chuyện gì, gần khỏi rồi!”

Tam công chúa ồ một tiếng, đã chạy tới kéo Lục Thanh Lam qua, nói: “Cửu ca, Bảo Nhi cũng tới thăm người nè. Không phải là người thích nhất là Bảo Nhi đấy sao, nàng cũng rất lo lắng cho người.”

Tiêu Thiệu Giác nhìn Lục Thanh Lam một cái, nàng nhất thời cảm thấy như núi lớn đè nặng, lắp bắp nói: “Cửu...Cửu... ” mẹ kiếp, nàng không biết nên gọi “Cửu điện hạ” hay là “Cửu ca ca” mới tốt!

Ánh mắt của Tiêu Thiệu Giác vẫn dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm của nàng, Lục Thanh Lam cuối cùng quyết định chắc chắn, gọi một tiếng: “Cửu ca ca...” sau đó nói cực kỳ nhanh: “Người nhanh khỏe nha!”

Tiêu Thiệu Giác nghe nàng gọi như vậy, vẻ mặt lúc này mới nhu hòa mấy phần.

Tiêu Thiệu Giác tay giơ lên, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn tròn ục ục của nàng hỏi nàng: “Người gần đây thân thể có khỏe không?”

Lục Thanh Lam cho là hắn là hỏi một chuyện khác, thành thực: “Bảo Nhi rất ngoan, mỗi ngày đều luyện tập thể thuật của Cù đại nhân, cho nên thân thể vẫn rất tốt nha.”

Tam công chúa cũng reo lên theo: “Ta cũng ngoan ta cũng ngoan, ta cũng luyện thể thuật của Cù đại nhân dạy mỗi ngày.”

Tiêu Thiệu Giác nghĩ đến lại là một chuyện khác. Quan hệ của hắn và cái tiểu nữ oa này vô cùng đặc biệt, tiểu nữ oa bị bệnh đau đớn, hắn cũng sẽ cảm giác bản thân bị đau, nhưng hắn bị bệnh đau đớn, tiểu nữ oa này cũng không có chuyện gì, cái đặc biệt này cũng quá không công bằng, hắn cũng không phải là người lòng dạ rộng rãi, càng nghĩ càng cảm thấy không thoải mái, sắc mặt liền âm trầm xuống.

Nhìn lại Lục Thanh Lam, ánh mắt cũng có chút không tốt. Lục Thanh Lam bị làm cho sợ đến rụt cổ, đem lời nói của mình vừa nói lặp lại ở trong lòng, cũng không cảm thấy có câu nào đắc tội hắn a. Tính tình người này âm tình bất định như vậy, thật làm cho người khác khó có thể thích ứng. Trong lòng Lục Thanh Lam đã mắng hắn máu chó xối đầu rồi, nhưng ngoài mặt lại không dám biểu hiện ra.

Không khí thoáng cái liền trở nên lúng túng.

Đúng vào lúc này rèm kéo lên, một cung nữ mười một mười hai tuổi đi tới, vóc người cao gầy, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần đoan chính thanh nhã, hết sức trưởng thành, Lục thanh Lam nhìn thoáng qua. Nàng phát hiện phạm là người hầu hạ bên cạnh Tiêu Thiệu Giác, không có người nào, không có cái gì là bộ dạng không xinh đẹp.

Thật ra cũng không gì kỳ quái, Cửu điện hạ xoi mói, luôn luôn để ý ve ngoài, kiếp trước ở kinh sư mọi người đều biết.

Trong tay cung nữ kia đang cầm một chén thuốc, bốc hơi nghi ngút, nàng cẩn thận từng li từng tí đem chén thuốc đặt ở trên bàn nhỏ bên cạnh giường, sau đó cúi chào, nói: “Điện hạ, nên uống thuốc rồi.” Sau đó cứ như vậy lui ra ngoài.

Lục Thanh Lam có chút giật mình, nha đầu này quá không hiểu chuyện đi, không nhìn thấy chủ tử ốm yếu như vậy ư, cũng không hầu hạ chủ tử uống thuốc, cứ lui xuống như vậy sao?

Nàng không biết tính tình của Tiêu Thiệu Giác, bởi vì thích sạch sẽ cực nghiêm trọng, bình thường chắc chắn sẽ không để cho người khác tới gần người. Cung nữ cũng là bởi vì biết hắn không quen người khác hầu hạ, lúc này mới biết điều lui ra ngoài.

Tiêu Thiệu Giác cúi đầu nhìn chén thuốc đen đậm như mực một cái, chân mày không nhịn được nhăn lại. Hắn vươn tay đang muốn bưng chén thuốc kia lên, bỗng nhiên ho khan một trận kịch liệt, không thể làm gì khác hơn là đem chén kia thuốc xuống. Điều bộ mỹ nam tử ốm yếu, quả thật khiến người ta thấy yêu tiếc.

Tam công chúa thấy thể chạy tới, tay nhỏ bé nâng chén thuốc kia lên ngẩng ngó nói, “Cửu ca ca, đưa cho người nè.”

Tiêu Thiệu Giác lại không linh tính, lạnh lùng nói: “Để xuống, ta tự mình làm.”

Tam công chúa hết sức sợ hãi, vội vàng đem chén thuốc để trên bàn nhỏ, sau đó quay đầu lại nhìn Lục Thanh Lam cầu trợ nói: “Bảo Nhi, Cửu ca thích người nhất, người tới đút Cửu ca uống thuốc đi.”

Lục Thanh Lam mới không tin chuyện quái quỷ gì mà Cửu hoàng tử thích nàng nhất, cũng chỉ đứng ở đó không chịu nhúc nhích. Tam công chúa xoay người cứng rắn rồi đem nàng tới, Lục Thanh Lam ngẩng đầu dò xét sắc mặt Tiêu Thiệu Giác, thấy ánh mắt của hắn trầm tĩnh nhìn mình, không có kích lệ... Nhưng cũng không cự tuyệt.

Lục Thanh Lam thật sự đoán không ra trong lòng hắn nghĩ thế nào, quả thực cực kỳ không được tự nhiên. Hơn nữa không biết tại sao, ở trước mặt của hắn luôn có một loại áp lực lớn lao, nàng kiên trì bưng chén thuốc lên, thấy Tiêu Thiệu Giác không nói gì, liền đánh bạo thối thối chén thuốc, sau đó thử thăm dò dùng thìa bạc múc một muỗng đưa đến bên môi của nam tử.

Ngoài dự tính của nàng, Tiêu Thiệu Giác lại hé miệng đem thuốc uống.

Tam công chúa cao hứng, nếu không phải Cửu ca ở bên cạnh, cũng muốn vỗ tay báo hay rồi. Lục Thanh Lam cũng thờ phào nhẹ nhõm, nói thật mới vừa rồi nàng lúng túng kinh khủng cũng thiếu chút nữa phạm sai lầm.

Cho nên thật cẩn thận đút từng muỗng từng muỗng cho hắn, Tiêu Thiệu Giác đã uống vài ngụm, bỗng nhiên ngậm miệng lại.

Lục Thanh Lam sắp khóc rồi. Đại ca, ngài lại muốn làm cái gì vậy?

Yếu ớt hỏi một câu: “Cửu... Cửu ca ca?”

Tiêu Thiệu Giác nhìn nàng một cái, lông mi dài nhẹ nhàng rũ xuống, phun ra một chữ: “Đáng!”

Lục Thanh Lam thật muốn hỏi hần là bốn tuổi hay là năm tuổi rồi, chưa lớn hay sao, uống thuốc còn nhiều chuyện như vậy. Nhưng nàng cũng chỉ dám ỏi một chút trong lòng, hỏi ra thật thì cũng không có lá gan đó. Suy nghĩ một chút, lấy từ trong hà bao ra một khối kẹo đường, “Nếu không... Cừu ca ca ăn cái này đi?”

Tam công chúa là một cật hóa, cái này vốn là nàng đưa cho Tam công chúa, thừa lại một khối như vậy, Tiêu Thiểu Giác chưa chắc sẽ ăn. Vậy mà Tiêu Thiểu Giác nhìn nàng một cái, hết sức tự giác hé miệng, ở trong lòng Lục Thanh Lam nồn mửa “Người không có tay sao?” Nhưng vẫn ngoan ngoãn đem kẹo đường bỏ vào miệng của hần.

Tiêu Thiểu Giác có kẹo đường, lúc này mới uống hết chén thuốc.

Vệ Bân mỉm cười cầm chén thuốc xuống. Tiêu Thiểu Giác uống thuốc, có chút buồn ngủ, để cho hai tiểu cô nương ở lại trong phòng của hần chơi một lát, đợi Vệ Bân quay về lại bắt đầu đuổi người, “Vệ Bân, người đưa Tam muội muội và Lục cô nương trở về Trường Hi cung đi.”

Cái này là qua sông rút cầu sao?

Lục Thanh Lam ước gì lập tức rời đi, nhưng Tam công chúa lại có chút lưu luyến, nói: “Cừu ca, vậy ta và Bảo Nhi hai ngày nữa lại đến thăm người.”

Tiêu Thiểu Giác ừ, ngược lại cũng không phản đối.

Hai tiểu cô nương lúc này mới đi theo Vệ Bân ra khỏi tẩm phòng của hần. Khuôn mặt Vệ Bân tràn đầy tươi cười, hết sức hiền hòa nói với Lục Thanh Lam: “Hôm nay Lục cô nương quả thật là giúp chúng ta đại ân rồi. Điện hạ bị bệnh, thân thể yếu đuối, nhưng lại không cho chúng ta đến gần người hầu hạ, các nô tài nhìn thật là đau lòng, ngày sau Lục cô nương có rảnh rồi, nhất định phải đến thăm điện hạ nhiều một chút...”

Ngoài miệng Lục Thanh Lam ngoan ngoãn khéo léo đáp ứng, trong lòng lại nói: “Còn muốn nàng làm nha hoàn hầu hạ cái người âm tình bất định kia ư? Không có cửa đâu!”

Lục Thanh Lam vừa về tới Thúy Phong uyển liền biết được từ trong miệng của Bồ Đào tin tức Lục Thần lạnh nhạt với Triệu Huệ Lan.

Kỷ thị đương nhiên cũng biết. Nàng thấy thái độ Lục Thần đối Triệu Huệ Lan như vậy, trong lòng cuối cùng hơi có chút an ủi.

Mấy ngày trôi qua như thế, Triệu Huệ Lan tuy nói sống ở Nhị phòng, bởi vì trên người có hiếu, chưa trừ phục, cho dù Lục Thần có cái tâm kia cũng không thể làm gì nàng ta, nàng ta lại mấy lần tìm cách gặp Lục Thần, cũng không có tiến triển gì lớn, tâm không khỏi có chút tro nguội.

Nàng ta gặp đến độ xoay quanh. Nạp thiếp và thú thê khác nhau, thú thê coi trọng chính là môn đăng hộ đối, là liên hiệp của hai gia tộc, nếu nói hợp hai bên thì tốt, hai phu thê có vừa mắt nhau hay không, có cảm sát hòa mình hay không ngược lại cũng chỉ là thứ yếu. Nạp thiếp thì khác, thiếp thất nói không dễ nghe một chút thì chẳng qua chỉ là đồ chơi tiêu khiển trả dư từ hậu* của nam nhân, nếu nam nhân không có hứng thú với người, vậy còn cần gì nạp người vào cửa.

(*) 茶余饭后 Trà dư phạn hậu: trà thừa, cơm thừa sau bữa ăn/ giống câu cơm thừa canh cặn

Nếu cứ phát triển như thế, Kỷ thị hoàn toàn có thể lấy cớ Lục Thần không thích Triệu Huệ Lan, đem nàng tới từ đầu đuổi về nơi ấy.

Nhất định phải nghĩ biện pháp thay đổi cục diện bất lợi hiện giờ mới được, Triệu Huệ Lan lại cầu kiến Kỷ thị. Trước đây Kỷ thị và nàng gặp nhau một lần, Kỷ thị khuyên nàng nên theo phương án của Lục Hần, Triệu Huệ Lan lại không chịu đáp ứng. Triệu Huệ Lan van xin Kỷ thị cho nàng vào cửa, Kỷ thị cũng không định đồng ý, bởi vì cái gọi là không hợp ý nửa câu. Kỷ thị phiền chán, từ đó không muốn gặp nàng nữa.

“Không gặp!” Kỷ thị bảo Cảnh ma ma đi ra ngoài đuổi Triệu Huệ Lan. Chỉ chốc lát sau Cảnh ma ma trở về nói: “Hồi bẩm phu nhân, Lão nô đi ra ngoài nói với nàng thân thể người không khỏe, không tiện gặp khách, bảo nàng chờ bên ngoài. Nhưng nàng không chịu đi, lúc này lên quý xuống, người xem...”

Kỷ thị oán hận nói: “Nàng cũng là xuất thân thư hương môn đệ, sao không có mặt mũi như thế, thật không biết xấu hổ! Nếu nàng muốn quý, liền để cho nàng quý cũng tốt.”

Kỷ thị vốn tưởng rằng phớt lờ Triệu Huệ Lan như vậy rồi, nàng sẽ biết khó mà lui. Không nghĩ tới Triệu Huệ Lan quyết tâm, quả thật quý xuống trước nhà chính. Lúc này là giữa hè tháng bảy, lại là giữa trưa, khí trời nóng bức, không được một lát Triệu Huệ Lan đã đổ mồ hôi toát thân, nàng cũng là xuất thân thiên kim tiểu thư, làm sao chịu được khổ sở bức này, nhưng cũng phải cắn răng chịu đựng.

Nàng quý ở đó lung lay sắp đổ, nếu dễ nàng ngã ở trong viện của phu nhân còn không biết sẽ truyền ra lời nói như thế nào, hết sức bất lợi với Kỷ thị. Cảnh ma ma lại khuyên: “Phu nhân, vạn nhất nếu nàng ngã xuống chỗ này của người, chẳng phải là khiến cho Lão phu nhân và Tam phu nhân lấy cớ gây khó dễ cho người ư? Vẫn là nên gọi nàng đi vào, nghe nàng nói xem cái gì?”

Kỷ thị hận nữ nhân này vô cùng, nhưng cũng biết Cảnh ma ma nói có lý, vì thế gật đầu.

Cảnh ma ma liền đi ra ngoài kêu Triệu Huệ Lan đi vào.

Kỷ thị đã sớm sửa sang lại ăn mặc.” Người cứ chấp nhất muốn gặp ta như vậy, rốt cuộc có chuyện gì muốn nói?” Giọng nói của nàng nghiêm khắc, hiển nhiên sẽ không cho Triệu Huệ Lan sắc mặt tốt gì.

“Tỳ thiếp không có ý tứ khác, chỉ muốn dựa theo quy củ trong phủ, sớm tối thăm hầu cho phu nhân!” Triệu Huệ Lan sợ hãi, phảng phất giống như một con tiểu bạch thỏ hoảng sợ. Cảnh ma ma, đám người Lục Ngạc đứng một bên không khỏi khinh thường điệu bộ của nàng vạn phần. Một đại gia khuê tú, cái tốt không học lại đi học cái xấu, học bộ dáng thấp kém của đi nương.

“Người còn chưa phải là thiếp thất của Lão gia, không cần tự xưng tỳ thiếp!” Kỷ thị không làm cao với nàng ta.” Hôm nay người chỉ là khách nhân của quý phủ ta, dĩ nhiên cũng không cần tới chỗ của ta sớm tối thăm hầu! Nếu không có chuyện gì khác, người trở về đi thôi.” Kỷ thị trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

“Tỳ tỳ!” Triệu Huệ Lan lập tức quý xuống, kiên trì nói: “Tỳ tỳ biết cái ta muốn là cái gì! Xin tỳ tỳ nể tình chúng ta đều là nữ nhi nhà thư hương môn đệ, thành toàn cho ta đi!”

Kỷ thị cười lạnh liên tục: “Muốn ta thành toàn cho người, vậy ai tới thành toàn cho ta?”

Triệu Huệ Lan chợt ngừng đầu, ánh mắt quyết tuyệt, ngữ khí kiên định: “Không nghĩ tới tỳ tỳ nhẫn tâm như thế! Nếu như thế, xin phu nhân ban cho ta một tấm lụa trắng đi!”

“Vậy mà dám dùng cái chết đi uy hiếp ta! Nếu người có can đảm như vậy bán thân ta cũng bội phục người!” Kỷ thị căn bản không tin nàng có thể tự tìm cái chết, “Cảnh ma ma, người liền chiếu theo ý của Triệu cô nương, tìm một tấm lụa trắng tới cho nàng.”

Cảnh ma ma vội la lên: “Phu nhân!” nếu xảy ra chuyện này thật, danh tiếng của phu nhân cũng coi như xong. Lão gia cũng nhất định hận phu nhân.

“Nhanh đi!”

Cảnh ma ma không dám không nghe, tìm một tấm lụa trắng dài hơn ba thước. Kỷ thị đem tấm lụa trắng kia ném trước mặt Triệu Huệ Lan, cười lạnh: “Lụa trắng đây, người hài lòng chưa?”

“Đa tạ tỳ tỳ!” Hai tay Triệu Huệ Lan nâng lụa trắng, đập đầu về phía trước, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra cửa.

Cảnh ma ma vội đuổi theo, sợ nàng gặp chuyện không may, cố ý đem mấy nha hoàn của Thu Thủy viện gọi tới dẫn dò một phen, nhất định phải thời khắc cảnh giác, ngàn vạn đừng để gặp chuyện

không may.

Ký thị bên này vừa dùng xong bữa tối, mệt mỏi ngủ, đến nửa đêm bị Cảnh ma ma lay tỉnh, sắc mặt Cảnh ma ma trắng bệch: “Phu nhân, không xong, Triệu Huệ Lan kia thật sự thất cổ tự tử rồi!”

Hôm nay Lục Thần không tới, Ký thị ngủ một mình mơ mơ màng màng, bị một câu nói kia bị làm cho sợ đến thanh tỉnh cả người. Choàng một bộ y phục liền đi ra cửa, vội vàng nói: “Không phải là người cho người trông nằng ta ư, sao lại thất cổ tự tử?”

Cảnh ma ma nói: “Cũng là do mấy đứa Thu Cúc vô dụng, đầu hôm trông tốt, sau nửa đêm không hiểu sao tất cả đều ngủ thiếp đi. Triệu Huệ Lan thừa dịp các nàng không chú ý, treo ở trên xà nhà như vậy, nhờ có nha hoàn Nguyệt Mai của nằng kịp thời phát hiện...”

“Triệu Huệ Lan hiện giờ như thế nào? Sống hay chết?”

“Người mặc dù cứu được, nhưng hiện giờ sống chết không rõ, Lão nô đã phái người đi mời đại phu rồi.”

Ký thị hơi trầm trọng gật đầu, chỉ cần người không chết, hết thảy đều còn cứu được.

Hai người vào Thu Thủy viện, đại phu đã tới, đang chăm cứu cho Triệu Huệ Lan. Triệu Huệ Lan mặc một thân bạch y, nằm ở bên trong, chân thêu Như Vân, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái xám, trên cổ có một đường máu đỏ như máu hết sức rõ ràng.

Ký thị không khỏi hoảng hốt, nằng là người lương thiện, không muốn thấy người khác vì nằng mà chết, lắm bầm nói: “Chẳng lẽ là ta sai rồi ư?” Nằng vốn cho là Triệu Huệ Lan không bỏ nổi vinh hoa phú quý của Hầu phủ, nhất là định sẽ không coi thường mạng sống của mình, không nghĩ tới nằng ta thật sự có can đảm thất cổ tự tử.

“Chu tiên sinh, Triệu cô nương như thế nào?”

Chu đại phu chính là đại phu của Hầu phủ, bình thường thời điểm trên dưới Hầu phủ không tiện mời thái y, cũng do Chu đại phu này xem bệnh.

Sắc mặt Chu đại phu ngưng trọng: “Nhờ phát hiện sớm, nếu là muộn một thời ba khắc, cái mạng của Tiểu nương tử chỉ sợ cũng không giữ được.”

Ký thị nhìn Triệu Huệ Lan một chút, thấy sắc mặt nằng tái nhợt, thần sắc ảm đạm, chậm rãi nói: “Người muốn làm thiếp cho Lão gia như vậy ư?”

Triệu Huệ Lan khóc ròng nói: “Van xin phu nhân thành toàn.”

Thần sắc Ký thị trong treo lạnh lùng, chậm rãi nói: “Đã như vậy, ta đáp ứng người là được.”

Trên mặt Triệu Huệ Lan lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Cảnh ma ma kinh hãi: “Phu nhân?”

Ký thị khoát tay áo, nói với Cảnh ma ma: “Ma ma, chúng ta đi thôi.” lưu lại vài nha hoàn bà tử chăm sóc Triệu Huệ Lan, lập tức ra khỏi Thu Thủy viện. Cảnh ma ma nói: “Phu nhân, ngài cần gì...”

Ký thị lắc đầu: “Người cho rằng ta không nhìn ra những mách khéo này của Triệu Huệ Lan sao? Nhưng việc đã đến nước này, nằng thất cổ là thật, thiếu chút nữa chết cũng là thật. Chuyện này sớm muộn cũng truyền tới chỗ Lão phu nhân và Tam phu nhân, thay vì bị các nằng buộc nhượng bộ, không bằng thành thật thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ, ta muốn xem, đến tột cùng các nằng có thể làm gì ta? Không có Lão gia, ta còn có ba hài tử!”

Dừng một chút, nằng lại nói: “Huống chi hiện tại thân phận Triệu Huệ Lan chưa rõ, nằng là nữ nhi Triệu đại nhân đã mất, coi như là khách quý của chúng ta, ta không có lý do gì càng không có lập trường xuất thủ với nằng. Nhưng nằng thành di nương cũng không giống với lúc trước, ta là chủ mẫu, trong nội viện này đều có ta làm chủ. Mấy ngày nay, ta thấy Lão gia đối với nằng cũng chỉ thường thôi, ngược lại ta sẽ tự mình thuyết phục Lão gia đưa nằng đi tới thôn trang, nhắm mắt làm ngơ...” cái này ngược lại không mưu mà hợp với tiểu nữ nhi.

Trong khoảng thời gian này, nằng là một mối thật sự, hơn nữa thất vọng đối với Lục Thần. Nằng tương đương với đem quyền quyết định đá cho Lục Thần. Nếu là Lục Thần thật sự muốn nạp thiếp, vậy thì nạp thiếp là được. Không có tình cảm của Lục Thần, nhiều nhất thì nằng chăm sóc ba hài tử sống qua ngày thôi.

Cảnh ma ma biết nằng nghĩ như vậy là được rồi, nữ nhân cũng không nên ký thác quá nhiều vào tình yêu của nam nhân. Danh phận đại nghĩa của nằng bày ở đó, ngày sau có thể từ từ thu thập Triệu Huệ Lan. Huống chi chuyện này là Lục Thần phụ bạc nằng, theo tính tình Lục Thần, nằng có thể dựa vào lần này bắt chẹt hần.

Rốt cuộc sự khôn khéo ung dung thường ngày của Ký thị đã trở lại, lúc trước sợ đi nằng hồ đồ nhiều lần, cũng là bởi vì quá mức quan tâm tình cảm giữa nằng và Lục Thần.

Nhưng không biết tại sao trong lòng Cảnh ma ma vẫn khó chịu một trận.

Rốt cuộc Triệu Huệ Lan trẻ tuổi, nghỉ ngơi hai ngày thân mình đã tốt rồi. Triệu Huệ Lan vội tới đến nhà chính dập đầu với Ký thị. Ký thị cũng không còn ngăn nằng. Nằng nghẹn ngào khôn xiết nói: “Tỷ tỷ! Đa tạ tỷ tỷ đại nhân đại lượng, ta nhất định sẽ phụng dưỡng tỷ tỷ thật tốt!” Bây giờ Ký thị không muốn nhìn bộ dạng này của nằng, nói vài câu có lệ, đang muốn đuổi nằng đi xuống. Lục Thanh Lam luôn luôn ở bên cạnh nhìn thấy, đột nhiên mở miệng nói: “Ta thay mặt mẫu thân tiễn Triệu tỷ tỷ!”

Mấy ngày nay tiểu cô nương đều bên cạnh Ký thị trấn an chiếu cố nằng, hiểu chuyện hơn, một chút chuyện nhỏ như vậy, Ký thị cũng không ngăn nằng.

Lục Thanh Lam đưa hai người ra cửa Thúy Phong uyển, Hứa ma ma cáo từ trở về Mục Nguyên đường. Triệu Huệ Lan lộ ra vẻ hết sức cung kính với Lục Thanh Lam: “Lục cô nương xin đừng bước, Huệ Lan mới có thể tự mình trở về.”

Lục Thanh Lam nói: “Làm người tốt làm đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên! Hôm nay ngày lành của Triệu tỷ tỷ, ta tiễn người một đoạn đường!” Nói xong cũng không quan tâm Triệu Huệ Lan, tự mình đi tới hướng Thu Thủy viện.

Trong lòng Triệu Huệ Lan kinh ngạc, nhắm mắt theo đuổi Lục Thanh Lam đi trở về. Mãi cho đến Thu Thủy viện, Lục Thanh Lam nói: “Đã đến chỗ này rồi, Triệu tỷ tỷ không mời ta đi vào uống chén trà sao?”

Triệu Huệ Lan còn có thể nói gì, chỉ đành phái mời Lục Thanh Lam vào phòng của mình. Nguyệt Mai đi xuống pha trà, chỉ chốc lát sau liền bưng trà nóng lên. Triệu Huệ Lan mời nằng ngồi ghế trên, Lục Thanh Lam không khách khí ngồi. Nhận trà thơm Nguyệt Mai dâng lên, nhấp một miếng, miệng nói: “Là búp trà Minh Tiễn Long Tĩnh.”

Triệu Huệ Lan không nghĩ tới nằng một cái nữ oa nhỏ, lại hiểu được nhiều như vậy, vội vàng nói: “Phu nhân nhân hậu, chi phí ăn mặc chỗ này của ta, cũng đều vô cùng tốt.”

Lục Thanh Lam ừ một tiếng, đột nhiên nói: “Nguyệt Mai tỷ tỷ, người đi ra ngoài trước, ta có mấy câu muốn nói cùng với Triệu tỷ tỷ.”

Nguyệt Mai chần chờ nhìn Triệu Huệ Lan một cái, thấy nằng gật đầu, lúc này mới đi xuống.

Nhất thời trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Lục Thanh Lam buông chén trà, ánh mắt trở nên thâm sâu.

Trước đây Triệu Huệ Lan cảm thấy nằng là tiểu cô nương thiên chân vô tà (**ngây thơ như cún*), có khi thậm chí sẽ tới viện của nằng chơi đùa, gọi nằng “Triệu tỷ tỷ”, mặc dù lần đó đột nhiên phá hư đại kế cầu dẫn Lục Thần của nằng, nhưng là tựa hồ cũng không có địch ý gì với nằng. Nhưng thời gian một cái nháy mắt như vậy, nằng giống như là thay đổi một người khác, trên người bỗng nhiên có một loại uy nghi thân nhiên, thấy vậy da đầu nằng muốn nổ tung.

Lục Thanh Lam hừ một tiếng nói: “Ngươi cũng biết phu nhân nhân hậu, lại lấy oán trả ơn, đoạt nam nhân của phu nhân.” Khẩu khí kia căn bản không giống hài tử.

Triệu Huệ Lan không khỏi sờn hết cả gai ốc.

“Lục cô nương nói đùa!” Nụ cười của Triệu Huệ Lan cứng ngắt, miễn cưỡng nói. Chỉ ngóng trông nàng mau nói xong, không bao giờ muốn cùng một mình một chỗ với nàng nữa.

Lục Thanh Lam cũng không như ý của nàng, không nhanh không chậm như trước nói: “Nương ta ban cho ngươi một tấm lụa trắng, ngươi liền thật sự dùng nó thắt cổ. Ngươi nghĩ không ai biết những thứ tính toán thấp hèn kia của ngươi ư. Cảnh ma ma vốn ra lệnh Thu Cúc các nàng xem chừng ngươi, ngươi hạ độc trong nước trà của các nàng, làm cho các nàng ngu thiếp đi. Lại cùng Nguyệt Mai hát bê, không thì sao phải là nửa đêm canh ba, đều trùng hợp ngu say như vậy, cũng chỉ có nàng trùng hợp như vậy, đúng lúc phát hiện cứu ngươi!”

Lục Thanh Lam vừa nói vừa cầm lấy một quả cam trong mâm bồng, tách ra từng múi bỏ vào trong miệng của mình.

Nàng càng bình tĩnh, Triệu Huệ Lan lại càng cảm thấy sợ hãi. “Lục cô nương đang nói cái gì vậy, sao ta nghe không hiểu?”

Lục Thanh Lam cười nói: “Ngươi nghe hiểu được! Chẳng qua cũng không khỏi không bội phục ngươi, có mấy phần tàn nhẫn như vậy, nhìn vết thương trên cổ của ngươi không giống làm giả, lúc ấy nhất định rất đau đi, thời điểm hai chân ngươi cách mặt đất xung quanh không có cái gì dựa vào, ngươi có hối hận không?”

Lần này Triệu Huệ Lan ngay cả cười cũng không cười được. Một hài tử sáu tuổi, cho dù là dù thông minh đi nữa, cũng không thể ngay cả cảm thụ trong lòng nàng ngay lúc đó cũng đoán được nhất thanh nhị sở đi. Cái thứ khoe da hài tử ngồi ở trước mặt nàng, đến tột cùng là là người hay quỷ?

Lục Thanh Lam thấy khuôn mặt nàng tràn đầy sợ hãi cảm thấy hết sức hài lòng. Đây chính là kết quả nàng muốn.

Nàng nhảy từ trên ghế xuống, bàn tay nhỏ bé chắp sau lưng dạo bước trong phòng: “Dựa vào sở tác sở vi của ngươi, ta đoán ngươi không phải là người tam trinh cửu liệt, đại bá phụ ta mò ra cho ngươi điều kiện hậu đãi như vậy, ngươi chết sống không chịu đáp ứng, đến tột cùng là vì cái gì? Ngươi là nhìn trúng phong lưu lỗi lạc của cha ta hay là phú quý quyền thế của Hầu phủ, hay là còn có nguyên nhân gì khác ta không nghĩ tới?”

Nàng bỗng dừng lại, không nhảy mắt nhìn chằm chằm Triệu Huệ Lan. Triệu Huệ Lan không tự chủ được lui về sau một bước, “Ta nghe không hiểu Lục cô nương đang nói gì. Thời điểm không còn sớm, ta gọi Nguyệt Mai tiến Lục cô nương trở về đi thôi.”

Lục Thanh Lam nói: “Ngươi không cần giả vờ. Hiện tại ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, điều kiện ngày đó của Đại bá phụ vẫn giữ, lại cho ngươi thêm hai điều, thứ nhất ta sẽ cho ngươi tự mình chọn phu quân tương lai của ngươi, cho đến khi hài lòng mới thôi, nếu ngươi thích tuân thủ, tìm người còn tuân thủ hơn cha ta cũng được. Thứ hai, đưa ngươi một vạn lượng bạc làm của hồi môn, đủ ngươi cầm y ngọc thực cả đời!”

“Nhưng ta đã kính trà cho Nhị phu nhân rồi...”

“Cái kia làm sao tính!” Lục Thanh Lam lỗ mãng cắt đứt nàng...” Cho dù phụ thân ta dùng phần kiện mang ngươi vào cửa, đây cũng không phải là vấn đề.”

Ánh mắt Triệu Huệ Lan mở to, quả thực không tin một đứa bé có thể nói ra lời như vậy, hết lần này tới lần khác nàng còn phản bác không được.

“Đừng cho là ta không làm chủ được chuyện này, tựa như ta có thể vô thanh vô tức tra được sở tác sở vi ngươi. Chuyện này ta cũng có thể dễ dàng làm được. Và lại ta nhắc nhở ngươi, cơ hội chỉ có một lần, nếu ngươi bỏ qua, ta sẽ không chừa thủ đoạn nào thu thập ngươi, lúc trước ta chỉ không muốn ố uế tay của mình mà thôi!” Nụ cười của nàng có vài phần quý dị: “Không nên coi thường năng lực của ta!”

“Quý, quý a!” Triệu Huệ Lan bị làm cho sợ đến mức hết rằm lên.

“Tiểu thư! Làm sao vậy, làm sao vậy?” Nguyệt Mai vội vàng chạy đi vào. “Cút ra ngoài!” Lục Thanh Lam quát to một tiếng hướng về phía cửa, Nguyệt Mai giống như là một con thỏ bị sợ hãi, trở về đường cũ.

Triệu Huệ Lan bị làm cho sợ đến mức thân thể cũng đều run lên: “Ngươi đến tột cùng là ai, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Lục Thanh Lam không kiên nhẫn nói: “Hiện tại ngươi chỉ cần trả lời ta, đáp ứng hay là không đáp ứng.”

“Ta không thể đáp ứng! Thật sự không thể đáp ứng! Triệu Huệ Lan bị buộc tội và lùi đến góc tường, cho rằng Lục Thanh Lam là bị tà ma gì dính vào người rồi.

“Không thể đáp ứng ư?” Lục Thanh Lam lập lại ý tứ trong lời nói của nàng: “Ngươi biết rõ phụ thân ta đối với ngươi cũng chỉ có như vậy, ta lại cho ngươi điều kiện hậu hĩnh, ngươi vẫn là không chịu đáp ứng, rốt cuộc ngươi cất giấu bí mật gì?”

Ánh mắt nàng giống như là dao găm đâm trên người của nàng ta, “Mặc kệ ngươi có bao nhiêu bí mật, ta cuối cùng sẽ biết được. Nếu thiên đường có ngươi không đi, đừng trách ta không khách khí!”

Nàng thân nhiên nói xong, trong lời nói tràn đầy sát khí rét lạnh. “Ngươi tin hay không, cho dù tạm thời làm thỏa mãn toan tính của ngươi, để ngươi làm thiếp thất của phụ thân ta, ta cũng sẽ thuyết phục phụ thân đưa ngươi đến điện trang. Đến lúc đó trời cao hoàng đế xa, vạn nhất ngươi sinh bệnh nặng gì, không kịp trị liệu đi đời nhà ma rồi, ta nghĩ phụ thân ta cũng không trách người khác được. Không tin —— ngươi liền nhìn xem!”

Nói xong nàng liền đứng lên, “Mặt khác ta cảnh cáo ngươi, lời nói hôm nay ta nói với ngươi, ngươi đừng nghĩ đến tố cáo ta trước mặt phụ thân hoặc là Lão phu nhân, Tam phu nhân, đến lúc đó nhìn xem các nàng ai sẽ tin tưởng ngươi!”

Nói xong, nàng đột nhiên thay đổi mặt, lại quay về hài tử thiên chân vô tà kia: “Triệu tỷ tỷ, ta đi nha. Hôm khác ta lại đến thăm ngươi!”

(¹) 双垂髻 – song thủy kế:

(*) Trò xếp gỗ:

(*) 双丫髻 song nha kế

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tìm đường chết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi Lục Thanh Lam đi, Nguyệt Mai tiến vào hỏi: “Tiểu thư, sắc mặt người không tốt, vừa rồi Lục cô nương nói gì đó cùng người.”

Mặt Triệu Huệ Lan đầy vẻ sợ hãi: “Đừng nói nữa, nàng quả thực không phải là người, nàng chính là một con quỷ tai họa!”

Nguyệt Mai nghi hoặc nói: “Sao lại thế, ta cảm thấy nàng rất thân cận với người đó a!”

Triệu Huệ Lan thấy nha hoàn thiếp thân của mình cũng không phát hiện Lục Thanh Lam bất thường, càng không dám đi nói lung tung trước mặt người ngoài, chỉ nói: “Người đừng hỏi nữa, sau này cách đưa bé kia càng xa càng tốt!” Nghĩ đến biện pháp của nàng, muốn đem mình đưa đến diên trang, vậy diên trang cũng đều là của hồi môn của Kỳ thị, không phải là mặc cho các nàng gây khó dễ, muốn nàng chết cạnh ba, nàng sống không được đến cạnh năm?

Nàng không khỏi đưa tay vuốt ve bụng dưới.

Rất nhanh Lục Thanh Lam liền chứng minh năng lực của mình cho Triệu Huệ Lan.

Ngày thứ hai, Lục Thần đến nội viện thăm tiểu nữ nhi. Mấy ngày này hần và Kỳ thị giận dữ, tâm tình không tốt, chỉ có tiểu nữ nhi có thể làm cho hần thư giải tâm trí, thoải mái cười.

Lục Thần vốn cũng không muốn lại đến nội viện, chẳng qua gần đây tinh thần Kỳ thị mệt mỏi, không có tâm tư dạy Lục Thanh Lam đọc sách viết chữ nữa, Lục Thanh Lam lại quẩn lấy hấn muốn cùng phụ thân đọc sách, hai vợ chồng mặc dù đều không được tự nhiên, nhưng ai cũng không muốn trì hoãn việc học của nữ nhi, cho nên cũng ngẫm hiểu, Lục Thần mỗi đêm đều đến nội viện, dạy nữ nhi một lát, lại quay về trong thư phòng phía trước nghỉ ngơi.

Tay nắm tay nâng dạy viết xong chữ, thấy nàng rầu rĩ không vui, lại hỏi: “Là ai chọc Bảo Nhi nhà ta, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của ngươi vênh lên này.”

Lục Thanh Lam giống như vô ý nói: “Phụ thân, tại sao Thu Thủy viện của Triệu tỷ tỷ, tất cả mọi người gọi nàng Lan đi nương?”

Lục Thần không nghĩ tới Triệu Huệ Lan tự cho mình là đi nương nhanh như vậy. Hấn cho rằng nữ nhi còn nhỏ, không biết ngọn nguồn trong chuyện này. Nhất thời không biết nên trả lời nàng như thế nào, hấn sờ lên đầu của nữ nhi: “Ngươi còn nhỏ, những chuyện này ngươi không cần lo!”

Lục Thanh Lam nói: “Nhưng Bảo Nhi không vui!”

“Tại sao?”

“Mọi người đều nói, đi nương thân là nửa nô tài, không phải là thứ vô vàng gì. Nàng cũng là ‘Lan’, ta cũng là ‘Lam’, mặc dù không phải là một chữ, nhưng kêu như vậy, ta nghe trong lòng luôn không dễ chịu. Phụ thân ngươi có thể bảo nàng đổi lại tên được không?” Trong mắt nàng toả ra ánh mắt chờ mong.

Trong lòng Lục Thần hơi động một chút: “Là nô tài nào dám nói những lời vô liêm sỉ này trước mặt ngươi?”

Lục Thanh Lam nhỏ giọng nói: “Là Tam thẩm thẩm á. Có một lần ta nghe thấy nàng và Tam thúc cãi nhau, mắng đấm đi nương bọn họ là bọn chuyên dụ dỗ, thứ nô tài hèn mọn...”

Lúc này Lục Thần mới thoải mái hơn.

Lục Thanh Lam bắt lấy cánh tay của hấn lay nói: “Phụ thân, đừng để người khác gọi nàng là Lan đi nương đi.”

Lục Thần từ chính viện đi ra, trực tiếp đi đến Thu Thủy viện.

Đây vẫn là từ sau khi Triệu Huệ Lan vào ở Thu Thủy viện đến nay, lần đầu tiên Lục Thần đi gặp nàng. Triệu Huệ Lan sau khi nghe nói, vui mừng vạn phần, vội vàng choàng một kiện xiêm y liền ra cửa nghênh tiếp.

Thấy Lục Thần mặc một áo choàng vải Tùng Giang màu xanh nhạt, càng nổi bật lên khí chất ôn nhuận nho nhã của hấn, trái tim Triệu Huệ Lan đánh bình bịch, chỉ cảm thấy đoạn thời gian này mình hao tổn tâm sức trở thành tiểu thiếp của hấn, cho dù là gần kề cái chết, cũng là đáng giá.

“Lão gia đến rồi!” Triệu Huệ Lan đề nén kích động, chỉnh đốn trang phục hành lễ.” Mời lão gia đi vào nhà uống chén trà.”

Lục Thần khoát tay áo: “Không cần, ta có mấy câu nói xong rồi đi.”

Trong lòng Triệu Huệ Lan cảm thấy hơi thất vọng, vẫn nói: “Lão gia có chuyện gì xin phân phó.”

Lục Thần nói: “Ta nghe nói, mọi người trong viện lút gọi ngươi là Lan đi nương?”

Một khi Kỳ thị đã nhỏ ra, việc này đã là vấn đề đáng phiền. Bọn hạ nhân có chút lạy cao giảm thấp, coi trọng tương lai nàng có tiền đồ tốt đẹp, vội vàng nịnh hót mong kết thân với nàng, ban đầu cũng chỉ gọi nàng Triệu đi nương, nàng không thích người khác gọi như vậy, bảo mọi người đổi lại gọi “Lan đi nương”, hiện giờ toàn viện đều gọi cả. Nàng giả bộ khước từ, chấp nhận xưng hô này.

Nàng cho rằng Lục Thần chê nàng nói năng tùy tiện, chưa qua cửa mà đã bắt đầu kêu đi nương, vội vàng tạ tội, “Đều là người bên dưới hồ đồ, Hầu phu là có nơi có quy củ. Thiếp sẽ ước thúc hạ nhân, không để cho lão gia bận tâm.”

Lục Thần thần nhiên nói: “Ngươi hiểu lầm rồi. Cũng không phải là không thể gọi Di nương, chẳng qua là chữ ‘lan’ này, về sau đừng dùng lại! Ngươi phân phó xuống dưới, bảo bọn họ sau này gọi ngươi ‘Trúc đi nương’, tên của ngươi, cũng đổi, liên kêu ‘Triệu Huệ Trúc’ đi.”

Triệu Huệ Lan lắp bắp kinh hãi nói: “Đây là vì sao? Tên của thiếp là cha mẹ ban tặng, có thể nào...” nói đôi liền đôi.

Lục Thần không kiên nhẫn nói: “Ngươi đã muốn làm thiếp của ta, xuất giá tòng phu, đổi tên thì xem là đại sự gì.”

Triệu Huệ Lan cảm thấy ủy khuất vô cùng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt: “Xin lão gia nói rõ, đến tột cùng là vì cái gì? Có phải là ý của phu nhân hay không?”

Lục Thần không vui: “Chuyện này không có bất cứ quan hệ gì đến phu nhân, đều là ý của ta, ngươi không nên suy nghĩ bậy bạ!” Hấn ném lại một câu “Vi tôn giả hý, vi thân giả hý, vi hiền giả hý”(*) Liền nghênh ngang rời đi.

() Kị hý hay kiêng hý (đôi khi gọi là hý kị hoặc tị hý) là cách viết hay đọc trại một từ nào đó do bị kiêng kị trong ngôn ngữ văn tự xã hội tại các nước quân chủ chuyên chế trong khu vực văn hóa chữ Hán.*

Ở đây có nghĩa là phải kị tên của người bề trên, tên của người thân ruột thịt, tên của người có tài có đức

Nước mắt Triệu Huệ Lan rốt cục rơi xuống. Nguyệt Mai vội vươn tay đỡ cánh tay của nàng, hai người vào phòng, Nguyệt Mai dâng lên trà nóng cho nàng, này mới nói: ” Lan đi nương, lão gia đây là ý gì nha, đang yên đang lành tại sao phải đổi tên đi nương?”

Triệu Huệ Lan sầu kín thở dài một hơi: “Sau này đừng gọi Lan đi nương nữa, ngươi không nghe thấy phân phó của lão gia ư, sau này phải gọi ta là Trúc đi nương.”

Nguyệt Mai hỏi: “Lúc Lão gia đi, nói những câu kia là có ý gì?”

Nguyệt Mai không biết chữ, phụ thân của Triệu Huệ Lan cũng là Tiến sĩ hai bảng*, mưa dầm thấm đất, “Vi tôn giả hý, vi thân giả hý, vi hiền giả hý” Ý tứ mấy câu nói đó nàng vẫn hiểu.

() Thi Hội và thi Đình*

Nàng chưa sót nói: “Lão gia là muốn ta kiêng kỵ tên của Lục tiểu thư. Trong tên của nàng có một chữ ‘Lam’, trong tên của ta cũng có một chữ ‘Lan’*, cho nên lão gia không cho người khác gọi ta Lan đi nương nữa.”

() 嵐-lam và 兰-lan đều phát âm là “Lán”*

” Ặ?” Nguyệt Mai rất là ám ức: “Lục tiểu thư chẳng qua chỉ là con nít sáu tuổi, nàng thì tính là tôn giả gì chứ? Muốn nói thì người mới là trưởng bối của nàng, người mới là tôn giả a.”

Trong giọng nói Triệu Huệ Lan có bất đắc dĩ và không cam lòng: “Ý tứ Lão gia, ngươi vẫn chưa rõ sao? Ta thân làm đi nương, đã thành nửa nô tài hèn mọn, mà Lục tiểu thư vẫn là tiểu thư thiên kiều bách sủng, đương nhiên là nàng tôn ta tì. Cho nên đi nương ta đây nên vì tiểu thư tị hý.” Nói xong, không khỏi tự thấy xót xa cảnh đời, rơi lệ.

Nguyệt Mai tức giận bất bình: “Lão gia thật sự quá cứng chiều Lục tiểu thư rồi. Đối với người thật là không công bằng!”

“Dựa vào sắc mà đánh giá người, sắc suy mà thích làm cao sao được. Tiểu thiếp a, cũng chỉ là đồ chơi có thể cung cấp giải sầu cho trượng phu, làm sao so được với nữ nhi thân sinh.” Nàng đột nhiên nhớ tới ánh mắt kia của Lục Thanh Lam phảng phất giống như có thể hiểu rõ hết thảy, chợt cảnh tỉnh lại, nàng đây là đang dùng loại biện pháp này bày uy ra cho nàng thấy.

Lục Thanh Lam là muốn nói cho nàng biết, nàng có thể dễ dàng thuyết phục Lục Thần ép nàng đổi danh tự, nghĩa là có thể thuyết phục Lục Thần đem nàng đưa đến điền trang, hoàn toàn bỏ rơi nàng.

Nàng nhịn không được rung mình một cái, cái tiểu nha đầu này thật sự đáng sợ!

Tay nàng, không tự chủ lại rơi vào trên bụng.

Chuyện tình Lục Thần buộc Triệu Huệ Lan đổi danh tự rất nhanh truyền khắp bên trong Thúy Phong uyển. Về mặt cao hứng phần chần hồi bẩm Kỷ thị chuyện lần này, Lục Ngạc bĩu môi nói: “Nàng thì coi là thứ gì, cũng chỉ là di nương, so với nô tài chúng ta cũng không cao quý là bao, lại cũng dám kêu cùng một cái tên với Lục cô nương nhà chúng ta? Hừ, bằng nàng cũng xứng chắc! Lão gia làm như vậy, thật sự là anh minh!”

Kỷ thị nghe xong trong lòng quả nhiên có chút vui vẻ. Cũng không phải Triệu Huệ Lan bị ủy khuất khiến nàng vui sướng khi người gặp họa, mà là cảm thấy Lục Thần vẫn đề nữ nhi ở vị trí thứ nhất, không bị hồ mị từ* kia mê văng đầu.

(*) 狐媚 dụ dỗ; cám dỗ; quyến rũ; mê hoặc; nịnh hót

Tục truyền rằng giống cáo tài cám dỗ người, cho nên gọi những đàn bà con gái làm cho người say đắm là hồ mị 狐媚.

Kỷ thị nói: “Lời này người ở chỗ này của ta nói một chút cũng thôi, đến bên ngoài ngàn vạn không nên truyền loạn. Làm cho người ta nghe thấy được, còn tưởng rằng là ta lấy lớn hiếp nhỏ, xúi giục lão gia sửa lại tên của nàng.”

Lục Loan và Lục Ngạc gật đầu đồng ý

Tối giờ cơm, Cảnh ma ma mang theo bọn nha hoàn đem cơm bày tại gian phía tây. Lúc này Lục Thanh Nhân và Lục Văn Đình cũng từ học đường trở về, Kỷ thị liền kêu ba hài tử cùng nhau ăn cơm. Bởi vì Lục Thần không có ở đây, bữa ăn này có chút nặng nề.

Thức ăn đầy bàn, Cảnh ma ma chọn đầu là đồ Kỷ thị bình thường thích ăn. Nhưng Kỷ thị chỉ tùy tiện ăn hai miếng, liền buông đũa. Nàng đã mấy ngày ăn rất ít, Cảnh ma ma vội la lên: “Phu nhân, người tốt xấu gì cũng ăn thêm một chút, Tam thiếu gia cùng hai vị cô nương đều ở đây, người làm mẹ nếu kén ăn như vậy, sau này bọn họ học theo thì làm sao?”

Kỷ thị bất đắc dĩ nói: “Ma ma, ta không phải là kén ăn, ta là thật sự ăn không trôi, nhìn thức ăn một chút ta đã no rồi.”

Lục Thanh Nhân nhìn cảm nhon của mẫu thân, vẻ mặt lo lắng: “Mẫu thân người sao vậy, không thì để Cảnh ma ma đi mời Chu tiên sinh tới, xem cho người xem”

Kỷ thị nói: “Ta lại không có bệnh, mời đại phu làm cái gì, đừng để người khác chế cười, cho là ta là ở già vờ.” Hiện tại toàn phủ đều ở nhìn chăm chăm Nhị phòng để chế cười đây này, Kỷ thị lại càng phải làm việc cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí.

Ăn xong bữa cơm, Cảnh ma ma mang ba hài tử tránh Kỷ thị thương lượng: “Phu nhân đã ba bốn ngày không nghiêm chỉnh ăn cơm, như vậy thân thể làm bằng sắt cũng chịu không nổi a.”

Lục Thanh Nhân nói: “Dù sao cũng phải nghĩ biện pháp khuyên nhủ mẫu thân.”

Lục Văn Đình khoát tay: “Chúng ta mới vừa rồi không phải là khuyên rồi à, nhưng căn bản mẫu thân cũng không nghe lọt, nếu không chúng ta đi mời phụ thân tới khuyên?”

Lục Thanh Nhân vội la lên: “Nhưng mẫu thân hiện tại căn bản là không chịu gặp phụ thân, cửa của mẫu thân cũng không vào được, còn có thể có ích lợi gì?”

Lục Thanh Lam vừa rồi luôn nghe ca ca tỷ tỷ nói chuyện, lúc này chen lời nói: “Phụ thân muốn lấy được tha thứ của mẫu thân còn phải từ từ, còn trước hết phải để cho mẫu thân gặp đại phu.”

Cảnh ma ma nói: “Nhưng phu nhân chết sống không chịu a!”

Lục Thanh Lam nói: “Ta có biện pháp.”

Đêm đó Lục Thanh Lam nghỉ ở trong gian phòng của Kỷ thị, sáng ngày thứ hai Lục Thanh Lam lăm lăm không chịu dậy, “Mẫu thân, đầu ta đau! Có phải ta sốt rồi không?”

Kỷ thị sợ hết hồn, lấy tay thử nhiệt độ trên trán nàng một chút, nghi ngờ nói: “Không sốt a!”

Lục Thanh Lam nói: “Người để cho Cảnh ma ma thử xem?”

Cảnh ma ma tiến lên, lấy tay già bộ thăm dò trán của Lục Thanh Lam hồi lâu, Lục Thanh Lam len lén trừng mắt nhìn Cảnh ma ma, Cảnh ma ma hiểu ý, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Lục tiểu thư đúng là sốt rồi, phu nhân, hay là mời Chu tiên sinh đến xem xem sao!”

Kỷ thị bản thân có bệnh có thể không sao, nhưng cũng không dám coi thường bệnh tình của ái nữ, cuống quýt nói: “Nhanh đi mời Chu tiên sinh! Nhanh đi!”

Cảnh ma ma đi chỉ chốc lát liền mời Chu tiên sinh đến, Chu tiên sinh có thể ở trấn giữ ở bên trong Hầu phủ, y thuật phải vô cùng tốt, vọng, văn, vấn, thiết liền nhìn ra tiểu nữ oa căn bản chỉ ăn và không có bệnh, hắt ra vào gia đình giàu có, có phần thông nhân tình thế sự, đã sớm trở thành nhân tình rồi, cũng không nói ra, kể cho Lục Thanh Lam chút thuốc ích khí bổ nguyên, rồi nói với Kỷ thị mấy câu “Không có gì đáng ngại, Lục cô nương chỉ là khí huyết hơi hư hao”. Nói các loại tương tự vậy.

Cảnh ma ma vội vàng nói: “Tiên sinh nếu đã đến, giúp phu nhân nhà ta xem một chút đi.”

Kỷ thị hơi ngạc nhiên, nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nữ nhi nằm ở trên giường càng tỏ ra buồn bực, tựa hồ hiểu ra cái gì. Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng không tiện phản đối nữa, liền ngồi xuống bên cạnh vờn một bàn tay ra lộ ra cô tay khi sương tái tuyết (*dễ vỡ như hạt sương, bóng tuyết*).

Chu đại phu chẩn mạch, lại hỏi cận kề sinh hoạt thường ngày của Kỷ thị, sau đó gạt đầu vờ về chòm râu dê một phen, trầm ngâm không nói.

Cảnh ma ma có chút khẩn trương, Lục Thanh Lam còn ngồi dậy khỏi giường. Cảnh ma ma nói: “Phu nhân gần đây vẫn không vui vẻ ngon miệng, đã bốn năm ngày không ăn cái gì cho đầy đủ, vậy nên uống thuốc gì?”

Chu đại phu bỗng dừng nờ nụ cười. “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân! Phu nhân không phải là bị ốm, mà là có tin vui.”

“Cái gì?” Người trong phòng tất cả đều tròn tròn mắt.

Kỷ thị lại càng khó có thể tin hỏi: “Đại phu, lời này của người là thật ư, ta thật sự có thai ư?” Nàng và Lục Thần thành thân hơn mười năm rồi. Từ sau khi có Lục Thanh Lam bụng vẫn không có động tĩnh nữa. Nàng mặc dù nữ nhi song toàn nhưng nữ tử dù sao chỉ có Lục Văn Đình, đương nhiên hi vọng lại sinh một nữ tử. Thế nhưng trong lúc mấu chốt này lại có, nàng có thể không cao hứng sao?

Chu đại phu gạt đầu nói: “Lão hủ hành nghề chữa bệnh mấy năm, hi mạch vẫn sờ được chuẩn.” Bằng sự cẩn thận của Chu đại phu, hần dám nói như vậy tức là đã có mười phần nắm chắc rồi.

Lục Thanh Lam cũng bất chấp già bộ bệnh, xoay người xuống giường, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động đỏ bừng, liền đi sờ bụng của mẫu thân: “Thật tốt quá, ta muốn có đệ đệ! Thật tốt quá, mẫu

thân!”

Cảnh ma ma, Lục Loan, Lục Ngạc tất cả đều đáng vẻ vui mừng chúc mừng Kỳ thị. Cảnh ma ma vừa xin chu đại phu kê đơn thuốc giữ thai cho Kỳ thị vừa phân phó Lục Ngạc: “Người nhanh đi phía trước, đem tin vui này nói cho lão gia.”

Lục Ngạc vừa muốn đi ra ngoài, lại bị Kỳ thị ngăn cản: “Chậm đã, chuyện này hôm nay, các người ai cũng không cho nói cho lão gia!”

Cảnh ma ma vội la lên: “Phu nhân, người và lão gia giận nhau, cũng không thể chuyện như vậy cũng gât hấn chứ?”

Kỳ thị hừ một tiếng nói: “Nếu lão gia biết ta có bầu, tất nhiên sẽ đến cầu khẩn xin lỗi, ta thật sự không thể chịu được cái này.” Huống chi, nàng còn có một ý nghĩ, đứa bé này, chính là cơ hội để nàng đối phó Triệu Huệ Lan. Thừa dịp đuổi Triệu Tuệ Lan đi đền trang.

Cảnh ma ma nói: “Vậy người định đầu điểm lão gia đến khi nào?”

“Đến lúc, ta đương nhiên sẽ nói cho lão gia!” Kỳ thị vừa nhờ cậy Chu đại phu: “Cũng xin tiên sinh tạm thời che giấu cho ta.”

Tiền Chu đại phu, tất cả Thụy Phong uyển đều hân hoan chào đón đương đương tự đắc, trận này chính viện bị Triệu Huệ Lan huyên náo, rốt cục có thể dương mi thổ khí* rồi.

() nương mảy, bật hơi: ý nói thư thái*

Một khi mẫu thân có đứa bé này, nhất định sẽ không đi theo con đường kiếp trước, Lục Thanh Lam cũng rất cuộc cũng yên lòng.

Như thế qua nửa tháng, Triệu Huệ Lan miễn kỳ giữ đạo hiếu ba năm, được trừ phục. Một ngày kia Kỳ thị đến Mục Nguyên đường thỉnh an Lão phu nhân, Lão phu nhân hỏi: “Nương tử Lão Nhi, người định khi nào để cho Triệu thị vào cửa vậy?”

Kỳ thị thần nhiên nói: “Con dâu cho người tra xét hoàng lịch, mừng tám tháng sau là một ngày tốt lành, Lão phu nhân xem được không?” Nếu không cho Triệu Huệ Lan danh phận di nương này, nàng còn không tiện động thủ với đối với nàng ta.

Lão phu nhân tính một cái, hiện tại đến mừng tám, bất quá chỉ hơn mười ngày, lúc này mới hài lòng.

Tin tức truyền tới Thu Thụy viện, Triệu Huệ Lan vui mừng quá đỗi.

Ngọc Minh cung

Tiêu Thiệu Giác mặc một bộ cẩm bào lục sắc ngồi ở ghế thái sư, đôi môi mỏng mằn thành một đường, đang nhàn nhả lật xem mấy trang giấy thật mỏng. Vệ Bản đứng ở phía sau hần một bước, lặng yên không một tiếng động, không dám khuấy rầy suy tư của hần.

Tờ giấy kia hần lần qua lộn lại nhìn hồi lâu, mới rốt cục ngẩng đầu lên, vuốt cằm của mình thần nhiên nói: “Tam phòng Trường Hưng Hầu phủ thật là cùng một giuộc, lá gan cũng không nhỏ.”

Giọng nói của hần lạnh như băng khiến người sợ hãi, Vệ Bản nghe thử thăm dò nói: “Thật đáng thương mà, tất cả người của Nhị phòng đều chẳng hay biết gì, người xem chúng ta có nên giúp Lục tiểu cô nương một tay không?” Ân tượng của Vệ Bản đối Lục Thanh Lam vẫn là tương đối tốt. Tình báo của Bí doanh Hạ tộc mỗi ngày cũng do Vệ Bản sửa sang lại rồi mới đưa Tiêu Thiệu Giác xem, cho nên đối với chuyện quan trọng của Trường Hưng Hầu phủ, Vệ Bản cũng biết rất tường tận.

Vệ Bản đang định đáp ứng một tiếng “Vâng”, nhưng Tiêu Thiệu Giác nhớ đến hôm đó Lục Thanh Lam dứt hần uống thuốc từng muỗng từng muỗng, rốt cuộc vẫn thay đổi chú ý. Cho nên nói với Vệ Bản: “Thôi, người phân phó Trương tẩu tử, nhắc nhở tiểu nha đầu kia một tiếng.” Về phần tiểu nha đầu có thể hiểu ám hiệu của Trương tẩu hay không, hần cũng mặc kệ.

Lục Thanh Lam nghe nói mừng tám tháng sau sẽ đem Triệu Huệ Lan đón vào cửa, trong lòng rất là khó chịu. Mặc dù vận mệnh của mình đến cùng vẫn thay đổi, mẫu thân có bầu, tất nhiên sẽ không lại tự sát, nhưng cuối cùng vẫn để cho Triệu Huệ Lan thành tiểu thiếp của phụ thân. Nàng thật sự là nghĩ làm thế nào để ứng phó.

Đang tự phiền não, chợt nghe thấy một hồi tiếng động lớn xôn xao bên ngoài. Trong lòng Lục Thanh Lam phiền não, kêu Bồ Đào đi vào hỏi: “Âm ỉ quá, chuyện gì vậy?”

Bồ Đào nói: “Lục cô nương, Trương tẩu tử lại tới nữa, để nô tỳ đuổi nàng ra.”

Thì ra là kẻ tử khi Lục Thanh Lam học võ lòng, bởi vì nàng một mình học chữ có chút cô đơn, Kỳ thị liền ý định tìm cho nàng một tiểu nha hoàn tuổi xấp xỉ cùng nhau đi học, trong lúc nhất thời không riêng gì Nhị phòng, cả Hầu phủ đều có người xin giúp đỡ đi cửa sau.

Phải biết rằng nhiều nha hoàn bà tử ở Nhị phòng như vậy, có thể hầu hạ thân cận chủ tử, cũng chỉ vài người như vậy, hôm nay Nhị phu nhân tìm một thư đồng cho Lục Thanh Lam, đây cũng là công việc béo bở tương đối béo bở rồi. Tương lai hoặc đi theo của hồi môn Lục cô nương đến trong nhà cô gia, nói không chừng còn có thể trở thành thiếp thất các loại ở nhà cao cửa rộng, vậy cũng coi như một bước lên trời. Cho dù không thế, dựa vào thân phận thư đồng của Lục cô nương này, giả cho một quán sự ngoại viện còn dư sức.

Huống chi, đi theo Lục cô nương còn có thể đọc sách tập viết, riêng một cái này, nói ra cũng vô cùng có mặt mũi, làm cho mình thêm không ít phân lượng.

Thật ra có mấy tay thủ đoạn thông thiên, đến van xin người bên cạnh Lục Thanh Lam.

Vốn chuyện này sẽ không để kéo dài thời gian mà không quyết như vậy, thật sự là gần đây Kỳ thị không có có tâm tư tuyển chọn thư đồng cho nữ nhi. Những lão bộc lâu năm này, có chút tâm tư linh hoạt, sẽ dùng biện pháp đánh tới trên người của Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam là người trong cuộc, ở chuyện này, nàng nói một câu, còn hữu hiệu hơn người khác nói mười câu.

Trương tẩu tử Này vốn là một tiểu quán sự học thuốc ở Tam phòng, Lục Thanh Lam đương nhiên có ác cảm với Tam phòng, cũng chưa từng gặp nàng. Không nghĩ tới người của Tam phòng quả nhiên không biết cất nhắc, không biết tiến thoái, vậy mà lại tới phiền nhiễu nàng.

Vì vậy nghe lời Bồ Đào nói, đang định gật đầu, chợt nghe bên ngoài có người nói: “Lục cô nương, nô tỳ có chuyện trọng yếu muốn gặp lục cô nương, sự tình liên quan đến vị ở Thu Thụy viện kia, sự tình quan trọng, xin Lục cô nương nhất định phải gặp nô tỳ.”

Bất kể nàng nói thật hay giả, Trương tẩu tử có thể nói ra nói như vậy, khiến Lục Thanh Lam có chút hứng thú. Nàng gọi Bồ Đào lại: “Người bảo Trương tẩu tử đi vào gặp ta.”

Chỉ chớp mắt Bồ Đào dẫn Trương tẩu tử đi vào. Trương tẩu tử bộ dạng hơn hai mươi tuổi, y phục sạch sẽ, nhìn cũng có chút thuận mắt. Da nàng trắng nõn, bộ dạng cũng thanh tú, khiến cho người ta thấy liền sinh hảo cảm, ít nhất ấn tượng đầu tiên của Lục Thanh Lam coi như không tệ.

Một nữ hần nhỏ nhỏ gầy teo đi theo bên người nàng cúi đầu, Lục Thanh Lam cũng không nhìn thấy tướng mạo của nàng.

Trương tẩu tử đi tới phía trước cách Lục Thanh Lam năm bước, liền kéo nữ nhi quý xuống, miệng nói: “Nô tỳ ra mắt lục cô nương.” Lại kéo nữ nhi, cô bé cúi đầu nói một tiếng: “Lục cô nương đại an.”

Lục Thanh Lam giơ lên tay nói: “Đứng lên đi.”

Lục Thanh Lam nhân nhả nói: “Trương tẩu tử muốn tới gặp ta, đây là lần thứ ba phải không? Có chuyện gì gấp gáp, người nói đi. Nếu không thể khiến ta hài lòng, ta đây không thể làm gì khác hơn là đem người đưa đến chỗ đó của Du ma ma. Ta muốn nhìn xem, một bà tử tam đẳng như người, ở trong viện của tiểu thư âm ỉ náo loạn, là đạo lý gì?”

Du ma ma kia là lão nhân của Trường Hưng Hầu phủ, từng hầu hạ Lão Hầu gia, mấy năm nay luôn chủ quản hình phạt trong phủ, luôn luôn mặt lạnh tâm lạnh, lục thân không nhận*, nha đầu bà tử toàn gia không có một người nào không sợ nàng.

(*)六亲不认 Lục thân; họ hàng; thân thuộc; LỤC THÂN BẤT NHẬN mắt hết tình người (lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận)

Trương tẩu tử cũng đã nghe nói qua về Du ma ma, nghe xong mặt liền biến sắc. Sợ Du ma ma là một chuyện, Lục Thanh Lam còn nhỏ tuổi có thể nói ra như vậy càng làm cho nàng toát mồ hôi. Nàng không dám lại có bất kỳ lòng khinh thường nào với Lục Thanh Lam nữa, chuẩn bị cẩn thận nói ra: “Hồi bẩm cô nương, nô tỳ mang theo tiểu nữ với tôi dập đầu thỉnh an cô nương.”

Lục Thanh Lam khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: “Ta biết mục đích người tới lần này, hiện tại không muốn nghe cái này, người nói chút gì để cho ta cảm thấy hứng thú. Nếu người có thể làm cho ta hài lòng, suy tính của người, ta khiến người như nguyện là được.”

Trương tẩu tử không khỏi vui mừng khôn xiết: “Chuyện này là thật ư?”

Lục Thanh Lam nhìn móng tay dùng phượng tiên hoa* nhuộm hết sức điểm lệ của mình nói: “Ta có cần thiết lừa gạt người sao?”

(*) 凤仙花 Bóng nước (danh pháp hai phần: *Impatiens balsamina*) còn gọi là móng tay, phượng tiên hoa

Trương tẩu tử lại ngẩng đầu lên, nhìn hai người Bồ Đào và Thạch Lự đứng ở bên cạnh Lục Thanh Lam một chút, Lục Thanh Lam hiểu được ý của nàng, nói: “Hai vị tỷ tỷ đều là người đáng tin nhiệm của ta, người có lời gì cứ nói đừng ngại.”

Trương tẩu tử lúc này mới nhẹ gạt đầu: “Lục cô nương nói vậy chắc hẳn cũng biết, nô tỳ là làm việc ở trong được phòng của Hằng Phong uyển.”

Lục Thanh Lam có chút không kiên nhẫn nhíu mày nói: “Cái đó và chuyện người muốn nói có liên quan sao?”

“Có liên quan, có liên quan!” Trương tẩu tử cuống quýt nói.

“Được, vậy người nói đi.”

“Nô tỳ có thể lên làm tiểu quản sự của được phòng này cũng là có chút nguyên nhân, tổ tiên nô tỳ cũng làm nghề y, bởi vì phụ thân trị chết người, bị kiện lên quan, lúc này mới bị bán vào Hầu phủ. Tam phu nhân cũng là bởi vì cái này, mới sai nô tỳ trông coi được phòng cho nàng. Cũng bởi vậy, nô tỳ hiểu sơ một chút y thuật, cũng có thể kê một ít đơn thuốc thường gặp.”

“A?” Lục Thanh Lam nghe đến đó, rốt cục có một chút hứng thú.

Trương tẩu tử tiếp tục nói: “Trong khoảng thời gian này, Triệu cô nương Triệu Huệ Lan vào Hầu phủ, ở tại Thu Thủy viện, nhưng bởi vì Tam phu nhân đối với nàng đặc biệt khác biệt, cho nên được liệu của Thu Thủy viện bên kia, cũng là đều là từ được phòng của Tam phòng cung ứng.”

Lục Thanh Lam nhảy cảm ý thức được cái gì: “Cái này có vấn đề gì không?”

“Đích thật là có chút vấn đề.” Trương tẩu tử nói: “Dược liệu Thu Thủy viện dùng lượng không lớn, mỗi lần cũng chỉ là một ít vụn vặt lẻ tẻ, trước sau lấy trở về tổng cộng bốn lần thuốc, cảm đi đại khái hơn mười loại dược liệu. Trong đơn không có gì, chẳng qua đem những dược liệu này đặt ở một chỗ, có thể phát hiện, đây là một đơn thuốc...” Nàng nói đến đây dừng lại, sau đó nói ra một câu long trời lở đất: “Một đơn thuốc giữ trời.”

Lục Thanh Lam nhảy dựng lên: “Cái gì? Người lặp lại lần nữa?”

Trương tẩu tử nói: “Ý nô tì là, cái vị ở Thu Thủy viện kia... có thể có thai ời.”

Phản ứng đầu tiên của Lục Thanh Lam là Triệu Huệ Lan mang thai hài tử của Lục Thần. “Tiện tỷ này!” Nàng xoay quanh phòng hai vòng, Kỳ thị có thai khiến nàng còn chưa kịp vui vẻ hai ngày, Triệu Huệ Lan liền mang ngọt ngào tới cho nàng rồi. Thật sự là càng nghĩ càng giận.

Chẳng qua, chờ một chút...

Nàng nhớ rõ phụ thân từng chính miệng thừa nhận, hần và Triệu Huệ Lan quen biết là ở cuối tháng sáu, hiện tại chẳng qua mới một hai tháng, cho dù phụ thân và nàng có da thịt chỉ thân, nhưng cũng không quá một hai lần mà thôi. Từ lúc Triệu Huệ Lan vào Thủy Phong uyển, phụ thân liền không bước vào cửa phòng của nàng nữa.

Lục Thanh Lam cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu gì, đương nhiên hiểu được chỗ mấu chốt trong chuyện này, chẳng lẽ vận khí của Triệu Huệ Lan tốt, có thể một phát trúng ngay hay sao?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này kỳ quái, lông mày không khỏi nhăn lại suy nghĩ, hai con người cũng trở nên sâu thẳm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng kéo căng chăm chú, Trương tẩu tử lại không hiểu sao cảm thấy có một loại áp lực đánh úp lại, làm nàng có chút không thở nổi. Không khỏi cúi đầu.

Trương tẩu tử cân nhắc liên tục, rốt cục nổi lên dũng khí nói: “Nô tỳ nghe nói... Nhị phu nhân muốn tuyển chọn tiểu nha hoàn trong phủ bồi cô nương đọc sách. Nô tỳ suy nghĩ, Hương Cần nhà ta hiện giờ tám tuổi, ngày thường cũng xem như hiểu chuyện lanh lợi, chính là chẳng biết có cái phúc khí này hay không, có thể được lọt vào pháp nhãn của cô nương.”

Lục Thanh Lam nhìn tiểu cô nương kia một chút, sau đó nói: “Hương Cần, người ngán đầu lên.”

Hương Cần theo lời ngẩng đầu, Lục Thanh Lam thấy bộ dạng nàng thanh thanh tú tú, đôi mắt sáng ngời trong suốt, ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, chỉ đơn thuần nhìn ánh mắt thôi Lục Thanh Lam cảm thấy tiểu cô nương này hẳn là có thể đào tạo thành tài. Liền âm thầm gạt đầu. Nàng liền hỏi hỏi vài vấn đề, Hương Cần mặc dù có hơi dè dặt, nhưng trả lời mạch lạc rõ ràng, có chút khéo léo.

Lúc này Lục Thanh Lam mới chậm rãi nói: “Mẫu thân cho ta chọn lựa thư đồng, quan trọng nhất chính là gia thân trong sạch, hiền quy củ. Người như vậy, ta vốn không thích. Chẳng qua là ta là một người thưởng phạt phân minh, người cung cấp tin tức như thế, ta muốn thưởng người. Người để Hương Cần ở lại viện của ta, để cho Thạch Lự tỷ tỷ dạy dỗ một phen, nếu thật là người có khả năng, ta liền báo cáo mẫu thân đề lại bên cạnh ta.”

Trương tẩu tử vui mừng quá đôi, “Đa tạ Lục cô nương, đa tạ Lục cô nương!” Lại đẩy Hương Cần một cái, “Còn không mau dập đầu tạ ơn Lục cô nương.”

Hương Cần vội vàng quỳ xuống dập đầu với Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam bảo Bồ Đào nâng Hương Cần dậy, lại dặn dò Trương tẩu tử: “Chuyện người nói với ta vừa rồi, không thể để lộ ra ngoài một chút. Nhất là bên nhà chính, hiểu chưa! Nương ta hay phức tạp mọi chuyện, người không thể lại dùng việc nhỏ này tăng thêm phiền não cho người.”

Trương tẩu tử: “Nô tỳ hiểu.”

Hiện giờ Kỳ thị đang có mang, Lục Thanh Lam là sợ nàng trong cơn tức giận động thai khí. Chuyện này đương nhiên không thể nói với Trương tẩu Tử.

Tiền Trương tẩu tử, Lục Thanh Lam ngồi ở trên giường phật phòng không yên, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện Triệu Huệ Lan mang thai có chút kỳ quái, liền gọi người mời Cảnh ma ma tới.

Cánh ma ma từ ái sờ lên đầu nhỏ của nàng: “Lục cô nương gọi lão nô đến, có chuyện gì phân phó?” Từ khi Kỳ thị có thai, Lục Thanh Lam liền chuyển ra khỏi phòng ngăn của nàng. Ở tiểu viện của mình, chuyện gì cũng đều không cần Kỳ thị quan tâm, hết sức hiểu chuyện.

Cánh ma ma cảm thấy Lục tiểu thư thật sự là hiểu chuyện hơn.

Lục Thanh Lam cũng không giấu diếm, liền đem lời nói của Trương tẩu từ cái kia nói lại một lần. Cánh ma ma sau khi nghe liền vỗ đùi, “Oan nghiệt a, thật là oan nghiệt!”

Nàng không nghĩ quá nhiều, chỉ cho là đó là mằm mống của Lục Thần. Vốn Kỳ thị mang thai là một việc khiến mọi người vui mừng, hiện giờ lại ra chuyện này, chẳng phải là muốn Kỳ thị tức chết. Nàng nói: “Lục cô nương, chuyện này tuyệt đối không thể để phu nhân biết, người hiểu được không?”

Lục Thanh Lam gật đầu: “Ta hiểu.”

Cánh ma ma khen một câu “Lục cô nương thật là thông minh” Liền đứng dậy, nàng có thể gạt Kỳ thị, nhưng là chuyện Triệu Huệ Lan mang thai vẫn là phải phải người xác minh một chút cho thỏa đáng, nàng là vô luận như thế nào cũng ngồi không yên.

Lại báo Bồ Đào đi vào, gọi nàng phái người ngó chừng động tĩnh của Thu Thủy viện, có gió thổi cỏ lay gì đều phải qua bẩm kịp thời.

Cánh ma ma ra khỏi tiểu viện của Lục Thanh Lam, liền phái hai ma ma có kinh nghiệm đi Thu Thủy viện tra xét.

Hai vị ma ma này một người họ Lý, một người họ Cùng, đều là bà đỡ kinh nghiệm phong phú, lúc Kỳ thị sinh mấy đứa con cũng đều đi theo hầu hạ bên cạnh Kỳ thị.

Người của chính viện phái tới, Triệu Huệ Lan đương nhiên tiếp đãi ân cần. Hai người cũng không quá đáng, tùy tiện hỏi sinh hoạt thường ngày ăn uống của nàng liền cáo từ rời đi.

Triệu Huệ Lan sai Nguyệt Mai đưa hai người đi ra tiểu viện. Không đến một lát Nguyệt Mai trở về, nói với Triệu Huệ Lan: “Di nương, người nói hai người kia kỳ quái không, vậy mà hỏi nô tỳ kinh nguyệt của người đã bao lâu không có.”

“Người nói cái gì?” Triệu Huệ Lan nhảy dựng lên, sắc mặt trở nên trắng như tuyết.

Nguyệt Mai lại càng hoảng sợ: “Di nương, người làm sao vậy?”

Triệu Huệ Lan vội vàng nói: “Người đừng quan tâm ta, ta chỉ hỏi người, người trả lời các nàng thế nào.”

Nguyệt Mai nói: “Người không phải là đã dạy ta, có người hỏi vấn đề này, ta phải trả lời kinh nguyệt của người đến vào giữa tháng, cực kỳ đúng ngày nha, ta chính là dựa theo phân phó của người trả lời. Có vấn đề gì không? Nói thật, di nương kinh nguyệt của người đã thật lâu không thấy tới.”

Triệu Huệ Lan bỗng nhiên nổi giận nói: “Người cầm miệng cho ta!”

Nguyệt Mai không lý do bị nàng trách mắng, sợ tới mức lập tức quỳ xuống.

Triệu Huệ Lan ngừng khí hòa hoãn nói: “Chuyện này quan hệ trọng đại, hễ có người hỏi, nhất định phải dựa theo sự phân phó của ta trả lời, hiểu chưa?”

Nguyệt Mai cuống quýt nói: “Nô tỳ nhớ kỹ.”

Triệu Huệ Lan vô lực khoát tay nói: “Đi xuống đi.”

Đội trong phòng chỉ còn lại một người nàng, Triệu Huệ Lan đặt mông ngồi ở trên ghế, lầm bầm nói: “Chẳng lẽ là Kỳ thị phát hiện cái gì?” Nàng nhớ tới ánh mắt xem xét của Lý ma ma và Cùng ma ma kia, thủy chung như cũ như không dừng lại trên bụng của nàng, đã cảm thấy sau lưng ướt sũng.

Nàng cảm thấy, nhất định là bị phát hiện rồi.

Triệu Huệ Lan càng cảm thấy bất an. Mắt thấy mấy ngày nữa, Lục Thần sẽ nạp nàng làm thiếp, chính thức định ra danh phận. Lúc này bị vạch trần, nàng làm sao có thể cam tâm.

Nàng đưa tay sờ bụng của mình.

Đứa bé này tới thật không phải lúc rồi. Sớm biết như thế, còn không bằng kịp thời xóa sạch nó. Nếu thật sự vạch trần chuyện này, nàng không những không có khả năng làm thiếp của Lục Thần, thậm chí có thể ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

Nàng càng nghĩ càng lo lắng. Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp, không thể để cho Kỳ thị vạch trần chuyện này.

Triệu Huệ Lan gọi một tiếng: “Nguyệt Mai!”

Nguyệt Mai vén màn đi đến, “Di nương có gì phân phó.”

Triệu Huệ Lan nói: “Nhanh trang điểm cho ta, ta muốn đi thỉnh an phu nhân.”

Triệu Huệ Lan ăn mặc thỏa đáng, Nguyệt Mai đang muốn đỡ cánh tay của nàng đi ra ngoài, Triệu Huệ Lan bỗng phân phó nói: “Người đi đem hộp trang sức khắc hoa hồng kia lấy tới cho ta.”

Nguyệt Mai nói: “Di nương muốn mang trang sức gì, phân phó một tiếng, nô tỳ đưa cho người.”

Triệu Huệ Lan nói: “Nói nhầm nhiều vậy, làm theo sự phân phó của ta là được.”

Nguyệt Mai không dám nói thêm gì nữa, lấy hộp trang sức tới. Triệu Huệ Lan đuổi Nguyệt Mai đi ra ngoài, tự mình đóng phòng lần tìm nửa ngày, đội Triệu Huệ Lan đi ra, Nguyệt Mai phát hiện nàng cũng không đổi trang sức, không khỏi âm thầm kỳ quái, cũng không dám hỏi nhiều.

Hai người tới chính viện của Kỳ thị. Kỳ thị vừa tỉnh ngủ. Cánh ma ma liền nói: “Nếu phu nhân không muốn gặp nàng ta, để lão nô kêu nàng quay về viện của mình.”

Kỳ thị muốn biết nàng rốt cuộc tới làm gì, liền nói: “Nếu đã tới, liền kêu nàng vào đi.”

Cánh ma ma liền đi ra ngoài xin Triệu Huệ Lan đi vào, ánh mắt cay độc chần chờ trên bụng của nàng ta, trong lòng nghĩ to nàng ta là hồ ly tinh. Trước đây hai vị ma ma Lý Cùng đã xem tình huống bẩm báo, Cánh ma ma cơ bản có thể khẳng định Triệu Huệ Lan là đang có mang thai rồi.

Kỳ thị lại còn chẳng hay biết gì, thấy Triệu Huệ Lan thái độ nàng vẫn còn coi như là hòa ái. Kêu Lục Loan mang một cái ghế tới cho Triệu Huệ Lan, để cho nàng ngồi, nhân tiện mấy câu, chuyển tới chính đề: “Mùng tám chính là ngày lành của người và lão gia, người chuẩn bị mọi việc thỏa đáng rồi chứ? Có vấn đề gì, người cứ nói cho Cánh ma ma.”

Triệu Huệ Lan nói: “Đa tạ phu nhân quan tâm, tỳ thiếp vô cùng cảm kích. Nếu có gì không hiểu nhất định sẽ thỉnh giáo ma ma.”

Kỳ thị nói: “Như vậy thì tốt. Sau này người hầu hạ lão gia cho tốt, chỉ cần người an phận thủ thường, ta cũng sẽ không làm khó người.”

Triệu Huệ Lan cuồng quít nói: “Phu nhân khoan hồng độ lượng, tỳ thiếp đương nhiên sẽ hầu hạ lão gia và phu nhân thật tốt, không để cho phu nhân bận tâm về tỳ thiếp.”

Hai người không mặn không nhạt nói mấy câu. Triệu Huệ Lan tới vốn là muốn thăm dò thái độ của Kỳ thị, thấy nàng một chữ cũng không nói đến chuyện hai vị ma ma Lý Cung, nàng ấy càng khó hiểu như vậy, nàng càng là đoán không ra tâm tư của Kỳ thị, trong lòng càng lo lắng, chỉ cảm thấy dựng lông gáy, toàn thân không thoải mái.

Giương mắt lại bất giác ánh mắt phần hận kiêng kỵ của Cảnh ma ma vẫn luôn dừng lại bụng của mình, trong lòng nàng đột nhiên chấn động. Một chút may mắn trong lòng liền ném đến tận ngoài chín tầng mây.

Lòng nàng biết rõ ma ma này là tâm phúc của Kỳ thị, ngay cả nàng cũng biết, Kỳ thị còn có thể không biết trong bụng nàng đang mang thai hay sao?

Triệu Huệ Lan chỉ cảm thấy phía sau lưng ẩm ướt nhon nhót, vạn phần khó chịu hoảng sợ. Ánh mắt của Kỳ thị nhìn về phía nàng vốn không có gì, cũng bị nàng hiểu thành một chút ý tứ khác.

Nàng cũng là hạng người thông minh, nếu là Kỳ thị biết rõ đứa bé này là của ai, quả quyết sẽ không nói chuyện cùng nàng hòa hòa khí khí như vậy, nàng nhất định sẽ lập tức đến tìm Lục Thần đuổi nàng ra đại môn của Trường Hưng Hầu phủ.

—— chỉ có một khả năng, Kỳ thị làm tướng phụ thân đứa bé này là Lục Thần.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trong lòng bàn tay của Triệu Huệ Lan đều là mồ hôi. Nếu Kỳ thị muộn nửa tháng nữa, nàng và Lục Thần đã thành vợ chồng chi lễ, hiện tại đem chuyện này vạch trần ra ngoài, cũng không tiện che giấu.

Triệu Huệ Lan càng nghĩ càng sợ hãi, nhất thời không khỏi hận chết Kỳ thị. Nếu người này khoan hồng độ lượng, sớm đi cho phép mình nhập phủ làm thiếp, làm nào sẽ có quần cánh của mình hôm nay, lại không nghĩ xem Kỳ thị đối với nàng mặc dù không tính là tốt, thế nhưng mà thân là chủ mẫu, nắm giữ hậu trạch, cũng không lợi dụng quyền hạn trong tay mình gây khó dễ cho nàng, đã được xem là cực kỳ nhân hậu rồi.

Đúng vào lúc này, Lục Ngạc nâng một cái khay chạm khắc sơn đỏ đi đến, bên trên để một chén thuốc giữ thai. Trong mắt Triệu Huệ Lan hiện lên vẻ mặt âm tàn, đứng dậy đi tiến lên, “Lục Ngạc tỳ tỳ, để cho tỳ thiếp hầu hạ tỳ tỳ uống thuốc đi.”

Hoa bóng nước – Phụng sơn hoa

Hoa bóng nước – Phụng sơn hoa

Hoa bóng nước – Phụng sơn hoa

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Tìm đường chết (2)

Tâm tư của Triệu Huệ Lan là, nếu Kỳ thị chết rồi, Nhị phòng nhất định đại loạn, khi đó bên trong không có chủ mẫu chủ trì đại cục, lại có Tam phu nhân hỗ trợ dàn xếp che giấu, nàng gán đứa bé này cho Lục Thần cũng có khả năng. Huống hồ Kỳ thị chết rồi, bằng thân phận của nàng, tìm mọi cách tác động một phen, ngày sau phủ chính trở thành kẻ thất, cũng có thể nhìn thấy một chút hi vọng.

Nàng biết rõ Kỳ thị và Lục Thần đang xích mích, nhưng thật ra Kỳ thị vừa chết, chỉ cần nói nàng lòng dạ nhỏ mọn, không thông suốt chuyện Nhị lão gia nạp thiếp, một gói thuốc độc tự giết chính mình, ai có thể biết là nàng ra tay?

Lục Ngạc do dự một chút, có chút lưỡng lự liếc mắt nhìn Kỳ thị một cái. Kỳ thị suy nghĩ một chút, nàng đã muốn hạ quyết tâm lợi dụng hài tử đuổi Triệu Huệ Lan đi, cũng có thể thừa việc này lấy được tín nhiệm của nàng, liền cũng không để ý khẽ gật đầu.

Lúc này Lục Ngạc mới cẩn thận đem khay giao cho Triệu Huệ Lan.

Ở bên kia, ngày hôm đó chẳng biết tại sao trong lòng Lục Thanh Lam bất an cực độ. Dù sao vẫn cảm thấy chính mình tựa hồ không để ý đến chuyện gì đó trọng yếu.

Ở tiểu viện của mình cũng ngồi không yên. Bò Đào và Thạch Lựu tiến vào đưa đưa hấu ướp lạnh cho nàng ăn, ngày thường Kỳ thị sợ nàng tham ăn đồ lạnh, không cho nàng ăn nhiều. Hiếm thấy hôm nay không ai quản thúc, nhưng nàng dùng thìa bạc ăn mấy khối, bỗng nhiên cảm thấy đưa hấu kia màu đỏ máu hết sức không lành.

Đúng lúc này, Bò Đào đi đến, nói với Lục Thanh Lam: “Cô nương, Triệu Huệ Lan đi đến chỗ phụ nhân.”

Trong lòng nàng đột nhiên hoảng sợ.

Lục Thanh Lam đứng dậy đi giày, kêu Bò Đào và Thạch Lựu, “Chúng ta mau quay trở lại.”

Hai nha hoàn vội vàng giúp nàng mặc váy xiêm y, Lục Thanh Lam vừa đi vừa nghĩ, bắt an này rốt cuộc từ đâu đâu ra? Nàng nghĩ tới điều kiện bá phụ Lục Hân cho Triệu Huệ Lan, lẽ ra Triệu Huệ Lan là tiểu thư nhà quan cũng là người trải việc đời, không thể nào không biết thế thiếp có khác, giống như một trời một vực, nàng ta vì sao phải cự tuyệt điều kiện của Đại bá phụ, một lòng muốn gả vào Hầu phủ làm thiếp đầu chủ?

Cho dù là nàng mang thai hài tử của phụ thân, cũng hoàn toàn có thể xoá sạch rồi, theo đuổi tương lai của mình một lần nữa.

Chẳng lẽ —— suy đoán lúc trước là đúng, đứa bé kia vốn cũng không phải là của phụ thân sao?

Nàng bị ý nghĩ này của mình dọa sợ, bước chân không khỏi dừng lại. Kiếp trước mẫu thân chết đi làm cho nàng trăm mối không thể lý giải, trước khi thành thân phụ thân từng có cô thông phòng, mẫu thân cũng không ghen tị như điên, vì sao có Triệu Huệ Lan mẫu thân liền không thể không chết?

Huống hồ, còn có ba huynh muội bọn họ ở đây? Mẫu thân sẽ phải lo nghĩ vì bọn họ một chút mới phải, sao lại đi đến bước đường cùng như vậy? Còn nữa, kiếp trước mẫu thân không phát hiện mình đã mang thai sao? Nếu biết, nàng sao có thể tự vẫn?

Lục Thanh Lam nghĩ đến đây, chân chạy như điên hướng về phía Thúy Phong uyển.

Bò Đào và Thạch Lựu lại càng hoảng sợ, vội vàng bước nhanh đi theo.

Nàng vẫn cho là kiếp trước mẫu thân là tự sát, nhưng thật không ngờ, nàng cũng có thể là bị người khác đầu độc giết chết.

Bò Đào và Thạch Lựu hoang mang liếc mắt nhìn nhau, vội vàng đuổi tới.

Lục Thanh Lam thờ không ra hơi tiến vào phòng của mẫu thân, vừa lúc chứng kiến Triệu Huệ Lan dùng thìa bạc múc một môi được trấp(**dịch thuốc dạng lỏng*) đen sì nuốt qua miệng của Kỳ thị.

Lục Thanh Lam hét to một tiếng: “Mẫu thân đừng uống!”

Miệng Kỳ thị đã sắp mở ra, trông thấy Lục Thanh Lam đi vào, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ cứng chiều, “Bảo Nhi sao lại tới? Xem ngươi chạy đầu đầy mồ hôi kia, gấp cái gì vậy?”

Liền cũng không uống được trấp(**dịch thuốc dạng lỏng*) Triệu Huệ Lan đưa tới.

Triệu Huệ Lan cũng nóng nảy, “Phụ nhân uống thuốc trước đi, nếu không uống thuốc sẽ nguội.” Cầm cái thìa định cứng rắn rót vào trong miệng Kỳ thị.

Việc này có thể làm bại lộ bí mật. Ký thị nghiêng đầu một cái, toàn bộ được trấp kia liền vẩy vào trên giường của nàng.

Cảnh ma ma kinh sợ: “Tiện tỷ, ngươi muốn làm gì?”

Lục Thanh Lam ba bước làm thành hai bước chạy tới, đánh đổ chén thuốc trong tay của Triệu Huệ Lan. Sau đó lo lắng bắt lấy tay Ký thị nói: “Mẫu thân, người không sao chứ, người có uống thuốc đó không?”

Ký thị cũng không phải kẻ ngu, cũng hiểu được, trong thuốc này ắt hẳn có vấn đề, liền lắc đầu, “Bảo Nhi, mẫu thân không uống thuốc này.”

Lúc này Lục Thanh Lam mới yên lòng lại. Lúc này Cảnh ma ma đã gọi mấy bà tử to lớn thô kệch đi vào chế trụ Triệu Huệ Lan.

Nha đầu Nguyệt Mai của Triệu Huệ Lan ở một bên thấy vậy tròn mắt há hốc mồm, không biết như thế nào cho phải.

Trên mặt Triệu Huệ Lan koe lên vẻ kinh hoàng rồi biến mất, cố gắng trấn định nói: “Phu nhân đây là ý gì?”

Lục Thanh Lam thấy chén thuốc kia bị nàng đánh nghiêng đổ trên mặt đất, bên trong còn giữ non nửa chén thuốc không đổ ra ngoài, liền ngồi xổm người xuống đem chén thuốc kia nhặt lên, sau đó dùng ngửi khí chân thật nói đối với Triệu Huệ Lan: “Ngươi uống hết nửa bát thuốc này đi!”

Sắc mặt Triệu Huệ Lan cuồng biến(*hóa rồi*): “Lục cô nương nói đùa! Ta lại không mang thai, uống thuốc giữ thai này làm cái gì?”

Lục Thanh Lam đã xác nhận bên trong chén thuốc này có vấn đề. Nghĩ đến kiếp trước nàng hại chết mẫu thân, dẫn đến chính mình cửa nát nhà tan, phụ thân về sau bởi vì trầm mê luyện đan mà chết, ca ca tỷ tỷ cũng cũng không có một ngày tốt đẹp. Hận ý trong lòng quả thực giống như nước sông cuộn cuộn, nói với Cảnh ma ma: “Ma ma, người kêu người chế trụ nàng, cho tiện tỷ này uống hết chén thuốc này.”

Cảnh ma ma cũng ý thức được trong thuốc có vấn đề, liền gạt đầu với hai bà tử vừa rồi, một bà tử dùng sức giữ mặt của Triệu Huệ Lan, cho dù Triệu Huệ Lan không muốn, cũng không thể không há miệng.

Mắt thấy nửa bát thuốc độc chết người sẽ rót vào miệng mình, Triệu Huệ Lan thảm kêu mạng ta xong rồi!

Đúng vào lúc này, chợt nghe có người nói: “Nơi này của Nhị bá mẫu thật là náo nhiệt, đây là chuyện gì vậy?” là Tam phu nhân Triệu thị mang theo Hồ ma ma đi đến.

Lục Thanh Lam đang nổi giận, căn bản không để ý tới Tam phu nhân, phân phó hai bà tử cái kia: “Đừng quan tâm tới người không có liên quan bên ngoài, rót hết thuốc cho nàng!”

“Ồ, Lục cô nương nhà chúng ta tính khí thật nóng nảy! Còn là người không liên quan, ta là thím của người đây!” Triệu thị có thể bắt lấy đầu đề câu chuyện rồi. “Nhị bá mẫu, không phải ta nói người rồi sao, đưa nhỏ thiếu quy củ, thế nhưng phải dạy dỗ cho tốt, chúng ta là người một nhà, ta sẽ không so đo cùng nàng, nếu là đến bên ngoài còn vô lễ như vậy, chỉ có thể vứt hết thể diện của toàn bộ Hầu phủ chúng ta.”

Ký thị khoát tay áo, phân phó một tiếng: “Đừng tay đi.” Cho dù là trong thuốc thật sự có độc, nàng cũng không có ý định cứ như vậy giết chết Triệu Huệ Lan, nàng cũng không phải là người lòng dạ ác độc, trong bụng nàng hiện giờ đã có Bảo Bảo, càng thêm mềm lòng, coi như là tích phúc vì Bảo Bảo. Huống chi, nàng không thể để cho nữ nhi còn nhỏ như vậy trên lưng đeo một cái mạng.

Hai bà tử cái kia lúc này mới thả Triệu Huệ Lan, Triệu Huệ Lan đã sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Tam phu nhân càng hứng thú nhìn hết thấy trước mắt. “Nhị bá mẫu có thể giải thích không, nơi này của ngài đang xướng khúc gì à? Chẳng lẽ ngài đây là lại muốn độc chết Triệu di nương? Chúng ta là nhà quy củ, không thể như vậy. Nếu truyền đi, thanh danh Hầu phủ chúng ta mất hết rồi.”

Nàng ngược lại không sợ ngồi dài cao xem cuộc vui.

Ký thị thán nhiên nhìn nàng một cái. “Tam đệ muội xin ăn nói thật trọng! Chúng ta làm chị em dâu nhiều năm, người chẳng phải biết rõ tính tình của ta, ta làm sao lại là người điên cuồng ngoan độc!”

“Vậy Nhị bá mẫu giải thích cho ta xem, vừa rồi tốt cùng là là chuyện gì xảy ra?”

Triệu Huệ Lan run lấy bảy bảy quý xuống: “Tam phu nhân cứu ta! Van xin Tam phu nhân cứu ta!”

Tam phu nhân đưa tay giúp nàng đứng lên: “Đáng thương mà, người không cần sợ, Hầu phủ chúng ta là chỗ có quy tắc, không ai có thể một tay che trời chà đạp người!”

Lục Thanh Lam cười lạnh một tiếng nói: “Tam thẩm thẩm có thể hỏi rõ ràng nguyên nhân lại nói tiếp hay không?”

Mặt Tam phu nhân trầm xuống: “Người đưa nhỏ này, nói chuyện cùng trường bối đây à!”

Ký thị cũng nói: “Bảo Nhi không được vô lễ.”

Lục Thanh Lam hít sâu một hơi, áp chế hận ý cuộn cuộn trong lòng, để thanh âm bình tĩnh nói ra: “Ta chỉ muốn nói cho Tam thẩm, người nghĩ làm người tốt không sao, nhưng cũng muốn biết rõ ràng tiền căn hậu quả. Hạ độc trong thuốc không phải là mẫu thân của ta, mà là vị Triệu di nương giả bộ đáng thương này!”

Nàng chỉ vào chén thuốc nói: “Ngài nhìn rõ ràng rồi chứ, đây là thuốc giữ thai nương ta uống, không phải là thuốc độc hại người gì.” Giờ này khắc này trong tâm nàng đã hết sức bình tĩnh, phân phó Cảnh ma ma nói: “Ma ma đi tìm một con mèo con tới đây.”

Cảnh ma ma hiểu ý của nàng, mất một chút thời gian tìm một con mèo con lại đây. Lục Thanh Lam gọi người đem thuốc kia đổ ra một tí cho mèo kia uống. Mèo con kia vốn vui vẻ, uống thuốc kia xong, chỉ trong nháy mắt, khóe miệng lại chảy ra một dòng máu đen, trong khoảnh khắc liền chết.

Người cả phòng thấy vậy kinh tâm động phách, Tam phu nhân cũng sợ tới mức lui về sau từng bước.

Cảnh ma ma tiến lên trước một bước, “Bốp”c ho Triệu Huệ Lan một bạt tai. “Tiện tỷ, phu nhân đối với người không tệ, người lại dám hạ loại độc thủ này!”

Tam phu nhân có chút nghi ngờ, do dự một chút, vẫn là quyết định đứng ở phía Triệu Huệ Lan: “Cảnh ma ma, chuyện còn chưa rõ ràng, tại sao lại đánh người?”

Triệu Huệ Lan lại quý xuống: “Tam phu nhân, xin ngài làm chủ cho tỷ thiếp a! Thuốc kia chính là Lục Ngạc cô nương tự mình bụng vào, tỷ thiếp chẳng qua là muốn làm tròn bổn phận, hầu hạ phu nhân uống thuốc, nào biết đâu rằng trong thuốc kia có độc, thuốc này là người của phu nhân sắc, tỷ thiếp nếu muốn hạ độc, làm gì có cơ hội đâu chứ? Đích thị là có người nào đó muốn hãm hại tỷ thiếp!”

Nàng mặc dù không nói rõ ràng, nhưng Tam phu nhân đã nghe rõ hàm nghĩa trong lời nói của nàng. Ý của nàng nói là Ký thị thiết kế liên hoàn độc kế, vu hãm nàng đầu độc chủ mẫu, thừa cơ đem nàng đuổi đi. Nếu Triệu Huệ Lan nói là sự thật, vậy Ký thị thật là âm độc, mà nàng bắt được điểm yếu của Ký thị... Việc này nếu là thật, cho dù là hưu Ký thị cũng không đủ a!

Tam phu nhân không khỏi hưng phấn kích động.

Liền an ủi Triệu Huệ Lan nói: “Ta vẫn là câu nói kia, đen chính là đen, trắng chính là trắng. Hầu phủ là địa phương nói quy củ, sẽ không oan uổng một người tốt, cũng sẽ không bỏ qua một người xấu!” Nói xong nhìn Ký thị một cái.

Tam phu nhân bảo vệ Triệu Huệ Lan ở phía sau nói: “Sự thể trọng đại, ta thấy vẫn là mời Lão phu nhân tới hỏi cho rõ ràng đi!” Lại muốn đem Lão phu nhân ra áp chế trên đầu Kỳ thị.

Kỳ thị cũng không phải là người dễ khi dễ như vậy, thân nhiên nói: “Ta cũng không biết, Thụy Phong uyển ta đây lúc nào lại cần Tam đệ muội thay mặt ta làm chủ!”

“Cũng được, một khi Tam đệ muội đã muốn đi mời Lão phu nhân tới đây, vậy liền đem Lão thái gia cũng mời tới bình luận phân xử đi.” Lão phu nhân đương nhiên là một lòng một dạ đứng về phía Tam phòng, nhưng Lão thái gia lại có thể nói câu công đạo. Kỳ thị cũng không ngốc, không để mình rơi vào chỗ bất lợi.

Nhị phòng và Tam phòng chia nhau đi mời Lão phu nhân và Lão thái gia, Lục Thần hôm nay không đi Đông Sơn thư viện, chuyện này cũng kinh động đến hắn, chạy tới rất nhanh.

Vào cửa liền hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Kỳ thị không muốn để ý đến hắn, Cảnh ma mà liền đem tiền căn hậu quả nói cho hắn. Kỳ thị bên này mang thai, mặc dù vẫn cho người gạt hắn, nhưng Lục Thần lại không ngốc, rất nhiều dấu vết để chung một chỗ, há có thể thực sự không biết gì cả.

Kỳ thị thật đã sớm biết, bất quá là thời kì phi thường nhạy cảm, không dám chọc Kỳ thị tức giận. Nhưng vẫn âm thầm quan tâm sinh hoạt ăn uống thường ngày của Kỳ thị. Nghe nói thuốc giữ thai bị hạ thuốc độc lợi hại như vậy, lòng Lục Thần vẫn còn sợ hãi. Hắn đi tới trước mặt Triệu Huệ Lan, giờ tay lên cho nàng một cái tát vào mồm: “Tiện nhân, tâm của ngươi thật nham hiểm!”

Triệu Huệ Lan che mặt mình, trong mắt rung rung, không dám tin nhìn Lục Thần. Lòng của nàng giống như rơi vào hầm băng. Đầu nói nam nhân có mối nối cũ, thế nhưng mà hắn vì sao che chở nương tử cả như thế?

Cái này còn không sao, bị đánh hai tát, bất kể nói thế nào, Lục Thanh Lam cũng thấy vạn phần sáng khoái.

Triệu Huệ Lan coi như là nửa tiểu thiếp của Lục Thần, Lục Thần dạy dỗ tiểu thiếp thiên kinh địa nghĩa, Tam phu nhân cũng không có tư cách nói này nói kia, vì vậy há miệng, cũng không nói ra cái gì.

Bên này tin tức Lão thái gia Lão phu nhân đã đến, phái người tới truyền bọn họ đi qua.

Nhất thời mọi người đều đi Mục Nguyên đường hành lễ. Lão thái gia Lão phu nhân, ác nhân Tam phu nhân cáo trạng trước, thêm nắm thêm muối câu chuyện một lần, theo như lời nàng, Triệu Huệ Lan hiền nhân liền biến thành một củ cải trắng nhận hết ỳ khuất. Lại càng ngoài sáng trong tối ám chỉ, đẩy hết thảy đều là bẫy của Kỳ thị cố ý thiết kế, là Kỳ thị không dung nạp nổi Triệu Huệ Lan, định đem Triệu Huệ Lan đưa vào chỗ chết.

Lão phu nhân nghe được nhủ cau mày: “Chúng ta đường đường trăm năm Hầu phủ, làm sao lại có chuyện như vậy? Các người ngại thanh danh của Hầu phủ không tốt hay là như thế nào?” Trong lời nói đã có thể có mấy phần bất mãn với Nhị phòng rồi.

Không đợi Kỳ thị nói chuyện, Lục Thần đã nói: “Xin phụ thân mẫu thân mình xét, A Hành cũng không phải người ác độc như vậy ta dám lấy tính mạng của mình đảm bảo, trong chuyện này tất có ân tình khác.” Kỳ thị mặc dù oán trách Lục Thần, nhưng nghe xong lời này, trong lòng dù sao cũng âm áp.

Lão Hầu gia quát lớn với nhĩ tử: “Ngươi cầm miệng cho ta!” Lại quay đầu phản phó nói: “Đi mời Chu tiên sinh tới, trước nghiệm xem thuốc trong chén này đến tốt cùng thứ gì?”

Chu tiên sinh ở trong Hầu phủ, chỉ chốc lát đã tới rồi. Nghe xong phản phó của Lão Hầu gia cầm lấy chén thuốc đi sang một phòng bên cạnh nghiệm, qua một lát quay lại, mọi người chỉ thấy hắn xanh cả mặt, hết sức không tốt.

Lão Hầu gia hỏi: “Tiên sinh có nghiệm ra trong chén này bỏ cái gì không?”

Chu tiên sinh nhìn chung quanh một chút, Lão Hầu gia hiểu ý. Cho lui một đám hạ nhân, chỉ để lại vài cái chủ tử. Lục Thanh Lam đương nhiên là chơi xấu lôi kéo lần vấy của mẫu thân ở lại.

Lão Hầu gia nói: “Tiên sinh có thể nói.”

Chu tiên sinh nói: “Nếu lão phu không nhìn lầm, trong thuốc này hạ một vị kỳ độc là hạc đỉnh hồng, thường nhân nếu uống lầm, trong khoảng khắc sẽ mất mạng. Chỉ là thuốc độc như thế khó có được, lão phu thật sự không biết cái này...”

“Hạc đỉnh hồng?” Lão Hầu gia cười gằn dữ, thuốc độc lợi hại như thế cho dù ngu dốt nữa cũng nghe nói qua. Tiên sinh vất vả rồi, đi xuống trước đi. Chuyện ngày hôm nay, kính xin tiên sinh giữ bí mật thay cho.”

Chu tiên sinh chấp tay, nói: “Lão phu biết rõ nên như thế nào!” Xoay người đi.

Nhất thời không khí trong phòng phảng phất ngưng tụ thành băng. Ánh mắt Lão phu nhân lạnh như băng rơi vào trên người Kỳ thị: “Thật là nghiệp chướng a! Trường Hưng hầu phủ không chứa nổi yêu ma quỷ quái bậc này!” Lập tức liền muốn đem tội danh hạ độc ném lên người Kỳ thị.

Lục Thanh Lam còn đang hung tợn trừng mắt Triệu Huệ Lan, không nghĩ tới là gan nàng ta lớn như vậy, lại cư nhiên lại có thể dám ở trên đất Nhị phòng hạ kỳ độc như vậy cho mẫu thân, hơn nữa làm cho người ta phản nộ chính là, kiếp trước lại còn để cho nàng ta thành công! Ở kiếp này nếu không phải mình cảnh giác an bài trước, chỉ sợ còn đắm vào vết xe đổ của kiếp trước, Lục Thanh Lam nghĩ đến kiếp trước mẫu thân bị chết oan uổng, liền hận không thể băm thây vạn đoạn Triệu Huệ Lan.

Lão Hầu gia hận đến vỡ bần, “Là chuyện gì xảy ra?”

Triệu Huệ Lan quỳ trên mặt đất nói: “Lão Hầu gia, oan uổng thiếp. Độc tuyệt đối không phải là của tỷ thiếp, vừa rồi Chu tiên sinh cũng nói, hạc đỉnh hồng này tuy là thiên hạ kỳ độc, nhưng hiếm thấy, một nữ lưu tỷ thiếp, làm sao lấy được thuốc độc bậc này đâu chứ?”

“Tỷ thiếp cũng chỉ là đến nhà chính, nhìn thấy phu nhân uống thuốc, nghĩ muốn làm tròn bổn phận của thiếp thất, lúc này mới nhận lấy chén thuốc, dưới chúng con mắt, thiếp làm sao có cơ hội bỏ thuốc độc đâu. Nhất định là trong chén sớm đã bị kẻ dưới hạ kịch độc, kính xin Lão Hầu gia làm chủ cho tỷ thiếp a!” Đây rõ ràng chính là đổ tội cho Kỳ thị hãm hại nàng.

Kỳ thị không khỏi buồn cười: “Chẳng lẽ lại là ta hạ độc chén thuốc của mình, muốn độc chết ta sao?”

Triệu Huệ Lan nói: “Không phải là phu nhân làm, nhưng cũng chưa chắc không phải là người bên ngoài làm. Nói không chừng là ai đó bất mãn với phu nhân, âm thầm động tay động chân cũng chưa biết chừng. Thuốc là Lục Ngạc sắc, nói không chừng là Lục Ngạc hạ độc!” Nàng hiện tại nghĩ liều mạng khuấy nước lên, nàng mới có thể thừa dịp thoát thân, nói không chừng từ đó ngư ông đắc lợi.

Lão Hầu gia nói: “Dem Lục Ngạc gọi vào!”

Lục Ngạc đi đến, nghe nói Triệu Huệ Lan vu oan nàng hạ độc trong chén thuốc của phu nhân, vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ là nô tài từ nhỏ của phu nhân, phu nhân đối với nô tỳ có đại ân, nô tỳ tuyệt đối không dám hạ độc.”

Kỳ thị cũng nói: “Lục Ngạc là ta mang từ miền nam tới, cả nhà nàng làm nô cho Kỳ gia, tuyệt sẽ không hạ độc.”

Lão Hầu gia suy nghĩ một chút, phản phó nói: “Người đâu, lục soát người hai tiện tỳ này cho ta!”

Lập tức có hai bà tử tiến vào, đem hai người Triệu Huệ Lan và Lục Ngạc lục soát từ trên xuống dưới một lần, nhưng làm sao có thể lục soát thấy bóng dáng của hạc đỉnh hồng?

Tam phu nhân mím môi cười một tiếng: “Ta thấy chuyện này có chút kỳ lạ! Triệu di nương là kẻ ăn nhò ở đậu, cho dù có lá gan hại người sợ cũng không có bản lĩnh hại người. Chẳng lẽ là có người nhìn không nổi Triệu di nương sắp gả cho Nhị bá, cố ý thiết kế như vậy, muốn nhân cơ hội độc chết Triệu di nương ư?” Ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Kỳ thị.

Tam phu nhân nhìn về phía Lão Hầu gia nói: “Phụ thân, Hầu phủ chúng ta danh dự trăm năm, chuyện như vậy cũng không thể phát sinh ở bên trong.”

Lão phu nhân tiếp lời nói: “Độc phụ bực này, không giữ lại được, ta thấy vẫn là đuổi về Giang Châu đi a.” Giang Châu là quê quán của Kỳ thị, ý tứ hẳn là muốn hù Kỳ thị.

Lục Thanh Lam giận dữ, Lão phu nhân và Tam phu nhân cùng một giục, vô đoán như thế, còn muốn đuổi Kỳ thị như vậy, thật là khinh người quá đáng!

Lục Thần cũng không khỏi thăm giận, hẳn không thể phát tác với Lão phu nhân, liền nói với Tam phu nhân: “Kính xin Tam đệ muội ăn nói thận trọng. Lời như vậy cũng không thể nói lung tung. Dựa theo luật Đại Tề, vu khống người, phản toạ (*lấy tội danh và hình phạt của người bị vu cáo ghép cho kẻ vu cáo*), nếu là một lát nữa chứng minh A Hành là trong sạch, người dám tự trở về Bình Lương Hầu phủ sao?”

Tam phu nhân không khỏi cứng lại, thấy dưới tình huống vậy, Lục Thần vẫn che chở Kỳ thị, không khỏi vừa hận vừa đổ kỵ.

Lão Hầu gia lại nói: “Người đang ở đây nói bậy bạ gì đó, còn không cầm miệng cho ta! Việc xấu như thế là do người không tự biết tu thân kiểm điểm, mới dẫn tới bây giờ hay sao?”

Lão phu nhân vội vàng khuyên nhủ: “Hầu gia xin bớt giận, vì chuyện này chọc tức thân mình cũng không đáng.” Lại nói: “Ta thấy chuyện này cũng đơn giản, chỉ cần nghiêm hình ép hỏi với người gây chuyện, không sợ các nàng không nói ra chân tướng. Ta thấy sai người đem Lục Ngạc và Nguyệt Mai kia bắt lại đi tra hỏi đi.”

Triệu Huệ Lan vốn đang có tâm tư chịu trách nhiệm, nghe tới chỗ này hoàn toàn yên lòng. Thì ra là chuyện này từ đầu tới đuôi Nguyệt Mai đều không tham dự, đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, cho dù nghiêm hình tra khảo Nguyệt Mai thế nào cũng quả quyết không ra.

Lục Thanh Lam không khỏi âm thầm sốt ruột, nàng cũng có chút không rõ ràng cho lắm, Triệu Huệ Lan là làm thế nào hạ độc trong thuốc giữ thai của mẫu thân. Thế nhưng mắt thấy sự tình thay đổi đột ngột, trong đầu nàng bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

Kiếp trước hai vị phi tần trong hậu cung của Tiêu Thiếu Huyền đánh nhau, giờ mọi mảnh khoé. Một người trong đó giấu độc trong móng tay, sau đó hạ độc trong thuốc của một vị phi tần khác, quả nhiên thực hiện được, độc chết phi tần được tên kia sủng ái, nội vụ phủ tra xét hồi lâu cũng không tra ra nguyên nhân, về sau vị phi tần kia muốn dùng thủ đoạn giống vậy độc hại một vị phi tử mới được sủng ái khác, mới bị phát hiện.

Chẳng lẽ nàng cũng giấu ở trong móng tay? Lục Thanh Lam càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Thừa dịp người của Mục Nguyên đường kéo Lục Ngạc xuống đánh, nàng bỗng nhiên nói chen vào: “Triệu di nương móng tay của người nhìn rất đẹp, nhuộm ở nơi đâu vậy?”

Mười móng tay của Triệu Huệ Lan nhuộm màu đỏ máu, vốn là màu sắc che dấu rất tốt, bên trong giấu cái gì cũng nhìn không thấy. Nghe nói đến móng tay của mình, giống như bò cạp ngủ đông, sợ tới mức toàn thân giật mình. “Lục cô nương, ta ta...” Lời nói không rành mạch.

Đúng là có tật giật mình.

Kỳ thị cũng là người thông minh, lập tức liền hiểu ra, “Kính xin Lão Hầu gia và Lão phu nhân phái người kiểm tra móng tay của Triệu di nương, nếu ta không đoán sai, trong móng tay Triệu di nương ẩn dấu hạc đỉnh hồng.”

Hai bà tử gắt gao cầm lấy cánh tay của Triệu Huệ Lan, làm cho nàng muốn đi chuyển cũng không nhúc nhích được.

Chu tiên sinh dùng một cái tấm bạc nhỏ cạo một ít bột phấn màu đỏ nhạt từ trong móng tay của Triệu Huệ Lan, Chu tiên sinh cẩn thận nghiệm xem, lúc sau nói: “Hồi bẩm Lão Hầu gia, là hạc đỉnh hồng không thể nghi ngờ.”

Lão Hầu gia gật đầu, sai người đưa Chu tiên sinh đi xuống. Sau đó trầm giọng nói: “Triệu Huệ Lan, người còn có gì lời muốn nói?”

Triệu Huệ Lan mặt xám như tro, thất hồn lạc phách ngã ngồi dưới đất.

Khuôn mặt Tam phu nhân không dám tin, “Người người người... Tại sao người có thể...” vô dụng như vậy!

Lão Hầu gia phản phó nói: “Đi lục soát Thu Thủy viện của nàng.”

Mọi người tại Mục Nguyên đường kiên nhẫn đợi chờ, thời gian hai khắc, liền có kết quả, người được phái đi phát hiện kịch độc hạc đỉnh hồng bên trong cái hộp trang sức hai lớp của Triệu Huệ Lan. Hộp trang sức kia không phải là vật của Hầu phủ, là Triệu Huệ Lan mang vào Hầu phủ.

Đến lúc này, hết thảy mọi chuyện đều rõ ràng. Triệu Huệ Lan đem hạc đỉnh hồng giấu ở bên trong hộp trang sức hai lớp. Ngày xưa phụ thân nàng bị giết, toàn gia lưu đày, nàng sai người làm ra hạc đỉnh hồng, vốn vạn nhất sự tình phát triển đến nỗi không còn hy vọng nào nữa, mình cũng có thể uống thuốc độc tự sát. Không nghĩ tới hôm nay nỗi sát tâm, đem hạc đỉnh hồng kia lấy ra, giấu ở trong móng tay, mượn danh nghĩa hầu hạ Kỳ thị uống thuốc, hạ độc trong chén thuốc, định độc chết Kỳ thị, không nghĩ tới Lục Thanh Lam đoán được ngăn cản.

Lão phu nhân nói: “Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, cuối cùng người hiền đều có trời giúp, không dễ cho độc phụ kia được như ý, để cho nương tử Lão Nhị nhận ủy khuất này.” Nàng ngược lại trở nên mau lẹ, lập tức thay đổi hòng sủng. Lão thái gia chỉ là thần nhiên hừ một tiếng.

Lão phu nhân thiên vị Tam phòng từ trước đến giờ hẳn biết rõ, nhưng là hôm nay biểu hiện như vậy, quả thực có chút quá đáng.

Kỳ thị nói: “Triệu Huệ Lan, ta có một chuyện không rõ! Muốn hỏi rõ người một chút. Ta đã đồng ý cho người gả vào Hầu phủ, mừng tám tháng sau liền vì người cử hành nghi thức, tâm nguyện người đã đạt được, vì sao còn muốn mạo hiểm hạ độc ta?” Nàng thật sự là trăm mối không lý giải được.

Triệu Huệ Lan chợt ngừng đầu lên nói: “Ta hận người! Ta hận người chiếm tất cả sủng ái Nhị gia, còn muốn ở đó ra vẻ dè dặt, giả vờ rộng lượng. Ta cũng yêu Nhị gia, nhưng trong lòng hẳn chỉ có người, cho dù là ta đối tốt với hẳn, tự tiện cử với hẳn, hẳn cũng cũng lạnh nhạt ta! Ta hận người đã có ba đứa bé, rồi lại mang thai cốt nhục của Nhị gia... Ta hận tất cả chuyện tốt trên đời này đều bị người một mình chiếm hết, mà ta lại rơi rụng thành bùn, mặc cho người chà đạp vũ nhục!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trạng thái điên cuồng, chợt nhảy bỏ về phía Kỳ thị.

Kỳ thị hoảng sợ, đứng lúc Lục Thần nhanh chóng, kịp thời chắn phía trước Kỳ thị.

Lúc này sẽ không thương hoa tiếc ngọc nữa, giờ chân lên đạp bay Triệu Huệ Lan. Triệu Huệ Lan nhô ra một ngụm máu, uể oải ngã trên đất.

Trong lúc nhất thời trong sân một mảnh ồn ào.

Lão thái gia chỉ nghe thấy một câu, nói với Kỳ thị: “Người nói cái gì, người có thai ư? Tại sao không nói cho chúng ta! Thật là hồ đồ.” Lúc trước con trai nói dối của hẳn khó khăn, đối với cháu trai đặc biệt vừa ý. Thật vất vả mới có hai nhi tử thần sinh, Lục Thần hiện giờ dưới gối chỉ có một Lục Văn Đình, Lục Diệp mặc dù cũng có một nhi tử, nhưng lại là một con vạ lè. Lão Hầu gia tâm tình vạn phần cấp bách chờ ôm cháu ruột.

Lão Hầu gia cuống quýt nói: “Còn đứng ngây đó làm gì, còn không mau dọn chỗ cho nương tử lão Nhị.”

Ánh mắt Tam phu nhân nhìn về phía Kỳ thị quả thực muốn bốc hỏa rồi, thật sự là ghen tỵ sắp nổi điên rồi. Lão phu nhân cũng miễn cưỡng cười nói: “Người hài tử này, có chuyện vui bực này, vì sao không cho chúng ta biết trước tiên?”

Lần này Lão Hầu gia nhìn lại Triệu Huệ Lan, thần sắc đã rất là bất đồng: “Dám mưu hại cháu ruột của ta, độc phụ nhà người không giữ lại được rồi, nhất định phải xử phạt nặng mới có thể giải mối hận trong lòng của ta! Người đâu, đem độc phụ này kéo xuống, đánh hai mươi gậy trước!”

Lão Hầu gia tuy rằng tức giận, nhưng không mất lý trí, Triệu Huệ Lan dù sao cũng là người nhà trung ương, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, cũng không tiện để nàng chết ở Hầu phủ.

Chẳng qua lấy thân thể nhỏ bé của Triệu Huệ Lan hai mươi gây cũng đủ khiến nàng điều đứng.

Triệu Huệ Lan chợt xoay người lại: “Tam phu nhân, cứu ta!”

Tam phu nhân vội vàng co rút lại phía sau, “Người làm ra việc táng tận thiên lương bức này, còn liên lụy tới ta làm cái gì?” Hôm nay đã đủ mất mặt rồi, cũng không muốn dính líu tới từ này nữa.

Hai bà tử không nói lời gì tiến vào, dắt Triệu Huệ Lan đi ra ngoài, trong miệng Triệu Huệ Lan không ngừng kêu “Tam phu nhân cứu ta”, nhưng Tam phu nhân lại cúi đầu không nói.

Trong bụng Cảnh ma mà cảm thấy hết sức bất an. Triệu Huệ Lan có thai nàng biết, đừng nói là hai mươi, cho dù mười gây năm gây, Triệu Huệ Lan cũng nhất định sẽ sinh non. Nàng là biết Lão Hầu gia xem trọng con nối dõi, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, khó tránh khỏi lại muốn vu oan cho phu nhân, bởi vậy Cảnh ma mà mặc dù là vạn phần không muốn, vẫn mở miệng cầu tình: “Lão Hầu gia bớt giận, gây này không thể đánh a!”

Đợi đến cửa ải này, Triệu Huệ Lan vẫn không chịu nói ra chuyện có thai, tâm Lục Thanh Lam như gương sáng, lai lịch đứa nhỏ này chắc chắn bắt mình, cho nên cũng sẽ không ngăn cản Cảnh ma mà vạch trần việc này.

Lão Hầu gia có chút kỳ quái nhìn nàng: “Người lại có lời gì muốn nói?”

Cảnh ma mà nói: “Lão thái gia, không thể đánh a. Triệu di nương nàng, nàng cũng có bầu rồi!”

“Cái gì?” lời vừa nói ra, mọi người lại ồn ào!

Lục Thần là người đầu tiên không tin. Nhảy ra nói: “Không thể nào!” hần và Triệu Huệ Lan chỉ có duyên phận một buổi tối, lúc ấy vẫn là do say mềm, hần không tin một lần Triệu Huệ Lan đã có hài tử của hần.

Chuyện này biến đổi bất ngờ, Lão thái gia cũng là vui buồn lẫn lộn.

Triệu Huệ Lan khàn giọng nói: “Đúng vậy, ta thật sự có thai của Nhị gia rồi. Ha ha ha ha ha ha ha!”

“Người nói hươu nói vượn, chuyện này không thể nào!” Lục Thần căn bản cũng không tin.

Lão thái gia nhượng mảy, vội vàng phản phó: “Lại đi mời Chu tiên sinh tới cho ta.”

Một khoảng thời gian như vậy, Chu tiên sinh đã là ba lần tiến cung. Hần ngược lại vẫn bảo trì bình thản, không nói nhiều không hỏi nhiều, bảo làm cái gì liền làm thật tốt. Triệu Huệ Lan bị kéo lại, Chu tiên sinh bắt mạch cho nàng, trầm ngâm một lát nói: “Lão Hầu gia, nàng quả thật là mang thai, đã hơn hai tháng rồi.”

Lục Thần chấn động toàn thân: “Hon hai tháng? Chu tiên sinh, người có nhầm lẫn không?”

Chu tiên sinh nói: “Nhị lão gia, việc này quan hệ trọng đại, lão phu sao dám dễ dàng có kết luận. Lại nói hi mạch cũng không khó bắt, lão phu có mười phần nắm chắc.”

Lục Thần chợt nhìn chằm chằm Triệu Huệ Lan nói: “Đồ tiện tỳ, đứa nhỏ này đến tốt cùng là của ai?”

Lão thái gia cũng nghe ra ý ở ngoài lời, “Lão Nhị, người đang nói cái gì?”

Lục Thần bởi vì tức giận mà đỏ bừng cả khuôn mặt nói: “Phụ thân, ta với nàng biết nhau vẫn chưa tới hai tháng, làm sao có thể làm cho nàng mang thai hơn hai tháng?” Hần vừa nghĩ cũng hiểu, khó trách nàng ta gấp gáp muốn gả vào như vậy, đại ca cho nàng điều kiện tốt như vậy, để cho nàng gả ra ngoài làm chính đầu nương tử nàng cũng không chịu. Ngầm lại bản thân chẳng những bị đội nón xanh (*cắm sừng*), còn suýt tử nữa ngu ngốc mà thay người khác nuôi con, chuyện này ai có thể nhẫn!

Nhớ tới ngày đó chính mình sau khi hồ đồ, Triệu Huệ Lan ôm mình khóc sụt sùi nói bản thân còn là một xử nữ, lại để cho chính mình kiểm tra lạc hồng trên đệm giường, lúc ấy mình tâm tư rối loạn, làm sao có tâm tư kiểm tra cái này, lại không nghĩ rằng nữ tử này vô si như thể, vậy mà hết thảy cũng đều là diễn kịch, đáng tiếc mình vẫn chẳng hay biết gì, thật sự tin lời nói dối của nàng.

Lão thái gia nghe xong lời này sắc mặt cũng triệt để âm trầm. Đại gia tộc tối kỵ nhất là sự thuần khiết của huyết mạch, kiêng kỵ nhất là lẫn lộn huyết mạch. Triệu Huệ Lan như thế, chẳng những là vũ nhục của Lục Thần, càng là vũ nhục đối với Trường Hưng Hầu phủ.

Thanh âm hần âm lãnh như băng: “Nói, đứa nhỏ này rốt cuộc là của ai?”

Triệu Huệ Lan cười ha ha, nhìn Lục Thần nói: “Đúng vậy, đứa nhỏ này đúng là không là của người!” Nàng lại quay đầu nói: “Lão Hầu gia, nhưng hài tử này đích thực là tôn nhi của ngài. Phụ thân của đứa nhỏ này là Tam gia Lục Diệp!”

Tam phu nhân lập tức nhảy dựng lên: “Người nói vậy, này, điều này sao có thể?”

Triệu Huệ Lan nhìn chằm chằm ánh mắt của Tam phu nhân nói: “Chuyện cho tới bây giờ, ta còn có gì để giấu diếm sao? Tam phu nhân, ngày đó lúc người bảo ta câu dẫn Nhị gia, là nói thế nào với ta, người nói hết cả chuyện gì, người nhất định sẽ vì ta làm chủ, hiện giờ sự đời làm đầu (*sự việc vỡ lở*), người lại mặc ta tự sinh tự diệt. Tam phu nhân, người đối với ta như vậy hay sao?”

Tam phu nhân thét to: “Người nói vậy! Ta lúc nào sai khiến người đi câu dẫn Nhị bá?” Chuyện này vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không thừa nhận.

Lão thái gia không nghĩ tới đảo sâu đi xuống chuyện này, ắt dính dáng ra rất nhiều. Lão phu nhân nghe được đã như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than: “Lão Hầu gia, nàng ta đúng là điên rồi, vu cáo lung tung, tâm tư nàng ta là muốn quấy đến cả nhà không yên, nếu như đã điều tra rõ chuyện nàng độc hại nương tử lão Nhị, không bằng bây giờ đánh giết luôn, miễn cho làm cho nàng khích bác tính cảm giữa phụ tử huynh đệ.”

Lục Thần lại bất đồng ý, “Chuyện đến bây giờ, không thể không làm cho rõ ràng! Nếu phụ thân mẫu thân không cho Nhị phòng một cái công đạo, hôm nay ta liền quỳ gối ở đây không dậy.” Dứt lời vẩy áo bào quỳ xuống. Hần tuy rằng tính tình ôn hòa, nhưng cũng không phải kẻ hèn nhát, bỏ qua Tam phòng tính kẻ Nhị phòng, muốn xử tử Triệu Huệ Lan một cách không minh bạch, giải quyết việc này cho qua chuyện, vô luận như thế nào hần là không chịu đáp ứng.

Lão Hầu gia hừ lạnh một tiếng: “Trong bụng nàng còn có một cái thai không biết là của ai đây này? Cứ đánh giết như vậy sao được?” Lão phu nhân rõ ràng cho thấy làm tặc làm nhưng sợ người khác biết, Lão Hầu gia lại không thấy như vậy.

Lão Hầu gia nhìn Triệu Huệ Lan, ánh mắt rét lạnh như đao: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người kể ra cho thật. Nếu không đừng trách bốn hầu dùng trọng hình đối với người!”

Triệu Huệ Lan nói: “Tiểu nữ tử tất nhiên tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (*biết gì nói vậy*)!” Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng không còn gì để giấu diếm. Liền đem hết chuyện nói ra.

Thì ra ngày đó Triệu Huệ Lan cùng đường, đến Trường Hưng Hầu phủ tìm nơi nương tựa, ban đầu Tam phu nhân lạnh nhạt với nàng. Về sau không biết tại sao thân thiện với nàng. Triệu Huệ Lan mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng là Tam phu nhân là tẩm vấn gối duy nhất nàng có thể nằm được trong nước, chỉ đành phải phở thác cho nàng.

Thường xuyên qua lại, Tam phu nhân liền khuyên nàng gả vào Hầu phủ làm thiếp, cũng nói cho nàng nghe rất nhiều chỗ tốt. Triệu Huệ Lan vốn không muốn làm làm thiếp cho người ta, nhưng Tam phu nhân sắp xếp nàng vụng trộm ở sau bình phong nhìn Lục Thần một lần, nàng thấy Lục Thần anh tuấn tiêu sái, phong độ nhanh nhẹn, đối nhân xử thế lại càng như tám gió xuân, thêm vinh hoa phú quý Trường Hưng Hầu phủ, phần hoa tự cảm, liền không khỏi động vài phần tâm tư.

Nào biết sự tình bỗng nhiên nổi lên ngoài ý muốn. Bởi vì nha hoàn đi lại bên ngoài bất tiện, Tam phu nhân vẫn dùng gã sai vặt trong phủ liên lạc với Triệu Huệ Lan, mà tất cả gã sai vặt của Tam phòng đều thuộc về trông coi của Lục Diệp, Lục Diệp cũng chậm rãi phát hiện. Một ngày kia đi theo gã sai vặt tìm được chỗ ở của Triệu Huệ Lan, hẳn vốn là một sắc phôi (*kẻ hao sắc*), thấy Triệu Huệ Lan trẻ tuổi xinh đẹp, lại là loại người không chỗ nương tựa, nhất thời động tâm tư.

Triệu Huệ Lan đương nhiên là vô lực phản kháng, chỉ đành phải ủy khuất cầu toàn mà thuận theo hắn. Tam lão gia được mới mẻ, đương nhiên nhân rồi liền đi chỗ nàng ngủ lại.

Về sau Triệu Huệ Lan dưới áp cầu đất mới của Tam phu nhân, Triệu Huệ Lan trù tính leo lên Lục Thần, Lục Thần và Lục Diệp tuy là thân huynh đệ nhưng là hai người nhân phẩm khác biệt một trời một vực, so sánh hai bên, Triệu Huệ Lan đương nhiên càng muốn đi theo Lục Thần, lúc này mới có chuyện tình liên tiếp phía sau.

Triệu Huệ Lan không thể không nghĩ tới chuyện xoá sạch hải tử, dựa theo lời Lục Hân gã cho một cái người địa vị hơi thấp làm chính đầu nương tử. Nhưng nàng vụng trộm gặp đại phu, đại phu nói cho nàng biết thân thể nàng quá yếu, nếu là phá thai, rất có thể tổn thương thân thể của nàng, một thì hai mạng.

Nàng từng thấy tận mắt một vị thông phòng của phụ thân mang thai con của phụ thân, bị mẫu thân cho uống một chén thuốc phá thai, ở trên giường kêu rên suốt hai ngày, lúc này mới khí tuyệt mà chết, chuyện này để lại ám ảnh thật lớn trong lòng nàng, cho nên mới không dám mạo hiểm phá thai.

Lão thái gia trầm mặt nghe Triệu Huệ Lan khóc kể. Cả giận nói: “Đem nghiệt tử Lục Diệp gọi về cho ta?” Nhi tử của mình là đức hạnh gì hắn đều rõ ràng hơn so với ai khác, vì vậy đối với lời Triệu Huệ Lan nói, hắn đã tin bảy tám phần.

Lục Diệp rất nhanh đã đến, dưới “uy quyền” của Lão thái gia, hắn không kiên trì bao lâu liền nhận tội.

Triệu Huệ Lan quý gối ôm bấp dùi của Lục Diệp nói: “Tam gia, tỷ thiếp mang thai hải tử của ngài, xin ngài nhất định phải cứu tỷ thiếp a!”

Trước đây Lục Diệp nghe nói Triệu Huệ Lan muốn gã cho Nhị ca làm tiểu thiếp, trong lòng thật là hâm mộ ghen tỵ, hẳn là một lòng muốn đem Triệu Huệ Lan thu vào làm thiếp, nê hà trong nhà có một vị cộc cái, hẳn là có tặc tâm lại không có tặc胆 (*muốn trộm mà không có can đảm*).

Lục Diệp nghe xong lời nói của Triệu Huệ Lan liền vụng trộm nhìn sắc mặt thế tử, Tam phu nhân như là một con mèo bị dẫm vào đuôi, chột nhảy lên: “Người dám, nếu người muốn đem tiện tỷ này nạp vào trong phòng, trừ phi ta chết!”

Lão Hầu gia hăng giọng nói: “Người cũng là người chờ xử tội, sao dám can rở như thế! Còn không quý qua một bên cho ta! Thân là chị em dâu lại quản chuyện trong phòng Nhị bá, ta thật sự là mới nghe lần đầu!”

Thân mình Tam phu nhân run lên, không dám nhiều lời, ngoan ngoãn quý xuống ở một bên.

Lục Diệp cảm thấy có hi vọng, ánh mắt tha thiết nhìn phụ thân: “Con nổi dỗi của nhi tử không nhiều, hiện giờ Triệu cô nương đã đã có cốt nhục của nhi tử, kính xin phụ thân mẫu thân thành toàn, cho nhi tử đem Triệu cô nương vào cửa.”

“Không thể!” Lão phu nhân đối với nhi tử của mình luôn ủng hộ, nhưng lập tức phản đối nói: “Nữ tử độc địa rắn rết như thế, sao có thể ở lại Tam phòng, ta thấy nếu không hay là trước đợi nàng sinh hạ nhi tử, ngày sau suy tính xem làm gì tiếp.”

Lão Hầu gia cũng là ý này. Liền nói: “Như thế, liền đem nàng tạm thời giam giữ tại sai phòng (*phòng chứa củi*), đợi ta điều tra rõ ràng, xử trí tiếp cũng không muộn.” Hẳn là người từng trải, sẽ không chi nghe lý lẽ của một phía, Triệu Huệ Lan nói gì hắn liền tin cái đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Tìm đường chết (3)

Lại nói mọi người trở lại Thụy Phong Uyển, Lục Thần mảy dạn mặt dày theo vào nhà chính.

Kỷ thị sai người chốt cửa lại. Lục Thần nóng nảy, gõ cửa rầm rầm “A Hành, người mở cửa ra, người nghe ta giải thích!”

Kỷ thị cả giận nói: “Đừng gõ nữa, hiện tại ta không muốn gặp người.”

Lục Thần làm sao chịu đi, lại gõ cửa một hồi, Kỷ thị đã che lỗ tai trốn vào nội thất.

Lục Thần đang không biết làm sao cho được, chỉ nghe thấy dưới chân truyền đến một tiếng hừ lạnh, chỉ thấy tiểu nữ nhi Lục Thanh Lam mặt như băng hàn đứng ở nơi đó. “Nếu mẫu thân không muốn gặp người, cho dù người đập nát đại môn này, có thể giải quyết được vấn đề sao?”

Lục Thần thấy một hải tử nhỏ nhỏ như nàng, bày ra bộ dạng người lớn, vừa đáng yêu lại buồn cười. Nhưng hắn bây giờ không có tâm tư cười đùa: “Ngay cả Bảo Nhi cũng oán giận phụ thân ư?”

Lục Thanh Lam nói: “Phụ thân đừng quên trong giấy cam đoan người cho ta ghi cái gì?” Từ “cha”* biến thành “phụ thân”, thân sơ có khác.

(*) 爹爹 Cha

Lục Thần nhất thời cứng họng

“Phụ thân không muốn nói, ta thay phụ thân nói.” Khóe miệng chứa đựng nụ cười lạnh thán nhiên: “Phụ thân viết trong giấy cam đoan, đòi này người chỉ trông giữ một mình mẫu thân, vừa không nạp thiếp cũng không cần nha đầu thông phòng, sẽ không làm mẫu thân vì người chảy một giọt nước mắt. Giấy trắng mực đen, lời nói còn vang vọng bên tai! Nhưng người xem, người đã làm cái gì?”

Lục Thần xấu hổ không thôi, làm bầm nói: “Bảo Nhi người nói rất đúng, nhưng phụ thân cũng không muốn, ta vốn chỉ muốn giúp Triệu Huệ Lan một tay, sự tình sao sẽ biến thành như vậy? Ta đối với Triệu Huệ Lan đích thật là không có tâm tư kia. Ai ngờ Tam đệ muội lại vô si như thế, sai nàng hạ thuốc mê trong huân hương, nếu không, ta sao lại cùng nàng...” Hắn bắt lực nắm lấy tóc của mình, “Ta thật xin lỗi nương của người! Không thể thực hiện lời hứa với người, ta thật xin lỗi Bảo Nhi!”

Hắn hổ thẹn nói: “Không nghĩ tới ta đường đường một đại nam nhân, lại rơi vào ké của hai nữ nhân. Nể tình sau này ta không dây dưa với Triệu Huệ Lan nữa, tha cho phụ thân lần này đi!”

Chuyện này hôm nay ở Mục Nguyên đường, Triệu Huệ Lan cũng đã nhận tội rồi. Thì ra là chuyện Triệu Huệ Lan với Lục Thần, là là bởi vì Tam phu nhân cho nàng một loại mê hương, nàng âm thầm bỏ chút mê hương, khiến Lục Thần hôn mê, lúc này mới hoàn thành ý đồ.

Lục Thanh Lam nói: “Ta có một việc, thùy chung nghĩ mãi mà không ra, phụ thân cũng không phải là ngốc, rốt cuộc là làm sao lại dây dưa một chỗ với Triệu Huệ Lan hay sao? Cuối cùng lại bị các nàng thay nhau tính kế mà không biết?”

Lục Thần nói: “Người cũng biết. Từ trước đến giờ phụ thân thích nhất vẫn phòng tứ bảo I, nhất là nghiên mực. Hôm đó phụ thân đi đến một cửa hàng bút mực nổi danh nhất kinh sư, vào cửa đã nhìn

thấy một cái quần sự bộ đáng xấu hổ bị ông chủ nhục nhã chế ngạo. Thì ra quần sự kia muốn bán cho cửa hàng một bộ văn phòng tứ bảo, ra giá rất cao, ông chủ không chịu cho giá cao như vậy. Ta nghe thấy quần sự kia nói một câu, ‘tiểu thư nhà ta chính là người trung liệt, hiện giờ hồ xuống đồng bằng...’ trong lòng khẽ động, bình thời phụ thân giao du rất nhiều, là một người thích lo chuyện bao đồng, lại thấy mặt mũi quần sự kia sạch sẽ đoan chính, một thân chính khí, liền nổi lòng hiếu kỳ, vừa hỏi mới biết được chủ tử của hắn chính là Triệu Huệ Lan, trong lòng ta kính ngưỡng Triệu phụ, liền cho quần sự kia một tờ ngân phiếu một trăm lượng, cũng đem danh thiếp của mình cho hắn, nói hắn nếu có chuyện gì có thể tới Hầu phủ.”

“... Về sau quần sự kia tới tìm ta mấy lần, van xin ta giúp bọn hắn giải quyết một vài vấn đề. Quần sự kia nói với ta tiểu thư nhà bọn họ chịu nhiều ân huệ của ta đây muốn gặp mặt cảm ơn ta, ta vốn không muốn đi, nhưng quần sự nói Triệu Huệ Lan có chuyện hết sức khẩn cấp phải gặp mặt cầu xin ta, cứu người cứu đến cùng, vậy nên ta cũng đáp ứng đi qua gặp nàng một lần. Không nghĩ tới chỉ một lần, nàng lại hại ta...”Lục Thần lắc đầu, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ: “Trước đây ta và nàng chưa từng gặp nhau, và lại lần đó giúp nàng, thật sự không nghĩ tới nàng sẽ hại ta, lúc này mới như vậy.”

Lục Thanh Lam lúc này mới rõ ràng. Lại nói tiếp rằng ta trong lòng Kỳ thị vẫn biết Tam phụ nhân giờ trò trong đó nhưng sau khi Triệu Huệ Lan xuất hiện, tình cảm hai vợ chồng xuất hiện vết rách, chưa kịp khai thông, nếu không Lục Thần có lẽ đã có thể nghĩ đến mình bị tính kế rồi.

“Nhưng vì sao hiện giờ chân tướng đã sáng tỏ, nương người vẫn tức giận không chịu gặp ta.”

Lục Thanh Lam hừ một tiếng: “Thế nhân đều nói gương vỡ lại lành, nhưng gương vỡ, dù tìm thợ gòì hơn nữa, và hoàn hảo đi chăng nữa, cũng không có cách nào đánh tan hoàn toàn vết rách kia. Người thứ nghĩ xem, người chỉ một câu hỏi hột là phạm hồ đồ, mang đến cho nương bao nhiêu thương tổn, thiếu chút nữa khiến nàng mất mạng, có khi mới thi hai mệnh. Nếu không phải trên người ngài còn có một chút thói ăn chơi trác táng, làm sao lại dễ dàng bị dính loại kẻ như vậy? Nếu không phải Triệu Huệ Lan trẻ tuổi xinh đẹp, đổi lại một bà lão già bảy tám mươi tuổi tóc bạc da nhăn nhoe, ngài còn có tâm tư gặp nàng không, nghe lời nàng nói muốn gặp người ta ư?”

Lục Thần bị hỏi đến sững sờ, suy nghĩ cảnh tượng như vậy một chút, rốt cục lắc đầu. Nhất thời chỉ cảm thấy hết sức xấu hổ.

Lục Thanh Lam lại nói: “Tình cảm của người và nương, tựa như tấm gương xuất hiện vết nứt, làm sao một ngày hay hai ngày là có thể bù lại được hay sao? người không biết tu thân tự xét lại, chỉ đem hết thảy giao cho Triệu Huệ Lan, thái độ này của người, nếu ta là mẫu thân, ta cũng nhất định không tha thứ cho người.”

Cả người chấn động, “Bảo Nhi, người nói rất đúng. Thật sự do ta không tu sửa bản thân, không thể thời thời khắc khắc dựa theo góc độ mẹ con người suy nghĩ, mới rước lấy đại họa hôm nay.”

Lục Thanh Lam thấy phụ thân có thể nghe lọt, không khỏi thở phào.

Mẫu thân còn sống, sẽ không bởi vì chuyện Triệu Huệ Lan mà chết. Tương lai vận mệnh ba huynh muội bọn họ tất cả đều sẽ thay đổi.

Có thể làm đến thế này, cho dù hiện tại phải chết, nàng cũng không hối hận.

Về phần phụ thân làm tổn thương tâm nẫu thân, chỉ có thể dựa vào biểu hiện sau này của phụ thân từ cảm hóa mẫu thân.

Thật ra biểu hiện của Lục Thanh Lam có chút quá yêu nghiệt. Nhưng Lục Thần yêu thương nàng như chí bảo, chỉ cảm thấy nữ nhi của mình cho dù thông minh cũng là chuyện thuyền kinh địa nghĩa, cũng không nghĩ nhiều.

“Bảo Nhi nói đúng! Người về tiểu viện của mình trước đi, để phụ thân ở đây suy nghĩ một chút.”

Sau khi Lục Thanh Lam trở về, Lục Thần vẫn chưa rời đi. Mà vẫn luôn đứng ở phía ngoài chính viện, cứ như vậy một canh giờ, QuanNgion khuyên hấn: “Lão gia, trời trở lạnh rồi, chúng ta trở về đi, xem tình hình này, phu nhân chắc không mở cửa cho chúng ta đâu.”

Lục Thần lắc đầu: “Nếu ta không biểu hiện mình thật tâm, A Hành sao có thể tha thứ cho ta?”

Hắn cảm thấy một mối, trực tiếp ngồi xuống ngoài cửa. Cảnh ma ma nghe nói đi vào bẩm báo với Kỳ thị.

Kỳ thị bắt vì sờ động

Lục Thần ngồi ngoài cửa hơn một canh giờ, Quan Ngion khuyên hấn, hấn cũng không chịu rời đi. Đến sau nửa đêm, Lục Thần liền tựa vào đại môn ngủ.

Liên tục mấy ngày, ngày nào cũng như thế. Mặc kệ biểu hiện của hấn như thế nào, Kỳ thị vẫn không chịu mở cửa cho hấn.

Lục Thần chịu lạnh mấy ngày, cũng không ngủ ngon, cuối cùng bị bệnh, chẳng những nhiễm phong hàn nghiêm trọng hơn nữa còn sốt cao không lùi.

Kỳ thị nghe nói, cũng chỉ sai người mời Chu tiên sinh đến xem bệnh cho hấn, thái độ với hấn vẫn chưa có chuyển biến. Lục Thần nhớ đến từ trước đến giờ mỗi lần hấn sinh bệnh, thế từ đều hỏi han ân cần, cả ngày cả đêm vất vả hầu hạ hấn, nhưng lần này Kỳ thị lạnh lùng với hấn như thế, xem ra hấn khiến tâm nàng tổn thương rất sâu.

Lục Thần không khỏi vô cùng hối hận.

Trận bệnh này của Lục Thần, phải đến ba ngày mới từ từ tốt lên.

Triệu Huệ Lan bị Lão thái gia giam vào sài phòng, Lục Thanh Lam vẫn cực kỳ chú ý mọi việc bên đó như trước. Phái Thạch Lự luôn luôn phải chú ý bên kia. Một ngày nọ, Lục Thanh Lam ngủ trưa tỉnh dậy, đã thấy Thạch Lự gấp gấp xông vào, “Lục cô nương, Lục cô nương, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi”

Lục Thanh Lam buồn ngủ nhập nhèm xoa mắt nói: “Thạch Lự tỷ tỷ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người nói chậm thôi.”

Thạch Lự nói: “Lục cô nương, Lão hầu gia sai người cho Triệu Huệ Lan uống thuốc phá thai.”

“Cái gì?” Lục Thanh Lam liền thanh tỉnh lại. Lão thái gia hơn ba mươi tuổi mới sinh được Lục Thần, hy vọng có con nối dõi càng lớn càng mãnh liệt hơn những đại gia tộc phong kiến bình thường, Lục Thanh Lam vô cùng hiểu rõ tâm lý này của hấn.

Một người coi trọng con nối dõi như vậy! Tại sao lại sai người phá bỏ cái thai của Triệu Huệ Lan chứ?

“Vì sao tổ phụ lại phải làm như vậy?” Lục Thanh Lam thì thào tự hỏi.

Thạch Lự gãi đầu: “Cái này nô tỳ cũng không rõ.”

Lục Thanh Lam cũng không trông cậy vào nhà hoàn có thể trả lời vấn đề này. Nàng đi đi lại lại trong phòng hai vòng, lại hỏi: “Trước đó, có phát sinh tình huống gì dị thường không?”

Thạch Lự nói: “Cũng không có gì dị thường. A, đúng rồi Lão thái gia tự mình thăm vấn Triệu Huệ Lan và tỷ nữ của nàng ta. Nghe nói, sau khi Lão hầu gia ra khỏi sài phòng, sắc mặt cực kỳ khó coi.”

“Vậy là được rồi.”Lục Thanh Lam gật đầu. Xem ra, trong đó còn có bí mật gì đó nàng chưa biết. Hoặc là Lão hầu gia xác nhận đứa bé này không phải là của Tam gia, hoặc là không tin tưởng lời nói của Triệu Huệ Lan. Cho dù Trường Hưng hầu phủ khuyết thiếu nam đinh, nhưng cũng không thể để đứa trẻ không rõ lai lịch sinh ra ở Trường Hưng hầu phủ, làm rối loạn huyết mạch Lục gia.

Lục Thanh Lam biết mình miễn mạn suy nghĩ cũng không đoán ra cái gì, liền kêu Bô Đào ra ngoài hỏi thăm tiến triển của sự tình.

Triệu Huệ Lan đau chết đi sống lại, kêu rên một ngày một đêm ở sài phòng. Đứa bé mất, nàng cũng mất nửa cái mạng. Theo lời đồn đại của mấy bà tử, đứa bé kia đã thành hình, nói lên Triệu Huệ Lan đã mang thai hơn ba tháng.

Hằng Phong uyển.

Tam phu nhân trong miệng liên tục nói: “Tiện nhân ác độc này, đáng thật là xứng đáng! Sao không đau chết luôn đi cho xong chuyện?”

Tâm phúc Hồ ma ma thấy nàng như vậy, không khỏi sốt ruột. Chuyện của nàng đã bại lộ, bị Lão hầu gia đuổi về, giam ở Tam phòng, bị cấm chân triệt để. Lão hầu gia cũng không nói xử trí nàng như thế nào, nhưng Nhị phòng từng bước ép sát, xin Lão hầu gia chủ trì công đạo cho họ. Lục Thần vốn là người tính tình hiền hậu ôn hoà, chẳng qua người ai chẳng có ba phần tức giận trong người, Tam phòng tính kẻ hèn và Kỷ thị như thế, hèn cũng bị chọc giận triệt để.

Hồ ma ma khuyên như: “Phu nhân, chúng ta cũng nên sớm có dự định a!” Tam phu nhân bên ngoài kiêu ngạo thực ra trong lòng cũng sợ hãi. Nàng biết lần này gây ra họa rất lớn, không giống như trước đây, chỉ sợ mình cũng không có gì tốt đẹp. Lại vẫn cứ mạnh miệng nói: “Cha ta là Bình Lương hầu, nương ta lại yêu thương ta nhất, Kỷ gia chỉ là một kẻ sa cơ thất thế mà thôi, bọn họ có thể làm gì ta?”

Nàng luôn kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, chẳng qua cũng chỉ dựa vào lực của cha và huynh cho thôi.

Trong đại gia đình không có bí mật gì có thể giấu được. Rất nhanh có các loại tin tức nhỏ bay đầy trời, Lục Thanh Lam kết hợp các loại tin tức nhỏ, rốt cuộc biết rõ vì sao Lão thái gia phải xử trí Triệu Huệ Lan như vậy.

Tin tức truyền đến Thúy Phong Uyển rất nhanh, Cảnh ma ma vui vẻ ra mặt. Mọi chuyện cho tới bây giờ, cuối cùng mây mù cũng tan. Nàng vào phòng Kỷ thị, thêm mắm thêm muối kể một phen, cho rằng Kỷ thị nghe xong sẽ vui vẻ, không ngờ Kỷ thị chỉ bình tĩnh nghe, cũng không có bộ dáng vui vẻ.

Cảnh ma ma khuyên như: “Tiểu thư, xin phép cho lão nô nói mấy lời quá phận?”

Kỷ thị không khỏi có chút động dung. Cảnh ma ma là vú nuôi của nàng, chăm sóc nàng từ nhỏ đến lớn, đối tốt với nàng còn hơn thân sinh nữ nhi. Nàng lại là người biết quy củ, cho tới bây giờ chưa từng thị sùng sinh kiêu, từ ngày gả đến Hầu phủ, nàng luôn gọi nàng là phu nhân, chưa từng kêu tiểu thư.

Nay nàng sửa lại xưng hô, tất là có chuyện quan trọng không tốt muốn nói với nàng. Kỷ thị thật ra luôn coi Cảnh ma ma là thân nhân mà đối đãi, chưa bao giờ xem nàng là ngoại nhân, bởi vậy nghiêm mặt nói: “Ma ma muốn nói gì, A Hành xin chăm kính cẩn lắng nghe!”

Cảnh ma ma nói: “Ta nhìn tiểu thư lớn lên, hiểu rõ tính tình của tiểu thư. Tiểu thư bên ngoài tính tình có vẻ hiền hòa, kỷ thực trong xương vẫn có một cỗ ngạo khí. Ta biết trong lòng tiểu thư nghĩ gì, chẳng qua là nghĩ cho dù Cô gia có gì với nữ nhân kia hay không, vẫn là làm chuyện cho lỗi với người, người đem cả trái tim giao cho hèn, hèn đối xử với người như vậy, làm người luôn cảm thấy thất vọng đau khổ, không thể tha thứ. Lão nô không sai phải không?”

Kỷ thị không khỏi gật đầu. Nàng thật sự nghĩ như vậy, nàng có thể rha thứ cho Lục Thần trước khi thành thân có thông phòng, nhưng không thể tha thứ chuyện sau khi thành thân phản bội nàng, đây là vấn đề nguyên tắc.

Cảnh ma ma thở dài: “Nhưng nhiều năm như vậy, lão nô thấy, cô gia ho dù là tâm tính hay nhân phẩm đều là người tốt nhất, hẳn xuất thân nhà quyền quý, mặc dù hơi ăn chơi trác táng, nhưng từ sau khi tiểu thư gả đến, cô gia cũng gần như sửa lại hết. Cái gọi là người ta không ai toàn vẹn, cô gia có thể làm được như thế đã là không dễ dàng, việc trên đời không ai làm được thập toàn thập mỹ, ban đầu cô gia vốn không có ý phản bội tiểu thư, lại không làm gì thật sự với Triệu Huệ Lan kia, người nhường một bước, để hạn nghĩ nàng khoan dung rộng lượng, không phải so với chuyện mỗi ngày bắt bẻ nhau tốt hơn sao? Huống chi tính cả đứa trẻ trong bụng người, nàng đã có với cô gia bốn đứa con. Thật sự có thể lường đoan nhất đoạn hay sao? Làm người, nên cúi đầu thì cúi đầu, nên nhượng bộ thì nhượng bộ, lão cô nãi nãi, không phải là vết xe đổ của chúng ta sao?”

Lão cô nãi nãi là cô cô của Kỷ thị, nắm đó nổi danh lad tài nữ của Kỷ gia. Nàng và trượng phu là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, sau khi hai người thành hôn, đáng tiếc lão cô nãi nãi là người trong mắt không chứa nổi một hạt cát, hà khắc với trượng phu, sau này hai người cao nhau vì chuyện, cuối cùng đành phải cùng cách.

Lão cô nãi nãi tổn thương vì tình, cả đời không gả. Cuối cùng sống cô độc suốt quãng đời còn lại, vô cùng thâm trầm.

“Huống chi nếu hai người con nháo nữa, chẳng phải là tự mình đưa nhục điểm đưa đến chỗ Lão phu nhân và Tam phu nhân sao!”

Toàn thân Kỷ thị chấn động, chậm rãi nói: “Ma ma, ta hiểu.”

Ban đêm, Lục Thần lại đến chính viện, Kỷ thị rót uộc cho hần vào cửa. Bất kính với phu quân là tội lớn, nếu lại làm ỉ với Lục Thần nữa, vô fuyeen vô cơ lại đưa nhục điểm vào tay Lão phu nhân và Tam phu nhân, vợ chồng bọn họ lúc này nên đồng tâm hiệp lực, đêm Triệu thị ác độc hru đuổi về nhà mẹ đẻ.

Kỷ thị để Lục Thần ở lại ăn cơm, Lục Thần quả nhiên vui mừng, liên tục nói: “Chuyện Triệu Huệ Lan, là ra sai rồi! Ta có lỗi với A Hành, hại người chịu nhiều uy khuất như vậy, ta chân thành xin lỗi người. Có lần giáo huấn này, ta nhất định sẽ tu thân dưỡng tính, sẽ không liếc mắt với nữ tử bên ngoài dù một cái.”

Kỷ thị chỉ thán nhiên đồng ý, trong lòng Lục Thần cũng hiểu, muốn hồi phục sự hòa thuận ân ái như trước kia, mình còn phải biểu hiện cho tốt, dùng sự thật tâm của mình làm tan lạnh của Kỷ thị nóng trở lại.

Nhắc tới Triệu Huệ Lan cũng thật là bi ai, cấu kết cùng nàng không chỉ có riêng Tam gia Lục Diệp, còn có gã sai vặt của hần Thần Phong. Kể từ khi Lục Diệp và Triệu Huệ Lan đã có gian dâm, liền tâm đương khó nhịn, một lòng muốn cùng tiếp tục tiền duyên cùng mỹ nhân. Nề hà Tam phu nhân quản thúc với hần cực nghiêm, Lục Diệp không tìm được cơ hội chạy đi diễn trang, liền phái Thần Phong thỉnh thoảng thay hần đưa các loại đồ ăn hoặc là đồ trang sức cho Triệu Huệ Lan.

Tam lão gia Lục Diệp là một sắc phối, gã sai vặt của hần Thần Phong cũng không là vật gì tốt. Sắc dâm của hần lớn, chủ tử so với cũng không bì kịp. Lục Diệp ở bên ngoài lên lút vụng trộm nuôi mấy ngoại thất, cơ hồ đều bị gã sai vặt này nược cơ hội dâm dật qua.

Thường xuyên qua lại, là gan của Thần Phong càng lớn. Tướng mạo Triệu Huệ Lan xuất chúng, thêm phụ thân đã làm Tri Phú, mặc dù gia tộc xuống dốc, nhưng là danh môn khuê tú. Quý nữ sa sút, tướng mạo đẹp như hoa, nữ tử như vậy hấp dẫn đối với nam nhân không giống bình thường, Thần Phong làm sao cầm giữ nổi? Có một lần hần lợi dụng cơ hội tặng đồ cho Triệu Huệ Lan, bỏ thuốc trong nước trà của nàng, làm thành chuyện tốt với nàng.

Sau khi sự việc xảy ra Thần Phong lại lấy việc truyền chuyện này đi ra ngoài làm có uy hiếp nàng, buộc Triệu Huệ Lan lên lút sau lưng Tam gia, lui tới với mình. Lại nói, số lần Triệu Huệ Lan và Thần Phong tăng tụt, còn nhiều hơn với Lục Diệp không ít. Vốn chuyện này nàng là cẩn chặt rằng kiên quyết không chịu nói, không biết sao chuyện này Nguyệt Mai cũng biết, Nguyệt Mai làm sao chịu được đại hình, rất nhanh liền đem mọi chuyện biết được tất cả đều nói ra.

Vì vậy mặc dù Triệu Huệ Lan một mực chặc chắn trong bụng hoài chính là hài tử của Tam gia Lục Diệp, Lão Hầu gia vô luận như thế nào cũng không chịu tin nàng, không chút dự cho nàng uống thuốc phá thai.

Nguyệt Mai chẳng những khai ra chuyện này, còn vạch trần một bí mật khác. Thì ra là theo như lời Triệu Huệ Lan luôn mồm nói, đã có da thịt chi thân cùng Lục Thần căn bản là nói bậy. Ngày ấy Triệu Huệ Lan dùng mê hương Tam phu nhân đưa làm Lục Thần mê man, nhưng bởi vì lần đầu sử dụng mê hương, không biết dùng số lượng bao nhiêu, bỏ quá nhiều, khiến Lục Thần ngủ mê không tỉnh, một đại nam nhân như Lục Thần, mặc dù không phải là đại tam thố(người to lớn thố kệt), nhưng Triệu Huệ Lan làm sao có thể đi chuyển nổi hần, chỉ đành phải kêu Nguyệt Mai giúp đỡ đưa hần lên giường.

Lục Thần ngủ như người chết, đồ vật phía dưới kia cũng không thể làm việc, Triệu Huệ Lan cho dù có tâm đi chẳng nữa, cũng khó mà làm việc với hần, chuyện này cũng biến thành trò khôi hài. Về sau Triệu Huệ Lan mặc dù tiến vào Hầu phủ như ý nguyện, nhưng Lục Thần chưa từng ngủ lại trong phòng của nàng.

Sau khi Lão thái gia biết chuyện này, dờ khóc dờ cười. Đem gọi Lục Thần vào thư phòng của mình chửi mắng một trận: “Cái đồ ngu ngốc nhà ngươi, ngay cả ngủ hay không ngủ với một nữ nhân cũng không biết, bị các nàng đùa bốn xoay quanh, ta sao lại sinh một cái đồ ngu xuẩn như ngươi vậy!”

Lục Thần tuy bị Lão Hầu gia chửi mắng một bữa, nhưng tâm tình cũng cực kỳ vui vẻ. Vốn tưởng rằng mình có lỗi với thê tử, trong lòng luôn áy náy. Bây giờ thì tốt rồi, Nguyệt Mai trả lại trong sạch cho mình, mình là người trong sạch. Hắn chỉ cảm thấy như đặt xuống được một khối đá lớn, vô cùng thoải mái.

“Phốc!”

Tiêu Thiểu Giác đang uống nước, Vệ Bân đem chuyện lần này trở thành chuyện cười nói cho hắn nghe, hắn trực tiếp phun ra một ngụm.

Lục Thần này, có một nữ nhĩ tình quái như vậy, sao làm cha như hắn lại ngu dốt như vậy?

Tin tức không ngừng liên tục truyền về, chân tướng chuyện Triệu Huệ Lan, hắn càng rõ ràng hơn mấy người trong cuộc.

Chẳng qua không nghĩ tới cuối cùng Lục Thần còn cho hắn một điều “Vui mừng”!

Lục Thanh Lam cũng nghe nói, sắc mặt biến chuyển hết sức cổ quái. Người cha này của nàng nha, cái gì cũng tốt, chẳng qua là tâm địa quá mềm yếu, sau này cho dù vào quan trường, chỉ sợ cũng khó khăn không làm được việc lớn.

Tin tức rất nhanh truyền đến Thủy Phong Uyển, Cảnh ma ma không khỏi vui vẻ ra mặt. Chuyện này, cuối cùng đám mây cũng tan đi rồi. Nàng vào phòng của Kỳ thị, đem chuyện này thêm dầu thêm muối kể lại một phen, vẫn cho là Kỳ thị nghe xong sẽ cao hứng phấn chấn, không nghĩ tới Kỳ thị chẳng qua là không mặn không nhạt nghe, cũng không ra vẻ vô cùng vui mừng.

Lão thái gia cứ do dự mãi, vốn dựa vào sự tác động của Triệu Huệ Lan, giết nàng một trăm lần cũng không đủ, tuy nhiên thân phận của Triệu Huệ Lan đặc thù, không tiện động thủ, Lão hầu gia cuối cùng vẫn là sai người đưa Triệu Huệ Lan ra khỏi phủ, đưa nàng đến điện trang trước đây. Hắn âm thầm cắt hết cung ứng, để nàng tự sinh tự diệt.

Về phần Thần Phong kia, bị Lão Hầu gia lấy cớ phải đi ra ngoài làm việc, kết quả nửa đường xe ngựa xảy ra sự cố, rơi xuống vách núi, chết vô cùng thảm. Buồn cười là Lục Diệp thấy thi thể gã sai vặt của mình, lại bị hù dọa sinh bệnh, mấy ngày không dậy nổi.

Đổi với xử trí lần này của Lão Hầu gia, mọi người không đồng nhất. Đám người hầu Thủy Phong Uyển cũng tức giận bất bình. Bồ Đào không chỉ một lần oán trách trước mặt Lục Thanh Lam: “Tiện nhân Triệu Huệ Lan kia thiếu chút nữa làm hại phu nhân một thi hai mạng, lại khiến cả nhà chúng ta quấy nhiễu không được an bình, lại có được kết cục như vậy. Tiện nhân ác độc, Lão Hầu gia lại tha cho mạng chó của nàng, thật sự là quá hời cho nàng.”

Lục Thanh Lam lại càng hận chết nữ nhân này, chẳng qua sắc mặt nàng ung dung.

Chỉ bảo Thạch Lữ đi gọi Trương tẩu tử tới.

Trương tẩu tử theo Thạch Lữ vào nhà chính, thấy tiểu cô nương trắng ngần ngồi nghiêm chỉnh ở trên giường La Hán, trắng trắng mập mập hết sức khả ái, chẳng qua là đôi mắt phát sáng kinh người, phảng phất nhìn một cái đã nhìn thông thấu bí mật trong ngoài của nàng. Nàng không dám nhìn nhiều, vội rũ mắt cúi đầu. Lục Thanh Lam nói với nàng: “Chuyện Hương Cầm, ta đã nói với mẫu thân, bảo nàng tháng sau đến viện của ta, theo ta đi học.”

Trương tẩu tử vui mừng quá đổi, “Ta ơn đại ân của Lục cô nương. Nô tỳ quay về nhất định báo Hương Cầm tận tâm tận lực hầu hạ cô nương, không dám có chút sai lầm nào.”

Lục Thanh Lam khoát tay một cái nói: “Ngươi trước chờ vội cảm ơn ta, có chuyện, ta còn muốn nhờ ngươi giúp ta!”

Trương tẩu tử vội nói: “Cô nương có chuyện gì, chỉ cần phân phó!”

Lục Thanh Lam nói: “Ta nghe nói nam nhân của ngươi là quân sự trong phủ này, mỗi ngày vào nam ra bắc, kiến thức không ít!”

Trương tẩu tử nói: “Khẩu từ nhà chúng ta là người hầu, về phần kiến thức không biết nhiều, cũng không dám nhận lời khen của cô nương.”

“Vậy ngươi để hắn giúp ta truyền một câu.”

“Truyền cái gì?”

“Ngươi kể tai tôi đây!”

Lục Thanh Lam nói vài lời bên tai Trương tẩu tử, Trương tẩu tử nghe xong không khỏi ngạc nhiên.

Lục Thanh Lam nói: “Làm xong chuyện này, đương nhiên có chỗ tốt cho cả nhà các ngươi, chẳng qua có một vấn đề, các ngươi nhất định phải miệng thủ như bình đối với chuyện lần này. Hễ bên ngoài có một chút tiếng gió truyền tới, ta liền tính toán trên đầu nhà các ngươi, đến lúc đó, hừ hừ...”

Hương Cầm nằm trên tay của Lục Thanh Lam, hề bọn họ dám ra ngoài nói loạn một câu, xui xẻo đầu tiên chính là Hương Cầm. Sau lưng Trương tẩu tử không khỏi thấy lạnh cả người, đối với Lục Thanh Lam không khỏi càng thêm kính sợ.

Không lâu sau, chung quanh thôn trang chỗ của Triệu Huệ Lan nổi lên lời đồn bốn phía, nói là trong thôn trang có một nữ nhân đẹp như thiên tiên, hơn nữa ở thôn trang giấu nhiều tiền tài châu báu.

Mỹ nhân, tài bảo, mập mờ, hương diễm, hấp dẫn, giống như gán cho lời đồn một đôi cánh. Để cho tin tức này càng truyền càng thật, càng bay càng xa.

Không quá mấy ngày, liền truyền đến tin tức. Thôn trang chỗ Triệu Huệ Lan gấp phải đám cướp hung hãn cướp sạch, hai chủ tớ Triệu Huệ Lan đều chết dưới đao bọn cướp.

Lúc Lục Thanh Lam nghe nói, đang ngồi ở bàn viết chữ đặc chế của Lục Thần làm cho nàng. Kiếp trước nàng là Thục phi, chẳng những dung mạo tuyệt lệ, lại là tài nữ số một số hai trong cung viết được trăm hoa tiểu Khái*, cho nên viết chữ đôi hài từ khác có lẽ là việc khó, đối với nàng mà nói cũng chỉ là một bữa ăn sáng.

(*) 簪花小楷 Trâm hoa tiểu giai: chữ Khái nhỏ viết tay

Đặt bút vận dụng ngòi bút hình thức kết cấu kiểu chữ, nàng cũng không có bất cứ vấn đề gì, thiếu sót cũng chỉ là do bấp thệp chưa to mà thôi, đối với chút vấn đề này đương nhiên dễ dàng giải quyết.

Nàng viết xuống giấy hai chữ “Lương thiện”, nhìn hồi lâu, lại đem giấy vò lại thành một cục, ném xuống mặt đất.

Nữ nhĩ của Trương tẩu tử Hương Cầm —— hiện tại đã được Lục Thanh Lam đổi tên là Mặc Cúc —— mặc vài bộ đồ giấy xanh da trời, chải song nha kế, một bộ trang phục nhẹ nhàng khoan khoái của tiểu nha hoàn, đứng ở một bên Lục Thanh Lam, thấy thế liền lập tức nhặt tờ giấy kia lên, đọc thầm từng chữ từng câu: “Lương —— thiện. Cô nương, chữ đẹp như vậy sao ngươi lại ném?”

Lục Thanh Lam cười nhạt.

Lương thiện? Hai chữ này sớm đã bị chó ăn rồi, kiếp trước Trường Hưng Hầu phủ chính là quá mức lương thiện, cho nên mới nhận tai họa diệt môn, vì thế cho người nhà hạnh phúc an khang, tội lỗi cả đời này liền để một mình nàng gánh chịu đi.

Đám cướp hung hãn kia đang ở núi Ngưu Đầu, Lục Thanh Lam bảo đương gia nhà Trương tẩu tử ra ngoài tung lời đồn, chính là để thu hút sự chú ý của bọn hắn.

Sống hai đời, nàng cũng không phải là người lương thiện. Sở tác sở vi của Triệu Huệ Lan đã sớm vượt qua điểm mấu chốt của nàng, cho nên nàng ta phải chết!

Trong Ngọc Minh điện.

Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác hứng thú nhìn tin tức truyền lại của nhóm mật thám bí doanh, khẽ môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

“Mượn đao giết người? Không nghĩ tới nha đầu Bảo Nhi này còn nhỏ tuổi lại có thủ đoạn như vậy... thú vị thú vị!” Vệ Bản thật không biết chủ nhà mình sao lại bật cười. Một tiểu nữ oa, gần sáu tuổi, có thể thiết kế độc kế bức này, hại chết mấy mạng người, lòng dạ cũng quá ác độc rồi. Mật ngoài nàng thoạt nhìn còn là một bộ dạng thiên chân vô tà (**ngây thơ*), Vệ Bản nghĩ tới sống lưng có chút lạnh.

“Bảo người một nhà Trương tẩu từ làm việc cẩn thận một chút, không nên bị tiểu nha đầu nhìn thấu!” bên này Vệ Bản đang suy nghĩ lung tung, bên kia Tiêu Thiệu Giác đã ra lệnh.

“Vâng!” Vệ Bản đáp ứng một tiếng, lui xuống.

Trong tây thiên điện Lớn như thế, nhất thời chỉ còn lại một mình Tiêu Thiệu Giác, hần vuốt ve ban chỉ ngọc bích mang trên ngón tay cái, sa vào trầm tư.

Triệu Huệ Lan chết rồi, nhưng người khởi xướng là Tam phu nhân còn sống hết sức dễ chịu. So với Triệu Huệ Lan, Lục Thanh Lam càng hận hơn chính là Tam phu nhân. Nhưng nàng cũng biết, Tam phu nhân chính là đích nữ Bình Lương Hầu phủ, Lão Hầu gia đương nhiên sẽ không giống như xử trí Triệu Huệ Lan, tùy tùy tiện tiện xử trí Tam phu nhân. Nàng nay tuổi còn nhỏ, trong tay lại không có gì, muốn thu thập Tam phu nhân có thể sẽ khó khăn.

Chỉ có thể cố động trước mặt cha mẹ, đốc thúc bọn họ ngăn cản không được mềm lòng nhượng bộ.

Lục Thần và Kỳ thị lúc này cũng dồn hết sức lực khai hòa với Tam phòng, tuyệt không thể để cho Tam phu nhân cứ thường thường an an qua ai như vậy, nếu không ngày sau Tam phòng còn không cười trên đầu Nhị phòng?

Lục Thần ba ngày hai lần đi tìm Lão Hầu gia khiếu nại, Kỳ thị cũng “Bị bệnh”, tuyên bố với bên ngoài là biết được chân tướng sự tình Triệu Huệ Lan —— bị giận đến.

Đây đều là tạo áp lực cho Mục Nguyên đường.

Thái độ của Nhị phòng hết sức rõ ràng, Tam phu nhân đã phạm vào “Nói nhiều” trong bảy điều, phải bị đuổi ra khỏi cửa, hừ độc phụ này, nếu không Nhị phòng tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Thời gian này Lão Hầu gia cũng là bề đầu sứt trán. Dựa theo cách làm của Tam phu nhân, quấy gia đình không yên, hạ mề được Nhị bá không cùng chi, thủ đoạn bức này, đích xác là nên hừ. Lão Hầu gia lại phá lệ thiên vị Lục Thần một chút, vì vậy cũng cảm thấy đối con dâu này có chút không thể nhìn được nữa. Nhưng phụ thân nàng là Bình Lương hầu, mấy ca ca tay cũng cầm thực quyền, thân gia này cũng không nên đắc tội.

Lão phu nhân nghe nói có chút luống cuống. Nàng cũng không phải rất thích Triệu thị, chỉ là đây là vì danh tiếng của Tam lão gia, nếu hừ Triệu thị, làm sao còn có thể lấy một thể từ môn đẳng hộ đối? Đối với việc thừa kế tước vị của hần ngày sau hết sức bất lợi.

Nàng tìm Lão Hầu gia cầu tình. Mở miệng liền nói: “Nương tử Lão Tam cũng là nhất thời hồ đồ, ta thấy không bằng tiểu trùng đại giới, phạt nàng cấm túc nửa năm, để cho nương tử lão Nhị giúp ta quản lý hậu trạch, coi như là cho nàng một phần bồi thường là được.”

“Càn quấy!” Lão Hầu gia lạnh lùng nhìn nàng: “Phạm lỗi lớn như vậy, ngươi liền định nhẹ nhàng buông tha nàng? Nhiều năm như vậy, nàng vẫn làm xằng làm bậy muốn làm gì thì làm, ngươi cho rằng bốn hầu là mắt mù không biết sao? Bốn hầu nói qua bao nhiêu lần rồi, bảo ngươi quản nàng, đừng nàng gây chuyện sinh sự, ngươi quản giáo nàng thế nào? Nếu không phải bởi vì ngươi dung túng, nàng làm sao lại dám làm ra chuyện như vậy! Ngươi còn có mặt mũi nói những này, đừng tưởng rằng ngươi lừa chấy thêm dầu, làm những sự tình kia ta cái gì cũng không biết? Ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu! Ngươi nhớ kỹ cho ta, không riêng lão Tam mới là nhi tử của ngươi, lão Nhị cũng là nhi tử của ngươi!”

Trong chuyện này Lão phu nhân ở cũng có chút chột dạ, nếu là thường ngày cho dù không có lý nàng cũng phải nói với Lão thái gia mấy câu, nhưng hiện tại, nàng không thể nói chuyện.

Lão Hầu gia nói: “Ngươi có biết không, Kỳ gia lão gia từ đã viết thư cho ta. Mặc dù không có nửa lời mắng chửi, nhưng ý tứ giữa những hàng chữ kia, so với mắng ta một trận còn khiến ta cảm thấy xấu hổ hơn!” Văn nhân dựa vào một cây bút, tổ phụ của Lục Thanh Lam chưa nhược quán* đã là Tiên sĩ, chính là đại tài tử số một của Đại Tề, không chịu nổi câu thúc của quan trường, sớm từ quan hồi hương làm một cá điền xá ông (làm ruộng), bằng bản lĩnh của hần chỉ sợ sớm đã vào Bái Trương các rồi.

() Lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán 弱冠, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán 未冠.*

Kỳ gia mặc dù nhìn không lừng lẫy bằng Bình Lương Hầu phủ, nhưng mấy trăm năm truyền thừa gia truyền thế gia bức này, bản về ngọn nguồn, bản về nhân mạch cùng quan hệ ở trong quan trường, sợ rằng chưa chắc kém so với Bình Lương Hầu phủ.

Lão phu nhân nói: “Vậy Lão Hầu gia nói nên làm sao bây giờ?”

Lão Hầu gia nói: “Theo lý mà nói, vợ lão Tam phạm vào ‘miệng lưỡi’, trong bảy điều*

() Ly hôn trong Trung Quốc cổ đại, hay còn được gọi là “Tu thê” (bỏ vợ). Theo nghi lễ và phong tục tập quán của người xưa, pháp luật Trung Quốc đặt ra quy định 7 điều kiện để được phép ly hôn. Khi người chồng và gia đình người chồng muốn cắt đứt với người vợ, họ phải chỉ ra được chính xác 1 trong 7 điều kiện này với quan lại địa phương.*

Thứ nhất: “Bất thuận phụ mẫu” – bất hiếu

Thứ hai, “Vô tử” – Không có con trai

Thứ ba, “Dâm” – ngoại tình

Thứ tư, “Đố” – ghen tuông

Thứ năm, “Hữu ác tật” – mang bệnh hiểm nghèo

Thứ sáu, “Khẩu đa ngôn” – nhiều lời

Thứ bảy, “Thiết đạo” – ăn trộm

“Cái gì?” Lão phu nhân thất kinh không phải là nhỏ, “Ngươi muốn hừ vợ lão Tam ư? Làm sao có thể, nàng dù sao cũng đi theo lão Tam nhiều năm như vậy, lại vì lão Tam sinh con đường cái.”

Lão Hầu gia gầm lên: “Còn không phải là nàng tự tìm đấy!” Dừng một chút, hần hòa hoãn giọng nói, “Ta đã mời Bình Lương Hầu gia cùng Kỳ đại nhân đến phủ thương lượng chuyện này, ngược lại lúc này ngươi nên tỉnh táo chút, đừng chỉ biết thiên vị xuân phụ kia, đến lúc đó khiến cả Hầu phủ sượng mặt!”

Kỳ đại nhân, là Kỳ Thành đường huynh không cùng chi của Kỳ thị, cửu cửu của Lục Thanh Lam. Hiện nay đảm nhiệm tứ phẩm Thái Thường tự Thiệu khanh, Kỳ gia ở kinh thành nhậm chức của không nhiều lắm, Kỳ lão gia từ liền ủy thác hần tới làm chỗ dựa Kỳ thị. Mấy ngày nay Kỳ Thành đã nhiều lần tới cửa, cho Lão Hầu gia áp lực thực lớn.

Hai ngày sau, Bình Lương hầu Triệu Bình, Kỳ Thành cùng với Bình Lương hầu phu nhân Vương thị, cửu mẫu Trần thị của Lục Thanh Lam tất cả đều đến.

Lão Hầu gia cùng mấy vị khách quý bí mật nói chuyện trong trong thư phòng một canh giờ. Sau khi Kỷ Thành đi ra, liền cùng Trần thị đi Thụy Phong Uyển, Lục Thanh Lam nghe nói đi đến chỗ mẫu thân gặp cứu cứu cứu mẫu.

Vừa vào cửa, chỉ nghe thấy bên trong truyền tới một thanh âm ôn nhu ấm áp, cúi đầu nói: “Ta biết trong lòng tiểu cô ủy khuất, nhưng dù sao tương lai của cô gia quan trọng hơn...”

Đã nghe Kỷ thị nói: “Ta cũng không phải là muốn ép Tam thúc hưu Triệu thị, nhưng đại tẩu người không biết bản tính của Triệu thị, ta sợ nàng có ý định ngày sau trở lại, phát tiết oán khí với ta trên đầu mấy hài tử, hạ thù với mấy hài tử!”

Trần thị còn muốn lên tiếng, vừa quay đầu lại nhìn thấy Lục Thanh Lam, cười nói: “Bảo Nhi đến rồi!” Cứ như vậy ngưng nói chuyện.

“Cứu cứu cứu mẫu!” Lục Thanh Lam giơ hai tay cánh tay.

Phụ thân của Kỷ Thành và phụ thân Kỷ thị là thân huynh đệ, hai nhà quan hệ thân mật, đi lại cực kỳ thường xuyên. Hai huynh đệ tổng cộng sinh tám nhi tử, cộng lại chỉ có một nữ nhi Kỷ thị, vì vậy hai nhà đối Kỷ thị cũng cực kỳ thương yêu, các ca ca của Kỷ thị ngược lại còn muốn xếp sau.

Kỷ Thành lớn hơn Kỷ thị mười hai tuổi, hoàn toàn đem nàng trở thành khuê nữ mà đối đãi. Sau khi Kỷ thị đến kinh sư, cùng Kỷ Thành đi lại có phần thân mật. Kiếp trước Kỷ thị bị Triệu Huệ Lan độc chết, Kỷ Thành vốn định đem Lục Thanh Lam đón trở về Kỷ gia nuôi nấng, Lục gia đương nhiên không đồng ý.

Sau này Lão phu nhân cùng Tam phu nhân bố trí độc kế khích bác quan hệ giữa ba đứa bé với nhà cứu cứu. Thêm chi Kỷ Thành sau này được điều ra bên ngoài làm Linh Châu Bố Chính Sứ, quan hệ của ba người bọn họ và nhà cứu cứu càng lúc càng xa.

Sau này Trường Hưng Hầu phủ xảy ra chuyện trong tay tân đế, các gia tộc ngày thường xưng huynh gọi đệ tất cả đều thành rùa đen rụt đầu, không có một người dám ra mặt nói lời công đạo, Kỷ Thành cho dù đã từ chức Linh châu Tổng đốc về hưu rồi, nhưng hãn văn mạo hiểm viết tấu chương kêu oan cho Trường Hưng Hầu phủ, cũng làm cho Lục Thanh Lam thấy rõ cách làm người của hãn.

Cho nên tiếng “Cứu cứu” này của Lục Thanh Lam được phát ra từ phở phù cam tâm tình nguyện.

Kỷ Thành bộ dạng bốn mươi mấy tuổi, mặc một thân áo choàng màu xanh thêu hoa văn ẩn, bộ dạng có chút tuần tú văn nhã, có mấy phần giống Kỷ thị, vừa nhìn đã thấy là người đọc sách, hãn cười ha ha ôm lấy Lục Thanh Lam. “Nửa năm không gặp, Bảo Nhi nhà chúng ta lại cao lớn không ít.” vừa nói cúi người ôm lấy Lục Thanh Lam.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chuyện tốt thành đôi

Lục Thanh Lam nhẹ giọng nói chuyện với cứu cứu, nàng thân thể nhỏ bé mềm mại, nói chuyện cũng mềm mại đáng yêu ngọt chết người, Kỷ Thành quả thực vô cùng hưởng thụ.

Kỷ Thành vuốt đầu của nàng nói: “Bảo Nhi thật ngoan.”

Lục Thanh Lam nhìn phụ thân một cái, nói: “Bảo Nhi ngoan, phụ thân không ngoan!”

Kỷ Thành cười ha ha: “Cha người đúng là không ngoan bằng Bảo Nhi.”

Lục Thần không khỏi đỏ mặt xấu hổ, hãn biết ý ám chỉ trong lời nói của Kỷ Thành. Ngập ngừng nói: “A huynh...”

Kỷ Thành liền đặt Lục Thanh Lam xuống, để nàng đi tìm Trần thị chơi, sau đó về mặt nghiêm túc nói với Lục Thần: “Lục Vạn Hóa, cách kỳ thi Hương còn chưa đầy hai tháng, người nhìn bộ dáng người bây giờ xem, tính thần sa sút, người muốn để cho A Hành chịu của những khổ sở ủy khuất kia tất cả đều là uống công vô ích sao? Người muốn cả đời cứ ngày ngồi đại đột như vậy, để cho Lão Hầu gia nuôi người cả đời, vĩnh viễn làm một kẻ quần là áo lượt vô tích sự sao?”

Lời này nói cũng hơi nặng. Vốn dĩ quan hệ của Kỷ Thành và tiểu muội phụ Lục Thần này vẫn rất tốt, Lục Thần đối đãi với hãn như huynh như hữu(như anh như bạn), thường xuyên thỉnh giáo hãn kiến thức về phương diện chế nghệ văn bát cổ, Kỷ Thành cũng nể hãn là con cháu, mới có thể không kiêng kị chút nào mà nói như vậy.

Trần thị vội vàng hoà giải: “Lão gia, có cái gì không thể từ từ nói...”

Lục Thần lại nói: “A tẩu không cần che dấu thay ta, cũng do ta không biết kềm chế tu thân, mới gặp phải tai họa như vậy, a huynh giáo huấn rất phải.” Lục Thần hết sức xấu hổ, hãn đã gần ba mươi tuổi, lúc Kỷ Thành lớn bằng hãn đã thi đậu Tiến sĩ làm quan trong triều rồi, hôm nay hãn còn vương mặc giữa mấy nữ nhân, là kẻ vô tích sự.

Kỷ Thành thấy thái độ hãn thành khẩn, giọng tốt cuộc Hòa hoãn nói: “Từ trước đến nay khoa cử là chính đạo, người là người nhà trăm anh, mặc dù có thể dựa vào âm chức, khiếm được một quan nửa chức không khó, nhưng nếu có chí tiến thủ, muốn có tương lai, cũng là khó càng thêm khó. Cơ hội Lần này ngàn năm một thuở, nếu người vẫn không thể đỗ, ta chi có thể nói, là Lão thái gia nhìn lầm rồi, mới gả A Hành cho người.”

Lục Thần nói: “A huynh chớ nói vậy, khoa này ta nhất định cố gắng gấp bội.”

Lục Thanh Lam không thấy kinh ngạc, phương pháp khích tướng của cứu cứu nàng dĩ nhiên hiểu được, chẳng qua là không biết cơ hội ngàn năm một thuở mà hãn nói tốt cuộc là chi cái gì?

Nghe ý tứ cứu cứu, chuyện Triệu Huệ Lan, Nhị phòng và Tam phòng đã đạt thành thỏa hiệp, vậy rốt cuộc muốn xử trí Tam phu nhân như thế nào?

Rất nhanh, nàng liền biết đáp án.

Rạng sáng vài ngày sau, trời còn chưa sáng, Hằng Phong uyển đã náo nhiệt.

Trong viện có một chiếc xe ngựa, lại đi vào thêm hai xe lớn, nhìn dáng dấp như có người nào đó sắp đi xa. Lục Diệp và Triệu thị đứng ở trong sân, một phu xe cách ăn mặc của người đi đường đi tới nói: “Tam phu nhân, thời gian không còn sớm, chúng ta nên lên đường.”

Triệu thị hét lên một tiếng, tê tâm liệt phế: “Ta không đi! Ta không đi! Ta không muốn đi loại địa phương quý quái đó chịu khổ, ta muốn gặp Lão Hầu gia, ta muốn gặp nương ta! Nương ta ở đâu? Ta không tin nương ta có thể vứt bỏ ta như vậy, ta không tin!”

Thì ra Lão Hầu gia ra quyết định cuối cùng, là đem Triệu thị đưa đến từ đường ở Thông Châu xa xôi, để ở tự cầu phúc suy nghĩ.

Lục Diệp ở bên khuyên nhủ: “Đây đều là quyết định của phụ thân tự mình định ra, người vẫn nên biết điều nghe theo an bài của phụ thân, không nên chọc cho lão nhân gia tức giận nữa...”

“Người cái đồ cây táo, rào cây sung!” Lục Diệp vừa mới khuyên hai câu, đã bị Tam phu nhân cho một cái tát, “Ta làm những chuyện này, còn không phải là vì suy nghĩ cho Tam phòng chúng ta. Có

phải người ngồi trông ta chết sớm một chút có hay không, để người có thể lâu lỏng với những nữ nhân ngoài kia a...”

Tam lão gia che má trái của mình, sắc mặt xanh mét.

Trong viện đang náo loạn, bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, dưới vòng vây nha hoàn bà tử, một người phụ nhân hơn năm mươi tuổi đi tới, nàng mặc bối tử thêu hoa ung dung hoa quý, hai đường lông mày xéo vào tóc mai, một đôi mắt hẹp dài trong lúc khép mở hết sức bén nhọn.

Khi tức phụ nhân này cường đại dị thường, khiến những người nhìn thấy nàng đều cảm như hén.

Tam lão gia thấy nàng tới, có chút nao núng gọi một tiếng: “Nhạc mẫu đại nhân.”

Người đến là nương ruột của Triệu thị, nữ chủ nhân của Bình Lương Hầu phủ Vương thị, là nhân vật lợi hại nổi danh kinh thành, cũng là núi dựa lớn nhất ở nhà chồng của Tam phu nhân.

Vương thị thân nhiên nhìn Lục Diệp một cái, nói với với hắn: “Người đi trước đi, ta có mấy câu muốn nói với nàng.”

Lục Diệp đáp ứng một tiếng xoay người rời đi.

Vương thị nhìn nữ nhi nói: “Không phải là người muốn gặp ta sao, hiện tại ta tới rồi, người có lời gì muốn nói?”

Triệu thị thấy mẫu thân, lập tức như có người tâm phúc, “Nương, người mau giúp ta van xin Lão Hầu gia, nữ nhi không muốn đi từ đường, không muốn đi Thông Châu chịu khổ!”

Vương thị lạnh lùng nhìn nữ nhi một cái, vung tay đánh nữ nhi một cái tát: “Người thật ngu xuẩn, hiện tại mới biết hối hận sao, không kịp nữa rồi. Lúc trước ta dạy người thế nào, muốn người ần nhẫn, không nắm chắc tuyệt đối, ngàn vạn không nên xuất thủ với Nhị phòng. Người ngược lại, gạt ta làm ra chuyện bực này, hôm nay chứng cứ rơi vào trong tay Nhị phòng, người bảo ta làm sao giúp người? Có thể giữ được địa vị của người ở Hầu phủ không bị hưu bỏ, ta đã hết sức cố gắng rồi, người còn ở đây quẩn lầy không tha!”

Triệu thị che má trái, khó có thể tin nói: “Nương, người đánh ta!” nàng là đích trưởng nữ của Vương thị, bởi vì tính tình nhất giống Vương thị, cho nên trong ba tỷ muội luôn được sủng ái nhất, lại bởi vì vì ủy khuất gả cho Lục Diệp, Vương thị càng thêm phá lệ thương tiếc nàng.

Vương thị nói: “Ta đánh người, là để cho người tỉnh táo một chút, sau này không nên làm chuyện hồ đồ như vậy nữa! Người cũng biết nếu không phải Đại cữu cữu người là quan chủ khảo của kỳ thi Hương này, Lục gia sẽ hưu người. Bọn họ muốn đưa người đi từ đường, ta cũng từng liều mạng phản đối, nhưng thái độ Kỳ Thành kia hết sức cứng rắn, nếu Lục gia không đáp ứng, hắn sẽ đi Thuận Thiên Phủ đệ đơn kiện, chuyện này nếu là vỡ lở ra, Lục gia và Bình Lương Hầu phủ cũng đừng nghĩ đến chuyện đặt chân ở kinh sư nữa.”

“Chẳng lẽ vì mặt mũi Bình Lương Hầu phủ, các người có thể không có kỳ chút nào vứt bỏ ta ư?” Triệu thị khó có thể tin. Nhưng nàng lại không thể không tin, bởi vì là mẫu thân Vương thị vốn chính là một người như thế, vì lợi ích gia tộc, nàng có thể không chút do dự vứt bỏ bất cứ người nào.

“Chúng ta cũng không vứt bỏ người, người vứt bỏ người là chính người.” Nàng thấy nữ nhi khóc thương tâm, rốt cuộc cũng mềm lòng: “Đây đã là kết cục tốt nhất nương có thể tranh giành cho người rồi. Người yên tâm, người trước cứ ở trong miếu ủy khuất một đoạn thời gian, nương sẽ tìm cách đem người trở về.”

Triệu thị gần như sụp đổ: “Nương, ta không đi từ đường, ta không đi từ đường!”

Thật ra trong lòng Vương thị cũng rất khó chịu, tàn nhẫn rồi nhẫn tâm, phản phò bà tử theo tới: “Dem Tam phu nhân đỡ lên xe, lập tức đưa đi!”

Vô luận Triệu thị khóc rống như thế nào, vẫn không tránh được bị đưa đi từ đường. Đây là quyết định chung của hai Hầu phủ, Trường Hưng Hầu phủ và Bình Lương Hầu phủ, không phải một người như nàng có thể sửa đổi.

Sau khi Tam phu nhân đi, ăn uống cuộc sống hàng ngày của Tam lão gia, do mấy vị di nương trong viện chịu trách nhiệm.

Lục Thanh Lam cũng không phải là rất hài lòng với kết quả này, nhưng nàng cũng hiểu, đây là kết quả mà nhà cữu cữu cố gắng tranh giành. Thử nghĩ xem nếu nàng giải quyết, núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, thời gian sau này còn dài mà, nếu khiến Triệu thị chết, chẳng phải là không có ý nghĩa.

Tam phu nhân đi lần này, Trường Hưng Hầu phủ nhất thời thanh tịnh không ít. Lão phu nhân trải qua lần dạy dỗ này, cũng thu liễm mấy phần, đối Nhị phòng khách khí không ít. Kỳ thi đóng cửa phòng, một lòng một dạ dưỡng thai. Lục Thần cũng chỉnh đốn tâm tình, chuẩn bị cho thi Hương của năm nay.

Mùng chín tháng tám chính là thời gian thi Hương, tính toán thời gian, còn không tới hai tháng. Lục Thần càng nỗ lực.

Rất nhanh hoàng đế ban xuống chiếu thư, bổ nhiệm Trục Lệ Tổng đốc Vương Hoàng làm quan chủ khảo của Bắc Trục Lệ năm nay. Lục Thanh Lam sau khi nghe bổ nhiệm này cảm thấy thư thái, khó trách Lão Hầu gia và cữu cữu thỏa hiệp, khó trách Bình Lương Hầu phủ không sợ hãi như vậy.

Thi ra nguồn gốc đều ở đây mà ra. Trục Lệ Tổng đốc Vương Hoàng kia, chính là thân ca ca của Vương thị, thân cữu cữu của Triệu thị.

Nếu Lục gia quyết tâm, muốn hưu Triệu thị, Vương Hoàng cũng chắc chắn sẽ để cho Lục Thần rút khoa thi này. Tuổi Lục Thần không còn nhỏ rồi, không đỗ khoa này, cử nghiệp sau này chỉ chi sợ cũng khó có thành tựu.

Một vụ gạ dịch, khiến Lục Thanh Lam không biết nên khóc hay cười. Nàng ngược lại cũng có thể hiểu được lựa chọn của Lão Hầu gia và Kỳ Thành, dù sao cử nghiệp của Lục Thần cũng không phải là chuyện của riêng hắn, nó liên quan đến thịnh vượng của cả Trường Hưng Hầu phủ.

Còn chưa bắt đầu cuộc thi, Hầu phủ đã khẩn trương. Nhị phòng lại càng như lâm đại địch, Cảnh ma ma phản phò xuống, tất cả mọi người trong viện không được nói chữ “Roi”, người vi phạm xử phạt nặng. Cảnh ma ma một ngày ba nén hương, cầu khẩn cô gia đề danh bảng vàng.

Lục Thanh Lam nhìn ra được, ngoài mặt mẫu thân biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra, thật ra trong lòng cũng rất quan tâm chuyện này.

Buồng lỏng nhất ngược lại là Lục Thần. Hắn cảm thấy mình đã hết sức, cho dù là thi không đỗ, cũng làm thi tương lai giống như đệ tử huân quý khác đi con đường ân ẩm, Lão Hầu gia sẽ tự an bài cho hắn.

Cuối cùng đã tới ngày thi Hương. Lão Hầu gia tự mình dẫn người đem Lục Thần đưa vào trường thi Bắc Trục Lệ. Lục Thần dờ khóc dờ cười, hắn từng này tuổi rồi, thi Hương còn muốn lão tử đưa hắn vào, như một hài tử chưa lớn, thật sự là quá mất mặt mà.

Nhưng lần này Lão Hầu gia cũng cố chấp khác thường, vô luận Lục Thần phản đối như thế nào, cũng không có hiệu quả.

Lão Hầu gia trở lại từ trường thi, thất hồn lạc phách, giống như chết con.

Thi xong ba tràng, Lão Hầu gia lại tự mình đón nữ tử từ một môi như thoát một lớp da từ trường thi trở về. Lục Thần nghĩ là hắn sẽ hỏi mình thi thế nào, không ngờ Lão Hầu gia một chữ không nói, đến nhà lại làm một bàn thức ăn hắn thích nhất, hai cha con tiêu chúc đối ẩm (*uống rượu*) ở ngoại thư phòng.

Lục Thần vừa ăn vừa nói: “Phụ thân, nếu lần này vẫn không được, nhi tử không có ý định thi lại nữa. Người thân với Đại Các lão Bình bộ, mưu cầu cho nhi tử công việc ở Bình bộ đi. Nhi tử lớn từng này tuổi, không thể vẫn ăn không uống không trong nhà, cũng không làm gì cống hiến cho gia đình sao được?”

Lão Hầu gia hiếm khi ôn hòa nói: “Chớ nói bậy. Lần này người nhất định có thể đỗ! Huống chi chỉ cần người tận lực. Cho dù lần này không được, chúng ta còn có lần sau. Quân tử chi trạch, ngũ thế

nhìi trầm (on trạch người quân tử, chỉ năm đời là đứt), nếu muốn chấn hưng Hầu phủ, kéo dài vinh quang của tổ tông, dựa vào cái bóng của tổ tiên ham hưởng thụ là không được, nhất định phải dựa vào cừu nghiệp đi lên.”

Hốc mắt Lục Thần không khỏi ề ảm. Dù Lão Hầu gia có muôn vàn điều có lỗi, tình phụ tử với hắn cũng là chân thật. Hắn vốn muốn nói, “Cừu nghiệp không phải còn có đại ca, đại ca đã sớm đậu Tiến sĩ rồi.” Nhưng rốt cuộc không dám nói ra khỏi miệng.

Sau đó không lâu yết bảng thi Hương. Lục Thần không phụ sự mong đợi của mọi người, đỗ thứ năm trong tên Cừu nhân Bắc Trục Lệ.

Tin tức truyền về, oanh động cả Hầu phủ. Lão Hầu gia vui mừng hồng mắt, bày tiệc bày ngày liên tiếp ở Hầu phủ, Lục Thanh Lam không khỏi bĩu môi, chẳng qua chỉ là đỗ Cừu nhân, cũng không phải là Tiến sĩ, vẫn khiến cho cả Hầu phủ vinh vào.

Kiếp trước có thể Lục Thần bởi vì Kỳ thị chết đi mà bị đã kích lớn, khoa này mặc dù tham gia, nhưng lại thi rớt.

Thật ra rằng cũng vui mừng thay cho Lục Thần, cho dù sau ngày không được Tiến sĩ, nhưng có công danh Cừu nhân, mượn thế lực của Hầu phủ, Lục Thần cũng có thể đảm nhiệm quan viên văn chức, so với huân quý bình thường tiền đồ rộng lớn hơn nhiều lắm.

Đây cũng là nguyên nhân Lão Hầu gia coi trọng khoa này như vậy.

Trong lúc nhất thời Lục Thần bận rộn tham gia lộc mình yến do Tuần phủ tổ chức, bài kiến quan lớn, tham gia các yến hội của các vị vị đồng khoa cùng tuổi cử hành, cực kỳ bận rộn. Làm sao còn có thời gian đọc sách làm văn.

Kỳ thị không nhận được nhắc nhở hắn, “Sang năm là năm quan trọng, tháng hai chính là thi hội, lão gia lúc đó chuẩn bị kết thúc cừu nghiệp hay là làm tiếp?”

Lục Thần nghe vậy mới tỉnh táo lại, tập trung tinh thần toàn bộ tinh lực chuẩn bị thi hội năm sau một lần nữa. Kỳ thị thấy trạng phu nghe lời khuyên, trong lòng vui vẻ, nhưng trong lòng nàng vẫn còn hơi bất an, ngày dự sinh của mình, lúc sắp sinh vừa lúc ngày Lục Thần sẽ thi, ngày sinh con cũng gần vạn lần trùng trùng ngày Lục Thần thi mới được.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Thời gian thấm thoát, rất nhanh đã đến kỳ thi hội tháng hai năm sau, Lục Thần khua chiêng gõ trống chuẩn bị thi hội, Kỳ thị bên kia cũng sắp sinh.

Trước khi vào đợt thi, trong lòng Lục Thần hết sức khẩn trương. Tuổi Kỳ thị cũng không còn nhỏ rồi, ở thời đại kia coi như là sản phụ cao tuổi rồi, lại mấy năm liên tiếp không sinh, hắn hơi lo lắng thay này của Kỳ thị sẽ không thuận lợi.

Mùng chín tháng hai này là ngày thi đầu, sáng sớm Lục Thần chuẩn bị thỏa đáng đang định đi, bà tử vội vã chạy vào bẩm báo: “Lão gia, phu nhân sắp sinh rồi.”

Lục Thần chỉ cảm thấy đầu vang lên vu vu, nhất thời cảm thấy mềm cả chân. Hắn không kịp quan tâm cái gì, nhấc chân đi đến phòng sinh, Kỳ thị đang được đẩy vào phòng sinh, Lục Thần nhìn thấy sắc mặt nàng trở nên trắng bệch vì đau đớn, không khỏi tiến lên bắt lấy tay nàng: “A Hành, người thế nào rồi?”

Kỳ thị thấy hắn lúc này còn đang ở nhà, nôn nóng: “Sao người còn chưa lên đường, loại đại sự này không thể chậm được.”

Lục Thần lo lắng nói: “Bộ dáng người như thế này, ta làm sao an tâm dự thi?”

Kỳ thị nghe không khỏi sốt ruột: “Từ Hòa, ta không có chuyện gì, ta đã sinh ba đứa bé cho người, không phải cũng bình bình an an sống đây sao? Người gian khổ học mười năm, chính là vì cuộc thi hôm nay, nếu người không thể thi tốt, ta ở nhà cũng không an lòng.”

Đạo lý này Lục Thần cũng hiểu được, nhưng hắn vẫn cảm thấy không yên lòng. Lục Thần nói: “Ta ở bên ngoài với người một lát, lại đi trường thi cũng không muộn!”

“Có ta và ca ca tỷ tỷ ở đây, phụ thân cứ việc đi dự thi là được!” Lục Thanh Lam năm nay đã bảy tuổi, vóc dáng khỏe mạnh hơn rất nhiều, cũng cường tráng hơn rất nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chải song nhà kẻ, mặc áo nhỏ màu đỏ, giống như tiểu tiên nữ từ trong tranh vẽ đi ra.

Lục Thần thấy nữ nhi, tâm tình mới lỏng không ít, sờ đầu của nàng nói: “Người thật là nhân tiểu quý đại(*). Người ở đây, có thể bảo đảm nương và đệ đệ người bình an vô sự sao?”

() 人小虎大 Nhân tiểu quý đại: Nhân tiểu quý đại: thành ngữ Trung Quốc, nghĩa là người còn nhỏ mà đầu óc thông minh lanh lợi nghịch ngợm, nhiều mưu ma chước quỷ, phần lớn dùng đối với con nít.*

Lục Thanh Lam lớn tiếng nói: “Sao không thể? Ngược lại muốn hỏi phụ thân đại nhân một chút, người ở đây, ngoại trừ làm cho mẫu thân uống công lo lắng thêm, còn có tác dụng gì? Người và mẫu thân có trách nhiệm khác nhau, mẫu thân gánh trách nhiệm sinh con quản gia, người gánh vác trách nhiệm giải quyết môn hộ. Ngày thi trọng đại như vậy, người không đi thi lại ở chỗ này hồ đồ, chẳng những không thể chia sẻ thống khổ giúp mẫu thân, còn để cho mẫu thân vì người lo lắng, đây chính là thất trách!”

Nàng nhanh mồm nhanh miệng, có thể nói ra một phen như vậy, Lục Thần cũng không còn cảm thấy kỳ quái.

Kỳ thị nhìn đau nói: “Từ Hòa, lời nói của Bảo Nhi đúng đấy. Chỗ ta có mẫu thân hai vị tẩu tử chiếu ứng, không thiếu cái gì, người mau đi thi đi.”

Lục Thần do dự chốc lát, nói: “Vậy người bảo vệ thân mình, ta đi đây.”

Sau khi Lục Thần đi, Kỳ thị được đưa đến phòng sinh, thai này cũng không sinh thuận lợi như nàng nói, giằng co trong phòng sinh một ngày, đứa nhỏ còn chưa sinh ra. Kỳ thị không yên tâm về Lão phu nhân, mời Trần thị tới trấn giữ.

Lão phu nhân, Phùng thị, Trần thị ngồi ngoài phòng sinh một ngày, cũng hơi mệt chút.

Lão Hầu gia cũng không sai người tới hỏi tình hình, Lục Thanh Nhân và Lục Thanh Lam không được phép tiến vào tiểu viện có phòng sinh, liền chờ tại bên ngoài, nghe thấy bên trong loáng thoáng truyền đến thanh âm kêu đau của Kỳ thị, đều cảm thấy vô cùng lo sợ.

Sáng sớm Lục Văn Đình cùng gã sai vặt đưa phụ thân vào trường thi, trở về nhà cũng đến ngoài phòng sinh, cùng tỷ tỷ và muội muội ngồi một chỗ đợi tin tức.

Kiếp trước Lục Thanh Lam vẫn chưa từng sinh con dưỡng cái, là nỗi đau nói không nên lời nữa đời của nàng. Lòng nàng biết rõ không phải là nàng không thể sinh, mà là Tiêu Thiệu Huyền không cho phép nàng sinh, khi đó Trường Hưng Hầu phủ vẫn vô vẹn toàn, thế lực hùng hậu, mặc dù cũng không có ai có ý nghĩ mưu phản, nhưng Tiêu Thiệu Huyền lại hết sức lo lắng về bọn họ. Đường nhiên sẽ không để cho Lục Thanh Lam thân là Thục phi sinh hạ hoàng tử, gia tăng lợi thế của Hầu phủ.

Nghĩ đến đây Lục Thanh Lam khó tránh khỏi có chút buồn phiền. Cả đời này, nhất định phải sinh một đứa con của riêng mình! Chẳng qua nói đi thì nói lại, ngay cả trạng phu cũng chọn được người đâu, hiện tại nghĩ đến hải tử, có phải có chút quá sớm hay không?

Lục Thanh Lam đang suy nghĩ tâm sự của mình, chỉ nghe thấy thanh âm Lục Văn Đình vang lên bên tai: “Bảo Nhi, ta đang nói chuyện muội đấy, nghe thấy không?”

Lục Thanh Lam vội vàng che lỗ tai của mình, cau mày, chán ghét nói: “Tam ca, ta nghe thấy được, lớn tiếng như vậy muốn hù chết người sao?”

Lục Văn Đình nói: “Nếu nghe thấy, vậy muội trả lời ta đi.”

Lục Thanh Lam mới phản ứng tới: “Huỳnh mới vừa nói cái gì?”

Lục Văn Đình im lặng: “Không phải muội nói muội đã nghe sao? Ta hỏi muội lúc nào nương mới sinh? Cũng đã một ngày rồi.” Nói đến đây, hai từ này từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất hai đầu lông mày cũng lộ ra thần sắc lo lắng.

Lục Thanh Lam bĩu môi: “Sinh con là chuyện của nữ nhân, một đại nam nhân như huynh, xem nào nhiệt gì!” Nói xong xoay người cái bắt chuyện cùng Lục Thanh Nhân, “Muội muốn về phòng trước.”

Lục Văn Đình bắt đầu đi nhún nhún vai, cô muội muội này thích nhất đứng là tranh cãi cùng hắn.

Lục Thanh Nhân từ trước đến giờ cũng rất có phong thái của trưởng tử, nói: “Ồ đây đợi một ngày rồi, tất cả cũng cũng đều mệt mỏi. Các người đi nghỉ một lát trước, có ta ở đây là đủ rồi. Bên này có tin tức, ta lập tức cho người báo cho các người.”

Lục Thanh Lam đáp ứng một tiếng, trở về tiểu viện của mình. Cũng không phải Nàng cảm thấy mệt mỏi, không ngủ gật ở ngoài phòng sinh được, mà là cảm thấy lúc này có lẽ làm một việc. Nàng đề cho gọi Trương tâu phản phó nói: “Người cho đương gia nhà người truyền một câu cho Quan Ngôn, nói buổi trưa hôm nay nương ta sinh hạ, sinh một tiểu tử mập mạp, nặng bảy cân, mẫu tử bình an. Quan Ngôn đương nhiên sẽ đem tin tức này mang cho cha ta.”

Lúc này Lục Thanh Lam đã không ít lần sai sử toàn gia này. Trương tâu từ cũng biết thức thời, ở Tam phòng nàng không được trọng dụng, cũng biết ôm chặt lấy gốc cây Lục tiểu thư. Tương ứng, hiện giờ đang quẩn nước nổi ở Nhị phòng, trọng phu của Trương tâu từ cũng được Lục Thanh Lam cho tới ty phòng (*nơi điều khiển; tổ chức*).

Bởi vậy toàn gia Trương tâu từ lại càng cần cù chăm chỉ, càng trung thành với Lục Thanh Lam.

Trương tâu từ biết đây là nói dối, cũng không hỏi nhiều, lập tức trở về tìm trọng phu nàng. Trọng phu của Trương tâu từ cũng không dám trì hoãn, lúc này liền đi truyền tin tức này đến Quan Ngôn.

Quan Ngôn không nghĩ ngờ gì, đợi Lục Thần thi xong hồi một, liền đem tin tức này nói cho hắn. Cả ngày hôm nay Lục Thần đều nghĩ đến chuyện này, nghe xong lời này tăng đá trong lòng rất cục ròi xuống.

Nghĩ đến mình lại có thêm một nhi tử, lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn gấp trăm lần. Buổi tối ngủ một giấc ngon, ngày hôm sau cảm đề bài trên trường thi chỉ cảm thấy văn tư tuôn ra như suối, đợi thi xong ba tràng đi ra, cảm thấy mình thi coi như cũng được, đồ Tiến sĩ không có vấn đề gì.

Đợi Lục Thần về đến nhà, Kỳ thi quả nhiên đã sinh con, cũng thật sự sinh cho hắn một nhi tử, hắn ôm nhi tử trắng trắng mập mạp, cười đến mức không ngấm miệng được, cũng không so đo người trong nhà truyền lời sai, rõ ràng là buổi tối gần giờ Tý mới sinh ra, tại sao truyền tới tai của hắn trở thành buổi chiều giờ Mùi.

Lại qua mấy ngày yết băng, sáng sớm Lục gia liền phái gã sai vặt đi qua xem xét. Qua đại khái một cái canh giờ, gã sai vặt vui vẻ chạy đến bẩm báo: “Đồ đồ! Lão gia đồ! Lão gia đồ nhất giáp Tiến sĩ thứ hai mươi ba.”

Mục Nguyên đường bên kia cũng nghe được tin tức. Cho đến lúc này, tâm Lão thái gia đang treo cao mới coi là rơi xuống đất.

Hắn cười ha ha, nói liên tục ba chữ tốt, lại thưởng gã sai vặt thật hậu. Trong lúc nhất thời khi cảm thấy mở mày mở mặt, cười với Lão phu nhân nói: “Không nghĩ đến lão Nhị nhìn vô thanh vô tức, cũng là một khối ngọc thô, trong giới huân quý của kinh thành, đã hơn mười năm không người nào có thể đậu Tiến sĩ rồi, lần này chúng ta phải làm một trận, mời tất cả các phủ tới vui vẻ, đem đoàn kịch nổi danh nhất kinh thành cũng mời đến trong phủ diễn hí khúc!”

Còn nói: “Hiện giờ nương từ lão Nhị còn đang trong tháng, chuyện này phiền người lo liệu.” Lục Thần đậu Tiến sĩ, hắn nhìn Kỳ thị thì càng thuận mắt.

Lão phu nhân lại cười nói: “Chúc mừng Hầu gia! Chúc mừng Hầu gia!” Ngoài miệng nói trong lòng lại ề ảm đắng chát, hết sức không sáng khoái. Mắt thấy Lục Thần lại đậu Tiến sĩ, lại phải có một ầu từ, nhất thời phong quang vô hạn, tựa hồ một mình hắn chiếm hết tất cả chuyện tốt trên đời này.

Nhưng nhi tử của nàng thì sao? Tam lão gia Lục Diệp đến bây giờ vẫn còn là kẻ vô tích sự, đừng nói là Tiến sĩ, ngay cả tú tài cũng không thi đỗ, mắt thấy đường cử nghiệp này xem như đi không thông.

Tiếp tục như vậy, cho dù trong lai Lão Hầu gia không để cho Lục Hân kế thừa Hầu phủ, sợ cũng không tới phiên Lục Diệp rồi.

Lão Hầu gia quả thực là vui vẻ, lại bảo Lão phu nhân mài mực cho hắn, trải rộng giấy Tuyên Thành ra viết xuống một chữ “Vinh” rồng bay phượng múa thật to trên giấy. Lão Hầu gia tuy xuất thân là võ tướng, rất cuộc vẫn biết chữ, đề bút rất tốt. Cũng chỉ là chữ không được đẹp mà thôi.

Lão Hầu gia làm khô nét mực, lớn tiếng phản phó người bên ngoài: “Đem cái này đưa đến Nhị phòng” Lục Thần sinh thứ tư, sớm tìm lão Hầu gia đề xin danh tự, Lão Hầu gia nhưng vẫn khéo léo từ chối ban tên cho. Kỳ thật danh tự hắn đã sớm nghĩ kỹ, vẫn đợi đúng lúc này.

Thời điểm Gã sai vặt đến Thúy Phong uyển, toàn gia đang vây quanh bên trong nhà chính vui vẻ hòa thuận. Gã sai vặt đem chữ Lão thái gia ban cho giao cho Lục Thần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chuyện tốt thành đôi (2)

Lục Thanh Lam đang cùng tỷ tỷ chơi đùa với đệ đệ, tiểu tử kia vẫn chưa tới một tháng, bị bọc trong tã lót màu đỏ, ngũ quan đã hơi phát triển, không giống lúc mới sinh ra, mặt nhăn giống như một con khi da hồng. Tiểu tử tham ăn giỏi ngủ, hết sức khỏe mạnh, hai tỷ muội đều thích vô cùng.

Nghe nói tổ phụ ban thưởng tên cho tiểu tử, Lục Thanh Nhân vui mừng nói: “Từ nay về sau, người chính là Vinh ca nhi rồi.”

Tiểu tử làm sao nghe hiểu được, hừ hừ một tiếng, phun ra bong bóng, trở mình tiếp tục ngủ. Lục Thanh Lam thấy vậy tâm cũng mềm nhũn, không nịn được dùng ngón tay dấm gương mặt non như đậu hủ của tiểu tử, miệng kêu: “Vinh ca nhi, Vinh ca nhi!”

Vinh ca nhi bị người quấy rầy mộng đẹp, hơi tỉnh lại, hết sức không nể mặt oa oa khóc lớn.

Kỳ thị nhịn không được oán giận nói: “Bảo Nhi, sao người lại làm đệ đệ khóc.”

Lục Thanh Lam chu mỏ nói: “Ai biết hắn thích khóc như vậy a, quý thích khóc!”

Nàng thật sự không phải cố ý.

Lục Thanh Nhân thuận thực mở tã lót của Vinh ca nhi, sau đó nói với Kỳ thị: “Không trách Bảo Nhi, là Vinh ca nhi đói.” Vừa nói nói xong liền gọi bà vú của Vinh ca nhi cùng đi ra sau vách ngăn lựa đôi lại tã lót cho Vinh ca nhi.

Kỳ thị có chút áy náy nhìn Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam có thói quen đánh rắn tùy côn, uy uy khua khua nói với Kỳ thị: “Mẫu thân có Vinh ca nhi rồi, không thương Bảo Nhi nữa.”

Lục Văn Đình đang uống trà, nghe lời này của muội muội suyt chút nữa phun ra một ngụm nước. Muội muội của hắn là người hung tàn cỡ nào không ai rõ ràng hơn hắn, nàng cũng chỉ sắm vai tiểu cô nương nũng nịu trước mặt phụ thân mẫu thân mà thôi, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ bị bộ dạng này của nàng lừa.

Lục Thanh Lam vốn là hài tử nhỏ nhất trong nhà, lúc bấy giờ không có Vinh ca nhi, ca ca tỷ tỷ nhường cho nàng, lực chú ý của người nhà đều ở trên người nàng. “Tiểu công cử”* điển hình. Hiện giờ đã có Vinh ca nhi, không thể không nói đại vị quả thật đã hơi hạ thấp.

小公举 xiǎo gōng jǔ: Tiểu công cử (Cử ở đây có nghĩa là nâng lên, đưa lên, ý nói còn hơn Tiểu công chúa) phát âm gần giống [小公主 xiǎo gōng zhǔ: Tiểu công chúa]

Kỳ thị nhìn thấy vẻ mặt uy khua của nàng, trong lòng hết sức áy náy, kéo nàng vào trong ngực, trấn an nói: “Bảo Nhi nói bậy bạ gì đó, mẫu thân thương Bảo Nhi nhất!”

Lục Thanh Lam ở trong ngực Kỳ thị chà chà, đôi mắt to ngây thơ chớp chớp: “Thật ư? Vậy nương, người thương Bảo Nhi nhiều hơn, hay là thương Vinh ca nhi nhiều hơn?”

Kỳ thị cười nói: “Cả hai mẫu thân đều thương, nhiều giống nhau!” Cái này làm sao so sánh được.

Hai cha con Lục Thần và Lục Văn Đình liếc nhìn nhau một cái, đều tỏ vẻ hết sức bất đắc dĩ với đôi mẫu nữ dính như cháo này.

Thi hội xong còn chưa hoàn toàn xong xuôi, còn có một cuộc thi càng quan trọng hơn, đó chính là thi đình do hoàng đế tự mình chủ trì ở điện Bảo Hòa. Thi đình xong sắp xếp thứ hạng, mới là thứ hạng Tiến sĩ cuối cùng. Tiến sĩ nhất giáp mọi người thường nghe nhiều nhất chính là Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa.

Thi đình năm nay cử hành vào ngày hai mươi một tháng tư.

Vinh ca nhi được hai tháng, trắng trắng mập mập khỏe mạnh kháu khỉnh, đúng là thời điểm thích nhất. Tâm tình Lục Thần khoan khoái, hơn nữa thi đình cũng sẽ không bị rơi bóng, bởi vậy hết sức thả lỏng. Thi đình xong, lúc xếp thứ hạng, hoàng đế nghe nói hắn là nhi tử của lão Trường Hưng hầu, thấy gia đình công hầu cũng có thể nuôi dưỡng ra một Tiến sĩ uyên bác, không khỏi rất tán thưởng.

Lúc Ấy Đại Tề lập quốc đã được trăm năm, cuộc sống nhân dân giàu có an nhạp, đời sống xã hội xa xỉ dần lên, thiếu gia trâm anh thế tộc ăn chơi trác táng rất nhiều, đem cả kinh thành quấy nhiễu. Chường khi mù mắt hết sức đau đầu, đối với mấy công thần này, hoàng đế cũng không tiện xuống tay quá nặng, đang không có biện pháp nào tốt, thấy Lục Thần trong lòng vui mừng, trong lòng này ra một kế, định tạo nên một kiểu mẫu cho đám công tử bột này, vì vậy vung đại bút lên, đặc cách Lục Thần làm đệ nhất nhị giáp danh truyền lư.

Nếu không phải hoàng thượng cảm thấy không tiện phá hỏng quy tắc quá nhiều, dựa vào tướng mạo của Lục Thần, thật muốn cho hắn Thám hoa kia.

Lục Thần biết trình độ của bản thân, không được ở trong tam giáp Tiến sĩ là cũng không tệ rồi, nào dám mộng tưởng có thứ hạng cao như vậy a.

Một khối bánh trên trời rớt xuống nện vào đầu của hắn, hắn cũng hơi mơ hồ.

Chờ hắn ở trên kim điện mơ mơ màng màng tạ ơn hoàng ân, trở về Hầu phủ mới phản ứng. Cái này chẳng những là Trường Hưng Hầu phủ, toàn bộ giới huân quý kinh thành cũng đều sôi trào.

Giới huân quý có Tiến sĩ cũng là chuyện đã mười năm không thấy, huống chi là đệ nhất nhị giáp danh truyền lư, đây là vinh quang lớn cỡ nào.

Huống hồ truyền lư này còn có một chỗ tốt, đó chính là không cần tham gia cuộc thi, trực tiếp có tư cách thứ cát sĩ*. Dựa theo quy củ của Đại Tề, “Không Tiến sĩ không vào Hàn Lâm, không Hàn Lâm không vào nội các”. Thi đại thứ cát sĩ là có thể ở tại Hàn Lâm viện nhậm chức, tương lai liền có cơ hội nhòm ngó đến văn chức quan hàm cao nhất quốc triều —— nội các Đại học sĩ. Đây cũng là con đường mơ ước của mỗi người đọc sách, cho nên nhóm hàn lâm của Hàn Lâm viện kia mặc dù kham khổ, nhưng là lại cực kỳ thanh quý, được một số người xưng là “Trữ tướng*”.

()庶吉士 thứ cát sĩ: Minh sử, tldr chép là 庶起士/thứ khởi sĩ, Minh Thái Tông thực lục không nhắc đến, nhưng nhiều nhân vật khác được bổ nhiệm chức này, chép là 庶吉士/thứ cát sĩ. Ban đầu Minh Thái Tổ đặt chức quan này thuộc Lục khoa, đến năm Vĩnh Lạc thứ 2 đổi làm chức quan ngắn hạn ở Hàn Lâm viện, chỉ bổ nhiệm những Tiến sĩ, nhằm tạo điều kiện cho họ học tập tại Hàn Lâm viện, sau đó thông qua khảo hạch mà điều nhiệm các chức vụ khác, tương tự như thực tập sinh hay nghiên cứu sinh ngày nay.*

()储相 Trữ tướng: hay còn gọi là Thiết Cát Sĩ là một chức vụ có tính chất tạm thời của Hàn Lâm viện. Chức vụ này bắt đầu có từ thời Minh. Sau khi thi đình, tiến sĩ đệ nhất giáp (trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa) sẽ được bổ nhiệm thăng vào các chức vụ ở lục bộ; còn tiến sĩ đệ nhị giáp và đệ tam giáp sẽ giữ chức danh Trữ Tướng, thực tập làm quen với công việc ở các ty của lục bộ để sau này đảm nhận các vị trí khác nhau mà không bị điều xuống địa phương để làm quan. Phải kinh qua Trữ Tướng thì mới vào được Hàn Lâm viện, qua Hàn Lâm viện thì mới vào được nội các. Bởi vậy, có rất nhiều vị đại thần thời nhà Thanh đã từng kinh qua chức vụ này. Có thể nói, Trữ Tướng chính là lực lượng hậu bị của quan trường.*

Lục Thần trở thành thứ cát sĩ, sau lưng hắn lại có Hầu phủ làm chỗ dựa, so với người đọc sách bình thường càng có cơ hội nháp các hơn, nhất thời trở thành bánh trái thơm ngon, cánh cửa của Trường hưng Hầu phủ cũng đều bị đập hỏng.

Lục Thanh Lam cũng không khỏi than thở vận khí cứt chó của phụ thân nhà mình. Bằng thủ đoạn của phụ thân, nháp các đại khái là không có hy vọng gì, dù sao tương lai Đại bá phụ cũng phải nháp các, một nhà cũng không thể xuất hiện hai vị các thần, nhưng là đã có xuất thân đệ nhất nhị giáp danh truyền lư như vậy, con đường tiến chức tương lai của phụ thân đại khái sẽ bằng phẳng hơn rất nhiều.

Hầu phủ lại sắp xếp đại diện yến(*tiệc rượu*) thêm một lần nữa. Khách nhân tới lần này, còn nhiều hơn lần Lục Thần đậu Cử nhân, quy cách còn cao hơn một cấp bậc.

Kỳ thị mới ra tháng(*ở cử*) không bao lâu, bởi vì trong tháng nuôi dưỡng tốt, cả người có vẻ đầy đà một chút, cộng thêm người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, mặt đỏ bừng, khí sắc có vẻ đặc biệt tươi tốt.

Giờ phút này nàng đang mang theo hai nữ nhi chào hỏi khách khứa, hôm nay tới cơ hồ đều là phu nhân quan lại, Kỳ thị không dám chậm trễ, thức tỉnh tinh thần mười phần.

Đúng lúc này, Cảnh ma ma đi tới bên người nàng nói một câu: “Phu nhân, Tam công chúa tới.”

Kỳ thị lập bập kinh hãi: “Sao nàng lại tới?” Không kịp nghĩ nhiều, mang theo Lục Thanh Lam vội vã ra đón. Đến nhị môn, liền nhìn thấy một tiểu cô nương mặc bối tử màu hồng nhạt thêu hồ điệp đeo trang sức hoa, chải song thùi kẻ, đang không kiên nhẫn đợi, trông thấy Lục Thanh Lam lập tức vui vẻ kêu lên: “Bảo Nhi, ta ở đây!”

Lục Thanh Lam méo miệng, nha đầu này vẫn không đổi được tật xấu gào to, phía sau nàng mang theo một đại đội cung nữ thái giám, đàn trận lớn như vậy, ai không nhìn thấy nàng a!

Không đợi nàng kịp phản ứng, Tam công chúa đã đã chạy tới, ôm cổ Lục Thanh Lam nói: “Ta cứ tưởng ngươi đã chết rồi đấy Bảo Nhi!” Lục thanh Lam đã gần mấy tháng không tiến cung, nàng còn thấy lạ đây, sao Tam công chúa có thể nhận được không gọi nàng tiến cung vậy?

Đang nói, Tam công chúa bỗng nhiên bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt xấu hổ, chẳng qua Lục Thanh Lam cũng đã nhìn thấy. “Phốc” cười ra, cố ý nói: “Tam công chúa, răng của ngươi làm sao vậy?”

Thì ra là Tam công chúa thay răng rồi, đại khái là cảm thấy xấu hổ, cho nên hơn hai tháng vừa rồi mới không gọi nàng tiến cung. Tam công chúa oán hận chà chà chân: “Ta biết ngay mà, ta biết ngay tên vô lại nhà ngươi nhất định sẽ chê cười ta!”

Lục Thanh Lam liếc mắg nhìn cười, “Tốt rồi, tốt rồi, tiểu hài tử thay răng đều là bình thường, rất nhanh là có thể mọc ra, ta không chê cười ngươi là được.” Lôi kéo Tam công chúa nói: “Đây là nương ta, đây là tỷ tỷ của ta...” Lần lượt giới thiệu cho nàng.

Kỳ thị đã từng gặp Tam công chúa, Lục Thanh Nhân vẫn là lần đầu gặp. Tam công chúa nể mặt Lục Thanh Lam, cũng là khách khí với hai người, “Bá mẫu!” “Tỷ tỷ!” Thanh âm ngọt ngào.

Lục Thanh Lam đang muốn dẫn người đi vào, chỉ nghe thấy mấy tiếng ho khan. Tiểu cô nương ngẩng đầu, theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy một thiếu niên dáng người cao cao, mi mục như vẽ đứng ở phía sau Tam công chúa, Lục Thanh Lam lắp bắp kinh hãi, vị này sao cũng tới vậy?

Chính là Cửu hoàng tử Tiêu Thiểu Giác.

Hôm nay Tiêu Thiểu Giác mặc một thân cẩm bào hoa hồ hoa văn đám mây màu xanh ngọc, eo buộc đai lưng kim ngọc, chân mang giày gấm màu đen thêu đám mây tơ vàng. Dưới kim quan, một khuôn mặt tuấn mỹ nho nhã trắng như quan ngọc. Nửa năm này, hần cao lên ít nhất một cái đầu, thiếu niên gầy cao cao, mặt mày như vẽ, bộ dáng cực kỳ tuấn lãng, đứng ở đó, như một bộ bức họa mỹ lệ.

Lục Thanh Lam vội vàng tiến lên: “Cửu... Cửu điện hạ, sao người cũng tới vậy?” Một đoạn thời gian không gặp, mấy chữ Cửu ca ca này cũng không cũng kêu ra được.

Tiêu Thiểu Giác nghe xưng hô của nàng sắc mặt tối sầm, chỉ chỉ Tam công chúa, Tam công chúa gật đầu, thay hần nói chuyện: “Ý của Cửu ca, là hần đi cùng ta tới.”

Lục Thanh Lam có chút kỳ quái, hôm nay người này bị sao vậy, ngay cả nói một câu cũng lười? Vậy hần còn tới xem nào nhiệt làm gì?

Ánh mắt của Tiêu Thiểu Giác dừng ở trên người của Lục Thanh Lam, hôm nay bởi vì là ngày lành của phụ thân nàng, tiểu cô nương mặc áo nhỏ màu đỏ thêu hoa hồ điệp, chải song nha kế, trên cổ mang khóa trường mệnh vàng ròng, trên cổ tay mang một chuỗi vòng tay ngọc bích, phía trên búi tóc gắn hai cái chuông bạc, đi đường không ngừng vang lên đinh đinh đang đang. Tiểu cô nương vóc dáng cũng cao lên rồi, thoát nhìn cũng không mập như khi còn bé, làn da của nàng vô cùng trắng, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo.

Tiểu cô nương cười khê, hoạt bát, xinh đẹp, giống như một chú chim nhỏ vui sướng.

Tiêu Thiểu Giác không tự chủ nhìn nhiều hai mắt. Hôm nay hần mới phát hiện thì ra tiểu cô nương xinh đẹp có thể làm người khác ưa thích như vậy.

Bên này Kỷ thị và Lục Thanh Nhân cũng đi lên làm lễ chào hỏi, Cửu hoàng tử cũng gật đầu không nói lời nào. Lục Thanh Lam lại càng nghi ngờ.

Nghe không ra mà cũng không muốn nghe, dù sao người này không phải là người nàng có thể nhìn thấu. Liền không để ý tới Tiêu Thiểu Giác nữa, chỉ lôi kéo Tam công chúa đi vào bên trong.

Tam công chúa vừa đi vừa kêu to: “Bảo Nhi, đệ đệ người ở đâu? Mau mang ta đi xem một cái.” Lục Thanh Lam ở trước mặt nàng khoe khoang không chỉ một lần về bảo bối đệ đệ kia của nàng, nghe đến mức lỗ tai đều sắp dài thành cái kén rồi, cho nên vừa vào cửa đã muốn đi thăm Vinh ca nhi.

Kỷ thị phải Cảnh ma mà tự mình mang hai tiểu cô nương đi Thúy Phong uyển. Tiêu Thiểu Giác thấy hai tiểu cô nương đi rồi, đi theo một cách tự nhiên, Kỷ thị cảm thấy Tiêu Thiểu Giác là một chàng trai đi vào như vậy có chút không ổn, nhưng lại không dám ngăn cản, do dự một chút, rốt cuộc không nói gì.

Lục Thanh Lam lôi kéo Tam công chúa, kéo ra một chút khoảng cách với Tiêu Thiểu Giác, sau đó giảm thấp thanh âm nói: “Tam công chúa, sao Cửu điện hạ không chịu nói lời nào vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chuyện tốt thành đôi (3)

Tam công chúa quay đầu lại trộm nhìn Cửu hoàng tử một cái, nói khẽ: “Ta cũng không dám nói.”

Lục Thanh Lam thấy bọn họ thần bí như vậy, càng tò mò hơn.

Còn chưa vào cửa, chỉ nghe thấy tiếng cười khanh khách của Vinh ca nhi. Tình tình Tam công chúa nóng nảy, lật đặt chạy đi vào, liền thấy một cái nãi oa (*em bé còn bú sữa*) trắng trắng mập mập nằm trên nệm thấp trong phòng, mặc áo lụa tơ tằm màu đỏ chót, hai bàn chân nhỏ đỏ ửng, một đôi mắt to ướt sũng, nghe thấy âm thanh liền nghiêng cái đầu ra phía cánh cửa nhìn.

Tam công chúa vừa tán thưởng lại là kinh ngạc mà “Oa...” một tiếng, kêu lên: “Bảo Nhi đây chính là đệ đệ của người sao?”

Lục Thanh Lam cũng đi vào phòng, nói với Tam công chúa: “Đây chính là đệ đệ ta Vinh ca nhi. Thế nào, đệ đệ của ta đáng yêu chứ.” Lục Thanh Lam nói xong ngồi xuống bên cạnh Vinh ca, đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của hần, con người Vinh ca nhi chuyển đi lòng vòng, nhìn về phía tỷ tỷ, toét ra cái miệng nhỏ nhắn cười cười.

Tam công chúa ngồi xuống bên người Lục Thanh Lam, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy hài tử nhỏ như vậy, cánh tay bập chân nhỏ đều là khớp xương, nàng cũng muốn đưa tay sờ sờ Vinh ca nhi giống như Lục Thanh Lam, nhưng nhất thời nhát gan vươn tay ra lại không dám hạ xuống.

Lục Thanh Lam cười cồ vũ nàng: “Không có chuyện gì đâu, chỉ cần người điềm nhẹ, Vinh ca nhi sẽ không khóc.” Cầm lấy tay của Tam công chúa để trên mặt non nớt của nãi oa. Tam công chúa vui vẻ hồng mắt, sợ hãi than: “Đa của Vinh ca nhi thật tròn nhẵn thật mềm a!”

Tiểu nãi oa bị nàng sờ đến vui vẻ. Chân ngắn đạp đạp, thò ra bọt sữa.

Đừng nói Tam công chúa, ngay cả Tiêu Thiểu Giác đi theo ở phía sau cũng đều nhìn đến choáng váng. Tiêu Thiểu Giác cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy hài tử nhỏ như vậy, chỉ cảm thấy hần nhỏ nhỏ yếu ớt một cục, nhìn thấy tâm liền mềm mại.

Tam công chúa hoảng sợ nói: “Mau nhìn, mau nhìn, hần lại nhả bong bóng, ôi chào!”

Lục Thanh Lam cũng thực sự sợ hãi nói: “Thế nào, đệ đệ của ta lại hại không?” Giống như nhả bong bóng kia chính là nàng.

Hai tiểu cô nương ngạc nhiên ở đây nghiên cứu nửa ngày, bà vú của Vinh ca nhi đứng ở ở một bên, nhìn thấy hai tiểu nha đầu lú rú, đồng ngôn đồng ngữ, trên mặt lộ ra nụ cười.

Tiêu Thiểu Giác đi theo phía sau hai người đứng ở nơi đó, trong lúc nhất thời lại không có người để ý đến. Hoàng tử điện hạ hơi bất mãn, kéo một cái ghế tới tự ngồi ở chỗ đó.

Đúng vào lúc này, từ ngoài cửa sổ một con chim anh vũ trên đầu mọc một cái mào xinh đẹp vỗ cánh phành phạch bay vào, đậu trên một cây xà ngang Lục Thanh Lam đặc biệt chuẩn bị cho nó, dùng ánh mắt tò mò nhìn người không quen biết trong phòng.

Chính là vệt đầu phượng “Tiểu Cửu” Lục Thanh Lam nuôi. Lúc trước Tiêu Thiểu Giác buộc Lục Thanh Lam đổi tên cho con chim này, Lục Thanh Lam ngoài miệng đáp ứng rồi, căn bản là không sửa. Vẫn cứ kêu nó “Tiểu Cửu” “Tiểu Cửu”.

Hiện giờ chim non sớm đã trưởng thành uy vũ, Lục Thanh Lam bởi vì kiếp trước đã từng nuôi loại con chim này, biết tính tình nó, sau này dứt khoát thả ra khỏi lồng tre, ở chỗ này ăn ngon chơi vui, con chim này cũng không bay đi, rất thần kỳ.

“Tiểu Cửu” vừa tiến đến, liền hấp dẫn ánh mắt của Tam công chúa. Trong mắt Tiểu cô nương lóe lên tò mò, hỏi: “Đây chính là chim anh vũ người nuôi ư?”

Lục Thanh Lam không nói gì, chim anh vũ này vẫn là dùng danh nghĩa của Tam công chúa đưa tới, hiện tại tiểu cô nương lại hoàn toàn không biết gì cả.

Nàng nhẹ gật đầu, đáp lại một câu âm ờ. Chim anh vũ kia nghiêng đầu qua nhìn Tam công chúa một chút, bỗng nhiên tuôn ra một câu: “Người là ai?” chim anh vũ này thông minh, trải qua hơn một năm dạy bảo, “Tiểu Cửu” đã biết nói rất nhiều câu rồi, trong cung Tam công chúa cũng đã từng thấy chim anh vũ, cũng có chim anh vũ biết nói chuyện, nhưng là không có con nào thông minh như “Tiểu Cửu”.

Ánh mắt Tam công chúa lộ ra thần sắc vô cùng hâm mộ: “Bảo Nhi, chim anh vũ của người thật là lợi hại!”

Lục Thanh Lam tựa như khoe khoang hướng về phía chim anh vũ huýt sáo một tiếng, “Tiểu Cửu” liền đột nhiên bay đến trên bả vai của Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam dùng tay sờ sờ mào trên đầu nó, “Tiểu Cửu” cũng không sợ, cũng không bay đi.

Tam công chúa quả thực xem ngây người.

Lục Thanh Lam dạy nó: “Tam công chúa! Tam công chúa!” Lúc trước Nguyễn An đã dạy câu này, cho nên “Tiểu Cửu” biết nói, liền phẩy phẩy cánh, hô theo: “Tam công chúa! Tam công chúa!” Thanh âm chim anh vũ có chút máy móc, nhưng Tam công chúa vẫn cảm thấy ngạc nhiên.

Nàng học bộ dạng Lục Thanh Lam sờ mào xinh đẹp trên đầu chim anh vũ, vậy mà “Tiểu Cửu” không quen người lạ, vỗ cánh phành phạch lập tức bay lên, làm cho Tam công chúa hoảng sợ.

Lục Thanh Lam cười ha ha. Tiểu từ trên giường nhìn thấy tỷ tỷ cười, cũng toét cái miệng nhỏ nhắn chưa mọc răng nở nụ cười, nước miếng cũng chảy ra. Bà vú vàng cầm khăn lau cho tiểu tử.

Bên này chim anh vũ ở trong phòng bay một vòng, nhìn thấy trong phòng ngoại trừ Tam công chúa còn nhiều thêm một người cao gầy, thiếu niên tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ, liền dừng ở trên một cây cột, trên cao nhìn xuống Tiểu Thiệu Giác.

Chim anh vũ mở miệng hỏi: “Người là ai?”

Tiểu Thiệu Giác nhìn bộ dạng chim anh vũ kia cáo mượn oai hùm, làm sao chấp nhặt với một con súc sinh lấm lốc, căn bản là không để ý tới nó. Chim anh vũ kia cũng mà không bỏ qua, lại máy móc hỏi một câu: “Người là ai?”

Đúng lúc này, Nguyễn An vội vàng chạy vào. Kể từ khi Lục Thanh Lam để cho hần nuôi thả chim anh vũ, Nguyễn An liền mệt mỏi, cặp chân của người sao có thể đuổi kịp đôi cánh của chim anh vũ, bởi vậy cả ngày đi theo “Tiểu Cửu” chạy tới chạy lui trong Trường Hưng Hầu phủ, toàn bộ Hầu phủ người có lượng vận động lớn nhất đại khái chính là hần.

Hần thờ hồng học, liếc thấy bộ mặt lạnh lùng, ngồi ngay ngắn ở trên ghế hoa hồng của Tiểu Thiệu Giác, hần sợ hết hồn, Tiểu Thiệu Giác là chủ tử chính quy của hần, vội vàng tiến lên quỳ xuống hành lễ: “Cửu điện hạ!”

Tiểu Cửu đang hỏi Tiểu Thiệu Giác, nó hỏi liên tiếp mấy lần người này cũng không để ý nó, nghe thấy Nguyễn An nói Cửu điện hạ, nó lập tức dừng cảm lên, học theo: “Cửu điện hạ!”

Lục Thanh Lam gặp tình hình này, thầm hô hồng bát, quả nhiên chim anh vũ tiếp theo hô một câu: “Người xấu!”

Tiểu Thiệu Giác bị không để ý tới lâu như vậy vốn là nổi giận trong bụng, thấy một con súc sinh cũng dám mắng hần, nhất thời giận dữ, bèn nha hoàn mang cho hần trà quả, bày đặt trên bàn nhỏ bên cạnh hần một mâm đậu phộng ngũ hương. Tiểu Thiệu Giác liền nhặt đậu phộng lên, lấy tay bần ra, vô cùng chuẩn, vèo một cái đánh vào trên thân thể Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu bị đau, cả nhà đều thích nó, nó chưa từng chịu ủy khuất như vậy. Liền vỗ cánh phành phạch bay loạn trên đầu Tiểu Thiệu Giác, vừa bay vừa chửi bậy: “Khốn kiếp!” “Người xấu!” Tuy là tới lui lui chi hai câu như vậy, nhưng là tốc độ tiếng chim anh vũ cực nhanh, giống như sấm liên thanh nổi lên xịch xịch không dứt.

Cái này cũng chưa tính, “Tiểu Cửu” bay lên, cuối cùng làm một bãi phân chim trên đầu của Tiểu Thiệu Giác. Tiểu Thiệu Giác không phòng bị, nghiêng người, mặc dù tránh kịp, tránh được đầu, phân chim vẫn rơi vào trên vai của hần.

Tiểu Thiệu Giác thích sạch sẽ cực kỳ nghiêm trọng, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy buồn nôn muốn ói, lúc này đã sớm giận dữ, nổi giận nói: “Người cái đồ súc sinh này!”

Hần vừa lên tiếng liền lộ tẩy rồi, tiếng nói vệt đục cạc cạc cạc, khó trách đến Trường Hưng Hầu phủ một câu không chịu nói, thì ra là đang ở thời kỳ bế tiếng.

Lục Thanh Lam muốn cười không dám cười. Tiểu Thiệu Giác là thật sự nổi giận, chim anh vũ này là hần đưa, lúc trước cũng không kiêu ngạo như vậy. Chỉ thấy hần tựa như ảo thuật lấy ra một cây cung tiễn nhỏ đi ra, lắp ráp hai ba cái liền xong, sau đó biến ra một mũi tên đầu linh, sau đó giương cung lắp tên, ngắm đúng Tiểu Cửu, ý định một mũi tên bắn hạ súc sinh này.

Nguyễn An đã sợ đến choáng váng, hần mặc dù chưa từng hầu hạ bên cạnh Tiểu Thiệu Giác, nhưng vị chủ tử khó chịu này đã sớm truyền khắp hạ nhân hầu hạ rồi, hôm nay bị một con súc sinh nhục nhã, hần nào có đạo lý không lấy lại danh dự, đầu mũi tên kia sắc bén, cũng không phải là chuyện đùa.

Tam công chúa cũng kêu lên: “Cửu ca, dừng!”

Lục Thanh Lam vừa nhìn vừa thấy người này là làm thật, xem bộ dáng là thật sự muốn bắn chết Tiểu Cửu, nàng tốn bao nhiêu tâm huyết mới nuôi lớn “Tiểu Cửu” huấn luyện tốt, sao có thể để cho Tiểu Thiệu Giác một mũi tên bắn chết nó. Tiểu cô nương vội vàng ngăn trước mặt của Tiểu Thiệu Giác, cười lạnh nói: “Cửu điện hạ tha mạng! Anh vũ cũng chỉ là súc sinh, người cần gì chấp nhặt cùng nó.”

Tiểu Thiệu Giác hừ lạnh một tiếng, uy hiếp nói: “Tránh ra, bằng không đừng trách cung tên của ta không có mắt!” Hần đang đẳng sát khí, hai mắt sắc bén, Lục Thanh Lam lập tức cảm giác được áp lực tăng mạnh, nhớ tới đủ loại truyền thuyết hung tàn của hần kiếp trước, Lục Thanh Lam cảm thấy đầu tóc có chút tê dại, nói không chừng hần thật sự sẽ không quan tâm một mũi tên bắn ra, cái mạng nhỏ của nàng cũng sẽ nguy hiểm.

Lục Thanh Lam lại không biết Tiểu Thiệu Giác chẳng qua là hù dọa nàng một chút, thương tổn Lục Thanh Lam chẳng khác nào thương tổn chính hần. Hần cũng không có ngu như vậy.

Trong lúc nhất thời hai người cầm cự một hồi.

Bị âm ỉ như vậy, trong phòng lập tức đại loạn, “Tiểu Cửu” bay loạn gọi bậy, trên giường tiểu nam cũng “Oa ” một tiếng khóc lên.

Cho tới bây giờ chưa từng thấy Cửu ca phát cáu lớn như vậy, Tam công chúa cũng bị hù đến rồi, nàng vỗ tay kêu lên: “Chim anh vũ chạy mau!”

Tiểu Cửu đại khái cũng cảm nhận được sát khí của Tiểu Thiệu Giác, biết rõ người nam nhân phía dưới kia không dễ chọc, ném một câu “người xấu khốn kiếp” liền vỗ cánh về phía cửa sổ bay mất.

Lục Thanh Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Thiệu Giác dĩ nhiên sẽ không thực sự động thủ với tiểu cô nương, hần hừ một tiếng thu hồi cung tên, đi đến trước một bước, liền nhắc Lục Thanh Lam lên.

Vóc dáng Lục Thanh Lam đã dài ra rồi, nhưng Tiểu Thiệu Giác lớn mau hơn nàng, Lục Thanh Lam cũng chỉ đến eo của hần, cho nên Lục Thanh Lam lập tức liền bị hần nhắc lên, làm cho nàng và bản thân bốn mắt nhìn nhau.

Xung quanh Lục Thanh Lam không có chỗ dựa vào, tay chân nhỏ bé đập đập hai cái mới an tĩnh lại.

Một đôi mắt to ướt sũng lộ ra thần sắc sợ hãi.

Tiểu Thiệu Giác bị loại ánh mắt này của nàng nhìn, lập tức mềm lòng. Chớ nhìn hần tuổi còn không lớn lắm, nhưng bụng dạ nham hiểm, trong từ điển từ trước đến giờ không có hai chữ mềm lòng này, hết lần này tới lần khác tâm địa không cứng rắn được với tiểu cô nương này.

Lục Thanh Lam biết điều ngoan ngoãn nhanh nhẹn nói: “Ta sai rồi!”

Tiêu Thiệu Giác đến bây giờ còn chưa hết giận dẫu, dùng giọng nói vệt đục hỏi: “Người sai ở đâu?”

Nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Đứng ra một con súc sinh gây họa, liên quan gì đến nàng chứ, thế nhưng nàng lại không dám nói lời thật, chỉ đành nói: “Tiểu Cửu mạo phạm người, ta là chủ nhân của nó, cho nên ta sai!” Nàng nói vừa xong, mới phản ứng nói sai rồi, vội vàng bưng kín miệng mình.

Tiêu Thiệu Giác thần nhiên nhìn nàng một cái, hừ một tiếng: “Tiểu Cửu?”

Lục Thanh Lam thầm mắng bản thân mau mồm mau miệng, thái độ nàng nhận sai vô cùng tốt, cười nhón nhón nói: “Điện hạ, ta biết sai rồi, người tạm tha cho ta một lần đi.”

“Một năm trước người ở Nghiêm Trữ Vương Phủ đáp ứng ta thế nào, xem lời của ta coi như gió thoảng bên tai sao?” Tiêu cô nương này mặt ngoài thoạt nhìn ngoan ngoãn khéo léo đấy, nhưng lại vô cùng có chủ ý, căn bản là không đem lời của hắn để ở trong lòng, nghĩ tới đây trong lòng hắn còn tức giận.

Trong phòng hỗn loạn làm cho hắn đau não, hắn định đem nàng xách ra ngoài viện tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện, liền nhắc chân đi ra ngoài. Hắn với Lục Thanh Lam cách một cái ghế, hắn cũng là tức giận nhất thời quên mất, chỉ nghe thấy một tiếng “bịch”, miệng của Lục Thanh Lam, lập tức đập vào ghế dựa.

“A —— ” Lục Thanh Lam đau đến hét to một tiếng.

Tiêu Thiệu Giác sùng sốt, vội vàng đỡ nàng xuống, “Người sao rồi?” Hắn theo bản năng sờ lên miệng của mình, trong miệng hắn cũng mơ hồ đau nhức đấy.

Lục Thanh Lam ngồi dưới đất, há miệng, một tiếng “bộp” nhả ra một cái răng cửa, vè mặt đưa đám nói: “Người là rụng răng cửa của ta.” Nhìn răng cửa trong lòng bàn tay còn mang theo tơ máu tí ti, Lục Thanh Lam khóc không ra nước mắt.

Tiêu Thiệu Giác ngăn người.

Hắn thật sự —— không phải cố ý.

Tam công chúa bỏ nhào đến, kêu lên: “Bảo Nhi Bảo Nhi, người há miệng, cho ta xem xem!”

Lục Thanh Lam liền há miệng ra, Tam công chúa nhìn tình huống của nàng lại há miệng lấy tay sờ lên răng cửa của mình, cười nói: “Không sao, không sao, răng của ta cũng rụng, mẫu phi ta nói, tiểu hài tử rụng răng là bình thường, mọc ra rất nhanh.”

Lục Thanh Lam đương nhiên biết cái này, cho nên nàng cũng không lo lắng. Chẳng qua việc khẩn cấp trước mắt vẫn là tìm cách ứng phó tên sát tinh Cửu hoàng tử này.

Nếu không phải xảy ra một việc như vậy, Cửu hoàng tử không biết sẽ thu thập mình như thế nào đâu. Cho nên nàng che miệng của mình, xòe tay che mặt bắt đền: “Tam công chúa miệng ta đau!” Tròng mắt liếc một cái nhìn nữ nờ ghen ngào khóc, kỳ thật chỉ là nói làm bầm, không có lấy một giọt nước mắt.

Tiêu Thiệu Giác sờ lên miệng mình, biết rõ nàng là nói dối đấy, nếu miệng nàng đau, nhất định hắn cũng đau. Hắn cũng không vạch trần, nhìn xem tiểu cô nương này rốt cuộc muốn diễn đến khi nào.

Tam công chúa ở một bên phía sau lưng của nàng tựa như đại tỷ ty an ủi nàng, bàn tay Lục Thanh Lam mở một khe hở, len lén vụng trộm nhìn ra phía ngoài, thấy trên mặt Tiêu Thiệu Giác lộ vẻ thần nhiên về chế cười, thầm nghĩ người này thật là một người tâm địa sắt đá, không có một chút đồng tình nào.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm một nam hài tử, “Bảo Nhi, Bảo Nhi người sao vậy? Người làm sao vậy?” Liền thấy một thiếu niên mặc trường bào cổ tròn màu xanh chạy đi vào, bộ dạng thoạt nhìn mười mấy tuổi, làn da trắng nõn ngũ quan tinh xảo bộ dạng đặc biệt tuấn tú, chỉ là một đôi mắt to đảo qua đảo lại lộ ra vẻ hết sức thông minh, làm cho cả người hắn thêm vài phần hơi thở oai hùng.

Cũng chính là thân ca ca của Lục Thanh Lam, Lục Văn Đình tới.

Ngày thường hình thức ở chung của huynh muội hai người chính là phá phách lẫn nhau, nhất là Lục Thanh Lam, tuổi còn nhỏ mà lời nói cực kỳ ác độc. Chẳng qua hai người càng là cãi nhau âm ỉ, tình cảm lại càng tốt, trên thực tế Lục Văn Đình cực kỳ thương yêu cô muội muội này, thấy nàng ngồi dưới đất khóc thút thít, nhất thời giận dữ, bước nhanh tới phía trước, kéo Lục Thanh Lam lên nói: “Bảo Nhi, người làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam hoảng sợ, sợ ca ca và Tiêu Thiệu Giác nổi lên xung đột, nếu đắc tội tên sát tinh này, sau này cũng không phải chuyện đùa. Vội vàng nói: “Ca ca, ta không sao.”

Nàng không nói lời nào còn tốt, vừa nói trong miệng lọt gió, Lục Văn Đình mất sắc, nhất thời đã nhìn thấy, hơi lặng người nói: “Bảo Nhi, người rụng răng rồi!”

Lục Thanh Lam lại nói một câu: “Ta không sao!”

Ánh mắt của Lục Văn Đình liền rơi vào trên người của Tiêu Thiệu Giác. Tiêu Thiệu Giác trước kia đã tới Hầu phủ mấy lần, Lục Văn Đình dĩ nhiên nhận ra hắn, bất quá hắn cũng không muốn thấy muội muội của mình chịu ủy khuất, sắc mặt không tốt nói: “Có phải là người làm cho răng cửa của muội muội ta rụng đúng không?”

Tiêu Thiệu Giác lớn hơn Lục Văn Đình một tuổi đấy, làm sao lại sợ tiểu tử thô kệch như vậy, mặt lạnh nói: “Đúng thì sao?”

Lục Văn Đình giận dữ, vung quyền đánh hắn, Tiêu Thiệu Giác đưa tay ngăn cản, Lục Văn Đình lui một bước, còn thân thể hắn lại lung lay.

Tiêu Thiệu Giác không khỏi thầm giật mình, tiểu tử này thân thể không lớn, khí lực cũng không nhỏ. Hắn nào biết từ nhỏ đi theo Lão Hầu gia học tập võ nghệ, đồng luyện tam cửu hạ luyện tam phục*, nhiều năm như vậy cũng không phải là uống công luyện tập.

(*)冬练三九夏练三伏 đồng luyện tam cửu hạ luyện tam phục: tính từ đông chí, cứ chín ngày là một cửu.

Trong một năm, những ngày lạnh lẽo nhất là ngày “tam cửu” trong mùa Đông. Nhà quyền thuật rất coi trọng “Đông luyện tam cửu”, lợi dụng giá lạnh để rèn luyện ý chí, tăng sức chống rét của cơ thể và thói quen thích ứng với giá lạnh.

Trong năm thời kỳ nóng nực chính là ngày tam phục trong mùa Hạ. Về mùa Hạ, độ nóng cao, tính ngưng trệ của cơ bắp giảm thấp, tính vươn duỗi tăng cao có lợi cho việc huấn luyện triển khai kỹ thuật và phát triển tố chất vận động một cách toàn diện.

Lục Thanh Lam nóng này, kéo Lục Văn Đình đang còn muốn tiếp tục hung hăng lại: “Ca ca người điên rồi! Răng cửa của ta là tự mình ngã rụng, không có bất cứ quan hệ nào với Cửu điện hạ.”

Lục Văn Đình làm sao chịu tin, hét lên: “Người đừng thay hắn bào chữa, ta không chịu được nhất là lấy lớn hiếp nhỏ, người buông ta ra.” Quan hệ của Tiêu Thiệu Giác và muội muội không tầm thường, thật ra Lục Văn Đình đã sớm nhìn hắn không thuận mắt rồi.

Đang làm âm ỉ, Kỳ thị đã đến. Bên này vừa xảy ra chuyện, lập tức liền có người báo cáo cho Kỳ thị. Kỳ thị liền vội vàng chạy tới, thấy Lục văn đình quơ nắm đấm với Cửu hoàng tử, nhất thời sợ tới mức chân đều mềm nhũn, người ta chính là hoàng tử a!

Kỳ thị rống lên một câu: “Đình ca nhi, người còn không dừng tay cho ta!”

Lục Văn Đình không dám không nghe lời của mẫu thân, hậm hực buông nắm đấm xuống. Thật ra lòng hắn biết rõ, nếu thật sự đánh nhau, hắn thật sự không phải là đối thủ Cửu hoàng tử nhà người ta.

Kỷ thị vội vàng nhận lỗi với Cửu hoàng tử: “Điện hạ, khuyến tử va chạm người, đều là ta dạy con không nghiêm...”

dựa vào tính tình của Cửu hoàng tử, nếu là đối người khác, hắn chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng là vừa rồi dù sao cũng là hắn không cẩn thận làm rụng răng cửa của Lục Thanh Lam, trong lòng hắn áy náy, liền lạnh mặt nói: “Đâu có đâu có!”

Hắn liếc mắt nhìn Lục Văn Đình một cái, người này mặc dù có chút lỗ mãng thô bạo, nhưng nếu hắn bởi vì thân phận hoàng tử của mình, muội muội bị ủy khuất cũng không dám ra mặt, hắn sẽ cang cỏi thường hắn.

Kỷ thị nhìn không ra vẻ mặt của hắn, trong lòng hết sức thấp thòm không yên. Trước khi đến nàng cũng đã biết chuyện phát sinh trong này từ trong miệng của nha hoàn, răng cửa nữ nhi rụng nàng đương nhiên đau lòng, thế nhưng mà thân phận Cửu hoàng tử bày ở đó, nàng cho dù có oán khí cũng không dám vùng lên người hoàng tử a.

Cửu hoàng tử nhìn thấy Kỷ thị kinh sợ, lại nhìn thoáng qua tiểu cô nương gắt gao lời kéo xiêm y Lục Văn Đình không chịu buông tay, một ngón tay chỉ Lục Thanh Lam nói: “Người đi theo ta.”

Kỷ thị có chút lo lắng nhìn tiểu cô nương một cái, thấy nàng hướng về phía chính mình gắt đầu, lộ ra một vẻ mặt bình tĩnh chớ nóng, lúc này mới vùng tay đi theo phía sau Tiêu Thiệu Giác ra ngoài.

Lục Văn Đình muốn đi ra ngoài cùng, Kỷ thị trách cứ hắn nói: “Người muốn làm gì, thành thành thật thật ở chỗ này cho ta.”

Lục Văn Đình kêu một tiếng: “Nương!” Bị Kỷ thị hung hăng trừng mắt nhìn lại.

Lục Thanh Lam cũng có chút thấp thòm theo sát phía sau Tiêu Thiệu Giác, chỉ cảm thấy đáng người hắn cao lớn, phong tư phiêu dật, trong não nàng không khỏi nhảy ra bốn chữ —— Ngọc thụ lâm phong.

Nàng vội vàng đem những ý nghĩ loạn thất bát tao này đá ra khỏi đầu. Tiêu Thiệu Giác đã đứng lại dưới một cây đa lớn trong viện rồi.

Lục Thanh Lam có chút sợ hãi đứng lại, “Cửu...Cửu ca ca!”

Tiêu Thiệu Giác quả thực muốn cười ra tiếng, nha đầu này, muốn cầu cạnh mình rồi, mới vừa rồi còn “Cửu điện hạ” đây, đảo mắt lại kêu ca ca rồi, biến hóa, cũng thật rất nhanh đó a!

Tiêu Thiệu Giác không nói lời nào, chỉ nhìn nàng như vậy, nhìn đến lưng nàng khẽ phát lạnh.

Hắn không nói lời nào, Lục Thanh Lam liền tự tìm lời để nói: “Cửu ca ca, người đừng giận ca ca của ta, hắn trời sinh tính lỗ mãng, lại là vì ta, không phải là cố ý muốn mạo phạm người! Người đại nhân đại lượng, đừng để ở trong lòng.”

Nàng đối với ca ca của mình ngược lại tốt lắm, Tiêu Thiệu Giác không khỏi có chút hâm mộ Lục Văn Đình.

Nàng rụng một cái răng cửa, vừa nói chuyện liền lộ gió, vốn là nhanh nhẹn nhanh miệng, giờ ngược lại là có chút lóng ngóng vụng về. Không hiểu làm sao, Tiêu Thiệu Giác có chút buồn cười, hắn biết tiểu nha đầu này từ trước đến giờ biết đá xà y còn thượng *, nếu hắn cười, nàng lập tức liền có thể biết tâm ý của hắn, bởi vậy gượng chống bày ra một khuôn mặt thối.

()打蛇随棍上 – Đánh rắn bằng côn (gậy cứng), rất khó trúng mà hay bị rắn thuận thế quấn vào gậy bò lên cắn người. Ý là Xem xét thời cơ, thuận theo tình thế mà có những hành động đúng đắn, khôn ngoan để đạt được mục đích.*

Lục Thanh Lam nói nửa ngày, giương mắt vụng trộm nhìn thiếu niên, thấy trên mặt hắn không có chút biểu cảm nào, trong lòng lộp bộp một chút, thầm nghĩ xong rồi, xem ra là ghi hận ca ca rồi. Nghĩ đến ngày sau tay hắn nắm hai đại cơ cầu đặc vụ Đông Xương và Cẩm Y Vệ, quyền khuynh triều dã, bụng dạ nham hiểm, Lục Thanh Lam cũng không thể không thay ca ca thấp đèn cây(*cầu nguyện*).

Tiêu Thiệu Giác thấy tiểu cô nương rất cục hơi sợ, trong lòng âm thầm buồn cười. Bỗng nhiên mở miệng nói: “Há miệng để cho ta xem.”

trong lòng Lục Thanh Lam nhẹ nhàng vui mừng, chỉ cần chịu mở miệng vậy thì dễ xử lý rồi. Ngoan ngoan há miệng để cho hắn nhìn.

Bên trong cái răng cửa rụng của nàng, thiếu một khối đen sì, nhìn hết sức buồn cười. “Xi xì” Tiêu Thiệu Giác nhất thời không phúc hậu nở nụ cười.

Lục Thanh Lam nghe thấy, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Cửu ca ca người không tức giận nữa chứ?”

Tiêu Thiệu Giác cũng biết kết quả chính là như vậy, hừ một tiếng: “Ai nói không tức giận nữa, ca ca kia của người, sau này bảo hắn cẩn thận một chút.”

Tiểu cô nương tính nghịch le lưỡi, Tiêu Thiệu Giác nghĩ muốn lừa gạt nàng, cũng không dễ dàng như vậy. Tiêu Thiệu Giác có chút bất đắc dĩ, tiểu nha đầu này quá thông minh đi. Hắn đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của nàng, Lục Thanh Lam đứng ở nơi đó ngoan ngoan cho hắn sờ.

Xa xa Kỷ thị thấy một màn này, khối tảng đá trong lòng rốt cục rơi xuống đất. Từ nhỏ Tiêu Thiệu Giác đối đãi với Bảo Nhi không giống người thường, quả nhiên là Bảo Nhi có cách.

Bên này Tiêu Thiệu Giác hỏi nàng: “Răng còn đau không?”

Con người Lục Thanh Lam đảo một vòng, dùng sức gắt đầu, lấy tay che nửa bên mặt của mình: “Đau!” Lại hít một hơi, tỏ vẻ chính mình đúng là rất đau.

Tiêu Thiệu Giác hừ một tiếng.” Người lập lại lần nữa?”

Còn dám lừa gạt hắn!

Lục Thanh Lam nhìn hắn một cái, suy tính hồi lâu, mới cười nhón nhén sửa lời nói: “Không đau.”

Tiêu Thiệu Giác hừ một tiếng nói: “Trong miệng người còn nói lời thật sao?”

Sắc mặt Tiểu cô nương không khỏi trở nên hồng, nàng thật sự nghĩ mãi mà không rõ hiểu Tiêu Thiệu Giác làm thế nào biết răng cửa nàng không đau, chẳng lẽ là chính mình diễn quá kém, không thể nha?

Tiêu Thiệu Giác nói: “Cái con súc sinh lắm lông kia...”

Lục Thanh Lam hoảng sợ, cho là hắn muốn giết “Tiểu Cửu” cho hả giận, vội vàng kéo lại tay của hắn cầu khẩn nói: “Cửu ca ca, người tạm tha nó đi, người cũng nói nó là một con súc sinh, nó lại không hiểu chuyện, người cần gì để ý một con súc sinh chứ, không muốn giết nó không thể đâu này?”

Tiểu cô nương cố ý đem âm cuối kéo dài, thanh âm kia ôn nhu ôn ền, Tiêu Thiệu Giác nghe được toàn thân đều nổi lên một tầng da gà, kỳ quái chính là hắn thế nhưng không có chút cảm giác chán ghét nào.

Hắn trừng mắt: “Ta muốn giết nó ư?”

“A, người không phải là...”

Lục Thanh Lam kịp phản ứng, muốn rút nắm tay, thế nhưng mà Tiêu Thiểu Giác đã gắt gao nắm lấy.

Hai đầu lông mày Tiêu Thiểu Giác không tự chủ giãn ra: “Ý của ta là, về sau người không được gọi nó “Tiểu Cửu” nữa, nếu còn dám nghịch ngợm, hừ hừ!”

Lục Thanh Lam gật đầu như bằm tỏi: “Ta nghe Cửu ca ca, trở về liền đổi danh tự cho nó.”

Tiêu Thiểu Giác lúc này mới hài lòng. “Ca ca người bên kia, người nói cho hắn biết sau này không nên chọc ta, lần tới ta sẽ không khách khí đâu.” Hắn ném một câu hù dọa thấy Lục Thanh Lam gật đầu lia lịa, lúc này mới nói: “Được rồi, thời điểm không còn sớm, tìm một chỗ cho ta đổi lại xăm y. Còn đi phía trước gặp cha người, phải trở về cung rồi.”

Tâm tình khẩn trương biến mất, Lục Thanh Lam buông lỏng, lúc này mới cảm thấy giọng nói vọt đực của thiếu niên hết sức buồn cười, nhin không được liền “xì xì” nở nụ cười.

Tiêu Thiểu Giác vốn đã bị nàng vuốt thuận lông ồm rồi, thấy nàng vậy mà dám can đảm cười nhạo tiếng nói của mình, mặt thiếu niên lại đen.

Lục Thanh Lam hận không thể đánh miệng của mình một cái, sao lại không nhin được chứ? Nàng yếu ớt nhìn hắn một cái, thái độ vội vàng thành khẩn nói xin lỗi: “Cửu ca ca ta sai rồi, ta không dám nữa.”

Tiêu Thiểu Giác nhìn mặt nàng hoảng sợ, biết rõ nàng là giả bộ, nhưng cũng không tức giận được. Thấy nàng chu cái miệng nhỏ, răng cửa không ngừng lộ gố, nói chuyện lộn xộn, cũng nhin không được cười theo.

Lục Thanh Lam thờ phào nhẹ nhõm.

Tiêu Thiểu Giác đổi một kiện xiêm y, đi phía trước chào hỏi Lục Thần, rồi trở lại bắt Tam công chúa hồi cung. Sờ dĩ dùng chữ “bắt”, bởi vì Tam công chúa là lần đầu tiên đến Trường Hưng Hầu phủ, thấy trong nhà Lục Thanh Lam có đệ đệ chơi vui, còn có một con chim anh vũ thú vị, trong lúc nhất thời cần bản là không muốn trở về cung.

Không muốn ở lại Trường Hưng Hầu phủ, Tiêu Thiểu Giác cũng không phải là người có kiên nhẫn, trực tiếp xách cổ áo Tam công chúa đem nàng ném lên xe, Lục Thanh Lam cũng không dám ngăn cản, chỉ có thể lặng yên đốt một cây đèn cây cho Tam công chúa.

Đến tháng năm, Lục Thần được bổ nhiệm làm Biên tu Hàn Lâm viện, chính thức trở thành một gã hàn lâm thanh quý. Tuy nói công việc của Hàn Lâm viện không nhiều lắm nhưng mỗi ngày Lục Thần phải đi điểm mào*, cũng không có thời gian dạy nữ nhi đọc sách viết chữ, Ký thị bận rộn chiếu cố Vinh ca nhi, càng không có khả năng dạy Lục Thanh Lam. Hai vợ chồng thương lượng, vẫn phải đem Lục Thanh Lam đưa đến học đường trong phủ đọc sách.

(*) 点卯– Điểm mào:Thời xưa, vào khoảng từ 5 đến 7 giờ sáng điểm danh người đến làm việc

Lục Thanh Lam có loại dự cảm xấu, những ngày an nhàn của mình sẽ phải chấm dứt.

Trước đây nàng vẫn đi theo Ký thị đọc sách, lúc Ký thị cho nàng học vỡ lòng, lo lắng tuổi nàng quá nhỏ, sợ nàng đi theo đám nữ hài nhi của Tam phòng bọn họ bắt chước tật xấu. Nhưng hiện tại một mặt là Ký thị làm sao có thời giờ để dạy bảo nàng, một mặt khác, Lục Thanh Lam càng lớn, càng ngày càng tinh nghịch chọc tức người khác, Ký thị làm nương, không thể hạ ngoan tâm xử trí nàng, sợ nàng ngày sau thay đổi nghiêm trọng hơn, càng muốn để cho nàng đi học đường theo các tỷ tỷ đọc sách.

Tiểu cô nương cực kỳ không muốn.

Kiếp trước nàng là tài nữ nổi danh trong hậu cung của Tiêu Thiểu Huyền, cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, thì như thế nào đâu chứ. Kiếp này nguyện vọng của nàng chẳng qua là người nhà đều bình an, hơn nữa để cho nàng học lại những thứ đã tinh thông một lần nữa cũng thật không thú vị, cho nên đối với việc đi học nàng là cũng không có một chút tâm tư nào. Thế nhưng Ký thị lại là một người hết sức nguyên tắc, Lục Thanh Lam dù chỉ mơ hồ biểu hiện phản đối một chút, đã bị Ký thị cương quyết bác bỏ rồi. Huống hồ Lục Thanh Lam cũng biết nàng lớn như vậy ngoại trừ đi học, cũng không có việc gì khác để làm, đành phải thỏa hiệp.

Ngày thứ hai, Bồ Đào và Thạch Lữ đem Lục Thanh Lam thu thập xong xuôi, Lục Thanh Lam đi thỉnh an Ký thị, liền dẫn hai đại nha hoàn cùng nhau đi Minh Nhã hiền.

Cầm giấy và bút mực cho nàng, là nữ nhi của Trương tẩu tử Mặc Cúc.

Minh Nhã hiền nằm ở phạm vi Hằng Phong uyển, một cái viện rất lớn, đình đài thủy tạ đầy đủ mọi thứ, phong cảnh trong viên tương đối khá. Lục Thanh Lam vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc chung quanh, trong lúc nhất thời đã đến chỗ lên lớp. Giờ phút này đã đến ngày hạ, thời tiết dần dần nóng lên, nữ tiên sinh liền đổi địa điểm lên lớp chuyển qua nhà thủy tạ.

Lục Thanh Lam tới không tính là sớm, lúc nàng đến Nhị cô nương Lục Thanh Linh, Ngũ cô nương Lục Thanh Dung, cùng với tỷ tỷ Lục Thanh Nhân cũng đều tới rồi. Đại phòng ở Hầu phủ từ trước đến giờ cúi đầu làm người, hai vị cô nương cũng luôn luôn theo khuôn phép cũ, Lục Thanh Linh liền cười đứng dậy chào hỏi Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam ngọt ngào kêu một tiếng: “Nhị tỷ tỷ!” Sau đó cũng có chút ngạc nhiên hỏi: “Nhị tỷ tỷ người không ở trong nhà thuê giá trang (*quần áo tư trang của cô dâu xuất giá*), sao còn tới đây đi học nha?”

Lục Thanh Linh năm nay mười ba, lúc trước Lục Hân định nàng cho thứ tư trong nhà của Thiệu đại nhân Đại Lý Tự, hôn kỳ là tháng tư sang năm, vì vậy lúc này đang bế bọn công việc xuất giá, cho nên Lục Thanh Lam mới có lời này.

Lục Thanh Linh nhất thời bị muội muội tinh nghịch này âm ỉ dọa mặt.” Lục muội muội người thật đúng là...”

Lục Thanh Nhân vội vàng tiến lên hoà giải, Nhị tỷ tỷ người không dừng chấp nhặt với quý nương bình này.” Lục Thanh Lam cười hắc hắc tiến lên nhận lỗi vớiLục Thanh linh: “Nhị tỷ tỷ, ta nói sai rồi.” Lục Thanh Linh cũng không thực sự tức giận, âm ỉ như vậy, không khí hòa hợp không ít, ba tỷ muội liền ở một chỗ hàn huyên tán gẫu chuyện học đường.

Bên này Lục Thanh Dung có chút sợ hãi tiến lên trước chào hỏi một tiếng “Lục muội muội”, Lục Thanh Lam lại chỉ coi như không nghe thấy, cũng không để ý đến nàng.

Người của Tam phòng có thể có thiện cảm gì chứ? Huống chi Lục Thanh Dung tuy giả vờ thành bộ dáng một đoá tiểu bạch hoa vô hại, nhưng rốt cuộc tâm tính gì, người khác không rõ ràng, nàng trọng sinh một kiếp còn có thể không biết sao?

Lục Thanh Dung cũng muốn trò chuyện cùng các nàng, dung nhập vào trong vòng này, nhưng ba cô nương cười cười nói nói, cũng không quan tâm nàng, nàng tự cảm thấy dường như bị úy khuất thật lớn, trong mắt không khỏi nổi lên nước mắt.

Đúng vào lúc này, chỉ nghe thấy một thanh âm bén nhọn vang lên: “Ngũ muội muội thế này là thế nào, là ai khi dễ người?” Chỉ thấy tứ cô nương Lục Thanh Nhân mặc bối tử màu hồng cánh sen, mang theo hai tiểu nha hoàn lững lững đi tới.

Mặc dù Thiệu thị bị đưa đi từ đường, nhưng còn có Lão phu nhân thương yêu vị cháu gái ruột thịt này, cho nên Lục Thanh Nhân ở trong phủ ngang ngược can rờ cũng không vì vậy mà giảm bớt. Lục Thanh Dung là thứ nữ, Lục Thanh Nhân từ ban đầu đã không thích nàng, chẳng qua hai người bọn hắn dù sao cũng là một phụ thân sinh ra, Lục Thanh Nhân cũng không chấp nhận được người khác khi nhục nàng.

Nàng liền tiến lên lôi kéo cánh tay của Lục Thanh Dung: “Là ai khi dễ người, người nói cho ta biết, tỷ tỷ thay người làm chủ.” Đôi mắt kia một mực chăm chú vào trên người Lục Thanh Lam.

Thiệu thị bị đưa đi từ đường chịu khổ, khoản sổ sách này Lục Thanh Nhân vẫn một mực tính trên đầu Nhị phòng. Nàng chẳng lẽ không căm hận Nhị phòng thấu xương hay sao? Huống chi còn có

cửu hận lần đó bị Cửu hoàng tử đánh bàn tay, nàng là gắp Lục Thanh Lam liền hận không thể đánh nàng. Thì ra nàng và Lục Thanh Nhân cùng nhau đi học, Lục Thanh Nhân là đại gia khuê tú, nàng muốn tìm sơ hở, cũng chỉ như con chuột kéo con rùa —— không chỗ ra tay, hôm nay thấy Lục Thanh Lam cũng tới đi học, nhất thời giống như gà cắt tiết.

“Ta tưởng là ai, nguyên lai là Lục muội muội à?” Nàng không phải người hành xử khôn ngoan, nói giỡn liên giỡn, dùng sức vỗ bàn nói: “Nhị phòng các người ức hiếp người quá đáng, đồn nương ta đến từ đường không nói, còn dám tới khi để tỷ muội chúng ta, xem ta hôm nay không giáo huấn người một trận không được.” Nói xong nhào tới đánh Lục Thanh Lam.

Kiếp trước Lục Thanh Lam đầu cùng nàng ta mười năm, tính tình nàng ta là cái gì, nàng rõ ràng nhất, chẳng qua, nói trắng ra là chính là bốn chữ “Hữu dũng vô mưu”. Tánh khí Nàng táo bạo, chịu không nổi người khác khích bác xúi giục, về sau gây ra không ít chuyện, làm cho Tam phu nhân nát tâm.

Thạch Lưu và Bồ Đào sợ nàng làm bị thương tiểu thư nhà mình, vội vàng ngăn cản ở phía trước, Lục Thanh Lam cũng mỉm cười một cái: “Các người đừng cản, Tứ tỷ tỷ vốn là ngựa lồng bàn tay, muốn bị đánh cho bót ngựa, cứ việc đi lên đánh ta xong”

Người này thật đúng là lành sẹo quên đau, đã quên lúc trước Tiêu Thiếu Giác cảnh cáo nàng thế nào.

Lục Thanh Nhân nghe xong lời này quả nhiên dừng chân, trong suy nghĩ của nàng Tiêu Thiếu Giác giống như ác ma. Lần trước tay của nàng bị đánh thiếu chút nữa nát bét, chữa ước chừng hai tháng mới khỏi. Chỗ dựa lớn nhất của nàng ở Hầu phủ chính là Lão phu nhân, thế nhưng ở trước mặt Tiêu Thiếu Giác, Lão phu nhân cũng phải đứng sang một bên, vì vậy được muội muội này nhắc nhở một cái, lập tức liền kinh sợ.

Nàng ngoài mạnh trong yếu nói: “Đừng tưởng rằng có Cửu hoàng tử giúp người là có thể muốn làm gì thì làm, bất luận chuyện gì cũng chẳng qua nổi một chữ lý!”

Lục Thanh Lam nở nụ cười “ha ha”, chế giễu nói: “Tứ tỷ tỷ cũng biết nên giảng đạo lý à? Vậy người nói cho ta biết, con mắt người là nhìn thấy ta khi để Ngũ tỷ tỷ sao? Huống chi Ngũ tỷ tỷ còn lớn hơn ta đây này, nàng là tỷ tỷ, ta là muội muội, ta khi dễ nàng, ta có thể khi dễ được không?”

Lục Thanh Lam nói liên tiếp, về tài ăn nói Lục Thanh Nhân làm sao có thể so với nàng, gần đến nỗi con tam bành nói: “Người còn giáo biện, nếu không phải là người, làm sao nàng lại khóc?”

“Con mắt mọc trên người của nàng, nàng khóc hay không khóc, đâu có chuyện gì liên quan tới ta?” Lục Thanh Lam một bước cũng không nhường.

Lục Thanh Linh cũng ở một bên khuyên bảo: “Tứ muội muội, xin người bớt giỡn, chuyện này hôm nay đúng là không liên quan Lục muội muội.”

Lục Thanh Linh đối với thứ nữ Lục Thanh Dung cũng không có hảo cảm gì, cảm thấy nàng còn tuổi nhỏ tâm cơ đã rất sâu, đương nhiên là phải giúp tỷ muội Nhị phòng quan hệ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Chuyện tốt thành đôi (4)

“Hừ, ta còn không biết Đại phòng, Nhị phòng các người cùng một giuộc sao, chỉ biết chèn ép Tam phòng chúng ta!” Lục Thanh Nhân làm sao chịu phục, lập tức đem lời trong lòng nói ra.

Đây chính là phạm vào đại kỵ, trong đại gia tộc, đầu đầu cũng có tranh quyền đoạt lợi, thế nhưng ở trước mặt người ngoài cũng nên ra vẻ hình tượng hoà nhã thân thiện, tình cảm thân thiết. Dưới mặt bàn làm gì cũng được, nói gì cũng không có người quan tâm. Nhưng là có vài lời nói đặt lên trên mặt bàn sẽ không hợp thích.

Lục Thanh Nhân đã xụ mặt xuống, nàng vốn không muốn chấp nhặt với Lục Thanh Nhân, thế nhưng miệng Lục Thanh Nhân không biết che đậy như vậy, nàng không thể không ra mặt rồi. “Tứ muội muội, người nói cho rõ ràng, cái gì gọi là Nhị phòng và Đại phòng chúng ta cùng một giuộc, lại hại Tam phòng các người là như thế nào? Hôm nay chuyện này nếu không nói cho rõ ràng, chúng ta phải đi tìm Lão phu nhân phân xử.” Sắc mặt nàng nghiêm trọng, rất có uy nghi.

Lục Thanh Nhân không sợ Lục Thanh Lam, nhưng có hơi sợ vị Tam tỷ tỷ này, trong lúc nhất thời có chút á khẩu không trả lời*.

() 哑口无言 – Á khẩu không trả lời: không thể nói như một kẻ ngốc. Mô tả những người từ ngữ nghèo nàn và không có gì để nói.*

Thật ra Lục Thanh Nhân cũng chưa ngu về đến như vậy, lời vừa nói ra khỏi miệng, cũng cảm thấy không ổn, nhưng nàng là người tính tình không chịu thua, làm sao chịu đem lời của mình nuốt trở về, cứng đầu cứng cổ nói: “Ta nói sai sao? Nếu không phải do các người, mẫu thân của ta sao lại lại lưu lạc đến chỗ từ đường bản khổ, đến nay còn chưa thể trở về?”

Lục Thanh Lam liền tục cười lạnh: “Thật là ngu ngốc. Người trở về hỏi thăm xem, mẫu thân người rốt cuộc là vì sao mà bị Lão thái gia phạt đến điển trang, nếu không phải nàng xếp đặt thiết kế hãm hại phụ thân ta, thiếu chút nữa chết mẫu thân ta, Lão thái gia sao lại nổi trận lôi đình, mới xử trí như thế. Mẫu thân người phạm phải lỗi sai lớn như thế, Lão thái gia không đuổi nàng ra khỏi nhà, là đã xem như khoan dung rồi, người lại còn ở đây không biết xấu hổ kêu oan cho nàng?”

Lục Thanh Nhân cũng là tự rước lấy nhục, Lục Thanh Lam được cơ hội làm sao có thể bỏ qua.

“Người người người...” Lục Thanh Nhân nhất thời không nói được gì, gần đến miệng mới lớn thờ phì phò.

Đúng lúc này, có tiểu nha hoàn vội vã chạy đến nhà thủy tạ nói: “Các vị cô nương đừng cãi nhau nữa, Trần tiên sinh đến rồi.”

Mọi người nghe xong đều vội vàng tự trở lại chỗ ngồi của mình. Duy chỉ có Lục Thanh Nhân còn tức giận đứng ở đó không chịu ngồi. Đợi nữ tiên sinh Trần Tú Châu đi tới, đã nhìn thấy nàng một mình lẻ loi tro tro đứng ở nơi đó.

Trần Tú Châu chừng ba mươi tuổi, mày dài nhập tóc mai, bộ dạng có hơi xinh đẹp. Nàng vốn là hậu nhân của danh môn trong kinh, rất có tài hoa. Về sau phụ thân phạm vào án tử, nàng lần nữa hôn sự, gia cảnh cũng xuống dốc không phanh theo, từ đó liền đến các nhà quyền quý thế gia vọng tộc dạy nữ học sinh, nhờ vậy sống qua ngày.

Bên trong các gia tộc tranh giành đấu đá nhau, nàng thấy cũng nhiều, thấy nhưng không thể trách. Bởi vậy giọng nói hòa hoãn nói với Lục Thanh Nhân: “Tứ tiểu thư tại sao không ngồi?”

Lục Thanh Nhân cả giận nói: “Càng nàng từng người, tất cả đều nhắm vào ta! Tiên sinh, người nhất định phải thay ta chủ trì công đạo!” Nói xong liền tức giận bắt bình nói đến chuyện vừa rồi.

Trần Tú Châu mặc dù là tiên sinh do Lão phu nhân mời về, nhưng nàng cũng có quan niệm đúng sai của mình, sống ở trong phủ đã lâu, đối với tranh chấp của Nhị phòng Tam phòng, nàng tuy không tiện nói thêm gì, nhưng trong lòng vẫn có một cán cân. Vốn không muốn quan tâm những chuyện này, để tự rước lấy phiền toái, thế nhưng Lục Thanh Nhân tìm đến trên đầu của nàng, nàng lại không thể không quan tâm.

Nàng liền nhìn Lục Thanh Lam một chút, đầu tiên là gật đầu cười: “Người chính là Lục cô nương Thanh Lam phải không?”

Lục Thanh Lam đứng dậy thi lễ với Trần Tú Châu: “Bảo Nhi ra mắt tiên sinh, tiên sinh đại an an.” Trần Tú Châu thấy đôi mắt nàng đen nhánh, lấp lánh hữu thần, đầu tiên đã ưa thích ba phần. Lại thấy nàng hành lễ chân thành, tư thái uyển nhược nước chảy mây trôi, hết sức đẹp mắt, trong mắt càng có ý tán thưởng.

Trước đây Kỳ thị đã từng đặc biệt đến tìm nàng, nói với nàng Lục Thanh Lam ngang bướng, xin nàng hao tâm tổn trí nhiều hơn. Nàng còn tưởng rằng Lục Thanh Lam chính là một con khí tính ngang ngược đầy chữ, hiện giờ thấy, đứa nhỏ này tuổi tuy nhỏ, nhưng dung mạo khí độ trong đám tỷ muội cũng là siêu quần bạt tụy* nổi bật, sợ là Nhị phu nhân phóng đại rồi.

(*) 出类拔萃 [chūlèi-bácuì] xuất loại bạt tụy: Ý chỉ nổi bật, vượt trội, ưu việt, xuất sắc. Miêu tả những người có tài năng phẩm chất cao hơn những người bình thường, xuất sắc siêu việt. Mang hàm nghĩa tốt.

Liên xoay người nói: “Tứ cô nương, kính xin ngài trở lại chỗ ngồi đi, có chuyện gì đợi chúng ta xong tiết học rồi hãy nói sau cũng không muộn.” Con đường nằng đi đại phủ công hầu đều có một nguyên tắc, không có gì hơn ba chữ “Hòa hi nê” mà thôi. Vốn định tạm đánh lừa chuyện này trước.

(*) 和稀泥 Hòa hi nê: Trộn nước vào đất để làm cho nó mỏng. Mang ý ẩn dụ: không có nguyên tắc, không phân biệt đúng sai.

Nào biết dụng phải một kẻ đầu óc cứng như gỗ như Lục Thanh Nhân vậy, “Nếu Tiên sinh không chịu chủ trì công đạo, vậy ta đành phải đi mời Lão phu nhân tới.”

Trần Tú Châu không khỏi nhủ mảy, trong lời nói Lục Thanh Nhân cũng mang theo chút uy hiếp.

Lục Thanh Lam đột nhiên nói: “Tứ tỷ tỷ tức giận lớn như vậy, đơn giản là cảm thấy ta khi dễ Ngũ tỷ tỷ, không bằng mời tiên sinh hỏi Ngũ tỷ tỷ một chút, để cho nàng ngay mặt nói rõ ràng, rốt cuộc sự thật là như thế nào?”

Nàng dám nói như vậy, tất nhiên là nắm chắc, năng hiểu tính tình của Lục Thanh Dung, là một kẻ biết xem xét thời thế. Lục Thanh Nhân không khi dễ nàng ta là cũng đã không tệ rồi, căn bản là sẽ không bảo vệ nàng, năng không đáng để nàng đắc tội tỷ muội Đại phòng và Nhị phòng một cái lần. Huống chi chuyện này hôm nay, Lục Thanh Nhân có quá nhiều nhược điểm rơi vào tay người khác, cho dù Lão phu nhân đến đây, cũng không giúp được nàng.

Trần Tú Châu liền hỏi: “Vậy xin mời Ngũ cô nương chính miệng nói một câu đi.”

Lục Thanh Dung từ chỗ ngồi đứng lên, nàng là vừa hâm mộ Lục Thanh Lam lại vừa đổ kỵ, cũng hi vọng Lục Thanh Lam xui xẻo, thế nhưng nàng thấy nhiều ánh mắt của mọi người tất cả đều nhất thời tập trung ở trên người của nàng như vậy, nhất là ánh mắt cực kỳ sắc bén của Lục Thanh Lam, giống như đâm thẳng vào đáy lòng của nàng. Nàng cũng không biết tại sao, cô muội muội này rõ ràng còn nhỏ hơn nàng, nàng lại thấy hơi sợ nàng, không dám đắc tội nàng.

Cẩn nhắc một lát, kết luận của nàng dĩ nhiên là thà rằng đắc tội Lục Thanh Nhân cũng không nên đắc tội Lục Thanh Lam. Cho nên trong lòng nàng mặc dù không tình nguyện, do dự một chút vẫn giảm thấp thanh âm nói: “Tứ tỷ tỷ, là người hiểu lầm thôi, vừa rồi có hạt cát rơi vào mắt ta, không có ai khi dễ ta cả. Người không nên tức giận với các vị tỷ muội.”

“Người người người...” Lục Thanh Nhân không nghĩ tới ngay cả nàng ta cũng bỏ đá xuống giếng với mình, giận đến mức đôi môi run run.

Trần Tú Châu thờ phào nhẹ nhõm, cũng hơi hài lòng với kết quả này. “Nếu là hiểu lầm, như vậy xin mời Tứ cô nương trở lại chỗ ngồi, chúng ta bắt đầu lên lớp.”

Lục Thanh Nhân mặc dù tức giận đi nữa, cũng không có người đứng ở phe nàng, nàng cũng đành phải trở lại chỗ ngồi một cách tức giận. Trần Tú Châu liền bắt đầu giảng bài cho các vị cô nương. Hiện tại nàng giảng đến chương một học lễ của «Nữ Luận Ngữ» nội dung cực kỳ dễ hiểu. Tiếp trước Lục Thanh Lam cũng theo đại nho* đương thời, giống như nam tử học qua «Luận Ngữ» chân chính, bởi vậy mặc dù thanh âm Trần Tú Châu cực kỳ dễ nghe, năng nghe lại thấy tẻ nhạt vô vị.

(*) 大儒 [dàrú] đại nho; nhà thông thái (về Nho giáo)

Đúng lúc ánh nắng buổi sáng từ phía đông nhà thủy tạ chiếu vào, vừa vịn chiếu vào trên người của Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam vốn nghe như đi vào cõi thiên ngoại thần tiên rồi, lúc này toàn thân ấm áp áp, buồn ngủ lại càng áp tới, không nhịn được phải dựa vào chỗ ngồi ngủ gà gật.

Chỗ nhà thủy tạ khá lớn, các cô nương ngồi phân tán xung quanh, Lục Thanh Lam hiển nhiên là phải ngồi kế bên Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân ngồi ở trước mặt của nàng, chợt quay đầu lại, nhìn thấy Lục Thanh Lam phía sau đã ngủ rồi, hưng phấn lên.

Đứng dậy nói với Trần Tú Châu: “Tiên sinh, Lục muội muội căn bản là không nghe giảng, nàng đang ngủ.”

Kỳ thật Trần Tú Châu đã nhìn thấy từ sớm, vốn không muốn quan tâm nhiều, thế nhưng Lục Thanh Nhân chỉ ra, nàng cũng không tiện mặc kệ, liền ho khan một tiếng.

Lục Thanh Lam cũng không ngủ sâu, thời điểm Lục Thanh Nhân cáo trạng, nàng liền tỉnh. Nghe thấy Trần Tú Châu ho khan, ánh mắt nàng mở ra, ngồi thẳng thân mình. Nếu đổi lại người khác, đã sớm xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt rồi, nhưng nàng trải qua hai đời, da mặt đã sớm có kinh nghiệm rồi, cũng không phải là dày bình thường, không thay đổi chút nào.

Lục Thanh Nhân không bỏ qua nói: “Tiên sinh, người không thể bỏ qua cho nàng dễ dàng.”

Trần Tú Châu hiện tại thật là có chút phiền chán Tứ cô nương sinh sự khắp nơi này rồi. Chỉ đành phải nói với Lục Thanh Lam “Lục cô nương, mời người giải thích mấy câu nói này có ý nghĩa là gì. [Phàm là nữ tử, biết lễ độ. Phàm vị nữ tử, đương tri lễ số. Nữ khách tương quá, an bài tọa cụ. Chính đốn y thường, khinh hành hoàn bộ. Liếm thủ đề thanh, thỉnh quá đình hộ].”

Mấy câu trong «Nữ Luận Ngữ», thật ra rất phổ thông dễ hiểu, nhưng đối với hài tử tuổi gần bảy tuổi như Lục Thanh Lam mà nói, vẫn còn có chút khó khăn, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là nàng cũng không nghe giảng.

Trong lòng Lục Thanh Nhân quả thực sáng khoái vô cùng, thầm nghĩ rốt cuộc cũng có thể làm cho tiểu tiện nhân này bị bêu xấu một lần, coi như là xả nổi căm giận.

Lục Thanh Lam cười thầm trong bụng, cái này há có thể làm khó nàng, liền háng giọng nói: “Hỏi bẩm tiên sinh, ý của mấy câu nói đó là: Phàm là nữ tử...” Giải thích mấy câu nói đó một lần không sai một chữ.

Trần Tú Châu liền tục gật đầu, nghĩ thầm đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ vậy mà thông tuệ như vậy. Nàng vốn muốn mượn chuyện này cảnh tỉnh nàng ấy, nhưng lúc này lòng không khỏi sinh vài phần yêu tài, lời nói thắm thía: “Lục cô nương trời sinh tuệ căn, sinh ra đã biết, nhưng càng là như thế, càng phải tự kiểm chế giữ gìn, tu thân dưỡng tính, tăng rộng kiến thức, không nên cô phụ ân đức của trời cao.”

Lục Thanh Lam thấy nàng nói tha thiết, không khỏi có chút xấu hổ. Cúi đầu thụ giáo nói: “Tiên sinh nói rất đúng, học sinh không dám càn quấy ham chơi nữa.”

Trần Tú Châu thấy nàng chịu nhận sai, trong lòng vui mừng. Nhẹ gật đầu bảo nàng ngồi xuống, lại gọi Lục Thanh Nhân nói: “Tứ cô nương, mời người giải thích ý nghĩa mấy câu nói phía dưới. [Văn hậu thông thì, tòng đầu xưng tự. Đáp vấn ân cần, khinh ngôn tế ngữ. Bị bạn trà thang, nghiêng lai đệ khứ. Mặc học tha nhân, sĩ thân bất cố].”

Trần Tú Châu nhớ tới Lão phu nhân liên tục nhắc cậy nàng, bảo nàng chiếu cố thân tôn nữ này nhiều hơn, chỉ cảm thấy tư chất nàng bình thường không có triển vọng, không khỏi thầm tự lắc đầu. Mà Lục Thanh Lam hơi im lặng, Lục Thanh Nhân óc heo này, uống công kiếp trước mình xem nàng như địch nhân, đầu cùng nàng suốt mười năm.

Trần Tú Châu bắt đắc dĩ, để cho Lục Thanh Nhân ngồi xuống, tự giải thích mấy câu đó một lần nữa. Cuối cùng nói: “Tứ cô nương là tỷ tỷ, càng phải làm gương cho hai vị muội muội.”

Lục Thanh Nhân đỏ bừng cả khuôn mặt, lại hận chết Lục Thanh Lam.

Trần Tú Châu nhìn đồng hồ, gần một canh giờ rồi, liền kết thúc bài giảng «Nữ Luận Ngữ».

Bài vở của các cô nương thật ra cũng hơi nhẹ nhàng, một canh giờ một tiết, buổi sáng buổi chiều tất cả bố trí hai tiết.

Ngoại trừ mời Trần Tú Châu dạy bọn họ văn học, còn chia ra bố trí mấy môn nữ công, cầm, kỳ, thư, họa, trong đó chương trình văn học và nữ công là nhất định phải học, còn lại bốn môn cầm kỳ thư họa, có thể tùy ý lựa chọn hai môn. Lão Hầu gia an bài như thế vẫn là có chút đạo lý, cái gọi là tham thì thâm, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, vậy phải là tài nữ phi thường, cho nên có thể lựa chọn một trong số đó, hơi có chút thành tựu cũng là không tệ rồi.

Ngoại trừ văn học và nữ công, Lục Thanh Lam chọn một môn nhẹ nhàng nhất là vẽ tranh.

Tứ thư xong là nữ công bắt buộc, mọi người nghỉ ngơi một lát, được tiểu nha hoàn dẫn đường, mọi người đi Danh Nhĩ hiền học nữ công.

Tiền sinh dạy nữ công là tú nương Lão phu nhân tốn rất nhiều tiền mời tới, họ Mạnh. Am hiểu nhất là thêu hai mặt, một thân nghệ nghiệp tự nhiên là xuất sắc. Nàng thấy hôm nay nhiều hơn một người học sinh, đầu tiên cũng là khách khí bắt chuyện cùng nàng, tiếp theo giảng giải chăm pháp, liền đã bảo mọi người thực chiến diễn tập.

Kiếp trước Lục Thanh Lam cũng rất có thành tựu ở phương diện nữ công, lại nói tiếp, sở dĩ nàng có thể làm được mọi thứ tinh thông, còn là nhờ Tam phòng liên tục áp bức, khơi dậy lòng háo thắng của nàng, mọi việc đều không cam tâm rơi lại phía sau người khác.

Lục Thanh Nhân không biết dùng đầu óc, nhưng về nữ công ngược lại còn có mấy phần thiên phú, bởi vậy nghe giảng hết sức chăm chú. Tiền sinh gọi bọn nàng tự mình thêu chút gì đó, nàng lại dồn hết sức lực phải đứng trên đầu Lục Thanh Lam, bởi vậy thêu hết sức chăm chú.

Tâm tư của nàng bày ở trên mặt, Lục Thanh Lam như thế nào không nhìn thấy. Nàng chính là loại người người kính ta một thước ta kính người một trượng, người khiến ta không thoải mái nhất thời ta khiến người không thoải mái cả đời.

Lục Thanh Nhân muốn ở phương diện này đè ép nàng, dùng hồng. Bởi vậy cũng lấy ra năm phần trình độ của kiếp trước, thêu lên khăn một khóm hoa mẫu đơn tựa như nở lại tựa như chưa nở.

Mạnh tú nương đầu tiên là nhìn tác phẩm của Lục Thanh Nhân một chút, nàng thêu một con con gà con vàng nhạt, mặc dù trình độ điều luyện còn thiếu sót, nhưng cũng đã thêu như hình như dạng rồi.

Mạnh tú nương khen ngợi nàng một phen, Lục Thanh Linh và Lục Thanh Nhân tuổi cũng lớn hơn, trình độ nữ công dĩ nhiên không tầm thường, không phải là đám hài tử nhỏ như Lục Thanh Lam có thể so sánh.

Đội thấy bộ mẫu đơn đồ kia của Lục Thanh Lam, Mạnh tú nương cầm khăn của Lục Thanh Lam nhìn một hồi lâu, thế nhưng nhất thời nói không ra lời, thì ra là mấy đóa hoa mẫu đơn nàng thêu chẳng những giống như in, mẫu chốt là kết cấu hết sức sinh động, thoát nhìn dường như tùy thời đều có thể “bồng” một tiếng mà nổ rộ.

Cảm giác linh động kết hợp tinh đập vào mặt, làm Mạnh tú nương vô án tán dương. Nếu nói Lục Thanh Nhân chỉ là một bản bắt chước chết, thì Lục Thanh Lam chính là thêu hoa sống dậy, hết sức linh động. Giữa hai người không cần nhìn nhiều, chỉ liếc mắt một cái, liền phân định cao thấp rồi.

Mạnh tú nương bị tác phẩm của Lục Thanh Lam làm kinh diễm nửa ngày cũng không nói đến lời. Thật lâu mới lên tiếng: “Lục cô nương thiên tư thông minh, thật là xưa nay hiếm thấy, chỉ là không biết hình dáng hoa này là từ đâu có được?”

Lục Thanh Lam nói: “Hồi bẩm tiên sinh, hình dáng hoa này là ta tự mình vẽ.” Nói xong từ trên bàn lấy ra một tờ giấy tuyên thành, phía trên quả nhiên là một khóm mẫu đơn nở mà như chưa nở do nàng tự mình vẽ.

Mạnh tú nương tán thưởng không dứt, không dám xem thường Lục Thanh Lam nữa.

Lục Thanh Nhân không phục, đi ra phía trước nhìn mẫu đơn Lục Thanh Lam vẽ, nàng mặc dù tuổi còn nhỏ không hiểu thưởng thức, nhưng cũng nhìn ra được, con gà con kia của nàng và mẫu đơn của Lục Thanh Lam căn bản là hai cấp bậc, không có cách gì so sánh.

Lục Thanh Nhân chỉ cảm thấy trong lòng ghen một luồng lửa giận cực lớn, phát cũng không phát ra được, trở lại chỗ ngồi của mình lại đi nhìn “tác phẩm” của mình, nhất thời tức giận, cảm hận quãng chiếc khăn thêu con gà con trên mặt đất.

Mạnh tú nương lấp bấp kinh hãi, nàng tuy là tiên sinh, thế nhưng so với Trần Tú Châu còn kém một cấp bậc, không dám nói thêm gì, lại đem tác phẩm của Lục Thanh Linh, Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Dung bình luận một phen, thấy đã trưa, liền đề cho các vị tiểu thư trở về ăn cơm.

Hai tý muội Lục Thanh Nhân và Lục Thanh Lam cùng nhau mang theo mấy nha hoàn đi ở phía trước, Lục Thanh Nhân đi theo sau, nàng thấy Lục Thanh Lam con mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, “Lục Thanh Lam, ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định phải cho ngươi đẹp mặt.”

Lục Thanh Nhân càng tức giận, Lục Thanh Lam lại càng không tức giận chút nào. Chỉ cười mím nói: “Tứ tỷ tỷ làm ta bị hù dọa nha, có thủ đoạn gì cứ việc lấy ra sử dụng, đừng có lại giống như hôm nay hại người không được ngược lại tự mình mất mặt là được!”

Lục Thanh Nhân dậm chân, quay đầu đi.

Lục Thanh Nhân nhú mày, dạy dỗ muội muội: “Một kẻ danh đá, không biết nặng nhẹ như nàng ta, ngươi cần gì phải chấp nhặt với nàng? Làm giảm tu dưỡng và thân phận của mình.”

Lục Thanh Lam nói: “Chỉ dựa vào tính tình của Lục Thanh Nhân, cho dù ta không chấp nhặt với nàng, nàng có thể bỏ qua cho ta hay sao? Một khi đã như vậy, sao ta lại không khoan nhượng, mình cũng thoải mái hơn một chút.”

“Đây đều là người nguy hiểm!” Biết rõ là nguy hiểm, nhưng hết lần này tới lần khác nàng đều không tìm được lý do để phản bác. Cuối cùng đành phải nói: “Nói tóm lại ngươi cẩn thận một chút cho ta.”

Lục Thanh Lam đưa tay khoác cánh tay của tỷ tỷ: “Ta biết tỷ tỷ hiểu rõ ta nhất, ngươi yên tâm đi, chỉ dựa vào chút mưu kế này của nàng, muốn hại ta, đội kiếp sau đi.”

Lục Thanh Nhân đưa tay điểm vào trán của nàng, đúng là không có cách gì với cô muội muội này.

Lục Thanh Lam vất vưởng trong học đường mấy ngày này, phát hiện cũng không có nhàm chán giống như trong tưởng tượng. Không có chuyện gì còn có thể dựa vào ưu thế thông minh nghiền áp Lục Thanh Nhân, nhìn Lục Thanh Nhân kinh ngạc, nàng cảm thấy cuộc sống trôi qua dường như đối thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Lớn lên

Bốn năm sau, Gia Hòa năm thứ hai mươi, mùa hạ.

Trường Hưng Hầu phủ, ở bên trong nhà giữa của Thúy Phong uyển của Nhị phòng, một người mỹ phụ đoan trang xinh đẹp mặc bó tử màu đỏ thêu mẫu đơn, đang cùng một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi mặc áo nhỏ màu đỏ quả hạnh, váy gấm màu thiên thanh kiểm tra sổ sách.

Phụ nhân kia chính là Kỷ thị, mấy năm nay đường làm quan của trượng phu thuận lợi, các con trai con gái hoạt bát khỏe mạnh, mọi chuyện của nàng đều vừa ý, cả người giống như ngâm trong bình mật, bởi vậy mặc dù đã qua bốn năm, trên mặt lại không thay đổi nhiều, chỉ là khí chất thành thực hơn, càng thêm kiều diễm mẽ người.

Mà thiếu nữ cùng Kỷ thị đối chiếu sổ sách kia là trường nữ Lục Thanh Nhân. Lục Thanh Nhân năm nay mười lăm, dựa theo tập tục của Đại Tề, nữ từ mười lăm mười sáu tuổi nên thành thân rồi, cho

nên Kỳ thị liền đem Lục Thanh Nhân theo bên người học chút bản lĩnh quân gia.

Nữ lớn mười tám thay đổi, Lục Thanh Nhân vốn là mỹ nhân, mấy năm nay dần dần nảy nở, thừa kế làn da trắng của Kỳ thị và đôi mắt to của Lục Thần, mi mục như vẽ, thanh lệ động lòng người, giáo dục tốt làm trên người nàng có một loại đoan trang thận trọng đặc biệt của đại gia khuê tú, Kỳ thị thỉnh thoảng lại nhìn nữ nhi một cái, thật sự là càng xem càng thoả mãn.

Hai người đang nói chuyện, chỉ nghe thấy một cái thanh âm giòn giã ngoài cửa: “Lục tỷ tỷ!”

Người nói chuyện chính là Vinh ca nhi, hần năm nay đã năm tuổi, hoạt bát hiếu động, thích nói yêu cười, làm người khác hết sức yêu mến. Hần là tâm can bảo bối của cả nhà, ai cũng đều sủng ái hẳn, Lục Thanh Lam lại là người thích ăn uống, thường xuyên qua lại, không quản được cái miệng nhỏ của hẳn, tiểu tử kia mập tựa như quả cầu thổi hơi, tròn xoe rất giống một quả bóng nhỏ.

Chỉ nghe thấy một thanh âm êm tai uyển nhược giống như hoàng anh xuất cốc nói: “Vinh ca nhi thật ngoan, đến đây, để cho tỷ tỷ ôm ôm.”

Một trận thanh âm bộp bộp truyền tới, ngay sau đó bên ngoài truyền đến một tiếng “bịch”, hiển nhiên là Vinh ca nhi lao vào trong ngực của tỷ tỷ, tiếp theo một tiếng “ôi!!!” hết sức khoa trương, “Tiểu heo mập ngoan, tại sao lại nặng hơn rồi, tỷ tỷ ôm không nổi!”

Vinh ca nhi bị ghét bỏ cũng không tức giận một chút nào, ngược lại cười một trận khanh khách.

Kỳ thị và Lục Thanh Nhân liếc nhau một cái, cùng nở nụ cười.

Cái nhà này có Lục Thanh Lam, vinh viễn sẽ không thiếu tiếng cười.

Chỉ thấy rèm vén lên, Lục Thanh Lam cố hết sức ôm một tiểu bản tử* đi đến. Nàng mặc một bộ bối tử màu hồng cánh sen hơi cũ, cùng váy cùng màu, trên đầu sơ một búi tóc nhỏ đơn giản, giữa tóc mai chỉ chọn mấy đoá trăm hoa thạch anh tô điểm, trang phục có thể nói là hết sức mộc mạc.

(*) 小胖子 [xiǎo pàngzi] Tiểu bản tử: người béo gọi là 胖子, Vinh ca nhi còn nhỏ nên gọi là tiểu bản tử

Nhưng cho dù là như thế, ánh mắt của mọi người trong nháy mắt vẫn dò dẫm trên người của nàng.

Lục Thanh Lam mười một tuổi đã bắt đầu nảy nở vóc dáng cao hơn, không còn là bộ dáng hài tử nữa. Nhớ năm đó giá thể của Lục gia như vậy, tâm tính đế vương của Tiêu Thiệu Huyền như vậy, vẫn không nhận được sủng ái Lục Thanh Lam, một nguyên nhân rất trọng yếu chính là nàng có một gương mặt khuyên quốc khuyên thành.

Nàng có một gương mặt trái xoan cực kỳ thanh tú, ngũ quan thì không cần phải nói hết sức tinh xảo hoàn mỹ, nhất là đôi mắt linh động giống như bầu trời đêm đầy sao, càng có tác dụng vẽ rồng điểm mắt*, làm cho cả người nàng thoát nhìn hào hứng phấn chấn. Làn da của Lục Thần và Kỳ thị đều trắng, nàng kế thừa ưu điểm của cha mẹ, làn da càng trắng hơn bọn họ, “Da như mỡ đặc” cái từ này dùng ở trên người của nàng thích hợp hơn hết. Da thật trắng như tuyết càng làm nổi bật dung mạo như trăng sáng của nàng.

(*) 画龙点睛 [huàlóngdiǎnjīng] vẽ rồng điểm mắt: Làm nổi bật nét chính

Thành ngữ “Vẽ rồng điểm mắt” bắt nguồn từ cuốn “Lịch đại danh họa ký” (Ghi chép về những danh họa nổi tiếng trong các triều đại) do Trương Ngạn Viễn thời Đường soạn, trong đó viết: “Vũ đế coi trọng việc sửa sang chùa chiền, thường lệnh cho Tăng Dao vẽ trang trí. Trương Tăng Dao vẽ bốn con rồng trên bức tường của Kim Lăng An Lạc Tự, ông không vẽ mắt. Ông thường nói: “Vẽ mắt rồng sẽ bay mất.” Mọi người cho rằng lời nói của ông là hoang đường, vô căn cứ, nên kiên quyết thỉnh mời ông vẽ thêm mắt. Một lúc sau khi vẽ xong, sét đánh đổ tường, hai con rồng [được vẽ thêm mắt] cười mấy bay lên trời. Chỉ còn lại hai con rồng không vẽ mắt vẫn ở trên tường.

Bộ dạng rất xinh đẹp cũng là một loại gánh nặng, có đôi khi Lục Thần và Kỳ thị nói đến nữ nhi này, đều có chút rầu rĩ. Phải tìm cho nàng vị hôn phu hình thức như thế nào mới có thể xứng đôi với nàng chứ? Chỉ một Lục Thanh Nhân hai người đã nát tâm, huống chi là tiểu nữ nhi dung mạo như thế này còn tài hoa xuất chúng?

Nhìn thấy Lục Thanh Lam đi vào, Lục Thanh Nhân liền thả sổ sách trong tay ra đứng lên, chủ động tiến lên ôm Vinh ca nhi.

Lục Thanh Lam phản nản nói: “Mẫu thân, ta nói bao nhiêu lần rồi, nên để cho Vinh ca nhi giảm béo thôi, sao người còn cho hẳn ăn nhiều như vậy, người xem hẳn béo thành cái dạng gì rồi? Ta ôm cũng ôm không nổi!”

Kỳ thị quét mắt liếc Lục Thanh Lam một cái: “Người còn nói sao, nếu không phải người mỗi ngày đều này ra mấy ý tưởng, sai Nhiễm Ninh làm nhiều điểm tâm bánh ngọt như vậy, đứa nhỏ này có thể mập thành như vậy không?”

Nhiễm Ninh là sư phó tiểu trù phòng, am hiểu món ăn Hoài Dương, là đầu bếp Lục Thanh Lam tốn số tiền lớn mò được ở ngoài về.

Lục Thanh Lam ghen hờn, nàng trọng sinh một đời, không muốn ủy khuất bản thân, tự nhiên là làm sao thoải mái liền làm, kiếp trước nàng chính là cật hóa, đời này dĩ nhiên giữ thói quen tốt này lại, chẳng qua là... Đệ đệ đáng thương.

Nàng quay đầu lại nhìn Vinh ca nhi mập giống như quả cầu. Vinh ca nhi đã bịch bịch chạy tới, đầu chui vào trong ngực của Kỳ thị: “Nương, ta không mập!”

Lục Thanh Nhân phốc một tiếng bật cười, an ủi: “Bảo Nhi người cũng đừng nôn nóng, Vinh ca nhi còn nhỏ thôi, lớn hơn dĩ nhiên là gầy. Người có nhớ hay không người khi còn bé, cũng rất bụ bẫm, người nhìn người hiện tại xem, càng thon thả càng xinh đẹp.”

Lục Thanh Lam đặt móng ngồi ở bên cạnh tỷ tỷ, vươn ngón tay ngọc như măng mùa xuân chỉ đầu của Vinh ca nhi nói: “Ta và hẳn có thể giống nhau sao? Khi đó ta ăn bao nhiêu, tỷ tỷ xem hẳn một ngày ăn bao nhiêu? Dù sao bất kể như thế nào nương cũng phải hạn chế lượng ăn của hẳn.”

Vinh ca nhi ngẩn đầu lên, dùng một đôi mắt to ướt sũng nhìn Lục Thanh Lam, sau đó lên án nói: “Lục tỷ tỷ không cho Vinh ca nhi ăn đồ, Lục tỷ tỷ xấu xa!”

Lục Thanh Lam nhảy dựng lên, nói: “Tiểu bản tử nhà người được lắm, ta là vì tốt cho người, người còn dám nói ta xấu xa, xem ta có kéo miệng của người ra không!” Nói xong tư thế muốn đi kéo miệng của Vinh ca nhi, Vinh ca nhi cười khanh khách “cút” đi xa. Tỷ đệ hai người người đuổi ta chạy, ở trong phòng nào loạn.

Kỳ thị cũng không ngăn cản, mỉm cười nhìn tiểu nhi tử, lại nhìn tiểu nữ nhi, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Qua một hồi, hai người chơi đùa mệt, Lục Thanh Lam mới ngồi trở lại trên giường, cầm lấy chén trà nhỏ trên bàn nhỏ bên cạnh, uống ừng ực ừng ực, Kỳ thị nhìn nàng uống gấp, kêu lên: “Chậm chậm thôi! Chậm chậm thôi! Không ai cướp của người đâu.”

Lục Thanh Nhân lập tức cầm khối khăn lau mồ hôi cho Vinh ca nhi.

Kỳ thị nói với tiểu nữ nhi: “Thân thể người đã tốt lên chưa, không phải bảo người ở trong phòng nghỉ ngơi cho khỏe ư, tại sao lại chạy đến đây?”

Lúc trước thời tiết thay đổi đột ngột, Lục Thanh Lam ăn mặc ít liền nhiễm phong hàn, Kỳ thị đau lòng nữ nhi cũng không để cho nàng phụng dưỡng, bảo nàng ở viện của mình nghỉ ngơi.

Lục Thanh Lam lôi kéo tay Kỳ thị nói: “Mẫu thân, là chuyện từ khi nào rồi, ta đã khoẻ từ lâu rồi. Huống chi ta một mình ngồi ở trong phòng có gì thú vị chứ, còn không bằng đến chỗ người, ăn ngon uống ngon còn có thể trêu chọc Vinh ca nhi.”

Kỳ thị biết nàng thích náo nhiệt, liền nói: “Người không thể cố chống đỡ, hãy có chút không thoải mái, đều phải nói cho chúng ta biết nghe chưa?”

Lục Thanh Lam dụi dãi nói: “Biết rồi mà.”

Kỷ thị thấy nàng lớn như vậy còn làm nũng với mình, trong lòng hết sức thoải mái. “Được rồi, tỷ tỷ và đệ đệ đều ở đây, cũng không biết xấu hổ.”

Vinh ca nhi ở trong ngực Lục Thanh Nhân nghe xong lời này vui vẻ trở lại, đưa tay đẩy mũi của mình nói: “Xấu hổ!”

Người một nhà cười lên ha ha. Lục Thanh Lam đi ra phía trước đẩy mũi của hắn, “Tiểu tử nhà ngươi được lắm, mập như vậy còn dám nói tỷ tỷ.”

Vinh ca nhi cũng không sợ nàng, cũng thò tay ra đẩy cái mũi của Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam cũng không trốn, để cho hắn vuốt một cái, Vinh ca nhi cảm giác thú vị, vuốt một cái trên mũi Lục Thanh Nhân!

Sau đó khanh khách cười.

Lại chơi đùa một hồi, Vinh ca nhi mệt mỏi, bà vú đi lên ôm hắn đi xuống ngủ.

Lục Thanh Lam mới nói thêm: “Mẫu thân, Tam công chúa bảo ta ngày mai tiến cung đây.” Lục Thanh Lam và Tam công chúa thân thiết, mấy năm nay tiến cung cũng là chuyện như cơm bữa, cho nên Kỷ thị nghe nàng nói cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Nàng buông sổ sách sang bên cạnh nói: “Vậy ngày mai ta đem người đến Đông Hoa môn.”

Lục Thanh Lam ôm cánh tay của nàng nói: “Mẫu thân, ta không phải là tiểu hài tử nữa rồi, người hãy yên tâm. Ngày mai không cần làm phiên xe của người, để Khâu quân sự đưa ta đi là được.” Khâu quân sự là trưởng phu của Trương tâu tử, phụ thân của Mặc Cúc, Bồ Đào và Thạch Lự hai năm trước đã ra ngoài lập gia đình, Lục Thanh Lam cất nhắc người lớn hơn nàng một tuổi Mặc Cúc và một nha đầu Mặc Lan làm nha hoàn thiếp thân của nàng.

Tiến cung nhiều lần như vậy, cho tới bây giờ cũng không xảy ra vấn đề gì, Kỷ thị cũng đồng ý. Lại dặn dò: “Đến trong cung nhớ nói năng cẩn thận, đi đứng thận trọng, không thể bướng bỉnh.”

Lục Thanh Lam nhu thuận gật gật đầu: “Ta biết rồi, nương!”

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Thanh Lam dậy thật sớm, nàng ngồi ở trước gương trang điểm, tùy nha hoàn trang điểm giúp nàng.

Hai đại nha hoàn, Mặc Cúc và Mặc Lan, giống như xấp xỉ mười hai tuổi. Mặc Cúc không cần phải nói rồi, bốn năm trước đã theo nàng, Mặc Lan là con người hầu của Kỷ thị, cũng trung tâm với Lục Thanh Lam.

Mặc Cúc mặc bối tử màu xanh nhạt, Mặc Lan mặc bối tử màu trắng nhạt, hai tiểu nha hoàn đều thanh lệ động lòng người. Trong thời gian Mặc Cúc đi theo Lục Thanh Lam có cao hơn chút ít, tính tình cũng chặc hơn chút, Mặc Lan thì hoạt bát hơn.

Lục Thanh Lam nhìn xiêm y treo đầy tủ quần áo không biết nên mặc một món nào, Mặc Lan liền đề nghị: “Tiểu thư mặc món bối tử màu hồng đào đó đi, da người trắng, màu sắc đó sáng rõ hơn, mặc vào nhất định xinh đẹp.”

Lục Thanh Lam nhìn một lát, chỉ vào một bối tử dài màu đà thêu cành mẫu đơn nói với hai nha hoàn: “Mặc món này đi.”

Mặc Lan có chút không cam lòng bĩu môi, nói lầu bầu: “Cô nương xinh đẹp như vậy, mỗi lần đều phải ăn mặc chững chạc như vậy làm gì?”

Mặc Cúc thấp giọng nói: “Cô nương làm như vậy đều có đạo lý của nàng, chúng ta chỉ cần nghe lời của cô nương là đúng thôi.”

Lục Thanh Lam để cho ma ma chải đầu cho nàng sơ song thủy kế, bên trên tóc đen cắm một chi trâm cài đơn giản, lại trang trí mấy đoá trâm hoa cũng coi như là trang điểm xong.

Mang theo hai nha hoàn đi nhà chính chào hỏi Kỷ thị một tiếng, Lục Thanh Lam liền mang theo hai người ra cửa. Rất nhanh đã đến Đông Hoa môn, kiệu nhỏ Tam công chúa phải tới tới đón nàng đã đến, Lục Thanh Lam đang định lên kiệu, chợt nghe một trận tiếng vỗ ngựa truyền đến, một người cười trên một con ngựa cao lớn đỏ thẫm, mặc một thân kỵ trang màu tím, dáng người cao gầy, tay vịn eo ong, mặt mũi khôi ngô, đôi cặp mắt sáng lên lấp lánh.

Đội con ngựa đến trước mặt, phía sau hắn lôi kéo dây cương, con ngựa kia đứng thẳng lên, hết sức nguy hiểm dừng trước mặt Lục Thanh Lam. Người cưỡi ngựa tựa như không có chuyện gì lên cười lên, thấy Lục Thanh Lam thân nhiên như thường, bộ dạng không bị hù dọa chút nào, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng nói: “Lục cô nương, chúng ta lại gặp mặt.”

Dám cưỡi ngựa trong cung như vậy, cũng chỉ có mấy vị hoàng tử thiên kiều chi tử kia thôi, còn là kiệt ngao bất tuân (**cương quyết bướng bỉnh*) trong đám hoàng tử. Lục Thanh Lam nhìn kỹ, quả nhiên thật sự là vị Thập hoàng tử Tiêu Thiệu Vĩ, bộ dạng cực kỳ anh tuấn, trong cung nàng thường xuyên gặp phải, coi như là người quen. Tiêu Thiệu Vĩ năm nay mười bốn tuổi, chỉ nhỏ hơn so với Tiêu Thiệu Giác ba tháng, từ nhỏ nghịch ngợm nhất, tính tình mà ngay cả Gia Hòa đế cũng dám chống đối, lại cứ tin phục nhất là vị huynh trưởng Tiêu Thiệu Giác này. Hai người từ nhỏ có quan hệ cực kỳ tốt. Lục Thanh Lam liền chỉnh đốn trang phục thi lễ nói: “Thập Điện hạ!”

Tiêu Thiệu Vĩ ngồi ở trên ngựa bắt chuyện với nàng mấy câu: “Người đây là lại muốn đi gặp Tam muội muội sao?”

Lục Thanh Lam gật đầu, “Đúng vậy, Thập Điện hạ đi đâu sao?”

“Ta mới từ đại doanh Tây Sơn trở về, đi Ngọc Minh cung tìm Cửu ca nói chút công sự.” Giống như nhớ tới cái gì nói: “Ta và Cửu ca hẹn mọi người đầu tháng tám đi Tản Sơn săn, ta đang muốn sai người truyền tin cho ca ca người, vừa lúc gặp người, người trở về nói với ca ca người một tiếng báo hắn đến lúc đó nhất định phải đi.”

Lục Văn Đình đang tuổi phát triển, vòng tròn gao tế càng lúc càng rộng, cho dù trong mấy lông từ phượng tôn này cũng có không ít bằng hữu, Thập hoàng tử cũng coi là một trong số đó. Hai người đều thích tập võ và đi săn, đương nhiên hợp ý cực kỳ.

Lục Thanh Lam nhu thuận đáp một tiếng, “Ta nhất định đem lời nói của điện hạ truyền tới hắn, về phần hắn có thời gian đi hay không, ta cũng không rõ.”

Thập hoàng tử cười ha ha: “Hắn không dám đến sao!”

Nói xong chấp tay, giục ngựa đi.

Lục Thanh Lam mỉm cười, ngồi lên kiệu, Mặc Cúc và Mặc Lan đi bộ theo phía sau cổ kiệu.

Đại khái qua thời gian hai khắc, cổ kiệu dừng lại, Mặc Cúc tiến lên vén rèm, Lục Thanh Lam cũng biết là đã đến Trường Hi cung.

Hai chân Nàng vừa mới chạm đất, liền thấy một bóng người hùng hùng hổ hổ đã chạy tới, lời kéo tay nàng oán giận nói: “Bảo Nhi người đến rồi, gấp chết ta rồi.”

Lục Thanh Lam không khỏi mỉm cười, đã nhiều năm như vậy, câu lời đạo đầu này của Tam công chúa vẫn không thay đổi.

Tam công chúa năm nay mười ba, tiểu cô nương cũng đã trưởng thành, mặc bối tử màu đỏ tươi, bên dưới là váy cùng màu, một đôi mắt phượng xéo nhập tóc mai, hơi có mấy phần khí khái anh hùng, bộ dạng hết sức xinh đẹp, nhất là đôi mắt, lại càng sáng lên lấp lánh, có vẻ hữu thần cực kỳ.

Lục Thanh Lam lười biếng nói: “Gọi ta tới gặp người gấp gấp như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì à?”

“Lúc này thật sự xảy ra chuyện rồi” Tam công chúa lôi kéo nàng vừa đi vào trong phòng, vừa nói, “Lần trước người không phải là ở chỗ này của ta ngẫu hứng làm một bài thơ ư, vừa vắn hai ngày

trước lên lớp tiên sinh bảo ta làm thơ, người biết ta làm sao chịu khó làm mấy cái này, liền trực tiếp đem bài thơ kia của người cầm đi góp cho đủ số, thế nhưng tiên sinh thấy thơ của người làm hay, liền đem bài thơ kia đưa cho phụ hoàng xem, phụ hoàng thích lắm, bảo ta làm tiếp một bài. Ta làm sao làm được nha, lúc này mới gấp rút kêu người tới hỗ trợ.”

“Cái gì?” Lục Thanh Lam nghĩ tới, lần trước ở trong hoa viên nhất thời hứng khởi, tùy tiện đọc một bài thơ tiêu vẹo, cũng chỉ là sáng tác chơi, không nghĩ đến bị Tam công chúa cầm đi góp cho đủ số, lại gặp phải chuyện như vậy.

Lục Thanh Lam không khỏi vừa buồn cười vừa tức giận, Gia Hòa để đối với nữ nhi Tam công chúa này cũng coi như là hết sức yêu thương rồi, mới đại nho đương thời dạy nàng, không biết làm sao tiêu nha đầu này còn ghét học hơn cả nàng, trình độ của đại nho cao hơn nữa cũng dạy không nổi nàng, vậy cho nên dạy nhiều năm như vậy ngay cả thơ cũng làm không nổi. Muốn nói phải nói trình độ bài thơ kia của nàng tiêu tiêu vẹo vẹo cũng không trách mà, hoàng đế sở dĩ vui vẻ, đại khái vì nữ nhi mở mang đầu óc đi.

Lục Thanh Lam liền đứng vững, “Sau đó thì sao, người không phải là muốn bảo ta làm tiếp một bài thơ, người cầm lên cho đủ số chứ.”

Tam công chúa gật đầu: “Đúng vậy. Đúng vậy a.”

Mặt Lục Thanh Lam biểu cảm “tại sao người không đi chết đi”, “Công chúa tốt của ta, đây chính là tội khi quân!”

Tam công chúa ôm lấy cánh tay của Lục Thanh Lam, liếm mặt nói: “Bảo Nhi tốt, ta đây không phải là vì cùng đường bí lối sao! Một lần, chỉ một lần thôi!” Nàng yếu ớt chia một đầu ngón tay trắng như tuyết.

Tam công chúa cảm thấy kỳ lạ, Lục Thanh Lam rõ ràng nhỏ hơn nàng hai tuổi, tại sao ở cùng nàng ấy, nàng luôn không tự chủ cảm thấy, Bảo nhi mới là tỷ tỷ, mà mình là muội muội cần được trợ giúp bảo hộ.

“Cho dù Phụ hoàng phát hiện, ta cũng sẽ không khai người ra, người tin tưởng ta đi!” Tam công chúa thề son sắt, chỉ thiếu điều chỉ trời thề.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tình ý nảy mầm

Ngược lại Lục Thanh Lam lại tin tưởng lời này. Huống hồ tính tình của Gia Hòa để... Theo tuổi càng lớn, tính tình ngược lại càng khoan dung, không nghĩ đến bởi vì một tí chuyện nhỏ thế này mà đắc tội một tiểu oa nhi như nàng, huống chi — nàng cũng là bị Tam công chúa ép không phải sao?

Lục Thanh Lam trước tiên là sắp xếp tâm lý một phen, sau đó mới nghiêm túc nói với Tam công chúa: “Thật sự là một lần cuối cùng nha!”

Kỳ thật Lục Thanh Lam cũng biết nói lời này chẳng khác nào chưa nói, Tam công chúa tìm nàng làm thương thú* chính là “lịch sử xa xưa” rồi.

(*) 枪手[qiāngshǒu] thương thú: lính cầm giáo; lính cầm thương (thời xưa) người làm bài thi hộ; người thi hộ

Tam công chúa đương nhiên là đáp ứng lia lịa.

Hai tiểu cô nương vào tiểu thư phòng của Tam công chúa, Tam công chúa để cho cung nữ trà quả điểm tâm lên, nàng tự mình mài mực cho Lục Thanh Lam, đem nàng trở thành tổ tông mà cung phụng.

Ánh mắt Tam công chúa mong đợi nhìn nàng, Lục Thanh Lam gặng co ở trong tiểu thư phòng nửa canh giờ, cứ thế một chữ cũng không viết ra.

Tam công chúa có chút tròn tròn mắt, “Bảo Nhi thơ của người đâu rồi?”

Lục Thanh Lam giận đến ném bút lông: “Người cho rằng thơ là cái trắng à, nói có thì có.” Kỳ thật nàng cũng không am hiểu làm thơ được không!

Ngược lại Tam công chúa cũng không tức giận, nàng vừa nghĩ cũng đúng, thơ ca đều là có cảm xúc mới phát ra, không có hoàn cảnh rõ ràng đập vào mắt, không có tâm bỗng nhiên giác ngộ, làm sao có thể làm ra thơ chứ? Tam công chúa nghĩ như vậy liền nhảy dựng lên, lôi kéo Lục Thanh Lam đi ra ngoài.

“Người kéo ta đi đâu?” Tam công chúa hùng hùng hổ hổ, từ trước đến giờ nghĩ vừa ra là làm ngay.

Tam công chúa nói: “Lần trước người làm bài thơ kia không phải ở ngự hoa viên sao? Chúng ta lại đi ngự hoa viên, nói không chừng lính cầm của người đến có thể làm ra thơ rồi.”

Lục Thanh Lam ở lại trong thư phòng cũng đúng là cảm thấy hoảng hốt, cảm thấy đến ngự hoa viên giải sầu cũng không tệ, liền đi theo Tam công chúa.

Hai người đi tới thái dịch trì, thấy sông xanh ngàn khoảnh (*rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hecta*), ruộng lá sen, cả vườn đều là hương sen thơm mát thấm vào lòng người, hai tiểu cô nương nhất thời đã quên chút chuyện không vui kia, lười ríu cười nói.

Hai người đi dạo một lát, Tam công chúa bỗng nhiên nói: “Mau nhìn, đó là cái gì!”

Lục Thanh Lam theo hướng ngón tay của nàng, thấy trong bụi hoa một con bướm bướm lớn màu hồng, nhẹ nhàng nhảy múa, trông hết sức xinh đẹp. Tam công chúa là một người hoạt bát, trông thấy bướm bướm xinh đẹp như vậy lập tức xông tới, Lục Thanh Lam không khỏi mỉm cười, “Công chúa người chậm một chút!”

Tam công chúa chụp trái chụp phải, bướm bướm kia bay đến phía sau bức tường phủ đầy cây, phía sau tường hoa đúng lúc có một thiếu niên tuần kiệt hào hoa phong nhã đi ra.

Động tác của Tam công chúa quá mạnh, lập tức lao vào trong ngực của người nam tử. Người nọ theo bản năng đưa tay đỡ nàng một phen, thanh âm ôn hòa nói: “Cô nương cẩn thận!”

Tam công chúa ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt đen tóa sáng lấp lánh, phảng phất như ánh sao lóe sáng trong đêm tối. Nhìn kỹ, nam tử kia mặc một thân nho sam màu xanh ngọc thêu hoa mai trắng, dáng người cao lớn, khí chất dịu dàng như ngọc, nhất định là một mỹ nam tử ngàn năm có một.

Tay của nam nhân vốn khoắc lên trên eo mềm mại của nàng, nàng có hơi buồn bực, nàng là người tính tình nóng nảy, nếu là thường ngày, đã sớm phát tác rồi, thế nhưng đối diện với đôi mắt này, không biết tại sao, con tức “xèo” một tiếng liền dập tắt, khuôn mặt trong khoảnh khắc hiện đầy rặng mây đỏ.

Người nọ giờ mới phát hiện là mình mạo phạm giai nhân, vội vàng buông tay, cáo lỗi: “Tại hạ cũng không phải là cố ý, mạo phạm cô nương, kính xin cô nương thứ tội.”

Tam công chúa vội nói: “Không sao!”

Lục Thanh Lam ở bên cạnh nhìn thấy, cảm thấy hôm nay thật làm người ta ngạc nhiên.

Tam công chúa lúc này mới phát hiện hai người nam tử khác, nhìn thấy Tiêu Thiểu Giác nàng lập tức liền trở nên cẩn trọng hơn. Ở trong hậu cung nàng không sợ trời không sợ đất, sợ nhất chính là vị

Cửu ca này.

Lục Thanh Lam lúc này cũng tiến lên bái kiến, lần lượt chào hỏi. Ba người mặc một thân cẩm bào hoa phục theo thứ tự là Cửu hoàng tử Tiêu Thiệu Giác, thế tử Nghiêm Trữ vương phủ Tiêu Thiệu Hủ, cùng với đại vương tử Yến quốc Tương Tín Hồng. Vừa rồi Tam công chúa đứng phải chính là Tương Tín Hồng.

Tiêu Thiệu Giác mặc một thân áo choàng màu vàng nghệ thêu hoa văn hình trúc, mới mười bốn tuổi, đã là một bậc thiên chi kiêu tử cao quý khoan thai, trầm tĩnh trang nghiêm. Bất luận là Nghiêm Trữ Vương thế tử Tiêu Thiệu Hủ hay là Tương Tín Hồng cũng đều là nhân trung long phượng, mỹ nam tử cái thể, thể nhưng so sánh với vị Cửu hoàng tử này, liền khó tránh khỏi có vẻ ảm đạm thất sắc.

Hắn sinh ra vô cùng tốt, đáng người cao lớn, ngũ quan tinh xảo như vẽ, so với nữ tử còn dễ nhìn hơn mấy phần, nhưng phối hợp với loại khí độ thanh phong lãng nguyệt (*trong sạch rực rỡ*), lại không còn chút khí âm nhu nào. Khó trách mấy năm gần đây đám nữ hài tử kinh sư đều gọi hắn là “Minh Châu của Hoàng thất”, “Mỹ nam tử đệ nhất Kinh sư”.

Lại nói tiếp, kiếp trước Lục Thanh Lam cũng chỉ nhìn qua mặt hắn, sống lại một hồi lần, thay đổi không ít, gặp tuyệt sắc như vậy, cũng khó tránh khỏi nhìn nhiều mấy lần.

Vẫn là Tiêu Thiệu Hủ nở nụ cười trước, gọi một tiếng: “Tam muội muội, Bảo Nhi.” Tam công chúa không cần phải nói, Lục Thanh Lam và muội muội của hắn Tiêu Kỳ chính là bạn khuê mật, hai nhà lại thường xuyên qua lại, hắn và Lục Thanh Lam coi như là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vẫn luôn xem Lục Thanh Lam như muội muội mà đối đãi, đương nhiên là rất quen thuộc rồi.

Tam công chúa mới phản ứng, lời kéo Lục Thanh Lam qua bái kiến ba người.

Tiêu Thiệu Giác cũng đang đánh giá Lục Thanh Lam.

Thấy nàng chỉ mặc bối tử màu dài màu đá thêu cành mẫu đơn, tuy nhạt nhòa, không chút phấn son, nhưng khó che được mặt mày xinh đẹp, cho dù cả vườn hoa này nở bùng rực rỡ, dưới nhân gian lệ sắc, cũng có vẻ mờ đi mấy phần.

Mới nửa năm không thấy, tiểu nha đầu này lại xinh đẹp đến trình độ như vậy, nàng năm nay cũng mới mười một tuổi, tiếp qua vài năm, còn chịu nổi sao?

Lục Thanh Lam đi theo Tam công chúa hành lễ cho ba vị thiếu niên, ngoan ngoãn chào hỏi. Tiêu Thiệu Giác thấy động tác của nàng hành văn lưu thủy(*lưu loát*), quen thuộc thuần thực lễ nghi trong cung, còn hơn cả cái vị muội muội bước bình kia, đứng là không thể so sánh nổi. Lại thấy lễ nghi của nàng giống như có thước đo, cho dù lâu mà mà hà khắc đi chăng nữa, cũng tìm không ra một lỗi sai.

Hiển nhiên là một vị đại gia khuê tú giáo dưỡng tuyệt giai.

Khóe miệng Tiêu Thiệu Giác nhẹ nhàng nâng lên. Ánh mắt của hắn trượt một vòng trên người tiểu nha đầu, lại thu trở về.

Tiêu Thiệu Giác luôn luôn tích chữ như vàng. Tiêu Thiệu Hủ lại bắt chuyện cùng Lục Thanh Lam vài câu: “Hai ngày trước nghe muội muội nói người cảm nhiễm phong hàn, đã tốt rồi sao?”

Lục Thanh Lam nói: “Đa tạ thế tử ca ca quan tâm, ta đã khỏi rồi.”

Tiếng thế tử ca ca cái này làm Tiêu Thiệu Giác nghe được có mùi vị không nên lời. Tuổi tiểu nha đầu càng lớn lại càng xa lánh hắn, mấy năm nay, cứ mờ miệng là một tiếng “Cửu điện hạ”, nhớ tới khi còn bé nàng ngoan ngoãn kêu mình “Cửu ca ca”, hắn lại sinh ra vài phần ngán ngợ.

Tiêu Thiệu Giác ho khan một tiếng, cắt đứt Tiêu Thiệu Hủ, lạnh băng nói: “Đường huynh, chúng ta nên đi thôi.”

Tiêu Thiệu Giác từ trước đến giờ chính như vậy, Tiêu Thiệu Hủ sớm đã thành thói quen, cũng không cho là ngang ngược, cười với Tam công chúa và Lục Thanh Lam nói cáo biệt, sau đó cùng Tiêu Thiệu Giác cùng đi Ngọc Minh cung.

Tam công chúa lại bắt đầu gấp gấp, vừa rồi trong thời gian ngắn ngủn kia, không ai giới thiệu nàng với Tương Tín Hồng. Thật ra mấy năm trước nàng từng gặp qua Tương Tín Hồng tại Nghiêm Trữ Vương Phủ, nàng còn mở miệng một tiếng Tương ca ca tìm hắn đòi hạnh nhân tổ để ăn. Chẳng qua là nhiều năm như vậy, Tương Tín Hồng đã sớm không còn ngây ngô như ngày đó nữa, đã trở thành một vị giai công tử, nàng đã nhận không ra rồi.

Nàng lo lắng gọi một tiếng: “Cửu ca ca...”

Tiêu Thiệu Giác mặt điếc tai ngơ. Tam công chúa từ nhỏ sợ cái vị Cửu ca này, cũng không dám hỏi nhiều.

Cho đến khi bọn họ đi xa, mới lời kéo cánh tay của Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi, người mau nói cho ta biết người vừa rồi mặc nho sam màu xanh ngọc là ai?”

Lục Thanh Lam thấy bộ dáng nàng gấp gấp vậy, không khỏi nở nụ cười: “Như thế nào, Công chúa điện hạ của chúng ta cũng bắt đầu ‘tư xuân’ rồi sao?”

Tam công chúa bị nàng chọc thủng tâm sự, sắc mặt không khỏi đỏ bừng.

Lục Thanh Lam vốn định chê cười, thấy bộ dáng này Tam công chúa, ngược lại ngăn ngăn cả người. Tam công chúa mười ba tuổi, tuổi đã không nhỏ rồi, cũng gặp không ít thanh niên tài tử, công chúa của Gia Hòa để ít, mọi người biết nàng là minh châu trên tay hoàng đế, ngoài sáng trong tối nịnh bợ nàng không ít, nhưng nàng đối với người nào cũng đều là sắc mặt không chút thay đổi.

Hôm nay bộ dáng này, rõ ràng cho thấy đã để ý Tương Tín Hồng rồi.

Tình cảm này tới cũng đột ngột. Chẳng qua tính tình của Tam công chúa, yêu ghét rõ ràng, cũng phù hợp với cá tính của nàng.

Lục Thanh Lam bắt lấy cánh tay của hào hữu nói: “Người không phải là thật sự chứ? Nhưng hắn là đại vương tử Yến quốc, tương lai phải về Yến quốc cướp lấy ngôi vương...”

Kiếp trước người Tương Tín Hồng cưới quả thật là người Tề quốc, chẳng qua không phải là Tam công chúa, mà là một vị mật hữu khác của Lục Thanh Lam, Lâm An Quận chúa Tiêu Kỳ.

Sự kết hợp của hai người kia là một câu chuyện rất phức tạp. Nói tóm lại, chính là Gia Hòa để vị đế khống chế Yến quốc, đem chất nữ gà cho đại vương tử của Yến quốc, sau đó phái binh nâng đỡ hắn leo lên vương vị, dù sao cũng là đế khống chế toàn cục.

Sau đó Tương Tín Hồng giống như trước ở trong ván cờ này, đầu tiên là quan hệ thông gia cùng hoàng tộc Tề quốc sau đó mượn binh trở về tranh đoạt đại vị. Kết quả cuối cùng là, Tương Tín Hồng bại bởi Tam vương tử Tương Tín Du được Chu quốc ủng hộ trong cuộc chiến tranh giành trữ vị Yến quốc, binh bại bị giết, sau đó Tiêu Kỳ rơi vào cảnh ngộ bất hạnh.

Ở kiếp này Lục Thanh Lam muốn tác hợp ca ca Lục Văn Đình và Tiêu Kỳ, thì phải làm cho Tương Tín Hồng cưới nữ hoàng thất khác, nhưng nàng cũng không muốn để cho Tam công chúa tuổi còn trẻ đã thủ tiết a.

Bên kia Tương Tín Hồng đã hỏi Tiêu Thiệu Hủ: “Vừa rồi nữ oa mặc bối tử dài màu đá, là thiên kim nhà ai? Lễ nghi quy củ thật là cẩn thận tỉ mỉ.”

Tiêu Thiệu Hủ cười nói: “Người nói Bảo Nhi sao? Nàng là đích thứ nữ của Nhị phòng Trường Hưng hầu, Lục cô nương của Lục gia.”

Tương Tín Hồng vỗ đầu một cái: “Ta nhớ ra rồi, mấy năm trước ta gặp qua nàng một lần ở Nghiêm Trữ vương phủ, không nghĩ tới vài năm không gặp, tiểu cô nương trở mà xinh đẹp như vậy. Trông như một vị đại gia khuê tú rồi.”

Đại gia khuê tú sao?

Tiểu Thiếu Giác không khỏi ngoéo khóe môi.

Người khác không biết, hẳn còn có thể không biết sao? Tiểu nha đầu này cũng chỉ là giả bộ tốt mà thôi, người trước nhìn hết sức ngoan ngoãn làm người ta ưa thích, phía sau cũng không phải là bướng bỉnh bình thường đâu. Hẳn sắp xếp lực lượng chủ chốt của Bí doanh ở Trường Hưng Hầu phủ, đối với mọi cử động của nàng hẳn rõ như lòng bàn tay.

Trên cái thế gian này sợ không ai hiểu rõ tiểu nha đầu này hơn hẳn đâu.

Hai người lại thảo luận Tiểu Thiếu Giác cũng hơi cau mày, trong lòng quả thực có hơi khó chịu. Tự như đường huynh và hảo hữu đang ngập ngừng thứ đồ vật của mình.

Rõ ràng tiểu nha đầu là do mình che chở từ nhỏ lớn lên đến như vậy, người khác ai dám đuổi móng vuốt hướng về phía nàng, hẳn đều sẽ tuyệt đối không chút do dự chém xuống một đao.

Kỳ thật Tường Tín Hồng thật lòng không phải là đồ háo sắc gì, chẳng qua là mọi người đều có lòng thích cái đẹp, trông thấy tiểu cô nương xinh đẹp hỏi nhiều hai câu cũng coi như là bình thường.

Đúng lúc này đã đến Ngọc Minh cung, Tiểu Thiếu Hủ và Tường Tín Hồng cũng tự dừng lại để tài này.

Trong ngự hoa viên, Tam công chúa muốn đi Ngọc cung một chuyến, Lục Thanh Lam khuyên can mãi cuối cùng mới khuyên ngăn được nàng.

Lúc trước hai tiểu cô nương sáu bảy tuổi, còn có thể cả ngày chạy đến chỗ Tiểu Thiếu Giác, hiện tại bọn họ đều lớn, nam nữ chi phòng bày ở chỗ đó, nếu lại đến Ngọc Minh cung, vậy liền sai quy củ rồi.

Có còn muốn thanh danh hay không, sau này còn muốn lập gia đình nữa hay không?

Nhưng tính tình Tam công chúa lại khiến Lục Thanh Lam đau đầu.

Nàng thuộc loại đã nhận định một chuyện, cho dù bị đâm cho đầu roi máu chảy cũng sẽ không quay đầu lại.

Hai người trở lại Trường Hi cung, Tam công chúa rõ ràng có chút không yên lòng.

Lục Thanh Lam có chút tức giận nói: “Công chúa điện hạ của ta, người có biết Yến quốc là tình huống gì ư, mà đã nghĩ muốn gả cho người ta?”

Tam công chúa yếu ớt nói: “Ta nói muốn gả cho hẳn lúc nào?”

Lục Thanh Lam quả thực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Trên mặt người viết đây này —— ta muốn gả cho hẳn!” Nàng điểm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tam công chúa, “Hẳn là đại vương tử Yến quốc, tuy là con tin, nhưng tùy thời đều có thể trở về Yến quốc, nếu người thật sự theo hẳn, sẽ phải rời khỏi Đại Tề, vĩnh viễn cũng không về được, người cần phải hiểu rõ.”

Tam công chúa nghe đến đó sắc mặt biến đổi, sờ lên mặt mình nói: “Được rồi Bảo Nhi, chúng ta không nói cái này nữa, người mau tranh thủ thời gian giúp ta làm thơ đi.”

Lục Thanh Lam biết nàng không hoàn toàn hết hy vọng, trong lòng không khỏi thăm thán. Kiếp trước nàng và Tam công chúa quen biết là sau khi gả cho Tiểu Thiếu Huyền, khi đó Tường Tín Hồng đã cưới Tiểu Kỳ, mang theo đại quân Tề quốc trở lại Yến quốc tranh đoạt vương vị, cho nên nàng cũng không biết kiếp trước Tam công chúa có phải là cũng nhìn trúng hẳn như kiếp này hay không..

Xế chiều Lục Thanh Lam từ trong cung trở lại Hầu phủ, gặp Kỳ thị tiễn một vị phụ nhân mặc bối tử màu xanh nhạt, tuổi chừng bốn mươi đi ra. Kỳ thị nhìn thấy nàng, nói: “Vị này là phu nhân của Lễ bộ viên ngoại lang Dương đại nhân, mau tới bái kiến.”

Vị phụ nhân này họ Trần. Lục Thanh Lam nhu thuận hành lễ cho nàng, nói: “Dương phu nhân!”

Trần thị lôi kéo tay của Lục Thanh Lam, đôi mắt hơi có vẻ khôn khéo quét mắt nhìn nàng, thấy vậy toàn thân Lục Thanh Lam không thoải mái một trận. Lúc này mới ha ha cười nói: “Nhị phu nhân, đây là thứ nữ của người sao? Nhìn xem xinh đẹp thế này, Tam cô nương đã là trở thành cô nương đình đình kinh sư rồi, Lục cô nương bộ dáng này lại càng khắp kinh thành cũng tìm không ra người thứ hai. Ngài thật là có phúc khí!”

Lúc này cũng không cần Lục Thanh Lam phải nói gì, chỉ cúi đầu giả bộ thẹn thùng là được.

“Nào có được như ngài nói, hai nha đầu bướng bỉnh lắm, khiến cho ta bận tâm không ít!” Kỳ thị khiêm tốn hai câu, đưa Trần thị ra nhị môn.

Trở về thấy Lục Thanh Lam còn ở nguyên chỗ đợi nàng, không khỏi nở nụ cười.

Lục Thanh Lam tiến lên kéo cánh tay mẫu thân, vừa đỡ nàng trở về, vừa bữu môi oán trách: “Trần thị này sao cứ ba ngày hai bận chạy đến trong phủ ta, nàng không biết phiền à?”

Kỳ thị trừng nàng một cái giận trách: “Sao lại nói như thế?”

Lục Thanh Lam chà mặt hỏi: “Mẫu thân, vị Dương phu nhân này, có phải là tới làm mai không? Nàng muốn tỷ tỷ gả cho tài tử nhà ai vậy?”

Tỷ tỷ Lục Thanh Nhân đã mười tám tuổi rồi, còn chưa đính hôn. Không phải là Kỳ thị không lo lắng hôn sự của nữ nhị, thật ra ngay từ ba bốn năm trước, Kỳ thị liền bắt đầu thu xếp chuyện này. Kinh thành này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ, muốn cho Lục Thanh Nhân tìm một nhà môn đăng hộ đối già đi, phải là gia tộc thế lực hùng hậu xứng đôi với thân phận đích nữ Hầu phủ của nàng, muốn trạng phu tuổi trẻ tài cao có chí tiến thủ, muốn mẹ chồng rộng lượng nhân từ, tiểu cô tri thư đạt lý... từng cái từng cái, kinh sư này lại thật không có mấy người thỏa mãn tất cả đều điều kiện trên.

Mấy năm nay thật sự không ít người tới cửa thăm hỏi, nhưng Kỳ thị chọn tới chọn lui, lại một người cũng không hài lòng.

Kỳ thị vuốt ngón tay điểm cái trán của Lục Thanh Lam nói: “Chuyện này đều có ta và phụ thân người làm chủ, tiểu cô nương, quan tâm làm cái gì!”

Lục Thanh Lam bữu môi: “Cho dù mẫu thân không nói, ta cũng biết. Nhà mẹ đẻ của tẩu tử Trần thị là Vũ Tiến bá phủ, Trần thị nhất định là để thân cho thế tử Vũ Tiến bá phủ Chu Hạo.”

Kỳ thị sớm biết không thể gạt được nàng, nữ nhị này thông minh, quả thực đã thành tinh rồi.

Kỳ thị nhìn nàng một cái: “Biết thì biết, cũng không nên đi ra ngoài nói lung tung.”

Lục Thanh Lam vội vàng nói: “Nương, người có thể từ chối mối hôn sự này không.”

Kỳ thị thật Kỳ thị vẫn là tương đối hài lòng với Chu Hạo, nghe vậy không khỏi giật mình: “Tại sao vậy?”

Lục Thanh Lam ngạc nhiên, làm nũng nói: “Không phải là ta muốn tỷ tỷ lập gia đình sao? Ta muốn toàn gia chúng ta hòa hòa mỹ mỹ, vĩnh viễn ở cùng nhau.”

Kỷ thị nghe xong lời này không khỏi cười lên ha ha: “Bảo Nhi người nói toàn là mấy lời ngốc nghếch, tỷ muội các người đều lớn cả rồi, nương tuy rằng luyện tiếc các người, nhưng các người dù sao vẫn phải gả người sinh con a!”

Lục Thanh Lam là thật sự không muốn tỷ gả cho ngụy quân tử Chu Hạo kia.

Kiếp trước sau khi Kỷ thị mất, Lục Thanh Nhân vì chiếu cố đệ đệ muội muội, vẫn ở nhà phí hoài đến năm mười tám tuổi, khi đó nữ tử phần lớn mười bốn mười lăm tuổi đã gả ra ngoài rồi, trong nhà quý giá chút cũng nhiều lắm là lưu đến mười sáu tuổi. Mười tám tuổi tuổi, làm người tới cầu hôn cũng có chút chùn bước.

Về sau vẫn là tổ phụ tự mình ra mặt, chu toàn nhiều mặt, mới quyết định tỷ tỷ vào Vũ Tiến bá phủ mặc dù tước vị thấp hơn một bậc so với Trường Hưng Hầu phủ, thế nhưng trải qua nhiều năm, trong tộc có chút hưng thịnh, Vũ Tiến bá lại có phần được Gia Hòa đề thưởng thức, ngoài ra trưởng tử Chu Hạo đã sớm được định làm thế tử, bộ dạng lại anh vũ phi phàm, ở cùng một chỗ với tỷ tỷ cũng là một đôi trai tài gái sắc.

Một mối hôn sự cái này thấy thế nào cũng đều rất không tệ.

Về sau tỷ tỷ qua cửa, bắt đầu cùng Chu Hạo vợ chồng ân ái hài hòa. Vũ Tiến bá phu nhân cũng là người hiền hòa, cô em chồng ở chung cũng không khó khăn. Nào biết qua một năm, liền gặp phải chuyện Hoàng trưởng tử rơi đài, bởi vì Lục Hân là cha vợ của Hoàng trưởng tử, bị giam vào chiếu ngục, trong cung truyền ra tin tức phải tước đi tước vị của Trường Hưng Hầu phủ, Trường Hưng Hầu phủ bấp bênh, người người hoang mang.

Lão Hầu gia kinh sợ, bệnh không dậy nổi, rồi đi. Cộng thêm lúc ấy Lục Thần cũng không thi đậu Tiến sĩ như kiếp này, càng là vì cái chết kỷ thị, sinh ra suy nghĩ lánh xa thế tục, đứng cả ngày thiêu đàn luyện thủy ngân không hồi thể sự, Hầu phủ lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Lúc ấy tỷ tỷ đã có mang ba tháng, nằng ra mặt xin Vũ Tiến bá Chu Vinh tìm cách đem Lục Hân từ trong chiếu ngục ra ngoài, không ngờ lại bị công công(*cha chồng*) nghiêm khắc cự tuyệt.

Chẳng những như thế, Vũ Tiến bá phủ tính toán đại khái Trường Hưng Hầu phủ khó thoát kiếp nạn này, muốn vạch rõ giới hạn cùng Hầu phủ, vậy mà tìm một tội danh vô căn cứ, một tờ hưu thư hưu tỷ tỷ đang mang thai trở về nhà mẹ đẻ.

Tỷ tỷ cũng là người tính tình cương liệt, nằng không khóc không nháo, sau khi kiểm lại rõ ràng của hồi môn của mình mang trở lại Trường Hưng hầu phủ, sau đó nằng cao bụng lớn lo liệu gia vụ, chủ trì bên trong Hầu phủ, về sau Hầu phủ bình an vượt qua một kiếp, tỷ tỷ lại bởi vì vất vả quá độ mà sinh non.

Chẳng những bị thương thân thể, càng bị thương tâm. Từ đó tỷ tỷ tâm tro ý lạt vẫn ở trong gia miếu tu hành, không lập gia đình nữa.

Về sau Lục gia và Tứ hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền nhắc lên quan hệ, gót chân đứng vững một lần nữa, đợi tiền nhiệm hộ bộ Thượng Thư rơi đài, Thị Lang Lục Hân được phù chính, Lục Văn Đình lại nắm giữ thiết kỳ của Văn Châu. Thấy Lục gia ngày càng đi lên, thái độ của Vũ Tiến bá phủ lại thay đổi, mặt dày nhờ người đến hoà giải, định đem Lục Thanh Nhân đón về nhà, trở lại sống cùng Chu Hạo, đương nhiên bị Lục gia cự tuyệt.

Về sau Lục Thanh Lam vào cung làm Thục phi, nằng chính là người thù dai, dùng hết khả năng chèn ép Vũ Tiến bá phủ, nghĩ hết biện pháp giày vò làm Vũ Tiến bá phủ trở nên có thể nói là thể thảm.

Cho dù toàn bộ người của Vũ Tiến bá phủ chết sạch, cuộc đời của Lục Thanh Nhân cũng không cách nào quay lại được.

Không có ai hiểu rõ khổ tâm của tỷ tỷ hơn Lục Thanh Lam.

Cho nên ở kiếp này Lục Thanh Lam tuyệt đối không thể để cho tỷ tỷ lại gả vào hang sói Vũ Tiến bá phủ kia nữa.

Lục Thanh Lam nhõng nhẽo một hồi, cuối cùng hỏi thăm được từ trong miệng Kỷ thị một ít tin tức, nói là việc hôn sự này còn chưa xem bát tự.

Lục Thanh Lam lúc này mới hơi yên tâm.

Bởi vì mình trọng sinh, ở kiếp này rất nhiều chuyện đều phát sinh biến hóa, ví dụ như Kỷ thị còn sống, ví dụ như nằng lại thêm một đệ đệ là Vinh ca nhi.

Kiếp trước thời điểm Lục Thanh Nhân nghị hôn năm mười tám tuổi, năm nay nằng mới mười lăm tuổi. Cho nên con đường lựa chọn của Lục Thanh Nhân càng lớn, nói không chừng không cần nằng động thủ phá hỏng, tỷ tỷ có thể gả cho người khác một cách tự nhiên, không cần lại gả vào Vũ Tiến bá phủ ngụy quân tử kia.

Kể từ bốn năm trước có Vinh ca nhi, Lục Thanh Lam từ chính viện hoàn toàn chuyển ra ngoài. Kỷ thị an trí nằng đến một cái tiểu viện phía tây chính viện, thuận tiện cho nằng tùy thời có thể chăm sóc, Lục Thanh Lam lấy cho tiểu viện một cái tên, gọi là Y Lan tiểu trúc.

Trở lại Y Lan tiểu trúc, hai đại nha hoàn Mặc Cúc Mặc Lan giúp nằng cơi áo ra đồi thường phục, Lục Thanh Lam rửa mặt chải đầu đơn giản, phân phó Mặc Cúc: “Phái người trông chừng chính viện một chút, phạm nhà ai tới gặp phu nhân, đều phải báo ta trước tiên!”

Mặc Cúc mấy năm nay được nằng dạy, càng ngày càng lanh lợi, cũng không hỏi nguyên nhân, đáp ứng một tiếng đi xuống sắp xếp. Bốn năm nay ở trong phủ, bên cạnh nằng đã sớm tụ tập được một nhóm người có thể dùng, sẽ không giống như lúc vừa trọng sinh trở lại không có ai thể dùng như vậy.

Huống chi Kỷ thị đối với nằng lại không phòng bị, cho nên chuyện lớn chuyện nhỏ của chính viện vốn không có chuyện gì nằng không biết.

Sau một thời gian gián quan sát, thật sự có mấy vị phu nhân tới thăm.

Kiếp trước Lục Thanh Lam vào cung mười năm, bản thân lại rất có đầu óc chính trị, đối với tình thế trong kinh không nói là rõ như lòng bàn tay, cũng không kém nhiều, bởi vậy phải biết rằng chỉ bằng số nhân vật kia, Lục Thanh Lam cũng có thể đoán được đại khái, đây là cầu hôn cho tiểu tử nhà ai.

Kết quả làm Lục Thanh Lam nổi giận chính là, mấy người này đến cầu hôn tất cả đều kém hơn Chu Hạo rất nhiều. Nếu không phải kiếp trước nằng trải qua những chuyện kia, nằng cũng sẽ cảm thấy, Chu Hạo là một chọn lựa không tồi.

Lục Thanh Lam không khỏi ghé tòm giống như nuốt một con ruồi.

Một ngày kia, Lục Thanh Lam nghe nói Trần thị lại tới nữa. Không khỏi rất là nổi giận: “Trần thị này sao lại tới nữa, nằng có phiền hay không a?”

“Cò nương?” Mặc Lan đang mài mực cho Lục Thanh Lam, thấy Lục Thanh Lam tức giận đến quăng cả bút, bộ chữ vốn đã sắp viết xong bị đổ mực lem nhem. Nằng không biết cò nương bởi vì chuyện gì, bỗng nhiên tức giận như vậy.

Nằng đi theo Lục Thanh Lam hai năm rồi, biết rõ bản thân cò nương là một người có tính nguyên tắc rất mạnh, bình thường hết sức bao che khuyết điểm, nhưng là một khi xâm phạm giới hạn thấp nhất của nằng, nằng cũng tuyệt đối sẽ trở mặt vô tình. Chẳng qua bình thường nằng đối đãi với hạ nhân cũng có chút hiền hòa, ban thường cũng nhiều, cho nên mọi người đều nguyện ý đến Y Lan tiểu trúc hầu hạ. Cò nương bình thường thoát nhìn hoạt bát thân thiết, thế nhưng tính tình bùng nổ thực sự uy nghi không thể xâm phạm, khí thế kia quả thực có thể hù chết người.

Trần thị tháng này đã là lần thứ ba tới cửa rồi, mắt thấy ấn tượng của mẫu thân với Chu Hạo càng ngày càng tốt, Lục Thanh Lam có thể không tức giận sao?

Lục Thanh Lam cũng không có tâm tình viết chữ nữa, quăng bút trên bàn, nói với hai nha hoàn: “Đi, đi Nam Sơn cư.”

Nam Sơn cư chính là tiểu viện của Lục Thanh Nhân, cách nhà chính của Kỷ thị cũng không xa lắm, thuận tiện chiếu ứng. Tâm tư yêu thương nữ nhi của Kỷ thị đều giống nhau.

Lục Thanh Nhân rất thích hoa cúc, cho nên trồng đủ loại hoa cúc trong tiểu viện của mình, lấy hai chữ “Nam Sơn” trong câu thơ của Đào Uyên Minh làm tên.

Tiểu viện Nam Sơn cư không lớn, nhưng bố trí hết sức tao nhã, có thể thấy được Lục Thanh Nhân cũng là người tú ngoại tuệ trung*. Nàng nghe nói muội muội tới, tự tới cửa nghênh đón: “Hôm nay sao không đi trông Vinh ca nhi, còn có thời gian rảnh rồi đến chỗ ta đây?”

(*) 秀外慧中 /xiùwài-huìzhōng/ tú ngoại tuệ trung: chỉ người vẻ ngoài duyên dáng, trí tuệ thông minh.

Kiếp trước Lục Thanh Lam không có con, cho nên đối với Vinh ca nhi mập mạp hoạt bát đáng yêu cũng săn sóc hơn mấy phần, Lục Thanh Nhân thường lấy lời này trêu ghẹo muội muội.

Lục Thanh Lam tỉnh nghịch cười cười nói: “Tỷ tỷ đây là không hoan nghênh ta ư?”

Lục Thanh Nhân đuổi đầu ngón tay điểm đầu của nàng: “Bớt đùa giỡn với tỷ tỷ!” Vừa mang nàng vòng qua một đạo tường hoa, tiến vào tiểu viện của mình.

Phía bắc của tiểu viện có một giàn nho, hiện giờ tuy là mùa thu, nhưng dư nhiệt chưa tiêu tan, Lục Thanh Lam cũng không vào nhà, ngồi ở ghế đá dưới giàn nho. Nàng ở chỗ tỷ tỷ tự tại đã quen, Lục Thanh Nhân cũng không gò bó nàng.

Hai tỷ muội ngồi xuống, nha hoàn Đan Hương, Đan Khẩu của Lục Thanh Nhân theo thứ tự bưng trà quả lên. Hai người này đều là nha đầu thấp thân hầu hạ của Lục Thanh Nhân, đều được dạy khi độ ưu nhã, tự nhiên hào phóng, nữ nhi xuất thân nhà nghèo cũng không có nhiều người được như vậy.

Quả nhiên là chủ tử thế nào nô tài thế đó.

Lục Thanh Lam không khỏi thầm cảm khái, hiền lành như tỷ tỷ, ai cưới được nàng là phúc khí của người đó.

Nàng liền quay đầu nói với hai nha hoàn: “Các người bao giờ mới có thể học được một nửa khí độ của Đan Hương và Đan Khẩu tỷ tỷ, ta cũng hài lòng.”

Hai nha hoàn vội vàng khom người: “Nô tỳ ngày sau nhất định hướng hai vị tỷ tỷ thỉnh giáo học tập.”

Đan Hương và Đan Khẩu cũng cùng rất quen thuộc với Lục Thanh Lam, che miệng cười nói: “Lục cô nương hôm nay sao lại lấy bọn nô tỳ ra trêu ghẹo chứ?”

Lục Thanh Nhân cười dùng tấm bạc xiên một miếng dưa hấu đưa cho Lục Thanh Lam, nói: “Biết người thích ăn đồ nhiều nước, chẳng qua nữ tử chúng ta không nên ăn quá nhiều đồ tính chất lạnh, chỗ này của ta người liền lấy dùng chút đi.”

Lục Thanh Lam đương nhiên sẽ không ghét bỏ đồ của tỷ tỷ, tiện tay nhận lấy nói: “Ta cũng không phải là trêu ghẹo các người, ta đây nghĩ gì nói nấy, các người cũng biết ta cũng không tùy tiện khen người khác.”

Tất cả mọi người đều cười, Lục tiểu thư khéo nói có thể ngọt chết người, độc cũng có thể độc chết người, Tam Thiếu gia lớn hơn nàng nhiều như vậy, đầu võ mồm với nàng, cũng không chiếm được tiện nghi.

Lục Thanh Nhân cười theo một hồi nói: “Được rồi được rồi, trời nóng chạy đến tìm ta, là có chuyện gì sao?”

Dưới ánh mắt thần nhiên sáng ngời của tỷ tỷ, Lục Thanh Lam thật sự không có cách nào nói dối, liền trực tiếp nói: “Là có chuyện.”

Lục Thanh Nhân mỉm cười nhìn nàng, chờ nàng tự nói ra.

Lục Thanh Lam suy nghĩ một chút, nói thẳng: “Mẫu thân đang dè thân cho tỷ tỷ, tỷ tỷ biết chuyện này sao?”

Sắc mặt đỏ lên, trách cứ: “Người hỏi ta biết hay không làm gì.”

Lục Thanh Nhân xấu hổ nói: “Hôn nhân đại sự chính là mệnh lệnh cha mẹ, chuyện này không nên nói, cho dù ta biết cũng chính là không biết.” Nàng nói lời này súc tích, lại hết sức rõ ràng, đó chính là chuyện Kỳ thị đề thân cho nàng, nàng biết đến.

Lục Thanh Lam gật đầu. Lục Thanh Nhân đã mười lăm tuổi, đã đến tuổi bàn chuyện cưới xin, cho dù nàng tin tưởng cha mẹ ruột, lòng kiêu ngạo của tiểu tỷ Hầu phủ không thể tự đi nghe ngóng, nhưng nàng gả cho người nào, liên quan đến lợi ích và tiền đồ của bản thân, nhóm nha hoàn bà tử sợ là càng quan tâm hơn cả nàng, cho nên hề có chút phong phanh, nhất định là phải báo với nàng.

Lục Thanh Lam cầm một miếng dưa hấu cắt thật mỏng cho vào miệng, “Ta có một vấn đề muốn hỏi tỷ tỷ, người muốn tìm tỷ phu như thế nào? Người là thích văn nhạo một chút, hay là anh tuấn uy vũ một chút, người muốn gả vào nhà công khanh Hầu bá, hay là muốn gả vào thư hương môn đệ?”

Ý định ban đầu của nàng là muốn hỏi sở thích của tỷ tỷ một chút, nàng nghĩ ra rất nhiều lý do giải thích, ở ngoài nói là gia đình huân quý mực nát sa đọa không chịu nổi như thế nào, không bằng gả vào thư hương môn đệ, mặc dù phương diện tiền bạc không hào phóng bằng Hầu phủ bá phủ, nhưng là gia phong thanh chính, cuộc sống sau này trôi qua thanh tịnh.

Lục Thần và Kỳ thị đều là người yêu thương con cái, cũng không phải là cha mẹ cây măng lộng quyền, nếu Lục Thanh Nhân có thể biểu đạt ý tứ, Kỳ thị nhất định sẽ giúp nàng đạt được tâm nguyện, khi đó Chu Hạo đương nhiên cũng là không diễn được nữa rồi.

Nàng nghĩ rất tốt đẹp, không ngờ Lục Thanh Nhân căn bản là không theo kế sách của nàng.

Lục Thanh Nhân nghe xong lời nói này của nàng, thần sắc nghiêm túc. Thà quạ tròn trong tay ra nói: “Bảo Nhi, người năm nay mười một tuổi, cũng không còn nhỏ rồi. Có chút đạo lý người cũng nên hiểu được, hôn sự của chúng ta, không phải là việc chúng ta nên nhúng tay, cũng không phải là việc chúng ta nên quan tâm, cho dù nghe được một lời nửa câu cũng nên xoay người rồi đi mới phải. Công khai đàm luận hôn sự của mình như thế, chúng ta là tỷ muội ruột thịt, trong viện này cũng không có người ngoài, không sao, nhưng nếu người bên ngoài biết được, nhất định nghị luận chúng ta không có phụ đức.”

Lục Thanh Nhân là đại gia khuê tú chân chính, từ nhỏ chịu sự dạy dỗ của nữ tử khuê các chính thống, lời nói này của nàng cũng không phải là làm bộ, mà là nói ra ý nghĩ chân thật, nói cũng cực kỳ tha thiết.

Lục Thanh Lam bị nàng làm không nói được lời nào. Nàng vội vàng giải thích: “Ta là người không biết nặng nhẹ sao, ta đây không phải là quan tâm người được chọn làm tỷ phu tương lai sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ không muốn nói cho mẫu thân người muốn gả cho hạng người gì sao?”

Lục Thanh Nhân chém đinh chặt sắt mà nói: “Không quan tâm! Dù sao ta tin tưởng phụ thân và mẫu thân sẽ không hại ta là được rồi. Chúng ta mới sống được bao nhiêu năm, ánh mắt nhìn người sao có thể big kíp cha mẹ?”

“Tỷ tỷ!” Lục Thanh Lam nóng nảy.

Lục Thanh Nhân lại đứng lên, “Nếu người lại nói mấy lời này với ta, ta liền báo cáo với mẫu thân bắt tất cả hạ nhân bên cạnh người lại trước tiên đem tra khảo một phen, xem kẻ nào không có mắt, dám nói lung tung những lời này với người, dạy hư tiểu thư Hầu phủ. Bảo Nhi, ta lặp lại lần nữa, việc này không phải là việc chúng ta nên quan tâm.”

Lục Thanh Lam thấy nàng tức giận thật sự đành phải chịu thua: “Được được được, ta không nói! Ta không nói, người cũng không cần sửa trị người bên cạnh ta, bọn họ cũng không ai dám nói lung tung trước mặt ta.”

Lục Thanh Nhân bắt đầu dĩ cười cười: “Người nha, thật không biết người nghĩ cái gì!”

Lục Thanh Lam cúi đầu lại tiểu viện của mình. Vốn muốn từ chỗ tỷ tỷ có đột phá, thế nhưng mà phản ứng của tỷ tỷ ra ngoài dự liệu của nàng, xem ra nàng quả thực không có khái niệm về người nàng sẽ gả cho, thêm chỉ nàng cực kỳ tin nhiệm Lục Thần và Kỳ thị, cho nên đây là ý định hoàn toàn tuân theo lệnh cha mẹ rồi.

Lục Thần và Kỳ thị cũng không có hòa nhân kim tình, đối với những gì kẻ cận kề kia che giấu. Bọn họ cũng chưa chắc có thể nhìn thấu.

Buổi tối Lục Thần từ nhà môn Hàn Lâm viện trở về phủ, trước tiên đi thăm Vinh ca nhi mới đến phòng trong đối một thân đạo bào màu xanh đi ra. Hắn thấy Kỳ thị mặc bối tử màu hồng đỏ điểm hoa, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, liền nói: “A Hành có chuyện tốt gì sao?”

Chuyện tình Triệu Huệ Lan đã qua nhiều năm như vậy, hai người sớm đã hòa hảo như lúc ban đầu.

Kỳ thị nói: “Đúng là có chuyện tốt, muốn cùng người thương lượng.”

Lục Thần ngồi bên cạnh Kỳ thị, “Vi phu rửa tai lắng nghe.” Thấy trong phòng không ai, tay cũng có chút không thành thật để lên bụng của nàng.

Kỳ thị sắc giọng: “Đã là cha của bốn hài tử rồi, hiện giờ lại làm quan lão gia, còn lỗ mãng như vậy.”

Lục Thần để sát vào bên tai của nàng, thổi khí vào bên trong: “Ta còn muốn người sinh cho ta đứa thứ năm đây, nam hài hay nữ hài ta đều thích!”

Kỳ thị có chút chịu không nổi khiếu khích như vậy, nói: “Ta nói người chính sự đây, là hôn sự của Nhân tỷ nhĩ.”

Lục Thần nghe nói là chuyện này, lúc này mới nghiêm túc. Vui vẻ nói: “Hôn sự của Nhân nhi có manh mối gì sao?” Lục Thanh Nhân đã mười tám rồi, nếu không quyết định sẽ phải chậm trễ. Thật ra ngay từ hai ba năm trước, vợ chồng hai người đã định thu xếp hôn sự cho Lục Thanh Nhân rồi, chẳng qua chọn tới chọn lui lại cảm thấy không có người nào có thể xứng đôi nữ nhi nhà mình.

Hiện giờ đường làm quan của Lục Thần thuận lợi, thân phận bên ngoài của Lục Thanh Nhân là đích nữ hầu môn, lại thêm thân phận nữ nhi của tiến sĩ, nước lên thì thuyền lên, phạm vi có thể chọn cũng càng lớn. Vợ chồng hai người thương lượng tốt lắm, năm nay nhất định phải định ra hôn sự của Lục Thanh Nhân, phải biết rằng lấy thân phận của Lục Thanh Nhân, của hồi môn bắt đầu chuẩn bị cũng không phải là chuyện một ngày hay hai ngày, thật sự là không chậm trễ nổi rồi.

Bởi vậy Lục Thần cũng có mấy phần vội vàng: “Nói nhanh lên!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Gặp mặt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kỳ thị nói: “Chỗ ta hiện tại có ba người để chọn, một người là trưởng tử Chu Hạo nhà Vũ Tiến bá, một người là Trương Âu đích tôn của nhà Lễ bộ Thị Lang Trương đại nhân, một người là Lư Trường Thanh con trai thứ năm của Lư gia Giang Châu.”

Trong kinh thành niên tài tuần không thiếu, chỉ riêng hoàng tử trưởng thành đến tuổi lập gia đình đã có đến mấy vị, các Vương Phủ, Phủ công chúa cũng không phải là không có người đến tuổi lập gia đình, chẳng qua vợ chồng hai người đã sớm thương lượng xong, tuyệt đối không đem nữ nhi gả cao, phải gả thì gả vào nhà môn đáng hộ đối. Những địa phương kia bề ngoài nhìn thì thấy vinh quang tráng lệ, thật sự gả vào, không biết phải nhậm nhệm như thế nào, không chừng phải chịu bao nhiêu ủy khuất đâu, hai người đều là người thật tâm yêu thương con cái, cho nên hoàn toàn không muốn đi vào cảnh cao.

Mấy hộ nhân gia này Lục Thần đều có nghe nói đến. Hắn suy nghĩ một chút, nói với Kỳ thị: “Lại nói, cũng đều là nhà gia phong thanh chính. Danh tiếng Vũ Tiến bá phù trong kinh thành rất tốt, Vũ Tiến bá lại trị gia rất nghiêm, trong nhà không có chuyện bất nháo giống như nhà Hậu bá khác, lúc trước cũng bởi vì cái này mà nhận được tán thưởng của Thánh thượng. Lễ bộ Thị Lang Trương đại nhân là bang nhân năm Gia Hòa thứ chín, ở trong quan trường từ trước đến nay được xưng thanh liêm, tiểu tôn từ nhà hắn, nhất định không tệ được. Về phần Lư gia Giang Châu, càng là đại thế gia có thể cùng Kỳ gia các người sánh vai, trăm năm thư hương, con em trong tộc người nào không phải là nhân vật tuấn tú?” Bộ dạng hết sức hài lòng đối với ánh mắt của Kỳ thị.

Kỳ thị liền hỏi hắn: “Người cảm thấy người nào thích hợp với Nhân Nhi hơn?”

Kỳ thị thật Lục Thần đã sớm có tính toán, hắn sửa sang lại mạch suy nghĩ một chút nói: “Lư thị Giang Châu mặc dù tốt, nhưng mà Giang Châu cách kinh sư xa xôi ngàn dặm, nếu gả Nhân Nhi đi, ta sợ chịu không nổi.” Kỳ thị nhẹ gật đầu, nàng cũng không muốn nữ nhi lấy chồng xa.

“Vậy phủ Lễ bộ Thị Lang, mặc dù cũng là lựa chọn không tồi, nhưng ta nghe nói Trương gia lập nghiệp muộn, trong nhà không có sản nghiệp gì, ta là sợ tương lai Nhân Nhi gả đi chịu khổ.” Lễ bộ Thị Lang Trương Thành xuất thân nông gia, mặc dù làm quan hai mươi mấy năm, nhưng bởi vì không cướp đoạt tiền tài, hiện toàn gia mấy chục miệng ăn còn chen chúc trong tiểu trạch ở ngõ nhỏ Sư Tử.

Cũng không phải bọn họ chê người nghèo, Lục Thanh Nhân đương nhiên có thể mang theo của hồi môn hậu hĩnh đi qua, thế nhưng khó tránh khỏi sẽ không có thất đại cô, bát đại đi, hay một vài thân thích nhà nghèo tới tổng tiền, nghĩ tới đã khiến người ta đau đầu. Cho nên Lục Thần cũng không muốn để cho Lục Thanh Nhân đến Trương gia.

Kỳ thị nói: “Tính toán như vậy, cũng chỉ có trưởng tử Chu Hạo của Vũ Tiến bá thích hợp nhất rồi.” Kỳ thị thật nàng cũng càng hướng về Chu Hạo hơn. “Vậy thì xin phu quân sai người đi tìm hiểu nhân phẩm lai lịch của Chu Hạo này một chút, nhìn xem có phải là người đáng giá phó thác hay không.”

Lục Thần nói: “Chuyện này là đương nhiên, mặt khác ta cũng vậy nhờ người dò xét hư thực hai người kia.” Mặc dù là hai người bị loại, Lục Thần vẫn là dựa theo thái độ phụ trách với Lục Thanh Nhân, quyết định tìm hiểu thử xem.

Hiệu suất của Lục Thần cực cao, không đến mấy ngày liền đem sự tình nghe ngóng xong xuôi, trở lại phủ liền hưng phấn nói với Kỳ thị: “Ta nhờ Sài Đại Tiến giúp ta nghe ngóng, Chu Hạo kia đúng là một hài tử không tệ.” Sài Đại Tiến là một vị “kỳ nhân” của Lễ bộ, chức vị mặc dù không cao, nhưng giao thiệp rộng, tin tức linh thông, tự xưng là “Bách Sự Thông”, kinh sư không có bí mật nào hắn không biết.

Mặc dù thời gian Lục Thần vào Lễ bộ không lâu, nhưng hắn anh tuấn tiêu sái lại ra tay hào phóng, đối nhân xử thế hòa khí điệu thấp, lại thường xuyên mời com, rất mau liền có quan hệ tốt với đám đồng僚. Hắn đem chuyện này nói cùng Sài Đại Tiến, Sài Đại Tiến vỗ ngực miệng đầy đáp ứng, rất nhanh liền hỏi âm cho hắn.

“Nói mau nói mau!” Kỳ thị nâng lỗ tai nghe.

Lục Thần uống một ngụm trà, nhượn cổ họng nói: “Theo lão Sài nói, Chu Hạo năm nay mười bảy tuổi, lớn hơn Nhân Nhi nhà chúng ta hai tuổi...”

Kỳ thị gật đầu, chênh lệch hai tuổi, tuổi này vừa khéo!

“Hắn là trưởng tử của Vũ Tiến bá phủ, Vũ Tiến bá năm trước mới vừa xin phong hắn làm thế tử. Lão Sài nói hắn gặp qua tiểu tử này, bộ dạng dung mạo anh vũ bất phàm.” Tương mạo mặc dù không

phải là nhân tố quan trọng nhất, nhưng hai vợ chồng cũng không muốn tìm cho nữ nhi như hoa như ngọc một trạng phu dung mạo xấu, cho nên bộ dạng đẹp cũng rất trọng yếu. Cộng thêm hiện giờ lại là thể tử Vũ Tiến bá, tương lai Vũ Tiến bá mất, hẳn liền kế thừa tước vị, tương lai tiền đồ cũng không kém.

Lục Thần tiếp tục nói: “Vũ Tiến bá trị gia nghiêm cẩn, với trưởng tử này cũng là quân giáo cực nghiêm, Chu Hạo này không nhiễm thói xấu nào của con em thế gia, thường ngày là theo chân Vũ Tiến bá tập võ, hẳn cũng là người có chí tiến thủ, võ nghệ rất là không tệ, nghe nói Vũ Tiến bá cố ý để cho hắn mùa thu năm nay tham gia cuộc thi võ cử.”

Núi vàng núi bạc, không bằng con cháu vurun lên. Chu Hạo có lòng cầu tiến, sẽ không sợ cuộc sống tương lai không tốt.

“Lão sài còn nói, Chu Hạo này năm mười bốn tuổi, nương hấn, cũng chính là phu nhân Vũ Tiến bá, cho hắn một cái nha đầu thông phòng đáng đáp không tệ, hẳn cũng không si mê nha đầu này, có thể thấy được là một cố tự chủ.” Đây cũng là lệ cũ của nhà công hầu rồi, Lục Thần và Kỳ thị không cảm thấy sao cả, cùng lắm thì tương lai thời điểm hai nhà ngồi xuống nói điều kiện, để cho Vũ Tiến bá phải đem thông phòng này phát ra ngoài là được rồi.

Kỳ thị vui vẻ nói: “Nói đến nói đi, hài tử này đúng là mọi thứ đều tốt.”

Lục Thần gật đầu, Vũ Tiến bá cùng Trường Hưng Hầu phủ vốn cùng thuộc trong vòng huân quý, Lục Thần cũng tương đối quen thuộc với Vũ Tiến bá phủ, cho nên hẳn đúng là có chút tán thành của hôn sự này. Chẳng qua là hắn cũng có bản khoản của mình: “Cũng không biết phu nhân Vũ Tiến bá xử sự có tốt không, Chu Hạo có tý tý muối muối hay không.”

Gã cho dạng trạng phu như thế rất quan trọng, có mẹ chồng như thế nào có đôi khi thậm chí còn quan trọng hơn cả trạng phu. Nếu là bá phu nhân là một vị chanh chua hà khắc, khát khe, chèn ép tức phụ, cho dù Chu Hạo tốt gấp mười lần, Lục Thần cũng sẽ không đồng ý Lục Thanh Nhân gã đi chịu khổ.

Kỳ thị nói: “Cái này ta đã sớm nghe ngóng. Bá phu nhân cũng là người xuất thân nhà trí thức, phụ thân là cử nhân năm Gia Hòa thứ mười một, đối nhân xử thế khiêm hòa phúc hậu, Nhân Nhi gã qua tuyệt đối sẽ không chịu khổ. Phía dưới Chu Hạo có hai đệ đệ, đều là thứ xuất. Nhưng thật ra có một đích muội, đã hứa gả cho Ân sát sứ Tây Sơn, qua không bao lâu sẽ phải lấy chồng xa rồi.”

Lục Thần cười nói: “Nếu như thế, ta cũng yên lòng rồi.” Hắn xoa xoa bàn tay: “Vậy ngươi và Vũ Tiến bá phủ trao đổi, gặp nhau xem?” Trăm nghe không bằng một thấy, trước khi quyết định dù sao vẫn nên gặp Chu Hạo mới được.

Kỳ thị cười nói: “Việc này để ta thu xếp.”

Kỳ thị bên này thông qua Trần thị truyền tin tức cho Vũ tiến bá phủ, ước hẹn mấy ngày sau gặp nhau ở Từ Ân Tự ngoại ô kinh thành. Cái này chứng tỏ hai nhà đều hài lòng với điều kiện của đối phương, muốn xem tướng mạo và khí độ của hai hài tử một chút. Nếu song phương hài lòng, cửa hôn sự này coi như thành.

Kỳ thị phải người nói chuyện với Lục Thanh Nhân, nói ngày hôm sau muốn dẫn nàng đi Từ Ân Tự dâng hương. Lục Thanh Lam lúc ấy đang ở trong viện của tỷ tỷ, nghe xong liền hiểu được đây là muốn đi gặp mặt đây mà. Bởi vì Lục Thần và Kỳ thị thương lượng giấu mọi người, cho nên Lục Thanh Lam cũng không rõ đối tượng lần này có phải là Chu Hạo hay không.

Lúc này nàng liền đi Thúy Phong uyển, làm nũng muốn đi theo Kỳ thị dâng hương. Kỳ thị không chịu nổi nhõng nhẽo của nàng, miễn cưỡng đáp ứng.

Ngày hôm sau, Kỳ thị tự mình đi Nam Sơn cư, giúp Lục Thanh Nhân trang điểm một phen, đợi Kỳ thị mang theo trưởng nữ đi vào chính viện, Lục Thanh Lam thấy tỷ tỷ mặc bối tử màu đỏ thắm trang sức màu hồng đào, váy mã diện xanh nhạt vân lá, đầu vẫn cứu tiên vọng nguyệt kế phức tạp, tóc mây cắm một cây trâm ngưu phượng bằng vàng. Nữ hài nhi mười lăm tuổi, tựa như cây mọng nước, trang điểm như vậy, càng nổi bật lên khuôn mặt phấn má đào, quỳnh tư hoa mạo của nàng.

Lục Thanh Lam quả thực nhìn đến sững sờ, ngày thường tỷ tỷ đều mặc trang phục trắng trong thuần khiết, chưa từng mặc trang phục lộng lẫy như vậy, tự đáy lòng không khỏi thờ dài nói: “Tỷ tỷ thật là xinh đẹp.”

Kỳ thị nhìn trưởng nữ, cũng là càng xem càng hài lòng.

Nhất thời mẹ con bà người lên xe ngựa, Lục Thần mặc dù cũng rất muốn đi gặp nữ tử (*con rể*), nhưng vì là hoạt động của các nữ nhân, hẳn không có tiện đi, liền bảo trưởng tử Lục Văn Đình hộ tống nữ quyến đi Từ Ân Tự.

Lục Văn Đình vẫn đi theo Lão Hầu gia tập võ, bởi vì tính tình hắn tuy tiện khinh suất, bị Lão Hầu gia câu thúc cực kỳ, hiếm khi có cơ hội đi ra ngoài, đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Đoàn người sáng sớm xuất phát, rất nhanh đã đến Từ Ân Tự. Từ Ân Tự trước một ngày đã biết tin tức, phái một lão tăng nhân ra đón đám đông vào chùa. Từ Ân Tự là một trong thập đại chùa ở kinh sư, hương khói hưng thịnh, du khách lui tới như dật cửi, hai nữ nhi cũng là đại cô nương rồi, Kỳ thị để cho các nàng mang duy mạo*, che đi hoa dung ngọc mạo của các nàng

Duy mạo

Duy mạo

Mọi người Hầu phủ vừa tiến vào Đại Hùng bảo điện, bên ngoài Tử Ân Tự liền có một đoàn xe ngựa xa hoa chạy tới. Rèm xe vén lên, một vị nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào đi ra, phương trượng Tử Ân Tự Liễu Không đại sư tự mình ra đón, khom người hợp thành chữ thập nói: “Điện hạ tới rồi?”

Có thể làm cho phương trượng đại sư tự mình ra nghênh đón đương nhiên không phải là nhân vật bình thường, nếu Lục Thanh Lam ở đây, nhất định có thể nhận ra, người này đúng là Tử hoàng tử Tiêu Thiểu Huyền.

Mấy năm không gặp, Tiêu Thiểu Huyền cao lớn không ít. Trong đám huynh đệ, hẳn là một trong những người có vóc dáng cao nhất, cộng thêm một khuôn mặt tuấn mỹ khiến vô số thiếu nữ lâm vào trầm mê, cùng khí độ ưu nhã giống như sách giáo khoa dưới sự nghiêm khắc dạy dỗ của hoàng tộc, vô cùng mỹ lệ.

Hắn cười tiến lên hàn huyên cùng Liễu Không đại sư, trông thấy xe ngựa bước ở khách viện, tùy ý hỏi một câu: “Đại sư, quý tự có khách quý nào đến ư?”

Liễu Không nói: “Đúng vậy, Nhị phu nhân của Trường Hưng Hầu phủ mang theo thiếu gia và hai vị tiểu thư tới dâng hương.”

Tiêu Thiểu Huyền “à” một tiếng: “Thì ra là phu nhân của Lục truyền lữ.” Liền không nói thêm gì nữa, đi theo Liễu Không đại sư đi thiện phòng chiêu đãi khách quý của Tử Ân Tự. Trong lòng lại không tự chủ nhớ lại tiêu cô nương tính quái nhưng lại trốn tránh hẳn khắp nơi.

Lại nói, đám người Kỳ thị bài Bỏ Tất xong, Kỳ thị lại cúng một khoản tiền dầu vùng cho Tử Ân Tự. Vị sư tiếp khách mừng rỡ miệng không khép lại được, lúc này mới dẫn đi thiện phòng sau hậu viện. Tử Ân Tự mỗi ngày đều có không ít quan lại quyền quý tới dâng hương, thiện phòng tịnh phòng đều đã chuẩn bị tốt, cơ sở trang bị đều đầy đủ.

Kỳ thị mang theo một trai hai nữ ngồi trong phòng, sớm có tiểu sa di dâng trà và hoa quả sản vật trong chùa lên. Không có ngoại nhân, Kỳ thị liền báo Lục Thanh Nhân tháo duy mạo xuống.

Mới vừa nghỉ ngơi gần nửa canh giờ, trong viện truyền đến một trận tiếng động lớn. Nhà mà Kỳ thị nghỉ ngơi khá lớn, biết là gian tịnh phòng khác, nghĩ là khách nhân khác tới miếu, được an bài đến tịnh phòng nghỉ ngơi. Cảnh ma ma liền đi vào bẩm báo: “Phu nhân nhà Vũ Tiến bá mang theo đại công tử đến đây dâng hương, cũng nghỉ trong viện này, nghe nói phu nhân ở trong này, có ý muốn dẫn đại công tử vội tới vấn an người.”

Lục Thanh Lam biết mẫu thân mang theo tỷ tỷ đi ra ngoài, nhưng vẫn không biết nhân vật nam chính là ai, nghe nói lại đúng là Chu Hạo âm hôn bất tán kia, không khỏi nhướng mày.

Lục Thanh Nhân cũng biết ý tứ của mẫu thân, khuôn mặt đột nhiên đỏ lên.

Kỳ thị vội vàng nói: “Mau mời vào!” Rồi nói với hai nữ nhi: “Nhân Nhi, Bảo Nhi các người đi nội thất tránh một chút.” Chu Hạo là ngoại nam, tỷ muội Lục Thanh Nhân đương nhiên không thích hợp gặp hắn. Kỳ thị là trưởng bối, lại là nương của bốn hài tử rồi, đương nhiên cũng không có rất nhiều cổ kị.

Lục Thanh Nhân “ạ” một tiếng, mang theo Đan Hương, Đan Khẩu đi nhanh vào nội thất, Lục Thanh Lam thấy thế cũng đành tránh vào bên trong nội thất.

Kỳ thị mang theo Lục Văn Đình đi ra ngoài đón.

“Lục phu nhân cũng ở nơi đây ư, hôm nay thật đúng là đúng dịp. Ta tùy tiện mang theo khuyến từ đến đây bái kiến, không quấy rầy thanh tịnh của Lục phu nhân chứ.”

“Bá phu nhân nói quá lời, ở kinh thành ta đã sớm nghe qua hiền danh của bá phu nhân. Chỉ là ta ít tuổi, lão gia lại mới vào quan trường, không tiện đi lại, hiếm khi có cơ hội gặp bá phu nhân, hôm nay có thể gặp mặt ở chỗ này, thật là tam sinh hữu hạnh.”

Kỳ thị và phu nhân Vũ Tiến bá khách khí khiêm nhượng đi vào.

Phu nhân Vũ Tiến bá hơn ba mươi tuổi, mặt dài, bộ dạng có chút đoan trang. Mặc bối tử màu vàng nhạt, váy ngắn cùng màu, nhìn ra được là ăn mặc rất công phu. Phía sau nàng đi theo một thiếu niên

mười sáu mười bảy tuổi, ánh mắt thâm sâu, tướng mạo anh tuấn, mặc một thân áo bào màu thiên thanh, tóc đen dùng một cây trâm gỗ đào cố định, không mang quan(*mũ*), cả người nhìn qua vừa đầy sức sống lại nhanh nhẹn.

Chính là tỷ phu kiếp trước Lục Thanh Lam hận thấu xương —— thế tử Chu Hạo Vũ Tiến bá phủ.

Vũ Tiến bá phu nhân cùng Kỳ thị hàn huyên vài câu, vội vàng phân phó Chu Hạo: “Còn không nhanh ra mắt Lục phu nhân.”

Chu Hạo thoải mái đi lên trước, hành lễ: “Vãn bối ra mắt Lục phu nhân.” Ánh mắt của Kỳ thị liền dính ở trên người của hắn không rời. Nàng thấy Chu Hạo quả như lời Sài Đại Tiến, tướng mạo anh tuấn, ngoại hình tuyệt hảo, lòng liền không khỏi vui mừng.

“Mau đứng lên, mau đứng lên. Lần đầu gặp mặt, ta làm thăm nương(*thim*), cũng không có vật gì tốt tặng ngươi, nghe nói ngươi và nhi tử bắt tài của ta giống nhau, thích vũ đao lộng thương, chỗ này của ta vừa vặn có đồ vật nhỏ nhỏ, tặng ngươi rất thích hợp...” Nàng sớm có chuẩn bị, nghe nói Chu Hạo giỏi võ, liền chuẩn bị một thanh chủy thủ*(*dao găm*) sắc bén, sai Cảnh ma ma mang ra đưa cho Chu Hạo.

Chủy thủ

Chu Hạo cũng không từ chối, cầm chủy thủ kia ở trên tay, rút ra nhìn kỹ, nói: “Nếu chất nhĩ không nhìn lầm, thanh chủy thủ này chính là do thợ gò chu quốc chế ra, giá trị xa xỉ, chất nhĩ tạ ơn phu nhân hậu tặng.”

Lục Thanh Lam vẫn nhìn lên phía sau rèm, bĩu môi, tự xưng chất nhĩ, lập quan hệ lồi kéo làm quen (**nghĩa xấu*), bản lãnh đã xà tỳ còn thượng thật không phải dạng vừa.

Kỳ thị lại cảm thấy hân hân việc quang minh chính đại hào phóng, không có nửa điểm không phóng khoáng, không khỏi lại càng vui mừng.

Bên này Lục Văn Đình cũng tiến lên bái kiến phu nhân Vũ Tiến bá. Hai người phân chủ khách ngồi xuống, ánh mắt từ ái của Kỳ thị một mực lướt trên người Chu Hạo, hỏi hắn đọc qua sách gì, võ nghệ học thể nào, những điều tương tự như vậy, hỏi rất nhiều vấn đề.

Chu Hạo trả lời từng cái, thái độ kính cẩn khiêm tốn, tuy nói không phải là uyên bác, nói chuyện cũng là ngôn trung hữu vật.

Kỳ thị vốn sợ hân là người tập võ, tính tình thô lỗ, tương lai sống cùng Lục Thanh Nhân không ổn, thế này lại càng xoá bỏ bản khoản.

Hỏi như thế trong thời gian một nén nhang, lúc này Kỳ thị mới ngừng lại. Lục Thanh Lam cẩn thận quan sát, Chu Hạo tuy giả vờ như không có việc gì, kỳ thật có như vô ý liếc nhìn vào nội thất, nghĩ muốn nhìn thể tử tương lai của mình trưởng thành có bộ dáng như thế nào.

Phu nhân Vũ Tiến bá thấy nàng hỏi xong rồi. Liền nói: “Hai tiểu ca bọn họ lần đầu gặp mặt, cũng đều là người tập võ, sợ là có nhiều chuyện muốn nói, chúng ta cũng không cần câu thúc bọn họ.”

Kỳ thị nghe thấy nhĩ ý trong lời, vội nói: “Đúng vậy! Đình ca nhĩ, phong cảnh phía sau núi Từ Ân Tự không tệ, ngươi mang theo ca ca Chu gia ra ngoài đi dạo một chút.” Tìm cớ cho hai thiếu niên đi ra ngoài.

Lục Văn Đình thông minh bậc nào, đã sớm hiểu rõ mẫu thân đây là đang nhìn nữ tử đấy, cười tiến lên ôm bá vai Chu Hạo, nói: “Chu huynh, chúng ta đi ra ngoài đi!”

Chu Hạo khéo léo lách mình tránh ra, cười nói: “Lục huynh mời!”

Lục Văn Đình cau cái mũi, “Mời!”

Đội hai người ra khỏi tiểu viện, Kỳ thị mới kêu hai nữ nhĩ ra ngoài gặp phu nhân Vũ Tiến bá. Phu nhân Vũ Tiến bá sớm nghe Trần thị nói, bộ dáng hai nữ nhĩ của Lục gia đều là nhất đẳng, rất cuộc trăm nghe không bằng một thấy, đợi gặp được người thật cũng thật sự bị kinh diễm một phen.

Lục Thanh Nhân tiến lên hành lễ với nàng, phu nhân Vũ Tiến bá cho nàng một đôi vòng tay chế tác vô cùng tốt làm lễ ra mắt, Lục Thanh Nhân liếc nhìn Kỳ thị, thấy nàng khẽ gật đầu, cũng liền nhậ lấy.

Phu nhân Vũ Tiến bá lôi kéo tay nàng không chịu buông ra. Hỏi nàng bao nhiêu tuổi, đọc qua sách gì, thường ngày ở nhà làm gì tiêu khiển, Lục Thanh Nhân đáp từng cái.

Tướng mạo Lục Thanh Nhân như vậy, nàng còn không hài lòng hay sao?

Phu nhân Vũ Tiến bá thấy nàng chẳng những xinh đẹp, lại còn ôn nhu biết lễ, làm việc rất có quy củ hành vi chuẩn mực. Phu nhân Vũ Tiến bá vốn sợ nhất là xuất thân đích nữ Hầu phủ của Lục Thanh Nhân, mắt cao hơn đầu ở chung không tốt, hiện giờ thấy người thật lại càng hài lòng hơn cả trong tưởng tượng của nàng.

Nhất thời tâm hoa nở phóng(*mở cờ trong bụng*). Tự đáy lòng nói: “Muội muội không hổ là xuất thân thư hương thế gia, bọn nhỏ đều nhu thuận hiểu chuyện, khí độ bất phàm, thật sự làm cho người ta hâm mộ a.”

Kỳ thị vội vàng khiêm tốn nói: “Đầu có đầu có, quý công tử cũng là nhân trung long phượng...” Khen ngợi lẫn nhau một phen, lại nói một ít chuyện không liên quan, lúc này phu nhân Vũ Tiến bá mới mang theo nha hoàn trở về tiểu viện nghỉ ngơi.

Chỉ chốc lát sau Lục Văn Đình cũng trở lại.

Toàn gia tại trong thiện phòng dùng thức ăn chay, đều có thói quen nghỉ trưa, liền ở bên trong nội thất ngủ trưa. Tâm nguyện của Kỳ thị đạt được, vốn muốn lập tức xuống núi, nhưng nhóm nữ nhĩ lại không đồng ý.

Hiếm khi được đi ra ngoài một lần, không ở trong Từ Ân Tự đi dạo một chút chẳng phải là mất công đi một chuyến. Kỳ thị nghĩ cũng đúng, bọn nhỏ hiếm khi đi ra ngoài một chuyến, liền mang bọn hắn đi ra tiểu viện. Phía sau thiện phòng chính là núi phía sau của Từ Ân Tự, lúc này tuy là đầu thu, nhưng vẫn là rừng cây rậm rạp, xanh ngắt một mảnh, trong rừng có chút hoa đại điểm tuyết, còn có dã thú khác. Kỳ thị mang bọn họ đi lòng vòng trong rừng, Lục Thanh Lam nghe nói ở sâu trong cánh rừng có một hồ phóng sinh, liền âm thầm muốn đi xem xem.

Đi cả buổi, cũng không nhìn thấy một bóng người. Thời tiết tháng tám còn nóng, Kỷ thị trời sinh tính không chịu được nóng, liền bảo Lục Văn Đình bảo hộ hai tỷ muội, tự mình trở về tịnh thất.

Lục Thanh Nhân hết sức hiểu chuyện, vốn định phụng bồi nẫu thân trở về, Kỷ thị ảm giọng nói: “Người khó khăn được đi ra một lần, hãy theo đệ đệ muội muội đi tản bộ đi.”

Ba người mang đầy đủ nha hoàn bà tử theo phương hướng tiểu sa di chỉ đi tới, đi đại khái khoảng hai dặm đường, mới nhìn thấy trong rừng hiện ra một dòng suối nhỏ thanh tịnh, đi tới dọc theo dòng suối nhỏ, thế nhưng hợp thành một cái hồ sâu.

Đầm nước rất sâu, tản ra khí lạnh, tám tảng trên cây bên cạnh đầm nước, viết ba chữ “Đầm Phóng sinh”.

Lục Thanh Lam có chút thất vọng: “Đây mà cũng là đầm phóng sinh à?” Nàng bỏ tay vào trong nước hồ, hít một hơi nói: “Nước này sao lạnh như vậy a, bỏ cá vào sẽ không đông lạnh chết chứ?”

“Ta cam đoan, thả cá vào đầm này, tuyệt đối sẽ không đông chết. Đầm nước này đông ẩm hè mát, hết sức thần kỳ. Bên trong chẳng những có cá, còn có một con rái cá.” Một thanh âm ôn tồn lễ độ vang lên.

Lục Văn Đình nhướng mày: “Ai ở đây lên lên lút lút, đi ra ngoài.”

“Hiện đệ, là ta!” Đang nói chuyện phía sau cây đi ra một người, chính là Chu Hạo.

Chu Hạo có vẻ rất quen thuộc làm lễ chào hỏi với ba người, nhìn thấy tỷ muội Lục Thanh Nhân già vờ chán chờ nói: “Hai vị cô nương này là?” Chu Hạo biết cha mẹ muốn cho hắn cưới đích nữ Lục Thanh Nhân của Trường Hưng Hầu phủ, hắn rất hài lòng với dòng dõi của Trường Hưng Hầu phủ, có nhạc gia (nhà bố mẹ vợ) như vậy, đối với tiền đồ tương lai của hắn nhất định là có rất nhiều ích lợi. Thế nhưng còn muốn nhìn tướng mạo của Lục Thanh Nhân một cái như thế nào, lúc này mới cố ý tạo ra chuyện vô tình gặp được này.

Một chút thủ đoạn thế này có thể làm cho người khác tin tưởng, nhưng cảm nhận của Lục Thanh Lam đối với Chu Hạo không khỏi lại xấu hơn rất nhiều.

Lục Văn Đình đành phải giới thiệu hai tỷ muội với hắn.

Lục Thanh Nhân không mang duy mạo, thấy Chu Hạo mới đeo lên liền có vẻ không phóng khoáng, liền tự nhiên hào phóng làm lễ chào hỏi.

Lục Thanh Lam lại đứng ở đó vẫn không nhúc nhích.

Chu Hạo nhìn sang, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, không khỏi càng thêm nhiệt tình mấy phần, không tiện đáp lời Lục Thanh Nhân, liền chuyện trò cùng Lục Văn Đình.

Lục Thanh Lam ở một bên thấy rõ ràng, con người xoay chuyển, bỗng nhiên thanh âm uốn éo nói: “Chu công tử, người nói trong đầm này có rái cá, là thật à?”

Toàn thân Lục Văn Đình rung mình một cái, tiểu muội muội xấu xa này, một khi dùng ngữ điệu này nói chuyện, đúng là không có chuyện gì tốt.

Chu Hạo vội vàng nói: “Đương nhiên là thật. Ta đã từng tới Từ Ân Tự không dưới mười lần, rái cá trong đầm là ta tận mắt nhìn thấy.”

“Chu công tử người gạt người, ta ở chỗ này nhìn cả buổi, làm gì có bóng dáng của rái cá?”

Chu Hạo cười ha ha: “Rái cá kia trốn ở trong nước, làm sao có thể thấy được? Muốn thấy chân diện mục của nó, phải là người hữu duyên mới được a!”

Lục Thanh Lam liền đứng ở trên tảng đá lớn bên cạnh đầm nước, giả bộ nhìn vào trong hồ, “Ồ đâu ở đâu?” Nàng đột nhiên dừng lại, ngạc nhiên nói: “A, thật sự có ôi chao?”

Chu Hạo đứng ở dưới tảng đá, nghe xong sững sờ, cho rằng nàng thật sự nhìn thấy rái cá, thuận miệng hỏi một câu: “Ồ đâu?” Mặt đầm lăng lăng không có sóng, hắn cũng không nhìn thấy a.

Lục Thanh Lam nói: “Thật sự có a, không tin người đi lên nhìn xem.” Giọng nói của nàng cực kỳ khẳng định, bộ dạng lại xinh đẹp vô hại như vậy, Chu Hạo nào biết tâm tư của nàng, nhất thời tin là thật, liền nhảy lên tảng đá lớn, nhìn về phía trong đầm, nào biết nhảy lên tảng đá lớn cũng không thấy gì.

“Người đi về phía trước một chút, đi phía trước một chút là thấy.” Lục Thanh Lam liên tục nói, Chu Hạo cho là do góc độ, thân mình thò ra phía trước. Lục Thanh Lam đợi đúng là cơ hội này, chợt đưa tay đẩy, trọng tâm của Chu Hạo vốn không vững, lập tức “phốc” một tiếng ngã vào trong đầm nước lạnh như băng.

“Sao người...” Chu Hạo kinh sợ lẫn lộn, chưa kịp nói gì, vội vàng đưa hai tay rẽ nước, nào biết nước hồ kia có chút kỳ dị, cả người hắn vừa vào nước liền chìm xuống phía dưới.

Lục Thanh Lam giả vờ hét lên một tiếng: “Không xong, Chu công tử trượt chân rơi xuống nước rồi.”

Động tác đẩy hắn của Lục Thanh Lam hết sức bí mật, cố ý tránh tầm mắt của gã sai vặt của hắn cùng với tỷ tỷ Lục Thanh Nhân, nhưng vẫn bị Lục Văn Đình nhìn rõ ràng.

Con người Lục Văn Đình thiếu chút nữa rớt xuống. Người ta và người là người xa lạ, gần đây không thù không oán, đây là vì cái gì a?”

Nước trong hồ lạnh như băng, Chu Hạo chịu không được, không cẩn thận đã uống vài ngụm nước hồ, cũng may hắn biết bơi, lại bơi cực tốt, bắt lấy tảng đá ven hồ, gã sai vặt của hắn cũng tiến lên hỗ trợ, lúc này mới vớt được hắn lên bờ.

Lục Văn Đình như có điều suy nghĩ liếc nhìn muội muội, cũng không tiến lên hỗ trợ.

Chu Hạo toàn thân ướt sũng từ trong đầm leo lên, người toàn là nước đứng ở đó, sắc mặt xanh mét nhìn Lục Thanh Lam.

Trong lòng Lục Thanh Lam sáng khoái không ít. Người nàng lực yếu, nhưng lấy có tâm thắng vô tâm, không lo Chu Hạo bắt được nàng. Chẳng qua nàng không dám để cho Chu Hạo bắt được nhược điểm, miệng méo xệch khóc lên, bộ dạng hết sức ủy khuất: “Chu công tử, thật... thật xin lỗi, ta không phải cố ý. Dưới chân ta trơn, mới không tự chủ đẩy người một cái. Ô ô ô... Người đừng giận ta...”

Chu Hạo đầy bụng tức giận, vừa rồi nếu mình phản ứng chậm một chút, rất có thể chìm xuống đáy đầm không ra không được, đến lúc đó chỉ có chi còn đường chết. Nghĩ trước sau, rõ ràng cảm thấy nàng có ý, tuy nhiên lại lại cảm thấy nàng không hề có động cơ, huống chi một cái tiêu cô nương bộ dạng xinh đẹp như vậy, chắc cũng không tới mức ác độc như thế chứ?

Đang do dự có muốn cứ như vậy bỏ qua cho nàng hay không. Dù sao hắn hết sức hài lòng với Lục Thanh Nhân, còn muốn đạt được đoạn nhân duyên này, nếu là lần này tức giận, trút giận thì trút giận, chẳng qua được không bù nổi mất.

Lục Thanh Nhân đã tiến lên, chân thành hành lễ nói: “Chu công tử, muội muội của ta bướng bỉnh, hại người rơi xuống nước, ta làm tỷ tỷ thay nàng bồi tội.” Nói xong vái chào thật sâu, “Chẳng qua muội muội ta cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, nhất định là không phải cố ý, kính xin công tử đại nhân đại lượng, tha thứ nàng lần này.”

Nghe thấy Lục Thanh Nhân nói như thế, con giận của Chu Hạo cũng không vung ra được, mặc dù không cam lòng, rốt cuộc vẫn làm ra vẻ rộng lượng nói: “Tam Cô nương nói quá lời, lệnh muội băng tuyết khá ái, huống chi ta vừa rồi không bị thương, cũng chỉ là dính chút nước, không có gì đáng ngại...” Nói tới đây, một trận gió lạnh thổi tới, không nhịn được hắt xì một cái thật to.

Lục Thanh Lam thấy vậy trong lòng thầm thoải mái.

Lục Thanh Nhân vội vàng nói: “Nơi này gió lớn, kính xin công tử nhanh chóng về thiện phòng đổi xiêm y khô ráo, chớ để bị phong hàn.”

Gọng nàng ảm áp nhỏ nhẹ nói như vậy, Chu Hạo nhất thời cảm giác hết sức hưởng thụ, chấp tay nói: “Vây ta cáo từ.” Lại chào hỏi với Lục Văn Đình, lúc này mới mang theo gã sai vặt vội vàng đi.

Lục Thanh Lam bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm: “Rốt cuộc vẫn là kẻ lòng dạ nhỏ mọn, ngoài miệng nói hay lắm, từ đầu đến cuối lại không chịu nhìn ta một cái, hiển nhiên vẫn là ghi hận trong lòng đây mà.”

Nàng là cố ý nói cho tý tý nghe, Lục Thanh Nhân nghe được rõ ràng, nhũu lấy lỗ tai của nàng nói: “Ngươi còn không biết xấu hổ nói, đừng cho là mắt ta đui mù, ngươi là cố ý đẩy hấn xuống nước. Nói, đây là vì cái gì?”

Lục Văn Đình cũng ở một bên lên tiếng phụ họa: “Đừng vậy a, ngươi làm như vậy, rốt cuộc có mục đích gì?”

“Ôi chào! Đau quá!” Lục Thanh Nhân cũng không dùng sức, Lục Thanh Lam lại giả vờ bộ dạng rất đau, vẻ mặt ủy khuất nói: “Ta không thích hấn, không muốn tý tý gả cho hấn, chỉ đơn giản như vậy.”

Lục Thanh Nhân dù sao vẫn là tiểu cô nương chưa lập gia đình, làm sao nghe được lời như vậy, gấp đến độ dậm chân: “Ngươi ở đây nói bậy bạ gì đó, còn như vậy ta không thay ngươi che giấu trước mặt mẫu thân đâu.”

Dứt lời xoay người đi. Lục Thanh Lam vội vàng đuổi theo, “Tỷ tỷ, ngươi đừng a...”

Ba người liền trở về thiện phòng. Đợi ba người đi xa, phía sau cây đi ra một vị thiếu niên thân hình cao lớn, chính là Tứ hoàng tử Tiêu Thiểu Huyền. Hấn “xoát” một cái mờ chiết phiến (*quat xép*) thép vàng, thực phong tao nhẹ nhàng phe phẩy, khoe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt: “Tiểu nha đầu này, thật sự là càng thêm thú vị rồi!”

Ký thị đã sớm nghe nói, không tránh khỏi nói Lục Thanh Lam mấy câu.

Lục Thanh Nhân rốt cuộc đau lòng muội muội, không tổ giác nàng trước mặt mẫu thân. Ký thị tự mình mang theo Lục Thanh Lam tới cửa nhận lỗi với Chu Hạo. Sắc mặt phu nhân Vũ Tiến bá có chút không tốt, thấy Lục Thanh Lam biểu hiện hết sức nhu thuận nghe lời, nhất thời lại không thể xả giận với nàng, đành phải giống như Chu Hạo, tự nhận xui xẻo, còn muốn giả bộ bụng lớn có thể chống thuyền, hết sức cực khổ.

Ký thị vốn còn muốn lưu lại trong miếu một chút, xảy ra chuyện như vậy, cũng mất hết tâm tình, lúc này dẹp đường hồi phủ.

Xe ngựa của Trường Hưng Hầu phủ mới từ Từ Ân Tự đi ra, vừa lúc xe ngựa của Tiêu Thiểu Huyền cũng ra khỏi cửa, hai bên vừa vận dụng pháp. Tiêu Thiểu Huyền vén rèm, phong độ nhẹ nhàng mỉm cười về phía Ký thị, lại hướng về phía nàng gật đầu. Ánh mắt chuyển trên người của Lục Thanh Lam hai vòng, mới thu trở về.

Ký thị chỉ thấy thiếu niên đối diện phong thần tuấn lãng, khí độ thần vận, khí phách đầy mình, làm người ta khiếp đảm cực kỳ. Ký thị vốn cảm giác Chu Hạo trong đám thanh niên kinh thành, cũng xem như siêu quần bạt tụy rồi, thế nhưng so sánh với vị này, quả thực như trăng sáng với đom đóm.

Đến khi xe ngựa của hấn đi xa, Ký thị mới thở ra một hơi, hỏi Lục Văn Đình: “Hậu sinh nhà ai vậy, xuất sắc như thế.” Hai năm trước nàng gặp qua Tiêu Thiểu Huyền một lần tại Nghiêm Trữ Vương Phủ, chẳng qua hai năm qua Tiêu Thiểu Huyền biến hóa khá lớn, Ký thị nhất thời không nhận ra, chỉ là cảm thấy nhìn quen mắt.

Lục Văn Đình nói: “Nương, vị này không phải nhân vật bình thường, là nhi tử thứ tư của đương kim Thánh thượng, Tứ hoàng tử Tiêu Thiểu Huyền.”

Ký thị “À” một tiếng, nói: “Ta nhớ ra rồi, thì ra là long tử thượng tôn, khó trách có dung mạo khí độ bậc này.”

Trong lòng Lục Thanh Lam hết sức khó chịu, xuất môn cũng có thể gặp phải kẻ cặn bã như vậy, thật là xuất môn không xem Hoàng lịch. Ngắt lời: “Mẫu thân, quan tâm hấn là Tứ hoàng tử hay Ngũ hoàng tử làm gì, chúng ta nhanh về nhà thôi.”

Ký thị vội nói: “Sao ngươi không giữ miệng như vậy, các điện hạ là người ngươi có thể tùy tiện bình luận sao. Đây cũng không phải là ở nhà.”

Lục Thanh Lam bĩu môi, rốt cuộc ngậm miệng lại.

Người này so với người kia càng khiến người ta tức chết. Ký thị vốn hết sức hài lòng với Chu Hạo, thấy Tứ hoàng tử, lại cảm thấy Chu Hạo cũng chỉ thường thôi, nhiệt tình lập tức tiêu tan vài phần.

Buổi tối hôm đó Ký thị đem tình hình gặp mặt vào ban ngày nói với Lục Thần một lần. Lục Thần nghe xong cũng có mấy phần vui vẻ: “Nếu chọn trúng Chu Hạo kia, ta thấy chọn hấn cũng được. Ngày mai sẽ đi trao đổi thiếp canh với Vũ Tiến bá phủ, miễn cho đêm dài lắm mộng. Nhân Nhi cũng mười lăm tuổi rồi, đợi thêm nữa không được.”

Ký thị sáng giọng: “Nói gì thế, chuyện kết thân liên quan đến hạnh phúc cả đời của Nhân Nhi, cũng không thể vội vàng quyết định đơn giản như vậy.” Lục Thần trêu ghẹo nói: “Vây nhân phẩm gia cảnh của hậu sinh kia cũng đều nghe ngóng rõ ràng, người cũng gặp rồi, nương tử còn tính toán làm cái gì?”

Ký thị nói: “Còn phải cẩn thận điều tra nghe ngóng thêm mới được.”

Lục Thần chỉ cười.

Lại nói Lục Thanh Lam trở lại tiểu viện của mình, lập tức sai người mời Lục Văn Đình tới. Lục Văn Đình ngược lại tới rất nhanh: “Muội muội, ngươi có chuyện gì ư?”

Lục Thanh Lam ớn ớn kêu một tiếng: “Tam ca, có chuyện ta muốn xin ngươi giúp ta?”

Lục Văn Đình bị một tiếng Tam ca làm cho sợ đến tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Đừng đừng đừng, ngươi có lời gì nói nhanh lên một chút.” Hết sức cảnh giác nhìn Lục Thanh Lam. Mỗi lần muội muội nói như vậy, bản thân chắc chắn gặp xui xẻo, Lục Văn Đình thật sự quá rõ ràng cô muội muội này của hấn rồi, nói nàng đẩy bụng tâm địa gian trá cũng không quá đáng.

Lục Thanh Lam nói: “Tam ca ngươi ngồi xuống đi, ta gọi Mặc Cúc pha trà cho ngươi.”

Lục Văn Đình lập tức cự tuyệt: “Ta không ngồi, vẫn là đứng nói chuyện tại nơi này.”

Lục Thanh Lam tức giận, “Không ngồi thì thôi, vậy ngươi đứng cũng được.” Có rất nhiều cần nói, liên quan đến chuyện tình của tỷ tỷ và Chu Hạo, vốn đang muốn cùng ca ca hàn huyên một chút.

Lục Văn Đình cười hi hi hấn hấn là thật sự sợ muội muội giờ trò quỷ mà. Lục Thanh Lam nói: “Ca ca cảm thấy Chu Hạo này như thế nào đây?”

Lục Văn Đình sợ hết hồn, nói: “Ngươi hại người ta một lần không đủ, còn muốn hại lần hai nữa à? Thật không biết Chu Hạo kia chọc tới tiểu khắc tinh nhà ngươi ở chỗ nào.”

Lục Thanh Lam bị chọc tức, “Ngươi xem muội muội ngươi là người nào? Cá ngày chỉ biết gây chuyện thị phi trả đũa người khác à?”

Lục Văn Đình nghĩ thầm ngươi không phải chính là người như vậy sao? Chẳng qua rốt cuộc không dám nói ra khỏi miệng.

Lục Thanh Lam nói: “Ta biết phụ thân và mẫu thân muốn đem gả tỷ tỷ cho Chu Hạo, nhưng mà ta không thích Chu Hạo, cũng không thích phu nhân Vũ Tiến bá.”

Bộ dạng Lục Văn Đình bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Chẳng trách ngươi xuống tay với Chu Hạo!”

Lục Thanh Lam cũng lười để ý đến hấn, “Ta đang hỏi ngươi đây này.”

Lục Văn Đình lúc này mới nghiêm nghị suy nghĩ một chút nói: “Ta nha, ta cũng không phải là rất thích Chu Hạo.”

Lục Thanh Lam có chút kỳ quái: “Ta còn tưởng rằng các người đều là người tập võ, tính tình hợp nhau, người nhất định thích hấn đấy chứ.”

Lục Văn Đình mỉm cười một cái: “Kinh thành đầy người tập võ, chẳng lẽ ai ta cũng thích hay sao?”

Hiếm khi thấy quan điểm của ca ca và của nàng nhất trí, Lục Thanh Lam cũng không so đo khẩu khí nói chuyện của hấn, hỏi: “Ca ca không thích cái gì của hấn?”

“Lúc trước mẫu thân và phu nhân Vũ Tiến bá đuổi chúng ta, hai người chúng ta đi ra bên ngoài hàn huyền một lát.” Lục Văn Đình sờ cái đầu nói, “Hấn ngoài mặt coi như đúng mực đối với ta, nhưng là tùy tiện nói nấy đề tài, lại đều là thứ ta cảm thấy hết sức hứng thú, ta cảm thấy hấn có đồ xét sở thích của ta.”

“Hấn âm thầm lấy lòng người, người không phải là nên vui vẻ mới đúng hả?”

Lục Văn Đình biu môi nói: “Nói tuy như vậy không sai, nhưng trong lòng ta có chút không thoải mái. Có thể là cảm thấy hấn làm việc như thế quá mức vụ lợi, không phải là việc quân tử nên làm.”
Kiếp trước Lục Văn Đình có thể nắm giữ Giang Châu, trở thành danh tướng, cũng không riêng gì võ nghệ cao cường, kỹ năng quan sát và thuật dùng người mẫn duệ, cũng ắt không thể thiếu.

Lục Thanh Lam vỗ bàn, làm Lục Văn Đình sợ hết hồn: “Không hổ là ca ca, chỉ cần một câu, vậy Chu Hạo còn có toàn gia Vũ Tiến bá phủ kia đều là nguy quân tử, tỷ tỷ vô luận như thế nào không thể gả đến nhà bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Mừng thọ

Lục Văn Đình cũng không phải là người dễ lừa dối như vậy, “Nhưng cái này cũng không xem là tật xấu lớn. Dù sao tiểu tử kia biểu hiện biết tròn biết méo, người đẩy người ta vào đầm sâu, người ta cũng không có trách cứ người, ta thấy mẫu thân vẫn là rất hài lòng về hấn. Hôn sự của tỷ tỷ, dù sao phải do phụ thân và mẫu thân làm chủ, cho dù chúng ta không thích họ Chu kia đi nữa, cũng không có tác dụng gì. Ta thấy không bao lâu nữa, chúng ta sẽ trao đổi thiếp canh với Vũ Tiến bá phủ rồi.”

Một khi trao đổi thiếp canh, hôn sự này coi như cơ bản đã định ra rồi, muốn đổi ý cũng không phải dễ dàng.

Lục Thanh Lam lo lắng chính là cái này, vội la lên: “Ngân vạn lần không thể để cho mẫu thân và Bá phủ trao đổi thiếp canh.”

Nắm tay Lục Thanh Lam nắm chặt, khuôn mặt nghiêm túc.

Lục Văn Đình không khỏi tò mò, cô muội muội này nhà hấn, cho tới bây giờ đều là dù trời có sập vẫn mang chủ nghĩa tình thần lạc quan sáng khoái. Hấn cũng quen nhìn nàng còn nhỏ tuổi đã tìm cách tham gia các loại quyết sách của gia đình, thế nhưng thật tình như vậy, vẫn là lần đầu tiên hấn nhìn thấy.

Lục Văn Đình không nhịn được nói: “Người không phải là làm thật chứ?”

Lục Thanh Lam nói: “Nếu người không muốn để cho tỷ tỷ không người phó thác, nhất định phải nghe ta, giúp ta làm một việc.”

Lục Văn Đình hồ nghi nói: “Người muốn ta làm chuyện gì?”

Lục Thanh Lam nói: “Ta muốn người đi Đình Xuyên quê quán của Vũ Tiến bá một chuyến, đem gốc gác nhà bọn họ tra rõ ràng. Đến lúc đó diện mục nguy quân tử nhà bọn họ tự nhiên vừa xem là hiểu ngay.”

Dù sao nàng chỉ là muội muội, lại thêm tuổi còn quá nhỏ, hôn sự của tỷ tỷ Kỳ thị và Lục Thần cũng sẽ không cho phép nàng tham gia, cho nên nàng mới nghĩ tới một cái sách lược quanh co như vậy. Vũ Tiến bá phủ ở kinh sư giả bộ là chính nhân quân tử, không có nhược điểm có thể cầm được, nhưng ở quê hấn lại làm trời làm đất.

Kiếp trước, Lục Thanh Lam báo thù thay tỷ tỷ, nhưng Vũ Tiến bá biết rõ tâm tư của nàng, lại cẩn thận chặt chẽ, nàng nhất thời khó có thể bắt được chuôi. Về sau nàng nghĩ đến một kế sách, chính là động thủ từ tội danh mà tộc nhân Chu gia ở dưới Đình Xuyên, cẩn thận thăm dò, nhờ cây nhỏ cả củ, cuối cùng mới một mẻ hốt gọn cả Bá phủ.

Kiếp này mặc dù sớm vài năm, nhưng suy nghĩ này tuyệt sẽ không sai. Mà sở dĩ lựa chọn Lục Văn Đình, một là nàng thân là nữ tử không tiện xuất đầu lộ diện, mà giao cho quân sự đi làm nàng lại không yên lòng; một phương diện khác, ca ca mặc dù mới mười ba, nhưng năng lực của hấn, Lục Thanh Lam tin nhiệm một vạn phần.

Lục Văn Đình có chút im lặng: “Người chán ghét Chu Hạo như vậy, không ngại chân hấn không được ư? Ta biết, nương vì tìm con rể tốt, lần này gần như nát tâm. Chu Hạo mặc dù không phải là thập toàn thập mỹ, nhưng cũng không kém chỗ nào. Nếu là Chu Hạo không được, còn phải tìm người có khi tệ hơn hấn, cũng không dễ dàng. Nếu không ta chín bỏ làm mười, thích hợp một chút được rồi?” Nhưng hấn là biết danh tiếng của Vũ Tiến bá ở kinh thành, cảm thấy đi Đình Xuyên vị tất có thể tra được cái gì.

“Ca ca, ta chưa bao giờ van xin người cái gì, lần này coi như ta van cầu người, vì tỷ tỷ!” Lục Thanh Lam chột quỷ trước mặt Lục Văn Đình, nghĩ đến bí hiểm của tỷ tỷ gặp phải kiếp trước, Lục Thanh Lam lòng như dao cắt, hai mắt liền nổi lên nước mắt.

Lục Văn Đình hoảng sợ: “Người làm cái gì vậy? Mau đứng lên, mau đứng lên!” Liền đưa tay kéo nàng.

Chợt nhìn hấn cũng bình thường không có việc gì thích đấu võ mồm với Lục Thanh Lam, trên thực tế cô muội muội này hợp tính hấn nhất, hấn cũng thương yêu cô muội muội này nhất.

Lục Thanh Lam quật cường nói: “Nếu ca ca không đáp ứng ta, ta sẽ không đứng lên.”

“Được được được! Ta đáp ứng người, ta đáp ứng người vẫn không được sao?” Lục Văn Đình suy nghĩ một chút, dù sao là vì hạnh phúc tương lai của tỷ tỷ, điều tra lai lịch của Chu gia nhiều một chút cũng tốt.

Lục Thanh Lam lúc này mới đứng dậy, nói một câu: “Vẫn là ca ca tốt nhất!”

Lục Văn Đình cười khổ sờ mũi mình. Cô muội muội này thật đúng là xoi tái hấn rồi.

Ngày hôm sau, Lục Văn Đình liền báo cáo Lão Hầu gia báo là muốn xuất môn du lịch một phen, muốn đi Hạ Châu một chuyến. Sở dĩ không dám nói thẳng là đi Đình Xuyên, sợ Lục Thần và Kỳ thị đem lòng sinh nghi, dù sao Kỳ thị là người vô cùng quy củ, không thể nào cho phép hấn những tay vào hôn sự của tỷ tỷ.

Lục Văn Đình không phải là lần đầu tiên xuất môn. Trong đám con cháu, Lục Văn Đình là người được Lão Hầu gia xem trọng nhất, lại là đích tôn duy nhất của Lão Hầu gia, cho nên đối với hấn có thể nói là kỳ thác rất nhiều hi vọng, chẳng những tự tay dạy hấn cưỡi ngựa bắn cung, còn dạy hấn đạo lý chỉ huy thủ hạ.

Trong mắt hấn, võ tướng luôn phải ra chiến trường, đi ra ngoài du lịch rèn luyện không phải là một chuyện xấu, trước đây hấn mang theo Lục Văn Đình đi xa mấy lần, mục đích không ngoài việc tăng thêm kiến thức, chuẩn bị cho hấn ngày sau dẫn thân vào quân lữ. Bởi vậy Lục Văn Đình đưa ra yêu cầu này, Lão Hầu gia liền đáp ứng. Đương nhiên, lý do của Lục Văn Đình cũng là quang minh

chính đại, đó chính là khảo sát sông núi địa hình của Hạ Châu.

Kỷ thị rất nhanh liền nghe nói, trong lòng nàng đương nhiên là vạn phần không nỡ. Chẳng qua Kỷ thị cũng biết dựa trên sự dạy dỗ của Lão Hầu gia với Lục Văn Đình căn bản là không cho phép nàng và Lục Thần nhúng tay. Huống chi lần an bài này của Lão Hầu gia, cũng toàn bộ là vì tốt cho Lục Văn Đình, trong lòng cho dù khó chịu hơn nửa cũng không có thể kéo chân sau của nhi tử, lúc này mới gọi nhi tử vào phòng mình, căn dặn tí mị một phen, lại bảo hắn mang theo nhiều người một chút, chuẩn bị đủ đồ dùng, lúc này mới lưu luyến để nhi tử đi.

Lục Văn Đình cũng là người lười lười phong hành (**quyết định nhanh chóng*), ngày hôm sau liền thu thập hành trang, dẫn theo một đại quân sự và vài tên tùy tùng lên đường. Lục Thanh Lam thấy an bài ổn thoả, thoáng yên lòng, kế tiếp cũng chỉ cần đợi.

Đúng lúc Lục Thần và Kỷ thị đều là người cẩn thận, không lập tức đình hôn với Vũ Tiến bá phủ. Lục Thanh Lam cũng xem như là yên tâm triệt để.

Một ngày, Hầu phủ nhận được thiệp mời, đại thọ sáu mươi của Lão phu nhân Nam An Hầu phủ, mời Lão phu nhân mang theo tức phụ và tôn nữ đi dự tiệc.

Nam An Hầu phủ, là nhà số một số hai trong kinh. Nam An hầu Lý Bình, nhậm chức đại Đô Đốc trong Quân phủ Đô Đốc, đệ đệ Lý Bang là phó chỉ huy Vệ Chỉ Huy Sứ Tây Trữ, một nữ nhi của hắn gả cho đệ đệ của hoàng thượng Xương Vương làm chính phi, một nữ nhi là đích trưởng tức của Các Lão Đại học sĩ nội các.

Vốn là quân tử chi trạch ngữ thế nhi trăm*, nói cách khác giống như tước vị của Công Hầu Bá, kế thừa năm đời triều đình sau sẽ phải thu hồi. Nam An Hầu phủ cũng là thừa kế tước vị, chi cần triều đình Đại Tể tồn tại một ngày, Nam An Hầu phủ liền tồn tại một ngày.

(*) 君子之澤五世而斩*Quân tử chi trạch ngữ thế nhi trăm: nghĩa là ơn trạch quân vương, năm đời mới dứt.*

Trên thực tế không chỉ như thế. Nam An hầu Lý Bình lúc còn trẻ, cùng một vị hoàng tử địa vị bình thường từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhiều lần cứu hắn trong lúc nguy khó, về sau vị hoàng tử này vực dậy, mai kia cả chép vượt long môn, cuối cùng trở thành hoàng đế, cũng chính là Gia Hòa đế hiện giờ.

Gia Hòa đế và Nam An hầu thuộc loại quan hệ phát triển từ nhỏ, Nam An hầu lại có công cực lớn trong quá trình hắn đăng cơ làm hoàng đế, lập được đại công, hoàng đế có thể không phong thưởng sao? Giờ đây Nam An Hầu phủ mới có thể hiển hách như thế.

Lão phu nhân đối với chuyện lần này hết sức coi trọng, tự mình gọi Phùng thị và Kỷ thị dặn dò một phen.

Đến ngày đại thọ sáu mươi của Lão phu nhân Nam An Hầu phủ. Mặc Cúc và Mặc Hương sáng sớm liền đem Lục Thanh Lam từ trong chốn thức dậy, trang điểm tí mị một phen, mới đưa nàng mang đến nhà chính Thủy Phong uyển.

Lục Thanh Nhân đã sớm tới, Kỷ thị xem qua cách ăn mặc của hai nữ nhi thấy không có gì không ổn, lúc này mới dùng com ở nhà chính. Lão phu nhân ngày hôm qua sai người thông báo, hôm nay không cần đi thượng phòng thỉnh an, ăn điểm tâm xong tập hợp ở nhị môn.

Vội vàng dùng qua điểm tâm, Kỷ thị mặc bộ quần áo mới, mang theo hai nữ nhi đi đến nhị môn. Phùng thị đã mang theo Nhị cô nương tới trước rồi, chị em dâu hai người không tránh khỏi tán gẫu một phen, chỉ chốc lát sau, Lão phu nhân cũng mang theo hai nữ hài của Tam phòng tới.

Mọi người rồi rít tiến lên làm lễ chào hỏi xong. Lão phu nhân lại dặn dò một phen, ra ngoài làm khách người ta, phải luôn luôn nhớ rõ mình là tiểu thư của Trường hưng Hầu phủ, phải theo quy thủ lễ không thể nghịch ngợm bướng bỉnh, bằng không mất mặt mình không nói, liên lụy Trường Hưng Hầu phủ cũng mất mặt theo.

Lúc nói lời này, ánh mắt của nàng nhìn Lục Thanh Lam. Lục Thanh Lam cũng hiểu được lời này của Lão phu nhân là đặc biệt nói cho mình nghe, nhưng nàng giả vờ ngây ngốc, làm bộ nghe không hiểu. Lão phu nhân ký thân bất chính, làm gì có tư cách dạy dỗ người khác?

Lão phu nhân giáo huấn xong, liền phát tay một cái để cho mọi người xuất phát.

Kỷ thị mang theo hai nữ nhi ngồi một chiếc xe ngựa, trên xe lại không tránh khỏi căn dặn Lục Thanh Lam vài câu, bảo nàng nghe lời của tỷ tỷ, không nên hồ nháo gây họa. Lục Thanh Lam hết sức bất đắc dĩ, cầu nhủ: “Chẳng lẽ ở trong nhà của mẫu thân, ta lại là kẻ không hiểu chuyện, chỉ biết là hồ đồ gây họa sao?”

Lục Thanh Lam không khỏi hết sức phiền muộn.

Nam An Hầu phủ nằm ở ngõ Báo Phủ phường Minh Chiêu, xe ngựa đi gần nửa canh giờ là đến. Lão phu nhân tự cho rằng mình đến sớm nhất, nhưng không ngờ có người còn đến sớm hơn các nàng. Đại thọ của phu nhân Nam An Hầu, huân quý kinh thành hơn phần nửa đều đến, trước cửa phủ xe ngựa sớm xếp đầy, Lục Thanh Lam vén rèm nhìn ra phía ngoài, liền thấy trước cửa hầu phủ đã xếp dài đến cả một cái ngõ khác.

Thấy dù sao tạm thời cũng không vào được, nàng đang định buông rèm ngủ bồi bở một lát, liền cảm giác tựa hồ có người đang nhìn nàng, nàng không khỏi hoảng sợ, nhìn sang từng chiếc xe ngựa xung quanh, cũng không phát hiện có gì không ổn, nghĩ thầm chẳng lẽ là mình nghĩ thần nghĩ quỷ rồi, cũng không nghĩ nhiều nữa, buông rèm xe xuống.

Bên kia, Cừu hoàng tử Tiêu Thiểu Giác cũng vừa ẩn mình vào sâu trong ngõ nhỏ. Khóe miệng của hắn mang theo nụ cười thần nhiên, không ngờ nha đầu này cũng vô cùng cảnh giác. Hắn vừa mới nhìn trộm nàng một cái, nàng liền cảm giác được.

Thái giám tiếp thân Vệ Bân nói: “Điện hạ, nơi này nhiều người mắt tap, chúng ta đi từ cửa sau thôi.”

Tiêu Thiểu Giác gật đầu, lách qua đi theo Vệ Bân.

Xe ngựa của Trường Hưng Hầu phủ dợi hơn nửa canh giờ, lúc này mới rốt cuộc tiến vào Hầu phủ. Mọi người xuống ngựa ở trước nhị môn, đều cảm giác có vài phần mệt mỏi. Lúc này liền có bà tử Nam An Hầu phủ mang nhuễn kiệu tới, mọi người ngồi lên nhuễn kiệu, trực tiếp đến Trường Khánh đường của Lão phu nhân.

Mọi người dọc đường đi, thấy kiến trúc Nam An Hầu phủ mặc dù mộc mạc, nhưng trong lúc lo lắng lại hiện lộ sự tôn quý và bất phàm của chủ nhân, thật sự là “xa hoa trong mộc mạc”, kết cấu toàn bộ Hầu phủ còn lớn hơn Trường Hưng Hầu phủ không ít. Lại thấy vú già bọn hạ nhân lui tới như dẹt củi, nhưng lại nghiêm chỉnh có lễ lối, vội mà không loạn, quả nhiên không hổ là hào phú số một số hai kinh thành.

Lão phu nhân Nam An Hầu phủ ngồi ở chính sảnh của Trường Khánh đường, tiếp kiến từng đợt khách nhân tiến lên bái kiến. Nghe nói Lão phu nhân của Trường Hưng Hầu phủ tới, tự mình ra đón.

Lão phu nhân có chút thụ sủng nhược kinh (*được sủng ái mà lo sợ*). Cho dù tự phụ đi nữa, nàng cũng biết mặc dù cùng là Hầu phủ, nhưng Trường Hưng Hầu phủ và Nam An Hầu phủ không thể so sánh với nhau, Trường hưng Hầu phủ trải qua ba đời, đã hơi có xu thế xuống dốc, mà Nam An Hầu phủ lại giống như mặt trời mới lên buổi sáng, vẫn còn giai đoạn từ từ bay lên. Dựa vào quan hệ của Lão Hầu gia Nam An và Hoàng thượng, chỉ cần Hoàng thượng không chết một ngày, Nam An Hầu phủ sẽ hưng thịnh một ngày.

Nam An Hầu Lão phu nhân mặt mũi hiền lành, bộ dạng vô cùng hiền hòa. Chưa nói đã cười, lời kéo tay của Trương thị nói: “Lão tỷ tỷ, thật không ngờ hôm nay người cũng tới.”

Lão phu nhân lớn hơn Nam An Hầu Lão phu nhân một hai tuổi, nhưng nhìn như già hơn nàng nhiều lắm rồi. Hơn nửa tuổi nàng mặc dù lớn, nhưng Nam An Hầu phu nhân chính là nhất phẩm phu nhân do Hoàng đế khâm phong, nàng bất quá cũng chỉ là nhị phẩm thực nhân, vội vàng nói: “Đại thọ sáu mươi của muội muội, ngày vui như vậy, ta thế nào cũng phải tới chúc mừng một phen, đòi một chén rượu nhặt.”

Nam An Hầu Lão phu nhân nói: “Mau mời mau mời.” Hai người dặt tay vào phòng, áy náy một phen, Nam An Hầu Lão phu nhân ngồi trở lại chủ vị, lại để cho nha hoàn mang ghế dựa tới mời Lão phu nhân ngồi.

Phùng thị và Kỳ thị lại tiến lên hành lễ cho Lão phu nhân. Lão phu nhân được lễ, cũng bảo mọi người ngồi. Sau đó mới là Lục Thanh Linh và Lục Thanh Nhân mang theo mấy vị muội muội tiến lên làm lễ ra mắt. Dựa theo phản phò trước đây Lão phu nhân, cũng nói: “Cung chúc Lão phu nhân phúc thọ an khang, nguyệt hảo phong thanh.”

Nam An Hầu Lão phu nhân đầu tiên là bảo bọn nàng đứng lên, sau đó hỏi Lão phu nhân: “Mấy vị này đều là tôn nữ của ngươi sao?”

Lão phu nhân nói: “Đúng vậy, mấy hài tử bú dưỡng binh, khiến muội muội chê cười.”

Nam An Hầu Lão phu nhân nói: “Lão tỳ tỳ sao lại nói như vậy, mấy vị tôn nữ này của ngươi người nào cũng đều như hoa, thật là làm cho người ta thêm muốn.” Nói xong ánh mắt liền rơi vào trên mặt của Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam hôm nay mặc một kiện bối tử màu xanh, tuổi tuy không lớn, nhưng lệ sắc chiếu nhân (*sắc đẹp lu mờ người khác*), một gương mặt hại nước hại dân làm toàn bộ đám nữ hài tử đều so ra kém nàng.

Ánh mắt Lão phu nhân sắc bén, mới buổi sáng đã thấy nữ hài tử như hoa, chỉ cảm thấy nếu hài tử này lớn thêm một chút, sợ là tất cả nữ hài trong kinh thành đều phải nhường bộ lui binh. Hiếm thấy chính là một đôi mắt to đen lúng liếng của nàng, hết sức linh động, khí chất toàn thân đúng là sạch sẽ động lòng người.

Nam An Hầu Lão phu nhân lại nhìn thêm hai mắt, cười nói: “Hài tử ngoan, ngươi tiến lên đây, để cho Lão phu nhân ta nhìn ngươi xem nào.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngẩn ra. Nam An Hầu Lão phu nhân trải qua nhiều thế sự, thấy ai tới chúc thọ cũng chỉ khen ngợi vài câu, nhưng thật ra có thể lọt vào mắt lại có mấy người? Có thể được Nam An Hầu Lão phu nhân coi trọng, coi như là tạo hóa không cạn rồi.

Lão phu nhân vừa vui mừng trong lòng lại có chút không phải tư vị. Vui mừng chính là Lục Thanh Lam dù sao cũng là tôn nữ của Trường Hưng Hầu phủ, phiền muộn chính là người Nam An hầu Lão phu nhân nhìn trúng tại sao không phải là Tử cô nương hoặc là Ngũ cô nương của Tam phòng chứ?

Lục Thanh Lam nghe lời của Nam An Hầu Lão phu nhân xong trong lòng lại lộp bộp một chút. Trước mặt nhiều người như vậy, được Lão phu nhân gọi vào đích thật là vinh quang, nhưng nàng không muốn hưởng thụ phần vinh quang này, không muốn có phần danh tiếng này. Nàng tất nhiên là hiểu được kể từ đây, mình sẽ trở thành tiêu điểm, không biết là cái đỉnh trong mắt cái gai trong thịt của bao nhiêu người, nàng cần gì chứ?

Thế nhưng Lão phu nhân gọi nàng tiến lên là coi trọng nàng, nàng không thể không cho Lão phu nhân mặt mũi, sửa sang quần áo vui vẻ đáp ứng một tiếng, đứng dậy đi đến trước mặt Lão phu nhân.

Lục Thanh Nhân ở sau lưng nàng ghen tỵ đến đỏ cả mắt, cúi đầu nging một tiếng: “Vuốt mông ngựa!” Lục Thanh Lam nghe được, cũng không đáp lại kẻ điên như nàng.

Lục Thanh Lam từng bước một đi tới, đón lấy ánh mắt của mọi người, bước đi bình tĩnh uyển nhược như nhàn nhã dạo chơi ở hậu viện nhà mình, riêng phần định lực này, đã làm cho người khác phải động dung. Huống chi dung mạo nàng tao nhã, mỗi một bước đều giống như dùng thước đo chuẩn xác, trong lúc đi lại chỉ nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng, tơ vãn của quần áo trên người trang sức trên đầu đều không lung lay.

Dáng đi ưu nhã Như vậy, giống như là cung nữ trong cung nữ đồ đi ra. Khiến người ta tán thưởng một tiếng nữ hài mà lại có khí độ tu dưỡng đến vậy. Trong lúc nhất thời tất cả danh môn quý nữ đều âm thầm suy nghĩ, nếu đời lại là mình có thể giống như nàng lễ độ chu toàn mà tao nhã như này không.

Kỳ thị ở một bên nhìn nữ nhi của mình, chỉ cảm thấy vạn phần tự hào. Nữ nhi của nàng có bản sự như vậy, càng nhiều người, càng anh dũng, lại càng có thể trấn tĩnh. Nàng nào biết kiếp trước Lục Thanh Lam vì đi để được mấy bước này, tốn biết bao thời gian đề luyện tập.

Lão phu nhân không ngờ đứa nhỏ này xuất sắc như vậy, nhìn không được lời kéo tay nàng nhìn chung quanh, nói: “Hài tử ngoan, ngươi tên gì?”

Lục Thanh Lam nhu thuận nói: “Ta gọi là Lục Thanh Lam.”

Lão phu nhân vỗ tay nàng liên tục nói: “Tốt tốt tốt! Nương ngươi là một người giỏi giang, dạy dỗ ngươi thành hài tử xuất sắc như vậy.”

“Lão phu nhân quá khen, hài tử này rất bú dưỡng binh, ta bình thường cũng đau đầu vì chuyện của nàng không ít.” Kỳ thị ở một bên vội vàng khiêm tốn.

Trường tức Chu thị của Lão phu nhân ở một bên liền cười nói: “Lục nhị phu nhân quá khiêm nhường rồi, nếu ta có một nữ nhi xinh đẹp lại nghe lời như ngươi vậy, ta thật sự là nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.”

Lão phu nhân lời kéo tay của Lục Thanh Lam, hỏi nàng có học vỡ lòng hay không, thích làm những gì..., hỏi rất nhiều vấn đề, hết sức tỉ mỉ. Lục Thanh Lam trả lời từng câu hỏi.

Lão phu nhân càng cảm thấy tiểu cô nương này lạnh lợi động lòng người. Lão phu nhân lại khen vài câu, đột nhiên tháo ban chỉ ngọc lục bảo mang trên ngón cái, nói: “Chúng ta lần đầu gặp mặt, ta đem ban chỉ này cho ngươi, coi như là kết thiện duyên đi.”

Chu thị hoảng sợ, ban chỉ này tuy rằng nàng không biết lai lịch ra sao, nhưng nàng gả vào Nam An Hầu phủ sắp được bốn mươi năm rồi, Lão phu nhân vẫn luôn đeo trên tay, có thể thấy được mức độ coi trọng đối với ban chỉ này, không ngờ hôm nay lại cứ như vậy cho tiểu cô nương này.

Lục Thanh Lam mặc dù không biết lai lịch cụ thể của ban chỉ này, nhưng nàng thấy bên trên ban chỉ kia khảm ngọc lục bảo khoảng chừng ngón cái, và lại cả viên lục bảo thạch trong suốt, vừa nhìn đã biết đáng giá quý giá. Năm đó nàng được sung ái trong cung, dạng bảo bối gì chưa từng thấy, biết đồ tốt như vậy, cho dù là trong cung cũng không thấy nhiều. Vì vậy vội vàng từ chối: “Lão phu nhân, vật này quá mức trân quý, vẫn bồi không dám đoạt thứ yêu thích của người.”

Lão phu nhân không nói gì, vẫn cứ đưa cho nàng, “Không phải là vật gì tốt, ngươi cầm lấy chơi đi.” Lục Thanh Lam thật sự từ chối không được, đành phải tạ ơn nhận lấy.

Lão phu nhân vốn định đeo lên ngón cái cho nàng, nhưng ngón tay của nàng nhỏ hơn, đành phải gọi người tìm một cái dây trang sức, lồng ban chỉ vào, mang lên cổ Lục Thanh Lam

Lục Thanh Lam mang theo “thủ hoạch” không lồ trở lại đứng bên người mẫu thân. Chỉ cảm thấy hiện tại ánh mắt bốn phương tám hướng tập trung trên người của nàng. Lúc trước nàng đã sớm quen với loại cuộc sống vạn chúng chú mục này.

Chỉ là có người trong lòng cũng cực độ khó chịu. Chỉ nghe thấy cách đó không xa truyền tới một tiếng nho nhỏ, lại có thể làm Lục Thanh Lam nghe thấy: “Tiểu nhân đắc chí.”

Lục Thanh Lam khẽ nghiêng đầu, nhìn thấy cách đó không xa một cái tiểu cô nương đứng thẳng. Nhìn tuổi cũng là mười một mười hai tuổi, mặc áo nhỏ bạc lẳng hải đường cổ chéo, trên đầu mang trâm cài tóc ngũ thải Lưu Ly (*ngũ thải= năm màu*), tiểu cô nương tuổi mặc dù không lớn, tuy nhiên lại có nhan sắc mười phần. Chỉ là lúc này ngẩng cao đầu, đáng vẻ dùng lỗ mũi nhìn người khác, hết sức cao ngạo.

Lục Thanh Lam nuốt chút nữa bật cười.

Vũ Nguyệt. Không nghĩ tới ở chỗ này gặp được người quen trong cung kiếp trước.

Vũ Nguyệt là đích nữ của Kỳ quốc công phủ, kiếp trước cùng Lục Thanh Lam kẻ trước người sau gả vào phủ Tử hoàng tử, cũng đều là người cũ của Tiêu Thiệu Huyền. Về sau nàng làm Thực phi, Vũ Nguyệt làm Hiền Phi, hai người đều hết sức được sủng ái, từ Yến vương phủ một đường đấu đến hoàng cung, suốt mười bốn năm, ai cũng không chịu nhường ai.

Vũ Nguyệt ở sau lưng không biết dùng bao nhiêu âm mưu quỷ kế, Lục Thanh Lam một lần nữa hoài nghi kiếp trước mình không thể sinh con chính là do nàng. Mà Lục Thanh Lam cũng không chịu thua, Vũ Nguyệt liên tiếp hai lần sảy thai, toàn bộ đều là kiệt tác của nàng.

Hai người ở trong cung càng đấu hừng hực khí thế, Trường Hưng Hầu phủ và Kỳ quốc công phủ trên đầu trường chính trị cũng đấu đến chết đi sống lại. Chẳng qua về sau Lục Thanh Lam dần dần

hiếu về chính trị, mơ hồ cảm thấy giữa nàng và Vũ Nguyệt oán hận lẫn nhau là thật sự, nhưng đấu tranh hùng hực khí thế giữa hai gia tộc lại có ý tứ là biểu diễn cho tân hoàng xem.

Thứ nghĩ xem hai vị phi tần địa vị cao như các nàng, phía sau mỗi người đều có một gia tộc thế lực hùng hậu, nếu hai gia tộc này còn quan hệ tốt đẹp thậm chí xưng huynh gọi đệ, như vậy cái vị ngồi ở trên ghế rồng kia đại khái phải khó ăn khó ngủ rồi, cho nên hai nhà nhất định phải tranh giành, không đấu cũng không được.

Kiếp trước nàng chết sớm, cũng có không ít ân oán chưa thanh toán rõ ràng với Vũ Nguyệt, nàng không ngại kiếp này lại tính sổ với nàng ta đâu.

Vũ Nguyệt bị nàng bỗng nhiên cười một tiếng sợ nói da gà, vốn là có chút ghen tỵ với nàng, việc này lại càng làm ấn tượng với nàng tệ hơn.

Gặp lại với người như thế, chỉ nghe thấy có một thanh âm hồ lớn nói: “Tôn nhi đã tới chậm.” Vừa dứt lời, liền thấy một cái thiếu niên phong tư tuyệt lệ đi vào cửa.

Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi tuổi, mặc áo dài màu tím, trên đầu cắm một cây trâm gỗ đào. Mới nhìn trang phục có chút thô nhả, nhưng nhìn kỹ lại áo dài màu tím kia cũng không biết là dùng vật liệu gì chế ra, dưới ánh mặt trời lại mơ hồ có ánh sáng lưu động, cạnh góc bên trên thêu hoa mai, lại càng tinh xảo phi phàm, tuyệt không phải thủ bút của tú nương bình thường. Bởi vậy một thân xiêm y này mặc dù kiểu dáng đơn giản, nhưng là tuyệt đối là trấn quý tốt cùng.

Dáng người thiếu niên khá cao, làn da cực kỳ trắng, ngũ quan lại tinh xảo xinh đẹp, tùy tiện đứng liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả nữ hài tử, giống hệt kim đồng tử bên trong bức tranh đi ra, ngay cả Lục Thanh Lam cũng nhìn không được nữa nhìn hần nhiều một cái. Khóe môi hần thùy chung mang theo một nụ cười nghịch ngợm như có như không, tựa hồ vô cùng dễ dàng thân cận, thực tế lại lạnh băng cách người ngoài ngàn dặm. Khí chất đó chẳng những không làm cho người ta cảm thấy bất mãn với hần mà ngược lại lại có một phong cách khác người, vô cùng mị lực.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Lý Ngọc

Lý Ngọc.

Minh Nguyệt công tử đại danh lẫy lừng.

Lý Ngọc, người kinh sư gọi hần là Minh Nguyệt công tử, vì hần tướng mạo xuất chúng, như trăng sáng chiếu trên trời.

Phụ thân của Lý Ngọc chính là đích trưởng tử của Nam An hầu, hiện giờ là thế tử Nam An Hầu Lý Hoảng, mẫu thân chính là Chu thị vừa mới nói chuyện với Kỳ thị. Lý Hoảng có ba nhi tử, hần là đích áu tử, không có gánh nặng kế thừa gia nghiệp của Hầu phủ, vợ chồng Lý Hoảng nhất là Lão phu nhân đối với hần trăm điều cung chiều, bởi vậy liền dưỡng thành tác phong ngang ngược can rở, ngày sau nổi danh kinh sư là kẻ ăn chơi trác táng, xứng đáng là tiểu ma tinh của Nam An Hầu phủ thậm chí là toàn bộ kinh sư.

Hần sau này sẽ dĩ đại danh lẫy lừng, nhưng không phải bởi vì thân phận tôn quý của hần, hay là tài hoa hơn người, thật sự là bởi vì bộ dạng hần lớn lên giống như Phan An, cộng thêm cả tính lãnh ngạo cổ chấp, mị lực làm không biết bao nhiêu thiếu nữ say đắm.

Kiếp trước Lục Thanh Lam và hần dây dưa rất nhiều, bởi vậy không muốn gặp chút nào. Thấy Lý Ngọc đi đến, liền lạng lẽ cúi đầu.

Lúc này ánh mắt của mọi người, nhất là ánh mắt của các nữ hài tử chưa xuất giá đều tụ tập trên người Lý Ngọc, trong nhóm phụ huynh của các nàng có không ít người cũng là mỹ nam tử, nhưng mà cấp bậc loại này như Lý Ngọc, mấy chục năm chưa chắc có thể có một người, bởi vậy đều hận hai mắt không thể dài hơn mới được.

Lý Ngọc bị người khác nhìn cũng đã sớm thành thói quen, vốn tới nơi này phần đông là nữ quyến, hần tuy tiện đi tới như vậy hơi không thích hợp. Nhưng Lý Ngọc căn bản không xem những lễ pháp ước thúc này là chuyện quan trọng, hần khác người đã thành thói quen, mà cũng không ai so đo những tiêu tiết này với hần.

Hần trực tiếp đi đến trước mặt Lão phu nhân, quỳ xuống dập đầu cho Lão phu nhân nói: “Lão tổ tông, Tôn nhi tới chậm, người chớ nên trách Tôn nhi mới được.”

Lão phu nhân đời này sinh bốn nam ba nữ, đối với các con hết sức công bằng. Hết lần này tới lần khác không làm gì được với đích áu tôn này, tâm đã sớm lệch đến Thái Bình Dương rồi.

Lúc trước Lý Ngọc gây chuyện, đánh gãy một chân của Tôn nhi Tổng Quốc công Tổng Minh. Tổ mẫu của Tổng Minh kia cũng không tầm thường, chính là đại trưởng công chúa Hoài Khánh, tỷ tỷ của đương kim hoàng đế, chọc trúng tổ ong vô vể. Tổng Quốc công mang Tôn nhi đến Nam An Hầu phủ phân xử.

Nam An Lão Hầu gia tức giận đến giờ chân, tuyên bố muốn đánh gãy đôi chân chó của tiểu súc sinh, bởi tội cho Tổng Minh. Nhưng chờ hần lật tung trời cả Nam An Hầu phủ, phát hiện ranh con Lý Ngọc sớm chẳng biết chạy đi nơi nào. Như thế qua hơn ba tháng, Lý Ngọc tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, không ai biết hần đi đâu.

Lão phu nhân đang lo lắng, quả thực là đêm không thể say giấc, thấy hần trở về, đương nhiên hết sức vui mừng. Đứng dậy, tự mình đỡ Tôn nhi đứng lên, trong mắt không khỏi hiện lên nước mắt, “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi! Nhận sai với tổ phụ và phụ thân người, sau này cũng đừng bước bình nữa.”

Lý Ngọc ở trước mặt tổ mẫu coi như cũng biết điều, cúi đầu nói một tiếng “Vâng”.

Nắm tay của Tôn nhi nhìn một cái từ trên xuống dưới, thấy Tôn nhi vẻ mặt hưng phấn, bộ dạng không giống như là chịu đau khổ, lúc này mới yên lòng lại.

“Người đi gặp tổ phụ và phụ thân người chưa?”

Lý Ngọc nói: “Tôn nhi vội muốn tới chúc thọ tổ mẫu, vừa về tới Hầu phủ liền đi gặp tổ mẫu, còn chưa gặp tổ phụ và phụ thân.”

Lời này nói làm Lão phu nhân đau lòng cực kỳ. Nhớ tới Tôn nhi phiêu bạt bên ngoài lại khó chịu một trận: “Gần đây người rốt cuộc đi đâu, làm chúng ta tìm trong phủ...” Thấy tôn tử suýt chút nữa quên luôn cả một phòng đều khách nhân, đứng lúc Chu thị ở một bên thấp giọng nhắc nhở: “Lão phu nhân, hiện tại không phải là lúc nói chuyện này.”

Lão phu nhân lúc này mới vỗ trán, “Mẫu thân người nói rất đúng. Người một đường bôn ba mệt nhọc, mau trở về bồi dưỡng. Đi đằng trước gặp tổ phụ và phụ thân người, hôm nay không ít khách nhân tới, người cũng giúp bọn hần tiếp đón đi.”

“Tôn nhi hiểu.” Lý Ngọc lại khom mình hành lễ, lúc này mới sải bước ra khỏi Trường khách đường. Đi đến bên người Lục Thanh Lam, dưới chân hần hơi ngừng, nghiêng đầu nhìn nàng một cái, trong lòng Lục Thanh Lam đột nhiên chấn động.

Tinh tinh Lý Ngọc cao ngạo, người bình thường căn bản là không lọt vào mắt hần. Nhưng một khi bị hần nhìn trúng, vậy cuộc sống sau này sẽ gặp rắc rối rồi. Lục Thanh Lam nghĩ thầm mình đã cúi thấp đầu như vậy rồi, sao vẫn là dẫn tới sự chú ý của hần. Thấy hần nhìn chằm chằm ban chỉ của Nam An Lão Hầu phu nhân cho trên cổ mình, nàng hiểu ngay.

Thầm hô oan nghiệt.

Nàng thật sự là không muốn trêu chọc Lý Ngọc.

Kiếp trước hai người quen biết là ở Trường Hưng hầu phủ. Lý Ngọc được mời qua phủ làm khách, là một ngày trời cao mây mỏng, một nhóm chim nhạn bay qua bầu trời, Lý Ngọc nhất thời cao

hứng gương cung lấp tên bắn hạ một con chim nhạn lớn, lại rơi vào trong phạm vi của Nhị phòng, vừa vặn bị con mèo con Lục Thanh Lam nuôi ngầm đi, Lý Ngọc không quan tâm, một mũi tên bắn xuyên mèo con kia.

Lục Thanh Lam cũng là người tính khí không chịu nhường ai, mắng Lý Ngọc một trận. Máu chốt là tài ăn nói của nàng tốt, mắng chửi người không cần dùng lời thô tục, nếu bàn về bản lĩnh chửi nhau, Lý Ngọc làm sao theo kịp nàng, nàng tức giận nổi trận lôi đình, vừa lúc Lục Văn Đình chạy tới.

Lúc ấy Kỳ thị đã tạ thế, ba hài tử bọn họ bị Tam phòng giầy vò, Lục Văn Đình không chịu được nhất là người khác khi dễ muội muội của hắn, lúc này liền đánh cho Lý Ngọc một trận. Lý Ngọc ý mình võ công cao cường, nhưng vừa so với Lục Văn Đình, lại chênh lệch rất lớn.

Bị đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Hai bên cứ như vậy kết thù. Sau lần đó người tới ta đi, song phương qua lại mấy lần. Lý Ngọc mặc dù quần áo lạ là, nhưng là nhân phẩm cũng không tệ, hắn kính trọng hạng người võ công cao cường như Lục Văn Đình, thường xuyên qua lại, hai người rốt cuộc trở thành hảo bằng hữu. Từ từ quan hệ với Lục Thanh Lam cũng hòa hoãn hơn.

Về sau quan hệ lại càng dây dưa không rõ.

Lục Thanh Lam cũng không rõ lắm, Lý Ngọc nhìn trúng điểm gì ở mình chứ?

Lý Ngọc là chính là loại nhân vật một khi đã nhận định chín trâu cũng kéo không lại. Vì Lục Thanh Lam, kiếp trước hắn hơn ba mươi tuổi cũng chưa cưới vợ, mẫu thân hắn Chu thị lấy cái chết bức bách cũng không thể làm cho hắn thay đổi quyết định.

Về sau Lục Thanh Lam gả cho Tiêu Thiểu Huyền, vốn cho rằng dựa vào tính tình ngạo mạn của Lý Ngọc, sẽ quên mình.

Không ngờ, sự say đắm của Lý Ngọc đối với nàng vẫn không thay đổi. Ngoài sáng trong tối, giúp nàng không biết bao nhiêu lần. Về sau Tiêu Thiểu Huyền đăng cơ, Lục gia xảy ra chuyện, Lục Văn Đình bị xử tử, Lục Hân bị Tiêu Thiểu Huyền hạ ngục, cả triều vẫn vô cảm như hến, bao nhiêu người chịu đại ân của Lục gia cũng không dám kêu oan cho Trường Hưng hầu phủ. Lý Ngọc chẳng những nháy ra, còn đưa cho Thành Khang đề Vạn Ngôn Thư, mắng Thành Khang đề vong ân phụ nghĩa.

Thành Khang đề dưới con nóng giận, nhốt Lý Ngọc vào thiên lao. Lúc Lục Thanh Lam chết, hắn còn đang ở trong thiên lao, cũng không biết cuối cùng sống hay chết.

Lục Thanh Lam cao ngạo cả đời, cũng không nguyện chịu ân huệ của người khác, nhưng nàng vẫn cảm thấy mình thực có lỗi với một người chính là Lý Ngọc.

Lục Thanh Lam cảm thấy kiếp trước Lý Ngọc thâm như vậy, qua ba mươi tuổi không vợ không con, cuối cùng còn bị Lục gia liên lụy, tiền đồ tốt đẹp cũng hỏng mất, toàn bộ là bởi vì hắn đã yêu nàng.

Đời này, dù thế nào cũng không thể để cho hắn lại nhìn trúng mình. Có lẽ như vậy, Lý Ngọc có thể tìm được một cô nương hắn yêu, một đời hạnh phúc mỹ mãn.

Cho nên nàng giả bộ giống như nữ hài bình thường, đón nhận ánh mắt của Lý Ngọc, giả bộ mê trai.

Lý Ngọc vốn nhìn thấy ban chỉ ngọc lục bảo đeo ở trên cổ của nữ hài này, hắn hiểu rõ Lão tổ tông, nhìn bình dị gần gũi, kỳ thật sẽ không dễ dàng để người khác vào mắt. Nữ hài này có thể có được yêu thích của Lão tổ tông, nhất định có chỗ hơn người. Không ngờ nàng cũng nông cạn ngu ngốc giống như những nữ hài khác, tâm tư Lý Ngọc thay đổi, thầm nghĩ đại khái là nữ hài này gia thế hơn người, Lão tổ tông không thể không lôi kéo đi, không có hứng thú với Lục Thanh Lam nữa.

Vì vậy không liếc nhìn nàng một cái, cũng không quay đầu lại rời đi.

Lục Thanh Lam thâm thở phào nhẹ nhõm. Lý Ngọc quả nhiên vẫn là giống như đúc kiếp trước.

Chỉ là hi vọng ở kiếp này, hắn và mình không tiếp tục dính líu nữa.

Lục Thanh Nhân ở một bên lại than một tiếng thất vọng. Từ mấy năm trước nàng gặp Lý Ngọc một lần, liền tình nguyện muốn gả cho Lý Ngọc, vừa rồi nàng thấy Lý Ngọc, hưng phấn thiếu chút nữa té xỉu, con người đều sắp phải trừng rớt ra ngoài, đáng tiếc đuôi mắt Lý Ngọc cũng không quét qua nàng một chút.

Lục Thanh Nhân không khỏi vô cùng thất vọng.

Đội Lý Ngọc đi đến lúc không còn trông thấy bóng người, trong phòng mới khôi phục không khí náo nhiệt một lần nữa. Lục Thanh Lam loáng thoáng nghe thấy mọi người thì thầm rí tai nhau: “Đây là Minh Nguyệt công tử, bộ dạng thật là tốt...”

Nàng không khỏi mỉm cười, hiện tại tuổi Lý Ngọc còn nhỏ một chút, còn non lắm, qua mấy năm nữa chờ hắn trưởng thành thành thực, lãnh ngạo giống như thanh phong minh nguyệt, phong độ tuyệt thế vô song, mới xứng được xưng tụng bốn chữ “Minh Nguyệt công tử” này, hiện tại nha, còn kém một chút.

Dân gian có một Minh Nguyệt công tử, trong cung còn có một vị “Minh Châu Hoàng thất” đây này. Lục Thanh Lam vô thức nhớ tới Cửu hoàng tử, cũng không biết hôm nay thọ yến Nam an Hầu Lão phu nhân, hắn có tới hay không.

Nàng bên này suy nghĩ miên man, lại có vài khách nhân tới nữa, càng về sau, thân phận địa vị càng cao, cuối cùng Quảng Ninh Vương Phi mang theo nữ nhi Tiêu Kỳ cũng tới. Tiêu Kỳ mặc một thân lăng áo màu hồng cánh sen, nổi bật lên khuôn mặt như bạch ngọc, mắt như thu thủy. Cái áo kia nhìn mộc mạc, nhưng dùng ngân tuyến rất nhỏ thêu hoa sen ẩn, ánh nắng chiếu lên hiện ra vàng sáng nhàn nhạt, phía dưới là quần màu nguyệt bạch, cả người nổi bật lên giống như Hà Hoa tiên từ trời trên mặt nước.

Tiểu quận chúa Tiêu Kỳ đi theo Quảng Ninh Vương Phi bái lạy Lão phu nhân xong, chạy đến bên người Lục Thanh Lam, lôi kéo cánh tay của nàng nói: “Nha đầu xấu xa nhà ngươi, sao lâu như vậy cũng không đến gặp ta?”

Lục Thanh Lam cũng thật sự có một đoạn thời gian không gặp Tiêu Kỳ rồi, hôm nay thấy hảo tỷ muội, tâm tình rất tốt, trêu ghẹo: “Nương ta chê ta bướng bỉnh, không cho ta xuất môn đây này. Ngươi ngược lại, nếu đã nhớ ta sao không tới nhà chúng ta a. Có phải là chỉ nói ngoài miệng là nhớ ta, kỳ thật trong lòng căn bản cũng sẽ không có nhớ phải không?”

Tiêu Kỳ điểm trán của nàng: “Vốn là ta chất vấn ngươi, sao lại biến thành ngươi chất vấn ta. Ngươi thật là biết cách phản công.” Nói xong khanh khách cười, hai tiểu tỷ muội lộ ra thân mật khăng khít.

Nàng đề sát vào lỗ tai của Lục Thanh Lam nói: “Dạo này Hoàng hậu nương nương tâm tình không tốt, luôn truyền mẩu phi và ta tiến cung, ta làm sao đi tìm ngươi được chứ.”

Lục Thanh Lam bĩu môi, Quảng Ninh vương gia rất được hoàng thượng coi trọng, quyền hành trong tay rất lớn, Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử đều muốn mượn sức hắn đến phe của mình. Tiền Hoàng hậu làm gì thật sự thích Quảng Ninh Vương Phi và Tiêu Kỳ, cũng chỉ là giúp Nhị hoàng tử mượn sức Quảng Ninh Vương Phủ thôi. Nàng từ trước đến giờ rất nhạy cảm với tin tức trong cung, liền giảm thấp thanh âm hỏi: “Hoàng hậu nương nương bên kia đã xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 55: Đối đầu

Tiêu Kỳ nói: “Còn không phải là Tường Trắc Phi của Nhị hoàng huynh, thật vất vả mới mang thai một hài tử, năm tháng rồi, chẳng hiểu làm sao lại mất. Nhị Hoàng huynh hết sức thương tâm, Hoàng hậu nương nương đương nhiên cũng không khá hơn chút nào.”

Đương kim hoàng thượng hơn năm mươi tuổi, nhưng đến bây giờ còn chưa lập thái tử. Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử, một người là đích trưởng tử của nguyên hậu Mã hoàng hậu sở sinh, căn chính miếu hồng*, một người là đích thứ tử của kế hậu Tiền Hoàng hậu sở sinh, thế lực to lớn, lại rất được hoàng đế sủng ái.

() 根正苗紅– căn chính miếu hồng: có nghĩa là những người có nguồn gốc gia đình tốt, là một câu nói trong cuộc Cách mạng Văn hóa. Một thành ngữ chính trị trong thời đại Mao Trạch Đông, nghĩa là, sự nhấn mạnh đơn phương về nguồn gốc của gia đình “đỏ không phải là màu đỏ” và “vừa phải” trong giai đoạn chính sách cực đoan trái. Cái gọi là “căn chính miếu hồng” là một gia đình tốt, chẳng hạn như công nhân, nông dân nghèo trung bình, và quân đội và con trai, được tin rằng một đứa trẻ sinh ra trong gia đình phải là một cuộc cách mạng tốt. Cái gọi là “Miaozheng” đề cập đến “sinh ra ở Trung Quốc mới, lớn lên dưới màu đỏ”, không bị ảnh hưởng bởi những ý tưởng cũ.*

Bởi vậy trong triều chia làm hai đại trận doanh: phái lập Hoàng trưởng tử và phái lập Hoàng thứ tử, công phạt lẫn nhau. Hoàng trưởng tử và Hoàng thứ tử nếu có bất kỳ tật xấu nào cũng đều sẽ bị phóng đại vô hạn. Hết lần này tới lần khác Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh lại có một nhược điểm trí mạng, đó chính là hân hiện tại đã sắp hai mươi lăm, liên tiếp sinh ba nữ nhi, nhưng lại thủy chung không có nhi tử.

Lần này Tường Trắc Phi mang thai, Tiền Hoàng hậu và Nhị hoàng tử đều ký thác kỳ vọng với bụng của nàng, Nhị hoàng tử phi lại càng hận không thể đem Tường Trắc Phi trở thành tổ tông Bò Tát mà cung phụng, tất cả chi phí ăn mặc thậm chí vượt qua cả chính phi là nàng, nào biết kết cục là Tường Trắc Phi còn không có cái số tốt kia, hài tử lớn năm tháng vẫn sảy, thiếu chút nữa liên lụy Tường Trắc Phi mất mạng, hơn nữa nghe nói là bị thương thân mình, ngày sau không có khả năng sinh dục nữa.

Nhị hoàng tử đương nhiên là đau lòng vạn phần, hoài nghi chuyện Tường Trắc Phi sảy thai là do Đại hoàng tử gây nên, chỉ tiếc không lấy được chứng cứ, cũng chỉ có thể chấp nhận như vậy.

Hai người nói thăm thì, bên kia Nam An Hầu lão phu nhân gặp người tới cũng đại khái, mới nói: “Trong vườn bố trí mấy đoàn hí kịch nhỏ, các người cũng đi nghe diễn giải sầu đi. Các cô nương lại càng đừng trối buộc, cũng đi trong vườn chơi đùa đi.”

Lão thái quân tự đỡ tay Chu thị đi tiền viện, đằng trước có vài vị hoàng tử tới, bảo là muốn tới chúc thọ nàng, nàng không thể không gặp.

Đám người còn lại dưới sự hướng dẫn của bọn nha hoàn Nam An Hầu phủ ra khỏi chính đường, bởi vì vì thời gian còn sớm, chưa vội khai tịch (*mở tiệc*), mọi người liền đi dạo ở Trong vườn, cũng có chút tự tại.

Các cô nương tuổi không lớn lắm liền bắt đầu giao tế, ai không có mấy người hảo tỷ muội hảo bằng hữu chứ? Bởi vậy ba người một đoàn năm người một nhóm tụ họp một chỗ hàn huyên. Mấy vị tôn tiều thư của Nam An Hầu phủ cũng ở trong sân tiếp đón, đứng nhìn Tiêu Kỳ tuổi không lớn lắm, đã sớm lịch luyện ở trong hoàng cung, là người vô cùng chừng mực. Kỳ thị thấy Lục Thanh Lam cùng nàng cùng một chỗ cũng không lo lắng.

Tiêu Kỳ và mấy người tỷ muội Lục gia chào hỏi qua, liền lôi kéo Lục Thanh Lam đến một bên nói thăm thì.

Hai người tựa vào trên lan can bạch ngọc bên cạnh hồ hoa sen, vừa mới nói được mấy câu, liền thấy cách đó không xa một nhóm người đi tới, cảm đầu là một tiểu cô nương bộ dạng mười bốn mười lăm tuổi, mặc bối tử đỏ thẫm thêu mẫu đơn, trên đầu cài một cây trâm lưu ly vàng ròng, trang phục có chút phú quý, dung mạo cũng chỉ trên trung đẳng. Phía sau đi theo vài nữ hài tử, vây quanh nàng giống như chúng tinh cùng nguyệt (*sao vây quanh mặt trăng*). Trong đó bao gồm Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Dung, cùng với hai vị cô nương Triệu gia của Bình Lương Hầu phủ, theo thứ tự là Tam cô nương Triệu Từ Huyền và Tứ cô nương Triệu Từ Phủ.

Lục Thanh Lam không khỏi nở nụ cười. Há, đây cũng là người quen trong cung.

Tiểu cô nương này chính là chính phi sau này của Yến vương Tiêu Thiệu Huyền, Hàm Sơn huyện chủ Quách Đoan Tú, cũng chính là cấp trên trực tiếp của Lục Thanh Lam kiếp trước.

Quách Đoan Tú này chính là tôn nữ của An Bình hầu Quách Lượng. An Bình Hầu phủ ở kinh thành chưa được tính là hàng đầu, trong phủ cũng không có vị Công chúa Quận chúa nào, cho nên một cái danh phận Hàm Sơn huyện chủ vật vờ của Quách Đoan Tú, chính là nhờ mẫu thân của nàng là thân muội muội của Hoàng hậu nương nương. Quách gia cũng không phải là nhân tài hết sức xuất sắc, nhưng bởi vì quan hệ đến nhà mẹ đẻ Tiền gia của hoàng hậu, người khác phải kính trọng ba phần, bởi vậy ở kinh thành có chút hồng hách.

Quách Đoan Tú bởi vậy cũng có phần cảm thấy mình là một đại nhân vật. Kiếp trước Tiền Hoàng hậu vì mượn sức Tiêu Thiệu Huyền, liền gả Hàm Sơn huyện chủ cho hần. Tiêu Thiệu Huyền lúc ấy trên danh nghĩa vẫn là Nhị hoàng tử đáng, đối với Tiền Hoàng hậu và Nhị hoàng tử có thể nói là nói gì nghe nấy, vì vậy không nói hai lời liền cưới Quách Đoan Tú làm chính phi.

Quách Đoan Tú cùng với Tiêu Thiệu Huyền trôi qua sáu năm, sinh cho hần một nữ nhi. Về sau Tiêu Thiệu Huyền nhất phi trùng thiên (一飞冲天 *bay một phát lên trời*), trở thành hoàng đế, Quách Đoan Tú cũng thuận lý thành chương trở thành hoàng hậu, nào biết phúc nàng mỏng, từ ngày vào Tử Cấm thành, vẫn ốm đau bệnh tật, làm hoàng hậu chưa đến nửa năm liền đi đời nhà ma rồi.

Sau lần đó Tiêu Thiệu Huyền vẫn không sắc lập hoàng hậu, hậu cung liền do Chính Nhất phẩm Tứ phi thay phiên cầm quyền quản lý.

Kỳ thất Lục Thanh Lam vẫn hoài nghi, Quách Đoan Tú là bị Tiêu Thiệu Huyền độc chết. Tiêu Thiệu Huyền mặc dù sau này trở thành hoàng đế, từ trước đến nay tương kính như tân với Quách Đoan Tú, cho nàng đủ mặt mũi. Nhưng An Bình Hầu phủ lại cũng không vì có một vị hoàng hậu mà được chỗ tốt thực sự gì, bởi vậy có thể thấy được Tiêu Thiệu Huyền cũng không phải là thực sự yêu thích vị hoàng hậu của mình.

Lục Thanh Lam hiểu rõ tính khí của Tiêu Thiệu Huyền, Quách Đoan Tú là Tiền Hoàng hậu cứng rắn đưa cho hần lúc hần còn chưa phát lên, bất luận dung mạo hay là tài hoa, đều không xứng với Tiêu Thiệu Huyền, hần đối với nàng ta có thể nói là không có bất kỳ tình cảm gì. Mấu chốt là khi đó Tiêu Thiệu Huyền không có mẫu tộc để dựa vào, đối với mẫu từ Tiền Hoàng hậu vốn nghe kể tông (言听计从 *nghe lời, tin tưởng theo kế sách của ai đó*), có thể nói là gọi là tới đuôi là đi, so với một con chó cũng không khá hơn bao nhiêu. Đối với Tiêu Thiệu Huyền mà nói, Quách Đoan Tú còn sống một ngày, thời thời khắc khắc nhắc nhở hần đoạn thời gian đáng sỉ nhục năm đó.

Chỉ không biết đời này kiếp này, Hàm Sơn huyện chủ còn có thể lại gả cho Tử hoàng tử làm phi hay không.

An Bình Hầu phủ và Bình Lương Hầu phủ từ trước đến giờ lui tới mật thiết, còn có chút quan hệ thân thích. Cho nên tỷ muội Triệu gia và Hàm Sơn huyện chủ đi cùng một chỗ cũng không có gì bất ngờ. Chung quanh đây vừa vặn có một hoa viên, trồng ít hoa cúc danh quý, các nàng thuận tiện ngắm hoa, liền tiếp nhìn sang về phía bên này.

Tiêu Kỳ có chút không vui nói: “Các nàng đang làm cái gì vậy?”

Lục Thanh Lam làm biếng mà nói: “Còn phải nói nữa sao, đích thị là Lục Thanh Nhân đang nói xấu ta, những người này thay nàng bênh vực kẻ yếu, tới đây nhìn ác nhân ta đây có phải ba đầu sáu tay hay không thôi?”

Tiêu Kỳ “phốc xuy” một tiếng nở nụ cười, “Ngươi ngược lại cũng thật bình thản. Lục Tam phu nhân thiếu chút nữa hại chết mẫu thân ngươi, hiện giờ chẳng qua chỉ là về gia miếu niệm kinh vài năm, các nàng còn bắt nạt gì chứ?”

Lục Thanh Lam khẽ mỉm cười: “Những người này không có ai khiến ta để ý, đương nhiên tùy các nàng muốn nhìn ta thế nào thì nhìn. Huống hồ miệng mọc ở trên người các nàng, ta có thể quản được sao?”

Tiêu Kỳ là thích tình hào phóng coi mở nhiệt tình của nàng, thấp giọng nói: “Có muốn ta đi xả giận cho ngươi không?” Tiêu Kỳ nhìn ôn nhu hiền hòa, nhưng giống Quảng Ninh Vương Phi, cũng là chủ nhân mạnh mẽ không dễ chọc.

Lục Thanh Lam cười nói: “Không cần, ngươi vẫn là giả bộ thiếu nữ ngoan ngoãn của ngươi đi, đừng bởi vì chuyện ta làm xấu hình tượng của ngươi.”

Tiêu Kỳ sáng giọng: “Sao người suốt ngày luôn ra về người lớn vậy?”

Lục Thanh Lam chế giễu lại: “Người tốt hơn ta chỗ nào chứ?”

Hai người đang nói, liền thấy Hàm Sơn huyện chủ kia vậy mà dẫn theo một nhóm người hùng hổ đi tới.

Tiêu Kỳ và Lục Thanh Lam liếc mắt nhìn nhau, không khỏi buồn cười, vốn không muốn để ý tới các nàng, vậy mà lại tự đưa tới cửa.

Hai người liền đứng thẳng người. Chỗ khác nhóm quý nữ tùm nập tùm ba cũng phát hiện tình hình khác thường bên này, tất cả đều ngừng công việc trong tay, cùng nhau nhìn về phía bên này.

Hàm Sơn huyện chủ thật ra cũng không có ngu vậy. Đầu tiên là mang theo mọi người hành lễ cho Tiêu Kỳ, sau đó khách khí nói: “Quận chúa muội muội, có thể để cho chúng ta nói vài lời với Lục cô nương hay không?”

Theo nàng thấy, Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ căn bản chính là hai cấp độ khác nhau, Lục Thanh Lam bất quá cũng chỉ là dựa hơi Lâm An Quận chúa, thực sự xảy ra chuyện gì, Tiêu Kỳ chưa chắc chịu giúp đỡ Lục Thanh Lam ra mặt. Nào biết chuyện căn bản cũng không phải là như vậy.

Chỉ thấy Tiêu Kỳ cười nhạt: “Muội muội ư? Lời này của Quách cô nương thật thú vị. Ta cũng không biết ta khi nào thì có thêm một vị tỷ tỷ như ngài vậy? Các người có chuyện gì cứ việc nói ngay trước mặt của ta là được, cần gì phải trốn trốn tránh tránh chứ?”

Quách Đoan Tú vừa rồi bị hai tỷ muội Lục gia hai và tỷ muội Triệu gia thổi phồng hai câu, nhất thời có chút lảng lảng, nghe Lục Thanh Nhân và Lục Thanh Dung khóc lóc kể về Lục Thanh Lam khi để các nàng như thế nào, Nhị phòng ức hiếp như thế nào, đầu óc nóng lên liền định thay Tam phòng ra mặt, vốn định chỉ dùng lời nói nhục nhã Lục Thanh Lam một phen, cũng không muốn làm gì nàng, tuy nhiên lại không nghĩ đến phân lượng chênh lệch giữa nàng và Lâm An Quận chúa Tiêu Kỳ.

Tuyệt đối không nghĩ tới vừa mở miệng đã bị Tiêu Kỳ Đánh trở về.

Trong lòng nàng tức giận, mặt không khỏi căng đến đỏ bừng. Nhưng mà Tiêu Kỳ không giống với nàng, chính là long tử phượng tôn đích thực, cha nàng là Quảng Ninh Vương gia, nàng cũng thường xuyên tiền cung, hoàng thượng đem nàng trở thành khuê nữ thân sinh mà đối đãi, xem như châu ngọc trong lòng bàn tay, hoàng hậu cũng đối đãi với nàng vô cùng tốt. Trong lòng nàng hiểu rõ, để mượn sức Quảng Ninh Vương Phủ, cho dù nháo đến trước mặt hoàng hậu, hoàng hậu cũng chỉ bênh vực Tiêu Kỳ, sẽ không bênh vực nàng.

Bởi vậy mặc dù bị Tiêu Kỳ mĩa mai vài câu mất mặt mũi, nhưng nộ khí không chỗ phát tiết, liền hướng về phía Lục Thanh Lam: “Lục Thanh Lam, người thật to gan, gặp bốn huyện chủ vì sao không hành lễ?”

Lục Thanh Lam không khỏi buồn cười, thật đúng là quả hồng lượm được liền muốn nắn mềm. Kịp trước Quách Đoan Tú là chính phi, nàng là Trắc Phi, trên thân phận đương nhiên khác biệt, nhưng muốn tóm nàng cũng không có cách gì, huống gì là hiện tại?

Nàng kỳ thật vẫn không thể nào nhìn nổi cô nương này. Muốn dung mạo không có dung mạo, muốn tài hoa không có tài hoa, muốn đầu óc không có đầu óc, mấu chốt nhất chính là không tự biết rõ mình, cũng khó trách Tiêu Thiếu Huyền chương mất năng.

Nàng liền kéo dài thanh âm “Nha” một tiếng, “Xin thứ cho mắt ta vụng về, lại không biết cô nương ngài là Bò Tát trong miếu?”

Tiêu Kỳ thấy lời Lục Thanh Lam nói ác độc như vậy, nhin không được “phốc xuy” một tiếng bật cười.

Đến lúc này, Quách Đoan Tú lại càng tức giận.

Lục Thanh Nhân ở một bên liền mở miệng nói: “Vị này chính là Quách cô nương của An Bình Hầu phủ, chính Nhị phẩm Hàm Sơn huyện chủ do hoàng thượng khâm phong, người gặp Hàm Sơn huyện chủ còn không mau mau hành lễ?”

Lời này nói ngược lại cũng không sai, Quách Đoan Tú là huyện chủ, Lục Thanh Lam chẳng qua chỉ là bạch thân (*không có chức tước*), Quách Đoan Tú lại lớn hơn Lục Thanh Lam mấy tuổi, Lục thanh Lam hành lễ cho nàng cũng không phải không ổn.

Thế nhưng nếu Lục Thanh Lam thật sự hành lễ này, lập tức sẽ bị đáng về kiểu ngoa của Quách Đoan Tú dè chết. Nàng làm sao chịu đi hành lễ này?

Lục Thanh Lam liền nhìn về phía Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ khẽ mỉm cười, tiếp lời: “Ta còn tưởng là nhân vật giỏi giang gì, nguyên lai là chính Nhị phẩm huyện chủ, ta còn tưởng là loại người ở nơi xó xỉnh nào chạy đến gạt người đâu chứ?” Nha đầu tùy tùng của Tiêu Kỳ tên là Ngẫu Hoa cũng thông minh, lập tức tiếp lời: “Huyện chủ uy phong lẫm, Quận chúa chúng ta thân là chất nữ của Thánh thượng, còn chưa yêu cầu Lục cô nương gặp mặt là phải hành lễ vãn an đâu? Một cái huyện chủ như người, lên mặt hơi lớn phải không?”

Hàm Sơn huyện chủ nhất thời cứng họng. Đúng là, nếu bàn về phẩm cấp, Tiêu Kỳ chính là Chính Nhất phẩm, cao hơn nàng một bậc, nếu bàn về thân sơ, nàng càng không thể sánh với Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ chiều hiền đãi sĩ, nàng một cái huyện chủ dựa vào cái gì ở chỗ này khoe mẽ?

Quách Đoan Tú tức giận không được, hết lần này tới lần khác không biết nói gì mới tốt. Lục Thanh Lam có chút không kiên nhẫn, “Huyện chủ không phải có lời gì muốn nói với ta ư, mời nói đi.”

Quách Đoan Tú vừa rồi liền tiếp bị nhục, miễn cưỡng dè ép hóa khí nói: “Ta muốn hỏi Lục cô nương, Nhị phòng Trưởng Hưng Hầu phủ các người buộc Lục tam phu nhân đưa đi từ đường lễ phạt, hiện giờ đã qua bốn năm, bức bách hầu tử người ta chia lìa, là đạo lý gì, đều là người một nhà, cốt nhục, ác độc như thế, chẳng phải là đánh mất lòng dạy của thánh hiền?”

Lục Thanh Lam nghe xong không khỏi cười ha ha.

Quách Đoan Tú lửa giận tăng vọt, thét to: “Người cười cái gì?”

Lục Thanh Lam vừa cười một hồi mới dừng tiếng cười, cười lạnh nói: “Nhân tài như Quách cô nương, không đi làm Phủ doanh Thuận Thiên phủ, lại ở chỗ này làm khó cho một tiểu nữ tử như ta, thật đúng là nhân tài không được trọng dụng rồi.”

Nghe xong lời này, Tiêu Kỳ nuốt chút nữa lại bật cười. Lục Thanh Lam tuy rằng lời nói ác độc, nhưng nói không sai. Tiêu Kỳ chậm rãi nói: “Nếu nói quan thanh liêm khó đoạn việc nhà, Quách cô nương chớ nói chỉ là một cái huyện chủ, cho dù Hoàng hậu nương nương Thái hậu nương nương, dưới tình huống bình thường cũng sẽ không can dự sự tình của nhà người khác, Quách cô nương người dựa vào cái gì can dự vào việc của Trưởng Hưng Hầu phủ chứ?”

Quách Đoan Tú vốn tưởng rằng bằng thân phận của mình, dựa vào tầng quan hệ của mình và Hoàng hậu nương nương, nuốt chửng Lục Thanh Lam, thật không nghĩ đến thái độ Lục Thanh Lam cứng rắn như thế, còn có một Tiêu Kỳ địa vị cao hơn mình một rất nhiều đứng ở phe nàng, mình ra mặt chẳng những không chiếm được chút tiện nghi nào, ngược lại còn chịu nhục khắp nơi, ném mặt mũi, thật là biết vậy chẳng làm.

Cổ tình muốn phát tác cùng với Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ, cân nhắc suy nghĩ một phen, lại không nắm chắc phần thắng, chỉ đành dậm chân, xoay người rời đi.

Nàng là hiểu rõ, bằng tài ăn nói của nàng, Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ, lấy bất kỳ ai cũng có thể nói cho nàng tìm không thấy nam bác, huống chi là hai người cùng một chỗ?

Lục Thanh Lam cất cao giọng nói: “Quách cô nương, Phật nói chuyện thế gian đều có nhân quả, cái gọi là loại thiện nhân được thiện quả, loại tròng ác phải được kết cục thảm hại, Tam thẩm thẩm rồi cuộc là vì sao bị xử trí đưa đến gia miếu, người có thể điều tra một phen, lại đến chất vấn ta cũng không muộn!”

Quách Đoàn Tú đi rất gấp, làm sao còn có thể nghe được Lục Thanh Lam nói cái gì nữa. Lục Thanh Nhân đuổi theo, liên tục nói: “Huỳnh chủ, sao ngươi lại đi như vậy? Huỳnh chủ không phải là đáp ứng muốn thay tỷ muội chúng ta chủ trì công đạo đây sao?”

Quách Đoàn Tú vừa lúc nín một bụng khí không ai để phát tiết, cuối cùng tìm được nơi trút giận: “Ta ngốc ở đó không đi, ngươi là để cho ta tiếp tục chịu các nàng chế ngao hay sao? Điều tại các ngươi, nếu không phải là các ngươi xúi giục, ta hôm nay sao lại mất mặt đến vậy.” Nàng thấy phụ cận rất nhiều các tiểu thư quý nữ đều ghé chân ở phía xa ngắm cảnh trong lòng ỷ khuất vô cùng, vành mắt không khỏi đỏ lên.

Lục Thanh Nhân không biết nhìn sắc mặt người khác, còn định nói tiếp, bị biểu tỷ của nàng Triệu Tử Huyền lôi kéo tay áo, Lục Thanh Nhân lúc này mới im miệng.

Bên kia sau cây cối rậm rạp, giờ phút này có hai người thiếu niên đang đứng, một người mặc áo dài màu tím, trên mặt lộ ý cười bất cần đời, chính là Lý Ngọc. Một thiếu niên khác, tuổi nhìn có vẻ còn lớn hơn Lý Ngọc, bộ dạng lại chấp lễ quá mức kính cẩn.

Bên này vốn không cho phép ngoại nam tiến vào, nhưng Lý Ngọc chính là chủ nhân, có thể xuất hiện chỗ này cũng không kỳ lạ.

Chỉ nghe thấy người tuổi lớn hơn nói: “Lý huynh ngươi cũng nghe thấy rồi đấy, tiểu nha đầu kia miệng lưỡi sắc bén, căn bản là không để người khác vào mắt, hôm nay toàn bộ nhờ cậy Lý huynh thay biểu muội ta xả cơn tức này rồi.”

Lý Ngọc hừ lạnh một tiếng: “Ngươi cho ta không biết tính toán của các ngươi, không dám động thủ mới xúi giục ta ra tay mà thôi, chẳng qua là xem ta là đồ ngốc, lấy làm vũ khí sử dụng mà thôi, thật sự xem ta giống như cái Hàm Sơn huyện chủ ngu ngốc kia à?”

Thiếu niên kia bị Lý Ngọc vạch trần tại chỗ, xấu hổ không biết nói gì cho phải. Người này là công tử của Bình Lương Hầu phủ, tên là Triệu Thanh, thanh mai trúc mã với Lục Thanh Nhân, thiếu niên nam nữ, chính là thời điểm ngưỡng mộ lẫn nhau, có tình cảm với Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân cảm thấy ở Hầu phủ bị khi nhục, về nhà cứ cừu cừu khóc lóc kể lể, cũng từng đi tìm được Triệu Thanh, Triệu Thanh vỗ ngực bảo đảm trừ giận cho nàng, cho nên hôm nay mới mời Lý Ngọc ra mặt.

Triệu Thanh không dám tự mình động thủ, sợ gặp phải nhiều loạn lớn, Trường Hưng Hầu phủ cũng không phải là dễ chọc. Lý Ngọc là hồn thể ma vương nổi danh kinh sư, không sợ trời không sợ đất, cho nên mới tìm Lý Ngọc nhờ vả, muốn cho Lý Ngọc ra mặt hỗ trợ. Lý Ngọc nhìn quần áo lụa là, động lòng người nhưng lại cực kỳ thông minh, hẳn cũng không giống Hàm Sơn huyện chủ, bị người khác lấy lòng mấy câu liền chạy đi can thiệp.

Lý Ngọc gần đây say mê đấu đá, cuối cùng Triệu Thanh đáp ứng đem con đề mệnh danh quý mình nuôi đưa cho Lý Ngọc, lúc này hắn mới đáp ứng ra tay. Lý Ngọc thấy Triệu Thanh chê bai Lục Thanh Lam như vậy, trong lòng thật ra là vô cùng không đồng ý. Trong mắt hắn, làm người nên ân oán dứt khoát, Lục Thanh Lam như vậy không có gì không đúng.

Triệu Thanh lúng túng nói: “Lý huynh, chúng ta không phải là giao dịch khoản này xong rồi sao?”

Lý Ngọc cười lạnh một tiếng nói: “Nói xong cũng có lúc thay đổi. Triệu Thanh Ngươi tính kế Lý Ngọc ta, ta cũng chưa so đo với ngươi, ngươi còn nói với ta những lời này?” Triệu Thanh hoảng sợ, việc không thành, ngược lại còn đắc tội đến sát tính Lý Ngọc này, vậy được không bù nổi mất.

Nào biết lời Lý Ngọc nói xoay chuyển: “Nếu ngươi muốn ta thay ngươi hả giận cũng không phải không được, trước tiên đem ‘Đại Tướng Quân’ của ngươi đến tay bốn công tử, ước định của chúng ta liền giữ lời.”

Triệu Thanh vẻ mặt đau khổ nói: “Lý huynh, không phải là ta không bỏ được cái con đề mệnh kia, chẳng qua là ngươi cũng biết, Bình Lương Hầu phủ và Nam An Hầu phủ cách xa ra sao, chờ ta sai người đem đề mệnh đưa tới, nói không chừng yến hội bên này cũng giải tán, ngươi xem có thể chờ yến tiệc giải tán hay không, ta lập tức phái người đi về nhà lấy...”

Lý Ngọc thản nhiên nói: “Nói đồng nội tây không đến tay ta là tuyệt sẽ không xuất thủ. Đưa hay không đưa, chính là chuyện của Triệu huynh ngươi.” Căn bản không muốn nghe hắn dài dòng, xoay người rồi đi.

Triệu Thanh nóng nảy, vội vàng nói: “Lý huynh, Lý huynh chờ một chút, ta liền phái người về lấy. Liền phái người về lấy!”

Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ lại nói chuyện một chút, Nam An Hầu lão phu nhân ở phía trước nhận lễ bái thọ của đám người Tứ hoàng tử, Cửu hoàng tử, thập hoàng tử xong, rốt cục trở lại.

Thọ yến rốt cuộc bắt đầu.

Mâm cỗ của các cô nương bày ở nhà thủy tạ trong vườn, tên là Hoa Ổ hiển. Hoa Ổ hiển này diện tích rất lớn, bốn bề tất cả có ba tám cửa sổ lớn, giờ phút này mở rộng toàn bộ, bởi vì bốn bề bị nước bao quanh, gió mát từ từ đập vào mặt, làm người ta tâm thần sáng khoái.

Bởi vì cũng là đều là nữ hài nhi chưa xuất giá, chủ trì yến hội đương nhiên chính là hai vị cô nương của Nam An Hầu phủ, một người gọi là Lý Sinh, một người gọi là Lý Đình. Lý Sinh là đích tỷ tỷ của Lý Ngọc, Lý Đình thì là thứ nữ của Tam thúc gia của Lý Ngọc.

Hai vị quý nữ này không hổ là xuất thân danh môn, thoải mái hào phóng, cũng không luống cuống chút nào, chiếu cố hiện trường hết sức chu đáo. Lý Sinh tới mời Tiêu Kỳ ngồi vào chủ vị. Tiêu Kỳ liên tục chối từ, cuối cùng vẫn ngồi cùng Lục Thanh Lam. Vừa rồi Hàm Sơn huyện chủ chịu nhục chỗ Lục Thanh Lam, tất cả mọi người đều thấy rõ, đương nhiên không ai dám trêu chọc Lục Thanh Lam rồi.

Rất nhanh liền khai tiệc, Lý gia tỷ muội tha thiết chiêu đãi, chu đáo nhiệt tình với tất cả mọi người. Lý Đình tuy là thứ nữ, nhưng tự nhiên hào phóng, so với rất nhiều đích nữ cũng chỉ có hơn chứ không kém. Mọi người âm thầm tán thưởng Lý gia thâm hậu, ngay cả thứ nữ cũng xuất sắc như vậy.

Đang ăn uống say sưa, bỗng nhiên có người nói: “Uống rượu như vậy cũng không thú vị, chúng ta chơi hành lệnh đi?” Ngày lành đại thọ sáu mươi của Lão phu nhân, cái gọi là vô tửu bất thành yến (*không rượu không thành tiệc*), trên bàn rượu của các cô nương cũng rượu trái cây, không nặng độ như rượu thường, cũng chỉ là uống chơi thôi.

Người nói chuyện không phải là ai khác, chính là người vừa mới bị Tiêu Kỳ và Lục Thanh Lam liên thủ chế giễu một phen Hàm Sơn huyện chủ. Quách Đoàn Tú mới vừa rồi bị chê cười một lần, cảm thấy mất mặt, liền muốn bù trở lại trên tiệc rượu, nghe Lục Thanh Nhân nói, Lục Thanh Lam ở trong nhà không thích đọc sách tập viết, cho rằng nàng nhất định là trong bụng trống trơn, cho nên mới muốn mượn hành tửu lệnh để làm cho Lục Thanh Lam xấu mặt, cũng coi như hòa nhau một ván.

Lý Sinh thân là chủ nhân không tiện cắt đứt hưng trí của khách, giả bộ cảm thấy hứng thú hỏi: “Cũng là ý kiến hay, chỉ xin hỏi huỳnh chủ, chúng ta nên hành lệnh gì đây?”

Hàm Sơn huyện chủ trong lòng đã có dự tính nói: “Không bằng đánh trống truyền hoa cộng thêm hành lệnh giải đồ như thế nào?”

Nhóm quý nữ đang ngồi có mấy người rất thông hiểu thi văn, ai không muốn nở mày nở mặt trong trường hợp như vậy chứ, một khi có thanh danh, ngày sau lúc làm mai mối chính là thêm một phần hạng rất lớn. Bởi vậy nhất thời rất nhiều hứa theo.

Hàm Sơn huyện chủ có chút tự đắc liếc Lục Thanh Lam một cái.

Lục Thanh Lam không khỏi nở nụ cười, nói khẽ với Tiêu Kỳ: “Hàm Sơn đây là nhắm vào ta đấy.” Tiêu Kỳ cũng tỏ vẻ lo lắng với trình độ văn hóa của hảo hữu: “Nếu ngươi không làm được, thì dứt khoát nói rõ không tham gia đi, người tuổi còn nhỏ, cũng không có người chế cười ngươi.”

Lục Thanh Lam giả vờ cá giận nói: “Trong mắt ngươi ta tệ vậy sao?”

Tiêu Kỳ che miệng cười.

Lục Thanh Lam liền nở nụ cười,cổ ý nói: “Các tỷ tỷ say mê hành lệnh, ta lại cũng không hiểu, ta thấy ta vẫn là trốn khỏi bàn tiệc thì tốt hơn.”

Hàm Sơn liền nói: “Chậm đã, ta nghe nghe lệnh tôn đại nhân chính là Truyền lư khoa vừa rồi, chính là nhân vật có tài số một trong giới huân quý chúng ta, ngay cả hoàng thượng cũng nhiều lần khen ngợi hẳn, người thân là nữ nhi của Truyền lư, nếu là ngay cả từ lệnh cũng không dám làm thì có thể làm cái gì, chẳng phải là làm cho người ta hoài nghi lệnh tôn đại nhân có thực tài thật sự hay không sao, cũng không phải là làm cho lệnh tôn đại nhân hổ thẹn sao?”

Cư nhiên dám chất vấn, không chỉ Lục Thanh Lam, lần này ngay cả người hầu dường tốt hơn nhiều như Lục Thanh Nhân sắc mặt cũng trầm xuống. Hàm Sơn huyện chủ cũng không biết là quá mức kiêu ngạo hay là quá mức ngu xuẩn.

Lần này là chủ nhân, Lý Đình cũng nghe không nổi nữa, không nhìn được mở lời: “Quách tỷ tỷ xin ăn nói cẩn trọng, quốc gia đại sự, nữ hài nhi chúng ta há lại có thể nghị luận.” Hoài nghi tài nghệ của Lục Thần, không phải là hoài nghi ánh mắt hoàng thượng, cái này chẳng khác nào đối thành mắng hoàng thượng có mắt không trông đó sao? Cái này nếu như bị người xuyên tạc truyền tới tai hoàng thượng, ngay cả Nam An Hầu phủ cũng bị liên lụy, cho nên mới không thể không mở miệng ngăn cản.

Lý Sinh vừa nói, Quách Đoan Tú cũng kịp phản ứng, lời nói vừa rồi của mình có chút không đúng, nhưng lúc này muốn thay đổi cũng không còn kịp rồi.

Lục Thanh Lam đã mở miệng nói: “Phụ thân ta có thể làm được truyền lư, là bằng bản lĩnh thật sự của hẳn, từ từ tài, cử nhân, tiến sĩ từng bước thì lên, đương nhiên có các vị đại nhân trên triều đình cùng với đương kim hoàng thượng bình phán, Quách cô nương sợ là không có tư cách thuyết tam đạo tứ *(nói này nói nọ)*. Nếu Quách cô nương muốn để cho ta mất mặt trước mặt các vị tỷ muội như vậy, ta liền thỏa mãn ước nguyện của người được chứ? Chẳng qua Quách cô nương lớn hơn ta bốn tuổi, đọc sách nhiều hơn bốn năm, chúng ta so như vậy tựa hồ hơi không công bằng rồi?”

Nàng càng nói như vậy, Quách Đoan Tú càng cảm thấy nàng là người ít học, sợ bêu xấu, bởi vậy nói: “Người muốn so thế nào, không ngại nói nghe một chút.”

Lục Thanh Lam nói: “Rất đơn giản, nếu ta thua, ta uống một chén rượu, nếu người thua, liền uống hai chén rượu, nếu người đáp ứng, ta liền chơi hành từ lệnh với người.”

Quách Đoan Tú ngây thường tự cho mình rất cao, cũng đọc chút các loại «Kinh Thi» «Cửu ca», tự cảm thấy mình rất có tài hoa, đương nhiên sẽ không để một kẻ thua bốn tuổi cả ngày ghét học như Lục Thanh Lam ở trong lòng, liền đáp ứng: “Cách này được, liền như thế đi.”

Lục Thanh Nhân ngồi ở bên trái Lục Thanh Lam, nhủ thầm nói: “Bảo Nhi không được cậy mạnh.” Cô muội muội này là cái dạng gì, nàng còn không rõ ràng ư, ngày thường nghĩ hết biện pháp trốn học, bản thân hầu như chưa từng thấy nàng đọc sách, chơi đoán câu đố không nói, cho dù đoán chữ, đoán đoán được sao?

Tiêu Kỳ cũng nói: “Nhân tỷ tỷ nói đúng, người nếu không làm được, cũng đừng có cậy mạnh, ta vẫn có cách để người trốn khỏi bàn tiệc.”

Lục Thanh Lam thấp giọng cười nói: “Yên tâm đi, một khi ta đã dám ứng chiến, đương nhiên là nắm chắc.”

Bên này nha hoàn lấy một cái trống phạ lụa đỏ, sắp bắt đầu hành lệnh. Lúc này bỗng nhiên có người nói: “Từ từ đã!”

Mọi người thấy, quả nhiên là đích nữ Vũ Nguyệt của Kỳ quốc công phủ. Vừa rồi chúng nữ chúc thọ cho Lão phu nhân, duy chỉ có Lục Thanh Lam được đứng đầu, Vũ Nguyệt đã sớm nhìn nàng không vừa mắt, thấy Hàm Sơn huyện chủ nhắm vào nàng khắp nơi, liền không đành lòng được xen vào.

Lý Sinh nói: “Vũ muội muội còn có để nghị gì sao?”

Vũ Nguyệt khẽ mỉm cười, trên đầu mang chu sa điểm thủy chạm vào trán nàng. “Nếu hành từ lệnh, chúng ta dùng rượu trái cây thì có gì thú vị, không bằng làm lớn một chút, miễn cho bọn tỷ muội hành lệnh không chịu lấy ra bản lĩnh thật sự.”

Đây chính là trộn mắt nói dối, ở trường hợp này, ai không muốn nở mày nở mặt, đều hận không thể lấy ra mười phần bản lĩnh, ai lại cam lòng giấu dốt đâu chứ?

Vũ Nguyệt này rõ ràng chính là xem cuộc vui không sợ đài cao, muốn chuyện này nháo lớn.

“Cái này...” Lý Sinh cũng nhìn ra, Vũ Nguyệt này cũng là nhắm vào Lục Thanh Lam. Những nữ hài tử này, nếu bàn về dung mạo, lúc này Lục Thanh Lam, Tiêu Kỳ và Vũ Nguyệt là ba người xuất sắc nhất, Vũ Nguyệt nhắm vào Lục Thanh Lam cũng thuyết phục. Vạn nhất cô nương nào uống quá nhiều bêu xấu... Nàng là làm chủ nhân, tóm lại cũng không tốt.

Lý Sinh đang muốn nhả nhện từ chối, Hàm Sơn huyện chủ đã vỗ tay báo hay: “Chú ý này của Vũ cô nương được lắm. Bọn tỷ muội cảm thấy thế nào?” Nói là nhóm tỷ muội, nhưng ánh mắt nàng nhìn về phía Lục Thanh Lam.

Trong lòng Lục Thanh Lam cười muốn chết rồi, Hàm Sơn huyện chủ đại khái là ngại mình chết không đủ nhanh, biện pháp như vậy cũng dám đáp ứng. Còn có Vũ Nguyệt kia, nếu đã đưa tới cửa, liền cùng đánh cả hai a.

Trong lòng Lục Thanh Lam rất nguyên ý, cổ tình còn muốn giả bộ là rất do dự, nhỏ giọng nói: “Nhưng ta không biết uống rượu, ôi chao...”

Vũ Nguyệt đã nói với Lý Sinh: “Lý tỷ tỷ, ta nghe nói rượu mơ của Nam An Hầu phủ tự cất rất không tầm thường, ta hâm mộ danh tiếng đã lâu. Sao không nhân cơ hội này lấy ra cho chúng ta bình phẩm một phen? Lý tỷ tỷ không phải là không nhớ chứ?”

Nếu nói về tâm trí mưu kế Vũ Nguyệt này hơn Hàm Sơn huyện chủ không phải chỉ một tăng, cũng khó trách kiếp trước có thể cùng Lục Thanh Lam đấu mười năm chẳng phân thắng bại. Nàng vừa nói như vậy, Lý Sinh cũng đã không tiện lại từ chối, miễn cho mình có vẻ không phóng khoáng, ngay cả vài hũ rượu mơ cũng luyện tiếu.

Vì thế nha hoàn lui tới, rất nhanh liền đổi lại rượu mơ trong chén rượu trước mặt của mọi người. Rượu mơ tuy là dùng quả mơ để cất, nhưng độ rượu quả thực không thấp.

Nhất thời tất cả an bài thỏa đáng. Mọi người đề cử Lý Sinh đánh trống đầu, nàng ra một câu đố: “Nhẹ chân nhẹ tay chạm rì rì, lực khỏe nâng tảng đá. Bắt nó liền chạy trong nhà, đi vào trong núi rơi xuống rãnh nước.” Lý Sinh dùng một chút, sau đó nói: “Là một loại động vật.”

Sau đó quay người lại gõ trống. Tiếng trống dừng lại, hoa hồng đang truyền đến trong tay Lâm tiểu thư Đại Lý Tự Thiểu Khanh, Lâm tiểu thư vẫn ung dung cười nói: “Câu đố này của Tỷ tỷ, đáp án có phải là ‘con rùa’.”

Lý Sinh cười nói: “Muội muội ham học hỏi, chính là chữ ‘con rùa’.”

Lâm tiểu thư thấy mình đáp đúng, hưng phấn mặt đỏ rần.

Lục Thanh Lam cũng thầm than, Lý Sinh không hổ là tỷ tỷ của Lý Ngọc, đích nữ của Nam An Hầu phủ, trường hợp hôm nay, địa vị này của nàng, tuyệt không phải là chỗ tốt để “khoe bản lĩnh”, không bằng ra đề đơn giản, đáp cái thang đề cho mọi người ra mặt, người khác cũng có thể nhớ chỗ tốt của nàng.

Huống hồ đáp án của nàng là “con rùa”, “con rùa” tượng trưng cho trường thọ phú quý, cũng là điềm tốt. Làm việc quả nhiên là giọt nước không lọt.

Kế tiếp liền do Lâm tiểu thư đánh trống, như thế liền tiếp qua mấy vòng, chúng vị cô nương tài học cao có thấp có, tâm địa có tốt có xấu, ra đề mục có khó có dễ, cũng làm khó một hai vị tiểu thư, những người này uống rượu, không khí ngược lại càng thêm sôi động.

Rất nhanh trống đến trong tay Vũ Nguyệt. Vũ Nguyệt ra một cái đề mục: “Hai hình nhất thể, bốn chi tám đầu, bốn tám một tám, thác nước ngừng chảy, một chữ.”

Câu đố này cũng thật đủ khó, nhất thời các nữ hài tử rối rít nhủ mảy. Vũ Nguyệt đắc ý quay đầu đi, đánh trống, mọi người đem hoa hồng truyền thật nhanh, sợ tiếng trống dừng lại, rơi vào trong tay mình.

Lúc này tiếng trống vội vã đột nhiên ngừng, hoa hồng đang dừng ở trên tay của Lục Thanh Lam.

Vũ Nguyệt và Hàm Sơn huyện chủ liếc nhìn nhau một cái, trong mắt đều có thần sắc cao hứng.

Lục Thanh Lam giả bộ như khó xử: “Vũ tỷ tỷ, câu đố này của người quá khó đi. Đừng nói là ta đoán không ra, sợ rằng mấy người đang ngồi đây cũng không có mấy người có thể đoán được?”

Vũ Nguyệt chậm rãi mà nói: “Lục muội muội, mặc dù tuổi người còn nhỏ, nhưng nguyên đánh cuộc thì phải chịu thua, người đã đáp ứng chơi trò chơi này, đoán không ra cũng phải uống rượu.” Dứt lời chép miệng, nha hoàn của nàng đi tới bên người Lục Thanh Lam đổ đầy rượu cho nàng.

Trên mặt Lục Thanh Lam lộ ra thần sắc khó xử, Hàm Sơn huyện chủ nhìn có chút há hê nói: “Lục muội muội vẫn là mau uống đi, nhiều người như vậy còn đang chờ người!”

Lúc này tuyệt đại đa số mọi người đều nhìn ra, Vũ Nguyệt là cố ý ra đề khó như vậy, chính là muốn làm khó Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam cảm thấy đùa bỡn hai người đủ rồi, lúc này mới chậm rì rì nói: “Hai vị tỷ tỷ chớ vội nha, ta chỉ nói là đề mục của Vũ tỷ tỷ khó, cũng không nói ta không biết đáp án a?”

Vũ Nguyệt biến sắc, không tin: “Người biết ư?”

Giọng nói Lục Thanh Lam thiên chân vô tà (*ngây thơ*): “Ta đương nhiên biết, không phải là chữ ‘tình’ (*giếng*) sao? Vũ tỷ tỷ người nói đúng không?”

Vũ Nguyệt lúc này mới phản ứng, vừa rồi là bị tiểu nha đầu này đùa bỡn, nụ cười trên mặt liền cứng lại. Sau một lúc lâu nàng mới cười như không cười nói: “Lục muội muội quả nhiên thông tuệ, ván này người thắng.”

Lục Thanh Lam cười nói: “Ta làm gì thông minh chứ, đều là các tỷ tỷ nhường ta thôi.” Tuy nàng nói như vậy nhưng ánh mắt mọi người nhìn về phía nàng cũng đã bất đồng. Câu đố khó như vậy, những người đang ngồi đây mười người có đến chín người đoán không được, nàng còn nhỏ tuổi lại có thể đoán ra, không hổ là nữ nhi của truyền lưu khoa này.

Lục Thanh Nhân lúc này mới noi nói lỏng tay, vừa rồi lòng bàn tay của nàng đều là mồ hôi.

Lục Thanh Lam cười híp mắt cảm trọng lên, nói: “Các vị tỷ tỷ, vừa rồi chúng ta cũng nói rồi. Ta ra câu đố, các người đáp không được, là phải phạt hai chén rượu đấy!”

Mọi người nhao nhao cười: “Nếu đã nói rồi, không ai lại chơi xấu, Lục muội muội nhanh ra đề mục đi.”

Lục Thanh Lam nói: “Ta ít đọc sách, cũng không ra được câu đố khó gì, câu đố này mọi người nghe cho kỹ, rất đơn giản nha. Không cùng rơi gổ đầu hiu hạ, một chữ.”

Câu đố của Lục Thanh Lam nhìn như đơn giản, mọi người cẩn thận nghĩ, kì thực căn bản không chỗ để bắt đầu. Đã có người nói nhỏ: “Có phải là Lục muội muội ra sai đề mục không, trong này có thể đoán ra một chữ sao?”

Lục Thanh Lam mặc kệ, quay lưng đi bắt đầu đánh trống. Tiếng trống đông đông đông giống như vang ở chỗ trái tim mình, tiếng trống bỗng nhiên dừng lại. Hoa hồng rơi vào trong tay Hàm Sơn huyện chủ.

Kỳ thật đạo lý rất đơn giản. Lục Thanh Lam quay lưng lại, nhưng Tiểu Kỳ vẫn còn giương mắt nhìn, nàng muốn nhắc nhở Lục Thanh Lam không phải là quá đơn giản, chỉ cần chạm chân của nàng dưới đáy bàn là xong. Lúc trước Vũ Nguyệt cũng làm như vậy tìm được Lục Thanh Lam một cách chuẩn xác.

Hàm Sơn huyện chủ sắc mặt trắng nhợt, lại bỗng nhiên đỏ lên. Lục Thanh Lam xoay người lại, cười hi hi nói: “Quách tỷ tỷ, thật đúng là khéo. Tỷ muội chúng ta hôm nay thật đúng là duyên phận không cạn, xin hỏi Quách tỷ tỷ có đáp án có không?”

Câu đố này, kiếp trước Lục Thanh Lam tìm được từ một quyển sách cổ, dùng điển tích cực kỳ hiếm có, dùng bảo là Quách Đoan Tú, cho dù mang một tú tài hay cử nhân tới cũng chưa chắc giải được. Nàng làm khó Quách Đoan Tú rồi, Quách Đoan Tú có thể giải được câu đố này mới là lạ.

Sắc mặt Quách Đoan Tú đỏ bừng, vắt hết óc cũng không thu hoạch được gì, thật lâu mới nghẹn ra một câu: “Ta đoán không ra.” Nàng bỗng nhiên đứng lên, dùng ngón tay chỉ Lục Thanh Lam: “Những người đang ngồi đây cũng không ai có thể giải được, người căn bản là vô căn cứ, trên đời này vốn không có câu đố như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 56: Xà họa

Lục Thanh Lam làm ra một bộ hơi sợ: “Quách tỷ tỷ không muốn uống rượu thì thôi, cần gì nói cả vú lấp miệng em như thế?”

Hôm nay Quách Đoan Tú chịu nhục khắp nơi, đã sớm then quá hoá giận: “Ngược lại người thử giải thích cho ta, đáp án đến tận cùng là cái gì, nếu người giải thích được, rượu này ta uống.”

“Đương nhiên phải giải thích cho Quách tỷ tỷ nghe.” Lục Thanh Lam vẫn ung dung nói: “Câu đố này trước tiên phải từ mấy chữ ‘Tiêu Tiêu hạ’ liên tưởng đến hai đời hoàng đế Ngũ Đại Tề Lương tên ‘Tiêu Đạo Thành’ và ‘Tiêu Diễn’, dưới Tề Lương là Trần Vũ đế (陈武帝), trừ đi một cái ‘Trần’(陈 phồn thể), sau đó ‘Vô biên, lạc mộc’(tức là bộ ‘Phụ 冫’, mất bộ ‘Mộc 木’) thành chữ ‘nhật 日’ .” Cho nên chữ này là ‘nhật 日’ .”

(*) Nguyên văn câu đố là: *Vô biên lạc mộc tiêu tiêu hạ*

“Quả nhiên là chữ nhật, nhưng điển cố này không khỏi quá lệch, câu đố khó quá.” Mọi người nghe Lục Thanh Lam giải thích xong, nhất thời không thể không tin phục.

Lục Thanh Lam lộ ra nụ cười hết sức mê người: “Quách tỷ tỷ, người muốn như thế nào đây?”

Mặt Quách Đoan Tú lúc đó lúc trắng, người có thể ra một câu đố như vậy, còn ai dám nói nàng bất học vô thuật, ngực không dính mực? Nàng nhất thời không khỏi âm thầm hối hận, sớm biết như thế, mình sẽ không để nghị hành từ lệnh rồi, vốn định làm cho nàng mất mặt, áp chế nhuệ khí của nàng, kết quả là, phản ngược lại mình.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nàng lại không tiện chơi xấu, đành phải nói: “Ta uống rượu cũng được.” Bưng chén rượu lên, hơi ngửa đầu uống cạn rượu trong chén. Chỉ cảm thấy một luồng khí cay xè theo cổ họng đi xuống, nàng sắc ho khan một trận.

Lục Thanh Lam cũng không biết thương hương tiếc ngọc, theo đuổi không bỏ nói: “Quách tỷ tỷ, còn một chén đấy?”

Quách Đoan Tú ngay cả nụ cười lễ độ cũng không cười nổi nữa rồi, sắc mặt lạnh xuống, lại uống một chén rượu, bởi vì uống quá nhanh, lại ho khan một trận nữa.

Nàng đặt chén rượu trên bàn, trong lòng tức giận, nói: “Đến lượt ta ra câu đố rồi. Có ngựa có thể đi được ngàn dặm, có nước có thể nuôi cá tôm, có người không phải là ta thì là người, có đất có thể trồng hoa màu. Một chữ.”

Nói xong nàng quay lưng đi đánh trống, đợi thời điểm hoa hồng truyền đến trong tay Lục Thanh Lam, tiếng trống của nàng cũng ngừng lại. Nàng quay đầu lại nói: “Người nói xem, là chữ gì? Nói không được, phải phạt rượu.”

“Quách tỷ tỷ muốn cho ta uống rượu như vậy sao?” Nàng cười hi hi, càng như vậy, Quách Đoan Tú càng giận đến sắc mặt xanh mét. Lục Thanh Lam lại nói: “Tỷ tỷ thật đúng là yêu quý muội muội, vậy mà ra một câu đố dễ như thế, cái này không khỏi quá dễ sao, đáp án là một chữ ‘đã’, đúng không?”

Quách Đoan Tú giận đến ngực phập phồng, nàng đã đủ cố gắng rồi, nhưng dù ra câu đố tự nhận là phi thường khó, cũng không làm khó được tiểu cô nương này, trong lòng nàng chậm rãi dâng lên một cỗ cảm giác vô lực.

“Lại đến lượt ta. Lục Thanh Lam cầm lấy dùi trống, giọng nói hết sức nhẹ nhàng. Nhưng là hiện trường lại một mảnh tĩnh lặng, ai có thể nghĩ đến, tiểu cô nương này bác văn cường kỳ-tĩnh thông đủ loại sách như thế, vạn nhất nàng xem ai không vừa mắt, ra một đề khó như vừa rồi cho mình, đây chẳng phải là giống như Hàm Sơn huyện chủ, mắt mặt trước bao nhiêu người như vậy?”

Lục Thanh Lam cũng là đánh bậy đánh bạ, một trận thành danh rồi.

Lục Thanh Lam rất nhanh liền ra một đề mục, hơn nữa đề mục lần này còn khó hơn vừa rồi. Nàng quay lưng đi đánh trống, sau đó hoa hồng rơi vào trong tay Vũ Nguyệt.

Vũ Nguyệt không ngờ gần như là Hàm Sơn huyện chủ, bản lĩnh xem xét thời thế của nàng rất mạnh, tâm cơ lại thâm sâu, một khi nhìn ra bất thường tất nhiên sẽ tìm lý do thoát khỏi bữa tiệc, đến lúc đó lại muốn thu thập nàng cũng không còn dễ như vậy.

Vũ Nguyệt cầm nhanh hoa hồng kia, cho dù là tâm cơ rất sâu, dù sao tuổi còn quá nhỏ, nhận không được thay đổi sắc mặt. Lục Thanh Lam lại hướng phía nàng cười hết sức ngây thơ sáng lạn.

Vũ Nguyệt hận đến nghiến răng, chỉ cảm thấy tiểu nha đầu chết tiệt này thực sự quá đáng giận. Nàng cũng là người dứt khoát, trực tiếp nhận thua: “Lục muội muội quả nhiên thật bản lĩnh, đề mục của người sợ là ngay cả tú tài cử nhân lão gia cũng chưa chắc có thể đáp được, người cũng thật coi trọng tỷ muội chúng ta.”

Ý trong lời nói là, ngay cả tú tài cử nhân đều không biết, mặc dù Vũ Nguyệt ta đáp không được, cũng không có cái gì mất mặt, có thể nói như vậy, cũng coi là tài trí nhanh nhẹn rồi.

Vũ Nguyệt cũng không cần người khuyên, thống khoái uống hai chén rượu, sau đó mình tự khổ tương nghĩ ra một cái câu đố tự nhận là khó nhất, ném cho Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam lại thoải mái mà trả lời.

Lần một lần hai có thể nói là vận khí tốt, ba lần bốn lượt, chỉ có thể nói rõ ở phương diện này Lục Thanh Lam quả thật thiên phú trác tuyệt. Vũ Nguyệt coi như là hoàn toàn hiểu, hôm nay nàng là đem tăng đá nện vào chân của mình, ngốc ở chỗ này nữa, chỉ sợ Lục Thanh Lam sẽ không bỏ qua cho nàng, đang muốn tìm cách trốn khỏi bữa tiệc, lúc này Lục Thanh Lam lại lấy được dùi trống, nàng suy nghĩ một chút, lần này không lại làm khó dễ nữa.

Làm người phải có lòng khoan dung, dù sao kiếp này hai người này còn chưa kết từ thù, Lục Thanh Lam cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt. Vừa rồi áp chế nhuệ khí của các nàng, cũng làm cho các nàng mặt mặt trước mặt trước các vị tiểu thư, vậy là đủ rồi.

Huống chi, nàng cũng là có lòng tự trọng, dựa vào việc sống lâu hơn người khác một kiếp, dùng kiến thức tích lũy hai kiếp này đánh địch, dù sao vẫn khiến nàng cảm thấy có chút giống như thắng kẻ không biết võ.

Lục Thanh Lam liền buông dùi trống xuống. Cười nói: “Các vị tỷ tỷ, ta cũng hơi mệt chút, không bằng dừng ở đây đi.” Lúc này mọi người không có ai dám xem thường nàng, cũng biết đây là nàng muốn nhường, cho nên toàn bộ thở phào nhẹ nhõm.

Lý Sinh cũng nói: “Lục muội muội nói đúng, chúng ta uống rượu hành lệnh cũng chỉ là muốn náo nhiệt. Huống chi Lục muội muội tài trí, chúng ta ở đây ai cũng không sánh bằng người, đoán nữa cũng không có gì thú vị.”

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, liền có người không nhận được tò mò: “Lục muội muội năm nay mới mười một đi, sao đoán câu đố lợi hại như vậy?”

Lập tức ánh mắt của tất cả mọi người cơ hồ đều tập trung ở trên người Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam cảm thấy biểu hiện hôm nay có chút hơi quá rồi, vừa vặn nhân cơ hội này bù về, liền cười nói: “Các tỷ tỷ chê cười rồi. Hôm nay ta có thể thắng, thật sự là may mắn. Thực không dám đầu điểm, thường ngày ta ở nhà không thích đọc sách, duy chỉ có thích đoán câu đố, phụ thân vì bồi dưỡng hứng thú đọc sách của ta, liền rất tìm nhiều câu đố đến cho ta đoán, hơn nữa nhân cơ hội giằng giải điển cố ngụ ý của câu đố. Hôm nay nếu các vị tỷ tỷ muốn để cho ta làm thơ vẽ tranh, ta nhất định là phải khoe cái xấu.”

“Thì ra là như vậy.” Chúng nữ không khỏi cười lớn lên, bộ dạng Lục Thanh Lam đẹp, vốn là làm cho người ta ghen ghét, vừa rồi lại là siêu quần xuất chúng, đoạt hết danh tiếng, làm cho mấy người đang ngồi đây không thoải mái. Hiện giờ giải thích hợp lý, mọi người cảm thấy nàng chẳng qua vận khí tốt, biết nhiều câu đố hơn một tí mà thôi, nhất thời thoải mái trong lòng, cỗ ghen tỵ oán hận cũng tiêu tán toàn bộ.

Càng thêm nàng nói chuyện ngay thẳng hào phóng, ngay cả chuyện “không thích đọc sách” như vậy cũng không giấu diếm chút nào, tất cả mọi người cảm thấy tiểu cô nương này không kiêu căng không ngạo mạn, hết sức đáng yêu, trong lúc nhất thời đều sinh ra không ít hảo cảm với nàng.

Tôn nữ Ngô Thiên của Ngũ quân phủ đô đốc Ngô Đô Đốc nói: “Muội muội thật sự là nói đến tâm khảm của ta đi, ngày thường ta cũng không thích đọc sách đâu.”

Liền có người cười nói: “Ngô tỷ tỷ bình thường chỉ thích vũ đạo lộng thương, cười ngựa bắn tên, bắt nàng đọc sách, không phải là muốn mạng của nàng sao?”

Mọi người cười phá lên. Ngô Thiên là nữ nhi võ tướng, bình thường tư thế hiên ngang, tính tình cũng thoải mái, “Nữ tử chúng ta, nhận biết vài chữ, đừng nhận sai tên của mình là được, đọc nhiều sách có ích lợi gì? Chúng ta còn có thể đi thi Trạng nguyên chắc.”

Nhất thời các cô nương lưu rú nói đến chuyện ở nhà bị cha mẹ bức bách học cầm kỳ thi họa, tài ăn nói của Lục Thanh Lam vô cùng tốt, rất mau liền dung nhập vào giới chúng nữ.

Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ rất nhanh liền kết giao bằng hữu với Ngô Thiên, ba người hẹn ước ngày sau có cơ hội sẽ cùng nhau chơi đùa.

Vút Hàm Sơn huyện chủ và Vũ Nguyệt qua một bên. Trong lòng Hàm Sơn huyện chủ giống như đang rỉ máu, nhưng nàng nhất thời không rõ hư hư thật thật của Lục Thanh Lam, rốt cuộc không dám lại hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Lại một lát sau. Tiêu Kỳ lôi kéo Lục Thanh Lam đứng dậy đi thay quần áo.

Hai người cáo lỗi rồi tiệc, do một tiểu nha hoàn dẫn đi tịnh phòng. Hai người cười cười nói nói đi ra ngoài, ai cũng không chú ý tới con đường tiểu nha hoàn kia dẫn các nàng càng đi càng sai.

“Tâm tư muội muội ngược lại tốt thế, buông tha cho Hàm Sơn Hòa Vũ Nguyệt kia dễ dàng như thế.”

Lục Thanh Lam ra về người lớn nói: “Chẳng qua đều là tiểu hài tử chưa lớn, ta cần gì chấp nhặt cùng các nàng?” Cái này ngược lại là nói lời trong lòng.

Tiêu Kỳ buồn cười nói: “Người còn nhỏ hơn người ta đấy, lại còn nói như vậy. Chẳng qua ta thấy hảo tâm của người lần này bị người khác coi như lư can phế 炉肝肺. Người tha cho các nàng một lần, ta xem các nàng cũng không có ý cảm kích người. Hàm Sơn huyện chủ tính tình kiêu căng lại có thù tất báo, ngày sau người phải cẩn thận một chút. Vũ Nguyệt kia, tuổi còn nhỏ tâm tư đã thâm

trầm, khó đối phó hơn Hàm Sơn huyện chủ.”

Lục Thanh Lam buồn cười: “Ta bình thường lại không xuất môn xã giao, các nàng chẳng lẽ lại còn có thể chạy đến Trường Hưng Hầu phủ tính kế ta, ta sợ cái gì chứ?”

Tiêu Kỳ nói: “Chẳng lẽ ngươi cả đời cũng không ra khỏi cửa xã giao sao?”

Lục Thanh Lam đang muốn trả lời, đột nhiên “ồ” Một tiếng.

Tiêu Kỳ nói: “Làm sao vậy?”

Lục Thanh Lam nhìn tiểu nha hoàn dẫn đường cái kia: “Sao đi lâu như vậy, còn chưa tới tịnh phòng?” Vừa rồi hai người chỉ lo mãi miết theo tiểu nha đầu đi về phía trước, ai cũng không chú ý dưới chân. Tiểu nha đầu dẫn các nàng bảy quạt tám rẽ, đã đi tới một cái vườn bên hồ.

Chỗ này hết sức hoang vắng, Hầu phủ an bài tịnh phòng cho nữ quyến thay quần áo, quả quyết sẽ không ở chỗ này.

Lục Thanh Lam này mới phát hiện trang phục của tiểu nha hoàn dẫn đường và tiểu nha hoàn hầu hạ trong bữa tiệc dường như có chút không giống.

Tiểu nha hoàn hầu hạ trong bữa tiệc đều là một thân bối tử màu hồng đào, tiểu nha hoàn này mặc dù cũng là một thân bối tử màu hồng đào, nhưng là trên vạt cổ tay áo lại viền viền bạc, chỉ là vừa rồi bọn Lục Thanh Lam vẫn chưa chú ý tới mà thôi.

Lục Thanh Lam liền mở miệng hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Nha hoàn kia còn chưa mở miệng trả lời, đột nhiên vang lên tiếng sáo du dương từ phía sau hai người.

Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ bỗng xoay người, chỉ thấy phía sau cây nắp một bóng người, mặc một thân trực chuyết màu tím, khỏe mỗi mang nụ cười đậm nhạt như có như không, mỹ nhan tinh xảo làm cho người ta nhất thời không dời nổi ánh mắt, không phải là Lý Ngọc thì là ai.

Lý Ngọc một tay cầm sáo, cặp mắt chăm chú vào trên người của Lục Thanh Lam, trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt nhưng lại cực kỳ mê người: “Thì ra người chính là Lục Thanh Lam.”

Lục Thanh Lam bị hấn nhìn chằm chằm, tóc gáy toàn thân dựng thẳng. Bằng kinh nghiệm của nàng kiếp trước, Lý Ngọc nói chuyện với nàng như vậy, ắt hẳn không có ý tốt, làm cho nàng hơi có chút nghi thần nghi quỷ.

“Lý Ngọc tại sao là người? Là người lại sai nha hoàn đem chúng ta dẫn đến đây sao?” Tiêu Kỳ thấy Lý Ngọc lại càng hoảng sợ, mở miệng trước.

Lý Ngọc khẽ nhe răng cười một tiếng, hiện ra hai hàng răng trắng như tuyết: “Tiểu quận chúa quả nhiên thông minh, chẳng qua ta sai nha hoàn đưa nàng tới, người chỉ là vừa hay gặp dịp mà thôi. Hôn nữa ta khuyên người một câu, ta và Lục cô nương có mấy câu nói muốn nói, ta khuyên người nghỉ cho kỹ, vẫn là mời người rời đi một chút mới tốt.”

Lục Thanh Lam không muốn có liên quan với Lý Ngọc nữa, nhưng không mở miệng ứng phó hẳn không được.” Ta và Lý công tử không quen biết, chẳng biết Lý công tử dẫn ta đến đây, là muốn làm gì?”

Tiêu Kỳ cũng biết tính tình của Lý Ngọc, vì vậy cũng là căng thẳng toàn thân, gia tăng đề phòng.

Lý Ngọc đưa bốn sáo trúc trong tay, cả người tùy ý tựa vào một gốc cây ngân hạnh, nhìn Lục Thanh Lam nói: “Ta cũng là được người nhờ vả, có một câu muốn truyền lời cho người.”

Lục Thanh Lam dâng lên một cổ dự cảm xấu: “Có lời gì người cứ nói đi, ta rửa tai lắng nghe.”

Lý Ngọc nói: “Người nọ để cho ta chuyển cáo cho người, ‘làm người vẫn là bản phận một chút mới tốt, làm người phải có lòng khoan dung’.”

Nói xong những lời quái lạ này, Lục Thanh Lam lại mơ hồ nghe hiểu. Liền thi lễ nói: “Lý công tử nếu đã chuyển lời xong, vậy chúng ta liền không quấy rầy nữa, Kỳ tỷ tỷ chúng ta đi!”

Lôi kéo Tiêu Kỳ đi về.

Nụ cười khỏe mỗi của Lý Ngọc càng mê người. Thật vất vả tới một chuyển, cứ đi như vậy à?”

Tiêu Kỳ nhướng mày: “Ngươi còn có chuyện gì? Chẳng lẽ lại còn muốn bắt chúng ta ở tại chỗ này?”

Lý Ngọc đột nhiên để sáo trúc lên môi, thổi ra vài thanh âm dễ nghe, “Muốn đi đương nhiên có thể, chẳng qua phải hỏi qua Tiểu Bạch của ta đáp ứng hay không trước đã.”

Hai người nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm sột soạt, bản năng của nữ nhân khiến hai người sồn hết cả gai ốc, đột nhiên quay người nhìn lại, tiểu nha hoàn mang các nàng đến đây không thấy bóng dáng, thay vào đó là một con bạch xà dài chừng một trượng từ trong bụi cỏ trườn ra.

Con bạch xà này trườn đến cách hai người một trượng mới theo tiếng địch của Lý Ngọc đột nhiên dừng lại, nửa người trên của bạch xà dựng lên giữa không trung, hai con mắt lóe ra quang mang làm cho người ta sợ hãi, lưỡi rắn màu đỏ vào vào ra ra trong miệng rắn, phát ra thanh âm “tê tê” kinh người.

Nữ nhân trời sinh có bản năng sợ hãi với các loại động vật xà trùng. Dù là Lục Thanh Lam và Tiêu Kỳ đều là những nữ hài rất can đảm, cũng chịu không nổi đồng thời hét lên.

Thanh âm của Tiêu Kỳ cũng thay đổi, tiếng nói run rẩy hô: “Lý Lý Ngọc, ngươi khôn kiếp, ngươi muốn làm gì? Mau cho tên súc sinh này cút xa một chút.”

Lục Thanh Lam cũng lớn tiếng chất vấn: “Lý Ngọc, sao ngươi biết chiêu lấy âm khống chế rắn này?” Kiếp trước nàng cũng không biết Lý Ngọc còn có chiêu này.

Lý Ngọc ồ lên một tiếng, ngừng tiếng sáo: “Nghe khẩu khí này của Lục cô nương tựa hồ đối có chút quen thuộc với Lý Ngọc ta, chỉ là của ta cũng không rõ ta vì sao không thể biết chiêu thức này?”

Lục Thanh Lam nói: “Ta và ngươi kiếp trước không oán kiếp này không thù, ngươi vì sao phải hại ta như vậy?”

Lý Ngọc kỳ tại hỏi có vài phần hào cảm với tiểu cô nương Lục Thanh Lam này, nói: “Ta vừa rồi nói đã với ngươi, ta cũng là nhận ủy thác của người khác. Lý Ngọc ta từ trước đến nay không thích quan nhân sự của người khác, hôm nay ta có câu muốn khuyên ngươi, làm người phải điệu thấp, chớ gây thù chuốc oán bốn phía.”

Nói xong câu đó, Lý Ngọc lại thổi sáo, con rắn kia lại sột soạt trườn về phía trước vài thước. Hai nữ hài cơ hồ có thể nghĩ thấy được mùi tanh phun ra từ trong miệng rắn.

Tiêu Kỳ lại kinh hô một tiếng, thanh âm đề cao tám độ so với lúc đầu, “Lý Ngọc, khôn kiếp, tên khôn kiếp này, ta lấy thân phận Quận chúa ra lệnh cho ngươi, nhanh làm cho Tiểu Bạch chết tiệt của ngươi cút ngay, nếu không, bản Quận chúa nhất định phải trị tội đại bất kính của ngươi.”

Lý Ngọc cười ha ha: “Ngươi mặc dù là Quận chúa, nhưng nơi này không phải là Quảng Ninh Vương Phủ, ngươi còn không quản được trên đầu Lý Ngọc ta đâu. Người muốn đối phó Lý Ngọc ta, còn chưa thành công bao giờ. Tiểu Bạch lên cho ta!”

“Chậm đã!” Dưới miệng rắn, hai chân Lục Thanh Lam như nhũn ra, hơn nữa nàng biết rõ tính tình của, hẳn, nặc kệ thân phận địa vị chó má gì, nếu hấn nhìn không vừa mắt, đừng nói là Quận chúa, dù là công chúa cũng dám lòi xuống ngựa.

Lý Ngọc có chút không kiên nhẫn: “Người thành thành thật thật để cho Tiểu Bạch của ta cắn một miếng, ta liền thả người đi. Tiểu Bạch của ta nhìn làm người ta sợ hãi, kì thực căn bản không có độc, người không cần sợ.” *(ừ bạn nhớ Lý Ngọc bảo không cần sợ đâu, cắn một miếng thôi mà =]]])*

Lục Thanh Lam thiếu chút nữa bị những lời này của hắn cho tức chết, có thể không sợ sao??

Tâm niệm nàng lại thay đổi thật nhanh, trong miệng nói: “Ta và người không thù không oán, người nếu đã đáp ứng giúp người khác hại ta, đích thị là nhận chỗ tốt của người khác, chỉ cần người thả chúng ta, người khác cho người chỗ tốt gì, ta cho người gấp đôi được không?”

Lý Ngọc cười nói: “Người tuổi còn nhỏ, nhưng cũng thông minh đấy. Ta quả thật thu chỗ tốt của người khác, nhưng Lý Ngọc ta cũng là người có uy tín, lấy chỗ tốt người ta, nếu đã cảm đồ người ta, coi như làm tốt chuyện người khác ủy thác cho ta. Lý Ngọc ta mặc dù khôn kiếp, nhưng hai chữ thành tín, vẫn có.”

Trong đầu Lục Thanh Lam có vô số ý niệm chuyển qua, vừa vội vừa nhanh nói: “Ta vẫn nghe nói Lý công tử của Nam An Hầu phủ độc lập độc hành thông minh tuyệt đỉnh, hôm nay thấy cũng chỉ thường thôi, chẳng lẽ người không nghĩ, tại sao người nhờ cậy người không tự mình ra tay đối phó ta, người là bị người xem thương đao sử dụng, người còn không tự giác, còn ở nơi này dắc chí.”

Sắc mặt Lý Ngọc âm trầm, chuyện này xác thực nói đến tâm khảm của hắn. Với sở tác sở vi của Triệu Thanh hắn không phải là không rõ, nhưng Lý Ngọc làm người quan tâm nhất mặt mũi, trước đây hắn và đầu dê với Thành Sơn Hầu thế tử Vương Chân, Vương Chân kia có một con kim sí đại Tướng Quân, Lý Ngọc tìm rất nhiều con dê mền lợi hại, nhưng thua ba lần liên tiếp dưới tay hắn. Định ba tháng sau lại đánh cuộc, nhưng thời gian gần đến rồi, hắn lại tìm không được một con con dê mền có thể ứng chiến, cần gấp một con dê mền đại Tướng Quân có thể xuất chinh thiện chiến, lúc này mới không thể không trái lòng tâm đáp ứng thỉnh cầu của Triệu Thanh.

Lý Ngọc cắn răng một cái: “Tiểu nha đầu tuổi không lớn nhưng tài ăn nói được lắm. Hôm nay tâm ý ta đã quyết, cho dù người nói thẳng ra, cũng không thoát khỏi vận mệnh bị Tiểu Bạch của ta cắn một miếng, người cam chịu số phận đi.”

Nói xong không để ý tới Lục Thanh Lam nữa thôi sáo. Bạch xà kia liền xột xoạt trườn về phía trước. Tình tình của Lý Ngọc Lục thanh Lam hiểu rất rõ, biết chuyện hôm nay sợ là khó may mắn thoát khỏi, Lý Ngọc nếu đã nói bạch xà này không độc, vậy nhất định là không độc, bị cắn một miếng cũng không có gì lớn.

Lục Thanh Lam cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy. Mắt thấy con rắn kia càng trườn càng gần, thời khắc mấu chốt, Tiêu Kỳ chợt đẩy mạnh Lục Thanh Lam nói: “Bảo Nhi người chạy mau, ta là Quận chúa, Lý Ngọc không dám làm gì ta.” Nàng che trước người Lục Thanh Lam, vờn hai tay, lại nhắm mắt, cái gì cũng không quan.

Trong lòng Lục Thanh Lam hiểu, nàng làm như vậy, đối lại là người khác có lẽ sẽ có ky ba phần, nhưng là Lý Ngọc mặc kệ những thứ này, nàng sao có thể để cho hảo hữu thay nàng chịu trận, nàng chợt dùng sức lôi Tiêu Kỳ về phía sau mình, lớn tiếng nói với Lý Ngọc: “Lý Ngọc, chuyện này không quan đến Kỳ tỷ tỷ, người không nên thương tổn nàng.”

Lý Ngọc thấy vậy tắc tức kìa kỳ lạ không thôi. Hắn mặc dù tuổi không lớn, nhưng từng trải lại cũng không ít, thường thấy nữ tử khẩu phật tâm xà, mặt ngoài nói dễ nghe hơn hát, nhưng trên thực tế, quay người lại, đâm dao ngay phía sau người, tuy không phải quá nhiều.

Hai tiểu cô nương cái này, tuổi không lớn, nhưng có phẩm cách quen mình vì người khác như vậy? Lý Ngọc nhìn người từ trước đến giờ cũng là theo cách ác ý thăm dò người khác, hắn có chút không tin liền định thử một lần.

Thanh âm cây sáo trong miệng hắn lại bắt đầu biến điệu. Bạch xà kia được huấn luyện, trong khoảnh khắc lần đến gần trước người của Lục Thanh Lam, Tiêu Kỳ bị hù dọa thét chói tai lần nữa: “Bảo Nhi mau tránh ra.”

Lục Thanh Lam muốn tránh khỏi, nhưng phía sau chính là Tiêu Kỳ, nàng tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể cắn răng đau khổ chống đỡ. Con rắn kia cũng không mở miệng cắn nàng, mà là dọc theo cánh tay của nàng quần lên, Lục Thanh Lam không kịp sợ hãi, vội vàng nói: “Kỳ tỷ tỷ không cần lo cho ta, người chạy mau.”

Tiêu Kỳ vốn là nữ hài nhi kiên cường, giờ khắc này cũng bị sợ khóc rống lên, vừa khóc vừa mắng to: “Lý Ngọc người tên khôn kiếp này, nếu người dám động một sợi lông của Bảo Nhi, ta nhất định báo phụ vương ta lột da của người ra.”

Nàng tới tới lui lui, cũng chỉ có hai từ “Khôn kiếp” “Khôn kiếp” này.

Lý Ngọc căn bản là không để uy hiếp của nàng ở trong lòng, dưới sự chỉ huy của hắn, bạch xà kia đã leo lên cánh tay của Lục Thanh Lam, đầu rắn cách Lục Thanh Lam một thước (0,33m), lưỡi rắn cơ hồ quét đến trên mặt của nàng.

Hắn nhìn thấy hai bắp đùi của Lục Thanh Lam run rẩy, nhưng vì bảo vệ Tiêu Kỳ, lại không lùi một bước. Lý Ngọc nhất thời không khỏi cảm thấy kính nể.

Đến lúc này vẫn không rời không bỏ, xem ra tình bạn giữa hai người không phải là giả vờ.

Háo cảm của Lý Ngọc với Lục Thanh Lam không khỏi lại tăng thêm vài phần, đang định cho Lục Thanh Lam thống khoái, trở về báo cáo kết quả nhiệm vụ với Triệu Thanh, lúc này lại nổi dị biến.

Lý Ngọc vì để cho tiện làm việc, sai nha hoàn thiếp thân của mình mang hai người tới vườn hoang vắng này, lân cận vườn này có một cái hồ nhỏ, trong hồ trồng hoa sen, giờ này là đầu thu, là thời điểm cuối mùa sen nở, lá sen xanh bát ngát, cảnh trí có chút không tệ. Hồ sen kia cách Lục Thanh Lam cũng chỉ vài thước, giờ phút này Lục Thanh Lam tiến thối không được, xuất phát từ bản năng lại chỉ muốn thoát khỏi sự đeo đuổi của bạch xà, quyết định chắc chắn, nghiêng người nhảy mạnh xuống hồ sen.

Nàng phù phù một tiếng rơi xuống nước, hồ sen kia mặc dù không lớn, nước lại sâu. Lục Thanh Lam vừa rơi xuống nước, liền phát hiện bạch xà đã thoát khỏi cánh tay của mình rồi, trong lòng nàng buông lỏng, mới đột nhiên giật mình, mình cũng không biết bơi. Một cái ý niệm mới vừa hiện lên trong đầu, người đã chìm xuống dưới nước rồi.

Tiêu Kỳ chợt nhào tới, quát to một tiếng: “Bảo Nhi.” Nàng gấp đến độ trên ót cũng đỏ mồ hôi, nhưng chỉ lo lắng sông không có biện pháp, nàng cũng không biết bơi.

Thay đổi xảy ra đột ngột, Lý Ngọc cũng không nghĩ tới Lục Thanh Lam cương liệt như thế, nhất thời cảm sáo trúc ngẩn người.

Tiêu Kỳ cả giận nói: “Còn đứng ngây đó làm gì, không mau đi cứu người.”

Lý Ngọc lúc này mới chợt hiểu ra, không kịp nghĩ nhiều, ném sáo trúc yêu quý trên mặt đất, y phục cũng không kịp coi, liền nhảy vào nước.

Chỉ nghe “bùm” “bùm”, thế nhưng phát ra hai tiếng nhảy vào nước, Tiêu Kỳ chỉ cảm thấy hoa mắt, lúc nào lại có người tới nữa, nàng vậy mà không biết, chỉ thấy người nọ người mặc cẩm bào màu xanh ngọc, trên đầu cột kim quan, mặt mũi sáng ngời giống như nhật nguyệt, có thể nói đẹp để vô song, so với Lý Ngọc cũng chỉ có hơn chứ không có kém.

Vừa xuất hiện, không nói hai lời liền nhảy vào xuống nước.

“Cửu hoàng huynh?” Tiêu Kỳ dụi dụi con mắt, chẳng lẽ là mình hoa mắt sao. Cửu hoàng huynh thanh lãnh cao ngạo, như sao trên trời, làm cho người ta không cách nào đến gần, vĩnh viễn cự người ngoài ngàn dặm, cũng không giống như nhân vật gặp chuyện bất bình làm việc nghĩa.

Đội nàng xác nhận lại một lần, rốt cục khẳng định người đột nhiên xuất hiện cứu người là Cửu hoàng huynh của mình. Tiêu kỳ nhện không được hô một tiếng: “Cửu hoàng huynh, người nhất định phải cứu Bảo Nhi.”

Thời điểm Tiêu Thiểu Giác biết được Lý Ngọc sẽ động thủ với Lục Thanh Lam đã hơi chậm một tí, đuổi tới chỗ này vừa lúc nhìn thấy Lục Thanh Lam giằng dứ nhảy vào trong hồ, trong lúc nhất thời hắn chỉ cảm thấy giống như ngửi lòi oanh đình(*).

() ngửi lòi oanh đình 五雷轰顶: Ngửi lòi oanh đình: Năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý nói phải chịu sự đã kích vô cùng lớn.*

Thấy Lục Thanh Lam bị khi phụ si nhục, trong lòng vọt lên một cỗ lửa giận. Nếu Lục Thanh Lam chết đuối, hẳn cũng đừng nghĩ đến chuyện sống, nghĩ tới đây tâm giết Lý Ngọc cũng có.

Kỷ năng bơi của hắn không tệ, ra sức rẽ nước, mắt thấy Lục Thanh Lam chìm xuống đáy nước, trái tim hắn cũng trầm xuống theo nàng.

Đúng lúc Lý Ngọc cũng bơi qua, nhìn thấy là hắn không khỏi sùng sốt, kêu một tiếng: “A Giác.” Hoàng đế và Nam An hầu là quan hệ từ nhỏ lớn lên, cũng đem Lý Ngọc trở thành con cháu của mình mà đối xử, cho nên Lý Ngọc thường xuyên tiến cung, cũng coi như là quen biết các vị hoàng tử, nhưng tật xấu của Lý Ngọc chính là, vô luận người địa vị cao bao nhiêu, một khi không hợp tính tình của ta, ta cũng vậy tuyệt không để ý tới người.

Trong nhiều vị hoàng tử như vậy, người duy nhất có thể hợp với hắn, chỉ có Tiêu Thiểu Giác. Tiêu Thiểu Giác hiện giờ địa vị không hiển lộ, hai người coi như là bằng hữu tốt, cho nên Lý Ngọc mới gọi hắn là “A Giác”.

Tiêu Thiểu Giác đáp lại hắn chính là hung hăng đánh một quyền. Lý Ngọc nhất thời máu mũi chảy dài, một hồi trời đất quay cuồng, hắn bắt được một tảng đá bên hồ, mới không có vì choáng váng đầu óc mà chìm xuống đáy nước.

Lý Ngọc lập tức giận dữ, chửi ầm lên: “Tiêu Thiểu Giác, con mẹ nó người có ý gì?”

Như vậy một lát, Tiêu Thiểu Giác đã lặn xuống nước. Hắn rất nhanh tìm được Lục Thanh Lam, nâng Lục Thanh Lam bơi về phía bờ.

Tiêu Thiểu Giác chửi ầm lên: “Khốn kiếp, còn không qua đây hỗ trợ?”

Lý Ngọc tự dưng bị hảo hữu đánh một quyền, đang lúc đầy bụng tức giận, vốn dựa theo tính tình của hắn Tiêu Thiểu Giác nói gì hắn cũng nên nhảy ra phản đối mới đúng. Nhưng hắn nhìn qua, thấy Lục Thanh Lam hai mắt nhắm chặt, bộ dáng tựa hồ hôn mê, Lý Ngọc không biết tại sao trong lòng tự dưng mềm nhũn, lại cứ như vậy bơi qua, dắt cánh tay của nàng. Tiêu Thiểu Giác ôm eo của nàng, hai người cùng nhau cứu Lục Thanh Lam lên bờ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cứu người

Ba người đều ướt như chuột lột lên bờ. Tiêu Thiểu Giác cẩn thận đặt Lục Thanh Lam trên một vạt cỏ khô ráo cạnh bờ.

Lý Ngọc sờ mũi mình, đến giờ vẫn đang chảy máu. Hắn được cung chiều từ nhỏ lớn lên, có Nam An Hầu lão phu nhân che chở, cho dù từ trước đến giờ phụ thân rất nghiêm khắc, cũng chưa động tới một đầu ngón tay của hắn, huống chi là người khác, không khỏi giận dữ, càng thấy vô cùng nhục nhã.

Tính tình hắn nổi giận, cũng mặc kệ đối phương là thân phận gì, cho dù là hoàng đế, cũng lôi xuống ngựa trước rồi hãy nói. Cho nên Lý Ngọc không nói hai lời liền xông tới, đánh một quyền lên bả vai của Tiêu Thiểu Giác.

Tiêu Thiểu Giác đang kiểm tra tình huống của Lục Thanh Lam, làm sao nghĩ đến Lý Ngọc nói động thủ liền động thủ, huống chi, hắn chịu ảnh hưởng của Lục Thanh Lam, đầu thiếu dưỡng khí chóng mặt, cả người hết sức khó chịu. Một quyền này Lý Ngọc đánh không chút lưu tình, làm cho Tiêu Thiểu Giác lão đảo, thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất. Lý Ngọc mặc dù ham chơi, nhưng cũng đi theo Nam An hầu Lão Hầu gia đồng luyện tam cứu hạ luyện tam phục(*), căn bản võ công cũng là tương đối không tệ, Tiêu Thiểu Giác chỉ cảm thấy bả vai nóng rát vô cùng đau đớn, cả cánh tay cũng chết lặng không nâng lên nổi.

(*)冬练三九夏练三伏 đông luyện tam cửu hạ luyện tam phục: tính từ đông chí, cứ chín ngày là một cửu.

Trong một năm, những ngày lạnh lẽo nhất là ngày “tam cửu” trong mùa Đông. Nhà quyền thuật rất coi trọng “Đông luyện tam cửu”, lợi dụng giá lạnh để rèn luyện ý chí, tăng sức chống rét của cơ thể và thói quen thích ứng với giá lạnh.

Trong năm thời kỳ nóng nực chính là ngày tam phục trong mùa Hạ. Về mùa Hạ, độ nóng cao, tính ngưng trệ của cơ bắp giảm thấp, tính vươn duỗi tăng cao có lợi cho việc huấn luyện triển khai kỹ thuật và phát triển tố chất vận động một cách toàn diện.

“Lý Ngọc người được lắm!” Tiêu Thiểu Giác vốn đang nổi giận trong lòng, “Ta hôm nay phải giáo huấn người một phen.”

Lý Ngọc cười lạnh: “Đang muốn lĩnh giáo võ công của Cửu điện hạ đây.” Hai người đều thuộc phái làm thật, vừa mới nói xong, liền vuốt tay xắn áo đánh tới.

Tiêu Thiểu Giác vốn võ nghệ cao hơn Lý Ngọc, nhưng hắn bị Lục Thanh Lam ảnh hưởng thể chất suy yếu, rơi xuống hạ phong.

Đúng lúc ở hiện trường còn có một Tiêu Kỳ. Nàng mượn cơ hội này vội vàng chạy đến, chỉ thấy sắc mặt Lục Thanh Lam trắng bệch, đôi môi căng ra, đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê. Trên thực tế sau khi Lục Thanh Lam chìm xuống nước đã uống mấy ngụm nước, kiếp trước nàng chính là vị lên cạn, cho nên gấp gáp, lại sắc thêm nước, hiện tại cảm thấy khó chịu muốn chết.

“Bảo Nhi, Bảo Nhi người mau tỉnh lại!” Tiêu Kỳ sợ hãi, thanh âm mang theo tiếng khóc hô. Vừa lay bả vai của Lục Thanh Lam, khoe miệng Lục Thanh Lam chảy ra một chút nước, suy yếu giật giật miệng, nhưng nói không ra lời.

Tiêu Kỳ nóng nảy, hô lớn: “Cửu hoàng huynh, Lý Ngọc, các người đừng đánh nữa, Bảo Nhi dường như không ổn rồi, hai người các người mau tới cứu nàng.”

Tiêu Thiểu Giác trúng một quyền của Lý Ngọc, cả người ngã ngồi dưới đất.

Lý Ngọc cười lạnh một tiếng: “Đường đường là Cửu hoàng tử vậy mà cũng đùa giỡn như vậy, Lý Ngọc ta coi như nhìn lầm người rồi.” Hắn biết rõ võ công của Tiêu Thiểu Giác, quả quyết hắn chắc chắn sẽ không đánh như vậy.

Lý Ngọc đang muốn nhạo báng hắn hai câu nữa, nghe được lời Tiêu Kỳ nói, quay đầu nhìn sang Lục Thanh Lam bên này. Thấy trạng thái của Lục Thanh Lam hết sức không ổn, trong lòng hắn cả kinh, vội vàng thu tay, bước nhanh đi đến phía Lục Thanh Lam.

Đang định đi kéo cánh tay của Lục Thanh Lam, Tiêu Thiểu Giác chợt hô một tiếng: “Đừng đụng vào nàng.” Hắn lung la lung lay đứng lên, dùng sức lắc đầu, xông mạnh lại đẩy Lý Ngọc ra.

Hắn cúi đầu xuống, thấy đôi môi tiểu cô nương đã biến thành màu tím, đôi lông mi thật dài còn đang run nhè nhẹ, mấy năm nay hắn trông chừng Lục Thanh Lam như bảo bối, không để cho nàng chịu một chút ủy khuất, hôm nay vậy mà lại xảy ra chuyện như vậy, chỉ cảm thấy trong lòng đau thương.

Kỷ thật hiện tại trạng thái của hắn cũng không tốt hơn Lục Thanh Lam bao nhiêu, chẳng qua vẫn miễn cưỡng ngồi xổm người xuống cứu người.

Lý Ngọc lại kéo cánh tay của hắn lại, “Người có biết cách cứu người không?” Ý hắn là muốn sai người tìm đại phu tới cứu trị, lại bị Tiêu Thiểu Giác hất rơi cánh tay của hắn: “Người còn ngại không đủ phiền có phải không? Nếu Lục cô nương có một tam trường lưỡng đoạn(*), ta nhất định phải đem người bầm thây vạn đoạn, san bằng toàn bộ Nam An Hầu phủ các người!”

(*) 三长两断 Tam trường lưỡng đoạn: Ba dài, hai ngắn. Chỉ việc xảy ra ngoài ý muốn.

Tiêu Kỳ nghe được cơ hồ ngáy ngẩn cả người. Tiêu Kỳ thường xuyên tiến cung, nghe được trong miệng chúng phi tần không ít chuyện về vị cứu hoàng huynh này, vẫn có chút hiểu biết với hắn. Tiêu Thiếu Giác giống như là minh nguyệt ở chân trời làm cho người ta không dễ dàng tiếp cận, nhưng quan hệ của hắn và Lý Ngọc từ trước đến nay không tệ, tại sao vì Bảo Nhi lại không tiếc trở mặt thành thù với hắn?

Lý Ngọc cười lạnh liên tục: “Vừa vặn ta cũng nhìn không vừa mặt Nam An Hầu phủ này, nếu người có bản lĩnh, giúp ta diệt cái Hầu phủ này, ta sẽ tới cửa tạ ơn.”

Tiêu Thiếu Giác không để ý đến hắn nữa, hắn vẫn có chút hiểu biết với chuyện cứu người, đem Lục Thanh Lam ôm ngang lên, sau đó để cho đầu nàng ở dưới chân ở trên, muốn nhờ tư thế làm cho nước đi ra ngoài.

Lý Ngọc thấy một thiếu nữ tuổi tắn giống như hoa biến thành cái bộ dáng hiện giờ, trong lòng kỳ thật cũng hết sức áy náy, nhất thời nhìn xem kinh tâm động phách, không khỏi kêu lên: “Người làm cái gì vậy?”

Tiêu Kỳ thấy Cửu hoàng huynh làm đầu vào đấy, bộ dạng mười phần tin tưởng, biết rõ hắn là có chút nắm chắc, nhất thời liền cả giận nói: “Lý Ngọc người cầm miệng cho ta, không cần thêm phen!” Thầm nghĩ cho dù Cửu hoàng huynh không đối phó hắn, về nhà nhất định phải van cầu cha huynh, nhất định phải giáo huấn cho Lý Ngọc mới được.

Lý Ngọc hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, dù sao nam không đầu với nữ, không để ý tới nàng.

Lục Thanh Lam bị đầu trên chân dưới như vậy một lát, lập tức oa một tiếng phun nước ra, thứ nhỏ racôn kèm theo một chút cầy cỏ dưới nước, cộng thêm những thứ ăn trong bữa tiệc, mùi vị đương nhiên dễ ngửi chút nào.

Tiêu Thiếu Giác cảm thấy hô hấp cứng lại, tất cả cảm giác khó chịu của nàng, hắn đều có thể cảm nhận được, may mắn hắn là người Hạ tộc, thể chất dù sao cũng tốt hơn nữ nhi gia nhiều lắm, mới có thể miễn cưỡng chịu đựng được.

Lý Ngọc vừa thấy phương pháp này hữu hiệu, cũng an tâm đứng ở một bên nhìn, không gây rối nữa. Lục Thanh Lam lại nôn ra vài lần, lại không nôn nữa. Tiêu Thiếu Giác thấy bụng của nàng vẫn hơi phình lên như trống, hiển nhiên bên trong còn có nước.

Tiêu Kỳ vội la lên: “Cửu hoàng huynh, Bảo Nhi có ổn không?”

Lục Thanh Lam ho khan một tiếng, đôi môi gật gật. Ánh mắt lại vẫn chưa mở ra.

Tiêu Thiếu Giác quay đầu nói với Tiêu Kỳ: “Ta ở chỗ này tìm cách cứu người, người nhanh đi tìm người đi mời đại phu.”

Lúc này Tiêu Kỳ mới phản ứng tới, vội vàng muốn tìm đường đi mời đại phu, nhưng là nơi này là Nam An Hầu phủ, nàng làm sao quen, đi ra ngoài nàng và Lục Thanh Lam cũng không mang theo nha hoàn,hoàn toàn lú lẫn cuống.

Lại thấy Lý Ngọc ho khan một tiếng, tiểu nha hoàn vừa rồi dẫn đường cho các nàng chẳng biết từ nơi nào xông ra, Lý Ngọc phân phó nàng vài câu, nàng gật đầu, chạy đi.

Tiêu Kỳ do dự một chút, vẫn là ở lại, nếu Lý Ngọc đã phân phó đi mời đại phu, nàng quyết định ở chỗ này trông giữ hảo hữu một chút.

Liền thấy Tiêu Thiếu Giác đã để Lục Thanh Lam xuống, để cho nàng nằm sấp trên mặt đất, hai tay kim ngực bụng của nàng, giúp nàng đem nước trong bụng đẩy đi ra ngoài.

Hắn đây là chuyện gấp phải tòng quyền, nhưng miệng của Tiêu Kỳ lại mở ra thành một chữ ‘O’, nam nữ thụ thụ bất thân, Cửu hoàng tử cứu người như vậy, hảo tâm thì hảo tâm, nhưng chuyện này nếu truyền ra ngoài, sau này Bảo Nhi làm sao lập gia đình?

Nàng có lòng muốn ngăn cản, chẳng qua nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là tính mạng của Bảo Nhi quan trọng hơn, lời của Tiêu Kỳ vừa ra đến khước miệng lại nuốt trở vào.

Lý Ngọc nhìn thấy, cũng cảm thấy trong lòng có vài phần không thoải mái, nhưng tình cảm của hắn chưa đậm đà, nhất thời cũng không biết mình rốt cuộc không thoải mái ở chỗ nào.

Tiêu Thiếu Giác cứu người phen này quả nhiên có hiệu quả. Lục Thanh Lam lại phun ra mấy ngụm nước, lông mi dài giống như quạt nhỏ khẽ nháy, chậm rãi mở ra.

Lý Ngọc không khỏi mừng rỡ: “Nàng tỉnh rồi.” Trong lòng lại có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Tiêu Thiếu Giác cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Lục Thanh Lam chỉ cảm thấy mình giống như là một con cá sắp chết, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Kiếp trước nàng từng trải qua cái chết một lần, nàng vừa mới tỉnh lại, đang ở trạng thái thiếu dưỡng khí cực độ, thần trí còn có chút mơ hồ. Bỗng nhiên nhìn thấy trước mắt một mỹ nhân tuyệt thế, hồi lâu mới nhận ra: “Cửu điện hạ... Tại sao là ngươi? Là người cứu ta lên sao?”

Tiêu Thiếu Giác nắm chặt tay nàng, trên mặt lộ vẻ mừng như điên sau tai nạn, “Người không sao đâu, có ta ở đây, ta tuyệt sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương người!”

Sắc mặt hắn cũng trắng bệch, đặt móng ngồi dưới đất, trạng thái hết sức không tốt.

Lục Thanh Lam hơi ngẩn ra, lúc này đầu óc nàng đã thanh tỉnh một nửa, vẫn còn có chút tình huống không rõ. Nàng gầy dựa rút một tay từ trong tay Tiêu Thiếu Giác về. Hai ta lúc nào thì thân quen đến loại trình độ này vậy...

“Là người đã cứu ta phải không? Ân cứu mạng của Cửu điện hạ, Bảo Nhi không cách gì báo...” Nàng khó khăn thở gấp: “Người có thể lấy đầu gối trên bụng của ta ra trước hay không?”

Vừa rồi vì vội lấy nước trong bụng của nàng ra, Tiêu Thiếu Giác dùng cả tay chân, cho nên đầu gối còn đang ở trên bụng của Lục Thanh Lam, chưa kịp lấy xuống. “A a a —— ” Trong nháy mắt Tiêu Thiếu Giác dõng dấn, vừa rồi hắn vội vàng cứu người, cũng không cảm thấy gì. Nhưng là nàng vừa rút tay đi, hắn mới cảm nhận được, bàn tay nhỏ bé trắng trắng mềm mềm kia, da thịt trơn nhẵn nòn nà, làm cho hắn không nhận được sinh ra một loại tình cảm rung động..

Tiêu Thiếu Giác cố gắng gạt bỏ loại cảm xúc quý giá này ra khỏi đầu óc —— hắn cũng suy yếu sắp té xỉu rồi, còn muốn nghĩ đến những cái này hay sao?

Đúng lúc này, nha hoàn bên người Lý Ngọc mang theo hai bà tử ba chân bốn cẳng đặt Lục Thanh Lam lên cáng. Mấy năm nay Lục Thanh Lam luôn luôn luyện tập thể thuật, thể cốt tốt hơn lúc vừa trọng sinh trở lại chẳng biết bao nhiêu. Nếu không trận giã vồ vừa rồi, không chết đuối, thì dựa vào thân mình nhỏ nhắn lúc trước của nàng, cũng đã sớm mất nửa cái mạng rồi.

Tiếng nói của Tiêu Thiếu Giác khàn khàn: “Còn đứng dậy ra đó làm gì, còn không khiêng người đi.”

Tiểu nha hoàn liền mang theo hai bà tử ba chân bốn cẳng đặt Lục Thanh Lam lên cáng. Mấy năm nay Lục Thanh Lam luôn luôn luyện tập thể thuật, thể cốt tốt hơn lúc vừa trọng sinh trở lại chẳng biết bao nhiêu. Nếu không trận giã vồ vừa rồi, không chết đuối, thì dựa vào thân mình nhỏ nhắn lúc trước của nàng, cũng đã sớm mất nửa cái mạng rồi.

Mọi người mang Lục Thanh Lam vội vàng đi đến tiền viện. Lý Ngọc cũng đi theo.

Thân thể Tiêu Thiếu Giác nhoáng lên một cái, liền ngồi trên mặt đất, Vệ Bán vội vàng tiến lên đỡ hắn, lo lắng hỏi: “Cửu điện hạ?”

Tiêu Thiếu Giác thờ ơ gấp thờ ra một hơi, trầm giọng nói: “Đi theo sau!” Vệ Bán không dám kháng lệnh, đỡ Tiêu Thiếu Giác suy yếu đi theo.

Mới đi vài bước, Tiêu Kỳ bỗng nhiên kịp phản ứng: “Lý Ngọc, người muốn đem Bảo Nhi đi đâu?”

Lý Ngọc nói: “Đương nhiên là phòng của tiểu gia ta. Không đến phòng của ta, làm sao xem bệnh cứu nàng?”

Tiêu Kỳ nói: “Không được, người còn ngại hại Bảo Nhi không đủ có phải hay không? Nam nữ thụ thụ bất thân, vừa rồi Cửu hoàng huynh cứu Bảo Nhi là do vội thân bất do kỷ, nếu Bảo Nhi lại đến phòng của người, đến lúc đó truyền ra người bảo Bảo Nhi làm sao làm người?”

Lý Ngọc cũng không cho tiểu quận chúa Tiêu Kỳ này mặt mũi: “Sao người nói nhảm nhiều thế?” Hắn nhướn mày, rớt cuộc ngữ khí nói lỏng: “Vậy người nói bây giờ phải làm sao?”

Tiêu Kỳ nói: “Mang Bảo Nhi đến phòng của Sinh tỷ tỷ khám.”

Lý Ngọc hừ một tiếng, không phản đối, dẫn đầu đi về hướng khuê phòng của Lý Sinh.

Mọi người cũng đi theo hướng hắn rẽ vào. Tiêu Kỳ lại dặn dò: “Chuyện ngày hôm nay, người nhất định phải ước thúc thủ hạ, chuyện Bảo Nhi rơi xuống nước, không thể truyền đi một lời nửa câu.”

Lý Ngọc cau mày: “Nữ nhân các người thật nhiều chuyện.”

Tiêu Kỳ nói: “Người vô cớ làm hại Bảo Nhi rơi xuống nước, thiếu chút nữa chết đuối, ta còn chưa tìm người tính sổ đâu.”

“Được được được! Tùy người!” Lý Ngọc không kiên nhẫn, hắn phản phò tiểu nha hoàn và hai bà tử: “Các người nghe thấy chưa, chuyện ngày hôm nay cũng đừng ai truyền bậy bạ lung tung ra ngoài, nếu không tiểu gia ta sẽ lột da các người.” Chân của mấy hạ nhân run lên, kinh sợ đáp ứng.

Lúc này Tiêu Thiệu Giác cũng chạy tới, Lý Ngọc thấy sắc mặt hắn tái nhợt, người vô cùng suy yếu, không khỏi giật mình. Tiêu Thiệu Giác nói: “Nếu muốn che đậy chuyện này lại, vẫn phải mời Lý cô nương trở lại dàn xếp mới được.”

Lý Ngọc nghe xong thấy cũng đúng, vội vàng sai tiểu nha hoàn đi mời Lý Sinh.

Đoàn người rất nhanh đã đến khuê phòng của Lý Sinh, chỉ chốc lát sau đại phu liền tiến vào. Có thể làm đại phu của Nam An Hầu phủ, tài nghệ đương nhiên là cực tốt, hắn bắt mạch cho Lục Thanh Lam, lại nhìn rêu lưỡi của nàng một chút, nói: “Cứu người kịp thời, không có gì đáng ngại, ta kê đơn uống điều dưỡng thêm mấy ngày, xem tình huống rồi nói sau.”

Bên này đại phu mới vừa đi xuống kê đơn thuốc. Tiêu Thiệu Giác lại bỗng nhiên cảm thấy càng thêm khó chịu, chợt vịn tường nôn ra, nhưng lại không nôn ra cái gì, chỉ có thể vịn tường nôn khan. Tiêu Kỳ đang cẩn thận cho Lục Thanh Lam uống nước, hoảng sợ, buống chén đứng dậy, hỏi một câu: “Cửu hoàng huynh người làm sao vậy?”

Tiêu Thiệu Giác xanh cả mặt, cắn chặt khớp hàm nói một câu: “Ta không sao.” Lúc này Vệ Bản đi tới, hoảng sợ, biết rõ vị này bị bệnh kiệt phích (*thích sạch sẽ*).

Tiêu Thiệu Giác đương nhiên cũng biết nguyên nhân mình phát bệnh, hắn ở một bên nhìn thấy Lục Thanh Lam nôn ra mấy thứ bẩn thỉu lúc này mới chịu không nổi nôn theo. Chẳng qua hắn có chút kỳ quái, vừa rồi lúc mình cứu Lục Thanh Lam, toàn thân nàng bần bần không nói, mình cạy ra khỏi mũi miếng của nàng không ít bùn cát, nếu đổi lại là ngày thường, mình đã sớm phát bệnh rồi, nhưng không biết tại sao thẳng đến hiện tại bệnh kiệt phích này mới phát tác, cái này thật đúng là kỳ quái.

Lý Sinh vừa vận nhận được tin tức chạy tới. Thấy tình hình này nhất thời sợ hãi kêu lên một cái. Cửu hoàng tử là long tử phượng tôn, ở trong cung lại có phần được hoàng đế sủng ái, nếu là xảy ra chuyện gì ở trong phủ, ai có thể gánh nổi trách nhiệm này.

Lập tức vội vàng tiến lên hỏi thăm, Vệ Bản nói: “Điện hạ không có gì, có thể cho điện hạ một gian phòng sạch sẽ, để cho điện hạ đổi xiêm y tắm rửa là được rồi.”

Lý Sinh thân là đích nữ Nam An Hầu phủ, tin tức linh thông, đối với bệnh kiệt phích của Tiêu Thiệu Giác cũng từng nghe thấy, vội vàng sai người mang Tiêu Thiệu Giác đến khách phòng.

Xử lý xong Tiêu Thiệu Giác, nàng lại thấy trên tú giường của mình bên này còn có người nằm, tiểu quận chúa Tiêu Kỳ ngồi ở bên giường, đối diện đối diện là Lý Ngọc đang tức giận. Nàng vừa thấy đã hiểu đại khái, liền kéo Lý Ngọc đến một bên hỏi. Lý Ngọc thường ngày là kẻ tính tình bá vương, đối phó hẳn phải vượt thuận lòng mới được, vị tỷ tỷ Lý Sinh này hẳn vẫn còn cho chút mặt mũi, bởi vậy cũng không giấu diếm, chỉ mập mờ nói là Lục Thanh Lam ở trong vườn bị rắn của hắn hù dọa, vì vậy không cẩn thận rơi xuống nước.

Lý Ngọc cũng không phải sợ nói ra chân tướng bị phụ thân trừng phạt, mà hẳn một đại nam nhân bắt nạt hai tiểu cô nương thật sự có chút nói không nên lời.

Sự tình quan trọng, Trường Hưng Hầu phủ gần đây mới có một tân khoa truyền lư, lại có một Đại lão gia Lục Hân con đường làm quan càng đi lên, cho dù là Nam An Hầu phủ, có thể không đắc tội người ta, vẫn là không nên đắc tội thì tốt hơn. Lý Sinh không dám tự ý quyết định, vội vàng phái người bẩm báo cho mẫu thân Chu thị.

Chu thị nghe xong như ngửi lời oanh đình, vội vàng báo cáo Lão phu nhân, không đến một lát, Chu thị và Lão phu nhân liền tìm đến viện của Lý Sinh, Lão Hầu gia và thế tử mặc dù không tới, nhưng cũng đều phái người truyền lời báo Lão phu nhân và Chu thị xử lý thích đáng chuyện lần này, không được trở mặt với Trường Hưng Hầu phủ.

Bà tức hai người thương lượng, chuyện này không giấu diếm được, cũng chỉ có thể nói với Trường Hưng Hầu phủ. Liền phái người đi mời Lão thái thái của Trường Hưng Hầu phủ Trương thị cùng Kỳ thị tới đây.

Lúc Kỳ thị đỡ cánh tay của Lão thái thái tiến vào, đầu óc còn hơi chưa hiểu gì.

Nhưng vừa nhìn thấy nữ nhi nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, tinh thần uể oải, đầu tóc còn có chút ẩm ướt, lòng của nàng lập tức thất lại. “Bảo nhi, người làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Chăm sóc

Kỳ thị ba bước cũng thành hai bước đi đến, bắt lấy tay của Lục Thanh Lam, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé của nàng lạnh như băng, không nhịn được cực kỳ sợ hãi: “Lão phu nhân, đại phu nhân, chuyện này... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Trương thị trầm xuống: “Người làm cái gì vậy, Lão phu nhân và đại phu nhân đều là người có thân phận, đương nhiên sẽ cho người một lời công đạo.” Mặc dù không thích Kỳ thị, nhưng rốt cuộc vẫn là một nhà, cũng nên duy trì thể diện của Trường Hưng Hầu phủ, Trương thị liền giải thích cho nàng: “Tức phụ của Lão Nhị cũng chỉ là sĩ độc tình thâm(*), Lão phu nhân và đại phu nhân chó nên trách nàng vô lễ.” Sợ mẹ con Kỳ thị chọc giận Nam An Hầu phủ.

(* *丑妻情深: Sĩ là động tác liếm, độc là con bẻ, con ghé. “Sĩ độc tình thâm” nguyên là động tác liếm ầu yếm của bò mẹ đối với bò con. Sau thường được dùng để chỉ tình yêu thương vô bờ bến của bố mẹ đối với con cái.*

Nam An Hầu lão phu nhân khách khí nói: “Đầu có đau có, thật sự là do tệ phủ chiều đãi không chu đáo, làm cho lệnh tôn nữ rơi xuống nước, may mà nàng cát nhân tự có thiên tướng(*), không có gì đáng ngại, nếu không lão bà từ ta thật không biết nhăn nhu với Lão phu nhân và Nhị phu nhân như thế nào.”

()Cát nhân thiên tướng – 吉人天相 – jí rén tiān xiàng (cát nhân: người thiện lương có phúc khí, thiên tướng: được trời giúp đỡ; tướng [động từ]: giúp đỡ → người tốt sẽ được trời giúp đỡ).*

“Cái gì?” Trương thị lập tức khó xử. Chuyện lớn như vậy, nếu nàng lại khiêm nhượng, không thay Lục Thanh Lam ra mặt, vậy cũng không phải là khiêm tốn, mà sẽ khiến cho người ta cảm thấy Trương Hưng hầu hèn yếu sợ phiền phức. Trương thị hung hăng trừng mắt nhìn Lục Thanh Lam một cái, nghĩ thầm thật là kẻ không biết việc, lại nháo ra chuyện như thế? Lúc này mới lại hỏi: “Xin Lão phu nhân nói rõ, tôn nữ của ta đang ốm đẹp, sao lại rơi xuống nước?”

Kỷ thị cũng hỏi theo: “Kính xin Lão phu nhân nói rõ.” Nữ nhi mới dù dưỡng binh, lại không phải là người không biết nặng nhẹ, sẽ không vô duyên vô cớ rơi xuống nước, nếu chuyện này có liên quan đến Nam An Hầu phủ, cho dù thể lệ Hầu phủ lớn hơn nữa, nàng cũng phải lấy lý công đạo cho nữ nhi.

Lão phu nhân liếc nhìn Chu thị một cái, nói: “Người tới nói đi.”

Chu thị vội vàng nói: “Chuyện này lại nói cũng đều là lỗi khuyên từ... “Chỉ vào Lý Ngọc nói: “Người còn không tiến đến đây, nhận lỗi với Lão phu nhân và Nhị phu nhân.”

Lý Ngọc hừ một tiếng, bước chân bất động. Tính tình hần ngạo mạn, trong từ điển chưa bao giờ có bốn chữ “giải thích xin lỗi”, người bảo hần chịu nhận lỗi, chẳng thà dứt khoát một đao đâm chết hần là được rồi.

Ánh mắt của Trương thị và Kỷ thị nhất thời đều rơi vào trên người Lý Ngọc. Lý Ngọc đang định nói chuyện, Tiêu Kỳ đã cướp lời: “Chuyện này không thể trách Bảo Nhi, muốn trách cũng chỉ có thể trách Lý Ngọc. Là hần dùng tiếng sáo không chế một...”

Tiêu Kỳ cũng không ngu ngốc, để cho người của Nam An Hầu phủ nói, còn không biết bọn họ sẽ sắp đặt cái gì đâu, không tránh khỏi chuyện giới nước bắn lên người Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam bị lẫn tai bay và gió này, đã đủ uy khuất rồi, nàng cũng không thể để cho hao hữu lại bị thương tổn nữa.

Sắc mặt Lão phu nhân và Chu thị đều biến đổi. Lý Ngọc là cái đức hạnh gì hai người chẳng lẽ không rõ, đại khái cũng có thể đoán được ngọn nguồn câu chuyện, vốn tưởng rằng có thể tạm thời mập mờ cho qua chuyện này, nhưng không ngờ bên trong chuyện của Lý Ngọc và Lục Thanh Lam còn có một nhân chứng Tiêu Kỳ, mà Tiêu Kỳ thân là quận chúa, địa vị tôn quý, hai người không thể chặn không cho nàng nói chuyện, nhất thời đều có chút sốt ruột.

Đúng vào lúc này, Lục Thanh Lam đột nhiên mở miệng nói: “Kỷ tỷ tỷ, người đừng nói nữa.”

Tiêu Kỳ sững sờ: “Bảo Nhi, thiên đạo công lý luôn ở nhân tâm, người không cần sợ, cùng lắm thì ta về báo cho phụ vương, để hần thay người ra mặt.” Lời này nói cực kỳ kiên cường, đúng là đáng điệu không tiếc đắc tội với Nam An Hầu phủ.

Nam An Hầu lão phu nhân và Chu thị đều có chút nhúc nhích.

Lục Thanh Lam lại đưa tay nhéo tay của Tiêu Kỳ, dùng lời Tiêu Kỳ lại.

Sau đó nói với Trương thị và Kỷ thị: “Tổ mẫu, mẫu thân chuyện này không trách Lý công tử, là ta và Kỷ tỷ tỷ không biết đường đi, vô tình đi vào hoa viên thuần phục rấn của Lý công tử, ta lại là người nhát gan, trông thấy con rấn kia liền sợ tới mức không biết làm gì, trong vườn có một cái hồ nhỏ, ta lui về sau một bước lại rơi vào...”

Lý Ngọc nghe đến đó nhũn mảy, không ngờ đến nha đầu này ôm trách nhiệm về người mình.

“May mắn nhờ có bà từ bên cạnh Lý công tử bơi tới, cứu được ta lên. Nói đến nói đi, cũng đều là do là gan của ta quá nhỏ, không trách người khác được.” Lục Thanh Lam cũng không phải sợ Nam An Hầu phủ, thật sự là cảm thấy kiếp trước quá có lỗi với Lý Ngọc, có chút áy náy, có cơ hội như vậy, cũng coi như trả lại hần một phần nhân tính.

Huống chi kiếp này nàng không muốn lại có liên quan đến Lý Ngọc, nàng biết mình càng hạ mình, lại càng bị Lý Ngọc xem thường, lần này hạ mình, nếu có thể giúp nàng tránh được dây dưa của Lý Ngọc ở kiếp này cũng coi như việc lớn.

Miệng Tiêu Kỳ có thể nhét một quả trứng gà. Tính tình Bảo Nhi nàng rõ nhất, có thù tất báo, không chịu nổi nửa điểm ủy khuất, hôm nay chịu ủy khuất để cầu toàn như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Nàng vội la lên: “Bảo Nhi, không phải là cái này...” Lục Thanh Lam cướp lời: “Không phải là cái gì, chuyện này không phải người cũng nhìn thấy rồi sao?” Liên tục nháy mắt ra hiệu với Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ thấy trong mắt nàng hơi có vẻ cầu khẩn, trong lòng mềm nhũn, rốt cục ngậm miệng lại.

Lý Ngọc có chút hồ nghi liếc nhìn Lục Thanh Lam một cái, hần và Lục Thanh Lam mặc dù tiếp xúc ít, nhưng tính tình của nàng hần cũng thăm dò một hai, mơ hồ cảm thấy nàng tựa hồ không phải là loại người tùy khuất cầu toàn này.

Trong hồ lờ nha đầu này bán thuốc gì? Lý Ngọc nhũn mảy nhìn lại, thấy tiểu cô nương sau khi rơi xuống nước, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, phong tư lại thêm vài phần yếu đuối, thật sự là làm người ta thấy yêu tiếc, nói thật Lý Ngọc lớn như vậy cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nữ hài tử xinh đẹp như vậy, không tự chủ quay đầu đi chỗ khác, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác khác thường.

Trương thị lại cao hứng nhất, sợ nhất cũng là bởi vì chuyện của Lục Thanh Lam, Trương Hưng và Nam An Hầu phủ trở mặt, liền cười nói: “Nói như thế, ngược lại nên cảm ơn nghĩa bộc của Lý công tử trung nghĩa cứu người.”

Một cho nàng lúc này còn cười được.

Nam An Hầu lão phu nhân và Chu thị cũng thờ phào nhẹ nhõm, cuống quýt xin lỗi, chỉ nói Lý Ngọc không tốt hù đến Lục Thanh Lam vân vân.

Kỷ thị biết rõ việc này có nội tình, lúc này cũng không tiện truy cứu nhiều. Nàng nói: “Lão phu nhân và đại phu nhân quá khách khí, chuyện này là Bảo Nhi dưỡng binh trước. Chúng ta cũng không dám để Hầu phủ bối thường, chỉ là tuổi Bảo Nhi còn nhỏ, chuyện như vậy nếu truyền ra...”

Chu thị vỗ bộ ngực đảm bảo: “Ta cũng là nương, nỗi khổ tâm của nhị phu nhân, là người cùng cảnh ngộ ta hiểu, chuyện này người yên tâm, ta đương nhiên sẽ nghiêm khắc ước thúc người trong phủ, hễ truyền câu nào, người cứ đến chỗ ta mà hỏi.”

Kỷ thị nghe nàng cam đoan như vậy, lúc này mới yên lòng lại, trong lòng nàng chung quy khó bình tĩnh được, liền đứng dậy cáo từ: “Xảy ra chuyện như vậy, chúng ta cũng không quấy rầy nữa.” Nói xong quay người nói với Lục Thanh Lam: “Bảo Nhi, chúng ta về nhà thôi.”

Lão phu nhân vội vàng ngăn trở: “Khoan đã, lệnh ái vừa mới rơi xuống nước, thân thể suy yếu, vẫn là nghỉ ngơi mới thỏa đáng, đợi qua một hai ngày, thân thể nàng tốt hơn, chúng ta tất nhiên sẽ đưa nàng trở về hoàn hảo không tổn hao gì, người thấy thế nào?”

Kỷ thị tuy một vạn lần không muốn, nhưng nhìn bộ dáng yếu ớt của nữ nhi, cuối cùng cũng có chút dao động. Lão phu nhân lại nói: “Nếu Lục nhị phu nhân không yên lòng, không ngại ở lại đây phụng bồi lệnh ái.”

Lục Thanh Lam hữu khí vô lực nói: “Không cần, có Kỷ tỷ tỷ ở đây giúp ta là được rồi.” Kỷ thị nghĩ, nếu nàng ở lại, bên ngoài còn không biết truyền ra như thế nào đâu, còn không bằng để cho Tiêu Kỳ ở lại, nàng vẫn có chút không yên lòng, cuối cùng lại để Lục Thanh Lam lưu lại Nam An Hầu phủ, lúc này mới lo lắng không yên quay trở về Trương Hưng Hầu phủ.

Lại truyền lời phong phanh, nói là tỷ muội Lý Sinh Lý Đình và tiểu quận chúa Tiêu Kỳ cùng với tỷ muội Lục thị nhất kiến như cố, cho nên được tỷ muội Lý thị mời ở lại Hầu phủ qua đêm.

Loại chuyện này mặc dù không thường gặp, nhưng cũng không phải không có, có vài người thông minh đã cảm thấy lúc ấy Tiêu Kỳ và Lục Thanh Lam đi ra ngoài thay quần áo một đi không trở lại có chút kỳ quái, mặc dù có chút hồ nghi, nhưng rốt cuộc không có bất kỳ chứng cứ gì, cũng chỉ nghị luận vài câu rồi thôi.

Bên này Kỳ thị vừa đi, Chu thị liền thăm vấn nha hoàn thiếp thân của Lý Ngọc, cũng chính là người dẫn Tiêu Kỳ và Lục Thanh Lam tới trong vườn tên là Cát Nganh.

Cát Nganh không dám giấu diếm, liền đem chân tướng sự tình một năm một mười nói ra. Chu thị nghe xong giận đến ngã ngửa. Lúc sai người đi tìm Lý Ngọc, lại được báo cho biết Lý Ngọc đã xuất phủ rồi.

Lý Ngọc là bị Triệu Thanh hẹn ra ngoài.

Hai người gặp mặt ở Đắc Nguyệt Lâu nổi danh kinh sư, Triệu Thanh khách khí vài câu mới đi vào chính đề: “Không biết chuyện ta nhờ cậy Lý huynh đã làm xong chưa. Ta nghe nói tỷ muội Lục thị bị lưu lại quý phủ, là Lục Thanh Lam bị răn cấm ư?” Hân nghe nói tỷ muội Lý thị lưu tỷ muội Lục thị ở lại phủ, trong lòng mơ hồ cảm thấy có thể là Lục Thanh Lam đã xảy ra chuyện, cho nên mới có câu hỏi này.

Lý Ngọc nhớ tới thời khắc máu chốt Lục Thanh Lam giúp hân một phen, cũng không nói ra chân tướng sự tình, lạnh lùng nói: “Chuyện này Lý Ngọc không hoàn thành, kính xin Triệu huynh tha thứ. Thật sự hai nhà đầu kia lạnh lợi thông minh, ta không có cơ hội xuống tay.”

Triệu Thanh vốn đầy cỏi lòng hi vọng, vừa nghe như vậy khuôn mặt lập tức tràn đầy thất vọng. Tình tình của Lý Ngọc chưa bao giờ nói dối, hân nói không được, chính là không được.

Triệu Thanh vẫn chưa từ bỏ ý định, thử thăm dò: “Vây vì sao quý phủ muốn lưu tiểu quận chúa và tỷ muội Lục thị ở lại phủ, là vì trị thương cho Lục Thanh Lam sao?”

Lý Ngọc hừ một tiếng: “Lục Thanh Lam được tổ mẫu và mẫu thân ta yêu thích, ở lại Hầu phủ chơi một hai ngày mà thôi, sao người nói nhảm nhiều thế!” Dứt lời đứng dậy muốn rời đi.

Triệu Thanh không khỏi cũng có chút tức giận. “Lý huynh nói sai rồi, cái gọi là được người nhờ vả sự tình, nếu người không thay ta hoàn thành chuyện kia, thì trả lại con đẻ mền kia cho ta đi!” Dứt lời đưa tay lên, hân vốn định khoe khoang trước mặt biểu muội, cho nàng một kính hi, hiện giờ cũng không thể lại tồn binh.

Lý Ngọc không khỏi cười lớn: “Người đi ra ngoài hỏi thăm một chút, đồ vào trong túi tiểu gia ta đã có lúc nào nhỏ ra chưa? Huống hồ chuyện nhỏ này mặc dù gia không hoàn thành, nhưng là vì người bạn trước bạn sau, nhận một chút phí cực khổ của người thì thế nào?”

Triệu Thanh cũng cả giận nói: “Lý Ngọc, người cũng đường đường là công tử Hầu phủ, tại sao không biết xấu hổ như vậy...”

Lời còn chưa dứt Lý Ngọc cầm lên một cái đĩa thức ăn ném qua, Triệu Thanh không nghĩ tới Lý Ngọc ngang ngược bá đạo như vậy, nói động thủ liền động thủ, bị cái đĩa này nện ở trên mặt một cái, lập tức rau dưa và đau đớn dính đầy mặt hân, tỉ tách theo cổ của hân chảy xuống.

Triệu Thanh cả giận nói: “Lý Ngọc người khôn kiếp, người muốn làm gì? Ta cũng là công tử của Bình Lương Hầu phủ, không phải người mặc cho người ta khi nhục.”

Lý Ngọc sai bước đi qua, nện một quyền trên mặt Triệu Thanh, đánh cho hân mặt mũi nở hoa, Triệu Thanh vốn còn lớn hơn hân hai tuổi, nhưng nếu luận võ nghệ, còn kém nhiều lắm, căn bản cũng không có sức đánh trả, bị Lý Ngọc đánh gục một cách nhanh gọn.

Gã sai vật của Triệu Thanh muốn tiến lên cứu hộ chủ tử, cũng bị gã sai vật của Lý Ngọc chế trụ. Chưởng quầy của Đắc Nguyệt Lâu thấy trong này đánh nhau, người gây họa vẫn là Lý Ngọc, hân cũng không dám đi vào khuyên. Dù sao Lý Ngọc có tiền, mỗi lần đập phá khách điểm của hân đều bồi cho hân gấp đôi, hân cũng không lo lắng.

Lý Ngọc đâm một cước trên mặt Triệu Thanh, nghiền mấy cái, Triệu Thanh đau kêu lên như giết heo. Trái ngược với việc có khí phách của hân vừa rồi, liên tục xin tha. “Lý huynh tha mạng, tha mạng, ta không dám nữa!”

Lý Ngọc phìu tay: “Người không phải là công tử của Bình Lương Hầu phủ sao? Sao còn cầu xin ta tha thứ? Ta cho người biết, lúc trước tiểu gia ta ngay cả Hoàng tử cũng dám đánh, đừng nói cái loại công tử Hầu phủ rậm chó nhà người.”

Triệu Thanh gật đầu như bằm tỏi: “Vâng vâng vâng! Là ta có mắt không nhìn thấy Thái Sơn.”

Lý Ngọc kéo dài thanh âm nói: “Con đẻ mền kia...”

“Không cần không cần, đưa cho Lý huynh chơi thôi.”

Lý Ngọc gọi gã sai vật tìm một tờ giấy trắng đến, nói: “Nói miệng không bằng chứng, người ấn dấu tay ở đây đi.” Triệu Thanh nghĩ thầm một tờ giấy trắng như vậy, ta ấn dấu tay lên rồi, ai biết sau này người sẽ viết những gì lên đó, nhưng tình thế mạnh hơn người, hân cũng không dám không theo.

Bắt đắc dĩ ấn dấu tay lên. Lúc này Lý Ngọc mới thôi hỏi cái chân dẫm trên mặt hân. Thân nhiên nói: “Sớm biết như hiện tại hà tất lúc trước lại như thế, nếu người khách khí sớm chút, cần gì phải ăn trận đánh này đâu chứ? Tôi đây, báo chủ quán vào dọn dẹp một chút, chúng ta gọi thức ăn uống rượu.”

Triệu Thanh sắp khóc rồi, hân cũng là thiếu gia ăn chơi, nhưng Lý Ngọc là tổ tông trong đám công tử quần áo lụa là, nào dám uống rượu cùng Lý Ngọc, về mặt đưa đám nói: “Lý huynh, ta còn có một số việc, không phụng bồi người được. Cáo từ cáo từ!” Dứt lời xoay người rời đi, giống như sau lưng có một con chó đuổi theo hân.

“Từ từ đã!” Lý Ngọc chậm rãi mở miệng gọi hân lại.

Triệu Thanh xoay người lại: “Lý huynh còn có gì phân phó?”

Lý Ngọc nói: “Ta nhắc nhở Triệu huynh hai câu, quy củ trong giới công tử kinh sư chúng ta, Triệu huynh đại khái cũng biết một hai đi. Chuyện của tiểu bối chúng ta, tốt nhất không nên liên lụy đến các trưởng bối. Nếu không, Triệu huynh có thể hỏi thăm thủ đoạn ta ở kinh sư một chút.”

Đám thiếu gia ăn chơi của kinh sư không ít, thường xuyên đánh nhau vì mấy chuyện lông gà vò tỏi, một khi nháo đến chỗ các trưởng bối, đám công tử bột này ai cũng chịu gánh nôi, còn khiến hai đại gia tộc lục đục. Bởi vậy đám công tử bột cũng có một quy củ bất thành văn như vậy.

Triệu Thanh vừa rồi quả thật là định về nhà cáo trắng, định báo phụ thân thế tử Bình Lương Hầu thay mình ra mặt, Lý Ngọc vừa nói như thế hân đột nhiên nhớ tới, lúc trước Thừa Ân Hầu công tử Phương Tiến cũng là bởi vì đánh cùng Lý Ngọc một trận, rồi về nhà tìm quân cứu viện, kết quả về sau bị Lý Ngọc đánh gãy chân, trong lòng không khỏi giật mình, không dám khinh suất. Cười lớn nói: “Ta là loại người này sao? Chuyện này đương nhiên sẽ không truyền vào tai gia phụ gia mẫu.”

Lý Ngọc gật đầu: “Cút đi!” Triệu Thanh quay đầu chuẩn mắt.

Thấy hân kinh sợ như vậy, trong lòng Lý Ngọc hết sức khinh thường. Hân mang theo gã sai vật Mang Xung ra khỏi Đắc Nguyệt Lâu, gã sai vật vốn cho là hân muốn về nhà, không nghĩ tới Lý Ngọc bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu: “Người có biết loại thuốc nào có thần hiệu bổ khí ích huyết không?”

Gã sai vật Mang Xung là một kẻ rất được lòng người khác, đi theo Lý Ngọc thời gian dài cũng có chút vô pháp vô thiên, Lý Ngọc còn thích giọng điệu của hân. “Gia, người bổ khí huyết gì a... “Hân nhớ ra cái gì đó, miệng có thể nhét vừa quả trứng gà. Người không phải là muốn cho Lục cô nương...”

Lý Ngọc gõ đầu của hân một cái: “Người cảm miệng cho ta, chuyện của gia là chuyện người có thể quản được sao? Người chỉ cần đề ý trả lời vấn đề của ta thôi.”

Mang Xung ôm đầu: “Được được được, chủ tử tốt của ta, không dám hỏi nữa.” Hân suy nghĩ một chút nói: “Ta nghe nói Bảo Hòa đường là hiệu thuốc lớn nhất kinh sư, lang trung đều toàn là nổi danh nhất kinh thành, so với đám thái y của Thái y viện cũng không kém bao nhiêu, sao không đi Bảo Hòa đường hỏi một câu?”

Lý Ngọc gật đầu: “Đi, chúng ta đi Bảo Hòa đường.”

Bảo Hòa đường nằm ở trên đường Chu Tước sầm uất, người đến người đi, làm ăn thịnh vượng. Tiểu hóa kế trong đó đều là người vô cùng có ánh mắt, thấy Lý Ngọc một thân hoa phục, bộ dạng cực kỳ anh tuấn, khí độ lại xuất chúng, cũng biết gia thế hẳn tất nhiên bất phàm, liền dẫn hắn vào phòng khách quý, hỏi: “Không biết công tử đi mua thuốc hay là xem bệnh?”

Lý Ngọc nói: “Không biết trong Bảo Hòa đường các người, vị đại phu nào có y thuật cao nhất?”

Tiểu hóa kế khách khí nói: “Bảo Hòa đường chúng tôi tổng cộng có mười hai vị đại phu, nổi danh nhất là Đường tiên sinh, chẳng qua Đường tiên sinh cũng không ở đây, hẳn được mời đi Dự Vương Phủ, xem bệnh cho lão Vương gia.”

Lý Ngọc nói: “Ngoại trừ Đường tiên sinh, còn có vị đại phu nào y thuật tốt nhất?”

Hóa kế nói: “Còn có một vị Trương tiên sinh, cũng có thể nói là thần y diệu thủ hồi xuân. Chẳng qua... Hiện tại hắn đang tiếp bệnh nhân, không bằng công tử tạm thời chờ một chút.”

Mang Xung không khỏi chau mày, Lý Ngọc cũng không phải là người có kiên nhẫn. Lại không ngờ rằng lần này Lý Ngọc cực kỳ dễ nói chuyện: “Nếu thế, bản công tử ở chỗ này chờ một chút cũng được.”

Hóa kế vội vàng rót trà cho hắn, liền lui xuống đi chiêu đãi khách nhân khác. Lý Ngọc ở trong phòng khách quý đợi khoảng chừng một canh giờ, đổi lại là thường ngày sớm đã không còn tính nhẫn nại, hôm nay lại không biết tại sao vẫn đợi. Cho đến khi Mang Xung nom nớp lo sợ, sợ hắn sốt ruột phát tác, sẽ đập phá tiệm thuốc của người ta, tên tiểu hóa kế lúc đầu đẩy cửa đi vào, “Để công tử đợi lâu, thật sự ngại quá. Trương tiên sinh đã có thời gian rảnh, mời công tử đi với ta gặp hắn.”

Lý Ngọc cũng đứng là có chút không kiên nhẫn được nữa, “Đi trước dẫn đường.” Đi theo hóa kế phòng của Trương đại phu. Trương đại phu là một lão nhân tuổi hơn sáu mươi, đầu tóc đã bạc trắng. Lý Ngọc vừa thấy bộ dạng này của hắn, ngược lại cảm thấy hắn đáng tin cậy.

Hóa kế mang Lý Ngọc đi vào liền lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Trương đại phu là một người hiền lành nói: “Chẳng biết quý tính đại danh của công tử gì?”

“Lý Ngọc!” Lý Ngọc lời ít ý nhiều trả lời.

“Thì ra là Lý công tử, không biết lần này công tử tới câu y hay là hỏi được?”

Lý Ngọc nói: “Ta tới bốc thuốc.”

Trương đại phu vuốt râu của mình cười nói: “Không biết công tử bốc thuốc cho người nào, bệnh nhân mắc phải bệnh gì, có mạch án (kết luận mạch chứng) không?”

Lý Ngọc không khỏi nghẹn họng trợn trối, hẳn nhất thời cao hứng, muốn chuẩn bị một vị thuốc cho Lục Thanh Lam uống, để cho nàng mau khỏe, làm gì biết mạch án là cái gì?

Hắn suy nghĩ một chút nói: “Là muối muối của ta! Buổi trưa hôm nay nàng sơ ý rơi xuống nước, đại phu xem rồi kê vài loại thuốc cho nàng cũng được.”

Mang Xung tròn trắng mắt, trong lòng buồn nôn Lục cô nương lúc nào thì trở thành muối muối của ngài vậy?

Trương đại phu cười ha hả thương lượng với hắn: “Không có mạch án, lão phu cũng không dám tùy ý kê đơn thuốc. Không bằng công tử dùng xe ngựa đưa lệnh muối tới, ta bắt mạch cho nàng, mới quyết định tiếp được không?”

Lý Ngọc nghe xong, không khỏi có chút thất vọng, hẳn sao có thể đem Lục Thanh Lam tới? Hắn suy nghĩ một chút, nói: “Trương tiên sinh có thể kê một vị thuốc cho muối muối của ta, nếu không chẳng phải ta đến không một chuyến sao?”

Trương đại phu suy nghĩ một chút nói: “Như vậy cũng được, người cầm một vị thành dược (thuốc pha chế sẵn) trở về đi.” Nói xong liền kêu tiểu hóa kế vừa rồi đi vào. Báo hắn dẫn Lý Ngọc đi lấy một vị thành dược tên là “Bổ khí đan”.

Bổ khí đan thực tế là một loại thuốc bổ, mặc kệ có bệnh hay không có bệnh đều không có hại với người uống.

Lý Ngọc cầm một bình sứ nhỏ nhỏ, bước chân thoải mái trở về phủ, vừa mới vào phủ, đại nha hoàn bên người Chu thị đi đến: “Lục gia, Lão phu nhân và phu nhân mời ngài hồi phủ liền đi nhà chính một chuyến.”

Lý Ngọc nghe khẩu khí này, liền biết việc của mình bại lộ rồi. Chỉ cảm thấy phiền chán vô cùng, nói với nha hoàn kia: “Người đi trở về bẩm với tổ mẫu và mẫu thân, ta đi đổi xiêm y, lập tức đến.”

Dứt lời xoay người rồi đi, tính tình Lý Ngọc chính là vậy, nha hoàn kia nào dám ngăn trở Lý Ngọc. Nói là trở về đổi xiêm y, đi được nửa đường liền quay trở lại, đi về hướng tiểu viện của Lý Sinh. Không biết tại sao, vừa rồi hẳn đánh Triệu Thanh một trận, lại cảm giác vô cùng dễ chịu, nghĩ đến người đầu tiên hắn muốn chia sẻ loại sung sướng này đương nhiên là Lục Thanh Lam.

Lục Thanh Lam hết sức trọng nghĩa độ lượng, thời khắc mấu chốt cũng không khai Lý Ngọc ra, Lão phu nhân và Chu thị đều cực kỳ thích nàng. Lý Sinh liền tặng nhà chính của mình cho Lục Thanh Lam dưỡng bệnh, nàng thì đến khách phòng, bất cứ lúc nào cũng có thể tới chiếu cố.

Nam An Hầu phủ là thế gia trăm năm, tiểu viện của Lý Sinh rất lớn, hiện giờ tỷ muội Lục thị, Tiêu Kỳ, cộng thêm Lý Sinh, vẫn là còn rộng hết sức.

Trong ngục Lý Ngọc giấu bình nhỏ tồn một số tiền rất lớn mới mua được ở Bảo Hòa đường, kích động đi đến tiểu viện Tịnh Nguyệt hiền của tỷ tỷ, đến cửa mới nhớ tới, nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi phúc đức này của Lục Thanh Lam hiện giờ đều do hắn ban tặng, hẳn có lý do gì đi gặp Lục Thanh Lam đây.

Từ trước đến giờ đầu đá bữa bãi đã quen hẳn thậm chí có chút chán chừ.

Lại không biết giờ phút này, Cửu hoàng tử Tiêu Thiểu Giác đang ở trong phòng Lục Thanh Lam. Tiêu Thiểu Giác vốn không thoải mái, lại tái phát chứng bệnh khiết phích, ở Tịnh Nguyệt hiền nôn rồi tỉnh rồi ngủ, được dẫn vào khách phòng, tắm rửa, đổi một thân xiêm y sạch sẽ mới miễn cưỡng khá hơn một chút. Hẳn bệnh như vậy, Vệ Bản đi tới đâu cũng đều mang bên mình một bộ xiêm y phòng bị chủ từ tùy thời thay đổi.

Tiêu Thiểu Giác nghỉ ngơi vài canh giờ, mắt thấy trời đã sắp tối. Cảm thấy được thân mình thoải mái hơn không ít, lúc này mới đứng dậy mang theo Vệ Bản đi chính phòng.

Khi hắn đi vào, Lục Thanh Nhân đang cầm một cái chén lưu ly nhỏ, dùng thìa bạc nhỏ dứt Lục Thanh Lam uống thuốc. Tiêu Kỳ, tỷ muội Lý thị ngồi vây xung.

Mọi người thấy Cửu hoàng tử không thông báo, cứ như vậy ngênh ngang đi vào, nhất thời đều có chút bối rối, nhưng cũng không ai dám trách cứ hắn.

Cùng nhau đứng dậy hành lễ cho hắn: “Bái kiến Cửu điện hạ.”

Sự trong trẻo lạnh lùng của Cửu hoàng tử giống như ánh trăng đào qua mặt từng người, thân nhiên nói: “Các người đi ra ngoài trước đi, ta có mấy câu muốn nói với Lục cô nương.” Mọi người chỉ cảm thấy thiếu niên này hoàn mỹ như vậy, nhưng lại làm cho mình xa cách như thế, giống như hai cái thế giới.

Nghe hắn nói như vậy, sắc mặt mọi người đều có chút kỳ quái. Nhưng hắn là hoàng tử, lời của hắn cũng không ai dám không nghe, ứng một tiếng đi xuống.

Đợi tất cả mọi người đi rồi, Tiêu Thiểu Giác đặt mông ngồi ở cái ghế đối diện Lục Thanh Lam. Vẫn dùng loại ánh mắt làm cho người ta lạnh run này nhìn nàng.

Lục Thanh Lam bị hấn nhìn toàn thân sợ hãi. Sau khi nàng rơi xuống nước xảy ra chuyện gì, nàng hoàn toàn không nhớ rõ, về sau Tiêu kỳ nói cho nàng biết, nàng mới biết được là Cửu hoàng tử cứu mạng nàng.

Trải qua một hồi nghỉ ngơi, thân thể của nàng tốt hơn nhiều, lúc này mới có tinh thần nói chuyện với mọi người.

Lục Thanh Lam thấy hấn không nói lời nào, vẫn nhìn chăm chăm mặt của mình, dường như muốn nhìn ra một đóa hoa trên mặt mình. Nàng không nhịn được duỗi tay sờ lên mặt của mình, không khí có chút lúng túng, nàng không thể làm gì khác hơn đành phải mở miệng phá vỡ trầm mặc: “Cửu điện hạ cứu ta một mạng, ta còn chưa tạ ơn Cửu điện hạ!”

Tiêu Thiệu Giác nghe câu Cửu điện hạ đã có chút tức giận, chỉ thản nhiên nói: “Người không cần phải khách khí, bất cứ lúc nào, ta cũng tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ người nào thương tổn người, chuyện này người có thể yên tâm.” Lời này hấn nói một cách tự nhiên, lại có vài phần bá đạo.

Lục Thanh Lam chỉ cảm thấy kỳ quái, từ nhỏ đến lớn, hễ mình có chuyện gì, hấn luôn nghĩa vô phần cổ (*làm việc nghĩa không được chìm bước*) thay mình ra mặt khắp nơi, lấy tính tình của hấn, đúng là cực kỳ cổ quái, không nhịn được hỏi: “Có chuyện ta không rõ, vì sao người...” Nàng nói còn chưa dứt lời, nhưng người thông minh như hấn, sao lại không đoán ra được.

Tiêu Thiệu Giác không khỏi lại cảm thấy tức giận. Cảm thấy nàng chưa từng xem hấn là người của mình: “Người cho rằng ta muốn như vậy sao? Ta cũng là thân bất do kỳ!”

Lục Thanh Lam lại càng cảm thấy hồ đồ: “Điện hạ, ta nghe không hiểu?”

“Người không cần hiểu. Không phải giống bất luận lý do gì người nghĩ đến, nguyên nhân thực sự vượt quá sức tưởng tượng của người.” Hấn nói xong có chút không kiên nhẫn.

Trong lúc nhất thời không khí trong phòng trở nên lúng túng. Tiêu Thiệu Giác thấy đôi mắt to của nàng ướt sũng, trong mắt tràn đầy mê mang, trong nháy mắt tâm hấn lại mềm nhũn, thanh âm nhẹ nhàng hơn nói: “Người luôn là hảo hữu của Tam muội muội, chúng ta lại quen biết từ nhỏ, ta đương nhiên...”

Lục Thanh Lam được chứng kiến thái độ của hấn với Tam công chúa, lại nói tiếp hấn đối xử với mình còn tốt hơn so với Tam công chúa nhiều, làm sao lại bị lời của hấn lừa gạt. Trong mắt đương nhiên lộ ra thần sắc không tin, Tiêu Thiệu Giác cảm giác được, nhất thời ngừng lại.

Có đôi khi người quá thông minh, thật ra cũng không phải là một chuyện tốt!

Có chút tức giận nhấn mạnh một câu: “Đây là sự thật! Người thích tin hay không thì tùy!”

Khóe miệng Lục Thanh Lam méo xệch, ôn nhu nói: “Ta tin!”

Nàng có thể nói không tin sao?

Tiêu Thiệu Giác biết chính mình căn bản không có cách nào thuyết phục được nàng, trong lòng sinh ra chút cảm giác thất bại, nghĩ khí lại lạnh xuống: “Lục cô nương, có chuyện ta phải nhắc nhở người!”

Người này luôn luôn trở mặt như lật sách, Lục Thanh Lam cũng đã quen rồi, “Cửu điện hạ có lời gì, kính xin phân phó.”

Tiêu Thiệu Giác nói: “Ta thấy người là một người thông minh, thật không ngờ người cũng có lúc ngu xuẩn. Ta không biết người vì sao phải gây thù chuốc oán khắp nơi, bỗng trêu chọc nhiều phiền toái như vậy. Chỉ mong người sau này sống điều thấp một chút, bảo trụ cái mạng nhỏ của mình, ít gây phiền toái cho ta, đã biết chưa.”

Hấn nói vô cùng không khách khí, Lục Thanh Lam không thích nghe.

Hai hàng lông mày của nàng khẽ chau, rốt cuộc lại không muốn đắc tội hấn, tạm thời chỉ có thể ỉn nhẫn.

Tiêu Thiệu Giác lại nói: “Nói thật, một nữ tử như người, trốn ở nhà thêu hoa viết chữ, tính khí ôn nhu văn tĩnh, chẳng phải rất tốt sao, cần gì phải gây chuyện khắp nơi như vậy chứ, lại cái bộ dáng này, sau này còn có ai dám cưới người?”

Lục Thanh Lam vốn nghĩ hấn cứu mình một mạng, trong lòng còn có cảm kích, mặc hấn nói gì mình nghe là được. Nhưng hấn chuẩn bị lại nhai không dứt? Lục Thanh Lam cảm thấy người này thật là đập trên mặt trên mũi người khác, cãi lại. “Điện hạ nói quá lời rồi. Ngài đã cứu mạng của ta không sai, ta đội ơn đội nghĩa, ngày sau có cơ hội đương nhiên báo đáp gấp bội. Chẳng qua dùng ơn nghĩa, ngang ngược can thiệp cuộc sống người khác, tựa hồ có chút không ổn. Cho dù là hoàng thượng, quân trời quân đất, cũng không quản được những thứ này đi? Về phần ta có thể thuận lợi xuất giá hay không, người nên quan tâm chính là cha ta mẹ ta, điện hạ tựa hồ không có tư cách xen vào.”

Miệng lưỡi bén nhọn mỉa mai Tiêu Thiệu Giác một trận.

Hấn giận đến ngả ngửa, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta là vì tốt cho người!”

Lục Thanh Lam thản nhiên nói: “Ý tốt của Điện hạ ta tâm lĩnh, ta mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng nên sống như thế nào, vẫn là hiểu được.”

—— cũng không nhọc ngài(*) đến quan tâm

(*) Nguyên văn: 您老 năm lão; ý chỉ Tiêu Thiệu Giác già, ông cụ non.

Hai mắt Tiêu Thiệu Giác phát lạnh: “Thật là chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt!”

Lục Thanh Lam cũng không muốn tranh cãi với hấn nữa: “Ta mệt mỏi rồi, điện hạ có thể để cho người bệnh như ta thanh tịnh một lát không, để cho ta nghỉ ngơi nhiều một chút!” Thế nhưng trực tiếp hạ lệnh trực khách.

Tiêu Thiệu Giác cũng là người tính tình cao ngạo, bỗng chốc đứng dậy. Nhìn thấy chén thuốc đen kịt bày trước mặt nàng, mới uống mấy ngụm, Lục Thanh Lam ngại thuốc đắng, không chịu uống nhiều. Lục Thanh Nhân mới tìm một cái thìa bạc không thể nhỏ hơn nữa đến dứt cho nàng uống.

Ánh mắt của Tiêu Thiệu Giác lại rơi vào trên khuôn mặt tái nhợt suy nhược của nàng, ngực không khỏi lại cảm thấy khó chịu, đầu cũng đau theo. Hấn lại ngồi xuống, chỉ chỉ chén thuốc kia nói: “Ta nhìn người uống hết thuốc, sau đó ta mới đi.”

Lục Thanh Lam chỉ cảm thấy thiếu niên này sinh ra một túi da tốt cũng vô ích, hóa ra lại là một kẻ bị bệnh tâm thần phân liệt, hấn đầu tiên là cứu mình, sau đó lại nhục nhã mình bằng mọi cách, rồi lại bắt mình uống thuốc, bộ dạng biểu hiện có chút quan tâm đến mình.

Hấn không cảm thấy chính mình tâm thần phân liệt sao?

Lục Thanh Lam cảm thấy quá thực không thể nói lý, quay đầu đi không nhìn Tiêu Thiệu Giác, nói: “Chuyện của ta, ta sẽ tự xử lý, nam nữ thụ thụ bất thân, điện hạ vẫn là mau đi đi.”

Tiêu Thiệu Giác nhướng mày: “Người đây là muốn ép ta cho người uống sao?”

Lục Thanh Lam không khỏi tức giận: “Ta uống hay không uống thuốc, có quan hệ gì đến điện hạ?”

“Quan hệ rất lớn.” Tiêu Thiệu Giác chẳng muốn nhiều lời với nàng, trực tiếp bưng chén thuốc lên, đặt ở bên miệng nàng.

Lục Thanh Lam là lần đầu tiên đến gần hân như vậy, trên người hân có một loại hương mai trong trẻo nhân nhậ vô cùng dễ ngửi. Ở khoảng cách gần nhìn lên, chỉ cảm thấy da của hân nhẵn nhụi dị thường, ngũ quan lại càng tinh xảo không chút tỳ vết.

Lục Thanh Lam lại không có tâm tư thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, chỉ muốn để cho Cửu hoàng tử nhanh nhanh rút đi. Liên tục nói: “Đi mau đi mau, ta không uống.” Người này thật là đủ rồi đấy.

Tiêu Thiểu Giác cũng mặc kệ, đưa tay niết khớp hàm của Lục Thanh Lam

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Khẩu thị tâm phi

Lục Thanh Lam lấp bắp kinh hãi, “Người làm cái gì...” Còn chưa nói dứt lời, Tiêu Thiểu Giác đã rót thuốc xuống.

Lục Thanh Lam bị ép uống một hớp lớn, bị sặc, ho khan kịch liệt.

Sắc mặt Tiêu Thiểu Giác tái đi theo, hết sức bất đắc dĩ vỗ sau lưng cho nàng, không kiên nhẫn nói: “Yếu như người rom, thật không biết cha mẹ người dưỡng thế nào mà người thành như vậy?”

Lục Thanh Lam bị sặc đến nước mắt sắp chảy ra. Thấy hân còn nói lời châm chọc như vậy, không khỏi lại càng tức giận, thật vất vả mới dừng ho, trừng mắt với hân cả giận nói: “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Tiêu Thiểu Giác nhủu mày nói: “Ta không phải nói với người rồi sao, ta chỉ muốn người uống chén thuốc này. Người uống xong, ta lập tức đi.”

Lục Thanh Lam gấp phải một vị chủ nhân như vậy, thật sự là không có cách gì, “Người đặt chén thuốc ở đó, ta tự mình uống.”

Tiêu Thiểu Giác thấy nàng nói thật tình, lúc này mới nửa tin nửa ngờ nhét chén thuốc vào trong tay nàng. “Ta nhìn người uống thuốc.”

Lục Thanh Lam vì để nhanh chóng thoát khỏi người bị bệnh thần kinh này, cho dù thuốc đắng nữa cũng có thể chịu khó uống hết.

Tiêu Thiểu Giác nghiêm túc giám sát nàng uống xong thuốc, lộ ra vẻ hết sức cao hứng, nở nụ cười nói: “Thế này mới đúng, thuốc đắng dã tật. Người sau này tốt nhất nên bảo trọng thân thể của mình, bản diện hạ đi trước.”

Nói xong tiêu sai đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà dẫn Vệ Bân ra khỏi chính phòng.

Nghe hân nói mấy câu cuối cùng, không biết còn tưởng rằng hân có bao nhiêu quan tâm Lục Thanh Lam đây chứ. Lục Thanh Lam hận gần chết, đặt cái chén không thật mạnh trên kháng trên bàn bên cạnh.

Tiêu Thiểu Giác vừa ra cửa phòng, mặt liền trầm xuống. Hân cũng không biết tại sao lại muốn cùng tiểu nha đầu này thành như vậy, rõ ràng là rất muốn thân cận với nàng..

Vệ Bân cũng nhìn ra tâm tình của chủ tử không tốt, thái độ cứng bộ hân không thể dùng ẩn thân thuật, để mình trở nên tàng hình.

Tiêu Thiểu Giác đang ảo não, vừa vận nhìn thấy Lý Ngọc đứng ở ngoài cửa Tịnh Nguyệt hiền, bộ dạng tiến thoái không được.

Tiêu Thiểu Giác sờ lên cái mũi, chậm rãi đi tiến đến. Gọi một tiếng “A Ngọc!”

Lý Ngọc ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Thiểu Giác, cười lạnh một tiếng nói: “Đừng gọi ta là A Ngọc. Ta không có huynh đệ như người, ta không ngờ Cửu điện hạ thanh lãnh như nguyệt, có một ngày sẽ vì một nữ nhân vung quyền về phía huynh đệ.”

Tiêu Thiểu Giác cũng không phải là người chịu cúi đầu, nghiêm mặt nói: “A Ngọc, hôm nay dù ta không đứng, nhưng ta tuyệt không hối hận. Vừa rồi nếu không phải là Lý Ngọc người, đổi lại là người khác ta đã sớm một kiếm chém chết hân. Lục Thanh Lam, ta tuyệt không cho phép bắt lộn kẻ nào động vào một sợi lông của nàng, huynh đệ chúng ta vẫn là huynh đệ, chuyện này kính xin người nhất định nhớ kỹ.”

Hân nói chuyện trịnh trọng, Lý Ngọc cũng không thể không động dung.

Lý Ngọc khịt mũi khinh bỉ, “Người cho rằng Lý Ngọc ta ăn no rồi việc, cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện khi dễ một tiểu cô nương sao?”

Tiêu Thiểu Giác gạt đầu: “Chuyện hôm nay ta coi như chưa từng phát sinh, chẳng qua... tuyệt đối không thể có lần sau.”

Lý Ngọc hừ một tiếng, hai thiếu niên phong tư tuyệt thế chỉ giằng co trong chớp lát. Rốt cuộc thân thể Tiêu Thiểu Giác không được thoải mái, chấp tay muốn đến chỗ Lão phu nhân cáo từ.

Lý Ngọc đột nhiên nói: “A Giác, có phải người thích vị Lục cô nương kia không?”

Tiêu Thiểu Giác nghe vậy toàn thân chấn động, bước chân cũng hơi dừng lại.

Hân thích Lục Thanh Lam sao? Vấn đề này hân chưa từng nghĩ tới.

Bắt đầu từ lúc Lục Thanh Lam năm tuổi, hân vẫn chú ý nàng, qua nhiều năm như vậy, ngoài sáng trong tối, làm bao nhiêu chuyện vì nàng, ngay cả hân cũng không nhớ rõ. Hân chưa bao giờ dành nhiều tình lực và kiên nhẫn cho một người như vậy, Lục Thanh Lam coi như là người duy nhất. Hân vẫn cho rằng đó là đương nhiên, là bởi vì nàng và hân đồng mệnh tương liên, hân mới chú ý nàng như vậy, nhưng năm rộng tháng dài, hân cảm thấy cái loại cảm giác này tựa hồ đã thay đổi, nhưng cụ thể đối với nàng là loại tình cảm gì, ngay cả hân cũng không rõ.

Trong nháy mắt, ý chí kiên định của hân cũng có một chút hoang mang.

Ánh mắt Lý Ngọc sáng quắc nhìn bóng lưng anh tuấn của hân, giống như muốn đốt ra một cái động phía sau lưng hân.

Hơn nửa ngày Tiêu Thiểu Giác mới phun ra hai chữ: “Không phải!” Lúc này mới sai bước rồi đi.

Lý Ngọc bị Tiêu Thiểu Giác quấy rầy, cũng không còn tâm tư đi gặp Lục Thanh Lam.

Trở lại tiểu viện của mình, chỉ lát sau Chu thị đỡ Lão phu nhân đích thân đến.

Lý Ngọc vừa thấy điệu bộ này biết đại khái chuyện Lục Thanh Lam bị lộ rồi. Liên nhận hết mọi chuyện.

Lão phu nhân gỡ quái trọng đầu rồng cả giận nói: “Người tiểu tử ngu ngốc này, sao người không thể bớt việc vậy. Lục cô nương của Lục gia với người không oán không thù, người vậy mà chỉ vì một

con để mền, lấy cái con bạch xà kia của người đi hù dọa người ta, người thật sự là muốn tức chết lão thái bà này sao?”

Lão phu nhân thật sự giận, phản phó: “Người đầu, thu cây sáo của Lục thiếu gia cho ta, đánh chết cái con bạch xà hù dọa người kia nữa.”

Lại lạnh mặt nói với Lý Ngọc: “Người phạm lỗi lớn như thế, người nói ta nên phạt người như thế nào đây?”

Chu thị lo lắng kêu một tiếng “Lão phu nhân!”

Lão phu nhân khoát tay chặn lại: “Chuyện này người đừng quản! Từ mầu thì bại tử, chuyện này nếu không quản, tiểu tử này sớm muộn có một ngày đâm thủng cả trời, đến lúc đó sợ là Hầu phủ chúng ta cũng sẽ bị hấn liên lụy.”

Chu thị đành phải cầm miệng, nghĩ thầm, ta là “từ mầu” ngai lại càng là “từ tổ”, nếu không phải ngai dung túng thói kiêu căng của hấn, hấn có thể có bộ dáng như hiện tại sao?

Lão phu nhân nói với Lý Ngọc đang quỳ trên mặt đất: “Người bề mồn suy nghĩ một tháng cho ta, không, ba tháng, trong thời gian này cũng không được đi đâu, ngoan ngoãn ở nhà đọc sách cho ta! Có nghe thấy không?”

Lý Ngọc ịu xù nói một câu: “Nghe thấy.”

Lão phu nhân lưu lại một ma ma ở trong phòng của Lý Ngọc trông chừng hấn, lúc này mới thờ hồn hển cùng Chu thị ra khỏi tiểu viện của Lý Ngọc, Lão phu nhân thở dài một hơi nói: “Đứa nhỏ này, khi nào mới có thể trưởng thành đây?”

Chu thị cũng đau đầu không thôi. Nàng tổng cộng sinh ba nhi tử, hai đứa đầu đều thông minh hiểu chuyện, văn võ song toàn, không cần nàng bận tâm cái gì, lại cứ là đứa nhỏ nhất này, là người thông minh nhất, nhưng cũng khiến cho người ta đau đầu nhất, quả thực là nát tâm với hấn.

Chu thị thử thăm dò: “Nương, chuyện này người thấy có nên hỏi bẩm với cha chồng và lão gia hay không?”

Lão phu nhân thâm ý nhìn nàng một cái, cười nói: “Trước mặt ta còn đánh tiếng làm gì?”

Chu thị mím môi nói: “Nương, ta sợ chuyện lúc trước của Ngọc nhi còn chưa bỏ qua, nếu lão gia biết hấn lại hồ nháo như vậy, lão gia nhất định sẽ dùng gia pháp với hấn như lần trước...” Nam An Hầu thế tử là một người vô cùng ngay thẳng, lần trước Lý Ngọc gây họa, bị cha hấn hung hăng đánh hai mươi gậy, thiếu chút nữa đánh phé luôn đôi chân. Chu thị thật sự sợ hãi.

Lão phu nhân không phải là không biết? Nhi tử kia của nàng chính là một lão già già cứng nhắc, bộ dạng lúc nào cũng nói đạo lý, hấn cũng không phải không nghe lời nương, nhưng cứ nói đạo lý vậy, thường xuyên làm cho Lão phu nhân không đỡ nổi.

Lão phu nhân thở dài một hơi: “Tên tiểu tử thói này! Lão Hầu gia và Lão đại công vụ bề bộn, nếu chuyện này đã qua, cũng đừng lấy loại chuyện vặt vãnh này làm phiền bọn họ.”

Chu thị ngẫm hiểu, “Vâng! Vâng là nương suy nghĩ chu đáo.” Nói xong đỡ cánh tay của Lão phu nhân.

Lão phu nhân cười vỗ tay nàng, nói một câu: “Người nha... nhi tử người người đầy mưu mô tính quái, tất cả đều là do người thôi...”

Chu thị liền mím môi cười. Lão phu nhân là một người biết lí lẽ, quan hệ giữa bà tức các nàng rất hòa hợp, thường xuyên nói đùa.

Đội Chu thị đưa Lão phu nhân về tiểu viện của mình nghỉ ngơi, trở lại tiểu viện của mình mới ngồi xuống, cho lui hạ nhân, chỉ lưu lại một Vương ma ma tâm phúc. Nàng xoa đầu nói với Vương ma ma: “Ma ma, cảm thấy Ngọc nhi hôm nay có chỗ nào không đúng không?”

Ở trong Nam An Hầu phủ, Lão phu nhân sớm đã giao trọng trách quản gia cho thế tử phu nhân Chu thị. Chu thị có thể quản lý ngay ngắn gọn gàng một cái Hầu phủ lớn như vậy, người người tâm phục khẩu phục, tâm cơ thủ đoạn cũng là nhất đẳng, có thể nói là đầu óc cực khôn khéo.

Vương ma ma suy nghĩ một chút, sắc mặt cũng biến đổi: “Phu nhân vừa nói, lão nô cũng nghĩ tới. Dựa vào tính tình của thiếu gia, nếu là ngày thường, Lão phu nhân phạt hấn hấn cũng sẽ không phản kháng nhưng duy chỉ không đồng ý xử trí cây sáo và con bạch xà kia của hấn, hôm nay tại sao lại nghe lời như vậy?”

Chu thị cũng là nghĩ tới cái này, trái lo phải nghĩ cũng không thể hiểu được, “Trong hồ lô của Ngọc nhi rốt cuộc bán thuốc gì?”

Vương ma ma thử thăm dò nói: “Có phải là Lục gia suy nghĩ thông suốt rồi...”

Chu thị lắc đầu: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Nào có dễ dàng như vậy.” Suy nghĩ một chút lại nói: “Người phải người theo dõi tiểu viện của hấn, nhìn xem gần đây hấn có dị động gì không?”

Vương ma ma đáp ứng một tiếng, lại nói: “Phu nhân còn có phản phó gì khác không?”

Chu thị nói: “Người đi chuẩn bị một chút, chúng ta đi xem Lục cô nương một cái, việc này không nháo lớn, đều nhờ người ta lấy đại cục làm trọng, không vạch trần sự thật, chúng ta phải biết cảm tạ.”

Vương ma ma lúc này mới đi xuống chuẩn bị.

Lại nói Vương ma ma sai người trông chừng Lý Ngọc, Lý Ngọc thật sự cũng không có dị động gì. Ngốc ở trong viện của mình cũng không đi ra, bình thường tính tình hấn là một khắc cũng không chịu ngồi yên, hiện giờ lại có thời điểm yên tĩnh. Cũng không đi đâu gà đâu chó, nhưng cũng không dựa theo phản phó của Lão phu nhân, mặc dù ở trong phòng đọc sách.

Ăn cơm tối xong, Mang Xung nói: “Gia, ngài có thể đi dạo vòng vèo trước mặt ta hay không? Ta sắp bị ngài làm cho choáng luôn rồi. Ngài có gì không thoải mái nhanh nói ra đi, hoặc là ngài đánh ta một trận hả giận cũng tốt hơn ngài cau có đi loạn như vậy a!” Mang Xung rốt cục không nhịn được kháng nghị.

Lý Ngọc sờ tay lên ngực thấy chính là bình sứ nho nhỏ mà Trương đại phu đưa cho hấn, bỗng nhiên hạ quyết tâm: “Đi, chúng ta đi Tịnh Nguyệt tiên xem một chút.”

Mang Xung nhắc nhở: “Ngài còn đang bị cấm túc đây?”

Lý Ngọc không kiên nhẫn nói: “Chuyện này không cần người quan tâm, chỗ tổ mầu ta tự có cách ứng phó.” Mang Xung cũng biết Lão phu nhân thương yêu Lý Ngọc nhất, chỉ cần hấn mềm yếu trước mặt Lão phu nhân, nói hai câu ngon ngọt, chuyện đại sự gì cũng có thể chuyển lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Cho nên Mang Xung cũng không lo lắng, đẩy cửa chuẩn bị đi ra ngoài, Lý Ngọc bỗng nhiên nói: “Chờ một chút.”

Mang Xung quay lại, “Gia, người còn có gì phản phó.”

Lý Ngọc suy nghĩ một chút nói: “Vẫn là tối nay đi đi.”

Đội đến canh hai, Mang Xung phóng đoán bên kia cũng đã ngủ, đại khái hôm nay Lý Ngọc sẽ không đi nữa. Lý Ngọc lại đột nhiên nói một câu: “Chúng ta hành động!”

Trên đầu Mang Xung nhất thời mọc lên ba cái hắc tuyến. Lúc này là lúc nào rồi?

Hai chủ tử lặng lẽ ra khỏi tiểu viện, âm thầm chọn chỗ không người để đi, trong lòng Mang Xung thầm ngạc nhiên, lên lên kút kút, đây cũng không phải là tác phong của Lý Ngọc.

Hai người làm như trộm mò tới Tịnh Nguyệt hiền, Lý Ngọc nói: “Người ở chỗ này chờ ta, ta nhảy từ chỗ này vào, đưa đồ cho Lục cô nương, sau đó quay lại.”

Về mặt Mang Xung biểu lộ “Ngài thực sự có tài ta rất bội phục ngài”, nghĩ thầm không phải chỉ là đưa thuốc ư, liền đề nghị: “Gia, chúng ta không thể đường đường chính chính đưa vào sao?”

Lý Ngọc cả giận nói: “Người thì biết cái gì, bảo người chờ người cứ ở chỗ này chờ là được.”

Mang Xung không dám nói thêm cái gì, trở mắt nhìn Lý Ngọc nhảy vào tường viện cũng không được coi là quá cao, chỉ cảm thấy một màn này vô cùng hoang đường.

Nam An Hầu phủ đề phòng sâm nghiêm, hộ viện trong nhà đều là cao thủ võ lâm nhất đẳng, nhưng là đây hết thảy đều là phòng ngự bên ngoài không phòng bên trong, pháo đài đều là công phá từ bên trong. Lý Ngọc tuổi mặc dù không lớn, nhưng một thân võ công đã không phải chuyện đùa, cho nên đoạn đường này, tránh được mấy nha hoàn bà tử, hết sức trượt lọt đi đến chính phòng.

Hắn dễ sát vào cửa sổ nghe, bên trong hoàn toàn yên tĩnh. Lục Thanh Lam ứng phó xong Cửu hoàng tử lại ứng phó Chu thị, tinh thần hết sức mệt mỏi, đã sớm buồn ngủ.

Lý Ngọc đẩy cửa thấy cửa đã cài then, không khỏi nhụt chí. Bởi vì là mùa hè, thời tiết rất nóng, cửa sổ mở ra một cái khe nhỏ, Lý Ngọc liền đưa tay vào, lặng yên không một tiếng động mở cửa sổ ra, sau đó tung mình đi vào.

Trong phòng tối như mực, nha hoàn của Lục Thanh Lam, Mặc Hương và Mặc Cúc đều nghỉ ở gian ngoài, cho nên Lý Ngọc vụng trộm đi vào, Lục Thanh Lam cũng không hay biết chút nào.

Lý Ngọc nhờ ánh trăng bên ngoài, nhìn thấy người nằm trên giường, mặc một bộ lăng y tuyết trắng, mặt mũi có chút điểm tĩnh, Lý Ngọc thấy một tay của nàng lộ ra bên ngoài, làn da trắng nõn như tuyết, tinh xảo xinh đẹp nói không nên lời, hắn chưa từng nghĩ tới tay của một nữ hài tử sẽ xinh đẹp đến loại trình độ này.

Nhất thời Lý Ngọc có chút ngây dại.

Hơn nửa ngày mới thẫn mẫn một câu ta môn, lấy bình thuốc ra đặt ở trên ngăn tủ phía tây trong phòng, đang định rời đi, chợt nghe thanh âm ma sát trên giường, Lục Thanh Lam lúc nào không tỉnh lại tỉnh lại vào đúng lúc này.

Trong mộng lung, nàng chỉ thấy một bóng người cao lớn đứng trước mặt mình, sợ tới mức lập tức kêu ra tiếng.

May mắn Lý Ngọc nhanh tay lẹ mắt, bay nhanh đến, bùm miệng nàng lại. “Đừng lên tiếng, là ta!”

Lục Thanh Lam nhờ ánh trăng, cũng thấy rõ Lý Ngọc. Biểu tình khiếp sợ trên mặt hết sức sống động.

Lý Ngọc thấp giọng nói: “Người đừng lên tiếng, ta liền buông người ra.”

Lục Thanh Lam gật đầu, Lý Ngọc mới từ từ buông nàng ra. Lý Ngọc là hạng người gì, Lục Thanh Lam rõ ràng nhất, lúc đối mặt Lý Ngọc nàng vẫn hết sức buống lỏng, loại cảm xúc sợ hãi vừa rồi cũng liền mất.

Nàng giảm thấp thanh âm xuống hỏi: “Sao người lại tới đây? Người vào bằng cách nào?” Thân hương thiết ngọc(*) sao? Lý Ngọc không háo sắc, từ trước đến giờ cũng không để mắt đến nữ nhân, Lục Thanh Lam vẫn hết sức tín nhiệm với phẩm hạnh của hắn.

(*)*Thân hương thiết ngọc* 偷香窃玉: “thâu” là trộm, “thiết” cũng là trộm. Do đó, nghĩa đen là “trộm ngọc, cướp hương” => hiểu nôm na là chỉ sự gian dâm vụng trộm giữa nam nữ.

Tình cảm của Lý Ngọc với với nàng kỳ thật cũng hết sức kỳ diệu, cho dù cảm thấy nàng người trọng nghĩa, tính tình lại chiều sổ với hắn, cho nên rất áy náy đối với việc làm hại nàng rơi xuống nước, rất muốn bồi thường cho nàng. Hơn nữa vừa mới nhìn thấy Tiêu Thiệu Giác che chở nàng như vậy, trong lòng không hiểu sao cũng không thoải mái.

Hắn cũng không biết mình đây là thế nào.

Lý Ngọc cũng giảm tiếng nói: “Ta tới đưa thuốc cho người.” Vừa nói cảm qua cái bình nhỏ kia từ trên bàn

Lục Thanh Lam mở bình thuốc, cẩn thận ngửi ngửi, chỉ cảm thấy truyền đến một mùi thuốc thấm vào ruột gan, lại nghĩ đến bình nhỏ trong tay ẩm nhuận tinh tế, vậy đúng là một cái bình ngọc, liền biết thuốc này chắc chắn giá trị xa xỉ. Trong lòng nàng âm thầm kỳ quái, hỏi: “Đây là người đặc biệt mua cho ta ư?”

Mặt Lý Ngọc đỏ lên, “Làm gì có chuyện đặc biệt mua cho người, là tiểu gia ta dùng còn dư lại, cảm thấy tựa hồ hữu hiệu với bệnh của người, lúc này mới cầm tới cho người.”

Lục Thanh Lam làm sao lại bị loại cơ sở sứt sẹo này lừa gạt, liền không nhịn được vạch trần hắn: “Nếu người dùng rồi, tại sao trong bình này còn đầy ắp vậy?”

Lý Ngọc lập tức cứng họng: “Sao người nói nhảm nhiều thế, nếu đã đưa thuốc đến, tiểu gia ta phải đi đây.” Do dự một chút, lại xoay người lại trở lại nói: “Người thích uống thuốc này không?”

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Mặc Cúc: “Cô nương, người đã tỉnh chưa? Có muốn uống nước không, ta tới rót cho người chén nước đi.”

Hai người đều giật nảy mình, Lục Thanh Lam vội vàng cắt giọng: “Mặc Cúc ta không khát, người đừng vào.”

Mặc Cúc có chút kỳ quái, đáp ứng một tiếng, liền ngủ lại ở bên ngoài.

Lục Thanh Lam giống như giết gà cắt cổ đưa mắt ra hiệu cho hắn, thanh âm dè dặt đến không thể thấp hơn nữa: “Người mau đi ra, mau đi ra, nếu như bị người nhìn thấy, ta cho dù có một trăm cái miệng cũng không nói rõ được.” Nam nữ đại phòng không phải nói chơi, nam nữ bảy tuổi bất đồng tịch (*không chung bàn tiệc*), Lục Thanh Lam hiện giờ đã mười một tuổi.

Lý Ngọc cũng không muốn để người khác nhìn thấy, hắn không phải sợ nam nữ đại phòng gì, chỉ đơn thuần cảm thấy chuyện hôm nay nếu để người khác biết, thật sự rất mất thể diện.

Hắn lặng yên không một tiếng động đi thẳng, bước được hai bước, sau đó lại xoay người lại, liếc Lục Thanh Lam một cái, hai người trăm miệng một lời: “Chuyện hôm nay, xem như chưa từng phát sinh!”

Nói xong hai người đều sững sờ.

Trong lòng Lý Ngọc cảm giác khác thường. Huỳnh đệ tỷ muội của hắn đông, riêng muội muội đã có mấy người, nhưng hắn cảm thấy các nàng hoặc là giả bộ hoặc là trời sinh, một đám đều mềm mại yếu ớt, khiến cho người ta nhìn đã cảm thấy hết sức không thú vị, Lục Thanh Lam thì ngược lại, thân thể mặc dù mảnh mai, nhưng ý chí kiên cường, tính tình quật cường lại không chịu khuất phục, mọi thứ đều hợp nhãn duyên của hắn.

Lý Ngọc lại liếc nhìn Lục Thanh Lam một cái, trong mắt hiện lên vẻ kinh thường, sau đó đột nhiên xoay người nhảy qua cửa sổ rồi đi.

Thật sự có chút không nở rời đi.

Lục Thanh Lam xuống giường, đóng kỹ cửa sổ, nhớ tới chuyện tối hôm nay, cảm thấy vừa buồn cười lại không thể tưởng tượng nổi. Nàng vượt bình sứ nhỏ Lý Ngọc đưa cho nàng, trong lòng cũng không biết là tư vị gì. Tính tình như Lý Ngọc, lại có thể biết đưa thuốc cho nàng ư? Nàng lắc đầu.

Ngày mai vẫn nên rời Nam An Hầu phủ, nàng lo lắng nếu tiếp tục như vậy, Lý Ngọc lại nhìn trộm nàng giống như kiếp trước, vậy cũng thật phiền toái. Nàng cũng không muốn hại Lý Ngọc một kiếp nữa.

Ngày hôm sau, Lục Thanh Lam cho người mời Chu thị và Lý Sinh tới, nói phải về nhà tu dưỡng. Mặc cho Chu thị và Lý Sinh khuyên bảo thế nào, Lục Thanh Lam cũng không chịu lưu lại.

Chu thị bắt đầu đi, đành phải lệnh cho quân sự trong nhà bố trí xe ngựa thoải mái, tự mình dẫn người đưa Lục Thanh Lam về Trường Hưng Hầu phủ.

Lý Ngọc bị Lão phu nhân cấm túc ở trong viện, thẳng đến xế chiều mới nghe được tin tức từ trong miệng của Mang Xung. Hắn không nói hai lời liền chạy ra khỏi tiểu viện, đi tới Tịnh Nguyệt hiên.

Lý Sinh đang ở trong phòng thêu thùa may vá, thấy Lý Ngọc vội vội vàng vàng đi vào, không khỏi sững gợn: “Lục đệ, cái tính nôn nóng này của ngươi lúc nào có thể sửa hả? Chỗ của ta là chỗ người nói xong vào là có thể xong sao? Ngươi cũng nên báo nha hoàn thông báo một tiếng...”

Lý Ngọc đánh gãy lời nàng, mở miệng liền hỏi: “Nha đầu Lục gia kia trở về rồi sao?”

“Nha đầu Lục gia à?” Lý Sinh nói: “A, người nói là Lục gia Lục cô nương sao. Sáng hôm nay nàng xin nương đưa nàng về nhà rồi. Nương nghĩ mọi cách lưu lại, cũng không giữ chân nàng được.”

Sắc mặt Lý Ngọc khẽ biến thành hơi trắng, có chút tức giận: “Nàng sợ ta như vậy ư?”

Lý Sinh nói: “Người ta cũng chỉ là một tiểu cô nương, ngươi đừng răn hù dọa người ta, người ta có lý nào lại không sợ?”

Lý Ngọc suy nghĩ một chút đêm qua hẳn thừa dịp ban đêm lên vào phòng của Lục Thanh Lam, đôi mắt to của tiểu cô nương sáng ngời trong suốt, có kính ngạc, có chấn động, nhưng duy chỉ không có sợ hãi.

“Không đúng, trong chuyện này chắc chắn còn có nguyên nhân gì khác?” Lý Ngọc lẩm bẩm nói.

Lý Sinh sợ hết hồn: “Ngươi không phải là lại làm gì người ta chứ? Khó trách đang yên đang lành, mới sáng sớm đã nôn nóng muốn đi!”

Lý Ngọc cứng lại, nói một câu “Không có”, ầm ức ra khỏi Tịnh Nguyệt hiên.

Trong mắt Lý Sinh hiện lên một chút kính ngạc, nói với thiếp thân nha hoàn của mình: “Các người có cảm thấy... Lục đệ có cái gì đó không đúng phải không?”

Lý Sinh không dám sơ suất, đem chỗ không thích hợp của Lý Ngọc bẩm báo cho Chu thị. Chu thị cũng có chút bất an, liền đến chỗ Lão phu nhân xin chỉ thị, phải chăng nên mang theo Lý Ngọc đi Trường Hưng Hầu phủ một chuyến, tự mình nhận lỗi với Nhị phòng Lục gia.

Lão phu nhân nghe xong cũng cảm thấy đúng, chẳng qua do dự nói: “Biện pháp thì tốt, chỉ sợ Ngọc nhi không đồng ý. Tính tình hắn ngạo mạn, cho tới bây giờ chưa chịu cúi đầu với ai bao giờ. Cái tính tình kia, ta sợ đến lúc đó lộng xảo thành chuyết.”

() 弄巧成拙 [lộng xảo thành chuyết]: Đây là thành ngữ chỉ việc khi làm thì nghĩ là thông minh nhưng lúc có kết quả mới biết thực ra là ngu xuẩn.*

Chu thị nghe xong cũng để ý cái này, liền nói: “Ta đi khuyên nhủ Ngọc nhi trước, cần phải làm cho hắn đồng ý.” Chu thị đi đến chỗ Lý Ngọc hỏi, thấy Lý Ngọc nằm nghiêng trên giường, bộ dạng ủ oải mặt ủ mày chau.

Chu thị không khỏi đau lòng. Lý Ngọc là loại hài tử tính lực dồi dào, cho dù bị giam ở trong phòng, cũng không có thời điểm nhàn rỗi, cái bộ dáng này của hắn, tất nhiên là bị suy sụp vì nhận đã kích nặng nề.

Lý Ngọc ủ oải nói: “Nương, người đến rồi.”

Chu thị liền đem mục đích đến nói một lần. Cuối cùng khuyên nhủ: “Trường Hưng Hầu phủ có Lục Hân và Lục Thần đều ở trong triều, Trường Hưng Lão Hầu gia lại có uy vọng trong quân, hiện giờ lại liên quan chặt chẽ đến Đại hoàng tử, chúng ta vẫn không nên tạo ra một địch nhân như vậy mới thỏa đáng! Chi bảo người đi nhận lỗi, cũng không có cái gì quá đáng đâu!”

Lý Ngọc nghe nói muốn đi Trường Hưng Hầu phủ ánh mắt sáng lên, tinh thần lập tức tỉnh táo.

Hắn đột nhiên ngồi thẳng người, nói: “Ta đi!”

Hắn đáp ứng một cách thông khoái như vậy, Chu thị ngược lại có chút không dám tin “Ngươi chẳng lẽ còn có âm mưu quỷ kế gì?”

Lý Ngọc cười khò, la hét nói: “Nương, ta là thật tâm muốn đi nhận lỗi với Lục cô nương.”

Chu thị tin nửa ngờ, Lý Ngọc liên tục bảo đảm, nàng mới miễn cưỡng tin.

Chu thị trước một ngày phải một bà tử có thể diện dáng bái thiếp cho Trường Hưng Hầu phủ, nói rõ muốn dẫn Lý Ngọc đến quý phủ chịu đòn nhận tội.

Kỷ thị sau nhận được thiếp, cũng không nguyên ý tiếp kiến Chu thị. Kỷ thị cũng không ngu ngốc, nguyên nhân Lục Thanh Lam rơi xuống nước nàng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng sau khi Lục Thanh Lam trở về, vô luận nàng hỏi như thế nào, Lục Thanh Lam vẫn một mực chắc chắn lý do thoái thác này.

Kỷ thị tức giận, cho đánh cả Mặc Cúc Mặc Hương, lại mời Chu đại phu đến xem bệnh thấy thân thể Lục Thanh Lam đã tốt hơn. Nam An Hầu phủ lại tới gây thêm phiền phức, nàng đối với kẻ khi dễ nữ nhi là Lý Ngọc không có chút hảo cảm nào, ngay cả với Chu thị cũng có chút nhìn không thuận mắt, không muốn gặp nàng.

Lục Thần khuyên nàng: “Hài tử Lý Ngọc kia ta cũng gặp qua rồi, cũng là người tốt, cho dù tính tình hơi ngỗ nghịch, bản chất không phải là hài tử hư hỏng, nếu Bảo Nhi rơi xuống nước chỉ là ngoài ý muốn, người cần gì phải tính toán chỉ lý như vậy. Người xem, như Đình ca nhi của chúng ta, cũng bước bình như vậy thôi.”

Kỷ thị không thích nghe lời này, “Đình ca nhi của chúng ta mặc dù bước bình, nhưng là người hiểu đạo lý, biết tiến lùi, sao có thể so với mấy kẻ thiếu gia ăn chơi như Lý Ngọc chứ.”

Lục Thần liền cười: “Ta biết trong lòng người con cái của chúng ta luôn là tốt nhất. Ý của ta là: nếu người ta thành tâm thành ý dâng môn xin lỗi, chúng ta cũng đừng làm khó người ta, ngày mai người chiêu đãi bọn họ cho tốt, nếu thật sự chán ghét người nhà bọn họ, sau này ít lui tới chút cũng được. Trên mặt mũi dù sao vẫn phải vui vẻ.”

Kỷ thị nói: “Ta biết phải làm sao.”

Kỷ thị không nhiệt tình, Lão phu nhân Trương thị lại nhiệt tình tăng vọt. Buổi tối hôm đó liền gọi Kỷ thị qua, thương lượng với nàng chuyện tiếp đãi Chu thị như thế nào.

Kỷ thị thấy nàng không quan tâm sống chết của nữ nhi chút nào, chỉ biết bỏ lên người quyền quý, trong lòng cực kỳ chán ghét.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Chu thị liền mang theo Lý Ngọc đến cửa. Kỷ thị cho dù không muốn, cũng tự mình đến nhị môn nghênh đón, mọi ý lễ nghi đều làm cho người ta pkhông tìm ra bất kỳ lỗi sai nào. Vì lễ phép, đi Mục Nguyên đường bái kiến Trương thị trước, Trương thị hết sức nhiệt tình tiếp đãi Chu thị.

Lôi kéo tay nàng nói một hồi, thẳng đến qua gần nửa canh giờ, Chu thị mới tìm được cơ hội đứng dậy cáo từ, đoàn người xuyên qua một cái vườn đi tới Thúy Phong uyển.

Vừa lúc trên đường gặp phải Tử cô nương Lục Thanh Nhân và Ngủ cô nương Lục Thanh Dung đang hái hoa ở trong vườn.

Ngày hôm nay Lý Ngọc mặc một thân nhuyễn đoạn giáp bảo màu lam nhạt, buộc kim quan trên đầu, lúc đến Chu thị dận đi dận lại, bởi vậy trên mặt thủy chung vẫn lộ nụ cười nhàn nhạt lễ phép, bộ dạng nho nhã lễ độ. Cặp mắt kia như sao rạng rỡ lấp lánh, làm cho người ta không tự chủ được liến trầm mê trong đó.

Giống như lời Lục Thần, bộ dạng hài tử Lý Ngọc này rất dễ nhìn, Kỳ thị oán hận làm hại nữ nhi rơi xuống nước, nhưng hôm nay Lý Ngọc lễ nghi chu đáo, trong lòng nàng thế nhưng không cách nào sinh ra ác cảm nữa.

Lục Thanh Nhân vẫn yêu đơn phương Lý Ngọc, hôm nay ở trong vườn của mình gặp được hắn, quả thực không thể tin được, nhất thời càng nhìn càng ngây người.

Hai người đều thấy Chu thị, đương nhiên phải tiến lên hành lễ. Lục Thanh Dung tiến lên trước một bước, đang định hành lễ, giật mình thấy Lục Thanh Nhân ngây người ở phía sau, vội vàng lui về, lời kéo tay áo của nàng, thấp giọng kêu: “Tứ tỷ tỷ!”

Lục Thanh Nhân kịp phản ứng, cũng tiến lên trước nói: “Ra mắt Nhị bá mẫu, ra mắt Đại phu nhân.”

Kỳ thị không có hảo cảm với Tam phòng, nhưng cũng kính trọng làm khó hai hài tử, về mặt ôn hoà hỏi các nàng: “Các người đang làm cái gì vậy?”

Lục Thanh Nhân là đích nữ lại là tỷ tỷ, câu hỏi của trưởng bối, nên là nàng trả lời mới phải. Nhưng là nàng mất điếc tai ngơ với lời nói của Kỳ thị, chỉ đưa mắt liếc Lý Ngọc.

Lý Ngọc ngay cả Lục Thanh Nhân là ai cũng không biết, hắn thấy có thêm mấy nữ hài nhi, trong lòng cực kỳ chán ghét.

Trong lòng Lục Thanh Dung sôi ruột, nhưng lại không dám trêu chọc vị Tứ tỷ tỷ bá đạo này, đành phải thay nàng nói: “Hồi bẩm Nhị bá mẫu, ta cùng tứ tỷ tỷ tới hái ít phượng tiên hoa, về gĩa ra dùng để nhuộm móng tay.”

Kỳ thị ôn hòa nói: “Trời rất nóng, các người chú ý chớ để bị cảm nắng.”

Lục Thanh Dung nói một tiếng “Đạ tạ Nhị bá mẫu quan tâm”, lời kéo tay áo của Lục Thanh Nhân, “Nhị bá mẫu và Đại phu nhân nếu không có phân phó gì khác, chúng ta xin phép về phòng trước.”

Kỳ thị gật đầu. Lục Thanh Dung liền lời kéo Lục Thanh Nhân đi ra.

Cho đến đi ra rất xa, đã không còn nhìn thấy đám người Chu thị Lý Ngọc, Lục Thanh Nhân mới phản ứng lại, hất cánh tay của Lục Thanh Dung ra, tức giận nói: “Người lôi kéo ta làm gì?”

Bỏ rơi Lục Thanh Dung định đi trở về, Lục Thanh Dung kéo tay nàng lại: “Tứ tỷ tỷ, người còn ngại không đủ mắt mặt sao?”

Lục Thanh Nhân vốn là muốn chào hỏi người nàng ngày nhớ đêm mong – Lý Ngọc, thật sự không biết làm sao cho đúng lễ nghi, đang sôi ruột, đã bị Lục Thanh Dung kéo đi. Nàng tính khí táo bạo, ý vào mình là đích nữ, ngày thường đối với Lục Thanh Dung đều là hô tới quát lui, Lục Thanh Dung cũng luôn nhẫn nhịn, không dám vi phạm ý nguyện của nàng. Hôm nay bị cô muội muội này ngăn trở, cơn giận bùng phát, vung tay cho Lục Thanh Dung một cái tát.

“Ba!” Trên mặt trắng nõn của Lục Thanh Dung lập tức xuất hiện năm dấu ngón tay.

Lục Thanh Dung kinh ngạc lui về sau một bước: “Người đánh ta?”

Lục Thanh Nhân cười lạnh một tiếng: “Cái đồ tiểu phụ nuôi dưỡng như người, ta đánh người thì sao?” Đẩy Lục Thanh Dung ra, vội vàng chạy trở lại.

Lục Thanh Dung thấy ngăn nàng không được, cũng không ngăn cản nữa.

Đội nàng chạy xa rồi, thiếp thân nha hoàn Xuân Bình của Lục Thanh Dung mới dám tiến lên, mang theo âm khóc nói: “Ngũ cô nương, cái này làm sao mới tốt! Cái này làm sao mới tốt!”

Lục Thanh Dung cắn răng nói: “Khóc cái gì? Ta cũng chưa khóc, người khóc cái gì?”

Xuân Bình vội vàng ngậm miệng lại, không dám khóc ra thành tiếng.

Một đứa nha hoàn khác là Xuân Oánh là gan tương đối lớn, cảm hận nói: “Cô nương, người biết rõ tính khí nàng khó chịu, động một tí là phát tác với ngài. Nàng tự muốn mất mặt, người cứ việc để cho nàng mất mặt đi, cần gì phải ngăn nàng, làm hại mình bị đánh một bạt tai.”

Lục Thanh Dung nói: “Người thì biết cái gì? Ta và nàng đồng chúc nhất mạch (同属一脉 ý là chảy cùng dòng máu), cô nương Tam phòng chúng ta sau này còn có muốn ra mặt gặp người hay không, còn có muốn lập gia đình hay không?” Còn một điểm nàng cũng chưa nói, Chu thị ở trong giới quý phụ kinh sư là nhất đẳng phu nhân, hôm nay mình ở trước mặt nàng biểu hiện một phen, tất nhiên có thể lưu cho nàng một ấn tượng tốt, hễ ở bên ngoài nàng có thể thay mình nói một đôi lời hay, cái bạt tai này của mình hôm nay cũng coi như không uổng phí.

Lục Thanh Dung sờ lên mặt của mình, nghĩ đến mình bất luận dung mạo thông minh hay tài hoa, mặt nào không cách Lục Thanh Nhân đến mấy con phố, cũng chỉ bởi vì mình thác sinh trong bụng của di nương, mới khiến cho bị người khi nhục khắp nơi, bản thân còn phải cúi đầu, nhẫn nhịn mọi chuyện. Cũng tỷ như ở trong học đường, dù là làm xong bài của tiên sinh, nhưng bởi vì phải chiếu cố tâm tình của Lục Thanh Nhân, còn phải gĩa vò đốt hơn nàng một bậc, gĩa vò ngày ngày.

Cách một cái bụng mà thôi, trong lòng nàng thật là vạn phần không cam lòng. Thầm nghĩ sớm muộn gì có một ngày làm cho mình gĩa cho một trượng phu có quyền thế, đến lúc đó nhất định làm cho Lục Thanh Nhân nhục nhã cũng không muộn.

Nàng bụm mặt nhanh chóng trở về Tây Sương phòng của Hằng Phong uyển. Thời điểm Lục Thanh Nhân tám tuổi đã chuyển ra khỏi chính viện, đã có tiểu viện của riêng mình, Lục Thanh Dung năm nay mười ba tuổi rồi, còn ở tại trong sương phòng chính viện. Tam phu nhân là muốn đặt nàng dưới mũi mắt chăm rãi dạy dỗ, mà lý do của nàng lại là chủ tử Tam phòng không có thừa tiểu viện cho Lục Thanh Dung ở.

Trên thực tế tiểu viện trống của Tam phòng còn nhiều, đây chỉ là lấy cớ mà thôi.

Bọn nha hoàn cảm thấy gĩa chín lần trên mặt của Lục Thanh Dung, để tiêu trừ máu ứ đọng trên mặt nàng. Lục Thanh Dung nhìn năm đường dấu ngón tay trên khuôn mặt bạch ngọc, hận đến vút gương đồng trên mặt đất.

Xuân Bình vừa đi vào, bị tiếng vang lớn do nàng quẳng tấm gương làm sợ hết hồn. “Cô nương...”

Lục Thanh Dung hít sâu một hơi hỏi nàng: “Có chuyện gì không?”

Xuân Bình thấp giọng nói: “Không đi nương tới.”

Lục Thanh Dung không kiên nhẫn nói: “Nàng tới làm gì, không gặp.” Không đi nương này chính là thân mẫu của Lục Thanh Dung, phụ thân mở cửa hiệu tơ lụa, trong nhà cũng có chút của cải, vốn cũng là khuê nữ của người ta. Bởi vì rất xinh đẹp, bị Lục Diệp nhìn trúng, cứng rắn nhét vào Hầu phủ.

Lúc ấy vào phủ, Tam phu nhân đã gĩa cho Lục Diệp được hơn một năm bụng vẫn không có chút động tĩnh nào, Tam phu nhân không thể không cho nàng vào cửa. Về sau Tam phu nhân sinh hạ Lục Thanh Nhân, nàng cũng sinh ra Lục Thanh Dung. Tam phu nhân có hài tử bên người, đối với nàng lại càng không khách khí, thay đổi biện pháp chèn ép mà Tam lão gĩa lại là kẻ sợ vợ, ngay cả cái rắm cũng không dám phóng một cái, về sau mới mẻ nhiệt tình qua đi, Tam lão gia cũng không đến phòng của nàng nữa.

Đội chuyện Tam phu nhân phạm lỗi, bị đưa đến từ đường tu hành, Tam lão gia mới nhớ tới trong viện còn có mấy người di nương, mới lại bắt đầu đi viện của các nàng. Không đi nương cũng coi như là người có thù đoạn, thổi gió bên gối nửa năm, Tam lão gia rốt cục đáp ứng trong khoảng thời gian này Tam phu nhân không có ở đây, đem sự vụ của Tam phòng giao cho nàng quản lý.

Xuân Bình không dám vi phạm mệnh lệnh của cô nương, xoay người đi truyền lời. Lục Thanh Dung lại gọi nàng lại phản phó: “Người nói với di nương, thân thể của ta không thoải mái, nói khéo một chút.”

Sắc mặt Xuân Bình dễ nhìn hơn một chút, đáp ứng đi ra ngoài.

Xuân Oánh tiến lên xoa bả vai cho nàng, dò dẫm một chút mới hỏi: “Cô nương, hiện giờ phu nhân không có ở đây, di nương mở mành mở mặt, trông coi nội vụ của Tam phòng chúng ta, vì sao người vẫn không chịu thân cận với nàng?”

Lục Thanh Dung cười lạnh nói: “Cho dù bản lĩnh nàng lớn hơn nữa, nhiều lắm cũng vậy thôi? Có thể chọn lựa vị hôn phu cho ta hay là như thế nào? Chúng ta ở chỗ này chịu khổ như vậy là vì cái gì, mong chờ cái gì? Không phải là gả cho một lang quân như ý, thoát khỏi bể khổ này sao? Trong chuyện này, nàng không có quyền lên tiếng, nếu tương lai phu nhân trở lại, hôn sự của ta đương nhiên vẫn nằm trong tay phu nhân, nếu nàng biết ta thân cận với di nương, sẽ cho ta quả ngon gì để ăn sao?”

Dừng một chút lại nói: “Nếu là phu nhân không về được, hôn sự của ta chính là Lão phu nhân làm chủ, di nương có thể nói gì trước mặt Lão phu nhân chứ? Có thời gian thân cận với nàng, còn không bằng ta hầu hạ Lão phu nhân cho tốt!”

Xuân Oánh cuối cùng nghe hiểu lời này, trong lòng không hiểu sao rung cả mình, mấy năm nay tâm tư của Ngũ cô nương càng ngày càng âm trầm, Không di nương ruốc cuộc cũng là thân mẫu của Ngũ cô nương...

Lục Thanh Dung nói những lời này, hơi một chút, liền nói: “Ta ngủ một hồi trước, Lão phu nhân sau khi ăn cơm trưa xong bình thường phải ngủ nửa canh giờ, người khoảng giữa trưa gọi ta dậy dùng cơm, sau đó đi phụng dưỡng Lão phu nhân.”

Xuân Oánh nói: “Dấu bàn tay trên mặt của Cô nương kia?”

Lục Thanh Dung oán hận nói: “Cứ giữ như vậy đi, để cho Lão phu nhân nhìn thật kỹ xem đích tôn nữ thiên kiều vạn sủng của nàng rốt cuộc là loại hàng gì. Nếu có thể sinh ra một hai tình cảm thương tiếc với ta, cũng coi như ta không uổng phí lần này.”

Dứt lời lên giường quý phi nằm ngủ không hề cập tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Bước ngoặt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lại nói ở bên trong Thúy Phong uyển, Lục Thanh Lam điều dưỡng mấy ngày, thân thể cuối cùng tốt lên. Kỳ thị sợ nàng chưa khỏe hẳn, không cho phép nàng chạy loạn ra khỏi tiểu viện tử của mình, Lục Thanh Lam một mình ở đó chăm chán, liền kêu đệ đệ Vinh ca nhi tới, Lục Thanh Nhân cũng ở đây, cùng ba nha hoàn Thạch Lựu Bồ Đào và Mặc Hương cùng nhau chơi đùa.

Thân thể nhỏ bé mập mạp của Vinh ca nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm như ngâm nước. Lục Thanh Lam kiếp trước không có con cái, bởi vậy cực kỳ thích vị đệ đệ ngoài ý muốn có được này.

Hai tỷ muội cùng hân chơi trốn tìm, Vinh ca nhi bị mất, xông loạn khắp nơi trong viện, bàn chân nhỏ béo lùn chác nịch giẫm lên mặt đất phát thanh âm bịch bịch. Hân ôm cổ một người, hô lớn: “Tam tỷ tỷ ư? Hay là Lục tỷ tỷ?”

Người nọ nhin cười, Vinh ca nhi tựa như chó con ngồi trên người nàng, đẩy nàng ra, thanh âm non nớt nói: “Người là Mặc Hương tỷ tỷ.”

Tính tình Mặc Hương hoạt bát khanh khách cười: “Cái mũi của Ngũ Thiếu gia thật là thánh quá đi.”

Vinh ca nhi là một tiểu cật hóa, cái mũi của cật hóa bình thường đều rất tốt.

“Vinh ca nhi, ở chỗ này, Lục tỷ tỷ ở chỗ này.” Lục Thanh Lam dụ dỗ đệ đệ, Vinh ca nghe thấy thanh âm nhất thời nhào tới, nhưng chờ hân đến, Lục Thanh Lam đã nhanh chóng đổi sang chỗ khác, mỉm môi cười xấu xa.

Không khí bên trong viện đang tốt, Lục Loan đi đến. Lục Thanh Nhân đứng dậy hỏi, “Lục Loan tỷ tỷ sao lại tới vậy?”

Vinh ca nhi chợt nhào lên, ôm cổ Lục Thanh Nhân, ngửi ngửi mũi trên người nàng, vui vẻ kêu lên: “Tam tỷ tỷ, ta bắt được người rồi.” Nói xong giắt miếng vải đen che mắt xuống, đắc ý kêu lên: “Ta bắt được người rồi.”

Lục Thanh Nhân bị đệ đệ mập bò nhào vào phải lui về sau một bước, cười sờ cái đầu dứa nho nhỏ của hân.

Lục Loan thấy thế cũng cười, vén áo thi lễ: “Tam cô nương cũng ở đây, nô tỳ cũng không cần lại đến chỗ Tam cô nương nữa.”

Lục Thanh Nhân nói: “Mẫu thân có phản phó gì?”

Lục Loan nói: “Chu phu nhân của Nam An Hầu phủ đến đây, còn dẫn theo Lục công tử Hầu phủ tới, phu nhân sai nô tỳ mời hai vị cô nương đi ra phía trước gặp.”

Nhượng này: “Sao hân lại tới? Lục Loan tỷ tỷ, ta có thể không đi được không?” Nàng thật sự không muốn gặp lại Lý Ngọc.

Lục Loan cười nói: “Lý công tử là đặc biệt tới cửa xin lỗi cô nương, người không đi thì không phải.”

Hai tỷ muội liếc nhau một cái, Lục Thanh Nhân nói: “Đi thôi, nếu người không ra mặt, có vẻ chúng ta quá mức vô lễ, không khỏi thất lễ.”

Lục Thanh Lam có chút nhúc nhủ, Lý Ngọc cũng không phải là người tính tình chịu nhận lỗi với người ta a, trong hồ lô người này bán cái gì vậy?

Lục Thanh Lam không tình nguyện đi đến thánh đường.

Quả nhiên nhìn thấy Chu thị và Lý Ngọc đều ở đây, Lý Ngọc quy củ ngồi ở chỗ đó, trông thấy nàng tiến vào, Lý Ngọc còn lộ ra một nụ cười sáng lạn về phía nàng.

Lục Thanh Lam không khỏi sồn hết cả gai ốc.

Hai tỷ muội tiến lên ra mắt Chu thị, Chu thị lời kéo hai tỷ muội khen ngợi một hồi: “Nhị phu nhân thật là có phúc, người xem hai hài tử này, người thì xinh tươi tựa như hoa, một người đoan trang một người thanh tú, dung mạo này khí độ này, làm tất cả nữ hài nhi trong kinh thành ghen kỵ đó mất a.”

Tài ăn nói của nàng vô cùng tốt, lại nói đúng chỗ, còn biết khen người khác, làm cho người ta toàn thân thư thái, Kỳ thị vốn không muốn tiếp mẹ con bọn họ, nhưng sau lần tiếp xúc vừa rồi, vậy mà cách nhìn về Chu thị và Lý Ngọc thay đổi lớn.

Kỳ thị vội vàng khiêm tốn: “Đầu có đầu có, Lý Sính cô nương của quý phủ, mới thật sự là đại gia khuê tú.”

Hai người khiêm tốn vài câu, Chu thị liền nói với Lục Thanh Lam: “Lần trước bởi vì Ngọc nhi nghịch ngợm, làm hại người trượt chân rơi xuống nước, còn bị bệnh một trận. Hôm nay ta đặc biệt dẫn hẳn tới cửa xin lỗi Lục cô nương.” Xoay người lại nói với Lý Ngọc: “Còn không mau xin lỗi Lục cô nương.”

Lục Thanh Lam lúng túng khoát tay nói: “Không cần, Lý công tử cũng là vô ý, ta thấy sự tình cứ qua như vậy tốt rồi, Lý công tử cũng không cần nói xin lỗi.”

Chu thị trừng mắt nhìn Lý Ngọc một cái: “Ngọc nhi, còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau xin lỗi Lục cô nương.”

Lý Ngọc đứng dậy, hít sâu một hơi, gập người, dùng tốc độ cực nhanh nói: “Lục cô nương, là Lý Ngọc ta mạo phạm người, xin người tha thứ cho.”

Lục Thanh Lam quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, Lý Ngọc vậy mà thực sự nói xin lỗi với mình ư?

Chu thị bên này cũng thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Đứa nhỏ này da mặt mỏng, còn chưa từng nhận lỗi với ai đâu, xin Nhị phu nhân đừng trách.”

Kỳ thị thấy mặt Lý Ngọc đỏ lên, nhớ tới nhiều lời đồn đãi về Lý Ngọc, cũng cười theo nói: “Lý công tử thật chân tình, ta làm sao lại trách móc chứ?” Chu thị mang theo Lý Ngọc ngồi một hồi, Lục Thanh Lam cũng đành phải ở lại đó. Nàng có chút đứng ngồi không yên, bởi vì ánh mắt của Lý Ngọc vẫn luôn lướt trên người nàng.

Kỳ thị và Chu thị ngược lại trò chuyện với nhau rất vui.

Rốt cục trong lúc Lục Thanh Lam như đứng đông đờ, như ngồi đông than, đang nghĩ cách tránh đi, Chu thị đứng dậy cáo từ, Lục Thanh Lam lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm.

Kỳ thị tiễn Chu thị ra cửa, hai người sống vai đi phía trước, Lý Ngọc theo sát phía sau, phía sau cùng là Lục Thanh Lam. Lý Ngọc bỗng nhiên quay đầu lại, nói một câu cực kỳ nhanh với Lục Thanh Lam: “Người sợ ta như vậy à?”

Lục Thanh Lam khẽ giật mình, nhưng ngay sau đó cũng hồi đáp thật nhanh: “Đừng đấy! Ta chính là sợ người như vậy, cho nên, xin người sau này cách xa ta một chút!”

Sắc mặt Lý Ngọc xanh mét, trong mắt lại hiện lên một tia âm đạm, chợt quay đầu lại đi tiếp.

Bởi vì động tác của hai người cực nhanh, thanh âm lại nhỏ, Chu thị và Kỳ thị đi ở phía trước nhất thời chưa phát giác.

Một ngày kia, Lục Thanh Lam đang ở trong phòng luyện chữ, Mặc Cúc đi vào bẩm báo Trần phu nhân lại tới nữa. Lục Thanh Lam lâm vào trầm tư. Trong lòng nàng không khỏi có chút nôn nóng. Lục Văn Đình đi lâu như vậy, đến bây giờ vẫn không có một điểm động tĩnh, ngay cả một phong thư cũng không gửi về. Vũ Tiến bá phủ làm gấp như vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể Lục Văn Đình còn chưa trở về, Kỳ thị đã hứa gả Lục Thanh Nhân ra ngoài.

Lục Thanh Lam liền đứng dậy, “Đi, chúng ta đi chính viện nhìn một cái.” Mang theo Mặc Cúc đi đến chính viện.

Đến chính viện. Hai đại nha hoàn của Kỳ thị Lục Loan và Lục Ngạc đang đứng ở ngoài cửa, trông thấy Lục Thanh Lam cười tiếp đón: “Lục cô nương.”

Lục Thanh Lam biết rõ còn có hỏi: “Hai vị tỷ tỷ, ai ở bên trong vậy?”

Lục Loan nói: “Là Đại Lý Tự Trần phu nhân.”

Lục Thanh Lam “À” một tiếng, khoát tay về phía hai người, tiến vào trong phòng, hai người sợ hết hồn, đang định thông bẩm, Lục thanh Lam lại quay đầu lại xuyt một tiếng, hai người thấy trong mắt nàng có ý cầu khẩn, lòng mềm nhũn, liền tùy nàng.

Lục Thanh Lam vào phòng, đứng bên ngoài, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến thanh âm của một nữ nhân: “Bá phu nhân nhờ ta tới hỏi một tiếng, với cửa hôn sự này, Nhị phu nhân còn có gì không hài lòng sao? Hoặc là còn có yêu cầu gì khác ư?” Vậy đại khái chính là Trần phu nhân rồi.

Kỳ thị nghe ngóng lâu như vậy, đều nghe được lời hay về Chu Hạo, Vũ Tiến bá phủ bên này thúc dục gấp, nàng cũng không muốn mất cửa hôn sự tốt này, liền nói: “Học văn và nhân phẩm của Thế tử đều là nhất đẳng, cửa hôn sự này ta rất hài lòng. Chỉ là Nhân nhi là trưởng nữ của ta, nuôi lớn nàng từ nhỏ, trong lòng ta đầy thật sự là không nỡ, muốn giữ nàng lại thêm một năm.”

Trần phu nhân thấy nàng chịu mở miệng, cực kỳ vui mừng, nói: “Ta cũng là làm nương, sao lại không biết tâm tư của Nhị phu nhân chứ. Người xem như vậy được không, hai nhà chúng ta trao đổi thiệp canh trước, xác định chuyện này. Ta lại đi thương lượng với bá phủ, chúng ta đẩy hôn kỳ ra phía sau một năm là được.”

Kỳ thị suy nghĩ một chút, rốt cục nói: “Như vậy cũng được, chẳng qua sự thể trọng đại, ta còn phải báo cáo lão gia mới có thể định đoạt.”

Trần phu nhân thấy nàng nói như thế, cũng không ép sát từng bước nữa: “Nên vậy, nên vậy.”

Hai người quyết định xong chuyện này, tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm, liền đổi đề tài tán gẫu. Lục Thanh Lam thấy không có gì để nghe nữa, cũng lui ra ngoài.

Lục Thanh Lam mang theo Mặc Cúc trở về, vừa đi vừa suy nghĩ chuyện này. Mẫu thân muốn trung cầu ý kiến phụ thân, nhưng là mẫu thân cũng đáp ứng rồi, phụ thân có thể không đáp ứng sao? Nàng không khỏi bối rối.

Đợi về tới phòng của mình, Lục Thanh Lam vẫy lui tất cả nha hoàn, sau đó hỏi Mặc Cúc: “Mặc Cúc, người đi theo ta đã bao lâu?”

Mặc Cúc thấy thần sắc nàng nghiêm nghị, không khỏi nhẹ run sợ. Quý xuống nói: “Ta đi theo cô nương bốn năm rồi.”

Lục Thanh Lam nói: “Người là người thông minh. Từ trước đến giờ luôn luôn trung tâm với ta, hiện tại ta muốn người đi làm một chuyện, người có dám không?”

Mặc Cúc trấn định nói: “Xin Tiểu thư phân phó, lên núi đao xuống vực dầu, ta cũng vậy nhất định thay tiểu thư thực hiện.”

Lục Thanh Lam lúc này mới vừa lòng. “Tốt lắm, tốt lắm. Vậy được, hiện tại ta có một việc muốn người đi làm giúp ta, chỉ cần làm xong chuyện này, đời này kiếp này ta tuyệt đối không bạc đãi người.”

Dừng một chút, Lục Thanh Lam lại nói: “Ta cũng không cần người lên núi đao xuống vực dầu, chỉ cần người tung ra ngoài vài câu.” Nàng để cho Mặc Cúc để lỗ tai lại gần, ở bên tai của nàng nói mấy câu.

Trong mắt Mặc Cúc hiện lên một tia hoang mang, nhưng nàng là người thông minh, cũng không hỏi nhiều. Dựa theo phân phó của Lục Thanh Lam đi làm. Việc Lục Thanh Lam muốn nàng làm, cũng chỉ là tuyên truyền ra ngoài chuyện Kỳ thị đính hôn cho Lục Thanh Nhân.

Ngày hôm sau Kỷ thị mang theo hai tỷ muội đi vấn an Trương thị. Hành lễ xong, Trương thị bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Tức phụ Lão Nhị, nghe nói người muốn gả nhân tỷ nhi cho thể tử Vũ Tiến bá phủ chuyện này có thật không?”

Kỷ thị hoảng sợ, thầm nghĩ chuyện này nàng làm sao mà biết được? Trong miệng lại không thể không trả lời: “Vâng, tiếp xúc qua với Vũ Tiến bá phủ, Vũ Tiến bá thể tử Chu Hạo vô luận nhân tài phẩm cách đều là thượng đẳng, là lương xứng của Nhân nhĩ. Chẳng qua, chuyện này còn phải được lão gia đồng ý mới được.”

Trương thị nghe xong lời này không khỏi hết sức tức giận. “Chuyện lớn như vậy, tại sao người không thương lượng với ta?”

Thân ca ca của Trương thị chính là Ngạc quốc công, hẳn có một thân tôn tử, tên là Trương Đào, lớn hơn Lục Thanh Nhân một hai tuổi, hiện giờ cũng đến tuổi thành thân. Trương thị muốn gả Lục Thanh Nhân cho vị cháu trai này.

Trương Đào này tuy nói là đích tử của công phủ, nhưng Ngạc quốc công phủ mặt ngoài nhìn gần nấp gọn gàng, thực ra bên trong đã sớm thói rữa, Ngạc quốc công là kẻ háo sắc, trong kinh có một truyền thuyết, hẳn và con dâu của mình có một chân, tôn tử của hắn trên thực tế là thân nhi tử của hắn.

Trương Đào này di truyền “Ưu điểm” của tổ phụ, còn tuổi nhỏ đã nuôi một phòng đầy thông phòng, Lục Thần và Kỷ thị đều là người thương yêu nữ nhi, làm sao chịu gả nữ nhi vào dạng gia đình này. Bởi vậy Lão phu nhân liền tiếp ám chỉ nhiều lần, Kỷ thị chỉ giả vờ nghe không hiểu, chưa bao giờ đồng ý.

Cho nên Lão phu nhân nghe nói Lục Thần và Kỷ thị muốn gả Lục Thanh Nhân cho Chu Hạo, cháu trai của nàng không có hôn phối, đương nhiên hết sức tức giận.

Lục Thanh Lam đề cho Mặc Cúc truyền tin tức này khắp nơi, chính là để cho Lão phu nhân biết. Hiện giờ thấy Lão phu nhân quả nhiên làm đúng theo suy nghĩ của nàng, ra mặt ngăn cản hôn sự của Chu Hạo và Lục Thanh Nhân, dù là hận chết lão tử bà, nhưng lúc này hận không thể tiến lên hôn nàng một cái.

Trong lòng Kỷ thị hết sức tức giận. Lão phu nhân ngày thường chỉ lo thiên vị mấy hài tử của Tam phòng, chẳng quan tâm Nhân nhĩ Bảo Nhi của mình, nhưng lại muốn gả Nhân nhĩ cho cháu trai không ra hôn của nàng như vậy, thật một năng nói được vậy.

Vốn hôn sự của con cái là “phụ mẫu chi mệnh, mỗi chúc chi ngôn”*, hôn sự của Lục Thanh Nhân, nàng và Lục Thần mới có quyền lên tiếng nhất, nhưng là người ta là tổ tông có quyền định đoạt, cho nên Trương thị muốn nhúng tay, nàng thật sự không có gì lý do đường hoàng để cự tuyệt.

() Phụ mẫu chi mệnh, mai chúc chi ngôn (父母之命，媒妁之言): Mệnh lệnh của cha mẹ, lời giới thiệu của người mai mối.*

Kỷ thị vội la lên: “Lão phu nhân, hôn sự với Vũ Tiến bá phủ liên lụy tới hạnh phúc cả đời của Nhân nhĩ, kính xin Lão phu nhân thành toàn.”

Trương thị nói: “Cũng là bởi vì chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của Nhân tỷ nhi, ta mới thay người đem kiểm định, dù sao người trẻ tuổi, kinh nghiệm ít. Vạn nhất nhìn sai, không phải là làm chậm trễ cả đời Nhân tỷ nhi!”

Kỷ thị bất đắc dĩ “Vâng, con dâu tuy ý Lão phu nhân phân phó.”

Mọi người ra khỏi phòng của Lão phu nhân, Kỷ thị thấy sắc mặt Lục Thanh Nhân thật sự không tốt. Không khỏi càng oán giận Lão phu nhân, Trương thị thực sự quá phân, làm trò trước mặt nữ nhi không kiêng sợ nói lên hôn sự của nàng như vậy, đây đối với nữ nhi mà nói quả thực không khác nào một loại nhục nhã.

Trở lại Thúy Phong uyển, vầy lui hạ nhân, nước mắt Lục Thanh Nhân rốt cục rốt xuống, “Mẫu thân, Lão phu nhân có phải là muốn gả nữ nhi cho cháu trai của nàng, nữ nhi không lấy chồng đâu!”

Trương Đào là cháu trai của Lão phu nhân, dịp lễ tết cũng tới Hầu phủ mấy lần, Lục Thanh Nhân và hắn đã từng gặp qua, mỗi một lần cái loại ánh mắt nhìn chòng chọc của hắn nhìn về phía mình đều chán ghét tới cùng, cho nên nàng vô luận như thế nào cũng không muốn gả vào Ngạc quốc công phủ.

Kỷ thị ôm nữ nhi vào lòng, liên tục trấn an nói: “Hài tử ngoan, người yên tâm, có ta và phụ thân người ở đây, ta tuyệt đối sẽ không để cho người nhảy vào hố lửa Ngạc quốc công phủ kia.”

Buổi tối Lục Thần từ Hàn Lâm viện trở về, Kỷ thị và hắn thương lượng chuyện này. Kỷ thị buồn rầu nói: “Ban đầu định gả Lão phu nhân để gao nấu thành com rồi nói sau, đến lúc đó cho dù Lão phu nhân biết, cũng lắm là xả giận với ta. Cũng không biết là người nào để lộ, làm lão phu nhân biết trước. Chuyện này phải làm như thế nào đây?”

Lục Thần đối với vị vị kế mẫu này cũng có vài phần bất đắc dĩ. Đánh phải an ủi thế tử: “Xe đến trước núi ắt có đường, người cũng không cần quá mức lo lắng tức giận. Nếu mẫu thân đã biết chuyện này, như vậy chuyện trao đổi thiếp canh liền tạm hoãn đi, chúng ta khuyên nhủ mẫu thân, nếu thật sự không được, ta lại đi cầu xin phụ thân, phụ thân là người hiểu lý lẽ, sẽ không mặc cho mẫu thân làm bậy.”

Kỷ thị nói: “Cũng chỉ đành như thế.”

Qua hai ngày, Trần phu nhân lại tới cửa. Hai phu thê vốn đã quyết định trao đổi thiếp canh với Vũ Tiến bá phủ rồi, đánh phải nói chậm thêm mấy ngày.

Trần phu nhân liên tục hỏi nguyên nhân, Kỷ thị mới nói Lão phu nhân có chút ý kiến với chuyện này. Trần phu nhân đành phải ầm ức rồi đi.

Không đến hai ngày, Vũ Tiến bá phu nhân mang theo Chu Hạo đến bái kiến. Chuyện này đương nhiên là Lão phu nhân lấy cớ kiểm định thay Kỷ thị, muốn gặp Chu Hạo.

Lão phu nhân vốn nghĩ, chọn vài tật xấu, quấy nhiễu hôn sự này, sau đó sẽ tìm cách gả Lục Thanh Nhân cho Trương Đào.

Nào biết tuổi Chu Hạo mặc dù không tính lớn, nhưng đối nhân xử thế cực kỳ khôn khéo trôi chảy, tiếp xúc một phen, nàng vậy mà vẫn tìm không ra nửa điểm tật xấu của Chu Hạo.

Đội tiền mẫu tử Chu Hạo xong, Kỷ thị trở lại Mục Nguyên đường hỏi Lão phu nhân: “Lão phu nhân cảm thấy Hạo ca nhi như thế nào?”

Lúc cái này nàng vẫn phải làm công việc của Lão phu nhân, nói về Chu Hạo không ít lời hay, Lão phu nhân cho dù không chịu. Nhưng hôm nay Kỷ thị mời thê tử Trần thị của đường huynh Kỷ Thành đến, trước mặt Trần thị, Lão phu nhân cũng đã không tiện mở miệng nói đối.

Lão phu nhân đành phải nói: “Hài tử này thật ra là hài tử tốt.”

Trần thị đương nhiên là giúp Kỷ thị, liền cười nói: “Lão phu nhân xin thứ cho ta đi quá giới hạn, ta thấy Vũ Tiến bá phủ gia phong thanh chính, hài tử Chu Hạo này chẳng những tướng mạo nhân phẩm xuất chúng, khó nhất chính là khiêm tốn hữu lễ, biết vờn lên, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng*, ta thấy thật ra vô cùng xứng đôi với Nhân tỷ nhi, người thấy sao?”

() 不可限量- Bất khả hạn lượng: Cực kỳ giỏi giang, không thể lường được tiền đồ thành công của người đó.*

Lão phu nhân nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, cuối cùng vô lý, ôm đầu kêu lên: “Ai ôi, đầu của ta sao lại đau như vậy!”

Hứa mã mã vội vàng tiến lên, nói với Kỷ thị và Trần thị: “Lão phu nhân bận rộn cả ngày, phạm vào bệnh nhức đầu, thất lễ với cửu phu nhân rồi...Hôn sự của Tam Cô nương là đại sự, hai vị phu nhân xem có phải nên để hôm khác lại thương lượng với Lão phu nhân không?”

Hai người còn có thể nói cái gì nữa? Chỉ đành phải cáo từ rồi đi.

Ra khỏi Mục Nguyên đường, Kỷ thị giận đến ngực phập phồng: “Đại tẩu, người cũng thấy đấy, nàng một lòng một dạ muốn đẩy Nhân tỷ nhi của ta vào hố lửa a.”

Trần thị khuyên nhủ: “Muội muội người đừng vội, bà bà người cho dù thế nào, nàng cũng không thể không giảng đạo lý, chuyện này ta thấy vẫn là phải suy nghĩ kỹ hơn rồi bàn sau, ta trở về báo cáo

lão gia, bảo lão gia đến quý phủ, nhắc tới với Lão Hầu gia, Lão Hầu gia là người biết lý lẽ, chuyện này dù sao vẫn có cách giải quyết.”

Kỷ thị ấy náy nói: “Năm nay là ba năm kinh sát một lần, huynh trưởng có thể tiến thêm một bước nữa hay không, chính là thời điểm mấu chốt nhất, ta lại lấy loại sự tình này phiền toái huynh trưởng, thật là áy náy.”

Trần thị cười nói: “Người một nhà không nói hai lời, Lão thái gia năm đó có đại ân với lão gia, hẳn không có ở kinh sư, lão gia không giúp người ra mặt thì ai giúp người? Người cứ yên tâm chờ, ta trở về thương lượng chuyện này với lão gia.”

Kỷ thị thiên ân vạn tạ, “VẬY ta sẽ chờ tin tức tốt của tẩu tử.”

Trần thị ra khỏi Trường Hưng Hầu phủ, không khỏi thăm thò dài, thứ từ Kỷ Hải của nàng năm nay mười sáu tuổi, chưa hôn phối. Kỷ Hải từng gặp qua biểu muội Lục Thanh Nhân này mấy lần, vẫn nhớ mãi không quên nàng. Trần thị cũng thích bộ dáng đại gia khuê tú yên tĩnh Lục Thanh Nhân, nàng thật không phải là không muốn cưới Lục Thanh Nhân vào cửa, chỉ hận bản thân đốc thúc không đủ nghiêm khắc, nhĩ từ lại có chút ham chơi, mười sáu tuổi vẫn chỉ là tú tài.

Nghĩ đến Chu Hạo kia là hạng nhân tài gì, hướng chỉ lại là thế tử của Vũ Tiến bá phủ, tương lai của Vũ Tiến bá, nhĩ từ có thể thi đậu Cừ nhân hay không cũng chưa chắc, có tư cách gì cạnh tranh với Chu Hạo, Trần thị lại cầu hôn Lục Thanh Nhân với Kỷ thị, chỉ một lòng một dạ mà nghĩ như thế nào giúp nàng giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Lại nói Trần thị trở về Kỷ phủ, dời đến lúc Kỷ Thành rời phủ nha, liền sai nha hoàn mời Kỷ Thành tới trong thư phòng nội viện. Kỷ Thành tới rất nhanh. Kỷ thị Tầm Dương chưa từng có thói quen nạp thiếp, bởi vậy nhân khẩu Kỷ phủ đơn giản, Trần thị sinh cho Kỷ Thành ba nhĩ tử, tình cảm hai vợ chồng từ trước đến giờ cực kỳ tốt.

Bởi vậy giữa hai người cũng không cần chú ý quá nhiều như vậy, Kỷ Thành trực tiếp hỏi: “Muội muội mời người đi Hầu phủ một chuyến, là xảy ra chuyện gì sao?”

Trần thị thờ dài: “Cũng không phải là xảy ra chuyện, là Nhân tỷ nhĩ, hôn sự của Nhân tỷ nhĩ có vấn đề.” Đang muốn nói với trượng phu chuyện chứng kiến ở Hầu phủ hôm nay, chợt nghe bên ngoài truyền tới một tiếng cười sang sảng: “Mẫu thân, hôn sự của ai có vấn đề?”

Rèm nhắc lên, một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đi vào. Mặc vấn sĩ bào màu xanh nhạt, đầu đội bạch ngọc quan, trang phục hết sức đơn giản, nhưng bộ dạng mảy kiếm mắt sáng, mặc dù không mỹ mạo yêu nghiệt như Tiêu Thiếu Giác hay Lý Ngọc, nhưng cũng tuyệt đối được xem như phong tư xuất chúng, xứng đáng là mỹ thiếu niên.

Đây cũng là thứ tử của thành Kỷ Hải.

Trưởng tử của Kỷ Thành – Kỷ Hồng đã lập gia đình, nhưng tính cách lại khác nhau, Kỷ Thành sinh ra vốn thông tuệ, tuổi còn trẻ đã đậu Tiến sĩ, Kỷ Hồng trên phương diện học hành lại không có quá nhiều thiên phú, hai mươi tuổi mới miễn cưỡng đỗ tú tài, sau lần đó luôn thì rớt. Kỷ Thành thấy hẳn không hợp đọc sách, cũng đập tắt tâm tư, để cho hẳn chuyện tâm kinh doanh thứ vụ trong nhà.

Lão nhĩ Kỷ Hải ngược lại thừa kế ưu điểm của hẳn, đối nhân xử thế cực kỳ thông minh, mười tuổi đỗ tú tài, chỉ tiếc bởi vì quá ngang bướng, hai lần thi hương đều thi rớt, thẳng đến hiện tại vẫn đang còn là một tú tài.

Kỷ gia và Hầu phủ bất đồng, muốn giữ vững hưng thịnh của gia tộc không suy, nhất định phải đòi đòi đều có người đậu Tiến sĩ làm quan, bởi vậy Kỷ Thành có chút bất mãn với Kỷ Hải, thấy hẳn mặt liền chìm xuống. “Người không đi đọc sách, mỗi ngày chỉ nghe ngóng những thứ này, tổ phụ người và ta lúc lớn như người, đã sớm trúng cử rồi, người nhìn người xem, người như vậy là cái dạng gì? Kỷ thị ta sao lại sinh ra kẻ bất tài như người vậy?”

Kỷ Hải không ngờ phụ thân cũng ở đây, lập tức trở nên bó tay bó chân, thấp giọng kêu một tiếng: “Phụ thân!”

Trần thị hết sức thiên vị thứ tử hiếu thuận thông minh này, vội vàng bênh vực: “Được rồi lão gia, người xem nhìn người xem, thấy hẳn một lần mắng hẳn một lần, làm cho hài tử thấy người liền biến thành rùa rụt đầu.”

Kỷ Thành “Hừ” một tiếng, không nể nang nữa. Mặc dù mắng hẳn hung ác, trên thực tế kỷ thác kỳ vọng rất lớn với nhĩ tử này.

Trần thị quay đầu nói với Kỷ Hải: “Nơi này không có chuyện của người, người nhanh đi đọc sách đi. Người ở đây lại chọc cho phụ thân người tức giận.”

Kỷ Hải do dự một chút, len lén liếc phụ thân một cái, nổi lên dũng khí nói: “Mẫu thân, các người vừa rồi là không phải nói... Đại biểu muội muốn nghị hôn sao?”

Đại biểu muội chính là Lục Thanh Nhân.

Bởi vì Kỷ thị ở kinh sư chỉ có một vị đường huynh thành, bởi vậy hai nhà lui tới thân mật hơn, Kỷ Hải lúc nhỏ thường xuyên có cơ hội gặp mặt chơi đùa với Lục Thanh Nhân, Lục Thanh Nhân xuất thân cao quý, người vừa xinh đẹp lại âm áp, là đại gia khuê tú chân chính, có thể nói thỏa mãn tất cả tưởng tượng về hiền thê lương mẫu của Kỷ Hải. Kỷ Hải biết rõ bề ngoài nàng dịu dàng mềm mại, kỳ thật ẩn chứa một lòng kiên cường, điều này làm cho hẳn càng sinh ra hảo cảm với vị biểu muội này. Chỉ là về sau Lục Thanh Nhân dần dần lớn hơn, hẳn cũng không có cơ hội ở cùng Lục Thanh Nhân nữa.

Trần thị thờ dài một tiếng: “Là thế tử của Vũ Tiến bá phủ Chu Hạo, cô mẫu và trượng mẫu người đã đồng ý, chỉ cần qua cửa ải Lão phu nhân, hai nhà sẽ trao đổi thiếp canh, người vẫn là bỏ cái ý nghĩ đó đi.” Tâm tư của nhĩ tử nàng làm sao có thể không rõ.

Kỷ Hải nghe đến đó sắc mặt không khỏi tái nhợt, ngập ngừng nói: “Không phải là còn chưa trao đổi thiếp canh đó sao?”

Nói đến cái này Kỷ Thành tức giận, vỗ bàn: “Người còn muốn mặt mũi nữa không? Nếu người sớm đỗ cử nhân một chút, lão tử ta cũng có thể mảy dạn mặt dày đi chỗ muội muội cầu xin, nhưng mà người nhìn người hiện giờ xem, một không có công danh hai không có xuất thân, người cũng không thể đề cho Nhân tỷ nhĩ gả tới đây theo người uống gió Tây Bắc chứ!”

Kỷ Hải tranh cãi: “Nếu đại biểu muội chịu gả tới đây, nhĩ từ sẽ tiến bộ, tương lai tất nhiên thi đậu Tiến sĩ cũng cho nàng nữ phượng khăn quàng vai... Nhĩ từ có lòng tin, khoa tiếp theo nhất định có thể đỗ!”

Kỷ Thành khịt mũi coi thường, “Khoác lác ai không biết!” Cũng lười tranh cãi với nhĩ tử, không kiên nhẫn phát tay: “Ta và nương người thương lượng chính sự, người đi ra ngoài đi.”

Bước chân Kỷ Hải trầm trọng đi ra khỏi chính viện, trở lại thư phòng cũng không có tâm tư đọc sách. Nằm ở trên giường, đầy đầu đều là thân ảnh yếu điệu của người ấy. Nếu hẳn là cử nhân, cử nhân mười sáu tuổi khắp Đại Tề cũng tìm không ra mấy người, con đường làm quan sáng lạn. Nhưng tú tài mười sáu, cũng có rất nhiều, ở kinh thành này nói không đáng một đồng cũng không quá đáng. Huống chi Kỷ Thành cũng không phải là đích chi của Kỷ thị Tầm Dương. Chu Hạo lại thế tử Vũ Tiến bá, hẳn sao có thể sánh bằng, nhất thời hận mình vô năng, liên tục thì rớt hai lần thi Hương, trần trọc trở mình khó có thể ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mới biết được phụ thân cùng mẫu thân đi Trường Hưng Hầu phủ. Hẳn nhớ tới ngày hôm qua phụ thân cùng mẫu thân nói chuyện với nhau. Phụ thân chiếu cố cô mẫu giống như thân muội tử, lần này đi nhất định là vì giúp cô mẫu nói tốt cho người ta.

Kỷ Hải nhớ tới đại biểu muội sắp phải gả cho người ta làm vợ, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, cũng không biết lấy dũng khí ở đâu, mang theo gã sai vặt đi Trường hưng Hầu phủ.

Người gác cổng biết Kỷ Hải, hướng chỉ nửa canh giờ trước, Kỷ Thành và Trần thị vừa mới vào đại môn Hầu phủ, bởi vậy hết sức nhiệt tình cho qua, một quản sự liền hỏi: “Kỷ thiếu gia muốn đi Mục Nguyên đường hay là Thúy Phong uyển, tiểu nhân dẫn đường cho ngài.”

Kỷ Hải vội vàng nói: “Ta đi Thúy Phong uyển vẫn an cô trượng cô mẫu, đường bên kia ta quen rồi, không dám phiền toái đại ca.” Làm như vậy nhiều ít có chút không hợp lý, chẳng qua Kỷ Hải là khách quen, người gác cổng khách khí hai câu cũng mặc hẳn đi.

Kỷ Hải liền mang theo gã sai vặt đi vào hậu hoa viên Hầu phủ, có một đình nhỏ bên cạnh ngã ba đường, hẳn liền ngồi xuống trong đình.

Kỷ Hải xem chừng phụ thân cùng Lão thái gia nói chuyện không thể kết thúc nhanh như vậy, đợi phụ thân nói xong, tất nhiên phải đi Thụy Phong uyển thăm Kỷ thị, Kỷ Thành đương nhiên không tiện đi vào, chỗ Kỷ thị tiếp đãi hần có khả năng nhất chính là thư phòng của Lục Thần. Mà cứ cữu tới Lục Thanh Nhân không có đạo lý không đến bái kiến, ngã ba đường này chính là chỗ Lục Thanh Nhân phải đi qua.

Kỷ Hải thực sự muốn gặp Lục Thanh Nhân, về phần sau khi gặp Lục Thanh Nhân nói cái gì, hần căn bản chưa nghĩ ra.

Kỷ Hải ở chỗ này lo lắng chờ đợi, qua gần nửa canh giờ, đã nhìn thấy xa xa đi tới vài người, cầm đầu một cái thiếu nữ mặc một bộ búi tử hải đường màu hồng thêu hoa ngư mỹ nhân, thoát nhìn hết sức tươi sáng, đầu búi hời cốt kễ*, trong tóc mây cắm một cây trâm như ý ngà voi, da trắng như tuyết, đôi mắt sáng ngời.

Hồi cốt kễ

Hồi cốt kễ

Trong mắt người tình hóa tây thi, Kỷ Hải nhất thời cảm thấy thiếu nữ này quả thực giống như là tiên nữ trong Thiên cung hạ phàm, nhìn nàng si ngốc không nói nên lời.

Lục Thanh Nhân đi tới.

Gã sai vật của Kỷ Hải đẩy chủ tử một cái, Kỷ Hải lúc này mới bối rối đứng dậy, vội vàng đi tới giữa đường. Lục Thanh Nhân dừng bước chân, thấy là Kỷ Hải, trên mặt lộ ra mỉm cười phát ra từ nội tâm. Nàng thoải mái uốn gối phúc lễ, gọi một tiếng: “Nhị biểu ca, sao người ở chỗ này, lạc đường sao?”

Ấn tượng của nàng với Kỷ Hải rất tốt, vóc người Kỷ Hải đẹp mắt, lại không cứng nhắc như người đọc sách khác, đối nhân xử thế rất là hài hước thú vị, hết sức thương yêu che chở nàng và Bảo Nhi, cho nên mỗi lần thấy Kỷ Hải tâm tình nàng đều vui vẻ. Đương nhiên hai người mặc dù là quan hệ cô biểu, nhưng dù sao lớn rồi, nên tị hiềm.

Nàng còn tưởng rằng Kỷ Hải là đi theo cữu mẫu, cho nên mới hỏi hần có phải lạc đường hay không.

Kỷ Hải nhìn thấy Lục Thanh Nhân chỉ cảm thấy đầu óc giống như một cục bột nhào, cái gì cũng không nói ra được. Tay chân hần cũng không biết để ở nơi đâu mới tốt, khom lưng chấp tay nói: “Biểu... Biểu muội!” Tựa hồ lại cảm thấy không đúng, nhất thời lúng túng thu tay về.

Lục Thanh Nhân bị bộ dạng ngu ngốc kia chọc cười, Kỷ Hải chỉ cảm thấy nàng cười giống như ngàn vạn đóa hoa xuân cùng nhau nở rộ, chói lọi làm mất hần thiếu chút nữa mở không ra. Nhất thời lại càng luống cuống.

Lục Thanh Nhân nói: “Ta đang định đi bái kiến cữu cữu, biểu ca đi cùng ta đi.” Thực sự cho rằng Kỷ Hải lạc đường.

Kỷ Hải hít sâu một hơi, miễn cưỡng trấn định, rốt cục nói: “Biểu muội, ta không phải lạc đường, ta ở chỗ này là vì chờ người.”

“À?” Nữ hài nhi nhìn hần, vẻ nghi hoặc trên mặt có vẻ sống động.

Kỷ Hải càng quyết tâm, nếu hôm nay không thể nói hết tâm sự với nàng, sau này sợ là cũng không có cơ hội nữa rồi. “Biểu muội ta có mấy câu muốn nói với người. Người có thể cho nha hoàn của người tạm lui không?”

Lục Thanh Nhân cũng không ngu ngốc, thấy bộ dáng hần lần này, mơ hồ đã đoán được hần muốn nói điều gì, vốn không muốn nghe những điều kia, nhưng là Nhị phòng và nhà cữu cữu thân như người một nhà, nàng đối đãi với Kỳ Hải giống như thân ca ca, cũng đã không tiện tổn thương hần quá sâu, liền vẫy lui người khác, nhưng để lại hai đại nha hoàn Đan Hương, Đan Khẩu, nói: “Hai nha hoàn này, ta cũng không kiêng kị bọn họ chuyện gì, biểu ca có lời gì xin mời nói đi. Chúng ta tuy là cốt nhục chí thân, nam nữ hữu biệt...”

Đây là nhắc nhở hần nói chuyện phải có chừng có mực. Kỳ Hải sợ đao lâm đầu* cũng không đếm xỉa đến rồi, hần ưỡn ngực ngang nhiên nói: “Ta hôm qua tình cờ nghe mẫu thân nói lên, biểu muội đang nghị hôn cùng Chu Hạo của Vũ Tiến bá phủ, có chuyện này?”

(*) 事到临头[sự đao lâm đầu]:hiểu là mọi thứ rơi vào đầu, mô tả những gì cấp bách

Lục Thanh Nhân nói: “Hôn nhân là phụ mẫu chi mệnh mỗi chúc chi ngôn, không có chỗ một nữ hài như ta nhúng tay, nếu cữu mẫu nói vậy, thì chính là vậy.” Trương đương biến thành thừa nhận có chuyện này. Kỳ thật chuyện nghị hôn với Vũ Tiến bá phủ, Lục Thân và Kỳ thị cũng không gạt nằng, ngược lại còn trung cầu qua ý của nàng.

Kỳ Hải nói: “Thế từ Chu Hạo của Vũ Tiến bá ta cũng đã từng gặp, quả là nhất nhân tài nhân trung long phượng, cùng biểu muội là một đôi trời đất tạo nên. Ta không dám có nghĩ gì không an phận, chỉ là muốn biết, nếu ta không phải là tú tài mà là cử nhân, biểu muội có thể cất nhắc ta vào nhân tuyển nghị thân hay không...”

“Biểu ca!” Kỳ Hải còn chưa nói hết, Lục Thanh Nhân liền cắt đứt lời của hần: “Biểu ca xin nói cẩn thận. Ta vẫn đối với biểu ca giống như huynh trưởng thân sinh, nếu không phải như thế, ta đã sớm che tai đi rồi. Cũng xin biểu ca có thể tôn trọng ta, ta là cô nương chưa xuất giá, hôn sự há có thể do ta tự mình làm chủ? Cho dù biểu ca muốn hỏi, cũng nên đến hỏi cha mẹ ta.” Dứt lời vén áo thi lễ, nói: “Cáo từ.”

Kỳ Hải thấy nàng xoay người rời đi, trong lòng đau xót, lớn tiếng nói: “Ta biết ta mạo phạm biểu muội, nhưng ta chỉ muốn nghe được từ miệng biểu muội một lời thật tâm, chỉ như thế mà thôi.”

Lục Thanh Nhân lại che lỗ tai, nhanh chóng đi xa.

Kỳ Hải đặt mông ngồi trên mặt ghế đá bên cạnh đình nghỉ mát, chỉ cảm thấy vừa khổ sở lại là không cam tâm. Nghĩ thầm biết rõ biểu muội là một đại gia khuê tú tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, hết lần này tới lần khác muốn mạo phạm giai nhân như vậy, không biết nàng ghét mình đến thế nào đây.

Hần đang ăn năn hối hận, bỗng nhiên bên tai truyền tới một thanh âm tinh nghịch: “Nhị biểu ca, người thích tỷ tỷ ta, đúng không?”

Kỳ Hải hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, đứng phía sau hần là một nữ hài tính xảo không giống người thật, mặc bối tử lụa hoa màu nghệ, chải song nha kế, trên cổ tay tuyết trắng buộc một đôi vòng tay ngọc thạch, trên cánh tay mang một cái tỉ hoàn*, đi đường tới vang lên đinh đinh đang đang, hết lần này tới lần khác bày trận lớn như vậy nhưng hần sửng sốt không biết đối phương xuất hiện là lúc nào.

(*) 臂钏[Tỉ xuyên]: một loại đồ trang sức đeo tay hình vòng tròn mang trên cánh tay, đặc biệt thích hợp với cánh tay thon dài của phái nữ, có thể biểu hiện cánh tay phái nữ rất tròn đầy đặn. Sau thời Tây Hán, đeo tỉ hoàn rất thịnh hành, có rất nhiều kiểu dáng tỉ hoàn, còn có kiểu co giãn, loại tỉ hoàn này có thể căn cứ độ lớn của cánh tay để điều chỉnh lớn nhỏ.

Tỉ hoàn

Tỉ hoàn

Tỉ hoàn

Tỉ hoàn

Kỷ Hải thấy người tới là Nhị biểu muội, tiểu quý nương bính Lục Thanh Lam, tâm tình nhất thời tốt hơn nhiều. Đưa tay điểm cái trán của nàng, “Tiểu quý, người đến đây lúc nào, làm ta giật cả mình.”

Lục Thanh Lam quay đầu đi, né tránh ngón tay của hắn, bầm riết không tha hỏi: “Nhị biểu ca, người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đâu.”

Kỷ Hải ủ rũ nói: “Đứng thì thế nào? Có ý nghĩa gì sao? Tỷ tỷ của người sắp thành phu nhân thế tử Vũ Tiến bá rồi.”

Lục Thanh Lam nhìn Kỷ Hải từ trên xuống dưới, trong mắt hiện ra tia sáng kích động nhảy nhót. Kiếp trước nàng cũng không biết Kỷ Hải đã từng thích tỷ tỷ! Mấy ngày nay nàng luôn luôn rầu rĩ, tuổi tỷ tỷ cũng không nhỏ, phá hủy hôn sự của nàng và Chu Hạo, lại nên gả nàng cho người nào?

Thiên tư vạn tượng, không nghĩ tới Kỷ Hải, thật sự là hai nhà thân như một nhà, nàng chưa bao giờ xem Kỷ Hải như ngoại nhân.

Nếu Kỷ Hải có thể làm tỷ phu của mình, vậy không còn gì tốt hơn. Kiếp trước Kỷ Hải chính là tiền sĩ năm Gia Hòa thứ hai mươi hai, nhất giáp đệ tam Thâm hoa lang.

Một đậu Tiến sĩ kia, Kỷ Hải vẫn chưa tới hai mươi tuổi. Toàn bộ kinh sư cũng vì thế chấn động, tài tử còn trẻ như vậy, bộ dạng lại đẹp trai, đương nhiên được hoàng đế coi trọng. Hắn ở Hàn Lâm viện làm biên tu* ven vện hai năm, liền bị Gia Hòa đề đề bạt làm trung thư xá nhân**.

(*) 編修[biên tu]:dưới đời Minh đời Thanh, chỉ chức quan thuộc Hàn Lâm viện, giữ việc biên chép quốc sử.

(**) 中书舍人[trung thư xá nhân]: Theo quan chế nhà Đường, Tam Tỉnh bao gồm ba cơ quan khác nhau phân chia quyền lực hành chính và tư pháp.

-Thượng thư tỉnh: là cơ quan hành chính tối cao, chương lãnh bá quan trong triều, nắm giữ quyền hành chính cao nhất dưới hoàng đế, thay mặt hoàng đế thi hành quyền quản lý hành chính, trực tiếp quản lý lục bộ thượng thư.

-Trung thu tỉnh: là cơ quan quyết định chính sách, phụ trách thảo luận, soạn thảo, ban hành chiếu lệnh của Hoàng đế.

-Môn hạ tỉnh: là cơ quan thẩm định, phụ trách thẩm định, xem xét các chính sách của Trung thư tỉnh.

Trong ba tỉnh còn có các cơ quan nội bộ trực thuộc, giúp việc cho Lệnh các Tỉnh. Trung thư tỉnh có Trung thư xá nhân, chịu trách nhiệm soạn thảo chiếu lệnh. Môn hạ tỉnh có Cấp sự trung, Tán kỵ thường thị, Giám nghị đại phu, Khởi cư lang, Thập di, tất cả chuyên lo việc kiểm tra, can gián. Thượng thư tỉnh có tả hữu thừa, phân nhau quản lý lục bộ, đứng đầu các bộ xưng là Thượng thư.

Trung thư xá nhân mặc dù chỉ là lục phẩm, nhưng tương đương với thư ký cá nhân của hoàng thượng, mỗi ngày đều có thể gặp mặt hoàng đế, gặp mặt ba phần tỉnh, có thể không đề bạt nhanh sao? Kỷ Hải từ nay về sau một đường suôn sẻ, một bước lên mây, đến thời điểm Lục Thanh Lam chết, hắn đã làm quan tới Lễ bộ tả Thị Lang. Lễ bộ thượng thư đã là Các lão, toàn bộ Lễ bộ trên thực tế đều do hắn chủ trì. Khi đó hắn vẫn chưa tới bốn mươi tuổi, chỉ cần không phải một lòng tìm chỗ chết, nhập vào bái tướng hoàn toàn xứng đáng.

Huống chi Kỷ Thành là cữu cữu của Lục Thanh Nhân, tính tình cữu mẩu lại ôn hậu, cữu cữu cữu mẩu không có nữ nhi, và lại từ trước đến giờ luôn thích Lục Thanh Nhân, nếu nàng gả qua, toàn gia có thể xem nàng như bảo bối nâng trong lòng bàn tay, nói không chừng so với thời điểm ở nhà làm cô nương còn thoải mái hơn.

Kỷ Hải về sau cưới tiểu thư của thư hương môn đệ Giang gia ở Hợp Xuyên làm vợ, quan lộ của hắn về sau càng làm càng lớn, nhưng vẫn tuân theo tổ huấn của Kỷ gia, như phụ thân hắn thủy chung không nạp thiếp, hắn cũng hết sức thương yêu săn sóc thế tử của mình, có thể nói Kỷ Hải là một con nhân tuyển tiềm lực khổng lồ, hiện tại mặc dù không thể sánh với Chu Hạo, nhưng tương lai Chu Hạo muốn xách gậy cho hắn cũng không xứng.

Lục Thanh Lam càng nghĩ càng đắc ý, thật là thiên tự đệ nhất hào tỷ phu. Ánh mắt nhìn Kỷ Hải hết sức nóng bỏng, Kỷ Hải bị nàng nhìn toàn thân sợ hãi.

(*) 天字第一号[thiên tự đệ nhất hào]: Cao nhất, lớn nhất hoặc mạnh nhất. 天字[thiên tự] là câu đầu tiên trong 《千字文》[Thiên tự văn], Đề cập đến số đầu tiên trong danh mục đầu tiên hoặc đầu tiên.

“Sao người lại nhìn ta như vậy?”

“Nếu người thích tỷ tỷ ta, thì nhất định phải theo đuổi đến cùng, ngàn vạn đừng từ bỏ.” Lục Thanh Lam khích lệ hắn, “Ta ủng hộ người.”

Kỷ Hải nhìn bộ dáng nàng như người lớn, vừa buồn cười lại cảm thấy trong lòng chua xót, “Người mới bao nhiêu tuổi, cái gì cũng không hiểu, người có thể giúp ta cái gì chứ?”

Lục Thanh Lam nghe xong liền không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn bĩu môi lên: “Người xem thường người khác? Ta cho người biết, tỷ tỷ ta tuyệt đối sẽ không gả cho Chu Hạo, người cứ chờ xem đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sủng Tức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Ngọn nguồn

Lại nói Lão thái gia tiền Kỷ Thành xong, lập tức đứng dậy đi Mục Nguyên đường. Trương thị thấy hân tời hơi có chút giật mình, hiện giờ Lão Hầu gia lớn tuổi rồi, cũng không thường xuyên đến chỗ nàng. Nàng cũng đã sớm tắt tâm tư tranh thủ tình cảm, phải một di nương già nua hầu hạ Lão Hầu gia ở thư phòng.

Sai người dâng trà, Lão phu thê lại không có lời gì để nói. Lão Hầu gia liền đi thẳng vào vấn đề: “Ta nghe nói ngươi muốn gả Nhân tỳ nhi cho chất tôn Trương Đào của ngươi, có chuyện này không?”

Ngữ khí của Lão Hầu gia không vui, Trương thị sai lại nghe không hiểu, lúc này cũng có chút không vui. “Là ai kiện cáo ta đến chỗ ngươi vậy? Có phải là Lão Nhị hay là tức phụ Lão Nhị?”

Lão Hầu gia “Hừ” một tiếng: “Ta chỉ hỏi ngươi có chuyện này hay không?”

Trương thị nói: “Đào Nhi là đích tử của Ngạc quốc công phủ ta, thân tôn tử của huynh trưởng ta, thân phận quý trọng, tài mạo đều là đệ nhất, môn đăng hộ đối với Nhân tỳ nhi, đúng là một đôi trời đất tạo nên, ý của Lão thái gia là làm sao, là đích tử của quốc công phủ chúng ta còn không xứng với một tiểu thư của Hầu phủ sao?”

“Tài mạo đều là đệ nhất ư?” Lão Hầu gia cười lạnh không ngớt: “Ngươi cho là ta không biết tình huống thật sự của Ngạc quốc công phủ các ngươi sao? Hiện giờ ngoại trừ chức Tướng Quân phụng quốc hảo huyền của Lão quốc công, mỗi năm bổng lộc mấy trăm lượng bạc, đường đường một cái quốc công phủ vậy mà không có một người nào ra làm quan. Mấy cái nhi tử của Lão công gia, vẫn không thành võ chẳng phải, ngày ngày chỉ biết miệng ăn núi lở, cho dù ngồi trên một núi vàng núi bạc cũng sớm bại hết. Huống hồ chuyện đám Ngạc quốc công phủ bọn họ hư hỏng, kính thành ai không biết ai không hiểu, cho là Lục Kháng ta là kẻ điếc người mù phải không? Mấy cái chất tử của ngươi, kẻ nào không phải là háo sắc như mạng, trong nhà nuôi mười mấy phòng tiểu thiếp không đủ, còn treo hoa ghẹo nguyệt ngoại thất bên ngoài. Trương Đào năm nay mới mấy tuổi, trong nhà đã có mấy thông phòng rồi, ngươi nói xen?”

Lão phu nhân nhất thời cứng họng: “Hải tử của nhà phú quý người nào không tam thê tứ thiếp, đợi Nhân tỳ nhi già đi rồi, quân thù hân nhiều hơn, hân cũng sẽ từ từ biết thu liễm. Lão thái gia cần gì ngạc nhiên?”

“Nữ hài của Hầu phủ chúng ta thiên kiều bách sủng nuôi lớn, cũng không phải gả cho người ta chà đạp. Chuyện này đừng nói là Lão Nhị hay tức phụ Lão Nhị không đồng ý, ta cũng kiên quyết không đồng ý!” Nghiêm khắc mà nói, Lục Thanh Nhân là hải tử đầu tiên trong đám tôn bối của Lão Hầu gia, cộng thêm rất hiểu chuyện, Lão Hầu gia hết sức yêu thương, đương nhiên cũng không muốn nàng chịu khổ.

Lão Hầu gia nói gần đúng đúng nói: “Vũ Tiến bá phủ kia mặc dù tước vị thấp một chút, nhưng gia phong rất tốt, Chu Hạo thân là thế tử tiền đồ tương lai không tệ, nhân phẩm cũng là tiếng lành đồn xa, là một cộc hôn sự tốt, ngày mai ngươi trả thiếp canh (*ghi ngày, giờ, năm, tháng sinh*) của Nhân tỳ nhi lại cho tức phụ Lão Nhị.”

Sắc mặt Trương thị xanh mét, khoe miệng nàng hiện ra một nụ cười lạnh: “Lão thái gia hôm nay thật là thông suốt, không nhìn trúng quốc công phủ chúng ta, cảm thấy nhà mẹ đẻ ta là kẻ sa cơ thất thế. Nhưng ngươi đã quên lúc trước, nếu không phải cha ta dốc toàn lực tương trợ, tước vị của Trường Hưng Hầu phủ sớm đã bị hoàng thượng thu về.” Đương kim hoàng đế lúc mới đăng cơ, tiến hành loại trừ các thế lực gia tộc trước kia từng phản đối hắn, Trường Hưng Hầu phủ có chút liên quan đến tiền thái tử, suýt chút nữa bị đoạt tước vị, vẫn là lúc đó Lão Ngạc quốc công giúp thu xếp khắp nơi, mới vượt qua cửa ải khó khăn này. Chẳng qua Ngạc quốc công phủ không người nối nghiệp, hiện nay mỗi năm một sa sút.

Lão Hầu gia bị chọc trúng chỗ đau, sắc mặt cũng đỏ lên, “Ngươi nói những thứ này làm cái gì, dù sao chuyện này cứ quyết định như vậy.” Hắn cũng biết lời Trương thị nói rất ác lại hết sức khó chơi, quẳng xuống một câu liền thấy tay áo đứng dậy đi.

Trương thị tức đến thờ hồng hộc, Hứa ma ma bưng một chén trà nóng đi đến, cẩn thận nói: “Lão phu nhân uống chén trà đi, Lão Hầu gia cũng chỉ là mặt đáng tâm ngọt thôi, người cần gì giận tức với hắn chứ, chọc tức thân mình cũng không đáng?”

Lão phu nhân “Hừ” một tiếng, “Mặt đáng tâm ngọt ư? Ngươi cho ta không biết sao, qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn nhớ mãi không quên nguyên phối Lạc thị, chẳng quan tâm ta và tam phòng, ta há có thể nuốt trôi con tức này?”

Hứa ma ma không dám nói thêm gì, chỉ có thể vuốt thuận lông, “Lão thái gia vẫn đối xử với Tam Lão gia chúng ta rất tốt.”

“Tốt ư? Tốt thế sao không giúp hắn tìm một công việc, Lão Nhị đã là biên tu Hàn Lâm viện rồi. Hôm trước ta bảo Lão thái gia tìm cho Lão Tam một chức danh, vậy mà hắn nói không thể là làm quan, chỉ chịu giúp hắn tìm được chức ngũ thành bình mã ti còn khuyết thiếu. Ngũ thành bình mã ti chỉ là một tiểu quan lại, dãi nắng dầm mưa, lên chức lại chậm, làm sao so được với hàn lâm thanh quý!” (*học thì dốt mà cứ mơ làm quan to, mặt bà này quá -_-*)

Hứa ma ma không nói gì, nghĩ thầm Nhị lão gia có thể lên làm hàn lâm, là bằng bản lĩnh của mình, người ta đây gian khổ học tập mười năm mới khảo trúng Tiến sĩ. Tam Lão gia đọc sách không được, thứ vụ kinh doanh lại không biết, dựa vào cái gì muốn ngồi ngang hàng với Nhị lão gia?

Nhưng lời này cũng không dám nói trắng ra như vậy, chỉ nói: “Lão Hầu gia kiến thức rộng rãi, nói như vậy luôn luôn đạo lý của hắn. Và lại nô tỳ nghe nói chức quan của ngũ thành bình mã ti mặc dù không cao, nhưng quyền hạn lại lớn đấy chứ, nghĩ chắc không tệ đâu!”

Trong lúc nhất thời Lão phu nhân cũng tiêu tan không ít tức giận.

Bên kia Kỷ Thành chỉ ngồi ở nhị phòng một lát rồi trở về Kỷ phủ. Hai tỳ muội Lục Thanh Lam tiến cửu cửu cửu mẩu ra cửa, trở về Lục Thanh Lam liền theo Lục Thanh Nhân đi Nam Sơn cư của nàng.

Lục Thanh Nhân sai người bưng trà, lại mang dưa hấu ướp lạnh lên, Lục Thanh Lam ăn một miếng, thích ý tựa vào trên gối dựa màu nghệ thù cảnh xanh đầu giường, nói: “Chỗ này của tỳ tỷ thật là thoải mái, chờ thêm hai năm ngươi xuất giá rồi sẽ không còn người thương ta như vậy nữa.”

Mặt Lục Thanh Nhân đỏ lên, mắng nàng: “Miệng chó không phun nổi ngà voi, ngươi mới lớn bao nhiêu tuổi rồi, suốt ngày chỉ biết nói cái này?” Tính tình muội muội tinh quái, nhưng lại thông minh trưởng thành sớm, nàng cũng quen bị nói đùa, cũng sẽ không cho là thật.

Lục Thanh Lam cười nói: “Ta chỉ nói là lời nói thật nha, chẳng lẽ ngay cả lời nói thật cũng không để cho ta nói?”

Lục Thanh Nhân không có biện pháp với nàng, nói: “Ngươi còn nói những cái này nữa cẩn thận ta đuổi ngươi ra ngoài!”

Lục Thanh Lam nói: “Được rồi được rồi, ta không nói.” Lần này nàng tới chủ yếu là thử thăm dò thái độ của Lục Thanh Nhân đối với Kỷ Hải, nói: “Tỳ tỷ, hôm nay Hải biểu ca không báo với cửu cửu một mình lên chạy đến phủ chúng ta, ta thấy cửu cửu có vẻ rất tức giận, trở về nhất định sẽ bị cửu cửu giáo huấn một trận, nói không chừng còn bị đánh gãy gãy đấy chứ?”

Lục Thanh Nhân nghe xong về mặt giật mình, nàng không ngờ, Kỷ Hải làm trái với lệnh của phụ thân là vì cái gì nàng sao lại không biết, trong lòng không khỏi hơi day dứt.

Lục Thanh Lam thấy nàng khẽ ngần người, trong lòng có chút vui sướng, biết tỳ tỷ cũng không phải là không có chút hảo cảm nào với Kỷ Hải. Nếu không cũng không lo lắng cho hắn, giống như thực tỳ ý nói: “Hải biểu ca thật đúng là đáng thương, ngươi thấy đúng không tỳ tỷ?”

Lục Thanh Nhân thờ dài một tiếng nói: “Đúng vậy. Chỉ tiếc chuyện này chúng ta cũng không giúp được gì.”

Lục Thanh Lam đột nhiên giao hoạt cười một tiếng: “Thì ra tỳ tỷ cũng cảm thấy Hải biểu ca thích một vị cô nương, mà vị cô nương này lại không để hắn ở trong lòng, rất đáng thương a!”

Lục Thanh Nhân nghe xong hiểu ra, thì ra muội muội xảo quyết phá phách chờ nàng nói cái này, hai gò má không khỏi đỏ ửng, thẹn quá hoá giận kêu một tiếng: “Lục Thanh Lam, ngươi nói hươu nói vượn nữa, xem ta có xé miệng của ngươi ra không!”

Nhào tới bắt Lục Thanh Lam, Lục Thanh Lam nhẹ nhàng linh hoạt trốn, tránh đến một bên, lớn tiếng nói: “Tỳ tỷ không cảm thấy bộ dạng Hải biểu ca tuần tú hơn Chu Hạo kia ư, ta không thích Chu

Hạo, không bằng tỷ tỷ gả cho Hải biểu ca đi.”

Lục Thanh Nhân hận không thể che lỗ tai của mình: “Ngươi còn nói, nói nữa sau này ta sẽ vĩnh viễn không để ý tới ngươi.”

Lục Thanh Lam vừa trốn vừa nói: “Chu Hạo kia nhân ôn tồn lễ độ vậy thôi, nhưng là kẻ luôn âm thầm, ta không thích, làm sao sánh bằng Hải biểu ca biết thấu hiểu. Hắn mặc dù hiện tại mới chỉ là tú tài, nhưng phụ thân luôn khen hắn thông minh, tương lai nhất định có thể đỗ Tiến sĩ, há lại không mạnh hơn nhiều so với Chu Hạo.”

Lục Thanh Nhân đang nháo với nàng, bị nàng nói như vậy không khỏi ngẩn ngơ, có chút bất đắc dĩ nói: “Những chuyện này, ta há lại có thể tự mình làm chủ.” So sánh hai bên, thật ra nàng càng vừa ý Kỳ Hải hơn. Tựa như Lục Thanh Lam nói, Kỳ Hải biết thấu hiểu. Mà Chu Hạo, mặc dù nhìn mọi thứ đều xuất sắc hơn Kỳ Hải, nhưng Lục Thanh Nhân dù sao vẫn có một loại cảm giác không nhìn rõ bên trong hắn, làm cho người ta có chút ngẩn ngai.

Lão Hầu gia mặc dù phân phó, nhưng Lão phu nhân cũng không sợ hãi. Mấy ngày liên tiếp không chịu nói ra, Lục Thần và Kỳ thị sốt ruột, Lục Thanh Lam lại nhận được lời nhắn của Lục Văn Đình truyền về, nói là hắn đã đến ranh giới Trục Lệ, nội trong vài ngày nữa sẽ trở về.

Đúng lúc Lục Thần và Kỳ thị đau đầu vì Trương thị, một ngày kia Hầu phủ bỗng nhiên có một vị khách quan trọng tới —— tâu từ Lý thị của nhà mẹ đẻ Tiền Hoàng hậu.

Tiền Hoàng hậu tuy là kẻ hậu, lại được hoàng thượng yêu thích, thịnh sủng hậu cung mười mấy năm không suy, sinh ra hai vị hoàng tử Hoàng thứ tư Tiêu Thiếu Cảnh và bát Hoàng tử Thiếu Mân, nhà mẹ đẻ của Tiền Hoàng hậu lại càng theo đó mà lên như điều gặp gió lòng đầy tốt cùng. Hai vị huynh trưởng Tiền Thông Tiền Khoan một người được phong làm An Bình hầu, một người là Thành An Hầu, một nhà hai hầu, danh hiệu đệ nhất thế gia Đại Tề cũng không quá đáng.

Vị Lý thị này chính là thê tử của An Bình hầu Tiền Thông, lại nói Trương thị và Tiền Hoàng hậu vẫn là quan hệ họ hàng, Lý thị coi như là thân thích, chẳng qua bởi vì Trường Hưng Hầu phủ có một vị Trắc Phò của Hoàng trưởng tử, Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử tranh giành ngôi vị hoàng đế hùng hực khí thế, cho nên An Bình Hầu phủ và Trường Hưng Hầu phủ lui tới cũng không nhiều. Lý thị coi như là khách hiếm tới.

Một vị nhân vật quan trọng như vậy, Trương thị không dám sơ suất, mở rộng phòng chính dùng lễ dành cho khách quý nghênh nàng vào phòng. Hai người đóng cửa phòng ở Mục Nguyên đường nói một canh giờ, lúc ra cửa, khỏe miệng hai vị Lão phu nhân đều lộ nụ cười âm áp.

Tiền Lý thị xong, lúc này Trương thị liền cho gọi Lục Thần và Kỳ thị vào phòng của mình, nói với hai người: “Thê tử Vũ Tiến bá Chu Hạo gia thế không tầm thường, nhân phẩm xuất chúng, là lương xứng với Nhân tỷ nhi, các ngươi đã chọn trúng, ta cũng không tiện ngăn trở, Lão Nhị người lập tức viết thiệp canh, đưa đi Vũ Tiến bá phủ, xác định cửa hôn sự này đây đi.”

Lục Thần và Kỳ thị nhìn nhau, trong mắt đều có chút ngạc nhiên nghĩ ngợi. Ai có thể ngờ Lý thị là vì tác hợp Chu Hạo và Lục Thanh Nhân mà tới.

Trương thị thấy hai người sững sờ ở đó, ngữ khí hòa hoãn nói: “Lúc trước ta cũng không phải là vì gây khó dễ cho các ngươi, thật sự là tuổi các ngươi còn ít, ta sợ các ngươi nhìn người không chính xác, làm chung thân của Nhân tỷ nhi. Hiện giờ ta sai người cẩn thận tra hỏi nhân phẩm tài học của Chu Hạo này, quả nhiên là nhân trung long phượng, ta đương nhiên cũng sẽ không ngăn cản các ngươi.” Nói không hề một giọt nước.

Lục Thần vội vàng nói: “Tâm ý thành khẩn của Lão phu nhân với Nhân tỷ nhi, phu phụ chúng ta xin tiếp nhận. Lão phu nhân là tổ mẫu của Nhân tỷ nhi, hôn sự của Nhân tỷ nhi nên được Lão phu nhân gật đầu mới đúng, có ngài thay chúng ta kiểm định, chúng ta càng có thể yên tâm.” Lại biểu thị lòng cảm kích với Lão phu nhân một phen.

Lão phu nhân nghe xong hết sức hài lòng, công đạo vài câu như là “Nhân tỷ nhi là đích nữ Hầu phủ, chuyện đính hôn không được qua loa” “Có chuyện gì không rõ có thể đến Mục Nguyên đường thỉnh giáo”..., phu thê hai người lúc này mới cáo từ đi ra ngoài.

Trở lại Thúy Phong uyển, Kỳ thị rốt cục không nhịn được nói: “Chẳng lẽ An Bình Hầu phủ nhân là thuyết khách do Vũ Tiến bá phủ mời tới?”

Lục Thần nói: “Xem ra là như thế.”

Kỳ thị thở ra một hơi: “Vũ Tiến bá phủ ngược lại bản lĩnh không nhỏ, có thể mời được An Bình Hầu phủ nhân đến. Cho dù trong lòng Lão phu nhân không nguyên ý đi nữa, dựa vào mặt mũi của Tiền Hoàng hậu, Lão phu nhân cũng không dám không đáp ứng.” Chuyện này có thể thuận lợi giải quyết cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thị nói với Lục Thần: “Lão gia nhanh viết thiệp canh đưa đi Vũ Tiến bá phủ, tránh cho Mục Nguyên đường bên kia lại có gì bất trắc.”

Lục Thần lại ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích. Kỳ thị không nhịn được đẩy hắn cái cái: “Lão gia đang suy nghĩ gì đấy?”

Lục Thần thờ dài một tiếng: “Không biết tại sao, chung quy có chút không ổn.”

“Lão gia nói lời này là có ý gì?” Chuyện chung thân đại sự của Lục Thanh Nhân, Kỳ thị không thể không cẩn thận.

Lục Thần nói: “A Hành ngươi có điều không biết, hiện giờ triều chính nhìn vững vàng, kỳ thực bên trong sóng ngầm mãnh liệt. Hoàng trưởng tử năm nay hai mươi chín tuổi, nhị hoàng tử cũng đã hai mươi lăm rồi, nhưng đến nay hoàng thượng chưa có ý tứ lập thái tử. Hiện giờ trong triều từ trên xuống dưới xoay quanh chuyện lập thái tử, sớm đã phân thành hai phái đánh nhau.”

Kỳ thị cũng là người thông minh: “Ta sợ Vũ Tiến phủ cuốn vào trong đó, vạn nhất có việc gì, dính líu đến Nhân tỷ nhi của chúng ta, cũng không nghe nói Vũ Tiến bá phủ là Nhị hoàng đảng tử a.”

Lục Thần nói: “Ngươi đừng vội, ta lại đi hỏi thăm một chút.”

Lục Thanh Lam trốn ở gian ngoài nghe hai người thương lượng cái này, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nếu lúc này Lục Thần viết thiệp canh đưa đi Vũ Tiến bá phủ, nàng thật không có cách ngăn cản, cuối cùng là tạm thời thoát được tình huống lửa sém lông mày.

Trở lại tiểu viện của mình, nàng kêu Mặc Cúc tới: “Ta hiện tại cho ngươi nửa ngày nghỉ, ngươi đi về nhà báo cha ngươi tìm cách đưa tin cho ca ca ta, báo hắn ra roi thúc ngựa trở về gấp, càng nhanh càng tốt.”

Mặc Cúc đáp ứng rồi đi.

Lục Thanh Lam lo lắng đi đi lại lại ở trong phòng, trong lòng chỉ ngóng trông Lục Văn Đình mau trở lại.

Bên này động tác của Lục Thần cũng rất nhanh, chỉ mới một ngày đã nghe ngóng ra Vũ Tiến bá phủ và An Bình hầu cũng không có giao tình gì, bình thường cũng không vãng lai, đây là nói rõ Vũ Tiến bá phủ cũng không phải là Nhị hoàng tử đảng. Lục Thần thở phào nhẹ nhõm.

Lục Hân là người đáng tin của Đại hoàng tử đảng, nếu Vũ Tiến bá là Nhị hoàng tử đảng, như vậy cho dù Chu Hạo ưu tú thế nào, cửa hôn sự này cũng chỉ có thể miễn mà thôi, hắn không thể vì vậy mà xa cách với huynh trưởng.

Lục Thần tìm hiểu rõ, lại thương lượng với Kỳ thị, để tránh Lão phu nhân lật lọng, liền nhanh chóng viết thiệp canh của Lục Thanh Nhân, Kỳ thị phái Tổng ma ma bên người đi đưa thiệp canh.

Tổng ma ma cảm thệp không dám chậm trễ, nhanh chóng xuất môn, vừa vặn gặp một nam tử tuổi chừng ba mươi mặc trang phục của quân sự, bên cạnh có phu xe đội nặng ở cửa ra vào.

Nam tử kia Tổng ma ma nhận ra, là trưởng phu của Trương tâu tử, tên là Khâu Khánh. Từ lần trước Trương tâu tử lập công lớn trong sự kiện Triệu Huệ Lan kia, toàn gia đều được đưa đến nhĩ phòng làm đương sai. Trương tâu tử làm ma ma quân sự ở phòng trà nước, Mặc Cúc hầu hạ bên người Lục Thanh Lam, trưởng phu Khâu Khánh của nàng thì được điều đến tư phòng. Tư phòng là

chỗ quán tiền bạc ra vào của Hầu phủ, người có thể đặt chân vào chỗ đó không phải là đơn giản, bởi vậy Tổng ma ma thấy Khâu Khánh hết sức khách khí.

“Khâu quân sự, sao ngươi lại ở đây?”

Khâu Khánh cười nói: “Ta phụng mệnh Nhị lão gia, đưa ma ma đi, mời ma ma lên xe đi.” Cũng không nói đưa nàng đi đâu, Tổng ma ma tưởng rằng muốn đưa nàng đi Vũ Tiến bá phủ.

Tổng ma ma biết toàn gia Khâu Khánh hiện giờ đều là người trong tay của Lục cô nương, cũng không nghĩ quá nhiều, nói với Khâu Khánh: “Sao dám làm phiền Khâu quân sự tự mình đi một chuyến chứ?”

Khâu Khánh nói: “Ma ma quá khách khí rồi, đây cũng là chuyện Khâu nỗ nên làm. Chúng ta cũng biết sự tình lần này quan trọng, ngươi cũng đừng quá mức khiêm nhượng miễn làm lỡ đại sự của Lão gia phu nhân.”

Tổng ma ma nghe thấy có lý, cũng là không từ chối nữa, vén rèm lên xe. Khâu Khánh phân phó một tiếng, phu xe giờ roi đánh ngựa rồi đi, hướng về phía bắc của thành. Tổng ma ma cảm thấy phương hướng đúng, cũng không hoài nghi.

Khâu Khánh lập tức cưỡi ngựa đi theo phía sau phu xe.

Dọc theo đường đi, Tổng ma ma ở trên xe mệt mỏi muốn ngủ. Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên tỉnh lại, tính toán thời gian hỏi: “Khâu quân sự chúng ta sắp đến chưa?”

Khâu Khánh nói: “Ma ma đừng vội, sắp rồi!”

Tổng ma ma không nghĩ ngợi gì, tiếp tục nhắm mắt lại chợp mắt, lại qua một khắc đồng hồ, Tổng ma ma lại hỏi: “Khâu quân sự, còn chưa tới sao?”

Khâu Khánh nói: “Ma ma đừng nóng vội, hôm trước kinh sư mưa to, cây cầu đằng trước bị nước lũ làm vỡ tung, chúng ta phải đường vòng, qua một chút là tới ngay rồi!”

Tổng ma ma lúc này mới sáng tỏ a một tiếng, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi trong xe ngựa. Qua nửa canh giờ, Tổng ma ma càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, chọt vén rèm lên một chút, mới phát hiện xe ngựa đã chạy ra khỏi cửa thành, đi tới vùng ngoại thành.

Tổng ma ma giật mình, lập tức thanh tỉnh: “Khâu quân sự, ngươi đây là ý gì? Sao dám tự mình làm chủ đem bắt ta đến đây? Làm nhờ đại sự của Lão gia phu nhân, ngươi gánh nổi trách nhiệm này sao?”

Khâu Khánh cười híp mắt nói: “Tổng ma ma nói quá lời, lần này ta xuất môn chính là phụng mệnh Lão gia và phu nhân tới đón Tam gia trở về phủ, ngài không phải là cũng tới đón Tam gia sao?”

Tổng ma ma vỗ đùi: “Khâu quân sự, ngươi hại ta rồi. Ta sao lại tới đón Tam gia, ta hoàn toàn không biết Tam gia hồi phủ a, ta là phụng lệnh của phu nhân, đưa thiếp canh đến Vũ Tiến bá phủ. Kết quả ngồi nhầm xe ngựa của ngươi, hiện tại làm sao mới tốt?”

Khâu Khánh “Nha” một tiếng thật dài, chấp tay nói: “Chuyện này thật đúng là có lỗi, không ngờ xảy ra hiểu lầm lớn như vậy, làm chậm trễ việc của ma ma.”

Tổng ma ma nói: “Sao ngươi không nói sớm là ngươi tới đón Tam gia? Khâu quân sự có thể thuận đường, bảo phu xe của ngươi đi một chuyến, đưa ta về trong thành trước được không?”

Khâu Khánh nói: “Chuyện này thật sự không được, ta đem phu xe đến, là muốn giúp Tam gia chờ một chút đồ, Tam gia sắp đến rồi, không có xe ngựa ta biết khai báo sao. Nếu ma ma gấp quá cũng đành xin ma ma xuống xe đi bộ trở về. Hoặc là đợi lát nữa đón được Tam gia, ma ma lại ngồi xe theo đường cũ trở về, dù sao đưa thiếp canh thôi, muộn một ngày cũng không quan trọng.” Trong lời nói của Khâu Khánh có phần thâm ý.

Mặt Tổng ma ma tái xanh rồi, nơi này cách kinh sư sợ cũng gần hai mươi dặm đường, dựa vào cặp chân của nàng, cho dù đi tới trời tối cũng không đi về được a. Tổng ma ma trái lo phải nghĩ, cũng chỉ có thể đợi đón Lục Văn Đình xong, đi theo hắn về thành thôi.

Khâu Khánh làm lần này, dĩ nhiên không phải là đánh bậy đánh bạ, mà là phụng mệnh của Lục Thanh Lam. Chiều này cũng là Lục Thanh Lam dạy cho hắn. Trong khoảng thời gian này Khâu Khánh giúp đỡ Lục Thanh Lam làm nhiều chuyện, thu mua đi một ít sản nghiệp, cũng chiêu dụ tuần phục một số người. Đối với bố trí bên ngoài của nàng cũng biết đại khái, chỉ cảm thấy tuổi nàng tuy nhỏ, nhưng là tâm tư kín đáo, sắp đặt sâu sắc, mỗi một bước đi đều ăn hàm thâm ý, làm cho Khâu Khánh càng thêm kính sợ nàng, càng thêm một lòng một dạ vì nàng làm việc, đem tương lai của toàn gia ký thác vào trên người nàng.

Tổng ma ma lo lắng cùng đợi, qua đại khái gần nửa canh giờ, liền thấy trên quan đạo bụi cuốn cuộn, hơn mười con ngựa chạy như bay tới. Cầm đầu là một thiếu niên tuổi không lớn lắm, cười một đại mã cao lớn màu táo hoàng, áo choàng màu lục tung bay phấp phật trong gió, bộ dạng hần mảy kiếm tinh mục, hết sức tuấn lãng, chính là người đi ra ngoài đã lâu Lục Văn Đình.

Khâu Khánh vội vàng giục ngựa tiến lên: “Tam gia!”

Lục Văn Đình nhìn hắn một cái, nhíu mày: “Khâu quân sự, sao ngươi lại tới đây?”

Khâu Khánh vội vàng giải thích: “Ta phụng mệnh Lục cô nương tới đón Tam gia phủ.”

Lục Văn Đình ừ một tiếng, nói: “Như vậy cũng tốt.” Không biết tại sao nghe nói là người của muội muội phải tới, tâm của hắn kiên định hơn nhiều. “Tình hình ở nhà như thế nào?” Vừa nói nhưng không có ý dừng lại chút nào.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn tinh thông, Khâu Khánh miễn cưỡng đánh ngựa đuổi theo, nói: “Hôn sự của Tam cô nương và Vũ Tiến bá thế từ còn chưa xác định, chẳng qua cũng sắp rồi, cái vị Tổng ma ma trên xe ngựa hiện giờ đang cầm thiếp canh của Tam cô nương, là Lục cô nương bảo ta đưa nàng đến đây.”

Lục Văn Đình nghe nói tỷ ty còn chưa đính hôn cùng kẻ nguy hiểm từ kia, thở phào nhẹ nhõm: “Bảo Nhi cũng thật là có tiến bộ, an bài chuyện không lọt giọt nước.” Lại nói: “Cũng không thể để cho Tổng ma ma đi Vũ Tiến bá phủ, ngươi hộ tống nàng trở về phủ đi, dạng người như Vũ Tiến bá phủ chúng ta tốt nhất vẫn là kính nhi viễn chi (*kính trọng nhưng không gần gũi*).”

Dứt lời hắn giật cương ngựa, phóng ngựa mau chóng đuổi theo. Khâu Khánh chỉ cảm thấy thiếu niên này mặc dù còn nhỏ tuổi, đã có một khí độ chỉ huy làm người ta tin phục, làm cho người ta không thể tự chủ cam tâm thần phục làm việc cho hắn. Thăm nghĩ đôi huynh muội Lục Văn Đình cùng Lục Thanh Lam này tương lai tất cũng là người phi thường.

Chuyện Khâu Khánh liền quay đầu ngựa, trở về hộ tống phu xe mang Tổng ma ma trực tiếp trở về phủ không đề cập tới nữa.

Bên này Lục Văn Đình ra roi thúc ngựa không ngừng, một canh giờ sau liền trở lại Trường Hưng Hầu phủ. Lục Thần cùng Kỳ thị nghe nói nhi tử trở về cũng vừa mừng vừa sợ, hai người ở đại môn, thấy nhi tử mặc dù phong trần mệt mỏi, nhưng là hai mắt sáng như sao, nhưng ăn hàm tia sáng nhàn nhạt làm người ta sợ hãi.

Kỳ thị tiến lên ôm lấy Lục Văn Đình, nước mắt rơi xuống: “Đình ca nhi của ta, khổ ngươi rồi.”

Lục Văn Đình có chút xấu hổ, “Nuông, ta cũng lớn rồi, ngươi còn xem ta là tiểu hài tử.”

Lục Văn Đình nhìn thấy muội muội Lục Thanh Lam đứng ở bên cạnh tỷ ty nháy mắt ra hiệu, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Thật lâu sau Kỳ thị mới buông hắn ra, nhìn từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng tổng kết: “Đình ca nhi gầy rồi!”

Lục Thần cười nói: “Nam nhi chỉ ở bốn phương, ta thấy Đình ca nhi lần này xuất môn lịch luyện càng thêm trầm ổn, thế này mới tốt, cuối cùng cũng không có phụ nỗi khổ tâm của tổ phụ đối với ngươi.”

Hắn cũng nhớ nhĩ tử, lại không thể tới vừa kéo vừa ôm giống như Kỳ thị như vậy. Hai tỷ muội Lục Thanh Nhân cũng tiến lên gặp Lục Văn Đình, Lục Thanh Lam nhảy mất ra hiệu về phía ca ca, thấy Lục Văn Đình khẽ gật đầu, cũng biết hắn làm xong chuyện rồi, lúc này mới yên lòng.

Mọi người náo loạn một phen, chứng tinh cùng nguyệt vậy quanh Lục Văn Đình đi đại sảnh chính phòng.

Toàn gia ngồi cùng một chỗ, Lục Văn Đình có chút ngưng ngừng nói: “Lễ vật của ta cho nương còn có bọn tỷ muội đều ở phía sau. Ta mua không ít quả quế đặc sản ở Hạ Châu, sắp xếp hết hai xe ngựa, đều sau để cho quân sự trông giữ ở phía sau, qua một hai ngày mới có thể trở về.”

Kỳ thị nghe nói nhĩ tử xuất môn còn mua lễ vật cho mình, hết sức cao hứng. Lục Thần lại nói: “Người không cùng các quân sự trở lại, chỉ mang theo mấy gã sai vặt thư đồng trở về, vạn nhất trên đường xảy ra chuyện gì thì sao?”

Lục Văn Đình nói: “Ta ra rồi thúc ngựa ngày đêm thần tốc trở về từ Đình Xuyên, thuật cưỡi ngựa của các quân sự trong phủ không được tốt, đương nhiên không theo kịp ta.”

Kỳ thị nghe mấy chữ “Ngày đêm thần tốc”, lại thấy hắn toàn thân đầy bụi, ngay cả đầu tóc cũng lộn xộn, hiển nhiên không có thời gian để ý, không khỏi hết sức đau lòng, oán giận nói: “Người đưa nhỏ này, sao không biết yêu quý thân thể như thế, người cũng thật không hiểu chuyện.”

Thần sắc Lục Văn Đình nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Ta đi Đình Xuyên một chuyến, phát hiện một ít chuyện, liên quan tới hôn sự của tỷ tỷ, đương nhiên không dám chậm trễ.”

Lục Thần và Kỳ thị đều là sững sờ, Lục Thần hỏi: “Người vừa mới nói gì, người đi Đình Xuyên ư?”

Thời điểm Lục Văn Đình đi ra ngoài, lấy cơ phải đi Hạ Châu. Vì vậy hắn nói: “Đình Xuyên giáp giới với Hạ Châu, ta liền nhân cơ hội đi một chuyến, kết quả ta phát hiện không ít bí mật của Vũ Tiến bá phủ. Toàn gia Vũ Tiến bá phủ đều là nguy quân tử, tỷ tỷ vạn lần không thể gả vào dạng nhà như vậy.”

Kỳ thị sợ hết hồn: “Đình ca nhĩ, lời như thế cũng không thể nói lung tung.”

Lục Thanh Nhân thấy bọn họ nói không được mấy câu, liền kéo đến hôn sự của mình, vốn định tránh đi, nhưng nghe đến đó rốt cuộc không nhịn được lòng tò mò, không đứng dậy.

Lục Thanh Lam đứng lúc nói: “Ca ca nói mau, rốt cuộc phát hiện cái gì?”

Lục Văn Đình nói: “Đình Xuyên chính là quê quán của Vũ Tiến bá phủ, Vũ Tiến bá phủ ở kinh thành theo nề nếp cũ, thích làm việc thiện, nhưng Chu gia ở Đình Xuyên lại một tay che trời, ức hiếp dân chúng hiếp đáp đồng hương, bóc lột thậm tệ dân chúng của huyện Đình Xuyên, làm người ta căm phẫn.”

Lục Thần hoảng sợ: “Thật có chuyện này ư?” Kinh thành lại không có một chút tiếng gió nào.

Lục Văn Đình nói: “Nếu không phải ta tận mắt nhìn thấy, làm sao lại tùy tiện vu tội cho Chu gia bọn họ.” Hắn giận dữ đứng lên nói: “Chu gia ở Đình Xuyên một tay che trời, theo ta điều tra, đất đai của huyện Đình Xuyên hiện giờ, mười phần trong có bảy phần đã rơi vào trong tay Chu gia. Mà người Chu gia cực kỳ hà khắc với tá điền, thu tô rất nặng, lương thực của tá điền cực khổ một năm có được, tám phần rơi vào túi của người Chu gia, rất nhiều tá điền cơ hồ rơi vào tình cảnh đến cơm cũng không có mà ăn.”

Kỳ thị nói: “Điều này sao có thể? Chẳng lẽ tá điền của Chu gia không biết đề cho quan phủ địa phương làm chủ cho bọn hắn sao?”

Triều đình để duy trì địa phương yên ổn, ra lệnh địa chủ phải khoan dung với tá điền, quy định giảm lược tỷ lệ thu tô, nếu địa chủ thu quá tàn nhẫn, tá điền có quyền kiện lên huyện nha, nha môn cũng phải thụ lý làm chỗ dựa tá điền.

Lục Văn Đình nói: “Huyện Đình Xuyên chính là quê quán của Vũ Tiến bá phủ, trải qua mấy đời kinh doanh, đã sớm mua được Huyện lệnh, thậm chí Huyện lệnh chính là người có quan hệ thân thích với bọn Chu gia, bọn họ cấu kết với nhau, cho dù tá điền đi huyện nha kêu oan thì có hữu dụng gì đâu, Huyện lệnh lão gia chắc chắn sẽ không làm chủ cho bọn họ, thậm chí còn có thể có đặc tội Huyện lệnh bị nhốt vào đại lao.”

Kỳ thị là người tâm địa mềm yếu: “Thật là vô pháp vô thiên.”

Lục Văn Đình nói: “Đây vẫn chỉ là một góc của núi băng thôi. Chu gia chẳng những khống chế phần lớn lương điền của Đình Xuyên, thậm chí còn lũng đoạn tuyệt đại đa số ngành nghề của Đình Xuyên. Bọn họ ở huyện Đình Xuyên mở sòng bạc, kỹ viện, ép lương dân thành kỹ nữ, đem nhiều nữ tử của người ta bán vào kỹ viện, nếu có người không tuân, liền vận dụng hình phạt riêng, mấy nữ hài tử đang sống đem đánh chết. Theo điều tra của ta, trong tay người Chu gia có ít nhất hơn mười cái trạng mạng người, chẳng qua là trời cao hoàng đế xa, cũng không ai tra những án tử này. Ở Đình Xuyên, dân chúng nhắc tới Chu gia, không khỏi hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lột da róc xương!”

Lục Thần suốt đứng lên: “Người nói thật sự ư?”

Lục Văn Đình nghiêm mặt nói: “Nhĩ tử cũng biết chuyện này trọng đại, không dám xem thường, tất cả tình báo cũng đều trải qua xác nhận liên tiếp, không dám có nửa chữ nói ngoa.”

Kỳ thị tin tưởng nhĩ tử, nói với trưởng phụ: “Đình ca nhĩ tình tình mặc dù có chút tùy tiện, nhưng đại sự chưa bao giờ qua loa, hắn nói ta tin.” Nàng nhìn thoáng qua Lục Thần, sắc mặt ngưng trọng nói: “Lão gia, người nói những chuyện này, Vũ Tiến bá Chu Quang Vinh rốt cuộc có biết hay không?”

Không đợi Lục Thần nói chuyện, Lục Văn Đình đã cướp lời: “Người Chu gia nếu không phải là có Chu Quang Vinh ở sau lưng làm chỗ dựa, sao dám làm càn không kiêng sợ như thế? Chu Quang Vinh cũng chỉ là bá tước của vùng, trong nhà lại là núi vàng biển bạc, nếu không phải dựa vào Đình Xuyên liên tục truyền máu không ngừng, hắn làm sao có thể sống phú quý tiêu sái như thế?”

Lục Thần suy nghĩ một chút, không thể không thừa nhận nhĩ tử nói rất có đạo lý. “Dựa theo như lời Đình ca nhĩ, người Chu gia ở Đình Xuyên có thể một tay che trời, lũng đoạn tuyệt đại đa số ngành nghề của Đình Xuyên, nhất định kinh doanh nhiều năm, Chu Quang Vinh cho dù là nhất thời không biết, làm sao có thể vĩnh viễn cũng không biết.”

Kỳ thị run giọng nói: “Vậy vì sao chuyện Đình Xuyên, cả kinh sư vậy mà không có một tiếng gió truyền đến?”

Lục Văn Đình nói: “Nhĩ tử nghe nói, người Chu gia ở Đình Xuyên đặc biệt nuôi một nhóm người, để có người muốn lên phủ thành tình thành thậm chí là kinh thành kiện cáo, cũng bị bọn họ vừa đâm vừa xoa chặn lại, Chu gia sợ dĩ luận có danh tiếng tốt ở kinh thành, đại khái là vì vậy.”

Lục Thanh Lam vỗ bàn: “Uổng công cái lão tặc Chu Quang Vinh kia ra về cương trực trước mặt một đám huân quý ở kinh thành a, bộ dạng rất có khí phách, hóa ra lại là nguy quân tử. Chuyện này khẳng định chính là lão tặc này một tay sai sử, không cho dân chúng huyện Đình Xuyên vào kinh cáo trạng với hoàng đế, chính là vì bảo vệ bộ mặt nguy quân tử của hắn. Lão tử như thế, Chu Hạo kia cũng không khá hơn chút nào, tỷ tỷ quyết không thể gả cho người như vậy!”

Lục Văn Đình nói: “Bảo Nhĩ nói rất có đạo lý.”

“Phụ thân! Mẫu thân!” Lục Thanh Nhân nghe đến đó chợt đứng lên.

Kỳ thị cùng Lục Thần liếc nhau một cái, cũng sinh ra ý nghĩ kinh nhĩ viễn chỉ đối với Chu gia. Kỳ thị tiến lên bắt lấy tay của Lục Thanh Nhân nói: “Nhân Nhĩ yên tâm, nếu người không nguyện ý, nương sẽ đem cửa hôn sự này...” vừa định nói chối từ cửa hôn sự này, chợt nhớ tới mình đã bảo Tổng mã ma đem thiếp canh của Lục Thanh Nhân đưa qua.

Không khỏi bối rối: “Không ổn, ta đã để Tổng mã ma đem thiếp canh của Nhân tỷ nhĩ đưa qua. Làm sao đây?” Dựa vào biểu hiện sốt ruột của Chu gia đối với việc hôn sự này, lấy được thiếp canh của Lục Thanh Nhân, tất nhiên không dễ dàng chịu trả lại, đến lúc đó cho dù ép bọn hắn giao thiếp canh, chỉ sợ danh tiếng của Lục Thanh Nhân cũng sẽ bị hủy.

Mặt của Lục Thanh Nhân xuất một cái trắng bệch.

Lục Thần cũng biết chuyện này, vội vàng đứng dậy nói: “Ta kêu người đuổi theo Tống ma ma.”

Sắc mặt Lục Văn Đình cổ quái nhìn thoáng qua Lục Thanh Lam, đứng dậy ngăn cản Lục Thần: “Cha, nương! Các người không cần lo lắng, Tống ma ma cũng không đưa thiếp canh qua, nửa đường ta đã ngăn cản nàng.”

Kỷ thị nghe xong cao hứng trở lại: “Thật ư?”

Lục Văn Đình nói: “Ta còn có thể lừa gạt nương sao!”

Kỷ thị hai tay chấp thành chữ thập, liên tục nói: “Thật là Bồ Tát phù hộ.” Kỷ thị vẫn có chút không yên lòng, sai người kêu Tống ma ma vào, để cho Tống ma ma trả thiếp canh của Lục Thanh Nhân trở về.

Tống ma ma không hiểu ra sao bị Lục Văn Đình mang về phủ, nàng muốn khiếu nại, tuy nhiên ngay cả mặt Lục Văn Đình cũng không thấy, đang không hiểu ra sao cả, nghe nói phu nhân muốn gặp nàng, sợ mình làm hỏng việc khiến phu nhân nổi giận. Lại thấy phu nhân cũng không hỏi mình làm xong chưa, chỉ bảo mình giao thiếp canh của Tam cô nương, rồi hết sức cao hứng bảo mình đi. Thấy phu nhân cao hứng, Tống ma ma cũng yên lòng.

Từ đầu đến cuối nàng cũng không biết người khởi xướng chuyện này, chính là Lục cô nương Lục Thanh Lam đang ở một bên cười híp mắt nhìn mình.

Kỷ thị cảm lại thiếp canh, lòng cuối cùng thả lại trong bụng. Nói với Lục Thần: “Cửa hôn sự này ta thấy không được rồi. Ai, thật là bận rộn, trừ Vũ Tiến bá thế tử Chu Hạo, ta thật không biết còn có hậu sinh nào có thể xứng đôi với Nhân tỷ nhi của chúng ta.”

Lục Thần cũng nghĩ đến cái này: “Hôn sự của Nhân tỷ nhi...” lại nhìn ba đứa con, Lục Thanh Nhân tiến lui không được hết sức khó xử, hai đứa khác, đều là về mặt bát quái bộ dạng cảm thấy vạn phần hứng thú. Hắn coi như hiểu, hai hài tử này cũng là loại không dễ bề giáo ở trong lòng, thật đúng là làm cho người đau đầu.

Từ trước đến giờ hắn rất nghiêm khắc với bọn nhỏ, ho khan một tiếng nói: “Ta và mẫu thân các người có việc thương lượng, các người về phòng trước đi.” Rồi nói với Lục Văn Đình: “Người về tắm rửa trước, chỉnh lý một phen, lại cùng ta đi bái kiến Lão thái gia.”

Ba hài tử không dám vi phạm mệnh lệnh của phụ thân, rồi rít đứng dậy cáo từ. Lục Thanh Lam đi theo ca ca tỷ ty ra cửa, Lục Văn Đình đưa mắt liếc nàng. Lục Thanh Lam lại nói: “Người chờ một chút, ta nói với tỷ ty hai câu, lại nói chuyện với người.” Liên đuổi theo.

Lục Thanh Lam lôi kéo tay của tỷ ty nói: “Tỷ ty, muốn xúc tiến một mối hôn sự thiên nan vạn nan, muốn phá hư một mối hôn sự lại rất dễ dàng. Nếu cha mẹ nhận rõ chân diện mục của người Chu gia, nhất định sẽ để cho tỷ ty vừa ý.”

Lục Thanh Nhân nghe lời của muội muội quả nhiên thờ phảo nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó nàng phản ứng: “Cái gì gọi là để cho ta vừa ý?”

Lục Thanh Lam cười hi hi: “Ta thấy rõ ràng, tỷ ty nghe nói không cần gả cho Chu Hạo kia bộ dạng như trút được gánh nặng, tỷ ty đích thị là cảm thấy Chu Hạo còn không bằng Hải biểu ca biết thấu hiểu có phải không?”

Lục Thanh Nhân vừa rồi quả thật giống như muội muội nói, nghe nói không cần gả cho Chu Hạo tâm tình rất tốt, rất là thả lỏng. Nhưng nghe thấy muội muội chế nhạo nàng như vậy, nàng không khỏi thẹn hoá giận, “Bảo Nhi hư hỏng, người lại nói hư nói vượn, hôm nay ta nhất định phải thay cha mẹ giáo huấn người! Xem người sau này còn dám đùa giỡn tỷ ty của người hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ngọn nguồn (tiếp)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Thanh Nhân đưa tay bắt nàng, Lục Thanh Lam khanh khách cười, lập tức rúc vào sau lưng Lục Văn Đình. “Ca ca cứu ta!”

Lục Văn Đình níu lấy cổ áo của nàng ôm nàng ra ngoài, tứ chi của Lục Thanh Lam cách mặt đất, hai tay hai chân đập loạn một hồi trong miệng hô lớn: “Ca ca người xấu xa!”

Lục Văn Đình cười ha ha, Lục Thanh Nhân cũng nộ nộ cười theo. Nàng cũng không phải thật sự muốn thu thập Lục Thanh Lam, liền đưa tay điểm cái mũi của nàng nói: “Sau này nếu người còn dám nói hươu nói vượn, xem ta thu thập người như thế nào!”

Lục Thanh Lam liên tục xin tha: “Ta sai rồi! Ta không dám nữa.”

Lúc này Lục Thanh Nhân mới đề đề thả nàng xuống. Hai chân Lục Thanh Lam vừa chạm đất, con người đảo một vòng nói: “Nhưng mà tỷ ty, ta thật sự cảm thấy Hải biểu ca không tệ ôi chao!”

Lục Thanh Nhân gần đến tròn tròn mắt, dậm chân: “Người còn nói!” Lục Thanh Lam “Oạch” một cái chạy tới sau lưng Mặc Cúc, lần này cũng không dám trốn đến chỗ Lục Văn Đình.

Lục Văn Đình nhin cười xin tha cho nàng: “Tỷ ty tha cho Bảo Nhi đi, trở về ta thu thập nàng trút giận cho người.”

Lục Thanh Nhân gạt đầu, có chút ngượng ngùng nói với đệ đệ: “Tam đệ... Lần này may mắn mà có người. Nếu không nhờ người đi Đình Xuyên, ta...”

Lục Văn Đình cười sang sảng: “Đều là người một nhà, tỷ ty nói cái này làm gì.” Hắn tiến lên trước một bước, giảm thấp thanh âm nói: “Lại nói, chuyện này người tỷ ty chân chính nên tạ ơn vẫn là Bảo Nhi, là nàng giết giấy ta đi Đình Xuyên tra góc gác của Vũ Tiến bá phủ, Bảo Nhi tùy hứng, chính là vì không thích Chu Hạo, cảm thấy Chu gia không phải là người tốt. Ta mới mượn cơ khảo sát địa hình sông núi của Hạ Châu, cố ý đi Đình Xuyên.”

Lục Thanh Nhân tròn mắt há hốc mồm, không ngờ tới người khởi xướng chuyện này lại là Lục Thanh Lam, nàng rất kinh ngạc. Lại nói, tuổi muội muội mặc dù nhỏ, nhưng khi nhìn người hay tiên đoán cũng cực chuẩn, nhớ tới lúc trước nàng tiên đoán phụ thân muốn nạp thiếp, hơn nữa sự kiện Chu Hạo lần này, nàng không thể không thay đổi cách nhìn về tiêu bất điểm này.

Nàng thích Kỷ Hải như vậy, có phải là nói rõ Kỷ Hải cũng là người có thể phó thác chung thân không?

Đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy Lục Văn Đình lại nói: “Giữa tỷ đệ chúng ta không cần phải nói chữ tạ ơn. Ngày sau tỷ ty xuất giá, hễ tỷ phu dám khi dễ người, người cũng không cần nói cho cha mẹ, chỉ cần trộm nói cho ta biết, ta thay người ra mặt, giúp người hung hăng trừng trị hắn một trận, xem ai dám khi dễ người.” Nói xong bẻ tay vang lên rằng rắc.

Sắc mặt Lục Thanh Nhân đỏ lên, “Người cũng giống Bảo Nhi, lại nói hươu nói vượn.”

Hai người đang nói, chẳng biết lúc nào bỗng nhiên một cái đầu nhỏ nhảy vào: “Hải biểu ca chắc là sẽ không khi dễ tỷ ty đâu!”

Lục Văn Đình bị nàng chọc cười lên ha ha.

Lục Thanh Nhân dậm chân, “Ta không nói với hai người các người.” Mang theo nha hoàn đi như chạy trốn. Đi ra rất xa quay đầu nhìn lại, trông thấy Lục Thanh Lam chạy chậm đuổi theo ca ca, miệng hô to gọi nhỏ: “Đợi ta một chút! Ca ca chờ ta một chút!”

Lục Văn Đình lại càng chạy càng nhanh, thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn. “Bảo Nhi nhanh lên chút!”

Lục Thanh Nhân nhìn cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ ám áp. Mặc kệ đệ đệ muội muội nghịch ngợm như thế nào, bọn họ đều là thật lòng quan tâm nàng, hi vọng nàng hạnh phúc, điểm này nàng cảm nhận được rõ ràng.

Lục Thanh Lam thật vất vả đuổi theo Lục Văn Đình, bắt được vạt áo của hắn không chịu buông tay. Hai người đầu vỗ miệng một lát, Lục Văn Đình cảm thấy tinh thần sáng khoái, lúc làm việc tại bên ngoài, cuộc sống hết sức đầy đủ, chính là không có muội muội chọc cười hắn, hắn cảm thấy rất tĩnh mạch.

Lục Văn Đình liền hỏi nàng: “Hải biểu ca là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ cứ cứ cứ mẩu đến đề thân?”

Lục Thanh Lam lắc đầu, nói chuyện Kỷ Hải tự mình chạy đến Hầu phủ thổ lộ với Lục Thanh Nhân. Lục Văn Đình nghe được cười: “Biểu ca lại có dũng khí như vậy, cũng coi như đáng quý.”

Hắn suy nghĩ một chút nghiêm mặt nói: “Tướng mạo nhân phẩm của biểu ca cũng không tệ, đáng tiếc gia sản hơi ít một chút, tỷ tỷ gả đi sợ là phải chịu khổ. Và lại biểu ca vẫn chỉ là tú tài, không khỏi có chút quá mức ủy khuất tỷ tỷ.” Hắn và Kỷ Hải cũng thường xuyên cùng chơi đùa, Lục Văn Đình là người tập võ, thích nam tử ngay thẳng phóng khoáng, hắn cảm thấy người đọc sách khó có thể ở chung. Khó có được chính là Kỷ Hải bác văn cường ký-tính thông đủ loại sách, tính tình hải hước rộng lượng, Lục Văn Đình và hắn ở chung hết sức thoải mái, bởi vậy ấn tượng đối với vị biểu ca này không tệ.

Nhưng dù cho ấn tượng tốt hơn nữa, cũng không quan trọng bằng hạnh phúc cả đời của tỷ tỷ.

Lục Thanh Lam hừ một tiếng: “Người thì biết cái gì, biểu ca không bao lâu nữa là có thể đậu Cử nhân, chẳng những có thể đậu Cử nhân, còn có thể đậu Tiến sĩ, làm một cái phu nhân Tiến sĩ cũng không kém thể từ phu nhân bao nhiêu. Còn nữa của cái sản nghiệp trong nhà cứ cứ quá thật cũng không tính là nhiều, để cha mẹ chuẩn bị cho tỷ tỷ nhiều đồ cưới chút là được. Đến lúc đó Hải biểu ca ăn của tỷ tỷ uống của tỷ tỷ, nào dám không tốt với tỷ tỷ, đâu dám nói nữa chứ không!”

Lục Văn Đình im lặng, “Người thật là nắm được cả tâm của nương rồi, cái gì cũng thay tỷ tỷ suy nghĩ kỹ!”

Lục Thanh Lam nói: “Đương nhiên! Ta cũng không thể nhìn một tỷ phu tốt cứ thoát khỏi tay như vậy.”

Đúng như lời Lục Thanh Lam, muốn kết một hôn ước khó càng thêm khó, muốn phá hư một hôn ước lại hết sức đơn giản. Lại nói Vũ Tiến bá phủ mời An Bình Hầu phu nhân Lý thị ra mặt, giải quyết Lão thái thái Trương thị, liền chờ Lục gia đem thiệp canh của Lục Thanh Nhân tới, xác định chuyện hai nhà trao đổi thiệp canh.

Nào biết người của Chu gia trái đợi, phải đợi cũng không thấy tới.

Vũ Tiến bá Chu Quang Vinh và phu nhân thương lượng, đều cảm thấy chuyện này kỳ lạ, lại mời Trần thị tới cửa bàn bạc một lần nữa. Trần thị là thường khách của Trường Hưng Hầu phủ, trực tiếp đường nhập thất tiến vào nhị phòng, vẫn là Kỷ thị tự mình ra mặt tiếp đãi, vẫn lễ nghi chu toàn khách khách khí khí như vậy, nhưng Trần thị lại nhạy phát hiện được một điều khác biệt.

Lúc trước Kỷ thị trong nhiệt tình lộ ra thân cận, bởi vì nếu sau này Hầu phủ và Bá phủ trở thành thông gia, Kỷ thị và Trần thị cũng thành thân thích. Nhưng lần này Kỷ thị lễ nghi chu đáo thì chu đáo đấy, nhưng là trong khách khí lại mang theo một phần xa cách.

Hai người nói vài câu nhân thoại, lúc này Trần thị mới uyển chuyển nói ra mục đích đến.”Ngẩng đầu gả nữ cưỡi đầu thú phụ, phẩm mạo Nhân tử nhi đều tốt như vậy, trong kinh không biết có bao nhiêu nhà nhìn chằm chằm đâu...” Đầu tiên là khen ngợi Lục Thanh Nhân vài câu, lời nói xoay chuyển: “Không bằng ta báo Bá phu nhân mời An Bình Hầu phu nhân tới một chuyến nữa...”

Kỷ thị liền tục nói: “Không cần không cần. Trần phu nhân, không phải Hầu phủ chúng ta tự cao tự đại, chuyện này thật ra là có nguyên nhân. Trần phu nhân cũng biết, chuyện hôm qua Lý đạo trưởng của Thiên Sư đạo ghé vào phủ ta chứ.” Thì ra Lục Thần nghe chuyện Vũ Tiến bá phủ ở địa phương một tay che trời rất là cảm phẫn, chẳng những không có ý định kết thành thân gia với bọn họ, thậm chí còn nghĩ dâng thư vạch tội hắn, liền đi tìm Lục Hân thương lượng.

Lại nói tiếp Lục Thần vẫn còn non, hơi có chút khí phách thư sinh. Lục Hân trong giới quan trường lại càng già càng lão luyện, lúc này mới ngăn trở Lục Thần, hơn nữa nói với hắn mình vẫn luôn hoài nghi Vũ Tiến bá phủ âm thầm lui tới cùng với Nhị hoàng tử, là cùng một đảng với Nhị hoàng tử. Mặt sau liên lụy đến Nhị hoàng tử, Lục thần đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Lục Hân lại nói thà đắc tội quân tử chứ đắc tội với tiểu nhân, Chu gia già nhân già nghĩa như vậy, nhất định phải nghĩ biện pháp chu toàn hủy hôn mới được, lúc này mới dựa vào quan hệ giao thiệp của hắn mời Lý Dịch An là quan môn đệ tử của Trương Thiên Sư đến quý phủ.

Trần phu nhân đương nhiên không biết nội tình trong đó, gật đầu, “Ta biết, chẳng lẽ Lý đạo trưởng nói không được ư.”

Kỷ thị nói: “Còn không phải sao! Lý đạo trưởng nhìn tướng mạo của Nhân tử nhi, nói nàng mệnh hỏa, năm nay không nên thành thân cũng không thích hợp đính hôn.” Trên mặt nàng hiện lên lúng túng: “Ngài cũng biết, Trương Thiên Sư chính là hộ quốc sư của Đại Tề chúng ta, Lý đạo trưởng này chính là đệ tử đắc ý của Trương Thiên Sư, lời hắn nói ta làm sao dám không nghe! Cho nên chuyện đính hôn này, tạm thời vẫn là hoãn một chút đi, kính xin Trần phu nhân thay ta xin lỗi với bá gia và bá phu nhân!” Nói xong liền tục xin lỗi.

Sắc mặt Trần thị cứng đờ, bất đắc dĩ nói: “Nhị thái thái cũng là lo lắng cho ái nữ, ta cũng làm nương, cũng có thể hiểu được. Nếu Lý đạo trưởng đã nói năm nay không thể đính hôn, vậy chúng ta không ngại ước định sang năm lại đính hôn được không?”

Kỷ thị lại nhẹ nhàng từ chối: “Nếu đợi đến sang năm, chuyện này vẫn phải thương lượng với Lão Hầu gia, Lão thái thái cùng với lão gia... Chỉ sợ làm chậm trễ Chu thế tử...”

Trần thị làm sao còn nghe không ra ý từ chối, nhưng vẫn còn chút không cam lòng, lại khuyên bảo mấy câu, muốn moi ra từ trong miệng Kỷ thị, lý do tại sao đang tốt đẹp lại bỗng nhiên không muốn gả nữ nhi nữa? Nhưng Kỷ thị tích thủy bất lộ, nàng cũng không thể tìm hiểu được gì, đành phải âm ức trở về Vũ Tiến bá phủ.

Nói với vợ chồng Vũ Tiến bá về thái độ của Kỷ thị, vợ chồng Vũ Tiến bá đều kinh hãi, tiền Trần phu nhân xong, chỉ còn lại hai vợ chồng, lúc này Vũ Tiến bá phu nhân mất hứng: “Nói xong xuôi như thế rồi, chúng ta cũng mời An Bình Hầu phu nhân ra mặt thuyết phục Lão thái thái nhà bọn họ, mọi sự đã chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ lại đổi ý, đó là có ý gì? xem bá phủ chúng ta như khi mà đùa giỡn sao?”

Ánh mắt Vũ Tiến bá lóe lên, ngồi ở đó không nói tiếng nào.

Vũ Tiến bá phu nhân lo lắng nói: “Bá gia người nói đi chứ?”

Vũ Tiến bá mới nói: “Chẳng lẽ có liên quan đến sự kiện kia?”

Vũ Tiến bá phu nhân có chút kỳ quái nói: “Rốt cuộc là sự kiện nào, bá gia nói nhanh lên a.”

Vũ Tiến bá nói: “Trước đó vài ngày, đường đệ Chu Miện ở quê Đình Xuyên phái người đến đưa tin, hoài nghi có người đến Đình Xuyên điều tra chúng ta, bảo ta ở trong kinh làm việc cẩn thận. Chẳng lẽ là Lục Thần phái người đi điều tra tổ gốc gác của chúng ta?”

Vũ Tiến bá phu nhân hoảng sợ: “Miện đệ không phải nói Đình Xuyên bị hắn quản lý giống như thùng sắt, nước gội không vào đáy sao? Làm sao ngay cả người nào tìm tới tận cửa cũng không biết?”

Chu Quang Vinh nói: “Năng lực của Miện đệ ta biết, trong thư hán nói cho ta biết, người tới hết sức lao luyện xảo trá, làm việc lại cực kỳ cẩn thận, hán cũng là về sau căn cứ vào các loại dấu vết đoán được. Chính là thù hạ của Lục Thần tuyệt không có người tài giỏi như vậy, chẳng lẽ là Lục Hân xuất thủ?” Hán nghi thần nghi quỷ, nhưng cũng không biết người làm việc lao luyện xảo trá trong miệng bọn họ cũng chỉ là một hải tử hơn mười tuổi Lục Văn Đình mà thôi.

Chu Quang Vinh càng nghĩ càng có chút ngồi không yên, “Không được, ta phải đi An Bình Hầu phủ một chuyến.”

Vũ Tiến bá phu nhân hoảng sợ: “Hầu gia không phải bảo người không phải là vạn bất đắc dĩ, không nên đi gặp hán sao?”

Vũ Tiến bá nói: “Hiện tại đã đến thời điểm vạn bất đắc dĩ rồi.” Vũ Tiến bá trên thực tế quả nhiên là quân cờ ẩn của Nhị hoàng tử, ở mặt ngoài nhìn có vẻ Vũ Tiến bá phủ trung lập đối với việc tranh giành trữ vị, trên thực tế hán đã sớm đảo hướng về phía Nhị hoàng tử, hơn nữa mưu đồ đại sự vì Nhị hoàng tử.

Sở dĩ ở địa phương Chu gia có thể một tay che trời, không riêng bởi vì cấu kết với quan địa phương, mà trọng yếu hơn là trên triều đình có Nhị hoàng tử che chở hán. Nếu Lục Văn Đình tiếp tục điều tra, hán sẽ phát hiện, Đình Xuyên sản xuất rất nhiều quặng sắt, mà tất cả quặng sắt của Đình Xuyên đều đã rơi vào tay Vũ Tiến bá phủ, Vũ Tiến bá phủ lợi dụng những quặng sắt này bí mật sản xuất trang bị vũ khí, mà những vũ khí lại không cánh mà bay.

Nhị hoàng tử đã sớm tính đến trường hợp xấu nhất, một khi đoạt đích thất bại, sẽ lợi dụng những đội ngũ binh khí này tạo phản bức vua thoái vị. Cũng là bởi vì như lần này, Đình Xuyên mới bị người Chu gia quản lý giống như thùng sắt, ai cũng chen tay không lọt.

Nếu chuyện này lộ ra, chẳng những cả nhà Chu gia bị tịch thu tài sản giết chết, ngay cả Nhị hoàng tử cũng xong đời theo, tính chất chuyện này đã nghiêm trọng vượt xa tưởng tượng. Cho nên Chu Quang Vinh mới sốt ruột tức giận như vậy.

Vũ Tiến bá phu nhân thấy cảnh tượng Chu Quang Vinh vội vàng, vội hỏi: “Vậy cửa hôn sự với Trường Hưng Hầu phủ làm sao bây giờ?”

Chu Quang Vinh tức giận nói: “Nếu người ta không muốn gả nữ nhi tới đây, thì thôi, còn có thể làm sao?” Nói xong cũng không quay đầu lại mà bước thẳng đi, Vũ Tiến bá phu nhân giận đến quăng khăn trên bàn: “Trường Hưng Hầu phủ thật là khinh người quá đáng!”

Không đến mấy ngày, Quảng Ninh Vương Phi Mạnh thị liền tới cửa thăm hỏi. Kỳ thị nghiêng nàng vào nội thất, Quảng Ninh Vương Phi đi thẳng vào vấn đề: “Hiện tại bên ngoài có rất nhiều lời đồn, đều là nhắm vào Nhân ty nữ, ty ty có biết hay không?”

Thời điểm Quảng Ninh Vương Phi và Kỳ thị thương lượng, Tiêu Kỳ và Lục Thanh Lam cũng tụ họp ở trong tiểu viện của Lục Thanh Lam thương lượng chuyện này.

“Người nói đều là thật ư? Thật sự có người tung lời đồn bôi nhọ ty ty ta ở bên ngoài ư?” Lục Thanh Lam bỗng nhiên đứng lên, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ.

“Đương nhiên là thật, lần này ta và mẫu phi tới, chính là muốn nói cho các người biết tin tức này. Phải nhanh nghĩ cách, nếu không thanh danh của nhân ty ty sẽ bị hủy hết.”

Lục Thanh Lam oán hận nói: “Bọn Vũ Tiến bá phủ khôn kiếp, chuyện này nhất định là bọn họ làm.”

Tiêu Kỳ nói: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nhà các người trước đó không phải là đang nghị thân với Vũ Tiến bá phủ đấy sao?”

“Nhà ai lại gả nữ nhi cho kẻ đạo đức giả như vậy.” Lục Thanh Lam nói tiền căn hậu quả cho Tiêu Kỳ một lần.

Tiêu Kỳ thất kinh: “Nhà bọn họ mặt ngoài nhìn có vẻ nề nếp, vậy mà sau lưng làm ra nhiều chuyện xấu như vậy? Thật là tri nhân tri diện bất tri tâm!”

Lục Thanh Lam nói: “Đối với một nữ tử mà nói, quan trọng nhất chính là thanh danh, nhất định phải nghĩ cách để khôi phục danh dự cho ty ty mới được.”

Tiêu Kỳ nói: “Chuyện này chúng ta có thể có cái cách gì, hãy để cho phụ vương ta và cha người ra mặt đi...”

Lục Thanh Lam lại nói: “Mời đại bá phụ ta hoặc là phụ vương người ra mặt, đề lời đồn xuống cũng không khó, nhưng là sau này ty ty ta còn muốn nghị thân cũng khó. Loại sự tình này tất cả mọi người thả tin rằng là có còn hơn là không.”

Tiêu Kỳ gật đầu, “Vậy người nói phải làm sao bây giờ?”

Lục Thanh Lam đi tới đi lui trong phòng, vừa khần trương suy tư.

Tiêu Kỳ oán giận nói: “Người có thể đứng đi vòng quanh hay không, nhiều đầu ta choáng luôn rồi.”

Lục Thanh Lam chợt đứng lại, nói: “Có rồi, ta có biện pháp rồi.”

Tiêu Kỳ nói: “Người có biện pháp ư?” Nàng có chút không tin, một tiểu nha đầu như nàng có thể nghĩ ra biện pháp gì: “Người có thể có cách gì?”

Lục Thanh Lam tràn đầy tin tưởng nói: “Trương Thiên Sư không phải sắp sẽ tới kinh sư cầu mưa sao?” Xuân Hạ năm nay cực kỳ khô ráo, toàn bộ kinh sư ba tháng không rơi một giọt mưa, chứ đừng nói là dẫn nước tưới đồng ruộng xung quanh, chính là rất nhiều dân chúng của kinh sư cũng không có nước để ăn rồi, Gia Hòa để cũng hết sức nóng nồm, liền sai người đi Long Hồ sơn mời Trương Thiên Sư tới, để cho Trương Thiên Sư thiết đàn cầu mưa. Lý Dịch An cũng vì vậy mới đi theo Trương Thiên Sư vào kinh.

Tiêu Kỳ hồ đồ rồi, “Cái đó với việc khôi phục danh dự của nhân ty ty có quan hệ gì.”

Lục Thanh Lam nói: “Ta nghe nói mỗi lần Trương Thiên Sư cầu mưa đều phải tìm đồng nam đồng nữ khiêu vũ thần huyền ca cầu phúc trừ tai, nếu ta ty ty có thể được chọn trúng, vậy đương nhiên nói rõ nàng là người cát tường có phúc, những lời đồn kia cũng chưa đánh đã tan.”

Tiêu Kỳ lắp bắp kinh hãi: “Có chuyện này ư?” Lần trước Trương Thiên Sư cầu mưa vẫn là mười năm trước, cho nên Tiêu Kỳ không biết cũng không kỳ quái.

Tiêu Thiếu Huyền tin đạo, Lục Thanh Lam ở Thành Khang triều cũng thường xuyên giao thiệp với đám người của Thiên Sư đạo, cho nên đối với những quá trình này hết sức quen thuộc.

Tiêu Kỳ hưng phấn: “Vậy chuyện này cần phải lên kế hoạch.”

Mười ngày sau, Trương Thiên Sư vào kinh sư. Bởi vì nạn hạn hán trong kinh nghiêm trọng, sau khi gặp Gia Hòa để liền bắt đầu thiết đàn cầu mưa. Giống Lục Thanh Lam dự liệu, Trương Thiên Sư yêu cầu hoàng đế lựa chọn mười đồng nam đồng nữ phúc trạch thăm hậu ở kinh thành, ngày mưa phải nhảy điệu múa tế tự lớn, tên gọi là «Thần huyền ca».

Làm Lục Thanh Lam không ngờ tới chính là, người tuyển đồng nam chính là Quảng Ninh vương gia, mà người tuyển đồng nữ lại chính là dưỡng nữ Trình Phi của Cửu hoàng tử Tiêu Thiếu Giác.

Tin tức truyền tới, toàn bộ kinh sư đều sôi trào. Nhóm nhà Công hầu đầu có người nào là kẻ ngu, tất cả đều nhìn ra đây là một cơ hội ngàn năm một thuở, ai có thể vào pháp nhãn của Trương Thiên Sư, có tư cách đi nhảy điệu cầu phúc này, cũng sẽ nở mày nở mặt, giá trị con người lập tức tăng vọt, tương lai lúc nghị thân gia tăng không ít phần lượng.

Bởi vậy Ngọc Minh cung của Trình Phi rất náo nhiệt, người đến tặng lễ, nói giúp, lập quan hệ, lôi kéo làm quen, làm cho Trình Phi ứng phó một mội. Chẳng qua điều kiện tuyển mười đồng nữ, điều

đầu tiên là tuổi phải mười hai trở lên, mười lăm tuổi trở xuống; điều thứ hai phải là xử nữ; điều thứ ba nhất định phải nhảy tốt; điều thứ tư phải là người phúc duyên thâm hậu.

Ngoại trừ điều thứ tư không nắm chắc, còn lại đều là điều kiện cứng nhắc, bởi vậy phù hợp những điều kiện này thật không có quá nhiều người như trong tưởng tượng. Trình Phi phụ trách tuyển ra hai mươi đồng nữ giao cho Trương Thiên Sư định đoạt, Trương Thiên Sư lại loại bỏ một nửa.

Riêng danh sách hai mươi cũng tranh đến đầu rơi máu chảy, thậm chí so với tuyển tú ba năm một lần còn kịch liệt hơn.

Nếu là bình thường, Lục Thần và Kỳ thị tuyệt sẽ không đem nữ nhi ra đầu gió này, nhưng tình huống lần này khác biệt, Lục Thần cũng ý thức được đây là một cơ hội tốt để tẩy sạch ô danh của nữ nhi. Vì vậy không chút do dự ghi danh cho nữ nhi.

Vốn toàn bộ những người có thể phù hợp với những điều kiện này cũng không nhiều, mà cũng bởi vì thời gian quá gấp, ba ngày sau người báo danh sẽ phải đến Ngọc Minh cung tiếp nhận chọn lựa của Trình Phi. Những người không biết khiêu vũ hoặc là khiêu vũ không tốt, cho dù muốn nước tới chân mới nhảy, mỗi người tới dạy cũng không kịp.

Lục Thanh Nhân lại không cần bận khoăn những thứ này. Đầu tiên tuổi của nàng phù hợp, điều thứ hai thì không cần nói, riêng vũ đạo, từ nhỏ nàng đã vô cùng có thiên phú khiêu vũ, Tôn đại nương ở trong học đường Hầu phủ được mời tới dạy các tiểu thư luyện vũ, chính là Lão Hầu gia tốn một số tiền lớn mới về, Lục Thanh Nhân theo nàng học vài năm, mặc dù rất ít hiển lộ trước mặt người khác, Lục Thanh Lam lại biết vũ kỹ của tỷ tỷ không tầm thường, trùng cử là nhất định không thành vấn đề.

Nhưng mà nàng còn muốn cho tỷ tỷ nhiều chắc chắn hơn, thương lượng cùng với Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ thân là Quận chúa, thường xuyên đi lại trong cung, đối với tình hình trong cung hết sức hiểu rõ.

Lục Thanh Lam mặc dù thường đi Ngọc Minh cung, nhưng biết rất ít về Trình Phi. Nàng nhủ mảy nói: “Cũng không biết Trình Phi thích gì? Có cần tặng chút đồ trang sức lấy lòng nàng không, để nàng chiều cổ tỷ tỷ nhiều hơn một chút.”

Tiểu Kỳ cười nói: “Tình tình Trình Phi nương nương đoan hậu, cũng không phải rất thích đồ trang sức trần báo gì đó. Huống chi trong cung thiếu gì đồ trang sức, dù cho người tặng đồ có thể vượt được tay nghề của đám thợ thủ công trong cung ư?”

Lục Thanh Lam nói: “Vậy làm sao đây?”

Tiểu Kỳ cau mày suy nghĩ một chút: “Người muốn lấy lòng Trình Phi, biện pháp tốt nhất chính là xuống tay từ trên người Cửu hoàng huynh ta, nếu không chúng ta trực tiếp đi cầu xin Cửu hoàng huynh?”

Lục Thanh Lam nhớ tới vẻ mặt âm tình bất định của Tiểu Thiều Giác cũng có chút sợ hãi, “Quan hệ của chúng ta và Cửu hoàng tử còn chưa thân cận đến như vậy a? Vạn nhất bị hấn cự tuyệt, chẳng phải là ngay cả đường cứu vãn cũng không có?” Đại sự của tỷ tỷ, nàng không dám chú quan khinh thường.

Tiểu Kỳ nhủ mảy nói: “Ta thấy lần trước Cửu hoàng huynh nhảy xuống nước cứu người, lại đừng cảm quên mình đây chứ, người tính tình như hấn, bằng lòng cứu người một mạng, ắt hẳn là rất có hảo cảm với người.”

Lục Thanh Lam lắc đầu: “Ta lại cảm thấy từ trước đến giờ hấn luôn luôn xem ta không vừa mắt đấy?” Nàng suy nghĩ, cân nhắc trên dưới, “Quên đi, vẫn là nghĩ cách khác đi.”

Tiểu Kỳ cũng không miễn cưỡng, một hồi lâu sau, đột nhiên nói: “Trình Phi nương nương xem Cửu hoàng huynh ta giống con người trong mắt. Cửu hoàng huynh ta có một tật xấu, chính là cực kỳ kén ăn, Trình Phi nương nương vì chuyện này quả thực đau não.”

Lục Thanh Lam nghiêng đầu nói: “Vậy chúng ta liền từ xuống tay từ đồ ăn được không?”

Tiểu Kỳ không đồng ý nói: “Không được, người không biết vị Cửu hoàng huynh kia của ta khó chiều bao nhiêu đâu, không nên lộng xảo thành chuyện.”

Lục Thanh Lam tràn đầy tin tưởng, hưng phấn nói: “Người cứ việc canh chừng là được rồi, ta bảo đảm chuyện này nhất định không có vấn đề.” Tiểu Kỳ thật sự nhắc nhở nàng, nàng sờ đi dám nói như vậy là có nguyên nhân.

Từ sau khi nàng khi trọng sinh trở về, tính tình thay đổi không ít, rất nhiều thứ nàng quan tâm kiếp trước giờ lại không thể nào lọt vào mắt. Ngoại trừ thay đổi vận mệnh của cha mẹ huynh tỷ, thì hai nguyện vọng nàng —— một tiêu tiền không hết, một chính là ăn hết mỹ thực thiên hạ.

Nàng cũng không thích đọc sách viết chữ, rảnh rỗi liền suy nghĩ làm gì để ăn ngon. Cứ ba ngày năm bận lại chạy đến phòng bếp nhỏ để cho đám đầu bếp làm các loại đồ ăn ngon cho nàng.

Kiếp trước nàng là Thục phi của Thành Khang đế, trong cung có cái gì ngon chưa từng ăn, bởi vậy đã cảm thấy tài nghệ của đầu bếp Trường Hưng Hầu phủ quá bình thường, làm tới tới lui lui chỉ mấy thứ đồ ăn như vậy. Về sau nàng này sinh một ý nghĩ, có thể mang đại trù kiếp trước trong cung tới Hầu phủ để hầu hạ nàng hay không. Không cần cảm thấy đây là si tâm vọng tưởng, trước khi những đại trù này chưa tiến cung, mỗi người chưa hẳn đều đã có danh tiếng như vậy.

Vì vậy Lục Thanh Lam bảo Khâu Khánh để tâm điều tra nghe ngóng, thật đúng là tìm được một vị. Người này họ Nhiễm tên Ninh, là người Dương Châu, vốn là đại trù của một đại tước lâu ở Dương Châu, bởi vì liên lụy đến một án mạng mà trốn đến kinh thành. Người này làm món ăn Hoài Dương cực kỳ ngon, kiếp trước tại năm Gia Hòa thứ hai mươi hai, cũng chính là hai năm sau khi nàng nhập cung liền trở thành ngự trù, về sau trở thành đầu bếp chuyên trách của Cửu hoàng tử Tiểu Thiều Giác.

Trong lúc vô tình Lục Thanh Lam nhận được tin tức của hấn, liền ra lệnh Khâu Khánh chiêu dụ, Nhiễm Ninh vốn cùng đường, có Hầu phủ nương náu đương nhiên cầu không được. Hết sức thống khoái đi tới, kết quả người Nhị phòng rất nhanh bị món ăn Hoài Dương của hấn chinh phục, Lục Thanh Lam thấy hấn danh bất hư truyền, còn giúp hấn giải quyết chuyện án tử ở quê nhà, Nhiễm Ninh đội ơn đội nghĩa, từ đó toàn tâm toàn ý hầu hạ mấy vị chủ tử Nhị phòng.

Vị Nhiễm Ninh này kiếp trước là đầu bếp chuyên trách của Tiểu Thiều Giác, về sau Tiểu Thiều Giác được phong làm Khánh Vương, thời điểm được phiên đi Hải Châu chỉ dẫn theo một người, chính là vị Nhiễm Ninh này, có thể thấy được sự yêu thích của Tiểu Thiều Giác với hấn. Có Nhiễm Ninh ở đây, Lục Thanh Lam đương nhiên không sợ vuột mộng ngựa bị trật.

Tiểu Kỳ với tư cách tỷ muội tốt của nàng, nàng có chủ ý gì Tiểu Kỳ đương nhiên sẽ toàn lực phối hợp. Vì vậy ngày hôm sau Tiểu Kỳ liền tiến cung đi Ngọc Minh điện.

Trình Phi nghe nói nàng tới, vội vàng sai người mời đem nàng vào. Vừa vặn có mấy người mệnh phụ vì chuyện đồng nữ với Trương Thiên Sư ở chỗ này phiên nàng, nàng liền nhân cơ hội đuổi các nàng đi.

Tiểu Kỳ ăn mặc chỉnh tề vào Ngọc Minh điện, thấy Trình Phi mặc cung trang màu xanh lá, vẻ mặt ôn hòa ngồi ở trên báo tọa, bộ dạng hòa ái dễ gần.

Tiểu Kỳ vội vàng hành lễ cho Trình Phi: “Kỳ nhi bái kiến trình nương nương, nương nương đại an.” Tiểu Kỳ trên danh phận chỉ là một Quận chúa, nhưng nhờ được phụ Vương cấp lực. Phụ thân của nàng Quảng Ninh vương gia rất được thánh sủng, hoàng đế đối đãi với hấn như nữ tử, cũng giao cho hấn rất nhiều đại sự, quyền hành nắm giữ trong tay vô cùng lớn, lại nói cho dù Hoàng trưởng tử hay Nhị hoàng tử gặp vị hoàng thúc này cũng phải cung kính.

Cộng thêm Tiểu Kỳ rất xinh đẹp, miệng lại ngọt, tuổi còn nhỏ đã là mệnh vi gao, bạo vi tiền, vô cùng được hoàng thượng yêu thích, công chúa cũng không bì kịp. Hoàng thượng coi trọng nàng như vậy, trong cung ai dám không liếc nhìn nàng một cái, hoàng hậu đối với nàng cũng như thân nữ nhi.

Từng có tin tức truyền ra, nói là hoàng thượng muốn tấn phong nàng làm Tây Hoa công chúa, lại bị Quảng Ninh Vương kiên quyết từ chối. Trình Phi không sinh con, đối với hấn từ lớn như Tiểu Kỳ từ trước đến giờ luôn rất ưa thích, cộng thêm bản thân Tiểu Kỳ cũng đúng là khiến người ta thương yêu, đương nhiên là vô cùng có lợi đối với nàng.

Vì vậy Trình Phi tự mình đến đỡ nàng, cười nói: “Kỳ nhi sao rảnh rỗi đến chỗ này của Bồn cung vậy?”

Tiểu Kỳ sáng giọng: “Trình nương nương đây là đang trách Kỳ nhi không thường đến Ngọc Minh điện thỉnh an ngài đây ư.”

Chọc cho Trinh Phi cười ha ha, nói với đại cung nữ của mình: “Người xem cái miệng nhỏ nhắn của nàng này, lợi hại lắm, trong cung ai dám trêu vào nàng.”

Tất cả đều cười theo nàng.

Tiêu Kỳ cười theo một trận mới đi vào chính đề: “Mẫu phi hai ngày nay cảm nhiễm phong hàn, sợ đem bệnh vào trong cung, liền mệnh ta tiến cung vấn an Hoàng hậu nương nương cùng các vị nương nương.”

“Bệnh của Mẫu phi người còn chưa chuyển biến tốt ư? Chỗ này của ta có thái y làm thuốc viên rất tốt, có chút hiệu quả với trị liệu phong hàn, người lúc đi cầm một ít trở về cho mẫu phi người, xem có hữu hiệu hay không.”

Tiêu Kỳ vội vàng đứng dậy thay mẫu phi tạ ơn Trinh Phi ban thuốc. Sớm có cung nữ cơ trí đi lấy một bình sứ ngọc dương chi nhỏ nhỏ tới đây, Tiêu Kỳ đưa hai tay cẩn thận nhận lấy, đưa cho cho nha hoàn của mình cầm, lại tạ ơn Trinh Phi.

Trinh Phi nói: “Chỗ Hoàng hậu nương nương người đã đến chưa?”

“Đến rồi, chỗ của Tôn Hiền Phi và Quách Ninh phi ta cũng qua rồi, chỉ có chỗ ngài là náo nhiệt nhất thôi.” Tôn Hiền Phi và Quách Ninh phi một người là đường mẫu của Tứ Hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền, một người là mẫu phi của Lục Hoàng tử Tiêu Thiệu Quyết, phân vị đều đứng trước Trinh Phi.

Trinh Phi cười có chút bất đắc dĩ: “Thánh thượng cho ta một việc tốt thế này, mỗi ngày có bao nhiêu người đến đây nói giúp, ta lại không có kiến thức, sớm bị các nàng làm cho đầu óc choáng váng rồi.”

Người khác chẳng biết tại sao một việc tốt như vậy lại rơi vào tay Trinh Phi, Trinh Phi cũng là mơ hồ đoán được tâm tư của hoàng thượng.

Hoàng thượng ngoài mặt không thiên vị Tiêu Thiệu Giác nhiều, trên thực tế lại hết sức thiên vị nhi tử này. Tiêu Thiệu Giác năm nay mười bốn tuổi, không coi là quá lớn, nhưng tuyền phi cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, hoàng thượng là muốn mượn chuyện lần này, để cho Trinh Phi quen thuộc các nữ hài đến tuổi trong kinh, nghĩ cũng biết, có thể được Trương Thiên Sư chọn trúng cuối cùng nhất định cũng là siêu quần bạt tụy, mẫu chốt nhất là “Có phúc duyên”, tương lai hẳn sẽ là mệnh vươngong phu. Vậy cũng coi như là một lần diễn thử tuyền phi cho Tiêu Thiệu Giác.

Dĩ nhiên những cái này Trinh Phi chắc chắn không nói cho bất luận kẻ nào.

Tiêu Kỳ tuổi không lớn lắm, nhưng tài ăn nói vô cùng tốt, Trinh Phi không thể xuất cung, nàng lại kể chút phong tục tập quán hương dã ngoài cung, những chuyện lý thú mắt thấy tai nghe, Trinh Phi nghe hết sức vui vẻ.

Nói một hồi, Tiêu Kỳ vỗ đầu một cái nói: “Ai ôi, nhìn cái đầu ta này, suýt chút nữa thì quên chính sự rồi.”

Trinh Phi kỳ quái nói: “Kỳ nhi còn có chuyện gì sao?”

Tiêu Kỳ gọi nha hoàn đang chờ bên ngoài ôm vào một hộp đựng thức ăn.”Ta nghe nói Cửu hoàng huynh gần đây một bữa không có khẩu vị, vừa lúc Vương trong phủ mới tới rồi một vị đầu bếp ở phía nam, làm món ăn Hoài Dương rất ngon, ta liền bảo hắn làm một ít điểm tâm, để cho trịnh nương nương còn có Cửu hoàng huynh cùng nếm thử.”

Trinh Phi vui vẻ nói: “Kỳ nhi thật là tri kỷ.”

Tiêu Kỳ vỗ tay, liền có một tỷ nữ thanh tú người mặc bị giáp anh đào đi đến, trong ngực ôm một hộp đựng thức ăn thật to. Tỷ nữ kia dựa theo ý của Tiêu Kỳ mở hộp đựng thức ăn ra, một mùi thơm xông vào mũi, trong hộp cơm đặt ba tầng điểm tâm, có táo mao đậu, quế hoa mỡ ngấu, du tô diện đoàn, mỡ phẩn diện đoàn, dương châu thang bao*, các loại... có chừng mười loại, sắc hương vị đều đủ, vừa nhìn đã khiến người ta muốn ăn.

() Do không tìm được tên tiếng việt nên mình sẽ để nguyên phiên âm hán việt*

糟毛豆dậu nành dằm

糟毛豆 – tao mao đậu

桂花米藕ngó sen nhồi bột hoa quế : món ăn truyền thống trong một khu vực phía Nam độc đảo Món trắng miệng của Trung Quốc được biết đến với hương thơm ngọt ngào, thơm ngon, thơm và ngọt ngào.

桂花米藕 – quế hoa mễ ngẫu

桂花米藕 – quế hoa mễ ngẫu

油酥面团 bánh ngọt : Du tô diện đoàn là tên gọi chung của sản phẩm bánh ngọt sử dụng bột mì. Nó chia làm hai tầng bột bánh và bột trộn. Nếu nói tô diện đoàn là chỉ từ bột mì dùng nước trộn thành, bột trộn lại làm từ dầu (dùng dầu nhào bột chế thành bột). Đại biểu của Du tô diện đoàn là: Long Nhân tô, hoa cúc tô, thủy tinh tô v.v...

油酥面团 Du tô diện đoàn

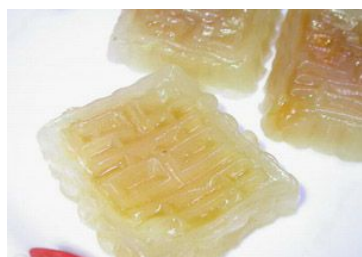
油酥面团 Du tô diện đoàn

Long Nhân tô

Hoa cúc tô

Thùy tinh tô

米粉团**bánh bột mì**

扬州汤包Thang bao (giản thể: 汤包; phồn thể: 湯包; bính âm: tāngbao): một loại bánh bao lớn, có xúp từ Dương Châu, chứa xúp trong nhân khi ăn phải uống nước nhân trước sau đó ăn vỏ.

汤包 Thang bao

汤包 Tang bao

汤包 Tang bao

Tiêu Kỳ nói: “Kính mời Trình nương nương nếm thử tay nghề đầu bếp này xem sao.”

Trình Phi cười nói: “Ta hôm nay nhờ phúc của Tiểu Kỳ Nhi, có lộc ăn rồi.” Dưới sự hầu hạ của đại cung nữ ăn một khối hoa quế thược ngẫu và một cái dương châu thang bao. Tiêu Kỳ mặc dù hào tâm, nhưng Trình Phi thật sự cũng không có bao nhiêu hi vọng, yêu cầu của Tiểu Thiếu Giác về phương diện ăn mặc, không có ai hiểu rõ hơn người làm nương như nàng.

Đại trù của Minh Ngọc điện nàng cũng không biết đối mấy người rồi, không có một người nào có thể làm cho Tiểu Thiếu Giác hài lòng. Trong đó cũng có hai đầu bếp là làm đồ ăn Hoài Dương. Chẳng qua nàng ăn hai phần điểm tâm Tiểu Kỳ đưa tới, Trình Phi chán động, chỉ cảm thấy công lực nấu ăn của đầu bếp này rất cao minh, vài món điểm tâm đơn giản cũng có thể làm ngon như vậy. Trình Phi ở trong cung cũng đã hơn hai mươi năm, thâm nghĩ quả nhiên là cao thủ dân gian, cho dù ngự trù hầu hạ Hoàng thượng, sợ là cũng không làm điểm tâm ngon như vị này.

Trình Phi không nhận được ăn thêm mấy khối.

Tiêu Kỳ cười híp mắt nhìn, lúc nàng lần đầu tiên ăn được điểm tâm của Nhiễm Ninh, biểu hiện cũng không kém Trình Phi bao nhiêu, thật không biết Bao Nhi từ đâu tìm được một đại trù lợi hại như thế.

Tiêu Kỳ thấy Trình Phi hài lòng, chỉ ngồi thêm chốc lát liền cáo từ rời đi.

Lúc chạng vạng tối, Tiểu Thiếu Giác học xong, từ thượng thư phòng trở lại, tới Minh Ngọc điện gặp Trình Phi trước.

Trình Phi thấy mặt hần đỏ đầy mồ hôi, biết hần nhất định là theo chân nhóm đại nội thị vệ học cười ngựa bán cung, hết sức đau lòng, vội vàng nói: “Không cần hành lễ cho ta, mau trở lại phòng tắm rửa đi.” Bệnh khiết phích của hần rất khinh khủng, hiện tại không biết có bao nhiêu khó chịu đây.

Tiểu Thiếu Giác vẫn theo quy củ hành lễ xong mới về phòng mình tắm rửa thống khoái một cái. Thay đi một thân xiêm y dính dính nhon nhót, hần mới thở phào nhẹ nhõm, cái loại cảm giác vừa rồi thực sự quá khó chịu, quả thực làm cho người ta hít thở không thông.

Đội hần thủ thấp xong xuôi rồi, Vệ Bản bụng tới một mâm điểm tâm nói: “Điện hạ buổi trưa cũng chưa ăn được gì, xé chiều lại trên lưng ngựa, đây đều là nướng nướng phân phó phòng bếp nhỏ đặc biệt chuẩn bị cho ngài, vẫn còn nóng, ngài lót dạ trước.”

Tiểu Thiếu Giác còn chưa tiêu tán cảm giác khó chịu vừa rồi, làm sao nuốt trôi, chỉ nhìn thoáng qua liền nói: “Ta không có khẩu vị, bụng xuống đi.”

Vệ Bản bắt đắc dĩ, đành phải sai người bưng điểm tâm xuống.

Tiểu Thiếu Giác lại tới chính điện của Ngọc Minh điện, hành lễ cho Trình Phi một lần nữa. Vệ Bản đã sai người truyền tin tới, Trình Phi biết buổi trưa Tiểu Thiếu Giác ở thượng thư phòng dùng cơm, nhiều hoàng tử Hoàng tôn đều ở thượng thư phòng dùng cơm như vậy, đương nhiên không thể chỉ chiếu cố một mình Tiểu Thiếu Giác, lấy sự soi mói của Tiểu Thiếu Giác, chắc chắn không chịu ăn no, xé chiều lại cười ngựa bán cung, rất tiêu hao thể lực, nhưng Tiểu Thiếu Giác ăn không vô, lại không thể ép buộc hần ăn.

Trình Phi liền nhớ đến điểm tâm Tiểu Kỳ đưa tới, cho nên hỏi vài câu hôm nay ở thượng thư phòng học cái gì, liền sai người đem điểm tâm lên. “Đây là Kỳ nhi đưa vào, nói là một đầu bếp Hoài Dương mới tới nhà nàng làm, hương vị tốt lắm, người cũng nếm thử chút đi.”

Nói thật bây giờ Tiểu Thiếu Giác thực sự không đói bụng, nhưng Trình Phi bảo hần ăn, hần lại không thể không nể mặt, liền bắt đắc dĩ cầm một khối điểm tâm, cắn một miếng nhỏ, vốn định qua loa cho xong chuyện, tỏ vẻ thuận theo Trình Phi là được rồi. Nào biết điểm tâm kia vừa vào miệng, đã hương vị ngọt ngào tan ra, cực kỳ hợp khẩu vị của hần.

Bây giờ là thời điểm thân thể hần đang phát triển, vận động cả buổi, nói không đói bụng là giả, cảm thấy điểm tâm này ăn ngon, liền không nhận được ăn nhiều thêm vài miếng. Nhiễm Ninh làm điểm tâm nào cũng đều có bí quyết, một chút đồ điểm tâm rất nhanh liền vào hết trong bụng của hần.

Tiểu Thiếu Giác nhận không được, lại ăn một thêm khối điểm tâm. Hần luôn là người rất có tự chủ, cho dù rất thích đồ gì đó, cũng không thể hiện ra ngoài. Vì vậy mặc dù rất đói bụng, nhưng vẫn cứng rắn nhận xuống, không đưa tay cầm khối điểm tâm thứ ba.

Chẳng qua những phản ứng này của hần cũng không tránh được ánh mắt của Trình phi. Chờ hần trở về phòng mình, Trình phi liền sai người đem tất cả điểm tâm Tiểu Kỳ mang tới đưa qua cho hần.

Tiểu Thiếu Giác có một thói quen, sau khi trở về từ thượng thư phòng, còn phải ở trong tiểu thư phòng của Ngọc Minh điện luyện đại tự một canh giờ.

Vệ Bản cũng nhìn ra những này điểm tâm hợp khẩu vị của Tiểu Thiếu Giác, hần đi theo Tiểu Thiếu Giác nhiều năm, đối với tâm tính thói quen của hần vô cùng hiểu rõ, bởi vậy cũng không nói nhiều, đưa điểm tâm Trình phi đưa tới đặt ở một cái bàn bên cạnh thư án của Tiểu Thiếu Giác liền lui xuống.

Tiểu Thiếu Giác cảm thấy hôm nay không có cách nào an tâm viết chữ, mùi thơm của điểm tâm luôn không tự chủ tiến vào mũi của hần. Cho nên hần viết vài nét bút liền ngừng lại, cầm lấy một khối

điểm tâm đặt vào miệng, sau đó lại viết vài mấy chữ, lại ăn một khối điểm tâm nữa.

Chờ hẩn làm xong bài tập của hôm nay, quay đầu lại nhìn, thế nhưng bất tri bất giác đã ăn hết toàn bộ điểm tâm rồi. Ngay cả hẩn cũng không khỏi sùng sốt, hẩn là người cực kỳ khắc chế, đối với yêu cầu mình cũng cực kỳ nghiêm khắc, không cho phép mình có một tỳ vết nào. Vì vậy liền âm thầm cảnh báo mình, sau này không thể tham ăn như vậy.

Tiêu Thiệu Giác cảm thấy có mấy phần hối hận không nói, Trình Phi rất nhanh nghe nói chuyện này, không khỏi vô cùng vui sướng. Làm sao có thể để cho Tiêu Thiệu Giác ăn nhiều com hơn, là chuyện Trình Phi vắt hết óc cũng muốn làm được.

Ngày hôm sau nàng mời Tiêu Kỳ vào Ngọc Minh điện. Tiêu Kỳ thấy bộ dạng nàng muốn nói lại thôi, không nhin được nói: “Trình nương nương bảo Kỳ nhi tới đây có phải là có chuyện gì muốn phân phó hay không?”

Trình Phi nói: “Đúng là có chuyện. Nếu nói quân tử không đoạt thứ người yêu thích, Bồn cung nhất thời thật đúng là có chút khó có thể mở miệng.”

Tiêu Kỳ nói: “Trình nương nương đừng ngại nói, phạm là việc Kỳ nhi có thể làm được, tuyệt không chối từ.”

Trình Phi mới lên tiếng: “Lại nói, vẫn là lòng hiếu thảo của người lần trước, tiến một ít điểm tâm cho Bồn cung và Cửu hoàng huynh người, không ngờ tới một người khó chiều như Giác Nhi, vậy mà lại cực kỳ thích điểm tâm của đầu bếp kia. Ta còn là lần đầu tiên thấy hẩn một hơi ăn hết nhiều điểm tâm như vậy. Sở dĩ ta nghĩ, người có thể bỏ thứ yêu thích, đem đầu bếp kia cho ta được hay không? Ta tự có cách khác bồi thường lại cho người!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Lấy lòng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiêu Kỳ nhủ vậy nói: “Lại nói, Trình nương nương nếu đã mở miệng, chớ nói một cái đầu bếp, cho dù đồ quý giá hơn nữa ta cũng hai tay dâng tặng. Chẳng qua đầu bếp này, quả thật có chút đặc biệt, hẩn thật ra cũng không phải người của quý phủ chúng ta, là ta mượn về.”

Trình Phi ngạc nhiên nói: “Mượn về?”

“Vâng!” Tiêu Kỳ nói, “Thật ra tên đầu bếp này là của Trường Hưng Hầu phủ, Trình nương nương cũng biết Kỳ nhi giao hảo với tỷ muội Lục thị của Trường Hưng Hầu phủ, bởi vì ở Trường Hưng Hầu phủ ăn được thức ăn đầu bếp kia làm, cảm thấy hết sức mỹ vị, mới mượn về Vương Phủ dùng vài lần, hơn nữa còn mượn hoa hiển phật mang cho ngài và Cửu hoàng huynh nếm thử.”

“Thì ra là như vậy!” Trình Phi nghe đến đó khó tránh khỏi có chút thất vọng. Nếu không phải là Tiêu Thiệu Giác quả thật khẩu vị không tốt, Trình Phi yêu con trai sốt ruột, cảm thấy được hẩn ăn quá ít, thế cốt cũng không khoẻ mạnh, Nếu đổi lại là nàng thích, nàng tuyệt sẽ không mở miệng với Tiêu Kỳ muốn người, tránh làm cho người ta cảm thấy nàng quá mức huênh hoang, hậu cung ba quý vẫn quyết, đương nhiên là càng cúi thấp đầu càng tốt.

Hiện tại nếu biết đầu bếp chính là của Trường Hưng Hầu phủ, nàng tự mình hướng Trường Hưng Hầu phủ muốn người động tình không khỏi quá lớn, liền có chút do dự.

Tiêu Kỳ tùy mặt gửi lời, biết tâm ý của Trình Phi. Cho nên nói: “Trình nương nương người xem như vậy được ko, Kỳ nhi lập tức đi Trường Hưng hầu phủ, báo việc này cho Lục bá mẫu. Người Lục gia thấu tình đạt lý, từ trước đến giờ rộng lượng, nhất định nguyện ý dâng tặng đầu bếp kia.”

Trình Phi vốn không muốn như thế, nhưng rốt cuộc yêu con nóng lòng, nói: “Nếu Lục gia nguyện ý bỏ thứ yêu thích, Bồn cung có thể cho nhiều bồi thường.”

Tiêu Kỳ nói: “Bồi thường thì không cần, nương ta và bá mẫu Lục gia tình như tỷ muội, bá mẫu Lục gia nhất định sẽ đáp ứng.”

Ngày đó Tiêu Kỳ xuất cung không vội trở về Quảng Ninh Vương Phủ, trực tiếp đi Trường Hưng Hầu phủ, thấy Lục Thanh Lam nói: “Người thật sự đoán đúng, Cửu hoàng huynh quả nhiên thích tay nghề của Nhiệm sư phụ, Trình nương nương đã mở miệng với ta, người nhanh đưa người qua đi.”

Lục Thanh Lam hi hi ha ha nói: “May mắn mà có người ở giữa xe chỉ luân kim, nếu không một cái vi thần chỉ nữ như ta, làm sao có thể nói đến trước mặt Trình nương nương.”

Tiêu Kỳ đánh nàng một cái: “Người cũng đừng nói với ta những thứ này, lúc bình thường người treo cột ta còn ít sao? Sao không thấy người tôn kính ta là quận chúa?”

Lục Thanh Lam báo cho Kỳ thị, lại kêu Nhiệm Ninh đến dặn dò một phen, Nhiệm Ninh nghe nói phải vào cung hầu hạ quý nhân, đây là một bước lên trời, nào có chuyện không muốn. Lục Thanh Lam không tránh khỏi phải dặn dò hẩn các loại như cẩn thận hầu hạ, cúi đầu làm người,... Buổi tối hôm đó liền lặng lẽ đưa Nhiệm Ninh vào cung.

Trong cung quy củ sâm nghiêm, ngày thứ hai buổi sáng giờ mao Tiêu Thiệu Giác liền rời giường. Rửa mặt xong xuôi dựa theo lệ cũ tới chính điện của Trình Phi cùng dùng bữa sáng. Trình Phi vẫn cảm thấy bữa sáng là bữa com quan trọng nhất trong ngày, mọi ngày lúc này Trình Phi sẽ cho mang lên vài cái bánh trong phòng để ăn bữa sáng, để cho hẩn chọn thức ăn mình thích.

Hôm nay Tiêu Thiệu Giác thường ngày tiến vào thiện phòng của Tây Thiên điện, chỉ thấy mấy thiện án bình thường đã đưa xuống, chỉ lưu lại một bàn nhỏ kiểu tứ phòng 四房型的小桌, trên bàn bày các loại cháo như cháo trắng (*bạch mễ chúc* 白米粥), cháo kê (*nhị mễ chúc* 二米粥), cháo táo tàu (*kim ti táo chúc* 金丝枣粥), một đĩa sủi cào tôm thủy tinh (*水晶虾饺*), một đĩa thang bao gạch cua (*蟹黄汤包*), cùng với mười mấy cái khay thức ăn hết sức tinh xảo.

cháo kê (nhị mễ chúc 二米粥)

cháo táo tài (kim tì táo chúc 金丝枣粥)

sủi cào tôm thủy tinh (水晶虾饺)

thang bao gạch cua (蟹黄汤包)

Trình Phi cười gọi hân ngồi xuống. Tiêu Thiệu Giác nói: “Mẫu phi, nhi tử nói đã mấy lần, nhi tử thức dậy sớm là vạn bất đắc dĩ, người cũng đừng có chịu tội cùng nhi tử, nếu Hoàng hậu nương nương cũng nói giờ Thìn lại đi thỉnh an, sao người không ngủ thêm chút nữa?”

Trình Phi vừa cười vừa bôi thêm cho hân một chén kim ti táo chúc nữa, cười nói: “Hiếu tâm của Hoàng nhi ta biết. Chẳng qua ta ở trong cung mấy chục năm rồi, cũng đã quen dậy sớm, không cảm thấy cực khổ. Người nếm thử cháo hôm nay đầu bếp nấu xem, đặc mà không ngấy, vào miệng thơm nức, xem có hợp khẩu vị của người không?”

Tiêu Thiệu Giác ngồi xuống đối diện Trình Phi. Nói thật hôm nay vừa nhìn thấy cách bài biện món ăn này, hân đã cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, cung kính nhận lấy nửa chén kim ti táo chúc của Trình phi, thấy cháo kia quả như lời Trình Phi nấu rất đặc, trong cháo mang theo màu đỏ nhạt của táo, có hương thơm của gạo xong vào mũi thấm vào ruột gan, Tiêu Thiệu Giác lập tức cảm thấy muốn ăn nhiều hơn.

Thật ra bình thường Trình Phi bố trí một bàn cơm canh lớn, thật sự cũng là bởi vì Tiêu Thiệu Giác quá mức khó chiều, có lời gì cũng không chịu nói ra miệng, không ai biết hân thích ăn cái gì, Trình Phi biết nhi tử này khó chiều, lại buồn bực gì cũng để ở trong bụng, vì vậy cũng không hỏi hân, cho nên cái gì cũng chuẩn bị một chút.

Mẫu tử hai người cũng không nói nhiều, cứ như vậy bắt đầu ăn. Bình thường lễ thức ăn Trình Phi đưa cho hân, cho dù hân không thích, hân cũng cắn răng ăn những thứ kia. Chẳng qua Trình Phi cũng là người vô cùng khôn khéo, có thể nhìn ra được hân thích hay không thích. Cho nên về sau, Trình Phi cũng không dám đưa đồ ăn thịnh soạn cho hân.

Hôm nay lại thấy hân ăn thức ăn trên bàn, rất nhanh uống hết nửa bát cháo, nói thật kim ti táo chúc này hết sức bình thường, cũng không thật sự thần kỳ gì, nhưng mỗi đầu bếp làm ra, vị đều có khác biệt rất nhỏ, có đôi khi ăn cơm giống như là vợ chồng hai người sống với nhau, cũng phải coi trọng duyên phận, có người cùng giường chung gối mấy chục năm vẫn không cùng một thể, có người nhất kiến như cố, lập tức thân mật giống như một người. Thủ nghệ của Nhiễm Ninh quả thật rất tốt, nhưng là phải nói lần át ngự trù thiên chuy bách luyện (*qua muôn ngàn thử thách*) trong cung, cũng chưa chắc có được, nói toạc ra cho dù đôi mắt với khẩu vị của Tiêu Thiệu Giác, Tiêu Thiệu Giác vẫn nhận thức ăn hân làm, cho nên kiếp trước mặc dù bị phiền đi cũng muốn mang theo hân.

Trình Phi vẫn chú ý đến Tiêu Thiệu Giác, thấy hân rất nhanh liền uống xong kim ti đại táo chúc kia, vô cùng vui sướng, cho Vệ Bản hầu hạ một bên một ánh mắt, Vệ Bản lại xới cho Tiêu Thiệu Giác nửa chén nhĩ mễ chúc, gấp cho hân một cái thang bao gạch cua, Tiêu Thiệu Giác không ăn thịt nhưng hân vẫn ăn hải sản.

Tiêu Thiệu Giác cũng uống nhĩ mễ chúc. Như vậy mỗi dạng cháo cũng thử nửa chén, Tiêu Thiệu Giác lại không cự tuyệt. Mặc dù mỗi dạng ăn không nhiều lắm, nhưng chung lại số lượng cũng có chút khá quan rồi, so với bình thường, ăn nhiều hơn một phần tư. Tiêu Thiệu Giác cũng ngừng đĩa, nói thật đây là bữa ăn sáng đầu tiên hân có thể ăn sáng khoái như vậy trong mấy năm này.

Tiêu Thiệu Giác nhận lấy chén trà Vệ Bản đưa tới súc miệng, đứng dậy nói với Trình Phi: “Mẫu phi, nhi tử ăn xong rồi.”

Trình Phi nhìn thấy trong mắt cao hứng dị thường, cười nói: “Vay người nhanh đến thượng thư phòng đi, ta không tiện người.” đợi Tiêu Thiệu Giác cáo từ rồi khỏi Ngọc Minh điện, Trình Phi có chút hưng phấn ngồi xuống, nói với thiếp thân Đại cung nữ: “Cầm mười lượng bạc, khen thưởng đầu bếp kia, nói hân hầu hạ tốt, Bồn cung tuyệt sẽ không bạc đãi hân.”

Cứ như vậy liên tiếp mấy ngày Tiêu Thiệu Giác ở chỗ Trình Phi ăn cơm, cũng hết sức ngon miệng. Cái này ngay cả Tiêu Thiệu Giác cũng tự cảm thấy được, ngày hôm đó Tiêu Thiệu Giác ở Ngọc Minh cung dùng cơm, liền hỏi Trình Phi: “Chỗ Mẫu phi có đầu bếp mới tới sao?”

Trình Phi cười ha hả không ngừng: “Quá thật là có một đầu bếp mới tới. Hầu hạ chuyện ăn uống thường ngày của người, là trách nhiệm của mẫu phi, người không cần quản nhiều, chỉ cần để ý đọc sách cho tốt là được.”

Tiêu Thiệu Giác cũng không hỏi nhiều. Đợi trở về Tây Thiên điện của mình, hân gọi Vệ Bản tới, hỏi thẳng: “Là chuyện gì xảy ra?”

Vệ Bản làm thiếp thân thái giám của hân, cũng không phải chỉ đơn giản là hầu hạ hân như vậy, giúp hân dò thăm tin tức, tai mắt cực kỳ linh thông. Hân là người cơ trí, sớm biết Tiêu Thiệu Giác sớm muộn sẽ hỏi, vì vậy đã sớm nghe ngóng rõ ràng, nói rõ chân tướng một lần.

“Hóa ra là nha đầu kia đưa vào?” Tiêu Thiệu Giác có chút kinh ngạc.

”Tại sao nàng muốn đưa đầu bếp đến cho ta?”

Lông mày tuấn tú của Tiêu Thiệu Giác khẽ vận lên, thần nhiên hỏi.

Lục Thanh Lam và Trường Hưng Hầu phủ là đối tượng chú ý trọng điểm của bí doanh, đối với chuyện xảy ra ở Trường Hưng Hầu phủ có thể nói là rõ như lòng bàn tay. Vệ Bản liền nói: “Đại khái là bởi vì chuyện của Lục Tam cô nương, Lục Tam cô nương bởi vì không kết thành hôn sự với Vũ Tiền bá phủ Chu gia...”.

Tiêu Thiệu Giác hừ một tiếng: “Một tiểu cô nương như nàng, không học mấy quyển «Nữ giới» «Nữ Tắc» cho tốt, nhúng tay vào hôn sự của tỷ tử thì ra thể thống gì?”

Vệ Bản cũng không dám trả lời, hân vẫn luôn không hiểu tại sao Tiêu Thiệu Giác lại chú ý Lục Thanh Lam như vậy, rõ ràng hân dường như rất có phê bình kín đáo đối với Lục tiểu thư Lục gia.

Tiêu Thiệu Giác trầm ngâm một hồi lâu, lại hỏi: “Gốc gác của Nhiễm Ninh này người đã thăm dò rõ ràng chưa?”

“Nắm rõ rồi ạ, hân là người phủ Hàng Châu Chiết Giang, lúc trước làm đại trù cho một tửu lâu ở Hàng Châu, bởi vì đắc tội người ta, bị người hãm hại, quán vào một vụ án giết người, về sau ngẫu nhiên được Lục cô nương cứu giúp, liền vào Hầu phủ. Nô tài cần thận tra xét, cũng không có bất kỳ dính dáng gì tới mấy vị kia, cho nên có thể yên tâm sử dụng.”

Vệ Bản thấy hân không nói lời nào, thử thăm dò: “Nếu điện hạ không thích, nô tài nghĩ cách đưa hân trở về cũng được. Tiêu Thiệu Giác có một tật xấu, đồ người khác dùng qua, bình thường hân sẽ không dùng lại, cho dù là người cũng giống như vậy.

Nào biết Tiêu Thiệu Giác liếm môi nói: “Nếu người không có vấn đề, liền tạm giữ lại đi.” Hân cảm thấy tiểu nha đầu kia thu lưu Nhiễm Ninh là sớm có dự mưu, nhưng vì sao nàng lại chắc chắn món ăn Nhiễm Ninh làm nhất định hợp khẩu vị của mình? Cần thận ngẫm lại, xung quanh tiểu nha đầu này thùy chung luôn có một tầng sương mù vây quanh, làm mình không thể hiểu rõ.

Vệ Bản phát hiện hôm nay tâm tình của chủ tử tựa hồ không tốt lắm, thấy chủ tử không có phân phó gì khác, liền lặng lẽ lui ra khỏi phòng. Ngón tay thon dài của Tiêu Thiệu Giác gõ mấy cái trên bàn, cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, thầm nghĩ: “Nha đầu chết tiết kia có yêu cầu gì sao không trực tiếp tìm ta nói, cần gì phải làm những thứ vô dụng quanh co lòng vòng này.”

Đêm đó, Trình Phi ở trong tẩm cung đọc kinh Phật. Gia Hòa đế lớn tuổi, càng thêm thích thân thể trẻ tuổi xinh đẹp, không thể nào đến tẩm cung của những lão cung phi, đêm dài không lòng dạ nào vào giấc, mỗi ngày trước ngủ nàng luôn phải đọc kinh Phật một canh giờ.

Đúng vào lúc này, một lão ma ma đi vào hồi bẩm: “Nương nương, Cửu hoàng tử tới?”

Trình Phi lấy làm kinh hãi, “Lúc này ư?” Lúc này hoàng nhi cầu kiến, đích thị là có chuyện quan trọng.

Trình Phi vội vàng khép lại kinh Phật, “Mau mời vào.”

Một lát sau Tiêu Thiệu Giác một thân cẩm bào màu xanh phong độ nhanh nhẹn đi đến. Sau khi hành lễ hần ấy náy nói: “Quấy rầy mẫu phi nghỉ ngơi, là nhi tử bất hiếu.”

Trình Phi cười nói: “Nói gì vậy, ta đây đang rồi rảnh phát hoảng, hoàng nhi tới vừa lúc, trò chuyện cùng ta.” Thấy Tiêu Thiệu Giác có chút muốn nói lại thôi, nàng ôn hòa nói: “Hoàng nhi có lời gì, không ngại nói.”

Tiêu Thiệu Giác nói: “Quả thật có chuyện muốn nhờ cậy mẫu phi.”

Trình Phi nhũn lòng mảy: “Nói nghe một chút.”

“Ngày mai chính là kỳ hạn tuyển chọn đồng nữ, hải nhi muốn nhờ mẫu thân chiếu cố một người.”

“Người nào?”

“Tam cô nương Lục Thanh Nhân của Trường Hưng Hầu phủ.”

Trình Phi giật mình, cười nói: “Là nha đầu Lục Thanh Lam kia van xin người sao?”

Tiêu Thiệu Giác do dự một chút, quý thần xui khiến nói: “Vâng!”

Trình Phi có thể đặt chân trong hoàng cung cũng là người vô cùng khôn khéo, liền cười nói: “Ta nói nha đầu này làm lại thông qua tiểu quận chúa tặng đầu bếp tới lấy lòng chúng ta, nguyên lai là có mưu đồ a. Thôi, nếu ngay cả người cũng mở miệng, ngày mai Lục Thanh Nhân nếu là không tệ lắm, Bôn cung sẽ cho nàng vượt qua kiểm tra.”

Tiêu Thiệu Giác thở phào nhẹ nhõm: “Đa tạ mẫu phi thành toản.”

Trình Phi thở dài một hơi: “Nha đầu này, nhẹ không được nặng không xong, cũng thật là làm cho người ta đau đầu.” Nàng biết ý nghĩa chân chính của Lục Thanh Lam đối với Tiêu Thiệu Giác. Những năm này chúng ta hao tổn bao nhiêu tâm tư trên người nàng, mới để cho nàng bình an lớn lên. Nàng năm nay cũng mười một đi, đợi qua hai năm nữa mẫu phi xin phụ hoàng người hạ chỉ, ban nàng cho người làm Trắc Phi.”

Tiêu Thiệu Giác không khỏi sững sờ: “Mẫu phi muốn nâng làm Trắc Phi cho ta sao?” hần chưa từng có ý nghĩ như vậy.

Trình Phi gật đầu: “Nha đầu này có quan hệ với người như vậy, không thể để rơi vào tay người khác. Phụ thân nàng hiện giờ đang là lục phẩm, để nàng làm chính phi của người thân phận hơi thấp, làm Trắc Phi thì vừa vặn.” Nàng có chút kỳ quái nhìn Tiêu Thiệu Giác: “Hoàng nhi người không muốn sao?”

Tiêu Thiệu Giác bị hỏi đến có chút phát mộng: “Nhi tử... Nhi tử toàn bộ nghe mẫu phi.”

Tiêu Thiệu Giác u mê ra khỏi tẩm điện của Trình Phi, trong lòng mê mang, lại nói hần thật đúng là chưa từng thật tình nghĩ tới sẽ an trí Lục Thanh Lam như thế nào.

Ngày thứ hai, chính là thời gian Trình Phi tuyển chọn vũ giả.

Ở bên trong Thúy Phong uyển của Nhị phòng Trường Hưng Hầu phủ, toàn gia đang tụ họp trong chính sảnh lo lắng cùng nhau đợi tin tức. Lục Thần xin Lão Hầu gia và Lục Hân cùng nhau ra tay, cộng thêm Quảng Ninh Vương ra mặt, rốt cục đè xuống lời đồn về Lục Thanh Nhân trên phố.

Nhưng những lời đồn này tổn hại thanh danh của Lục Thanh Nhân cũng không phải một chỗ có thể trừ bỏ. Nếu lần này Lục Thanh Nhân có thể trúng cử nghi thức cầu mưa, được cùng Trương Thiên Sư cầu mưa, như vậy tự nhiên lời đồn của Lục Thanh Nhân sẽ tự sụp đổ. Cho nên cả nhà đều hết sức coi trọng lần tuyển chọn này.

Làm nương đều cảm thấy hài tử của mình là tốt nhất, Kỳ thị cũng là như thế. Chẳng qua trước kỳ tuyển đồng nữ, toàn bộ kinh thành đều xôn xao, nghe nói hoàng hậu và những phi tần cấp cao trong cung đều đến tìm Trình Phi, danh sách tổng cộng chỉ có mười người, nhiều quý nữ giương mắt mong đợi như vậy, cho nên Kỳ thị mặc dù tràn đầy tin tưởng với Lục Thanh Nhân, nhưng trong lòng vẫn còn có chút lo lắng.

Kỳ thị nhìn đồng hồ tây dương bằng vàng trong sảnh đường, cây kim đã chỉ năm giờ, không khỏi có chút nôn nóng nói: “Đến giờ, sao vẫn chưa trở về?”

Lục Thanh Lam thật ra cũng có chút khẩn trương, biện pháp ứng đối với khẩn trương của nàng chính là “Ăn”, trước mặt nàng để một đĩa điểm tâm hoa quả khô, miệng nàng thì nhai hoa quả khô phình lên như một con sóc con, phát âm không rõ khuyên nhủ: “Mẫu thân, người đừng lo lắng, tỷ tỷ nhất định có thể trúng cử.”

Kỳ thị thấy bộ dáng nàng tức cười, không khỏi bật cười: “Người có thể ăn hết đồ ăn lại nói hay không, bao nhiêu bao tuổi rồi, còn không hiểu quy củ như vậy.”

Lục Thanh Lam cũng không sợ nàng, cười hi hi ha ha. Vinh ca nhi cũng ở đây, đang mặc tiểu bào màu đỏ ngồi ở trên giường gạch, loay hoay đùa nghịch một cái trống bỏi, trông thấy mẫu thân cùng Lục tỷ cười, vật nhỏ cũng ngừng cười theo, lộ ra răng nhỏ trắng như tuyết.

“Tỷ tỷ, ta muốn ta muốn!” Chi vào điểm tâm trong tay Lục Thanh Lam

Lục Thanh Lam vội vàng giấu đồ ăn sau lưng, “Người mập như vậy rồi, không được ăn nữa.”

Vinh ca nhi có chút bất mãn: “Vinh ca nhi không mập, Vinh ca nhi muốn ăn ngon.”

“Ha ha ăn! Người chỉ có biết ăn thôi, mập như vậy rồi còn muốn ăn, chờ người trưởng thành, nếu còn mập như vậy, xem ai dám gả cho người?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của Vinh ca nhi lộ ra vẻ hơi sợ, nhìn về phía Kỳ thị ủy khuất nói: “Mẫu thân?” Thật sự có chút sợ tương lai lớn lên không lấy được vợ.

Kỳ thị bị vẻ mặt dễ thương của nhi tử chọc cho cười.

Đúng lúc này, Cảnh ma ma đẩy cửa đi vào: “Phu nhân, Lục cô nương, Lão gia, Tam gia còn có Tam cô nương đã trở về.”

“Đi, chúng ta mau đi xem một chút!” Vừa mới đứng dậy, Lục Thanh Lam đã nhanh như chớp chạy ra ngoài. Con người đen sẫm của Vinh ca nhi đảo một vòng, cũng chạy theo đằng sau Lục Thanh.

Thấy tỷ muội các nàng tình thâm nàng cũng cảm thấy vui mừng.

Ba người ở nhĩ môn đón đám người Lục Thanh Nhân, buổi sáng đưa Lục Thanh Nhân vào cung vốn là Lục Văn Đình, Lục Thần xong việc ở sở nha không yên lòng, liền tới trước cung hội họp với nhĩ tử, cùng nhau chờ Lục Thanh Nhân, đợi nàng được người trong cung đưa ra, lúc này mới cùng nhau về nhà.

Kỷ thị tiến lên một bước cầm tay của Lục Thanh Nhân, có chút sốt ruột nói: “Sao rồi, Nhân tử nhĩ?”

Lục Thanh Nhân còn chưa nói, Lục Thanh Lam liền nói: “Mẫu thân, người nhìn về mặt của phụ thân và ca ca còn không biết sao?”

Kỷ thị vừa nhìn, miệng của trượng phu và nhĩ tử đều sắp toét đến mang tai rồi, trong lòng nhất thời bình tĩnh, vẫn còn có chút không xác định, “Người được chọn trúng ư?”

Lục Thanh Nhân ngược lại có chút bình tĩnh, gật đầu nói: “Trình Phi nương nương là người hết sức hiền hoà.”

Kỷ thị nghe lời này, quả tim lo lắng cả ngày rốt cuộc rơi xuống lòng ngực, “Như vậy thì tốt! Như vậy thì tốt! Ta an tâm rồi.”

“Nương, các người có phải là có chuyện gạt ta hay không?”

Lục Thanh Nhân có chút kỳ quái. Vốn dựa theo tính tình của nàng, nàng nhất định không muốn danh tiếng kiểu này. Bên ngoài dù loại lời đồn về nàng, Lục Thần và Kỷ thị sợ nàng biết chuyện thương tâm, cũng không nói cho nàng biết.

Kỷ thị đang không biết nên trả lời như thế nào, Lục Thanh Lam đã tiến lên giải vây cho nàng, nàng kéo cánh tay của Lục Thanh Nhân: “Tỷ tỷ, mau kể cho ta chuyện hôm nay đi, có thấy Tam công chúa không?”

“Thấy...” Lục Thanh Nhân thành công bị nàng hấp dẫn lực chú ý, liền ném vấn đề này đến tận sau ót, đáp trả vấn đề cổ quái của Lục Thanh Lam.

Người một nhà trở lại chính sảnh, Lục Thanh Nhân đem chuyện trải qua hôm nay nói một lần, mọi người mới biết, thì ra là lần này Trình Phi tổng cộng tuyển chọn hai mươi nữ hài, chờ đến ngày cầu mưa, để cho Trương Thiên Sư tự mình chọn lựa mười người.

Mà trong hai mươi nữ hài bao gồm rồi Tam công chúa, cùng với ba vị Quận chúa, ba vị huyện chủ, một vị là nữ nhĩ của trưởng công chúa, hai vị cháu gái của vị đại Trưởng công chúa. Huyết mạch hoàng gia chiếm hơn bảy phần. Khẩu trừ ra, có thể thấy được Lục Thanh Nhân có thể quá ngu quan, trăm lực tướng (*qua năm của ai, chém sáu tướng*) là khó khăn cỡ nào.

Kỷ thị không khỏi rất tự hào. Là vàng thì luôn sáng. Dù Vũ Tiến bá phù chửi bới nữ nhĩ của mình thế nào, luôn vẫn có tuệ nhãn biết châu(*người có mắt nhìn người*).

Rất nhanh ngay cả Lão thái gia cũng biết chuyện này, gọi Lục Thanh Nhân vào thư phòng công đạo mấy câu, không có gì hơn là đại sự của quốc gia xã tắc, bảo nàng nhất định phải đánh tinh hoàn toàn tinh thần, theo vũ nương trong cung luyện tập...

Lúc này Lục Thanh Nhân ở phòng của mình đánh vỡ một bình hoa trị giá trăm lượng vàng, “Tại sao Lục Thanh Nhân có thể được chọn, ta lại bị đánh rớt.” Miệng nàng thờ hồn hển, hết sức không cam lòng. Trên thực tế Lão thái thái cũng đưa nàng đi Ngọc Minh điện. Nhưng nàng bị khí thế uy nghiêm trong cung làm cho sợ hãi, nom nớp lo sợ nói chuyện không mạch lạc, cộng thêm Trình Phi cảm thấy nàng lỗ mãng, đương nhiên đánh rớt nàng.

Ngũ cô nương Lục Thanh Dung ở một bên quạt gió thổi lửa nói: “Dích thì là Trình nương nương nhìn vào phân lượng truyền lư của phụ thân nàng, cộng thêm quan hệ tốt của Lục Thanh Lam với Tam công chúa, nhĩ phòng lại giao hảo với Quảng Ninh Vương Phủ, cho nên mới tuyển nàng. Người vốn nên trúng cử chính là Tử tỷ tỷ người mới đúng.” Nàng là xem cuộc vui không sợ dài cao, hận không thể để cho Lục Thanh Nhân và hai tỷ muội Nhị phòng đánh nhau người chết ta sống mới tốt, khi đó cũng làm cho Lão thái thái xem một chút ai mới là người hiểu chuyện nhân tình nhất trong nhà này.

Cơ hội nở mày nở mặt tốt như vậy, Lục Thanh Dung dĩ nhiên cũng muốn đi, nhưng nàng thân là thứ nữ, cần bản ngay cả cơ hội vào cung cũng không có. Nàng vẫn tự cho mình rất giỏi, cảm thấy mình ngoại trừ xuất thân không bằng đích nữ, về ngoài thông minh tài hoa cái nào cũng đủ bóp chết các nàng, thấy Lục Thanh Nhân phong phong quang quang trở lại, trong lòng cực kỳ ghen ghét. Lại càng ra sức khích bác ly gián.

Cách ngày cầu mưa chỉ còn lại có mười ngày, Trình Phi không dám chậm trễ, trong cung mỗi ngày cũng phái xe ngựa tới đón Lục Thanh Nhân vào Ngọc Minh điện, theo vũ nương học 《Thần huyền ca》, vóc người Lục Thanh Nhân cao gầy, vốn rất thích hợp khiêu vũ, cộng thêm cần bản tốt, luyện tập lại hết sức khắc khổ, vì vậy nhanh chóng học xong vũ đạo kia.

Chẳng qua nàng cũng không ngốc, hai mươi nữ hài này người nào cũng bối cảnh thâm hậu, sủng bần chim đầu đàn, nếu nàng quá mức xuất chúng, khó tránh khỏi sẽ bị mọi người liên hiệp chèn ép, lúc luyện tập Lục Thanh Nhân liền tận lực thu liễm tài năng, biểu hiện trên trung đẳng là được.

Để tăng nhanh tiến độ, các cô nương mỗi người đều kết hợp với một vũ nương, vì vậy tiến độ của nàng Trình Phi đều rõ như lòng bàn tay. Nàng cũng là người từng trải, sau khi nhìn nàng luyện mấy lần, cũng hiểu tâm tư của Lục Thanh Nhân, chỉ cảm thấy nữ hài này bộ dáng tốt, gia giáo tốt, tâm tư cũng tinh tế tỉ mỉ. Chỉ nhìn nàng khiêu vũ một cách đơn thuần, trong uyển chuyển hàm xúc lộ ra một tia mạnh mẽ, có thể thấy được là một người trong nhu có cương, không phải là người chỉ biết khúm núm.

Lại nhìn cách nàng đối nhân xử thế, ở chung với hơn mười nữ hài đều vô cùng tốt, đối mặt với công chúa Quận chúa cũng thoả đáng, Trình Phi càng nhìn càng yêu. Nói với đại cung nữ của mình: “Cũng không biết nhĩ lang nhà ai có thể có vận khí, cưới được nữ tử như vậy làm vợ.”

Mười ngày trôi qua trong chớp mắt. Đến ngày cầu mưa, sáng sớm mọi người đi tới đàn cầu mưa ở ngoại ô kinh thành, nơi này đã sớm người tấp nập, một mặt là chịu đủ tình hình hạn hán khôn lường, có nhà thậm chí ngay cả nước uống cũng sắp không đủ dùng rồi, đương nhiên hi vọng Trương Thiên Sư cầu mưa thành công, trời cao sớm ban mưa.

Một mặt khác, dân gian truyền rằng Trương Thiên Sư giống như thần nhân, mọi người tới cũng có ý chiêm ngưỡng phong thái của Trương Thiên Sư. Còn một phần còn lại là nghe nói lần này chọn ra đồng nam đồng nữ, nam minh tử, nữ vũ mị, đều là con gái của nhà quan lại đứng đầu, cũng không ít người muốn trộm nhìn.

Đầu giờ trưa, đồng hành với Hoàng trưởng tử Tiêu Thiệu Du, Trương Thiên Sư chậm rãi đi vào đạo đàn.

Ngày quan trọng như vậy, phụ phụ Lục Thần đương nhiên cũng tới, bọn họ vốn không muốn mang Lục Thanh Lam ra cửa, nhưng không chịu nổi nữ nhĩ làm nũng ăn vạ, không thể làm gì khác hơn là đem nàng cùng đến.

Lục Thanh Lam đã nhiều năm không thấy Hoàng trưởng tử. Kiếp trước nàng cũng là sau khi gả cho Tiêu Thiệu Huyền, mới gặp qua mấy lần trong cung, về sau Hoàng trưởng tử đoạt đích thất bại, cuối cùng chết dưới tay Nhị hoàng tử.

Tiêu Thiệu Du hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, kế thừa những cái tốt của hoàng thất, bộ dáng mày kiếm mắt sáng môi hồng răng trắng, cực kỳ tuấn lãng, khó được chính là về ung dung hoa quý, trên người còn có một cỗ nhỏ nham mà chỉ sĩ tử văn nhân mới có, tính tình hẳn ôn hòa, vô cùng tôn trọng văn nhân, cho nên được đám văn nhân sĩ tử kính yêu. Mà Lục Thanh Lam lại biết hẳn đoạt đích thất bại, cũng là vì thua ở mấy chữ “Tâm địa quá mềm yếu” này.

Trương Thiên Sư trong truyền thuyết mặc một thân đạo bào trắng như tuyết, tiên phong đạo cốt, mặt mũi nghiêm túc không gian tự uy. Nhất là đôi mắt lớn, trong lúc khép mở ánh mắt như điện, phảng phất có thể nhìn thấu lòng người. Kiếp trước Lục Thanh Lam cũng giao tề với vị Trương Thiên Sư này mấy lần, biết hẳn thật sự có chút thần thông, không phải là bọn giảng hồ bịp bợm bình thường. Vì vậy không dám nhìn hân, sợ hân khám phá bí ẩn mình trọng sinh.

Tiêu Thiệu Du dẫn Trương Thiên Sư ngồi xuống chỗ ngồi đã trải sẵn, hai người vừa mới nói mấy câu, liền thấy một đội Ngự Lâm quân cờ quạt phới hùng dũng oai vệ, có thái giám cao giọng hô: “Hoàng thượng giá lâm!”

Hoàng thượng cùng hoàng hậu và mấy vị phi tần đồng hành xuống Long kiến, đi vào sân cầu mưa. Mọi người quỳ đầy đất, cao giọng hô: “Ngô hoàng vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Gia Hòa để chừng năm mươi tuổi, mặc triều phục mà triều hội mới có thể mặc, long bào tăng tăng lớp lớp cùng mũ miện làm nổi bật vẻ cực kỳ uy nghiêm. Hắn có một khuôn mặt dài, da rất trắng, nhìn ra được lúc tuổi còn trẻ là một mỹ nam tử, chẳng qua hiện tại lớn tuổi, sa vào an nhàn hưởng lạc, ngày thường lại không vận động, vì vậy vóc người có chút biến dạng, bụng cũng khá lớn rồi, cõng long bào xuống cũng chỉ là lão đầu tử bình thường mà thôi.

Lúc còn trẻ hắn cũng là người có chút tàn nhẫn, nếu không đã không đoạt được đại vị, sau khi lên đài cũng làm một trận thanh tẩy gió tanh mưa máu, xóa tên đoạt tước không ít Công Hầu Bá phủ, về sau lớn tuổi, chính sách từ từ thay đổi, hết thấy đều lấy ổn định làm chủ, đối xử với các đại thần cũng hết sức rộng rãi, trừ phi phạm sai lầm lớn động vào nguyên tắc, hoặc là thật sự chọc giận hắn, nếu không bình thường sẽ không dễ dàng xử trí đại thần, đối với việc tranh giành đoạt đích của hai nhi tử cũng có ý mặc kệ ở bên trong.

Bất kể nói thế nào, hắn cũng không phải là một hôn quân.

Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh đi theo phía sau hoàng đế. Hắn cao hơn Tiêu Thiệu Du nửa cái đầu, coi như là người vóc dáng cao trong mấy huynh đệ. Một thân phục sức của hoàng tử màu xanh ngọc hoa văn quý long* nổi bật lên sự uy phong của hắn, lại vừa vận ngược lại, lão đại vẫn tốt, hắn thì được ảnh hưởng của hai vị cửu cửu, yêu thích cung mã võ nghệ, ngấm ngấm khai quốc. Vì vậy hơi được đám võ tướng ủng hộ.

(*) 夔龙[qùy long] Qùy long là một loại động vật trong truyền thuyết cổ, nó giống như một con rồng và chỉ có một chân.

《son hải kinh · đại hoàng đông kinh 》miêu tả qùy là: “Hình dáng như trâu, thân xanh biếc mà không có sừng, một chân, ra vào nước thì tất có mưa gió, kỳ quang như nhật nguyệt, kỳ thanh như sấm, kỳ danh viết qùy”.

Nhưng trong nhiều sách cổ thì nói qùy là quái vật hình rắn.

“Qùy, thân mịn dẽ, như long nhất túc.” (《thuyết văn giải tự 》)

“Qùy, một chân, nhảy mà đi “: (《lục thập 》)

Qùy long vẫn là một dạng trang trí truyền thống, thường được tìm thấy trên các hiện vật cổ xưa của phương Đông, và chủ yếu phổ biến trong gốm sứ nhà Minh và nhà Thanh.

Tất cả mọi người đều qùy trên mặt đất, chỉ có Trương Thiên Sư gần như khom mình hành lễ với hoàng thượng, có thể thấy được địa vị của Trương Thiên Sư. Gia Hòa để vẫy tay, thái giám the thế hô: “Bình thân.”

Mọi người lúc này mới hỗn loạn đứng dậy, Gia Hòa để nói với Trương Thiên Sư: “Thời gian không còn sớm, mời thiên sư bắt đầu đi.”

Trương Thiên Sư lần nữa khẽ khom người nói một câu: “Trời cao phù hộ Đại Tề ta.”

Hoàng trưởng tử và Nhị hoàng tử từ trái một phái đỡ Gia Hòa để ngồi xuống trên bảo tọa tôn quý nhất, Tứ Hoàng tử Tiêu Thiệu Huyền cũng tới, đi theo phía sau Trương Thiên Sư. Trương Thiên Sư vẫy tay, Quảng Ninh vương gia cùng Trình Phi mang theo hai mươi đồng nam đồng nữ đi vào trong sân.

Còn phải qua một lần tuyển chọn cuối cùng của Trương Thiên Sư, trong đó hai mươi người may mắn mới có thể đi theo Trương Thiên Sư cùng nhau cầu mưa.

Nhóm đồng nam đồng nữ mặc đạo bào xanh nhạt, không vật phẩm trang sức, mọi người đều giống nhau. Chẳng qua vàng thi ở đầu cũng sáng, bốn mươi đồng nam đồng nữ này vừa ra sân, một thiếu niên trong đó liền hấp dẫn cơ hồ mọi ánh mắt.

Giống như minh châu trong hộp, ánh sáng rực rỡ. Ngay cả Lục Thanh Lam thất thần trong nháy mắt. Nhất thời tiếng nghị luận ồn ào vang lên: “Người này là ai vậy?” “Người cũng không nhận ra hắn ư?”

...

Ký thị cũng không nhận được nói: “Thiếu niên nhà ai vậy, bộ dạng đẹp mắt như vậy?”

Lục Thần sau khi vào Hàn Lâm viện, nhân giới mở mang rất nhiều, nói khẽ với thế tử: “Vị này là Cửu điện hạ! Các thiếu niên cầu mưa hôm nay tất nhiên do Cửu hai vị Cửu, Thập điện hạ dẫn đầu.”

Ký thị không nhận được lại nhìn bộ dạng còn xinh đẹp hơn nữ từ mấy phần của Tiêu Thiệu Giác, “Ta lúc trước có gặp qua Cửu điện hạ, sao mấy năm không gặp, càng trở mã tuần tú rồi?”

Lục Thanh Lam không nhận được nói thần: “Chỉ là bộ dạng đẹp mắt thì có ích lợi gì, tính tình thì cổ quái!”

Lục Thần quay đầu lại nói: “Bảo Nhi nói gì vậy?”

Lục Thanh Lam vội vàng ha ha: “Không có gì, Trương Thiên Sư sắp chọn người, phụ thân mau nhìn.”

Động tác của Trương Thiên Sư rất nhanh, chưa đến một lát liền chọn xong mười đồng nam, hai vị Cửu, Thập hoàng tử cũng ở trong đó. Đồng nữ bên này, hắn lần đầu tiên nhìn sang, ánh mắt liền dán trên người của Lục Thanh Nhân, không nhận được “ồ” một tiếng. Lục Thanh Nhân mặt nhợt, mắt to, vốn là tướng bạc phúc, cũng không biết đã bị ảnh hưởng của vị quý nhân nào, vậy mà sửa lại mệnh cách, xuất hiện tướng đại phú đại quý.

Lượng cao nhân tăng giầu ở dân gian này cũng không ít, Trương Thiên Sư âm thầm ghi nhớ việc này, đưa tay chỉ Lục Thanh Nhân, đây cũng là ý lưu lại. Ký thị nhìn thấy từ xa, lúc này mới yên lòng.

Trương Thiên Sư chọn xong hai mươi vị đồng nam đồng nữ, đi lên đàn cầu mưa, dùng mộc kiếm cầu mưa, Tiêu Thiệu Giác và Lục Thanh Nhân thì ở dưới tế đàn nhảy «Thần huyền ca» trang nghiêm túc mục.

Cầu mưa cũng không phải là một chuyện đơn giản, Trương Thiên Sư ở trên tế đàn làm suốt hai canh giờ. Lúc bắt đầu vẫn là mặt trời rực rỡ, đến lúc, có người mắt sắc bên bỗng nhiên nói: “Mây tới rồi.” Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy vô số mây đen từ bốn phương tám hướng bay tới, trong giây lát ngày không mây đã đen như mực.

Mọi người bảy mồm tám lưỡi thảo luận.

“Trương Thiên Sư quả nhiên là thần tiên chuyển thế a!”

“Trương thần tiên!”

“Thần tiên!”

Đôi mắt với dị tượng đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đều tràn đầy kính sợ. Ngay sau đó một đạo sét đánh rung trời, “Ầm ầm” chấn động mặt đất, một tia chớp xé rách bầu trời, giống như kim xà loạn vũ, lúc này ngay cả Gia Hòa đế cũng nhìn không được đứng lên.

Lúc này Trương Thiên Sư dùng kiếm gỗ đào nhắm vào không trung, hô to một tiếng: “Quát!” Sau một tiếng này, bầu trời giống như bị xé mở một cái lỗ hổng, mưa lớn như trút nước dội xuống. Thái giám tổng quản bên cạnh Gia Hòa đế lập tức căng ra một cây hoàng la tán không lồ che gió tránh mưa cho hoàng đế.

Tuyệt đại đa số dân chúng thì không có mệnh tốt như vậy hoàng đế, bọn họ thậm chí không mang ô, trong nháy mắt mọi người liền biến thành ướt như chuột lột, thế nhưng hạn hán lâu gặp mưa rào, người người đều vui mừng. Gia Hòa đế thấy mưa rơi không nhỏ, mưa lập tức thấm đất, đại hạn của kinh thành cũng có thể giải quyết hơn phân nửa, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng. Quay đầu nói Hoàng trưởng tử tùy thị ở bên: “Tốt tốt tốt! Trận mưa này rơi xuống, trăm cũng có thể ngủ ngon giấc rồi. Trương Thiên Sư danh bất hư truyền, lần này ngươi lập công lớn, quay về trăm sẽ có thưởng cho ngươi.”

Trương Thiên Sư là Hoàng trưởng tử tự mình đến Long Hồ sơn mời ra, cho nên Gia Hòa đế mới có nói vậy. Tiêu Thiệu Du che dấu sắc mặt vui mừng trên mặt, khiêm tốn cung kính nói: “Nhi tử thân là trưởng tử, nên thay phụ Hoàng phân ưu, không dám mong đợi ban thưởng của phụ hoàng.”

Trên mặt Nhị hoàng tử Tiêu Thiệu Cảnh chợt lóe thần sắc mỉa mai rồi biến mất, hần liếc mắt với cửu cửu An Bình hầu Tiền Thông, chỉ thấy Tiền Thông khẽ gật đầu.

Đúng vào lúc này, trong đám người xem náo nhiệt bỗng nhiên có mấy người quý xuống, la lớn: “Trương Thiên Sư cứu lê dân bá tánh trong nước sôi lửa bỏng, là Thần tiên đích thực. Xin nhận cúi đầu của chúng ta.”

Mọi người đều có tính quần chúng, bị không khí ở hiện trường tác động, nhất thời có không ít người liền quý xuống. Kêu loạn “Trương Thiên Sư” “Trương thần tiên”, so với bài kiến Gia Hòa đế vừa rồi còn thành kính hơn không ít, sắc mặt Gia Hòa đế khẽ biến. Hần thân là hoàng đế, làm sao có thể chịu được người khác có đài ngộ giống mình?

Sắc mặt của Trương Thiên Sư đang ở trên đàn cầu mưa cũng thay đổi.

Nhưng vào lúc này, Gia Hòa đế loáng thoáng nghe thấy trong đám người thậm chí có người hô: “Trương Thiên Sư vạn tuế!” Khuôn mặt của Gia Hòa đế liền triệt để trầm xuống.

Tay chân Tiêu Thiệu Du không khỏi lạnh lẽo, nếu tình hình vẫn phát triển như vậy, đại công hôm nay liền biến thành lỗi lầm trầm trọng, đến lúc đó đừng bảo là phản thưởng gì, hoàng thượng không trừng phạt hẳn cũng là không tệ rồi.

Thời khắc mấu chốt, vẫn là phản ứng của Lục Hân nhanh nhất. Hần mạo hiểm mưa lớn đi vào quần chúng, quý gối phía hướng về ngự tọa trên đài cao, la lớn: “Lần này cầu mưa thành công, ngoại trừ pháp lực cao cường của Trương Thiên Sư, càng nhờ nhân nghĩa ân huệ của Ngô Hoàng tỏa khắp chúng sinh, lòng nhân ái của Ngô Hoàng cảm động trời xanh, thiên nhân giao cảm, mới có Cam Lâm (*nắng hạn gặp mưa rào*) rơi xuống. Trời cao phù hộ Đại Tề ta! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Quan viên triều đình có thể tồi đều tồi, thấy tình hình này, không thể để cho Lục Hân vỗ mông ngựa một mình, rồi rít bắt chúc Lục Hân, cùng nhau quý xuống la lớn: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Quan viên thượng cấp hô như vậy, dân chúng hạ cấp cũng có người hô theo: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Thanh âm tung hô vạn tuế trong nháy mắt trở thành nước lũ cuộn cuộn, đem thanh âm hô to Trương Thiên Sư đè ép xuống. Đòi mời Gia Hòa đế vểnh lên, trên mặt lộ ra nụ cười âm áp.

Lục Thanh Lam cũng theo đám người quý xuống, nhưng trong lòng của nàng lại mê mang, đạo pháp của Trương Thiên Sư cao thâm như thế, trên thế giới này thật tồn tại quý thần sao? Nàng trọng sinh ở kiếp này, rốt cuộc là trời cao thương xót nàng hay là có thâm ý khác?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Sùng Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.